

DEAN KOONTZ

Șoapte

Whispers, 1980

*Dedic această carte lui Rio și Battista Locatelli,
doi oameni extraordinari,
care merită tot ce-i mai bun.*

I
Morții și viii

*Forțele care ne afectează viața, influențele care ne formează și ne
modelează adeseori se aseamănă cu niște șoapte într-o încăpere
îndepărtată, șoapte ce nu se lasă descifrate și sunt extrem de greu de
sesizat.*

CHARLES DICKENS

1

Marți în zorii zilei orașul Los Angeles începu să se cutremure. Fereștrele zăngăneau în ramele lor. Clopoștii de vânt din curțile interioare zornăiau, deși nu era nici urmă de vânt. În câteva case vasele căzură de pe rafturi.

La ora de vârf a dimineții postul de știri KFWB deschise seria știrilor anunțând cutremurul. Acesta atinsese gradul 4,8 pe scara Richter. Spre sfârșitul orei de vârf, KFWB trecu știrea pe locul trei, după relatarea despre exploziile unor bombe de sorginte teroristă la Roma și anunțarea coliziunii a cinci mașini pe Santa Monica Freeway. În definitiv, nu se prăbușise nici o clădire. Până la amiază numai câțiva locuitori ai orașului Los Angeles (dintre care majoritatea mutați pe Coasta de Vest în cursul ultimului an) mai consacrau evenimentului un minut din timpul conversației de la masa de prânz.

Bărbatul din furgoneta Dodge de culoare fumurie nici nu simțise cutremurul. Când pământul începuse să se zguduie, el se găsea la marginea de nord-vest a orașului și rula spre sud pe San Diego Freeway. Cum într-un vehicul în mers nu se pot sesiza decât mișcările mai violente ale pământului, bărbatul nu simți nimic, dar în momentul în care opri să ia micul dejun la un bufet auzi pe unul dintre consumatori vorbind despre cele întâmplate.

Din prima clipă înțelese că acel cutremur era un semn numai de el știut. Semn trimis fie ca să-l încredințeze că misiunea lui în Los Angeles va fi încununată de succes, fie ca să-l prevină că va da greș. Dar care din cele două mesaje era ascuns în acest semn?

În timp ce mânca, chibzui asupra întrebării. Era un bărbat vânjos — un metru optzeci înălțime, o sută cincisprezece kilograme, numai mușchi — și îi luă mai mult de o oră și jumătate ca să-și termine prânzul. Începu cu două ouă, costită, cartofi prăjiți țărănești, pâine prăjită și un pahar de lapte. Mesteca încet, metodic, fără să-și ia ochii de la mâncare, parcă hipnotizat de ea. După ce termină de golit prima farfurie, comandă o

stivă înaltă de clătite și iarăși lapte. După clătite, mănca o omletă cu brânză și trei bucăți de slănină canadiană, altă porție de pâine prăjită și suc de portocale.

Înainte de a comanda și ultima porție de mic dejun, deja ajunsese subiect de discuție la bucătărie. Chelnerița care-l servea era o roșcată glumeață pe nume Helen, dar fiecare dintre celelalte chelnerițe își găsise un motiv ca să treacă pe lângă masa lui și să-l privească mai îndeaproape. Bărbatul era conștient de interesul manifestat de ele, însă puțin îi păsa.

— Trebuie să fii tăietor de lemne sau cam așa ceva, îi spuse Helen când, în sfârșit, el ceru nota de plată.

Bărbatul ridică privirea și-i adresă un zâmbet de gheață. Deși era prima oară când punea piciorul în acel local și o cunoscuse pe Helen cu numai o oră și jumătate în urmă, știa exact ce avea ea să spună. Auzise aceleași vorbe de sute de ori până atunci.

Fata chicoti stingherită, privindu-l fix cu ochii ei albaștri.

— Am vrut să spun că mănânci cât trei.

— Probabil.

Chelnerița rămase în dreptul separeului, sprijinindu-și un șold de muchia mesei, puțin aplecată în față, dându-i a înțelege destul de limpede că ar putea fi disponibilă.

— Și cu toată mâncarea... n-ai pe tine nici un dram de grăsime.

Continuând să zâmbească, bărbatul se întrebă cum era femeia aceea la pat. Se imagină posedând-o, pătrunzând-o, apoi prinzându-i gâtul cu degetele și strângând din ce în ce mai tare, până când obrazul ei devenea stacojiu și ochii începeau să-i iasă din orbite.

Ea îl privi fix, încercând să-și dea seama ce era în mintea lui, parcă întrebându-se dacă bărbatul din fața ei își satisfăcea *toate* poftele cu aceeași convingere ca pofta de mâncare.

— Probabil că faci mult sport.

— Ridic greutate, spuse el.

— Ca Arnold Schwarzenegger.

— Mda.

Fata avea un gât delicat și grațios. Bărbatul știa că i l-ar fi putut frânge ca pe o crenguță uscată, și gândul acesta îl încălzi pe dinăuntru și-l înveseli.

— Sunt sigură că ai brațe mari și puternice, spuse ea aproape șoptit, pe un ton plin de admirație. Bărbatul purta o cămașă cu mâneci scurte, și fata își puse arătătorul pe brațul lui gol. Cred că, la câtă energie consumi, oricât ai mânca, totul se transformă în mușchi.

— Cam așa ceva, încuviință el. Dar e vorba și de metabolism.

— Cum?

— Am o fire foarte nervoasă și ard multe calorii.

— Tu? Fire nervoasă?

— Îmi sare țandăra din te miri ce.

— Nu pot să cred. Pun prinsoare că nimic nu te poate face să-ți pierzi cumpătul, îl contrazise ea.

Era o femeie atrăgătoare, în vârstă de vreo treizeci de ani, cu zece ani mai tânără decât el, și bărbatul se gândi că o putea avea, dacă își punea în gând. Probabil ar fi fost nevoie s-o curteze puțin, dar nu prea mult, doar atât cât s-o convingă că fusese luată pe sus, cum se întâmplase cu Rhett și Scarlet, și trântită în pat împotriva voinței ei. Firește, dacă ar fi făcut dragoste, ar fi fost nevoie s-o ucidă după aceea. Ar fi fost nevoie să-i înfigă un cuțit în sânii ei frumoși sau să-i taie gâtul, or el nu dorea să facă așa ceva. Fata nu merita să se neliniștească sau să riște din pricina ei. Pur și simplu, nu era genul lui, el nu ucidea

roșcate.

Îi lăsa un bacșiș bun, plăti consumația la casa de lângă ușă și părăsi localul. După aerul condiționat din bufet, arșița de septembrie îl lovi în față ca o pernă îndesată peste nări. Se îndreptă spre furgoneta Dodge, conștient că Helen îl urmărea cu privirea, însă nu întoarse capul.

Plecând de la local, opri la un centru comercial și-și lăsa mașina într-un colț al uriașului spațiu de parcare, la umbra unui curmal, cât mai departe de clădirea magazinului. Se duse în spatele furgonetei, trase deoparte un paravan de bambus care separa locul șoferului de spațiul destinat încărcăturii și se întinse pe o saltea groasă și zdrențuită, prea scurtă pentru el. Condusesse toată noaptea, fără nici o pauză, venind de la St. Helena, din ținutul podgoriilor. Acum, că mâncase un mic dejun copios, se simțea toropit de oboseală.

Patru ore mai târziu se trezi dintr-un vis urât. Transpirat, scuturat de fiori de gheață, fierbinte și rece în același timp, se ținea cu o mână de saltea, în timp ce cu cealaltă lovea aerul de jur împrejur. Încercă să țipe, dar glasul îi murise în gâtleej. Nu reuși să scoată decât un sunet uscat și chinuit.

La început nu-și dădu seama unde se găsea. Partea din spate a furgonetei era cufundată în întuneric, cu excepția a trei raze palide de lumină strecurate prin despicăturile înguste ale paravanului de bambus. Aerul era cald și irespirabil. Se săltă în capul oaselor, pipăi metalul cu o mână, scrută printre pleoapele îngustate puținul care putea fi deslușit prin întuneric și, treptat, începu să distingă obiectele din jur. Când, în cele din urmă, își dădu seama că se găsea în furgonetă, se destinse și se prăbuși din nou pe saltea.

Încercă să-și amintească în ce constase coșmarul, dar fără succes. Nu era nimic neobișnuit. De când se știa, aproape în fiecare noapte suferea de vise îngrozitoare, din care se trezea înspăimântat, cu buzele uscate, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Însă niciodată nu reușea să-și aducă aminte ce anume îl îngrozise atât de mult.

Deși acum știa unde se află, întunericul îl făcea să nu se simtă în largul lui. Continua să audă mișcare în întuneric, sunete înăbușite de pași grăbiți, care făceau să i se zbârlească părul pe ceafă, deși știa că totul era doar în închipuirea lui. Ridică paravanul de bambus și clipi des câteva secunde, până când ochii i se obișnuiră cu lumina.

Luă un vraf de cârpe aruncate pe podeaua mașinii, lângă saltea. Legătura era prinsă cu o sfoară de culoare închisă. Lărgi nodul și despături cârpele moi la pipăit, patru la număr, înfășurate una în cealaltă. Între toate acele cârpe se vedeau două cuțite mari. Amândouă foarte bine ascuțite. Îi luase mult timp până când ascuțise, cu grijă, lamele grațios îngustate către capete. Luă unul din ele și trăi un sentiment ciudat și minunat, ca și cum ar fi fost cuțitul unui vrăjitor, încărcat de o putere magică, putere care acum se transmisea asupra lui.

Soarele de după-amiază se ascunsese în spatele umbrei palmierului sub care își parcase furgoneta Dodge. Acum lumina se revărsa prin parbriz, peste umărul lui, oprindu-se pe oțelul ca de gheață. Lama ascuțită ca briciul fulgeră cu o sclipire rece.

Privi țintă lama și buzele lui subțiri schițară un surâs. Cu tot coșmarul, odihna îi prinsese foarte bine. Se simțea refăcut și încrezător. Era absolut convins că cutremurul din acea dimineață era un semn că îi va merge bine la Los Angeles. O va găsi pe femeie. Va pune mâna pe ea Chiar în ziua aceea. Sau cel târziu miercuri. Se gândi la trupul ei cald și catifelat, la pielea fără cusur, și surâsul se preschimbă în rânet.

Marți după-amiază Hilary Thomas se duse la cumpărături în Beverly Hills. Întorcându-se acasă seara devreme, își parcă Mercedesul de culoarea cafelei pe aleea circulară, în apropierea ușii de la intrare. Acum, când creatorii de modă ajunseseră la concluzia că femeile aveau voie să-și arate din nou feminitatea, Hilary cumpăraseră toate hainele pe care nu le putuse găsi în ultimii cinci ani, când toți cei din industria modei fuseseră obsedați de o vestimentație feminină gen sergent de armată. Se văzu nevoită să facă trei drumuri ca să golească portbagajul mașinii.

În timp ce scotea ultimele pachete, avu brusc senzația că cineva o urmărea din ochi. Se întoarse cu spatele la mașină și privi spre stradă. Soarele, coborât mult spre asfințit, lumina pieziș printre casele înalte și prin palmierii cu frunzele ca niște pene, poleind totul în jur cu o lumină aurie. Doi copii se jucau pe gazon, la vreo jumătate de cvartal mai departe, iar pe trotuar alerga voios un cocker cu urechi lungi. În rest, cartierul era tăcut și aproape nefiresc de liniștit. Pe partea cealaltă a străzii se vedeau parcate două mașini și o furgonetă Dodge, dar din câte își putea da seama, nu se găsea nimeni în ele.

Uneori te porți prosteste, se dojeni ea. Cine să te urmărească?

Totuși, după ce cără în casă și ultimele pachete și ieși să ducă mașina în garaj, o încercă același sentiment clar că cineva n-o scăpa din ochi.

Târziu, spre miezul nopții, în timp ce ședea în pat cu o carte în mână, lui Hilary i se păru că aude zgomot la parter. Puse cartea deoparte și ascultă.

Auzi un zăngănit în bucătărie, lângă ușa din spate, chiar sub dormitorul ei.

Se dădu jos din pat și-și puse halatul, un capot de mătase albastră cumpărat în aceeași după-amiază.

În sertarul de sus al noptierei ținea un pistol de 6,32, gata încărcat. Sovăi, ascultă zgomotul o clipă, apoi hotărî să-și ia arma.

Se simțea puțin ridicolă. Ceea ce auzise erau probabil zgomote de noapte, sunetele firești care se aud din când în când în casă. Pe de altă parte, locuia acolo de șase luni și nu auzise niciodată nimic.

Se opri în capătul de sus al scării, scrutând întunericul și întrebă:

— Cine-i acolo?

Nici un răspuns.

Întinse mâna dreaptă în față, cu degetele încleștate pe pistol și coborî la parter. Traversă sufrageria, respirând grăbit și gâfâit, neputându-și stăpâni tremurul mâinii în care ținea arma. Aprinse fiecare lampă pe lângă care trecea. Apropiindu-se de capătul îndepărtat al casei, continuă să audă zgomotul acela neobișnuit, dar când intră în bucătărie și aprinse lumina, o întâmpină numai tăcerea.

Bucătăria arăta ca de obicei. Podea din lemn de pin de culoare închisă, dulapuri de același fel, cu ornamente de ceramică, mese de faianță albă, curate și aproape goale. Cratițe de aramă lucitoare și ustensile atârând de tavanul înalt și alb. Nu era nimeni acolo și nu se vedea nici un semn că ar fi fost cineva mai înainte.

Făcu un pas înăuntru și se opri, așteptând să audă din nou zgomotul.

Nimic. Doar bâzâitul discret al frigiderului.

În cele din urmă, ocoli masa din mijloc, care sclipea de curățenie, și încercă ușa din spate. Era încuiată.

Aprinse luminile din curte și ridică transperantul de la fereastra din spatele chiuvelei. Afară, în dreapta, piscina lungă de doisprezece metri sclipea ademenitor. În stânga se vedea vasta grădină de trandafiri, cufundată în umbre, unde douăsprezece tufe de flori străluceau ca

neonul în frunzișul verde și întunecat. Totul afară era tăcut și nemișcat.

Trebuie să fi fost trosnetul vreunei mobile, se gândi ea. Doamne! Încep să devin o babă nevricooasă.

Își făcu un sandviș și-l luă sus, împreună cu o sticlă de bere. Lăsă aprinse toate luminile de la etajul întâi, închipuindu-și că astfel l-ar descuraja pe nepoftit — presupunând că cineva dădea târcoale pe proprietatea ei.

După un timp, se simți ridicolă fiindcă lăsase casa luminată ca ziua.

Știa exact ce se petrece cu ea. Astfel de spaime erau simptomele unei maladii mentale pe care o cunoștea îndeaproape: sentimentul că nu merita toată această fericire. Venise de nicăieri, pornise de la zero, iar acum avea tot ce-i dorea inima. În subconștient, se temea că Dumnezeu își va aduce aminte de ea și va decide că nu merita tot ce căpătase. Atunci, mânia lui o va lovi. Din tot ce agonisise se va alege praful: casa, mașina, conturile în bancă... Noua ei existență părea un basm, o feerie, o poveste minunată, prea frumoasă pentru a fi adevărată și, fără îndoială, prea frumoasă pentru a dura.

Nu. La dracu', nu! Trebuia să înceteze să se subaprecieze și să creadă că tot ce realizase era doar rezultatul unui nemăsurat noroc. Norocul nu avea ce căuta aici. Născută într-o casă a disperării, hrănită nu cu lapte și tandrețe, ci cu incertitudini și teamă, alături de un tată care n-o iubea și de o mamă care doar o tolera, într-un cămin în care autocompătimirea și amărăciunea înăbușiseră orice speranță, crescuse, firește, fără sentimentul adevăratei valori. Ani la rând se luptase cu un complex de inferioritate. Dar asta era deja de domeniul trecutului. Consultase un psiholog. Știa ce se petrece cu ea. Nu avea curajul să se lase iar cuprinsă de vechile îndoieli. Casa și mașina *nu-i* vor fi luate. Le merita *cu adevărat*. Muncise din greu și fusese foarte talentată. Nimeni nu-i oferise o slujbă numai pe relații de rudenie sau prietenie. Când sosise la Los Angeles, nu cunoștea pe nimeni. Nimeni nu-i umpluse poala de bani numai pentru că era frumoasă. Atrase de bogăția industriei spectacolului și de tentația celebrității, sute de femei soseau zilnic în Los Angeles, unde de regulă erau tratate mai rău decât vitele. Ea ajunsese în vârf dintr-un singur motiv: era o bună scenaristă, o maestră neîntrecută, o artistă plină de imaginație, un spirit creator, capabil să conceapă filme pentru care un imens public urma să plătească bani grei ca să le vadă. Câștigase prin muncă fiecare bănuț, și zeii nu aveau nici un motiv să se răzbune.

— Liniștește-te, se îndemnă ea cu voce tare.

Nimeni nu încercase să forțeze ușa de la bucătărie. Totul se petrecuse în închipuirea ei.

Își termină sandvișul și berea, apoi coborî la parter și stinse luminile. Se cufundă într-un somn adânc.

Ziua următoare se dovedi a fi una dintre cele mai bune din viața ei, dar, în același timp, și una dintre cele mai proaste.

Ziua de miercuri începu bine. Cerul era fără nori. Aerul era curat și parfumat. Lumina de dimineață avea acel farmec special care există numai în sudul Californiei, dar chiar și aici numai în anumite zile. O lumină de cristal, puternică și caldă, ca razele dintr-o pictură cubistă, lăsând senzația că din clipă în clipă aerul stă să se deschidă ca o cortină, dând la iveală lumea din spatele existenței de zi cu zi.

Hilary Thomas își petrecu dimineața în grădină. Grădina de o jumătate de pogon, care era împrejmuită de un zid și se găsea în spatele casei în stil neospaniol, cu două niveluri, se mândrea cu două duzini de

specii de trandafiri: straturi, spalieri și garduri vii. Frau Karl Druschki Rose, Madame Pierre Oger, rosa mus-cosa, Souvenir de Malmaison, plus o mare varietate de hibrizi moderni. Grădina strălucea de trandafiri albi și roșii, portocalii și galbeni, roz și purpurii, ba chiar și verzi. Unele flori erau mari cât farfuriile, altele atât de mici, încât puteau trece printr-o verighetă. Pajiștea verde și catifelată era presărată cu petale în toate nuanțele.

În cele mai multe dimineți Hilary lucra la trandafiri timp de două-trei ore. Oricât de agitată ar fi fost în momentul în care punea piciorul în grădină, la plecare se simțea complet relaxată și cu sufletul împăcat. Și-ar fi putut permite cu ușurință un grădinar. Încă mai continua să primească plăți trimestriale pentru primul ei film, *Arizona Shifty Pete*, apărut pe ecrane cu peste doi ani în urmă și care se bucurase de un enorm succes. Noul ei film, *Cold Heart*, care rula de nici două luni, era și mai apreciat decât *Pete*. Casa cu douăsprezece camere din Westwood, la marginea cartierelor Bel Air și Beverly Hills, costase o sumă uriașă, și totuși, cu șase luni în urmă, o plătise cu bani gheață. În cercurile din lumea spectacolului era denumită "hot property". Exact așa se și simțea, fierbinte, incandescentă, cuprinsă de flacăra planurilor și perspectivelor de viitor. Un sentiment extraordinar. Hilary era o scenaristă extraordinar de bună, cu adevărat hot property, și dacă ar fi vrut, și-ar fi putut angaja o armată de grădinari.

Își îngrijea singură florile și copacii, fiindcă grădina era pentru ea un loc special, aproape sacru. Era simbolul descătușării ei.

Fusese crescută într-un apartament dărăpănat, într-unul dintre cele mai rău famate cartiere ale orașului Chicago. Chiar și acum, aici, în mijlocul grădinii ei de trandafiri parfumați, dacă închidea ochii, vedea fiecare detaliu al acelei locuințe din trecut. În hol cutiile poștale fuseseră sparte de hoți în căutare de cecuri. Coridoarele erau înguste și slab luminate. Camerele mici, întunecoase, mobilierul vechi, tapițeria zdrențuită. În mica bucătărie vechiul aragaz pierdea gaz, gata din clipă în clipă să sară în aer. Hilary locuise ani întregi cu spaima flăcării albastre și pâlpâite a aragazului. Frigiderul îngălbenit de vreme șuiera și zdrăngănea, iar căldura de la motorul lui atrăgea ceea ce tatăl ei numea "fauna acelor locuri". Stând în grădina parfumată, Hilary își aminti clar fauna în preajma căreia își petrecuse copilăria și se cutremura. Deși ea și mama ei păstrau o curățenie impecabilă în bucătărie, deși foloseau cantități impresionante de insecticid, niciodată nu reușiseră să scape de gândacii de bucătărie, fiindcă scârboșeniile veneau prin pereții subțiri de la alte apartamente în care oamenii *nu* erau la fel de curați.

Cea mai vie amintire din copilăria ei era aceea a priveliștii care se deschidea de la unica fereastră a dormitorului ei strâmt, își petrecuse acolo multe ceasuri de singurătate, ascunzându-se în timp ce părinții ei se certau. Dormitorul fusese un refugiu în care se adăpostea în acele momente îngrozitoare de înjurături și țipete, la fel ca și în timpul tăcerilor, când părinții ei nu-și mai adresau cuvântul. Priveliștea de la fereastră nu avea nimic atrăgător: un zid de cărămidă, mânjit de funingine, în celălalt capăt al pasarelei de un metru și jumătate, care lega blocurile de apartamente. Fereastra nu se deschidea, fusese vopsită închisă. De acolo reușea să vadă un crâmpei de cer, dar numai dacă își lipea obrazul de sticla geamului, ca să privească în susul puțului strâmt al curții interioare.

Dorind cu disperare să scape din lumea decrepită în care trăia, mica Hilary învățase să-și folosească imaginația, ca să poată vedea *prin* zidul de cărămidă. Își lăsa gândul să zboare liber și deodată ajungea să vadă coline domoale, uneori chiar Oceanul Pacific sau lanțuri de munți înalți.

De cele mai multe ori își imagina o grădină, un loc fermecat, liniștit, cu arbuști frumos tunși, cu spalieri înalte pe care șerpuiau ramuri înțepătoare de trandafiri. În această fantezie apărea și un mobilier de grădină din fier forjat, vopsit în alb. Câteva umbrele în dungi de culori vii își profilau silueta alungită în lumina arămie. Femei în rochii lungi, elegante și bărbați în costume de vară sorbeau băuturi la gheață și discutau amical.

Acum trăiesc exact acel vis, se gândea ea. Locul imaginat de mine există în realitate și îmi aparține. Pentru ea nu era o corvoadă să-și îngrijească trandafirii și celelalte plante — palmieri, ferigi, tufe și multe altele. Dimpotrivă, era o mare bucurie. În fiecare clipă în care lucra în grădină era conștientă cât de departe ajunsese.

La amiază își puse uneltele de grădinărit deoparte și făcu un duș. Rămase un timp sub apa fierbinte, ca și cum, pe lângă transpirație și praf, ar fi vrut să-și spele și amintirile întunecate. În acel apartament mohorât din Chicago, în baia minusculă în care nici un robinet nu se închidea complet, iar gurile de scurgere refulau cel puțin o dată pe lună, niciodată nu avusese suficientă apă caldă.

Luă un prânz frugal în curtea interioară, acoperită cu sticlă și cu vedere spre grădina de trandafiri. În timp ce mânca niște brânză și câteva felii de măr, citi publicațiile despre industria spectacolului — *Hollywood Reporter* și *Daily Variety* — sosite cu poșta de dimineață. Numele ei apărea în rubrica din *Reporter* semnată de Hank Grant, pe lista personalităților din lumea filmului care-și aniversau data nașterii în ziua aceea. Pentru o femeie care tocmai împlinise douăzeci și nouă de ani, într-adevăr ajunsese foarte, foarte departe.

În ziua aceea directorii executivi de la Warner Brothers urma să discute despre *The Hour of the Wolf*, ultimul ei scenariu. Până la sfârșitul acelei zile, aveau să decidă dacă îl vor cumpăra sau îl vor refuza. Se simțea încordată, nerăbdătoare să sune telefonul, și totuși se temea să nu aibă o deziluzie. Acest proiect era pentru ea mai important decât tot ce realizase până atunci.

Scrisese scenariul fără asigurarea unui contract semnat, în mod, pur și simplu, speculativ, și-și pusese în gând să-l vândă numai dacă era acceptată și ca regizoare și dacă i se garanta montajul final. Studiourile Warner Brothers îi oferiseră, deja neoficial, o sumă record, cu condiția ca ea să revină asupra pretențiilor de vânzare. Știa că ceruse foarte mult, totuși, datorită succesului ca scenaristă, pretențiile ei nu erau chiar exagerate. Cu voie sau fără voie, Warner va accepta să-i încredințeze regia filmului. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Dar problema cea mai delicată era montajul final. Onoarea și puterea de a decide exact ce urma să apară pe ecran, autoritatea supremă asupra fiecărui cadru filmat, asupra fiecărei secvențe și asupra fiecărei nuanțe reveneau de regulă regizorilor care-și dovediseră valoarea realizând un număr de filme cu mare câștig de casă, și numai rareori unui regizor debutant, cu atât mai puțin unei *femei*. Insistențele ei de a i se acorda control total asupra aspectului artistic al filmului ar putea duce de râpă întreg aranjamentul.

Sperând să mai uite tensiunea în care aștepta decizia studiourilor Warner Brothers, Hilary își petrecu după-amiaza de miercuri lucrând în studioul ei cu vedere spre piscină. Avea un birou de stejar mare și masiv, lucrat de comandă, cu douăsprezece sertare și douăzeci și patru de compartimente. Pe birou ținea câteva vase de cristal Lalique, în care se răsfrângea lucirea molcomă a celor două candelabre de alamă ale pianului. Revăzu a doua ciornă a unui articol pe care-l scria pentru *Film Comment*, însă gândul îi zbură neîncetat la *Hour of the Wolf*.

La ora patru sună telefonul, și Hilary tresări violent, deși toată după-amiaza așteptase acel sunet. Era Wally Topelis.

— La telefon impresarul tău, fetițo. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu asta facem acum?

— Vreau să spun față în față.

— Oh, exclamă ea posomorâtă. Asta înseamnă că ai vești proaste.

— Am afirmat eu așa ceva?

— Dacă ar fi bune, spuse Hilary, pur și simplu, mi le-ai comunica prin telefon. O discuție între patru ochi înseamnă că vrei să mă iei cu încetișorul.

— Tare pesimistă ești, fetițo.

— Față în față înseamnă că vrei să mă ții de mână și să mă convingi să nu mă sinucid.

— Noroc că tendința asta a ta spre melodramă nu apare niciodată în scenariile pe care le scrii.

— Dacă Warner m-a refuzat, spune-mi direct, să nu mai pierdem vremea.

— Încă n-au luat o hotărâre, scumpa mea.

— Sunt gata pentru orice fel de veste.

— Vrei să mă ascuți? Nu-i vorba de un refuz. Eu continuu să tratez cu ei și vreau să discut cu tine următoarea mișcare. Asta-i tot. Nimic mai rău de atât. Ne putem vedea în jumătate de oră?

— Unde?

— Sunt la Hotelul Beverly Hills.

— În Polo Lounge?

— Evident.

În timp ce cotea, părăsind Sunset Boulevard, Hilary se gândi că Hotelul Beverly Hills părea ireal, ca un miraj strălucind prin pânza de căldură. Clădirea cu arhitectură neregulată, care se înălța dintre palmierii înalți și vegetația luxuriantă, apărea ca o imagine de basm. Ca de fiecare dată, stucatura trandafirică nu i se mai părea atât de stridentă cum și-o amintea. Zidurile păreau transparente, parcă strălucind de o lumină interioară. În felul lui, hotelul era aproape elegant — destul de decadent, dar cu toate acestea, fără îndoială, elegant. La intrarea principală funcționari în uniformă parcau și predau mașini: două Rolls Royceuri, trei Mercedesuri, un Stutz și un Maserati roșu.

Ce diferență față de cartierele sordide din Chicago, se gândi ea fericită.

Intrând în Polo Lounge, văzu vreo doisprezece actori și actrițe, figuri celebre, precum și vreo doi directori executivi influenți, însă nici unul dintre ei nu ședea la masa numărul trei. Acea era de regulă considerată cea mai râvnită din salon. Orientată cu fața spre intrare, era cel mai bun loc pentru a vedea și a fi văzut. Wally Topelis se găsea la masa trei, fiindcă era unul dintre cei mai mari impresari din Hollywood și fiindcă îl fermeca pe maître d'hotel la fel cum fermeca pe oricine. Era un bărbat slăbuț și mic de statură, trecut de cincizeci de ani, foarte bine îmbrăcat. Avea păr alb, des și lucios, mustață albă și tunsă cu grijă. Arăta foarte distins. Exact genul de persoană pe care te așteptai s-o vezi la masa numărul trei. Vorbea la telefonul care tocmai îi fusese adus. Când o văzu pe Hilary, se grăbi să încheie conversația, puse receptorul în furcă și se ridică s-o întâmpine.

— Hilary, arăți superb... ca de obicei.

— Iar tu ești în centrul atenției... ca de obicei.

El zâmbi larg. Vorbi cu glas coborât, pe un ton conspirativ.

— Îmi închipui că toată lumea se uită la noi.
— Așa îmi închipui și eu.
— Pe furiș.
— Oh, desigur, confirmă ea.
— Fiindcă nu vor să ne dăm seama că se uită, adăugă el vesel.
— Iar noi nu îndrăznim să privim în jur și să vedem dacă se uită,
continuă ea în timp ce se așezau.

— Oh, cerule, nu!
Ochii lui albaștri sclipeau de veselie.
— Iar noi nu vrem să creadă că ne pasă.
— Doamne ferește!
— Ar fi o stângăcie din partea noastră.
— Una foarte mare, râse el.
Hilary oftă.

— Niciodată n-am înțeles de ce o masă trebuie să fie atât de importantă față de celelalte.

— Ei bine, pot sta jos ca să fac haz pe tema asta, însă înțeleg motivul, spuse Wally. În ciuda convingerilor lui Marx și Lenin, animalul din specia umană prosperă de pe urma sistemului de clasă — atâta timp cât acesta se bazează pe bani și realizări, nu pe pedigree. Instituim și întreținem sisteme de clasă pretutindeni, chiar și în restaurante.

— Am impresia că urmează să ascult una dintre faimoasele tirade stil Topelis.

Își făcu apariția un chelner cu o frapieră lucitoare pe un trepied. Puse frapiera lângă masă, zâmbi și plecă. După toate aparențele, Wally își luase libertatea de a face comanda pentru amândoi înainte de venirea ei. Cu toate acestea, nu profită de ocazie ca să-i spună ce urma să bea.

— Nu o tiradă, preciză el. O simplă remarcă. Lumea are *nevoie* de sistemele de clasă.

— Mă faci curioasă. De ce?

— În primul rând, oamenii trebuie să aibă aspirații și dorințe dincolo de nevoia elementară de hrană și adăpost, necesități obsedante care îi îndeamnă să realizeze fel și fel de lucruri. Într-o societate bună, omul își va lua două slujbe, ca să strângă bani pentru o casă în cartierul respectiv. Dacă o mașină este mai performantă decât alta, bărbatul — sau femeia, fără îndoială că problema nu are un aspect sexist — va munci cu mai multă râvnă ca să și-o poată permite. Iar dacă e vorba de cea mai bună masă din Polo Lounge, toți cei care vin aici vor dori să fie suficient de bogați și de celebri — sau cu faimă suficient de proastă — ca să poată lua loc la masa cu pricina. Această goană aproape maniacă pentru o poziție în societate generează bunăstarea, contribuie la produsul național global și creează locuri de muncă. În definitiv, dacă Henry Ford n-ar fi vrut să realizeze ceva în viață, n-ar fi pus niciodată bazele companiei în care acum lucrează zeci de mii de oameni. Sistemul de clase este unul dintre motoarele care pun în mișcare roțile comerțului și mențin un înalt nivel de trai. Sistemul de clasă oferă oamenilor scopuri, oferă unui maître d'hotel sentimentul puterii și importanței, care face de dorit o slujbă altminteri intolerabilă.

Hilary clătină din cap.

— Cu toate acestea, dacă stau la cea mai bună masă nu înseamnă neapărat că sunt mai presus decât persoana care primește ceva mai puțin bun. Nu-i o realizare în sine.

— Este un *simbol* al realizării, al poziției sociale, explică Wally.

— Eu tot nu văd semnificația acestui lucru.

— E doar un joc sofisticat.

— Pe care nu mă îndoiesc că știi să-l joci.

Wally era în culmea încântării.

— Nu-i așa?

— Eu nu voi învăța niciodată regulile.

— Ar trebui, scumpa mea. E destul de primitiv, dar ajută în afaceri.

Nimănui nu-i place să lucreze cu un ratat în schimb, toți cei prinși în joc doresc să negocieze cu genul de persoană care poate obține cea mai bună masă din Polo Lounge.

Wally Topelis era singurul bărbat cunoscut de Hilary care se putea adresa unei femei cu apelativul "micuța mea", fără să sune dominator sau ipocrit. Deși mic de statură, cam de înălțimea unui jocheu profesionist, îi amintea cumva de Cary Grant în filme ca *To Catch a Thief*. Avea stilul lui Grant: maniere excelente, dar neostentative, o grație de balerin în fiecare mișcare, chiar și în gesturile cele mai comune, un farmec liniștit; un umor subtil, ca și cum viața i s-ar fi părut o glumă amicală.

Își făcu apariția șeful de sală, căruia Wally i se adresă cu numele de Eugene, apoi îl întrebă ce-i mai făceau copiii. Eugene părea să aibă multă afecțiune pentru Wally, și Hilary își dădu seama că obținerea celei mai bune mese din Polo Lounge se explica, poate, și prin faptul că Wally trata personalul mai curând ca pe niște prieteni decât ca pe niște servitori.

Eugene aduse șampania și, după un schimb de cuvinte amicale, îi întinse lui Wally sticla pentru aprobare.

Hilary aruncă o privire la etichetă.

— Dom Perignon?

— Meriți ce-i mai bun, micuța mea.

Eugene scoase staniolul de pe gâtul sticlei și începu să desfacă sârma în care era prins dopul.

Hilary se încruntă spre Wally.

— Înseamnă că, *într-adevăr*, ai o veste proastă pentru mine.

— Ce te face să spui asta?

— O sticlă de șampanie de o sută de dolari... Hilary îl privi gânditoare. Presupun că rostul ei e să-mi aline supărarea, să-mi închidă rănilile.

Dopul sări cu un pocnet. Eugene știa meserie, din sticlă abia dacă ieși puțină spumă.

— Tare pesimistă mai ești, o dojeni Wally.

— Sunt realistă, replică ea.

— Cei mai mulți ar fi spus: Ah, șampanie! Ce sărbătorim? Alții, nu Hilary Thomas.

Eugene turnă puțin Dom Perignon, pentru degustare. Wally își muie buzele în șampanie și încuviință din cap.

— *Chiar* sărbătorim? întrebă Hilary.

Nu-i trecuse prin minte alternativa și dintr-o dată simți că i se moaie picioarele.

— Cam așa ceva, răspunse Wally.

Eugene umplu, încet, amândouă paharele și vârî cu grijă sticla în gheața fărâmată din frapiera de argint. Era limpede că dorea să zăbovească acolo îndeajuns de mult cât să afle ce anume sărbătoreau.

Era la fel de limpede că Wally dorea ca Eugene să afle vestea și s-o răspândească. Zâmbind ca Cary Grant, se aplecă spre Hilary și spuse:

— Am încheiat târgul cu Warner Brothers.

Ea îl privi fix, clipind des, apoi deschise gura să vorbească, dar nu știa ce să spună.

— Nu se poate, articulă într-un târziu.

— Ba da.

- Cu neputință.
- Ba e cu putință.
- Nu poate fi așa ușor.
- Ți-am spus că am încheiat afacerea.
- Nu mă vor lăsa să regizez.
- Ba da.
- Nu-mi vor acorda dreptul la montajul final.
- Ba da.
- Dumnezeuule!

Era năucită. Își simțea mintea amorțită.

Eugene o felicită și dispăru cu discreție.

Wally râse și clătină din cap.

— Știi, ai fi putut juca teatru ceva mai bine, de dragul lui Eugene. Curând lumea ne va vedea sărbătorind și-l va întreba pe Eugene care-i motivul, iar el le va spune. Lasă-i pe toți să creadă că ai știut tot timpul că vei obține ce doreai. Niciodată să nu arăți îndoială sau teamă când înoți în mijlocul unor rechini.

— Nu glumești? Chiar am primit ce am cerut?

Wally își ridică paharul și răspunse:

— Un toast. Pentru cea mai dulce clientă a mea, în speranța că, până la urmă, va învăța că *există* și soare după ploaie și că multe mere *nu* sunt viermănoase.

Ciocniră paharele.

— Probabil că studioul a pus o mulțime de condiții. Un buget limitat. Salariu minim. Fără cotă parte din profituri. Și altele asemenea.

— Nu mai căuta cuie ruginite în supă, izbucni el exasperat.

— Nu mănânc supă.

— Nu face pe isteața cu mine.

— Beau șampanie.

— Știi bine ce am vrut să spun.

Ea privi fix bășicuțele din cupa cu șampanie Dom Perignon.

Se simțea de parcă în trupul ei s-ar fi ridicat nenumărate bășicuțe, mii și mii de bășicuțe minuscule și strălucitoare, de bucurie. Dar o parte a ființei ei reacționa ca un dop, înăbușindu-i efervescența fericită, ținând-o sub presiune, închisă ermetic, pentru siguranță. Se temea de prea multă fericire. Nu voia să tenteze soarta.

— Pur și simplu, nu pricep, spuse Wally. Arăți de parcă ai fi primit un refuz. Ai auzit ce-am spus, nu?

Ea zâmbi.

— Iartă-mă. E vorba că... În copilărie mă așteptam în fiecare zi la ce-i mai rău. În acest fel niciodată n-am suferit o deziluzie. E cea mai bună cale când trăiești alături de doi alcoolici înveterați și violenți.

Privirea lui Wally era plină de afecțiune,

— Părinții tăi nu mai sunt, spuse el cu blândețe. Au murit. Amândoi. Nu te mai pot atinge, Hilary. Nu-ți vor mai face niciodată rău.

— În ultimii doisprezece ani mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului încercând să mă conving de acest lucru.

— Te-ai gândit vreodată la psihoterapie?

— Am urmat ședințe vreme de doi ani.

— Și nu te-au ajutat?

— Nu cine știe ce.

— Poate cu alt doctor...

— Ce mai contează? răspunse Hilary. Teoria lui Freud are un cusur. Psihiatrii cred că de îndată ce-ți amintești și înțelegi traumele din copilărie care te-au transformat într-un adult nevrotic te și poți schimba. Ei consideră că partea cea mai dificilă este să afli cheia, după care vei

putea deschide ușa într-o clipă. Dar nu-i chiar așa ușor.

— Trebuie să vrei să te schimbi, spuse el.

— Nici asta nu-i ușor.

Wally învârtea cupa cu șampanie între degetele mici, cu unghii bine îngrijite.

— Dacă ai nevoie să vorbești din când în când cu cineva, îți stau oricând la dispoziție.

— Și-așa ți-am împuiat capul de ani de zile.

— Fleacuri. Mi-ai spus foarte puține lucruri. Doar în linii mari.

— E o poveste plicticoasă, zise ea.

— Nici vorbă, te asigur. Povestea unei familii destrămate, alcoolism, nebunie, crimă, sinucidere, un copil nevinovat martor la toate acestea... Ca scenaristă, ar trebui să știi că astfel de istorii nu sunt niciodată plicticoase.

Ea zâmbi vag.

— Pur și simplu, simt că trebuie să pun ordine în viața mea de una singură.

— De regulă, ajută dacă discuți despre astfel de lucruri...

— Numai că eu am discutat deja cu un psihoterapeut, apoi cu tine, dar n-am simțit cine știe ce ameliorare.

— Totuși, discuția te-a ajutat cât de cât.

— Am vorbit despre copilăria mea cât am putut de mult. Ceea ce trebuie să fac acum e să stau de vorbă *cu mine însămi*. Trebuie să înfrunt singură trecutul, fără să mă bazez pe sprijinul tău sau al unui doctor, lucru pe care nu l-am încercat niciodată până acum. Șuvițe din părul lung și negru îi acoperiseră un ochi. Și le dădu deoparte, petrecându-le pe după ureche. Mai curând sau mai târziu îmi voi limpezi gândurile. E doar o chestiune de timp.

Oare chiar cred ceea ce spun? se întrebă ea.

Wally o privi fix o clipă, apoi spuse:

— Ei bine, presupun că tu știi mai bine ce ai de făcut. Dar până atunci, bea-ți măcar șampania. Își ridică propria cupă. Fii veselă și zâmbitoare, ca toți cei din jurul nostru să te invidieze și să dorească să lucreze cu tine.

Hilary ar fi vrut să se rezeme de spătarul scaunului și să bea în neștire șampanie Dom Perignon la gheață, să se lase copleșită de fericire, însă nu se putea destinde complet. Întotdeauna era dureros de conștientă de întunericul spectral de la marginea lucrurilor, de coșmarul care pândea momentul potrivit, ca să se năpustească asupra ei și s-o sfâșie. Earl și Emma, părinții ei, o ferecaseră într-o mică ladă a spaimei, trântiseră capacul greu deasupra și o încuiaseră înăuntru. De atunci privea întotdeauna lumea din întunericul lăzii în care se afla. Earl și Emma îi insuflaseră o spaimă irațională, latentă, dar mereu prezentă și de neînlăturat, o spaimă care-i umbrea toate bucuriile, tot ce ar fi trebuit să fie bun, luminos și vesel.

În acea clipă, simți o ură rece, neostoită și nesfârșită pentru părinții ei, la fel ca întotdeauna. Anii de muncă și distanța uriașă care o despărțea de iadul zilelor trăite în Chicago încetă brusc să mai acționeze ca un amortizor al suferinței.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Wally.

— Nimic. Mă simt bine.

— Ești foarte palidă.

Cu un efort de voință, își înfrână amintirile, împingând trecutul înapoi de unde venise. Își puse palma pe obrazul lui Wally și-l sărută.

— Iartă-mă. Uneori sunt o adevărată pacoste. Nici nu ți-am mulțumit. Sunt foarte fericită de rezultatul obținut, Wally. Zău că da. E

minunat! Ești cel mai grozav impresar din lumea spectacolului.

— Ai dreptate, întări el. De astă dată n-a trebuit să mă târguiesc prea mult. Scenariul le-a plăcut atât de mult, încât erau gata să accepte orice, numai să obțină drepturile asupra lui. N-a fost o chestiune de noroc. Și nici n-a depins de istețimea impresarului. Vreau să înțelegi bine acest lucru. Fii realistă, fetițo, îți meriți succesul. Scenariile tale sunt cele mai bune care se scriu la ora actuală. Poți continua să trăiești în umbra părinților tăi, poți continua să te aștepți la ce-i mai rău, așa cum faci întotdeauna, dar de acum înainte pentru tine nu va exista decât tot ce-i mai bun. Sfatul meu e să te obișnuiești cu gândul acesta.

Dorea cu disperare să-l creadă, să dea frâu liber fericirii, dar buruienile negre ale îndoielii încolțeau din semințele sădite în Chicago. Vedeau acei monștri atât de cunoscuți, pândind la granițele paradisiului descris de Wally. Credea cu convingere în Legile lui Murphy: *Dacă ceva poate merge prost, atunci așa se va întâmpla*. Cu toate acestea, atitudinea deschisă a lui Wally îi mersese atât de mult la suflet, tonul lui fusese atât de convingător, încât scormoni în cazanul forfotind de emoții confuze și scoase la lumină un zâmbet adevărat și radios.

— Bravo! exclamă el mulțumit. Așa mai merge. Ai un zâmbet tare frumos.

— Voi încerca să-l folosesc cât mai des.

— Iar eu voi încerca să-ți ofer cât mai multe ocazii să zâmbești.

Băură șampanie și discutară despre *The Hour of the Wolf*, făcură planuri și râseră cum nu-și amintea să fi râs de ani de zile. Încetul cu încetul se însenină. Un actor renumit, înalt și musculos, care în filme apărea cu ochi de gheață, buze subțiri, mușchi și mers legănat, dar în viața de toate zilele era o fire prietenoasă, plină de umor și chiar timidă, și al cărui ultim film obținuse încasări în valoare de cincizeci de milioane de dolari, fu primul care se opri să-i salute și să-i întrebe ce sărbătoreau. Directorul de studio, cu ochi de șopârlă și îmbrăcat cu o eleganță impecabilă, încercă subtil, apoi direct, să afle acțiunea filmului *The Hour of the Wolf*, în speranța de a înjgheba un serial săptămânal, rapid și ieftin. Curând jumătate din cei aflați în încăpere se învârtău în jurul mesei trei, ca să-i felicite pe Hilary și Wally, apoi dispăreau ca să comenteze succesul lui Hilary, fiecare întrebându-se dacă îi era destinat să obțină o parte din profituri. În definitiv, *The Hour of the Wolf* avea nevoie de un producător, de staruri, de cineva care să scrie muzica... Prin urmare, toată lumea se înghesuia să-i bată pe umăr, să-i sărute pe obraz și să strângă mâna celor doi clienți așezați la cea mai bună masă din restaurant.

Hilary știa că cea mai mare parte a acelor personalități strălucitoare nu erau în realitate chiar atât de mercantili pe cât păreau uneori. Mulți dintre ei își începuseră cariera de foarte jos, flămânzi, săraci, la fel cum se întâmplase și cu ea. Deși acum erau bogați și făcuseră investiții sigure, nu se puteau împiedica să dea din coate. Era un obicei atât de vechi, încât nu cunoșteau alt mod de existență.

Imaginea publică a vieții de la Hollywood avea foarte puțin de a face cu faptele. Secretarele, vânzătorii, funcționarii, șoferii de taxi, mecanicii, gospodinele, chelnerițele, oameni din întreaga țară, cu meserii dintre cele mai diverse, veneau acasă obosiți după o zi de lucru, se așezau în fața televizoarelor și visau la existența în lumea starurilor. În vasta minte colectivă, care visa și comenta din Hawai până în Maine și din Florida până în Alaska, Hollywoodul era o combinație strălucitoare de chefuri monstru, femei ușoare, bani câștigați fără efort, prea mult whiskey, prea multă cocaină, zile de vară numai bune pentru lenevit, băuturi gustate la marginea piscinei, vacanțe în Acapulco și Palm Springs, sex pe bancheta

din spate a unui Rolls-Royce tapițat cu blană. O fantezie. O iluzie. Hilary presupunea că o societate de care conducători corupți și incompetenți abuzaseră atâta vreme, o societate a cărei temelie fusese măcinată de inflație și impozite oneroase, o societate care exista în umbra rece a distrugerii nucleare posibilă în orice clipă, avea nevoie de iluzii pentru a putea supraviețui. În realitate, cei din lumea filmului și televiziunii munceau mai mult decât semenii lor, deși câteodată — și nu de puține ori — rezultatul muncii lor nu merita efortul. Vedeta unui serial de televiziune, cu mare succes la public, muncea din zori până în noapte, deseori până la paisprezece-șaisprezece ore pe zi. Firește, recompensa era enormă. Dar în realitate chefurile nu erau chiar de pomină, femeile nu erau cu nimic mai ușurate decât cele din Philadelphia, Hackensack sau Tampa, zilele însorite erau rareori pierdere de vreme, iar sexul se practica la fel ca și în cazul secretarelor din Boston sau al negustorilor din Pittsburgh.

Wally trebuia să plece la șase și un sfert, deoarece avea o întâlnire la ora șapte. O pereche de la o masă din Polo Lounge se grăbi s-o invite pe Hilary ca să ia cina împreună. Ea refuză, pretextând că era ocupată în seara aceea.

La ieșirea din hotel, seara de toamnă era încă strălucitoare. Câțiva nori înalți pluteau pe cerul parcă desprins dintr-o peliculă tehnicolor. Lumina soarelui avea culoarea părului blond platinat, iar aerul era surprinzător de proaspăt pentru o zi din săptămână în Los Angeles. Două perechi tinere coborâra dintr-un Cadillac albastru, râzând și vorbind în gura mare, iar ceva mai departe, pe Sunset Boulevard, se auzea scrâșnet de cauciucuri, duduie de motoare, claxoane, vestind aglomerația de la sfârșitul orei de vârf, când ultimii salariați încercau să ajungă cu bine acasă.

În timp ce Hilary și Wally așteptau ca funcționarii zâmbitori să le aducă mașinile, impresarul întrebă:

- Chiar iei cina cu cineva?
- Da. Eu cu mine însămi.
- Uite ce e, ai putea veni cu mine.
- Ca oaspete neinvitat.
- Tocmai ai primit invitația.
- Nu vreau să-ți stric programul.
- Fleacuri. Ai fi o prezență agreabilă.
- Oricum, nu sunt îmbrăcată pentru cină.
- Arăți grozav.
- Vreau să rămân singură, spuse ea.

— Joci exact ca Garbo. Hai să iei cina cu mine. Te rog. E vorba de o seară fără pretenții la The Palm, împreună cu un client și cu soția lui. Un tânăr scenarist de televiziune care promite mult. Sunt oameni drăguți.

— Mă descurc singură, Wally. Zău așa.

— O femeie frumoasă ca tine, singură într-o asemenea noapte, când ai atâtea de sărbătorit? Ți-ar trebui lumânări, muzică în surdină, un vin bun, cineva apropiat cu care să împarți toate acestea.

Ea zâmbi larg.

— Wally, ești un romantic incorrigibil.

— Vorbesc serios, insistă el.

Hilary îi puse mâna pe braț.

— Drăguț din partea ta că te preocupi de mine, Wally. Dar totul este perfect în regulă. Mă simt fericită când sunt singură. Sunt o foarte bună companie pentru mine însămi. Voi avea tot timpul să încep o relație serioasă cu un bărbat, să schiez la sfârșit de săptămână la Aspen, să stau la taclale seara la The Palm, după ce voi termina *TheHour of the*

Wolf și-l voi vedea pe ecran.

Wally Topelis se încruntă.

— Dacă nu înveți cum să te relaxezi, nu vei rezista prea mult într-o meserie stresantă ca aceasta. Peste câțiva ani vei ajunge fără vlagă, ca o păpușă de cârpe, ferfenițită, zdrențuită și uzată. Crede-mă, micuța mea, când ți-ai consumat toată energia fizică, vei descoperi că o dată cu ea ți s-a dus și energia mentală, adică seva creatoare.

— Acest proiect e decisiv pentru mine, replică Hilary. După ce-l voi duce la bun sfârșit, viața mea va fi cu totul alta.

— De acord. Dar...

— Am muncit din greu, din răspuțeri, urmărind un singur țel, ca să ajung să mi se ofere această șansă. Recunosc că am fost obsedată de munca mea. Dar mă voi simți în siguranță numai după ce-mi voi câștiga renumele de bună scenaristă și regizoare. Atunci voi putea, în sfârșit, să alung toți demonii din mine: părinții mei, Chicago, toate amintirile urâte. Voi fi în stare să mă relaxez și să duc o viață normală. Deocamdată, însă, nu-mi permit să mă odihnesc. Dacă slăbesc ritmul acum, totul se va duce de râpă. Sau, cel puțin, așa cred eu că se va întâmpla, ceea ce înseamnă același lucru.

El oftă.

— OK! Dar ne-am fi distrat grozav la The Palm.

Un funcționar al hotelului aduse mașina lui Hilary.

Ea îl îmbrățișă pe Wally.

— Cred că am să-ți telefonez mâine, să mă conving că povestea asta cu Warner Brothers n-a fost un vis.

— Încheierea contractului va dura câteva săptămâni, îi spuse el. Dar nu cred să apară vreo problemă. Într-una din zilele săptămânii viitoare vom avea ședința de redactare a contractului, după care poți fixa o întâlnire la studio.

Hilary îi trimise o sărutare din vârful degetelor și se îndreptă grăbită spre mașină. Dădu un bacșiș funcționarului și demară.

Porni printre coline, trecând pe lângă case în valoare de milioane de dolari, pe lângă pajiști mai verzi decât bancnotele, coti la stânga, apoi la dreapta, la întâmplare, fără să urmărească o destinație anume. Era una dintre puținele evadări pe care și le îngăduia. Cele mai multe străzi erau învăluite în umbrele purpurii ale crengilor verzi. Noaptea lua treptat în stăpânire trotuarul, deși lumina zilei încă zăbovea deasupra ramurilor împletite ale palmierilor, stejarilor, arțarilor, cedrilor, chiparoșilor, palisandrilor și pinilor. Aprinse farurile și porni să exploreze câteva drumuri șerpuite din canion până când, treptat, sentimentul de nemulțumire începu să se risipească.

Mai târziu, când noaptea coborâse atât peste copaci, cât și la poalele lor, Hilary se opri la un restaurant mexican de pe La Cienega Boulevard. Un local cu pereți grosolani din tencuială cenușie, decorați cu fotografii ale unor bandiți mexicani. Arome apetisante de sosuri condimentate, de taco și de colțunași din făină de porumb. Chelnerițe în bluze țărănești, răscroite la gât, și fuste împletite de culoare roșie. Muzică ambientală de la sud de graniță. Hilary mănca enchiladas cu brânză, orez și fasole prăjită. Mâncarea era la fel de gustoasă ca și când ar fi fost servită la lumina lumânărilor, cu o orchestră de coarde undeva, în fundal, și cu cineva drag alături.

Va trebui să-mi amintesc să-i spun lui Wally acest lucru, se gândi ea, terminându-și enchiladas și bând câteva înghițituri de Dos Equis, bere neagră mexicană.

Chibzuind puțin, aproape că-i auzi răspunsul: "Micuța mea, ce-mi spui tu nu-i decât o încercare ostentativă de automulțumire. E drept că

singurătatea nu schimbă gustul mâncării, lumina lumânărilor, sunetul muzicii, dar asta nu înseamnă că singurătatea e de dorit sau sănătoasă." Wally, pur și simplu, nu va rezista să nu se lanseze într-una dintre lecțiile lui despre viață, rostite pe un ton patern. Și nu-i va fi deloc ușor să-l asculte, pentru simplul motiv că, indiferent ce i-ar spune el, ar fi adevărat.

Mai bine nici nu aduc vorba, se răzgândi Hilary. Niciodată n-am să pot lupta cu Wally Topelis.

Urcă din nou în mașină, își prinse centura de siguranță, porni motorul, deschise aparatul de radio și rămase așa un timp, privind circulația de pe La Cienega Boulevard. Era ziua ei de naștere. Împlinea douăzeci și nouă de ani. Deși faptul fusese menționat în rubrica lui Hank Grant din *Hollywood Reporter*, părea că ea era singura din lume căreia îi păsa. Foarte bine. Era o singuratică. Așa fusese întotdeauna. Nu-i spusese lui Wally că se simțea fericită în propria-i companie?

Mașinile treceau pe lângă ea în flux continuu, pline de oameni care mergeau în diverse locuri, cu diverse treburi — de cele mai multe ori câte doi. Încă nu voia să pornească spre casă, dar nu avea unde să meargă în altă parte.

Casa era cufundată în întuneric.

Gazonul părea mai curând albastru decât verde în lumina neonului din stradă.

Hilary lăsă mașina în garaj și se duse la ușa din față. Tocurile ei sunau nefiresc, *toc-toc-toc*, pe aleea pietruită.

Noaptea era caldută. Arșița soarelui dispărut la orizont continua să se ridice din pământ, iar briza mării care scălda orașul în orice anotimp încă nu aducea în aer obișnuita răcoare de toamnă. Mai târziu, spre miezul nopții, avea să fie mai răcoare și nu mai puteai ieși din casă fără haină.

Greierii țârâiau în gardurile vii.

Hilary intră în casă, bâjbâi după întrerupător, apoi închise ușa și o încuie. Aprinse luminile din salon, făcu câțiva pași, apoi auzi un foșnet în spate și întoarse capul.

Un bărbat își făcu apariția din debaraua din hol, izbind cu zgomot ușa de perete și trântind o haină de pe umeraș, în încercarea de a se strecura afară din acel spațiu strâmt. Avea cam patruzeci de ani, era înalt și purta pantaloni de culoare închisă, un pulover galben și... mănuși de piele. Avea mușchi proeminenți și puternici, care trădau ani îndelungați de haltere. Până și încheieturile mâinilor, așa cum se vedeau între mănuși și mânecile puloverului, erau groase și vânjoase. Bărbatul se opri la trei metri de ea și zâmbi, apoi salută din cap și-și linse buzele subțiri.

Hilary nu știa cum să reacționeze la apariția lui neașteptată. Nu avea de a face chiar cu un intrus, cu un necunoscut, cu un punkist și nici cu un depravat zdrențăros, cu privirea încețoșată de droguri. Deși bărbatul nu era de prin partea locului, Hilary îl cunoștea, totuși era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o întâlnească în astfel de împrejurări. Numai dacă l-ar fi văzut pe micuțul și blândul Wally Topelis ieșind din debara ar fi trăit un șoc mai mare decât acesta. Se simțea nu atât înspăimântată, cât nedumerită. Îl cunoscuse în urmă cu trei săptămâni, în timp ce se documenta pentru un scenariu având drept decor ținutul viticol din nordul Californiei — proiect menit să-i abată gândul de la demersurile lui Wally legate de *The Hour of the Wolf*, scenariu pe care tocmai îl terminase. Bărbatul din fața ei era un personaj

important și influent în Valea Napa Dar faptul tot nu explica ce căuta în casa ei, ascuns în debara.

— Domnul Frye, spuse Hilary, descumpănită.

— Bună, Hilary.

Avea o voce gravă, oarecum hârșită, care păruse liniștită și paternă la vremea când Hilary făcuse o vizită particulară la crama lui de lângă St. Helena, dar care acum devenise aspră, rea și amenințătoare.

Hilary își dresе glasul, neliniștită.

— Ce cauți aici?

— Am venit să te văd.

— De ce?

— Trebuia să te văd din nou.

— În ce problemă?

Bărbatul continua să zâmbească. Avea o privire intensă, de fiară de pradă. Zâmbetul lui amintea de cel al unui lup înainte să prindă între fălcile flămânde iepurașul încolțit.

— Cum ai intrat? întrebă ea.

— Ești frumoasă.

— Cum?

— Foarte frumoasă.

— Încetează.

— Căutam una ca tine.

— Mă înspăimânți.

— Ești chiar frumușică.

Făcu un pas spre ea.

În clipa aceea Hilary nu mai avu nici un dubiu ce dorea bărbatul.

Dar era ceva nebunesc, de neînchipuit. De ce-ar fi străbătut un om bogat și influent ca el sute de kilometri, riscându-și averea, reputația și libertatea, pentru o clipă trecătoare de sex impus cu forța?

Bărbatul mai făcu un pas.

Hilary se dădu înapoi din fața lui.

Viol. Dar era absurd. Doar dacă... Doar dacă avea de gând ca după aceea s-o ucidă. Așa nu mai risca nimic. Purta mănuși. Nu va lăsa amprente, nu va lăsa nici un fel de urme. Și nimeni nu va bănuî că un podgorean cunoscut și respectat din St. Helena bătuse atâta cale până la Los Angeles ca să violeze și să omoare. Sau, chiar dacă ar exista unele bănuîeli, nimeni nu s-ar gândi la Frye ca principal suspect. Ancheta criminaliștilor n-ar conduce niciodată la el.

Bărbatul continuă să se apropie. Încet. Neînduplecat. Cu pași greoi. Savurând suspansul. Zâmbetul i se lăți pe față, dându-și seama că ea înțelesese.

Hilary se trase înapoi, dincolo de uriașul șemineu de piatră. O clipă îi trecu prin minte să înșface unul dintre instrumentele grele de alamă de pe vatră, dar își dădu seama că nu se va mișca suficient de rapid pentru a se apăra cu el. Avea de a face cu un bărbat puternic, athletic, într-o condiție fizică excelentă. O va prinde înainte de a avea răgazul să apuce vătraiul și să-l izbească în țeasta lui blestemată.

Bărbatul își strânse pumnii uriași. Încheieturile jucară sub pielea strâmtă a mănușilor.

Hilary se dădu înapoi în spatele câtorva mobile — două scaune, o măsuță de cafea, o canapea lungă. Începu să se miște spre dreapta, încercând să pună canapeaua între ea și Frye.

— Ai un păr atât de frumos, spuse el.

Undeva în mintea ei încolți întrebarea dacă nu cumva era pe cale să-și piardă mințile. Acesta nu putea fi Bruno Frye pe care-l cunoscuse în St. Helena. La vremea aceea nu remarcase nici un indiciu al nebuniei

care acum îi schimonosea fața lată și lucind de transpirație unsuroasă. Ochii lui erau două așchii de gheață albastră-cenușie, iar pasiunea rece care sticlea în ei era, cu siguranță, prea monstruoasă ca s-o fi putut ascunde când îl întâlnește ultima oară.

Apoi văzu cuțitul și privescusea avu efectul unei vâlvătăi care-i alungă orice urmă de îndoială. Avea de gând s-o ucidă. Cuțitul era prins la curea, la șoldul drept. Vârât într-o teacă deschisă, putea fi scos prin simpla deschidere a capsei de metal prinsă de o curelușă îngustă de piele. Într-o secundă cuțitul putea fi scos din teacă, ajungând în mâna lui. În două secunde se putea înfige în pânțele ei moale, străpungând carnea caldă și organele ca o gelatină, golind-o de sângele dător de viață.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut, spuse Frye. Nu m-am gândit decât cum să ajung la tine. Pentru Hilary, timpul părea să se fi oprit în loc. Ai să fii o bucățică pe cîste, continuă el. Zău așa.

Dintr-o dată, lumea deveni o succesiune de cadre filmate cu încetinitorul. Fiecare secundă părea lungă cât un minut. Hilary îl urmări cum se apropia, ca și cum ar fi fost o creatură de coșmar, ca și cum atmosfera ar fi devenit brusc densă ca siropul. În clipa în care descoperi cuțitul, Hilary înlemni. Încetă să se mai dea înapoi, deși el continua să se apropie. Privescusea unui cuțit putea avea acest efect. Putea tăia respirația cuiva, îi putea face inima să se oprească în loc, putea aduce un tremur nestăpânit în adâncurile trupului. În mod surprinzător, puțini oameni au curajul să folosească un cuțit împotriva altei ființe. Mai mult decât oricare altă armă, cuțitul te face conștient de vulnerabilitatea cărnii, de cumplita fragilitate a vieții omenești. În rana pe care o provoacă, atacatorul poate vedea extrem de clar esența propriei mortalități. Un pistol, un strop de otravă, o bombă, un instrument contondent, funia care se strânge în jurul gâtului — toate acestea pot fi folosite relativ curat, cele mai multe de la distanță. Dar omul cu cuțitul trebuie să fie gata să se murdărească, trebuie să se apropie atât de mult, încât să simtă căldura emanată din rănilor pe care le face. Este nevoie de un curaj anume, sau de nebunie, ca să înfigi cuțitul în altă persoană, fără să simți oroare la vederea sîngelui care-ți împrășcă mîna.

Frye ajunse lângă ea. Puse o mîna mare pe sîni ei, începu să-i frece și să-i frămînte între degete prin rochia de mătase.

Acel contact grosolan o trezi din transa care o cuprinsese. Îl lovi peste mîna, se smuci din strînsorea lui și se refugie în spatele canapelei.

El izbucni în rîs, un hohot urât și descurajant, în timp ce ochii lipsiți de îndurare sticleau de un amuzament macabru. Era umorul unui diavol, umorul dement al iadului. Voia ca femeia să se lupte, îi plăcea vîntoarea.

— Ieși afară! strigă ea. Afară!

— Nu vreau să ies, răspunse, zîmbind, Frye, clătînd din cap. Eu vreau să *intru*. Da, da. Vreau să intru în tine, domniță, vreau să-ți sfîșii rochia la spate, să te dezbrac și să pătrund în tine. Să te pătrund toată, până acolo unde-i cald, moale și întuneric.

O clipă, spaima care o făcuse să nu-și mai simtă picioarele, paralizîndu-i voința, se preschimbă în sentimente mai puternice: ură, mînie, furie. Nu mînia rațională a femeii față de bărbatul care-i uzurpă demnitatea și drepturile, nu mînia intelectuală trezită de nedreptatea socială și biologică a situației, ceva mult mai profund. Omul acela pătrunsese nechemat în spațiul ei privat, în caverna ei modernă. O năpădi o ură primitivă, care-i încețoșa vederea și făcu să-i bată inima nebunește. Își

dezgoli dinții într-un rânjet și mârâi din fundul gâtului, reflex aproape animalic, în timp ce căuta o cale de scăpare din capcană.

Lipită de spatele canapelei, se găsea o măsuță joasă și îngustă, cu tăblie de sticlă. Pe ea se aflau două statuete de porțelan înalte de vreo patruzeci de centimetri. Hilary înșfăcă una și o aruncă spre Frye.

El se feri cu repeziciune instinctivă, primitivă. Statueta de porțelan se izbi de șemineu și explodează ca o bombă. Puzderie de cioburi și așchii se prăvăliră peste șemineu și în jur, pe covor.

— Mai încearcă o dată, spuse el în bătaie de joc.

Hilary luă în mână și cealaltă statueta, apoi se opri, șovăind. Îl urmări printre pleoapele întredeschise, cântări statueta în mână, apoi se prefăcu doar că o aruncă.

El căzu în cursă. Se aplecă și se lăsă într-o parte, ca să evite proiectilul.

Cu un strigăt de triumf, Hilary aruncă bibeloul.

Luat prin surprindere, bărbatul nu se mai aplecă și statueta îl lovi în tâmplă. Fusese o lovitură razantă, mai puțin puternică decât sperase Hilary, totuși bărbatul se clătină imperceptibil pe picioare. Nu se prăbuși. Nu fusese rănit grav. Nici măcar nu sângera. Totuși, fusese lovit și durerea îl transformă. Îi pieri pofta de glume perverse. Zâmbetul strâmb se topi. Gura lui deveni o linie dreaptă și neînduplecată, cu buzele strânse. Obrazul i se făcu stacojiu. Furia țâșni în el ca un resort. Încordarea îi scoase în relief mușchii puternici ai gâtului, întinși la maximum, impresionanți, își îndoi ușor genunchii, pregătindu-se să se repeadă asupra ei.

Hilary se aștepta să-l vadă ocolind canapeaua, și se pregătise s-o înconjoare la rândul ei, păstrând distanța, până când avea să ajungă în preajma altui obiect putând servi drept proiectil. Dar în clipa în care atacă, bărbatul n-o încolți așa cum anticipase. Se repezi sălbatic asupra ei, ca un taur furibund. Ajuns în fața canapelei, se aplecă, o apucă cu amândouă mâinile, o săltă de la podea și, dintr-o singură mișcare, o răsturnă pe spate de parcă ar fi cântărit doar câteva kilograme. Hilary sări într-o parte și canapeaua căzu greoi pe locul în care stătuse ea cu câteva clipe mai înainte. În secunda în care canapeaua atinse podeaua, Frye sări pe deasupra ei. Întinse mâna s-o prindă și, poate, ar fi reușit, dar se împiedică și căzu într-un genunchi.

Furia ei se preschimbă din nou în spaimă. O luă la fugă. Se îndreptă spre hol și spre ușa din față, conștientă că nu va avea timp să descuie ambele încuietori și să iasă afară, înainte ca atacatorul s-o ajungă din urmă. Frye era prea aproape, la numai doi sau trei pași în spatele ei. Se repezi spre dreapta și o luă la fugă pe scara în spirală, urcând treptele două câte două.

Răsufla greu, dar peste găfâiturile ei îl auzi venind din urmă. Pașii lui făceau un zgomot ca de tunet. Îl auzi blestemând-o.

Pistolul. În noptieră. Dacă ar putea ajunge în dormitor cu suficient timp înaintea lui, ca să trântască ușa și s-o încuie, l-ar ține pe loc câteva secunde, suficient cât să ia arma de la locul ei.

Ajunsă în capătul de sus al scărilor, pe palierul de la etajul al doilea, chiar când era convinsă că reușise să câștige un avans de câțiva pași, bărbatul o prinse de umărul drept și o smuci spre el. Hilary țipă, dar nu se smulse din strânsoare, cum se așteptase el. Dimpotrivă, în clipa în care Frye o înșfăcă de umăr, se răsuci spre el. Se împinse în el, înainte ca bărbatul să aibă timp s-o înlănțuie cu brațul, se lipi de el atât de mult, încât îi simți erecția, și-l pocni tare cu genunchiul în testicule. El reacționează de parca ar fi fost lovit de trăsnet. Într-o fracțiune de secundă, obrazul roșu de furie se goli de sânge și deveni alb ca varul. Își slăbi

strânsoarea, se trase înapoi, clătinându-se pe picioare, lunecă pe muchia primei trepte, flutură din brațe și se rostogoli în jos, urlând, apoi se aruncă într-o parte, se prinse de balustradă și avu marele noroc să se oprească din cădere.

După toate aparențele, nu avea experiență cu femeii care știau să lupte eficient. Hilary îl păcălise de două ori. Își închipuise că vâna un iepuraș catifelat și inofensiv, pradă timidă care putea fi lesne capturată și apoi redusă la tăcere dintr-o singură mișcare. Dar prada se întorsese asupra lui și-și arătase ghearele și colții lungi, încurajată de expresia lui șocată.

Hilary sperase să-l vadă prăvălindu-se până în capătul de jos al scării și frângându-și gâtul. Chiar și așa, își închipuia că lovitura în organele sexuale îl va scoate din funcțiune cel puțin un minut sau două, îndeajuns ca ea să preia controlul. Avu un șoc când, numai după o scurtă pauză, înainte ca ea să o ia la fugă, bărbatul își făcu vânt de lângă balustradă și, cu o grimasă de durere, se repezi din nou la ea.

— Cățea! scrâșni el printre dinții încleștați, abia reușind să respire.

— Nu, îl preveni Hilary. Nu. Înapoi.

Se simțea ca un personaj dintr-un film de groază pe care Hammer Films le producea cu atât succes. Se lupta cu un vampir sau cu un zombie, uluită și descurajată după repetate încercări de a ține piept resurselor lui aproape supranaturale de energie și rezistență.

— Cățea!

Ea alergă pe coridorul cufundat în întuneric, până în dormitorul principal. Trânti ușa, băjbâi la încuietore prin întuneric, apoi, în sfârșit, aprinse lumina și se zăvorî înăuntru.

În încăperea se auzi un sunet ciudat și înspăimântător. Un urlet tare, răgușit și plin de groază. Privi în jur înfricoșată, apoi își dădu seama că asculta propriile-i hohote de plâns necontrolat.

Era periculos de aproape de starea de panică, însă știa că trebuia să se stăpânească, dacă voia să trăiască.

Deodată, Frye încercă ușa încuiată din spatele ei, apoi se izbi în ea cu toată puterea. Ușa rezistă. Dar nu avea să reziste prea mult, cu siguranță nu îndeajuns de mult ca Hilary să cheme poliția și apoi să aștepte ajutor.

Inima îi bătea sălbatic. Tremura din toate încheieturile, ca și cum ar fi stat dezbrăcată pe o uriașă întindere de gheață, era însă ferm hotărâtă să nu se lase doborâtă de frică. Traversă în fugă vasta încăperea și ocoli patul, îndreptându-se spre noptieră. Trecu pe lângă o oglindă înaltă cât peretele, care-i întoarse imaginea unui chip total necunoscut, o femeie îngrozită, cu ochii ieșiți din orbite, albă la față ca obrazul vopsit al unui mim.

Frye izbi cu piciorul în ușă. Ușa se zgudui violent în balamale, dar nu cedă.

Pistolul automat de 6,32 se găsea deasupra a trei pijamale împăturite, așezate în sertarul noptierei. Încărcătorul plin era alături. Hilary luă arma și, cu mâinile tremurânde, aproape incapabile de vreo mișcare, vârî încărcătorul în lăcașul lui. Apoi se întoarse cu fața către ușă.

Frye izbi din nou cu piciorul în ușă. Fierăria era slabă. Genul de încuietore de interior, menită în primul rând să țină la distanță copiii sau musafirii prea îndrăzneți. Total inutilă în fața unui intrus ca Bruno Frye. La cea de a treia izbitură, balamalele zburară din lăcașul lor și ușa se dădu de perete.

Gâfâind, transpirat, semănând mai mult decât oricând cu un taur furios, Frye ieși cu pași greoi din umbra coridorului și trecu pragul. Cu

umerii lui largi îngheboșați, cu pumnii încleștați atârând de-a lungul trupului. Nu dorea decât să pună capul în piept și să atace, să zdrobească și să distrugă tot ce-i stătea în cale. Oglinda de lângă Hilary îi răsfrângea privirea, în care se citea setea de sânge. Nu voia decât să se repeadă ca o fiară prin magazinul de porțelanuri și să-l calce în picioare pe proprietar.

Hilary îndreptă pistolul către el, ținându-l ferm cu amândouă mâinile.

El continuă să se apropie.

— Trag! Să știi că trag! Jur pe Dumnezeuul meu că trag! strigă ea înnebunită.

Frye se opri, clipi spre ea, apoi descoperi arma.

— Pleacă! îi strigă femeia. El nu se clinti. Pleacă dracului de aici!

În mod incredibil, bărbatul mai făcu un pas în direcția ei. Nu mai era violatorul calculat și sigur pe sine, de parcă ar fi jucat un joc, cu care se confruntase la parter. Ceva se întâmplase cu el. În adâncul ființei lui acționaseră niște resorturi, schimbându-i intențiile în noi dorințe și pofte, mult mai dezgustătoare și perverse decât ce arătase până atunci. Nu mai era nici pe jumătate o ființă rațională. Se comporta ca un dement. Ochii îi sticleau, nu înghețați ca până atunci, ci lăcrimoși și arzători, arși de febră. Sudoarea îi șiroia pe față. Își mișca buzele neîncetat, deși nu rostea nici un cuvânt. Își strâmbă și-și contorsionă buzele, dezgolindu-și dinții, apoi și le țuguie, ca un copil bosumflat, ca imediat să schițeze un zâmbet, un surâs straniu, care la rândul lui făcu loc unei expresii încruntate și feroce, cu neputință de descris. Nu mai acționa sub impulsul patimei trupesti sau a dorinței de a o poseda. Resortul secret care-l mâna acum era mai întunecat decât cel care-l impulsionase cu numai câteva minute în urmă. Pe Hilary o săgetă gândul cumplit și înspăimântător că acel resort avea să-i insufle suficientă energie ca să scape nevătămat și să înainteze neatins printr-o ploaie de gloanțe.

Frye scoase cuțitul cel mare din teaca de la șoldul drept și-l îndreptă spre ea.

— Înapoi! găfâi ea disperată.

— Cățea!

— Ți-am spus că trag.

Bărbatul porni din nou spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aproape îl rugă Hilary. Cuțitul nu ți-e de nici un folos în fața unui pistol.

El ajunsese la nici cinci metri de cealaltă parte a patului.

— Am să-ți zbor creierii tăi blestemați.

Frye vâjâi cuțitul în direcția ei, rotind repede vârful prin aer, ca și cum ar fi fost un talisman cu care ar fi încercat să alunge spiritele rele interpușe între el și Hilary.

Făcu încă un pas spre ea.

Ea ținti spre abdomen, așa încât, oricât de mare ar fi fost reculul și oricât de mult s-ar fi abătut glonțul spre dreapta sau spre stânga, să lovească un organ vital. Apăsă pe trăgaci.

Nimic.

Te implor, Dumnezeule!

Bărbatul mai făcu doi pași.

Hilary se holbă năucită la pistol. Uitase să scoată piedica.

Frye ajunse la mai puțin de trei metri de cealaltă parte a patului.

Poate chiar mai puțin.

Blestemându-se, Hilary acționează cele două mici pârgii de pe partea laterală a armei și pe metalul negru apărură două puncte roșii. Ținti și apăsă trăgaciul pentru a doua oară.

Nimic.

Isuse! Nu se poate să fie blocat!

Frye era atât de desprins de realitate, atât de posedat de demența lui, încât nu-și dădu seama imediat că Hilary nu reușea să mânuiască arma. Când, în sfârșit, înțelese ce se întâmpla, atacă rapid, cât timp avantajul era de partea lui. Ajunse la pat, sări pe el și pași peste saltea, clătinându-se din pricina arcurilor, ca și cum ar fi călcat peste butoaie.

Hilary uitase să împingă un cartuș în încărcător. Făcu repede cele de trebuință și se retrase doi pași, până când ajunse cu spatele la perete. Trase fără să mai ochească, trase în bărbatul care se înălțase deasupra ei ca un demon țâșnit din întunecimile iadului.

Împușcătura stârni ecouri în întreaga încăpere, ricoșând în pereți și reverberând în ferestre.

Văzu cuțitul făcându-se fărâme, văzu fragmentele țâșnind din mână dreaptă a lui Frye. Oțelul ascuțit se îndreptă în sus și spre spate, sclipind o clipă în raza de lumină strecurată prin partea de sus a abajurului veiozei de pe noptieră.

Frye scoase un urlet și cuțitul îi zbură din mână. Se prăbuși pe spate, dar sări din nou în picioare, ținându-și cu mâna stângă degetele rănite.

Hilary nici nu se gândea că-l atinsese. Nu vedea nici o pată de sânge. Probabil că glonțul lovise cuțitul, sfărâmându-l și smulgându-l dintre degetele lui. Probabil că șocul îi fulgerase degetele mai rău decât un plesnet de bici. Frye urlă de durere, apoi de furie. Un sunet nemaîntâlnit, un urlet de șacal, cu siguranță însă nu urletul unui animal cu coada între picioare. Nu renunțase la ideea de a se năpusti asupra ei.

Hilary trase din nou și Frye se prăbuși. De data aceasta, nu se mai ridică.

Cu un suspin de ușurare, Hilary se sprijini, sfârșită, de perete, fără să-și ia ochii de la locul în care el căzuse, de cealaltă parte a patului, unde nu-l putea vedea.

Nici un sunet.

Nici o mișcare.

O neliniște faptul că nu-l putea vedea. Își lăsă capul într-o parte, cu urechea la pândă, apoi pași cu prudență până la picioarele patului, în mijlocul încăperii, și ocoli patul prin stânga până când dădu cu ochii de el.

Zăcea cu fața în jos pe covorul Edward Fields de culoarea ciocolatei. Brațul drept era îndoit sub el. Cel stâng rămăsese întins în față, cu degetele ușor curbate, îndreptate spre creștetul capului. Avea fața întoarsă de la ea. Din pricina culorii închise și a modelului care fura privirea, Hilary nu reuși să-și dea seama de la distanță dacă covorul plușat era îmbibat de sânge. Nici urmă, însă, de balta uriașă și lipicioasă de sânge pe care se așteptase s-o vadă. Dacă glonțul îl lovise în piept, poate că balta de sânge era sub el. Poate că glonțul îl nimerise în frunte, provocându-i moartea instantanee și oprirea bruscă a bătailor inimii, caz în care n-ar fi curs decât câțiva stropi de sânge.

Îl privi timp de un minut, de două minute. Nu desluși nici o mișcare, nici măcar o respirație ușoară.

Mort?

Se apropie de el cu pași înceți și timizi.

— Domnule Frye?

Nu avea de gând să se ducă lângă el. Nici nu se gândea să riște, însă voia să-l vadă mai bine. Continua să țină arma îndreptată asupra lui, gata să tragă alt glonț, la cea mai mică mișcare.

— Domnule Frye?

Nici o reacție.

Era straniu că i se adresa în continuare cu apelativul "domnule". După cele întâmplate în seara aceea, după ce încercase el să-i facă, Hilary continua să fie oficială și politicoasă. Poate fiindcă era mort. După moarte, chiar și omul cel mai rău dintr-un oraș se bucură de respectul tăcut al comunității care știe că a fost un mincinos și un nemernic toată viața. Fiindcă fiecăruia dintre noi îi este dat să moară, disprețul arătat unui mort este cumva un fel de dispreț la adresa propriei noastre persoane. În plus, dacă-i vorbești de rău pe morți, ai impresia că iei în derâdere marele mister final, poate chiar stârnești puterile cerești să te pedepsească pentru îndrăzneală.

Hilary așteaptă încă un minut, fără să-și ia ochii de la el.

— Știi ceva, domnule Frye? Cred că n-am să risc. Cred că am să mai trag un glonț în dumneata. Da, da. Am să-ți mai trag un glonț chiar aici, în ceafă.

Bineînțeles că nu era în stare. Nu avea fire violentă. Trăsese cu pistolul o singură dată, la poligon, la scurt timp după ce-l cumpărase, dar niciodată nu ucisese o vietate mai mare decât gândacii de bucătărie din apartamentul din Chicago. Găsise în ea puterea de a trage asupra lui Bruno Frye numai fiindcă acesta reprezentase o amenințare imediată și fiindcă simțise cum îi creștea adrenalina. Isteria și instinctul primar de supraviețuire o făcuseră pentru o clipă capabilă de violență. Acum însă, când Frye zăcea pe covor, tăcut și nemișcat, cu nimic mai periculos decât un maldăr de zdrențe murdare, nu avea tăria să mai apese pe trăgaci. Pur și simplu, nu putea privi liniștită cum zboară creierii unui cadavru. Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos. Dar amenințarea că va trage era un test bun pentru a verifica situația în care se găsea el. Dacă se prefăcea, riscul ca ea să-i tragă un glonț în cap poate avea să-l facă să se trădeze.

— Chiar în cap, ticălosule! repetă ea și trase un glonte spre tavan.

El nici nu se clinti.

Hilary oftă și coborî pistolul.

Mort. Era mort.

Omorâse un om.

Temându-se de ce avea să urmeze, ancheta poliției și reporterii, ocoli brațul întins și porni spre ușa care dădea spre coridor.

Dintr-o dată, mortul învie.

Dintr-o dată, redeveni viu și începu să se miște.

Îi anticipase intenția. Știuse exact cum va încerca ea să-l păcălească. Îi ghicise trucul și dăduse dovadă de nervi de oțel. Nici nu tresărise!

Se sprijini de brațul de sub el și se săltă în sus, făcându-și vânt înainte. O atacă pe Hilary, ca un șarpe. Îi prinse glezna cu mâna stângă și o trânti la pământ, țipând și zbatându-se, apoi se rostogoliră împreună, un vâlmășag de brațe și picioare, iar și iar. Îi simți dinții la gâtul ei și o fulgeră spaima nebună că Frye voia s-o muște, să-i sfâșie vena jugulară și să-i sugă sângele. Îl respinse cu mâna, își propti palma în bărbia lui și-i împinse capul, îndepărtându-l de gâtul ei, în timp ce se rostogoleau încă o dată. Se izbiră cu putere de perete și rămaseră pe loc, amețiți, gâfâind, bărbatul ca o fiară năpustită asupra ei, grosolan, greu, zdrobind-o, rânjind scabros, cu ochii lui hidoși atât de aproape, de reci și de goi, cu răsuflarea duhnind a ceapă și bere stătută. Frye îi vârî o mână pe sub rochie, sfâșiindu-i colanții, încercând să-și strecoare degetele mari și boante sub chiloții ei, să pună stăpânire pe sexul ei — nu mângâierea unui îndrăgostit, ci încleștarea unui luptător. Gândul la felul în care i-ar sfâșia carnea cea mai intimă o făcu să se sufoce de groază.

Știa că o femeie putea fi ucisă și așa, pătrunzând-o, apoi rupându-i și sfâșiindu-i carnea. Încercă să-i scoată ochii de cobalt, să-l lipsească de vedere, dar el își trase capul, ferindu-l de atingerea ei. Deodată încremeniră amândoi, dându-și seama în același moment că Hilary nu scăpase din mână pistolul în clipa în care el o trântise la podea. Arma era presată între trupurile lor, cu țeava înfiptă în organele lui sexuale, și, deși degetul ei se găsea pe piedică, nu pe trăgaci, nu-i fu greu să-l deplaseze puțin mai în spate, acolo unde trebuia, din prima clipă în care deveni conștientă de noua situație în care se afla.

Mâna lui greoaie rămăsese pe pubisul ei. Un obiect obscen. O mână ascunsă în mânășă de piele, diavolească, dezgustătoare. Hilary îi simțea fierbințeala prin mânășă. Frye nu mai trăgea de chiloții ei. Tremura. Mâna lui mare tremura.

Ticălosul e speriat.

Privirea lui părea fixată de a ei printr-un fir invizibil, deloc ușor de rupt. Nici unul din ei nu-și putea lua ochii de la celălalt.

— Dacă faci o singură mișcare greșită, spuse ea istovită, îți zbor testiculele.

El clipi.

— Ai înțeles? Întrebă Hilary, la fel de lipsită de vlagă.

Răsufla șuierat, gâfâia din pricina efortului, dar mai ales de frică.

El își linse buzele. Clipi rar, ca o blestemată de șopârlă.

— *Ai înțeles?* repetă Hilary, de astă dată pe un ton ferm.

— Da.

— De data aceasta nu mă mai păcălești.

— Fac ce-mi ceri.

Vocea lui era gravă și morocănoasă, ca mai înainte, și nu tremura. Nimic din glasul, din privirea sau din expresia lui nu dezmințea imaginea bărbatului musculos și neîndurător. Doar mâna lui înmănușată continua să tresară spasmodic între coapsele ei delicate.

— Bine, spuse Hilary. Acum vreau să te miști încet. Foarte, foarte încet. La comanda mea, ne rostogolim încet, ca dumneata să ajungi dedesubt și eu deasupra. Fără nici cea mai mică urmă de umor, era conștientă că ceea ce spusese mai înainte aducea în mod grotesc cu sugestia unei amante pasionate, în plin act sexual. Când am să-ți spun, dar numai atunci, cu nici o secundă înainte, te rostogolești spre dreapta, spuse ea.

— OK.

— În același timp, mă voi mișca și eu.

— Bine.

— Foarte încet.

— Bine.

— Arma va rămâne așa cum este acum.

Ochii lui continuau să fie reci și neîndurători, dar licărul de furie și nebunie se stinsese. Gândul că un glonte l-ar fi putut lăsa fără organe sexuale îl adusese brusc la realitate — cel puțin pentru moment.

Hilary îl împunse cu țeava pistolului în testicule, iar el schiță o grimasă de durere.

— Acum, rostogolește-te pe o parte, *încet*, îl ceru ea.

Frye făcu exact ce i se ceruse, se rostogoli pe o parte cu încetineală exagerată, apoi pe spate, fără să-și dezlipească privirea de a ei. În timp ce schimbau pozițiile, își retrase mâna de sub fusta ei, însă nu încercă să-i ia pistolul. Hilary se prinse de el cu mâna stângă, ținând strâns arma în mâna dreaptă, și se urcă deasupra lui, cu țeava pistolului sprijinită în continuare de testiculele lui. În cele din urmă, îl încălecă, cu o mână prizonieră între ei, cea în care ținea pistolul calibrul 6,32, plasat în mod

strategic.

Mâna dreaptă începea să-i amorțească din pricina poziției incomode, dar și fiindcă strângea pistolul cu toată puterea, temându-se să slăbească strânsoarea. Își încleștase mâna pe mânerul armei cu atâta forță, încât o dureau degetele și mușchii până în umăr. Se temea ca nu cumva el să simtă că treptat o părăseau puterile sau să nu scape arma fără voie, pierzându-și simțul tactil.

— OK, spuse ea. Acum am să mă ridic. Am să țin arma acolo unde este acum și am să vin lângă dumneata. Nu cumva să miști. Nu îndrăzni nici să clipești. El o privi fix. Ai priceput? Întrebă femeia.

— Da.

Continuând să țină arma lipită de testiculele lui Frye, Hilary se ridică de pe trupul lui, ca și cum ar fi fost un strat de nitroglicerină. Mușchii abdomenului o dureau de încordare. Își simțea buzele uscate și avea un gust acru în gură. Răsuflarea lor găfâită umplea încăperea, ca rafalele de vânt, dar auzul ei era atât de încordat, încât percepea ticăitul discret al ceasului Cartier. Se dădu într-o parte, se ridică în genunchi, șovăi o clipă, apoi se ridică în picioare și sări departe de el, înainte ca Frye s-o poată prinde din nou.

El se ridică în capul oaselor.

— Nu! îl opri Hilary.

— Ce?

— Culcat!

— Nu-ți fac nimic.

— Culcat!

— Liniștește-te.

— La dracu', am spus culcat!

Frye refuza s-o asculte. Pur și simplu, continua să rămână în capul oaselor.

— Și acum ce urmează?

Ea făcu semn cu pistolul.

— Ți-am spus să stai culcat întins pe spate. Fă ce ți-am cerut. Acum.

El își strâmbă buzele într-unul din zâmbetele acelea urâte la care se pricepea atât de bine.

— Iar eu te-am *întrebat* ce urmează acum.

Tipul încerca să recapete controlul asupra situației, lucru care nu-i plăcea deloc lui Hilary. Pe de altă parte, era chiar atât de important dacă ședea în capul oaselor sau întins pe spate? Nici din poziția șezut nu avea cum să se ridice în picioare și să parcurgă spațiul dintre ei, înainte ca ea să înfigă în el câteva gloanțe.

— OK, se învoi Hilary, fără prea mare tragere de inimă. Rămâi așa, dacă vrei. Dar, dacă faci o singură mișcare, golesc încărcătorul în dumneata. Am să-ți împrăști mațele prin cameră. Jur pe Dumnezeuul meu că așa am să fac. El rânji și încuviință din cap. Ea se cutremură de un fior și spuse: Acum am să merg până la pat. Am să mă așez pe pat și am să sun la poliție. Se deplasă lateral și spre spate, ca un crab, până ajunse lângă pat. Telefonul se găsea pe noptieră. În clipa în care se așeză și ridică receptorul, Frye nesocoti ordinul. Se ridică în picioare. Hei!

Ea trânti receptorul în furcă și apucă arma cu amândouă mâinile, încercând s-o țină bine.

Frye întinse mâinile cu un gest împăciuitoare, cu palmele îndreptate către ea.

— Așteaptă. Așteaptă o secundă. Nu mă ating de tine.

— Jos!

— Nu mă apropii de tine.

— Jos imediat.

— Am să plec de aici, spuse Frye.
— Pleci pe dracu'!
— Am să ies din cameră și din casă.
— Nu.
— Nu vei trage în mine dacă nu fac altceva decât să plec.
— Încearcă și o să-ți pară rău.
— Nu, n-ai să tragi, repetă el convins. Nu ești genul care să apese pe trăgaci decât dacă n-ai de ales. Nu m-ai putea ucide cu sânge rece. Nu m-ai împușca pe la spate. Nu vei fi în stare în vecii vecilor. Nu una ca tine. Nu ai această putere. Ești o fire slabă. Mult prea slabă. Îi adresă din nou zâmbetul lui sinistru, care amintea de un cap de mort, și făcu un pas spre ușă. După ce plec, poți chema poliția. Mai făcu un pas. Lucrurile ar sta cu totul altfel dacă aș fi un străin. Atunci aș avea șansa să scap nevătămat. La urma urmei, le poți spune cine sunt. Mai făcu un pas. Vezi bine că ai câștigat partida, iar eu am pierdut-o. Nu fac decât să câștig puțin timp. Foarte puțin.

Hilary știa că tot ce-i spusese era adevărat. L-ar fi putut ucide dacă o ataca, dar nu era în stare să tragă în el în timp ce se îndrepta spre ușă.

Simțind încuviințarea ei tacită față de adevărul spuselor lui, Frye îi întoarse spatele. Siguranța și aroganța lui o scoaseră din minți pe Hilary, care însă nu găsea tăria să apese pe trăgaci. Frye se îndreptă precaut spre ușă. Ieși fără teamă din dormitor, fără a se mai obosi să privească în urmă. Dispăru în spatele ușii pe care o forțase, și ecoul pașilor lui se pierdu pe coridor.

Auzindu-i bocănitul greoi pe scări, lui Hilary îi trecu prin minte că era posibil ca el să nu plece din casă. Fără știrea ei, se putea strecura într-una din camerele de la parter, se putea ascunde într-o debara, așteptând răbdător venirea și plecarea poliției, ca apoi să se furișeze afară din ascunzătoare și s-o atace pe neașteptate. Se grăbi să se ducă în capul scărilor, la timp ca să-l vadă luând-o în dreapta, spre holul de la intrare. O clipă mai târziu îl auzi umblând la încuietori, apoi ieșind și trântind ușa în urma lui cu o bufnitură puternică.

Pe la jumătatea treptelor, îi trecu prin minte că, poate, Frye se prefăcuse doar că pleacă. Poate că trântise ușa, fără să iasă din casă. Poate că o aștepta în hol.

Ținea pistolul în mână întinsă pe lângă coapsă, cu țeava îndreptată spre podea, dar acum o ridică înfricoșată, pentru orice eventualitate. Coborî scările și, ajungând pe ultima treaptă, rămase pe loc câteva minute, ascultând. În cele din urmă, înaintă cu grijă până când putu să vadă holul. Ușa de la debara era deschisă. Frye nu era nici acolo. Plecase cu adevărat.

Închise ușa debaralei.

Se duse la ușa de la intrare și o încuie de două ori.

Clătinându-se ușor pe picioare, traversă salonul și se duse în birou. Camera mirosea a lac de mobilă cu aromă de lămâie, cele două femei de la agenția de menaj fuseseră acolo cu o zi în urmă. Aprinse lumina și se duse la masiva masă de scris. Puse pistolul în mijlocul colii de sugativă.

Pe măsuta de la fereastră era o vază plină cu trandafiri roșii și albi, al căror parfum contrasta plăcut cu mirosul de lămâie care plutea în aer.

Se așeză la masă și trase cartea de telefon în dreptul ei. Căută numărul poliției.

Deodată, pe neașteptate, ochii i se umplură de lacrimi fierbinți. Încercă să se stăpânească. Era Hilary Thomas, și Hilary Thomas nu trebuia să plângă. Niciodată. Hilary Thomas era o femeie tare. Hilary Thomas putea îndura toate mizeriile pe care i le-ar fi făcut semenii ei, le putea îndura la nesfârșit, fără să se lase doborâtă. Hilary Thomas se

putea stăpâni perfect. Deși își strânse pleoapele până la durere, nu reuși să-și înfrâneze plânsul. Lacrimi grele i se rostogoliră pe obraji, lunecând, sărate, în colțurile gurii, apoi picurându-i pe bărbie. La început plânse într-o tăcere stranie, fără să scoată nici cel mai mic sunet. Dar după vreun minut, începu să se zguduie de plâns și-și dădu drumul glasului. Un icnet i se desprinse din fundul gâtului, schimbându-se într-un țipăt scurt și ascuțit de disperare. Se lăsă în voia plânsului. Se cutremură de un plâns amar, înlănțuindu-și trupul cu amândouă brațele. Plângea cu suspine, înecându-se și aproape pierzându-și răsuflarea. Trase un șervețel dintr-o cutie aflată într-un colț al mesei, își suflă nasul și făcu un efort ca să-și recapete controlul, apoi se cutremură de un fior și plânsul o năpădi din nou.

Nu plângea fiindcă bărbatul i-ar fi făcut vreun rău. Nu-i cauzase nici o suferință insuportabilă și de durată — cel puțin, nu una fizică. Plângea fiindcă, într-un sens greu de definit, fusese totuși violată. Fierbea de furie și rușine. Deși n-o violase fizic, deși nu reușise nici să-i rupă hainele, îi sfărîmase mica sferă de cristal în care se închisese cu singurătatea ei, barieră ridicată cu multă grijă și pe care pusese un mare preț. Frye intrase cu forța în universul ei confortabil și mânjise totul cu labelle lui murdare.

În seara aceea, în Polo Lounge, Wally Topelis se străduise s-o convingă că-și putea coborî garda măcar cu câțiva milimetri. Pentru prima oară în douăzeci și nouă de ani se gândise în mod serios la posibilitatea de a duce o existență mai puțin defensivă decât cea cu care se obișnuise până atunci. După toate acele vești bune și după îndemnurile lui Wally, se simțise tentată de ideea de a trăi o viață cu mai puține spaime, idee de care se simțise atrasă. O viață cu mai mulți prieteni. O viață mai destinsă, mai amuzantă. Acest nou mod de existență îi păruse un vis strălucitor, nu prea simplu de realizat, dar care merita efortul de a fi schimbat în realitate. Însă Bruno Frye înșfăcase visul ei fragil și-i sucise gâtul. Îi reamintise că lumea era plină de pericole, ca un beci întunecos plin de creaturi de coșmar care pândeau în ungherele cele mai ascunse. Chiar când se lupta să iasă din văgăuna ei, încă înainte de a avea vreo șansă să se bucure de lumina soarelui, Frye o izbise cu piciorul în obraz, trimițând-o înapoi de unde venise, în adâncurile spaimei și suspiciunii, în cumplita siguranță a singurătății.

Plângea fiindcă se simțea violată. Și fiindcă fusese umilită. Fiindcă el îi furase speranța și i-o călcase în picioare, la fel cum un școlar bătauș strivește sub talpă jucăria preferată a unui coleg mai slab de înger.

2

Modelele

Modelele îl fascinau pe Anthony Clemenza.

La apusul soarelui, înainte ca Hilary Thomas să se întoarcă acasă, în timp ce încă se plimba cu mașina printre dealuri și canioane, ca să-și alunge încordarea, Anthony Clemenza și asociatul său, locotenentul Frank Howard, interogau un barman din Santa Monica. Dincolo de uriașele ferestre din peretele dinspre apus al încăperii, soarele aflat la linia orizontului crea clipă de clipă noi și noi modele în nuanțe de purpuriu, portocaliu și argintiu deasupra mării cuprinse treptat de întuneric.

Localul, numit Paradise, era un bar pentru celibatari, punct de întâlnire al celor bolnavi de singurătate și de abținere sexuală, femei și

bărbați, aflați la o vârstă când locurile clasice de întâlnire — mesele din zilele de sărbători religioase, petrecerile dansante din cartier, picnicurile organizate de vecini, cluburile publice — fuseseră făcute una cu pământul de buldozere reale (și sociologice), în locul lor fiind construite blocuri înalte cu birouri, vile arogante din beton și sticlă, restaurante în care se servea pizza și garaje cu câte cinci niveluri. Barul celibatarilor era locul în care un bărbat fără prejudecăți întâlnea o femeie fără prejudecăți, armăsarul cu musculatură impresionantă întâlnea o nimfomană, secretara timidă din Chatsworth întâlnea un programator în informatică din Burbank, incapabil să facă față în societate, iar uneori violatorul își întâlnea viitoarea victimă.

Pentru ochiul lui Anthony Clemenza, clienții Barului Paradise formau modele care imprimau o anumită identitate aceluia loc. Femei frumoase și bărbați atrăgători ședeau pe scaune înalte de bar și la măsuțe de cocteil, cu spatele foarte drept, cu coatele îndoite și picioarele încrucișate cu o perfecțiune geometrică, în poziții care să le pună în valoare trăsăturile frumoase ale chipurilor și trupurile armonioase. Acest gen de persoane creau modele unghiulare elegante, în timp ce se priveau și se curtau unii pe alții. Cei cu un fizic mai puțin atrăgător decât *la crème de la crème*, însă, indiscutabil, frumoși și tentanți, nu aveau tendința de a sta în poziția ideală, preferând să compenseze prin atitudine și impresie ceea ce le lipsea de la natură. Poziția lor semăna cu o declarație: sunt aici, mă simt în largul meu, destins, nu mă impresionează splendorile acelea de fete și băieți, sunt încrezător în propria-mi persoană. Această categorie de clienți ședea în poziții de o neglijență grațioasă, folosindu-și rotunjimile plăcute ale trupurilor relaxate ca să-și ascundă ușoarele imperfecțiuni ale osaturii și musculaturii. Cea de a treia și cea mai numeroasă categorie a clienților barului era reprezentată de fizionomii comune, oameni nici frumoși, nici urâți, care formau modele heterogene și neliniștite, înghesuiți prin colțuri și mergând de la o masă la alta, zâmbind încordați și pălăvrăgind vrute și nevrute, temându-se că nu vor găsi pe nimeni care să-i iubească.

Modelul global al Barului Paradis era tristețea, se gândi Tony Clemenza. Șuvițe întunecate de dorințe neîmplinite. O nesfârșită întindere de singurătate. O infinitate de feluri de singurătate. O disperare tăcută, ascunsă sub o aparență vie și strălucitoare.

Dar el și Frank Howard nu veniseră acolo pentru a studia modelele soarelui la asfințit și ale clienților. Sarcina lor era aceea de a prinde un fir care să-i ducă la Bobby Valdez "Îngerul".

Cu un an în urmă, în aprilie, Bobby Valdez fusese eliberat din închisoare, după ce executase șapte ani și câteva luni din sentința de cincisprezece ani detenție pentru viol și omucidere. Se părea că eliberarea lui fusese o mare greșeală.

Cu opt ani în urmă, Bobby violase între trei și șaisprezece femei din Los Angeles. Poliția reușise să aducă probe numai în trei cazuri, pentru celelalte Bobby era doar bănuț de a fi fost făptașul. Într-o noapte Valdez acostase o femeie într-o parcare, o silise să urce în mașina lui, sub amenințarea armei, o dusesse pe un drum singuratic din Hollywood Hills, îi sfâșiasse hainele, o violase de mai multe ori, apoi o aruncase din mașină și plecase. Oprise mașina la marginea drumului, unde șoseaua îngustă era mărginită de o râpă adâncă și abruptă. Femeia fusese împinsă din mașină, goală pușcă, își pierduse echilibrul și căzuse în gol. Se prăbușise peste un gard rupt. Șipci de lemn ascuțit. Cu sârmă ruginită. Sârmă ghimpată. Sârma îi sfâșiasse carnea și o șipcă de pin roasă de vreme, ascuțită și lată de zece centimetri, i se înfipsese în burtă, ieșind prin spate. În mod incredibil, în timp ce Bobby își făcea

cheful cu ea în mașină, femeia pusese mâna pe o chitanță de cumpărare în baza unei cărți de credit Union 76 și, dându-și seama despre ce era vorba, o ținuse strâns în pumn chiar și când se prăbușise în râpă, unde își găsisse moartea. Ulterior, poliția descoperise că moarta purta doar un singur fel de chiloți, un dar de la prietenul ei. Fiecare pereche avea brodată între picioare inscripția PROPRIETATEA LUI HARRY. O astfel de pereche, sfâșiată și murdară, fusese găsită, printre alte articole de lenjerie, în apartamentul lui Bobby. Acest obiect, împreună cu bucata de hârtie din pumnul victimei conduseseră la arestarea suspectului.

Din nefericire pentru locuitorii Californiei, împrejurările fuseseră de așa natură, încât Bobby scăpase foarte ușor. Polițiștii care-l arestaseră comiseseră un neînsemnat viciu de procedură, genul de lucruri care determină la unii judecători pledoarii înflăcărâte despre drepturile constituționale. Procurorul districtual de atunci, un anume Kooperhausen, avusese de furcă să răspundă acuzațiilor de corupție la adresa oamenilor săi. Conștient că tratarea necorespunzătoare a acuzatului în momentul arestării risca să periclitizeze cazul și preocupat să-și salveze propria piele de scormonitorii în rahat, procurorul districtual fusese receptiv la oferta avocatului apărării ca Bobby să fie acuzat de trei violuri și o omucidere, renunțându-se la toate celelalte acuzații, mult mai grave. Majoritatea criminaliștilor, la fel ca Tony Clemenza, erau de părere că Kooperhausen ar fi trebuit să încerce să obțină acuzarea pentru crimă cu premeditare, răpire, atac, viol și sodomie. Probele în favoarea acuzării erau covârșitoare. Când nu mai exista nici o speranță pentru Bobby, soarta îi pusese în mână un atu neașteptat.

Și iată că acum Bobby era în libertate.

Poate nu pentru mult timp, se gândi Tony.

În luna mai, la o lună după ieșirea din închisoare, Bobby Valdez "Îngerul" nu se prezentase la întâlnirea cu polițistul care răspundea de el după eliberarea condiționată. Se mutase de la vechea locuință, fără să comunice autorităților noua adresă. Pur și simplu, dispăruse.

În iunie reîncepuse violurile. Foarte simplu. La fel de simplu cum unii se apucă din nou de fumat după ani întregi de abținere. Cu un interes sporit pentru vechiul său hobby. În iunie molestase două femei. În iulie alte două. În august trei. Alte două în prima decadă a lui septembrie. După optzeci și opt de luni de stat după gratii, Bobby tânjea după trup de femeie, o poftă trupească nepotolită.

Poliția era convinsă că cele nouă violuri — și poate alte câteva care nu fuseseră anunțate — fuseseră comise de același bărbat și nu se îndoia că acela era Bobby Valdez. În primul rând, victimele fuseseră abordate în același fel. Un bărbat se apropiase de ele când coborâseră din mașină noaptea, singure în parcare. Le pusese un pistol în coaste sau în spate, sau în abdomen și le spusese: "îmi place să mă distrez. Hai cu mine la un chef și nu vei păți nimic. Refuză-mă și s-a zis cu tine. Zău că ador distracția." De fiecare dată spunea cam același lucru, și femeile își aminteau replica, deoarece partea cu "distracția" suna foarte bizar, mai ales spusă cu glasul coborât și subțire, aproape de fetiță, al lui Bobby. Era același mod de acostare folosit de Bobby cu peste opt ani în urmă, când își începuse cariera de violator.

În plus, toate femeile dăduseră descrieri izbitor de asemănătoare ale bărbatului care abuzase de ele. Zvelt, înalt de un metru șaiszeci, cincizeci și șapte de kilograme, ten măsliniu, gropiță în bărbie, păr șaten și ochi căprui, voce de fetiță. Câțiva prieteni îi spuneau "Îngerul", datorită glasului învăluitor și fiindcă avea un chip de copil. Bobby avea treizeci de ani, dar arăta de șaisprezece. Fiecare dintre cele nouă victime își văzuse la față atacatorul și fiecare spusese că arăta ca un copil, dar

se comporta ca un bărbat matur, lipsit de milă, crud, inteligent și bolnav.

Șeful Barului Paradise lăsa clienții în seama celor doi oameni ai săi și studie cele trei fotografii lucitoare cu Bobby Valdez, pe care Frank Howard le întinsese pe tejghea. Numele barmanului era Otto. Era un bărbat atrăgător, frumos bronzat și cu barbă. Purta pantaloni albi și o cămașă albastră mulată pe corp, cu primii trei nasturi descheiați. Pe pieptul lui se vedeau smocuri de păr auriu. La gât avea un dinte de rechin prins pe un lăntișor de aur. Otto se uită la Frank și se încruntă:

— Nu știam că poliția din Los Angeles are jurisdicție și în Santa Monica.

— Suntem aici cu aprobarea departamentului de poliție din Santa Monica, îi spuse Tony.

— Cum așa?

— Poliția din Santa Monica colaborează cu noi la investigații, îi explică, agasat, Frank. L-ai văzut sau nu pe tip?

— Da, sigur. A fost aici de câteva ori, răspunse Otto.

— Când? întrebă Frank.

— Oh... cu o lună în urmă. Poate chiar mai mult.

— Nu de curând?

Orchestra reveni după o pauză de douăzeci de minute și începu un cântec de Billy Joel. Otto ridică glasul, ca să se facă auzit.

— Nu l-am văzut de cel puțin o lună. Motivul pentru care mi-l amintesc este că arăta prea tânăr pentru a fi servit. Am fost nevoit să-i cer un act, și el s-a înfuriat la culme. A făcut mare scandal.

— În ce fel? întrebă Frank.

— A cerut să stea de vorbă cu patronul.

— Numai atât? întrebă Tony.

— M-a făcut cu ou și cu oțet. Otto se posomorî. Mie nu mi se adresează nimeni în felul acesta.

Tony își duse mâna pâlnie la ureche, ca să audă ce-i spunea barmanul și să evite pe cât posibil muzica. Îi plăceau aproape toate cântecele lui Billy Joel, dar nu cântate de o formație instrumentală care-și închipuia că entuziasmul și stația de amplificare puteau compensa lipsa de talent.

— Prin urmare, te-a insultat, reluă Frank. Ce a mai urmat după aceea?

— Și-a cerut scuze.

— Așa, din senin? Adică a cerut să discute cu patronul, te-a insultat și imediat după aceea și-a cerut scuze?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă i-am pretins eu, explică Otto.

Muzica deveni asurzitoare, și Frank se aplecă peste tejghea.

— Ți-a cerut scuze, fiindcă așa i-ai pretins dumneata?

— Păi... mai întâi, a vrut să sară la bătaie.

— Și te-ai bătut cu el? strigă Tony.

— Nu. Chiar dacă uneori se întâmplă ca vreun ticălos solid și dat naibii să vină aici și să caute scandal, niciodată nu-i nevoie să-l ating ca să-l potolesc.

— Probabil că ai grozav de mult farmec personal, țipă Frank.

Formația termină și hărmălaia coborî de la un nivel de decibeli suficient de mare cât să simți că-ți sar ochii din cap. Solistul încercă, fără succes, să-l imite pe Billy Joel pe un acompaniament asurzitor.

O blondă superbă, care ședea la bar chiar lângă Tony, ascultase toată conversația.

— Hai, Otto, interveni ea. Arată-le șmecheria.

— Ești vrăjitor? Îl întrebă Tony pe Otto. Ce faci... faci să dispară clienții turbulenți?

— Bagă spaima în ei, explică blonda. E nemaipomenit. Hai, Otto. Arată-le ce ești în stare.

Otto ridică din umeri și, vârând mâna sub tejghea, luă un pahar înalt de bere. Îl ținu ridicat, ca cei doi polițiști să se uite bine la el, ca și cum n-ar mai fi văzut până atunci un astfel de pahar. Apoi mușcă o bucată din el. Își încleștă dinții pe buza paharului și desprinse o bucată de sticlă, pe care o scuipă în cutia din spatele lui.

Formația izbucni în ultimul refren, după care blagoslovi publicul cu o binemeritată pauză.

În liniștea bruscă dintre ultima notă și cele câteva aplauze răzlețe, Tony auzi trosnetul sticlei sfărâmate sub dinții lui Otto, care mai mușcase o dată din pahar.

— Iisuse! murmură Frank.

Blonda chicoti.

Otto mușcă încă o dată din pahar, scuipă sticla, apoi mușcă iar și iar până când din pahar nu mai rămase decât o porțiune din picior măsurând cam un centimetru, prea grea pentru a-și găsi sfârșitul între dinții unui om. Otto aruncă fragmentul în cutia de gunoi și zâmbi.

— Mestec paharul sub ochii tipului care-mi face necazuri. După aceea îmi iau un aer crunt și-i spun să se potolească. Îl ameninț că, dacă nu-și vâră mințile în cap, îl mușc de nas.

Frank Howard îl privea cu gura căscată de uimire.

— Ai făcut vreodată așa ceva?

— Ce? Să mușc pe cineva de nas? Nu. Dar amenințarea e suficientă ca să-i liniștească.

— Se întâmplă des să ai clienți care să-ți dea de furcă? întrebă Frank.

— Nu. Aici e un local select. Cel mult un caz pe săptămână. Dar nu mai mult de atât.

— Și cum faci chestia asta? întrebă Tony.

— Șmecheria cu paharul? E un mic secret. Dar nu-i așa de greu de învățat.

Orchestra atacă melodia *Still the Same* a lui Bob Seeger, gălăgioasă ca un grup de tineri delincvenți care sparg o casă pentru plăcerea de a face totul praf.

— Te-ai tăiat vreodată? îi strigă Tony lui Otto.

— Mă mai tai din când în când. Nu prea des. Dar niciodată nu mă tai la limbă. Semnul că cineva poate să facă șmecheria este condiția limbii, spuse Otto. Eu nu m-am tăiat niciodată la limbă.

— Totuși, te-ai rănit.

— Sigur. De câteva ori la buză. Dar mi se întâmplă rar.

— Ceea ce face trucul și mai eficient, interveni din nou blonda. Să-l vedeți când se taie. Otto stă în fața ticălosului care-i face necazuri și se prefăce că nu-și dă seama că s-a rănit. Pur și simplu, lasă să-i curgă sângele. Ochii ei verzi sclipiră de încântare, o scânteie crudă de pasiune animalică, scânteie care-l făcu pe Tony să se foiască, stingherit, pe scaunul de bar. Stă așa, cu dinții însângerați, cu sângele prelins în barbă și-l previne pe individ să înceteze cu scandalul. Nici nu vă închipuiți ce repede se potolesc.

— Cred, spuse Tony.

Îl încerca o senzație de greață.

Frank Howard clătină din cap și murmură:

— Ei bine...

— Mda, murmură și Tony, incapabil să găsească ceva de spus.

— OK, vorbi Frank. Să revenim la Bobby Valdez.

Bătu ușor cu degetul în fotografiile înșirate pe teighea.

— Oh, păi, după cum v-am spus, n-a mai trecut pe aici de cel puțin o săptămână.

— În noaptea aceea, după ce s-a înfuriat pe dumneata, după ce l-ai pus cu botul pe labe, cu șmecheria cu paharul, a mai rămas să bea ceva?

— A mai comandat de câteva ori.

— Așadar, i-ai văzut actul de identitate.

— Da.

— Ce ți-a arătat? Un permis de conducere?

— Da. Avea treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Arăta ca un elev în clasa a unsprezecea, un elev de liceu, și totuși avea treizeci de ani.

— Ții minte numele înscris pe permisul de conducere? continuă Frank.

Otto învârti între degete lăntșorul cu dinte de rechin.

— Numele? Dar știți cum îl cheamă.

— Mă întreb dacă nu cumva ți-a arătat un permis fals, explică Frank.

— Dar avea fotografia lui, insistă Otto.

— Asta nu înseamnă că nu era fals.

— Păi, fotografiile de pe permisele de conducere emise în statul California nu pot fi schimbate. Mi se pare că, dacă încerci să-l falsifici, permisul se autodistruge sau ceva asemănător.

— Spuneam că permisul ca atare putea fi fals.

— Acte false, spuse intrigat Otto. Acte false... Era limpede că vizionase sute de filme de spionaj la televizor. Ce-i asta, o poveste cu spioni?

— Am impresia că am inversat rolurile, spuse agasat Frank.

— Cum?

— *Noi* suntem cei care punem întrebări, preciză Frank. Dumneata doar răspunzi. Ai înțeles?

Barmanul făcea parte dintre persoanele care reacționează prompt, energic și negativ în fața unui polițist prea autoritar. Chipul lui măsliniu se întunecă. Privirea își pierdu orice expresie.

Conștienți că erau pe punctul de a-l pierde pe Otto, care le-ar fi putut dezvălui ceva important, Tony puse o mână pe umărul lui Frank și-l strânse ușor.

— Doar nu vrei să înceapă să ronțăie un pahar, nu-i așa?

— Mie mi-ar face plăcere să-l mai văd o dată, spuse blonda, zâmbind cu gura până la urechi.

— Preferi să continui tu? îl întrebă Frank pe Tony.

— Sigur.

— Dă-i drumul.

Tony îi zâmbi lui Otto.

— Uite ce e, ești curios, la fel și noi. Nu ne deranjează să-ți satisfacem curiozitatea, atâta timp cât ne-o satisfaci și dumneata pe a noastră.

Otto se luminează la față din nou.

— Așa vedeam și eu lucrurile.

— OK, spuse Tony.

— OK. Deci ce-a făcut acest Bobby Valdez de umblați atâta după el?

— N-a respectat regimul eliberării condiționate, răspunse Tony.

— La care se adaugă atacuri, completă Frank morocănos.

— Și violuri, adăugă Tony.

— Hei, oameni buni, exclamă Otto, parcă spuneți că sunteți de la

omucideri.

Formația termină *Still the Same* într-o cacofonie de sunete care nu se deosebea cu mult de deraierea unui tren de marfă. Urmărea câteva minute de liniște, timp în care solistul adresa câteva replici lipsite de umor clienților de pe margini, care ședea învâluți în nori de fum, proveniți — Tony era absolut convins — atât de la țigări, cât și de la timpanele încinse la maximum. Muzicanții se prefăcuseră că-și acordează instrumentele.

— Când Bobby Valdez întâlnește o femeie care nu i se supune, îi explică Tony lui Otto, o lovește nițel cu mânerul pistolului, silind-o să-i facă pe plac. Acum cinci zile, a făcut cea de a zecea victimă. Femeia s-a împotrivit și atunci el a lovit-o în cap cu atâta putere și de atâtea ori, încât a murit la spital douăsprezece ore mai târziu. De aceea e implicată și echipa de criminaliști.

— Ceea ce nu pricep eu, spuse blonda, este de ce ar vrea un bărbat să ia cu forța ceea ce atâtea fete i-ar putea oferi de bunăvoie.

Îi făcu cu ochiul lui Tony, dar el nu-i răspunse.

— Înainte de a muri, adăugă Frank, femeia ne-a dat o descriere care se potrivește leit cu semnalmentele lui Bobby. Așa că, dacă știi ceva despre nemernicul acela, trebuie să ne spui și nouă.

Otto nu-și petrecuse timpul numai vizionând filme de spionaj. Văzuse și din cele polițiste.

— Deci îl căutați pentru crimă cu premeditare.

— Întocmai, confirmă Tony. Crimă cu premeditare.

— Ce v-a făcut să mă întrebați pe mine?

— O parte dintre victime au fost acostate în parcări ale barurilor pentru celibatari...

— Nu în a noastră, îl întrerupse Otto pe un ton defensiv. Parcarea noastră e foarte bine luminată.

— Adevărat, încuviință Tony. Dar am colindat barurile pentru celibatari din întreg orașul, discutând cu barmanii și cu obișnuiții localurilor, le-am arătat fotografiile, tot încercând să dăm de urma lui Bobby Valdez. Câteva persoane de la Century City ne-au spus că era posibil să-l fi întâlnit aici, dar nu erau siguri.

— A fost, într-adevăr, aici, confirmă Otto.

Acum, că relațiile cu Otto reveniseră la normal, Frank preluă din nou interogatoriul.

— Deci a făcut scandal, și dumneata ai recurs la șmecheria cu paharul, iar el ți-a prezentat permisul de conducere.

— Da.

— Așadar, ce nume figura pe permis?

Otto se încruntă.

— Nu știu exact.

— Cumva Robert Valdez?

— Nu cred.

— Încearcă să-ți amintești.

— Era un nume mexican.

— Valdez este un nume mexican.

— Unul și mai mexican.

— Ce vrei să spui?

— Păi... un nume mai lung... cu câțiva Z.

— Z?

— Și Q. Înțelegi la ce mă refer. Ceva de genul Velasquez.

— Era Velasquez?

— Nu. Dar cam așa ceva.

— Începea cu V?

- Nu pot fi sigur. Vorbesc despre sonoritatea numelui.
- Dar primul nume?
- Cred că asta pot să-mi amintesc.
- Ei bine?
- Jaun.
- J-U-A-N?
- Da. Foarte mexican.
- Ai reținut vreo adresă de pe permisul de conducere?
- Nu mă interesa adresa.
- Ți-a spus unde locuia?
- Nu eram chiar amici la toată.
- A făcut vreo referire cât de neînsemnată la persoana lui?
- A băut liniștit și a plecat.
- Și nu s-a mai întors aici?
- Nu.
- Ești sigur?
- În orice caz, nu când am fost eu de serviciu.
- Ai memorie bună.
- Numai pentru scandalagii și pentru femei frumoase.
- Am vrea să arătăm fotografiile câtorva clienți ai dumitale, spuse

Frank.

- Nici o problemă. Arătați-le.

Blonda de lângă Tony Clemenza zise:

— Pot să mă uit și eu? Poate eram aici când a venit el. Poate chiar am stat de vorbă.

Tony adună fotografiile și se răsuci pe scaun.

Fata se întoarse către el în același timp și-și lipi genunchii frumoși de ai lui. Luă fotografiile, și degetele ei zăboviră o clipă peste ale lui. Blonda credea cu convingere în contactul vizual. Privirea ei părea că încearcă să pătrundă în gândul lui, aproape ieșindu-i prin ceafă.

- Mă cheamă Judy. Dar pe tine?

— Tony Clemenza.

— *Știam* eu că ești italian. Mi-am dat seama după ochii tăi negri și sentimentali.

- Mă trădează de fiecare dată.

— Apoi părul negru și des. Atât de cărlionțat.

— Și petele de sos de spaghetti de pe cămașă? Ea îi privi cămașa cu atenție. De fapt, n-am nici o pată, spuse el. Ea se încruntă. Glumeam. A fost o mică glumă, continuă el.

- Oh!

— Îl recunoști pe Bobby Valdez?

În cele din urmă, ea se uită la fotografie.

— Nu. Probabil că nu eram aici în seara în care a venit el. Dar n-arată chiar rău, așa-i? E simpatic.

- Are o figură de copil.

— Ca și cum m-aș culca cu fratele meu mai mic, comentă ea. O chestie perversă.

Râse larg.

Tony își luă înapoi fotografiile.

- Frumos costum porți, remarcă fata.

— Mulțumesc.

- Are o croială foarte elegantă.

— Mulțumesc.

Nu era vorba doar de femeia emancipată care-și exercita dreptul de a agresa sexual. Lui Tony îi plăceau femeile emancipate, dar cea din fața lui era altfel. Avea ceva bizar. Genul de femeie căreia îi place să fie pusă

în lanțuri și biciuită, dacă nu mai rău. Îl făcea să se simtă ca o bucățică gustoasă, un sandviș apetisant, ultima tartină cu icre negre de pe platoul de argint.

— Te asigur că nu vezi prea des astfel de costum într-un loc ca acesta, continuă ea.

— Presupun că nu.

— Cei mai mulți poartă cămăși mulate, blugi, geci de piele, moda de la Hollywood... iată ce vezi în asemenea localuri.

El își dresă glasul.

— Atunci, spuse stânjenit, vreau să-ți mulțumesc că ne-ai ajutat pe cât ți-a stat în putință.

— Îmi plac bărbații bine îmbrăcați, insistă ea.

Privirile lor se întâlniră din nou și Tony citi în ei acea scânteie de poftă nepotolită și de lăcomie animalică. Avea sentimentul că, dacă s-ar lăsa condus în apartamentul blondei, ușa s-ar trânti în spatele lui, ca două fălci încleștate. Ea l-ar încăleca într-o fracțiune de secundă, împingând și trăgând, și răsucindu-l în fel și chip, ca un val de sucuri gastrice, mistuindu-l și sugându-i substanțele nutritive, folosindu-l până când s-ar face fărâme, s-ar dizolva și ar înceta să existe în afara ei.

— Trebuie să mă întorc la muncă, spuse el, coborând de pe scaunul de bar. Mai vorbim.

— Sper.

Timp de un sfert de oră, Tony și Frank arătară fotografiile lui Bobby Valdez clienților aflați în Barul Paradise. În timp ce mergeau de la o masă la alta, formația interpreta piese din repertoriul Rolling Stones, Elton John și Bee Gees, la un volum care făcea ca dinții lui Tony să vibreze compătimitor. Era pierdere de timp. Nimeni din Barul Paradise nu-și amintea de ucigașul cu figură de copil.

În drum spre ieșire, Tony se opri la teigheaua lungă de lemn, în spatele căreia Otto pregătea Margarita cu căpșuni.

— Spune-mi un lucru, țipă el, ca să acopere muzica.

— Orice dorești, țipă și Otto.

— Oamenii nu vin aici ca să lege noi cunoștințe?

— Ca să intre în vorbă. Atât și nimic mai mult.

— Atunci de ce dracu' au barurile pentru celibatari asemenea orchestre?

— Ce ai de reproșat orchestrei?

— O groază de lucruri. În primul rând, îți sparge timpanele.

— Și?

— Atunci, cum poate cineva să închege o conversație interesantă?

— O conversație interesantă? repetă Otto. Păi bine, frate, oamenii nu vin aici pentru conversații interesante. Vin să se întâlnească, să vadă cu cine au de a face și să aleagă cu cine să se culce.

— Fără conversație?

— Uită-te la ei. Aruncă o privire. Despre ce-ai vrea să stea de vorbă? Dacă n-am pune muzica tare și continuu, toți s-ar simți stânjeniți.

— Adică, ar avea de umplut atâtea momente de tăcere înnebunitoare.

— Exact. S-ar duce în altă parte.

— Unde muzica ar fi mai tare, și ei n-ar avea nevoie decât de gesturi.

Otto ridică din umeri.

— Astea-s vremurile.

— Poate trebuia să mă fi născut în alte timpuri, spuse Tony.

Afară noaptea era blândă, dar Tony știa că mai târziu va fi mai frig. O pâclă subțire înainta dinspre mare, încă nu ceață în adevăratul sens al

cuvântului, ci un fel de respirație umedă și unsuroasă care plutea în aer, creând aureole în jurul tuturor luminilor.

Frank aștepta la volanul unei mașini fără însemnele poliției. Tony se urcă pe locul din dreapta și-și prinse centura de siguranță.

Mai aveau de verificat un bar înainte de a-și considera ziua încheiată. Ceva mai devreme, câțiva clienți ai barului pentru celibatari Century City declaraseră că-l văzuseră pe Bobby Valdez și în localul The Big Quake de pe Sunset Boulevard, în Hollywood.

Circulația deveni destul de intensă pe măsură ce se apropiau de centrul orașului. Uneori Frank își pierde răbdarea și se muta de pe o bandă pe alta, intrând și ieșind cu sunet de claxon și scrâșnet de frâne, încercând să mai câștige teren preț de câteva lungimi de mașină. Nu și în această seară. Acum înainta o dată cu șirul de vehicule.

Tony se întrebă dacă Frank Howard discutasese filozofie cu Otto.

După un timp Frank spuse:

— Puteai s-o ai.

— Pe cine?

— Pe blonda aceea. Judy.

— Eram în timpul programului, Frank.

— Puteai aranja ceva pentru mai târziu. Umbla cu limba scoasă după tine.

— Nu era genul meu.

— Era trăsnet.

— Tipul de femeie ucigașă.

— Ce?

— M-ar fi mâncat de viu.

Frank chibzui o clipă la cele auzite, apoi zise:

— Rahat! Eu mi-aș încerca norocul, dacă mi s-ar ivi ocazia.

— Știi bine unde o găsești.

— Poate am să trec pe acolo ceva mai târziu, după ce ne terminăm treaba.

— N-ai decât, răspunse Tony. Iar eu am să-ți fac o vizită la sanatoriu, după ce te dă gata.

— La dracu', ce-i cu tine? Nu era *chiar* atât de deosebită. Genul acesta de femei nu-ți face prea mari probleme.

— Poate de aceea nu mi-a trebuit.

— Zău dacă te înțeleg!

Tony Clemenza era obosit. Își șterse fața cu mâinile, ca și cum oboseala ar fi fost o mască pe care o putea scoate și arunca.

— Era trecută prin prea multe mâini, prea uzată.

— De când ai devenit puritan?

— Nu sunt puritan, răspunse Tony. Sau... da... OK, poate că sunt. Un pic, acolo. Doar un strop de puritanism în străfundul sufletului.

Dumnezeu mi-e martor că am avut destule "relații semnificative", cum li se spune acum. Sunt departe de a fi virgin, însă, pur și simplu, nu mă văd mergând la agățat într-un loc ca Barul Paradise, umblând de colo-colo, adresându-mă tuturor femeilor cu "Vulpițo", în căutare de noi cuceriri. În primul rând, n-aș putea rezista să fac genul de conversație care umple pauzele dintre două cântece ale orchestrei. Mă vezi jucând o scenă ca aceasta? "Bună, eu sunt Tony. Pe tine cum te cheamă? În ce zodie te-ai născut? Te interesează numerologia? Ai studiat la un institut acreditat? Crezi în incredibila totalitate a energiei cosmice? Crezi în destin ca fiind brațul unei conștiințe cosmice atotcuprinzătoare? Crezi că ne-a fost scris să ne întâlnim? Crezi că am putea scăpa de karma negativă individuală, creând împreună o energie pozitivă? Vrei să ne regulăm?"

— Afară de partea cu regulatul, n-am înțeles un cuvânt din tot ce-ai spus, declară Frank.

— Nici eu. Asta și voiam să spun. Într-un loc ca Barul Paradise toată conversația e artificială, replici superficiale, formulate astfel, încât să agăți un partener de pat fără prea mare bătaie de cap. La Paradise nu pui unei femei nici o întrebare cu adevărat importantă. N-o întrebi despre sentimentele ei, despre calitățile ei, despre temerile, speranțele, nevoile, visele și dorințele ei. Deci, ceea ce se întâmplă e că ajungi în pat cu o necunoscută. Mai rău chiar, te trezești făcând amor cu o reclamă pentru sex, cu un decupaj dintr-o revistă pentru bărbați, cu o imagine, nu o femeie reală, o bucată de carne, nu o persoană, ceea ce înseamnă că, de fapt, nu faci amor. Actul sexual nu este decât satisfacerea unei pofte trupesti, la fel ca scărpinatul sau nevoile fiziologice. Dacă un bărbat reduce sexul la atât, atunci mai bine stă acasă și se masturbează.

Frank opri la semafor și spuse:

— Masturbarea nu-ți aduce aceeași satisfacție.

— Doamne, Frank, uneori ești chiar grosolan.

— Sunt un om practic.

— Voiam să spun că, cel puțin, în ce mă privește pe mine, dansul nu merită efortul dacă nu-ți cunoști partenera. Nu sunt genul care merge la o discotecă doar ca să se amuze de propria-i fantezie coregrafică.

Trebuie să știi ce pași urmează să faci partenera mea, cum anume vrea să se miște și de ce, ce simte, ce gândește. Sexul e de o mie de ori mai plăcut dacă femeia înseamnă ceva pentru tine, dacă are o identitate, o taină a ei, nu-i doar un trup catifelat și alunecos, cu rotunjimi perfecte, ci o personalitate unică, un caracter, cu părțile ei bune și rele, cu experiența ei.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor, spuse Frank, depășind semaforul. Te referi cumva la teoria aceea răsuflată că sexul e inutil și lipsit de satisfacții dacă nu-i dublat de dragoste sau ceva asemănător?

— Nu mă refer la iubirea veșnică, preciză Tony. Nu vorbesc despre jurăminte eterne, valabile până la sfârșitul lumii. Poți iubi pe cineva un timp, într-un mod obișnuit. Poți continua să iubești acea persoană și după ce aspectul fizic al relației s-a încheiat. Am rămas în relații de prietenie cu fostele mele amante, fiindcă n-am socotit legătura noastră o aventură trecătoare. Am continuat să avem ceva în comun și după ce n-am mai dormit în același pat. Într-un cuvânt, înainte să fac pasul, înainte să mă dezbrac în pielea goală și să mă simt vulnerabil în fața unei femei, vreau să știu sigur că pot avea încredere în ea. Vreau să simt că are ceva aparte, ceva care să-mi fie drag, să știu că-i o persoană care să merite să fie cunoscută, să merite să mă dezvălui ei, să merite să fiu un timp parte din ființa ei.

— Prostii! pufni disprețuitor Frank.

— Așa simt eu.

— Să-ți dau un sfat.

— Ascult.

— Cel mai bun sfat pe care ai să-l auzi vreodată.

— Sunt numai urechi.

— Dacă îți închipui că există cu adevărat ceva care se numește dragoste, dacă crezi sincer că există un lucru care se cheamă dragoste și care este la fel de puternică precum ura sau teama, atunci nu faci decât să-ți atragi o sumedenie de necazuri. E o minciună. O minciună gogonată. Iubirea e ceva inventat de scriitori, ca să-și vândă bine cărțile.

— Sper că nu vorbești serios.

— Pe dracu'! Frank își luă o clipă ochii de la carosabil și se uită la Tony cu o privire plină de milă. Câți ani ai tu... treizeci și trei?

— Aproape treizeci și cinci, răspuse Tony.

Frank se concentrează din nou asupra volanului și ocoli un camion încărcat cu fier vechi, care se mișca precum melcul.

— Eu sunt cu zece ani mai mare decât tine, spuse Frank. Așa că ascultă sfatul cuiva cu mai multă experiență. Mai curând sau mai târziu ai să crezi că te-ai îndrăgostit cu adevărat de vreo pipiță, dar când ai să îngenunchezi să-i săruți piciorușele frumoase, ea o să-ți tragă un șut de n-ai să te vezi. Fii convins că-ți va frânge inima dacă ai să-i dai a înțelege că ai una. Afecțiune? Sigur. N-am nimic împotriva. Și poftă trupească. Acesta e cuvântul, prietene. Pofta trupească înseamnă totul. Nu iubirea. Trebuie neapărat să-ți scoți din cap prostiile astea cu iubirea. Distrează-te. Culcă-te cu cât mai multe femei, câtă vreme ești tânăr. Arde-le și fugi. În acest fel nu vei suferi. Dar, dacă visezi cu ochii deschiși la iubire, n-ai să reușești decât să te faci de râs la nesfârșit, până când, în cele din urmă, femeile te vor vârî în pământ.

— Ești prea cinic pentru mine.

Frank ridică din umeri.

Cu șase luni în urmă trecuse printr-un divorț care-l umpluse de amărăciune. Era încă marcat de acea tristă experiență.

— De fapt, nici tu nu ești cinic cu adevărat, continuă Tony. Nu cred că ești convins de ce spui. Frank nu răspuse. Ești un om sensibil, adăugă Tony.

Frank ridică din nou din umeri.

Timp de un minut sau două Tony încercă să reînnoade conversația, dar Frank terminase tot ce avea de spus pe acea temă și se închisese în obișnuita-i tăcere, ca un sfinx. Era surprinzător că vorbise atât de mult, fiindcă de regulă era un taciturn. De fapt, dacă Tony se gândea mai bine, scurta discuție, care tocmai se încheiase, fusese cea mai lungă pe care o avuseseră vreodată.

Tony lucra cu Frank Howard de peste trei luni. Încă nu era sigur dacă asocierea lor avea să dea rezultate.

Se deosebeau din multe puncte de vedere. De regulă, Tony *era* cel care vorbea. Frank se mulțumea să mormăie ceva în chip de răspuns. Tony avea o multitudine de preocupări în afara serviciului: filmele, cărțile, mâncarea, teatrul, muzica, arta, schiul, jogging-ul. Din câte știa el, pe Frank nu-l interesa mare lucru în afară de meseria lui. Tony era convins că un polițist dispunea de multe instrumente pentru a obține informații de la martori, de pildă amabilitatea, blândețea, istețimea, compătimirea, înțelegerea, interesul, farmecul, insistența, inteligența — și, bineînțeles, intimidarea, rareori chiar folosirea moderată a forței. Frank credea că se putea descurca foarte bine doar prin perseverență, inteligență, intimidare și ceva mai multă forță decât era pe placul secției de poliție. Nu vedea cu nici un chip utilitatea celorlalte moduri de abordare de pe lista lui Tony. Ca urmare, de cel puțin două ori pe săptămână Tony se vedea nevoit să-l țină în frâu în mod subtil, dar ferm. Frank avea tendința de a se lăsa pradă unor accese de mânie care-l făceau să-i iasă ochii din orbite și să-i fiarbă sângele în vine, când aveau prea multe ghinioane în aceeași zi. Pe de altă parte, Tony era calm aproape întotdeauna. Frank era înalt de un metru șaizeci, lat în umeri și solid ca o cazemată. Tony măsura un metru optzeci, era zvelt, ager și viguros. Frank era blond cu ochi albaștri. Tony era brunet. Frank era un pesimist și un melancolic, Tony era un optimist. Uneori erau atât de deosebiți, încât părea că parteneriatul lor nu va da niciodată rezultate.

Și totuși, în anumite privințe semănau. De pildă, nici unul din ei nu era genul care să-și facă programul de opt ore și atât. De cele mai multe ori munceau peste program două ore sau chiar trei, fără plată

suplimentară, dar nici unul nu se plângea. Aproape de încheierea unui caz, când dovezile și firele se acumulau din ce în ce mai rapid, lucrau și în zilele libere, dacă socoteau necesar. Nimeni nu le cerea să muncească în plus. Nimeni nu le ordona s-o facă. Era opțiunea lor.

Tony era dispus să se pună la dispoziția departamentului de poliție mai mult decât i se pretindea, deoarece era ambițios. Nu avea de gând să rămână locotenent de poliție până la sfârșitul zilelor. Voia să avanseze cel puțin până la gradul de căpitan, poate chiar mai sus, până în vârful ierarhiei, în biroul de șef, unde lea și avantajele la pensie erau cu mult mai mari decât ar fi obținut pe postul pe care-l ocupa acum. Crescuse într-o familie numeroasă de italieni, în care spiritul de economie fusese o religie la fel de importantă ca romano-catolicismul. Tatăl lui, Carlo, fusese emigrant și lucrase ca croitor. Bătrânul trudise din greu ani în șir ca să ofere copiilor un acoperiș deasupra capului, haine și mâncare, însă de multe ori se găsisese la un pas de sărăcie și faliment. În familia Clemenza fuseseră atât de mulți bolnavi, încât facturile sosite pe nepusă masă de la spitale și farmacii înghițiseră o bună parte din ce câștiga bătrânul. Când Tony era încă un copil, înainte să ajungă să înțeleagă ce însemnau banul și bugetul familial, înainte să priceapă spaima paralizantă de sărăcie care-l chinuia pe tatăl lui zi de zi, auzise sute, poate mii, de prelegeri insistente asupra răspunderii fiscale. Carlo îl dăscălea aproape zilnic ce însemna munca sânguincioasă, inteligența în afaceri, ambiția și siguranța unei slujbe. Tatăl lui ar fi trebuit să lucreze la CIA, la departamentul de spălare a creierului. Tony fusese îndoctrinat atât de total, tatăl lui îi insuflase temerile și principiile sale în asemenea măsură, încât chiar și la vârsta de treizeci și cinci de ani, când avea un cont frumos în bancă și o slujbă sigură, nu se simțea în largul lui dacă își lua liber mai mult de două sau trei zile. De cele mai multe ori concediile lungi se preschimbau într-o corvoadă, în loc să fie o plăcere. Muncea mult peste program în fiecare săptămână, fiindcă era fiul lui Carlo Clemenza, iar fiul lui Carlo Clemenza nu putea face altceva.

Frank Howard avea alte motive de a se pune mai mult timp la dispoziția departamentului de poliție. Nu părea să fie mai ambițios decât ceilalți colegi și nici să-și facă griji inutile în privința banilor. Din câte își dădea seama Tony, Frank muncea ore suplimentare fiindcă nu trăia cu adevărat decât când era la serviciu. Rolul de criminalist era singurul pe care se pricepea să-l joace, singurul care-i conferea un scop și sentimentul valorii.

Tony își desprinsese privirea de pe luminile mașinilor din față și studie figura partenerului său. Frank nu-și dădea seama că era privit. Era atent la drum. Se concentra la fluxul rapid al circulației de pe Wilshire Boulevard. Lumina verzuie a indicatoarelor de bord îi pune în evidență trăsăturile bine conturate. Nu era frumos în sensul clasic al cuvântului, dar, în felul lui, era un bărbat atrăgător. Fruntea înaltă, ochi albaștri și adânci. Nasul puțin cam mare și ascuțit, gura frumos conturată, dar de cele mai multe ori strâmbată într-o expresie posomorâtă care-i contracta maxilarul puternic. Chipul lui degaja, fără nici un dubiu, forță, atracție și multă voință neînduplecată. Nu era greu să ți-l imaginezi pe Frank înapoindu-se acasă, așezându-se și căzând noapte de noapte într-o transă care ținea de la ora ieșirii din program până în dimineața următoare.

Pe lângă dorința lor de a lucra ore suplimentare, Tony și Frank mai aveau și alte lucruri în comun. Deși mulți polițiști în civil renunțaseră la vechiul stil vestimentar și se prezentau la lucru în haine obișnuite, de la blugi la costume de lucru, Tony și Frank continuau să fie adepții costumelor tradiționale, cu cravată. Se considerau profesioniști care

făceau o meserie necesitând calități și pregătire specială, o meserie la fel de importantă și exigentă ca cea de avocat pledant sau lucrător la asistența socială — poate chiar și mai pretențioasă — iar blugii, pur și simplu, nu creau imaginea unor profesioniști. Nici unul din ei nu fuma. Nici unul din ei nu bea în exercițiul funcțiunii. Și nici unul nu încerca să lase munca cu hârtiile pe seama celui alt.

Poate totuși vom face o echipă bună, se gândi Tony. Poate cu timpul voi reuși să-l conving să utilizeze mai mult farmecul și mai puțin forța când are de a face cu martorii. Poate am să-i trezesc interesul pentru filme sau pentru mâncare, dacă nu chiar pentru cărți și teatru. Dacă mi-e atât de greu să mă obișnuiesc cu felul lui de a fi, e pentru că sunt prea pretențios. Doamne, cel puțin dacă l-aș face să vorbească cât de cât, în loc să stea aici ca o momâie!

Tony era destinat să aibă mari pretenții de la partenerul lui, fiindcă timp de cinci ani, până în urmă cu un an, pe 7 martie, lucrase cu un partener aproape perfect, Michael Savatino. Amândoi proveneau din familii de italieni, aveau amintiri, suferințe și plăceri comune. Mai important decât atât, foloseau metode similare în munca de polițiști și agreau aceleași feluri de distracții. Michael era un cititor pasionat, un fan al cinematografelor și gătea excelent. Colaborarea lor fusese marcată de conversații extraordinare.

În luna februarie a anului precedent Michael și soția lui, Paula, pleaseră să petreacă sfârșitul de săptămână în Las Vegas. Vizionaseră două spectacole, luaseră cina de două ori la Battista's Hole in the Wall, cel mai bun restaurant din oraș. Jucaseră la loto de douăsprezece ori, fără să câștige nimic. Jucaseră jocuri de noroc și pierduseră șaiszeci de dolari, apoi, cu un ceas înainte de plecare, Paula pusese un dolar de argint în automatul de jocuri care promitea un câștig progresiv, apăsase maneta și câștigase, fără efort, peste două sute douăzeci de mii de dolari.

Munca de polițist nu fusese niciodată meseria preferată a lui Michael. La fel ca Tony, și el căuta o carieră sigură în viață. Urmase academia de poliție și avansase relativ rapid de la polițist de patrulă la criminalist, fiindcă serviciul public oferea cel puțin o siguranță financiară medie. Cu toate acestea, în luna martie Michael dăduse departamentului un preaviz de șaiszeci de zile, iar în mai își dăduse demisia. În toată existența lui de adult își dorise să aibă un restaurant. Cu cinci săptămâni în urmă inaugurase localul Savatino's, un *ristorante* mic, dar autentic italianesc, pe Santa Monica Boulevard, nu departe de complexul Century City.

Un vis devenit realitate.

Ce șanse am eu să-mi văd visul împlinit în același fel? se întrebă Tony, privind viața de noapte a orașului. Ce șanse am eu să merg la Las Vegas, să câștig două sute de mii de dolari, să ies din poliție și să-mi încerc norocul ca artist?

Nu avea nevoie să pună întrebarea cu glas tare. Nu avea nevoie să afle părerea lui Frank Howard. Cunoștea răspunsul. Ce șanse avea? Nici una. Sau tot atâtea ca și de a afla pe neașteptate că era fiul pierdut al unui prinț arab putred de bogat.

La fel cum Michael Savatino visase întotdeauna să aibă un restaurant, Tony Clemenza visase să devină artist. Avea talent. Picta cu o varietate de mijloace: tuș, cerneală, acuarelă, ulei. Nu avea doar tehnică, avea și o imaginație creatoare, bogată și unică. Poate, dacă s-ar fi născut într-o familie mijlocie, care să dispună măcar de resurse financiare moderate, ar fi mers la o școală bună și s-ar fi pregătit cu cei mai buni profesori, și-ar fi perfecționat darurile date de la Dumnezeu și ar fi ajuns

să se bucure de un enorm succes. Însă el fusese un autodidact, citise sute de cărți de artă, muncise mii de ore exersându-și îndemânarea la desen și experimentând materiale. Suferise de acea primejdioasă lipsă de încredere în sine, atât de obișnuită la autodidacții din orice domeniu. Deși participase la patru expoziții și câștigase de două ori premiul întâi, niciodată nu se gândise în mod serios să renunțe la slujbă, dedicându-se existenței creatoare. Era o simplă fantezie care-i făcea plăcere, un vis frumos, cu ochii deschiși. Nici un fiu al lui Carlo Clemenza n-ar fi renunțat vreodată la leafa săptămânală pentru incertitudinea muncii liber-profesioniste, afară de cazul în care ar fi dat lovitura la Las Vegas.

Îl invidia pe Michael Savatino pentru norocul său. Bineînțeles, rămăseseră buni prieteni și se bucura pentru el. Era încântat, sincer, dar și invidios. În definitiv, era om, și în străfundurile minții îl săcăia aceeași întrebare, aprinzându-se și stingându-se ca o firmă luminoasă: *De ce n-am putut fi eu acela?*

Frank frână brusc, smulgându-l pe Tony din visare, și claxonă la automobilul Corvette care le tăiasse calea.

— Dobitocule!

— Ușurel, Frank.

— Uneori tare aș vrea să fiu în uniformă și să dau amenzi.

— E ultimul lucru pe care ți l-ai dori.

— I-aș arăta eu lui!

— Afară de cazul în care ai avea de a face cu un drogat sau, pur și simplu, cu un țicnit. Când lucrezi prea mult la circulație, începi să uiți că lumea e plină de smintiți. Îți intră în obișnuință, devine o rutină și începi să fii neglijent. Astfel, poate l-ai opri și te-ai duce spre mașina lui, cu chitanțierul în mână, iar el te-ar întâmpina cu o armă. Poate chiar ți-ar zbură creierii. Nu. Eu mă bucur că am lăsat munca la circulație definitiv în urmă. Când lucrezi la omucideri, cel puțin știi cu ce fel de indivizi ai de-a face. Nu uiți nici o clipă că undeva ai putea întâlni un om înarmat cu un pistol sau un cuțit, sau o rangă. Riști mult mai puțin să ai surprize neplăcute când lucrezi la omucideri.

Frank refuză să se lase antrenat în altă conversație. Fără să-și dezlipească privirea de pe carosabil, mormăi morocănos, ininteligibil, apoi se cufundă din nou în muțenie.

Tony oftă. Privea peisajul pe lângă care treceau, cu ochiul unui artist gata să descopere amănunte nebănuite și frumusețea neobservată până atunci.

Modele.

Fiecare scenă — fiecare peisaj marin, fiecare priveliște, fiecare stradă, totul — își avea modelele sale. Dacă puteai discerne modele dintr-o scenă, puteai pătrunde dincolo de ele, spre structura de la baza lor. Dacă puteai vedea și înțelege metoda prin care fusese realizată armonia de la suprafață, reușeai, într-un târziu, să sesizezi cele mai profunde sensuri și mecanisme ale oricărui lucru, și astfel puteai crea o pictură reușită. Dacă îți luai pensulele și te apropiai de șevalet, fără a face această analiză prealabilă, realizai o pictură reușită, dar nu o operă de artă.

Modele.

În timp ce Frank Howard conducea spre est, pe Wiltshire, în drum spre un alt bar al celibatarilor, The Big Quake, Tony continua să caute modele în oraș și în noapte. Venind dinspre Santa Monica, mai întâi apăreau contururile clare și joase ale caselor cu vedere către mare și siluetele învăluite în umbre ale palmierilor înalți, cu ramuri ca niște pene — modele ale tihnei și civilizației, precum și ale unor bani frumoși. Când intrară în Westwood, modelul dominant era rectiliniu: grupuri de

zgârie-nori cu birouri, pete alungite de lumină radiind de la ferestrele deschise în zidurile în mare parte întunecate ale clădirilor. Aceste forme dreptunghiulare perfect aliniate formau modelele gândirii moderne, ale puterii corporațiilor, ale unor averi mai mari decât cele care se puteau ghici în casele de pe țărmul din Santa Monica De la Westwood. Se îndreptară spre Beverly Hills, zonă izolată în întinderea vastă a metropolei, loc în care poliția din Los Angeles putea pătrunde, însă fără a avea vreo autoritate. În Beverly Hills modelele erau blânde, luxuriante, un șir nesfârșit de vile mari, de parcuri, verdeață, magazine de lux, mai multe mașini scumpe decât în oricare altă parte a planetei. Mergând de la Wilshire Boulevard spre Santa Monica Boulevard și apoi spre Doheny, modelul era acela al unei bogății din ce în ce mai mari.

Cotiră spre nord, în direcția Doheny, urcară colinele abrupte și o luară spre dreapta, intrând pe Sunset Boulevard și îndreptându-se spre inima Hollywood-ului. Cale de vreo câteva cvartale, celebra arteră își confirma în parte numele și legenda. La dreapta se înălța Scandia, unul dintre cele mai bune și mai scumpe restaurante din oraș și unul dintre primele șase din întreaga țară. Discoteci scăldate în lumină. Un club de noapte specializat în magie. Un alt local, aparținând unui hipnotizator care evolua și pe scenă. Cluburi de comedie. Cluburi de rock and roii. Uriașe panouri publicitare care făceau reclamă filmelor ce rulau în acel moment și vedetelor la modă în lumea cântecului. Lumini, lumini și iar lumini. Inițial, bulevardul confirma studiile universitare și rapoartele guvernamentale care susțineau că Los Angeles-ul și suburbiile sale formau cea mai bogată zonă metropolitană a țării, poate chiar cea mai bogată din lume. Dar după un timp, pe măsură ce Frank se deplasa spre est, această strălucire pălea treptat. Chiar și Los Angeles-ul suferea de îmbătrânire. Modelul devenea marginal, dar, indubitabil, canceros. În carnea sănătoasă a orașului apăruseră câteva excrescențe maligne: baruri ieftine, un club de strip-tease, o benzinărie cu obloanele trase, saloane de masaj cu mobilier din alamă, o librărie pentru adulți, câteva clădiri care se cereau cu disperare renovate, cele mai multe cvartal cu cvartal. În acest cartier boala nu era în stadiul terminal, cum se întâmpla în cele învecinate, dar cancerul rodea zilnic câte puțin din țesutul sănătos. Frank și Tony nu aveau nevoie să coboare în miezul scabros al tumorii, deoarece The Big Quake se găsea încă la marginea dezastrului. Barul apără brusc în fața lor, pe dreapta, într-o izbucnire stridentă de lumini roșii și albastre.

Pe dinăuntru localul semăna cu Barul Paradise, cu excepția faptului că decorul se baza în mai mare măsură pe lumini colorate, crom și oglinzi decât cel din Santa Monica. Clienții erau cumva de mai bună calitate, manifestând o tendință mai agresivă de a ține pasul cu moda și, în general, arătau ceva mai bine decât adunătura din Paradise. În ochii lui Tony, însă, modelele erau aceleași ca în Santa Monica. Modele ale lipsurilor, ale nostalgiei și singurătății. Modele disperate, carnivore.

Barmanul nu le putu fi de folos în nici un fel. Singura clientă care le oferi ceva era o brunetă înaltă, cu ochi violeți. Fata nu se îndoia că vor da de Bobby la Janus, o discotecă din Westwood. Îl văzuse acolo în ultimele două seri.

Afară, în parcare, sub jocurile de lumini albastre și roșii, Frank spuse:

- Iar suntem trimiși în altă parte.
- Ca de obicei.
- S-a făcut târziu.
- Da.
- Vrei să încercăm la Janus sau o lăsăm pe mâine?

— Mergem acum, se hotără Tony.

— Bine.

Întoarseră mașina și porniră spre vest, pe Sunset Boulevard, părăsind zona care prezenta simptomele cancerului urban. Reveniră în strălucirea de pe Strip, se înapoiară în inima bogăției și verdeții, trecură de Hotelul Beverly Hills, pe lângă vile și șiruri infinite de palmieri gigantici.

Ca de fiecare dată când bănuia că Tony va încerca să înnoade o altă conversație, Frank deschise aparatul de radio pe frecvența poliției și ascultă comunicările radio ale secției de pază a zonei Westwood, spre care tocmai se îndreptau. Pe acea frecvență nu se întâmpla mare lucru. O dispută familială. O ușoară tamponare la intersecția dintre Westwood Boulevard și Wilshire. Un bărbat suspect, într-o mașină parcată pe o stradă liniștită dincolo de Hilgarde, trezise bănuielile locatarilor și trebuia verificat imediat.

Pentru cele mai multe dintre cele șaisprezece secții de poliție ale orașului, noaptea era mult mai puțin sigură și liniștită decât în zona privilegiată Westwood. În secțiile Seventy-seventh, Newton și Southwest din inima comunității de culoare aflate la sud de Santa Monica Freeway nici un polițist din patrulele de noapte nu se plictisea; în jurisdicțiile lor noaptea era plină de surprize. În partea estică a orașului, în cartierele locuite de americani de origine mexicană, bandele continuau să compromită întreaga comunitate mexicană, alcătuită în cea mai mare parte din cetățeni cu respect față de lege. Până la ieșirea din tură a patrulelor de noapte, la orele trei dimineața — după care urma tura din zori — deja aveau să se petreacă mai multe incidente urâte: ciocniri violente între bande în Cartierul de Est, punkiști care se înjunghiau unii pe alții, poate chiar vreun caz de împușcare și unul sau doi morți, dacă niscaiva maniaci dornici să-și arate mușchii încercau să-și dovedească bărbăția în eterne ritualuri de sânge, prostesti și depășite, păstrate cu patimă latină vreme de generații. În nord-vest, printre colinele din depărtare, copiii din vale consumau prea mult whiskey, fumau prea multă marijuana, prizau prea multă cocaină — și, în consecință, își ciocneau mașinile, furgonetele și motocicletele, gonind cu viteze incredibile și regularitate exasperantă.

Când Frank trecu de intrarea în Bel Air Estates și porni la deal spre campusul UCLA, scena Westwood-ului prinse brusc viață. Pe frecvența poliției se transmitea că o femeie se afla în pericol. Nu se dădeau prea multe detalii. După toate aparențele, era vorba de o tentativă de viol și atac înarmat. Nu era limpede dacă atacatorul se mai găsea la domiciliul ei. Fuseseră trase câteva focuri de armă, dar poliția nu reușise să afle, de la persoana care făcuse plângerea, dacă arma îi aparținea chiar ei sau celui care o atacase. De asemenea, nu se știa dacă existau victime.

— Trebuie să mergem imediat acolo, spuse Tony.

— Adresa se află la numai câteva cvartale de aici, confirmă Frank.

— Ajungem într-un minut.

— Probabil, mult mai repede decât mașina de serviciu.

— Vrei să le dăm o mână de ajutor?

— Bineînțeles.

— Atunci îi chem și le spun.

Tony luă microfonul, iar Frank viră scurt spre stânga la prima intersecție. După primul cvartal cotiră din nou la stânga și Frank accelerează la maximum, gonind pe străduța îngustă și mărginită de copaci.

Inima lui Tony își iuți bătăile o dată cu mașina. Trăia un sentiment familiar, un ghem rece și dur de frică în măruntaie.

Își aminti de Parker Hitchinson, un partener deosebit de dificil,

morocănos și lipsit de umor, pe care fusese nevoit să-l suporte câțva timp în cel de al doilea an de serviciu ca polițist de patrulă, cu mult înainte să-și obțină insigna de detectiv. De fiecare dată când răspundeau la un apel, fie o urgență de gradul trei, fie un amărât de cotoi rămas într-un copac, Parker Hitchinson ofta cu jale și spunea: "De data asta vom muri." Era bizar și, fără îndoială, descurajant. Iar și iar, în fiecare tură, noapte de noapte spunea aceeași frază, cu un pesimism sincer și neabătut — "De data asta vom muri." — până când Tony ajunsese în pragul nebuniei.

Glasul funebru al lui Hitchinson și cele cinci cuvinte sumbre continuau să-l obsedeze, în momente ca cel pe care îl trăia acum.

De data asta vom muri?

Frank coti din nou, la un pas de a acroșa un BMW negru parcat prea aproape de intersecție. Frână cu scrâșnet de cauciucuri și limuzina sclipi în lumina farurilor.

— Casa ar trebui să fie pe undeva pe aici, spuse Frank.

Tony scrută locuințele învăluite în umbre, luminate doar în parte de neonul străzii.

— Cred că-i cea de colo, arătă el.

Era o casă mare, în stil neospaniol, așezată mai departe de stradă, pe un teren întins. Acoperiș de țiglă roșie. Stucatură gălbuie. Ferestre cu multe geamuri. Două lămpi mari din fier forjat de o parte și de alta a ușii.

Frank parcă pe aleea circulară.

Coborâra din mașina fără însemne de poliție.

Tony își strecură mâna sub bluzon și scoase revolverul din tocul de la umăr.

După ce plânsese pe masa de scris din birou, Hilary hotărî, ca prin vis, să urce la etaj și să-și aranjeze înfățișarea înainte de a raporta atacul la poliție. Avea părul în dezordine, rochia ruptă, ciorapii zdrențuiți atârnav pe picioare în ochiuri și ghemotoace grotești. Nu știa cât de curând vor sosi ziaristii, o dată ce poliția va da de știre prin radio, însă nu se îndoia că mai curând sau mai târziu își vor face apariția. Ea era într-o oarecare măsură o figură publică, scrisese scenariul pentru două filme de succes, iar în urmă cu doi ani primise o nominalizare la Premiul Academiei pentru scenariul *Arizona Shifty Pete*. Ținea la intimitatea ei și prefera să evite presa pe cât posibil, însă știa că nu va avea de ales, că va trebui să facă o declarație și să răspundă la câteva întrebări în legătură cu cele întâmplate în noaptea aceea. Nu era genul de publicitate de care avea nevoie. Era o situație penibilă. Situația victimei în astfel de cazuri era întotdeauna umilitoare. Deși în urma întâmplării avea să se bucure de compătimire și atenție, de fapt se va găsi în situația ridicolă a unei marionete manevrate dintr-un loc în altul. Se apăraseră eficient de Frye, dar faptul nu va conta în ochii amatorilor de senzații tari. În reflectoarele reci ale televiziunii și în instantaneele cenușii și anoste din ziare va apărea ca o persoană slabă. Neîndurătorul public american se va întreba de ce-l lăsase pe Frye să intre în casă. Vor specula că, de fapt, fusese violată și că încercarea ei de apărare era doar o tentativă de mascare a adevărului. Unii vor fi convinși că-l invitasese acasă și că o căutasese cu lumânarea. Simpatia pe care o va trezi în rândul publicului va fi în bună parte dublată de o curiozitate morbidă. Singurul lucru pe care-l putea controla era propria-i înfățișare la sosirea reporterilor. Pur și simplu, nu se putea lăsa fotografiată cu părul în dezordine și în starea jalnică în care o lăsase Bruno Frye.

Se spală pe față, se pieptănă și se schimbă într-un halat de casă,

prins în talie cu un șnur, fără să-și dea seama că toate acestea îi vor reduce credibilitatea în ochii poliției. Nu se gândi că, luându-și o înfățișare prezentabilă, se punea în situația de a fi ținta suspiciunilor și a disprețului din partea a cel puțin un polițist, riscând să fie acuzată de minciună.

Deși se credea stăpână pe ea, de îndată ce termină cu îmbrăcatul, Hilary începu din nou să tremure. Picioarele i se muiară de la genunchi și trebui să se sprijine o clipă de ușa debaralei.

Imagini de coșmar îi năvăliră în minte, frânturi vii de amintiri, trezite la viață pe neașteptate. Îl văzu pe Frye apropiindu-se de ea cu cuțitul în mână și rânjind ca un cap de mort, apoi imaginea se transformă, luând altă înfățișare, cea a tatălui ei, Earl Thomas. Acum Earl era cel care se apropia de ea, beat și furios, înjurând și plesnind-o cu palmele lui late. Își scutură capul, răsuflă adânc de câteva ori și, cu un efort, alungă nălucirea.

Cu toate acestea, nu reuși să-și stăpânească tremurul.

I se păru că aude zgomote ciudate în altă încăpere a casei. O parte a ei știa că imaginația îi joacă feste, dar cealaltă parte era convinsă că-l auzise pe Frye întorcându-se la ea.

Când alergă la telefon, ca să formeze numărul poliției, nu mai era în stare să anunțe cazul calm și rațional, cum intenționase. Întâmplările din ultima oră o afectaseră mult mai profund decât crezuse la început. Aveau să treacă zile, poate săptămâni întregi, până să-și revină.

După ce puse receptorul în furcă, se simți ceva mai bine, la gândul că poliția era în drum spre ea. Coborî scările, spunându-și cu glas tare:

— Liniștește-te. Liniștește-te. Ești Hilary Thomas. Ești o fire tare. Tu nu cedezi cu una cu două. Tu nu te sperii. Nu te sperii niciodată. Totul va fi bine.

Aceeași litanie pe care și-o repeta în copilărie, noaptea, în apartamentul din Chicago. Când ajunse la ușă, începuse deja să-și recapete stăpânirea de sine. Se opri în holul de la intrare, privind afară prin ferestruica de lângă ușă. O mașină frână pe alee și din ea coborâră doi bărbați. Deși nu veniseră cu girofar și sunet de sirenă, își dădu seama că erau de la poliție. Descuie ușa și o deschise.

Primul bărbat care se opri în prag era blond, solid, cu ochi albaștri și avea glas rece și autoritar de polițist. În mâna dreaptă ținea un pistol.

— Poliția. Cum vă numiți?

— Thomas, răspunse ea. Hilary Thomas. Eu v-am telefonat.

— E casa dumneavoastră?

— Da. A venit un bărbat...

Cel de al doilea polițist, mai înalt și cu pielea mai închisă la culoare decât primul, apără din noapte și o întrerupse înainte de a-și duce fraza la bun sfârșit:

— Mai este aici?

— Cum?

— Omul care v-a atacat mai este aici?

— Oh, nu. A fugit. A plecat.

— Pe unde a plecat? întrebă blondul.

— A ieșit pe ușa aceasta.

— Avea mașină?

— Nu știu.

— Era înarmat?

— Nu, adică da.

— Nu sau da?

— Avea un cuțit Acum nu-l mai are.

— Pe unde a luat-o când a fugit din casă?

— Nu știu. Eu eram la etaj. Eu...
— De cât timp a plecat? întrebă brunetul cel înalt.
— Acum cincisprezece — poate douăzeci de minute.
Cei doi schimbă o privire pe care ea n-o înțelese, dar ghici că nu era de bun augur.
— De ce a durat atât de mult până ați anunțat poliția? întrebă blondul.
Tonul lui era ușor ostil.
Hilary simți că era pe cale să piardă un avantaj important, fără să știe care anume.
— La început m-am simțit... amețită, răspunse ea. Am făcut o criză de nervi. Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi vin în fire.
— Douăzeci de minute?
— Poate a fost numai un sfert de oră.
Amândoi își puseră pistoalele în tocuri.
— Avem nevoie de o descriere, spuse brunetul.
— Vă pot oferi mai mult de atât, spuse ea, dându-se la o parte și făcându-le loc să intre. Vă pot spune cum îl cheamă.
— Ne puteți da un nume?
— Vă pot da numele lui. Îl cunosc, explică ea. Vorbesc despre bărbatul care m-a atacat. Știu cine este.
Cei doi detectivi se uitară din nou unul la celălalt.
Oare unde am greșit? se întrebă ea.

Hilary Thomas era una dintre cele mai frumoase femei din câte întâlnise Tony în viața lui. După toate aparențele, avea și puțin sânge indian. Părul ei lung și des, mai închis la culoare decât al lui, era negru ca pana corbului și strălucitor. Ochii erau tot de culoare închisă, cu albul limpede și clar ca laptele. Tenul fără cusur bătea ușor în arămiu, probabil ca urmare a orelor de plajă bine calculate sub soarele Californiei. Obrazul cam alungit era compensat de ochii enormi și de nasul patrician perfect desenat, de buzele aproape obscen de senzuale. Avea un chip erotic, dar în același timp inteligent și blând, chipul unei femei capabile de multă tandrețe și compasiune. Dar pe fața ei se citea și durere, mai ales în ochii aceia fascinanți, genul de durere izvorâtă din experiență, din cunoaștere. Tony bănuia că nu era vorba doar de suferința îndurată în acea noapte; o parte din durerea ei își avea sursa undeva în trecut.

Femeia se așeză pe un capăt al canapelei de catifea reiată din biroul plin cu rafturi de cărți, iar Tony se așeză în celălalt capăt. Erau singuri.

Frank se dusesese în bucătărie și vorbea la telefon cu polițistul de serviciu de la secție.

La etaj, alți doi polițiști, Whitlock și Farmer, scoteau gloanțele înfipite în pereți.

Nu exista nici o amprentă, deoarece, din spusele femeii, intrusul purta mănuși.

— Ce face în clipa aceasta? întrebă Hilary Thomas.
— Cine?
— Locotenentul Howard.
— A sunat la secție și a rugat pe cineva să ia legătura cu biroul șerifului din comitatul Napa, unde locuiește Frye.
— De ce?
— În primul rând, poate că șeriful va reuși să afle cum a ajuns Frye la Los Angeles.
— Ce importanță are cum a ajuns aici? se miră Hilary. Contează că este aici și că trebuie găsit și reținut.

— Dacă a venit cu avionul, îi explică Tony, nu contează deloc. Dar, dacă a venit la Los Angeles cu mașina, șeriful comitatului Napa ar putea afla marca mașinii. Dacă avem descrierea mașinii și numărul de înmatriculare există mai multe șanse să dăm de urma lui înainte să ajungă prea departe.

Ea chibzui o clipă, apoi întrebă:

— Dar de ce s-a dus locotenentul Howard la bucătărie? De ce n-a folosit telefonul de aici?

— Presupun că a vrut să ai câteva clipe de liniște și tihnă, răspunse Tony, nu prea convins.

— Eu cred că, pur și simplu, nu a vrut să aud ce vorbește.

— Oh, nu. N-a vrut decât...

— Știi, am un sentiment ciudat, îl întrerupse ea. Mă simt ca un suspect, nu ca o victimă.

— Ești tensionată, spuse el. E lesne de înțeles.

— Nu-i vorba despre asta, ci de felul în care vă purtați cu mine. Adică... nu atât dumneata, cât el.

— Uneori Frank pare dur, zise Tony. Dar e un bun polițist.

— Crede că mint.

Pe Tony îl surprinse perspicacitatea ei. Se foi încurcat pe canapea.

— Sunt convins că nu crede asta.

— Ba da, insistă Hilary. Și nu pricep de ce. Îl privi în ochi. Spune-mi adevărul. Te rog. Ce s-a întâmplat? Am spus ceva greșit?

El oftă.

— Ești o femeie foarte perspicace.

— Sunt scriitoare. Meseria mea e să observ lucrurile ceva mai îndeaproape decât majoritatea oamenilor. Și sunt perseverentă. Prin urmare, ar fi de preferat să-mi răspunzi la întrebare, ca să scapi de mine.

— Unul dintre lucrurile care-l frământă pe locotenentul Howard este că-l cunoști pe cel care te-a atacat.

— Și ce-i cu asta?

— Îmi vine greu să-ți spun, răspunse el întristat.

— Spune-mi totuși.

— Păi... Tony își dresе glasul. Din experiența poliției, dacă persoana care reclamă un viol sau o tentativă de viol se întâmplă să cunoască victima, sunt șanse mari ca ea să fi contribuit la infracțiune, încurajând făptașul într-o oarecare măsură.

— Tâmpenii!

Se ridică, se duse la masa de lucru și rămase o clipă cu spatele la el. Tony își dădu seama că Hilary se lupta să-și păstreze cumpătul. Vorbele lui o înfuriaseră peste măsură.

Când se întoarse spre el, obrazul îi devenise stacojiu.

— E îngrozitor. Scandalos! De fiecare dată când o femeie e violată de o persoană cunoscută, poliția crede că și-a făcut-o cu mâna ei.

— Nu. Nu de fiecare dată.

— Dar *de cele mai multe ori* asta crede, spuse ea supărată.

— Nu.

Hilary îl fulgeră cu privirea.

— Să nu ne mai jucăm cu vorbele. În cazul *meu*, asta credeți. Credeți că l-am încurajat.

— Nu, spuse Tony. Ți-am explicat cum acționează logica polițistului în astfel de situații. N-am spus că aş pune mare bază pe acest mod de a gândi. Nici n-o fac. Însă locotenentul Howard gândește altfel. M-ai întrebat despre el. Voiai să știi ce crede și ți-am spus.

Ea se încruntă.

— Deci... dumneata mă crezi?

- Aș avea vreun motiv să nu te cred?
- Lucrurile s-au întâmplat exact așa cum am relatat.
- Bine.

Ea îl privi în ochi.

- De ce?
- De ce, ce?
- De ce dumneata mă crezi, iar el nu?

— Nu-mi vin în minte decât două motive ca o femeie să acuze pe nedrept un bărbat de viol. Iar în cazul dumitale nici unul din ele nu se potrivește.

Ea se sprijini de birou, cu brațele încrucișate la piept, își lăsă capul într-o parte și-l privi cu interes.

- Și care sunt acele motive?

— Unu: el are bani, iar ea nu are. Prin urmare, vrea să-l încolțească, sperând să poată ajunge la un târg cu el și să stoarcă o anumită sumă în schimbul retragerii acuzației.

- Dar eu am bani.

— Din câte se pare, chiar mulți, spuse el, privind admirativ la încăperea frumos mobilată.

- Și celălalt motiv?

— Un bărbat și o femeie au o relație și el o părăsește pentru alta. Ea se simte jignită, respinsă, disprețuită. Vrea să se răzbune. Vrea să-l pedepsească și atunci îl acuză de viol.

- De unde știi că nu mi se potrivește? întrebă ea.

— Ți-am văzut amândouă filmele, așa că îmi dau seama cât de cât de felul în care gândești. Ești o femeie foarte inteligentă, domnișoară Thomas. Nu cred că ai putea fi atât de naivă, de meschină sau de rea, încât să trimiți un om după gratii numai fiindcă te-a jignit.

Ea îl studie cu atenție.

Tony se simți cântărit și judecat.

Vădit convinsă că nu avea în fața ei un dușman, Hilary se înapoie la canapea și se așază, în foșnet de mătase albastru-închis. Halatul se mula pe trupul ei, și Tony se strădui să nu arate cât era de conștient de formele ei extrem de feminine.

- Iartă-mă că mi-am ieșit din fire, spuse ea.

— Nu ți-ai ieșit deloc din fire, o liniști el. Și pe mine mă scoate din sărite modul convențional de a gândi al poliției.

— Presupun că, dacă acest caz ajunge în tribunal, avocatul lui Frye va încerca să convingă juriul că eu l-am încurajat pe ticălos.

- De asta poți fi sigură.

- Și jurații îl vor crede?

- Se întâmplă deseori.

- Dar nu voia doar să mă violeze. Voia să mă *ucidă*.

- Pentru asta ai nevoie de dovezi.

- Cuțitul frânt de la etaj...

— Nu se poate stabili nici o legătură cu atacatorul, îi spuse Tony. Nu are amprentele lui. Nu-i decât un cuțit obișnuit de bucătărie. Nu avem cum să reconstituim locul din care a fost cumpărat și faptul că îi aparținea lui Bruno Frye.

— Dar avea o expresie dementă. E... dezechilibrat. Juriul va putea constata acest lucru. Ce dracu', când îl vei aresta, vei vedea singur. Probabil că nici nu va exista proces. Probabil că va fi, pur și simplu, trimis la balamuc.

— Dacă e nebun, atunci știe și cum să joace rolul de om în toate mințile, îi spuse Tony. În definitiv, până în seara aceasta, a fost socotit un om deosebit de responsabil și un cetățean de vază. Când i-ai vizitat

podgoriile de lângă St. Helena, nici dumneata nu ți-ai dat seama că te aflai lângă un psihopat, adevărat?

— Adevărat.

— Așa va reacționa și juriul.

Ea închise ochii și-și ciupi ușor nasul.

— Prin urmare, va scăpa, probabil, cu fața curată.

— Regret, dar trebuie să-ți spun că are șanse mari să scape.

— Și va veni din nou după mine.

— Se prea poate.

— Iisuse!

— Ai vrut adevărul adevărat.

Ea deschise ochii superbi.

— Da, am vrut adevărul. Și-ți sunt recunoscătoare că mi l-ai spus.

Reuși chiar să zâmbească.

El îi răspunse la surâs. Ar fi vrut s-o strângă în brațe, s-o lipească de trupul lui, s-o liniștească, s-o sărute, să facă dragoste cu ea. Dar nu putea decât să șadă pe capătul canapelei, ca un polițist destoinic ce era, să-i zâmbească tâmp și să-i spună:

— Uneori sistemul e de-a dreptul idiot.

— Care ar fi celelalte motive?

— Poftim?

— Spuneai că unul dintre motivele pentru care locotenentul Howard nu mă crede este acela că-l cunosc pe agresor. Care sunt celelalte motive? Ce-l mai face să creadă că mint?

Tony se pregătea să răspundă, dar chiar în acel moment intră în cameră Frank Howard.

— OK, spuse el, fără altă introducere. I-am cerut șerifului să facă cercetări în comitatul Napa, să afle cum și când a plecat din oraș acest individ pe nume Frye. Totodată, l-am dat în urmărire generală, pornind de la descrierea pe care ne-ați făcut-o, domnișoară Thomas. M-am dus la mașină și am adus formularul de sesizare a unei infracțiuni.

Îi întinse o bucată dreptunghiulară de placaj pe care era prinsă o singură foaie de hârtie, apoi luă un stilou din buzunarul de la piept.

— Vreau să ne relațăm încă o dată întâmplarea, mie și locotenentului Clemenza, ca să pot nota totul, folosind propriile dumneavoastră cuvinte. După aceea nu vă mai deranjăm.

Ea îi conduse în holul de la intrare și începu să povestească în amănunt, pornind de la momentul apariției neașteptate a lui Bruno Frye, care ieșise din debara. Tony și Frank o urmară până la canapeaua răsturnată, apoi în dormitorul de la etaj, punându-i diverse întrebări. În decursul celor treizeci de minute în care completează formularul, ea reluă filmul celor petrecute în aceeași seară, cu glasul tremurând din când în când, fapt care-l făcu pe Tony să dorească s-o poată ține în brațe și să-i șoptească cuvinte liniștitoare.

Imediat după completarea raportului sosiră și câțiva ziariști. Hilary coborî la parter ca să-i întâmpine.

Tot atunci Frank primi un telefon de la sediul poliției și rămase să vorbească din dormitor.

Tony coborî scările, ca să-l aștepte pe Frank la parter și totodată să vadă cum se descurca Hilary cu reporterii.

Ea se dovedi foarte pricepută în astfel de situații. Pretextând că se simțea istovită și că avea nevoie de liniște, nu le permise să intre în casă. Ieși afară, pe aleea pietruită, și reporterii se adunară în fața ei. Sosise și o echipă de televiziune, cu o mini-cameră de filmat și un reporter-actor, una dintre acele persoane care-și obținuse slujba în mare parte datorită trăsăturilor bine conturate, privirii pătrunzătoare și tonului

adânc și părintesc. Inteligența și profesionalismul aveau puțin de-a face cu meseria de reporter de actualități, de fapt, oricare din cele două calități în exces ar fi un serios handicap. Pentru maximum de succes, reporterul de televiziune decis să se realizeze în carieră trebuia să gândească în același fel în care era structurată emisiunea — în segmente de trei, patru sau cinci minute — fără a zăbovi vreodată mai mult de atât asupra unui subiect, fără a detalia nici unul. Un ziarist însoțit de fotograf, mai puțin atrăgător decât reporterul de televiziune și cu hainele ceva mai șifonate, făceau și ei parte din mulțime. Hilary Thomas ocoli întrebările lor, răspunzând numai la ce voia și refuzând politicos tot ce era prea personal sau impertinent.

Pentru Tony, cel mai interesant aspect era modul în care Hilary refuzase accesul reporterilor în casă și în gândurile ei, reușind să nu-i jignească. Nu era simplu. Printre ei se aflau numeroși ziariști excelenți, capabili să afle adevărul și să scrie articole de calitate, fără a nesocoti drepturile și demnitatea persoanei în cauză, dar exista și altă categorie de reporteri, mitocani și escroci. O dată cu apariția a ceea ce *The Washington Post* numea pompos "jurnalismul adept al unei cauze" — obiceiul detestabil de a prezenta tendențios un eveniment pentru a susține opiniile politice și sociale personale ale reporterului și ale editorului — unii oameni de presă, mitocani și escroci, se angajaseră într-o cursă a puterii bazate pe o iresponsabilitate fără precedent. Dacă te deranjau metodele, comportamentul sau vizibila părtinire a unui reporter, dacă îndrăzneai să-l ofensezi, riscai să-și folosească pana pentru a te pune într-o situație penibilă, făcând din tine un mincinos sau un infractor și totodată văzându-se pe sine drept eroul glorios în bătaia dusă împotriva răului. Fără îndoială că Hilaryera conștientă de pericol, fiindcă se purta cu ei cu mult tact. Răspunse la cele mai multe întrebări, măgulind orgoliul oamenilor de presă, acordându-le respect, încântându-i și chiar zâmbind în fața aparatelor de fotografiat. Nu le spuse că-și cunoștea agresorul. Nu pomeni numele de Bruno Frye. Nu voia ca presa să facă speculații legate de o relație mai veche cu bărbatul care o atacase.

Luciditatea ei îl determină pe Tony s-o privească cu alți ochi. Deja își dăduse seama că avea de a face cu o femeie talentată și inteligentă. Acum înțelegea că era și șireată. Era cea mai interesantă femeie pe care o cunoscuse în viața lui.

Hilary aproape terminase cu reporterii și încerca să se retragă din fața lor cu multă diplomatie. Frank coborî scările și ieși în prag, unde aștepta Tony, în briza răcoroasă a serii. Frank o urmări din priviri pe Hilary Thomas, care tocmai răspundea întrebării unui ziarist, și se încruntă mânios.

— Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Ce voiau cei de la secție? întrebă Tony.

— Tocmai despre asta vreau să discut, răspunse posomorât Frank.

Era decis să nu spună mai mult. Nu intenționa să dezvăluie informația înainte de a sosi momentul potrivit. Alt obicei agasant de-al lui.

— Aproape a terminat cu presa, îi spuse Tony.

— După ce s-a fudulit și s-a grozăvit în fața lor.

— Câtuși de puțin.

— Cum să nu! îi place la nebunie.

— Le ține piept admirabil, insistă Tony, dar nu prea pare să-i facă plăcere.

— Oamenii din lumea filmului! pufni disprețuitor Frank. Au nevoie de atenție și publicitate la fel cum avem noi nevoie de hrană.

Reporterii se găseau la numai trei metri depărtare și, deși se agitau gălăgioși, punându-i întrebări lui Hilary Thomas, Tony se temea ca vorbele lui Frank să nu ajungă până la ei.

— Mai încet, îi spuse el.

— Puțin îmi pasă dacă aud părerea mea, replică Frank. Ba chiar am să le dau o declarație despre rechinii publicității, care fabrică povești ca să-și vândă mai bine ziarele.

— Vrei să spui că ea a inventat toată întâmplarea? E ridicol!

— Ai să vezi, răspunse Frank.

Dintr-o dată Tony se simți stânjenit. Hilary Thomas trezise cavalerul din el. Dorea s-o protejeze. Nu voia s-o vadă suferind, dar se părea că Frank avea de discutat cu ea un subiect nu prea plăcut.

— Trebuie să stau de vorbă cu ea chiar acum, spuse Frank. Al dracului să fiu dacă am să rabd s-aștept ca prostul până când ea o să se dea mare în fața presei.

Tony puse o mână pe umărul colegului său.

— Așteaptă. Am s-o chem.

Frank era furios în urma celor aflate de la secție, și Tony știa că reporterii îi vor ghici sentimentele și se vor agita. Dacă și-ar închipui că ancheta progresează — mai ales în amănunte picante sau vreo întorsătură scandaloasă — ziariștii ar rămâne acolo toată noaptea, bătând la cap pe toată lumea. Iar dacă Frank descoperise cu adevărat informații nefavorabile lui Hilary Thomas, presa ar titra știrile cu litere de-o șchioapă, comentându-le cu acea plăcere sadică pe care o rezervau scandalurilor legate de personalități. Mai târziu, dacă informațiile lui Frank s-ar dovedi neadevărate, ar fi mai mult decât probabil că televiziunea n-ar retracta cu nici un chip, iar reacția presei, în caz că ar exista vreo reacție, ar consta din patru rânduri pe pagina douăzeci din partea a doua a ziarului. Tony dorea ca Hilary să aibă prilejul de a dezminți ceea ce Frank urma să-i spună și șansa de a se dezvinovăți înainte ca întreaga poveste să devină un circ în mass-media.

Se duse la ziariști și le spuse:

— Iertați-mă, doamnelor și domnilor, dar cred că domnișoara Thomas v-a spus deja mai multe decât ne-a spus nouă. Ați obținut de la dumneaei absolut toate informațiile. Colegul meu și cu mine ar fi trebuit să ieșim din tură încă de acum câteva ore și suntem extrem de obosiți. Am avut o zi grea, a trebuit să batem suspecti nevinovați și să luăm mită. Prin urmare, dacă ați avea amabilitatea să ne lăsați să terminăm cu domnișoara Thomas, v-am fi nespus de recunoscători.

Reporterii râseră încântați și începură să-i pună întrebări. Tony răspunse la câteva, fără să le ofere mai multe date decât Hilary. Apoi o trase pe Hilary în casă și închise ușa.

Frank era în foaier, la fel de mânios ca și înainte. Aproape că scotea fum pe nări.

— Domnișoară Thomas, mai am să vă pun câteva întrebări.

— OK.

— Destul de multe. Va dura un timp.

— Atunci... să mergem în birou?

Frank Howard porni primul într-acolo.

— Ce se întâmplă? îi șopti Hilary lui Tony.

El ridică din umeri.

— Nu știu. Îmi pare rău.

Ajuns în mijlocul salonului, Frank se opri și privi peste umăr către Hilary.

— Domnișoară Thomas?

Hilary și Tony îl urmară în birou.

Hilary se așeză pe canapeaua de catifea reiată, își încrucișă picioarele și-și îndreptă halatul de mătase. Era neliniștită, se întreba de ce locotenentul Howard o antipatiza atât de mult. Polițistul se purta extrem de distant. Manifesta un fel de furie rece, care-i aducea în ochi o sclipire de oțel. Se gândi la privirea stranie a lui Bruno Frye și nu-și putu stăpâni un fior. Locotenentul Howard o fulgeră cu privirea. Se simțea ca și cum ar fi fost adusă în fața Inchiziției spaniole. N-ar fi mirat-o prea mult dacă Howard ar fi arătat cu degetul spre ea și ar fi acuzat-o de vrăjitorie.

Polițistul cel cumsecade, locotenentul Clemenza, se așeză în fotoliul cafeniu. Lumina caldă și arămie filtrată de abajurul gălbui al lampadarului se răsfrângea asupra lui, aruncându-i umbre blânde în jurul gurii, nasului și ochilor adânci, dându-i un aer încă mai binevoitor și mai blând decât în realitate. Hilary regreta că nu-i pune el întrebările, dar, cel puțin pentru moment, rolul lui era acela de a asista.

Locotenentul Howard se aplecă spre ea și o privi de sus în jos, fără să-și ascundă disprețul. Hilary își dădu seama că polițistul încerca s-o facă să se uite în altă parte, învinsă sau rușinată, un fel de versiune polițistă a jocului copilăresc "care-i mai tare". Îi susținu privirea fără să clipească, până când locotenentul plecă de lângă ea și începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere.

— Domnișoară Thomas, începu Howard, în povestea dumitale există câteva lucruri care mă pun pe gânduri.

— Știu, răspunse ea. Vă pune pe gânduri faptul că îmi cunosc agresorul. Vă închipuiți că eu l-am încurajat. Nu așa judecă de obicei poliția?

Frank clipi surprins, dar își reveni numaidecât.

— Da. Asta-i una. Alt element bizar e acela că nu descoperim cum a intrat acel bărbat în casă. Polițiștii Whitlock și Farmer au cercetat locuința dumneavoastră de două, de trei ori, și n-au găsit nici un semn că s-ar fi intrat cu forța. Nici o fereastră spartă. Nici o încuietoare spartă sau forțată.

— Așadar, vă închipuiți că i-am deschis chiar eu, spuse ea.

— Fără îndoială că trebuie să iau în calcul și această posibilitate.

— Atunci, vă mai ofer un amănunt: în urmă cu câteva săptămâni, când am fost în comitatul Napa, ca să mă documentez pentru un scenariu, mi-am pierdut cheile la crama lui. Cheile de la casă, de la mașină...

— Ați mers cu mașina până acolo?

— Nu. Am mers cu avionul. Dar aveam toate cheile pe același inel. Chiar și cheile de la mașina pe care am închiriat-o la Santa Rosa. Toate se găseau pe un inel subțire și, cum mă temeam să nu le pierd, le-am pus și pe ele pe inelul meu de chei. Nu le-am mai găsit. Cei de la închirieri de mașini au fost nevoiți să-mi trimită încă un rând de chei. Iar când m-am înapoiat la Los Angeles, a trebuit să chem un lăcătuș ca să pot intra în casă și să pot obține un nou rând de chei.

— N-ați schimbat broaștele?

— Mi s-a părut o cheltuială inutilă, răspunse ea. Cheile pierdute nu aveau nici un indiciu care să ducă la identificarea posesorului. Cine le-ar fi găsit n-ar fi știut unde să le folosească.

— Dar nu v-ați gândit că poate v-au fost furate? întrebă locotenentul Howard.

— Nu.

— Acum însă credeți că Bruno Frye v-a luat cheile ca să vină aici, ca

să vă violeze și apoi să vă ucidă.

— Da.

— Ce are cu dumneavoastră?

— Nu știu.

— Are vreun motiv ca să vă poarte pică?

— Nu.

— Sau să vă urască?

— Abia dacă-l cunosc.

— A venit de foarte departe.

— Știu.

— Sute de kilometri.

— Uitați ce este, individul e nebun. Or, nebunii fac lucruri nebunești.

Locotenentul Howard încetă să se mai plimbe prin încăpere. Se opri în fața ei și o privi încruntat, cu expresia mânioasă a chipurilor de zei de pe toteme.

— Nu vi se pare straniu ca un nebun să-și poată ascunde atât de bine boala la el acasă? Să-și poată stăpâni atât de bine nebunia până în clipa în care ajunge într-un oraș străin?

— Bineînțeles că mi se pare straniu, răspunse ea. E, într-adevăr, bizar. Dar e adevărat.

— A existat vreo ocazie în care Bruno Frye să vă fi putut fura cheile?

— Da. Unul dintre oamenii lui de la cramă m-a condus să vizitez podgoria. A trebuit să ne cocoțăm pe schele, printre recipientele de fermentare, printre butoaiele în care era pus vinul la păstrare. Nu mi-ar fi fost ușor să merg cu poșeta după mine. M-ar fi incomodat. Așa că am lăsat-o în clădirea principală.

— Adică în casa lui Frye.

— Întocmai.

Howard era supraîncărcat cu energie, la limită. Începu din nou să măsoare încăperea în lung și-n lat, de la canapea la ferestre, de la ferestre la bibliotecă, apoi înapoi la canapea, cu umerii lui lași aduși în față, cu capul aplecat înainte. Locotenentul Clemenza îi zâmbi lui Hilary, fără a reuși s-o liniștească.

— Credeți că cineva de la cramă își va aminti că ați pierdut cheile? întrebă locotenentul Howard.

— Presupun că da. Am petrecut cel puțin un sfert de oră căutându-le. Am întrebat din om în om, în speranța că cineva poate le văzuse.

— Dar nu le văzuse nimeni.

— Exact.

— Unde v-ați gândit că le-ați lăsat?

— Știam că sunt în poșetă.

— Era ultimul loc în care vă aminteți să le fi pus?

— Da. M-am dus la cramă cu mașina închiriată și am fost sigură că am pus cheile în poșetă, după ce am parcat mașina.

— Cu toate acestea, când nu le-ați găsit, nu v-ați gândit nici o clipă că v-au fost furate?

— Nu. De ce să-mi fi furat cineva cheile și nu banii? În portofel aveam câteva sute de dolari.

— Încă un lucru care mă pune pe gânduri. După ce l-ați scos pe Frye din casă sub amenințarea cu arma, de ce a durat atât de mult până ați anunțat poliția?

— N-a durat mult.

— Douăzeci de minute.

— Cel mult.

— Când ești atacat de un nebun cu un cuțit în mână, gata-gata să-ți

pierzi viața, douăzeci de minute de așteptare înseamnă al dracului de mult. Cei mai mulți vor să cheme poliția imediat. Ne cer să fim la ei acasă în zece secunde și se înfurie dacă ajungem abia după câteva minute.

Hilary se uită la Clemenza, apoi la Howard, după care își privi degetele strâns împletite, cu încheieturile aproape albite de efort. Își îndreptă spatele și umerii.

— Cred... cred... că... am făcut o criză. Pentru ea era un lucru rușinos și greu de mărturisit. Întotdeauna se mândrise că era o femeie tare. M-am așezat la masa de lucru de colo și am început să formez numărul poliției, apoi... am... am izbucnit în plâns. M-a podidit plânsul și nu m-am mai putut opri.

— Ați plâns douăzeci de minute?

— Nu. Sigur că nu. Nu sunt genul de femeie care plânge. Vreau să spun că nu-mi pierd cumpătul cu una, cu două.

— Cât a durat până v-ați revenit?

— Nu știu precis.

— Un sfert de oră?

— Nu chiar atât.

— Zece minute?

— Poate cinci.

— Când v-ați venit în fire, de ce nu ne-ați sunat? Doar erați chiar lângă telefon.

— M-am dus la etaj ca să mă spăl pe față și să-mi schimb hainele, răspunse Hilary. Doar v-am mai spus.

— Știu, încuviință locotenentul Howard. Îmi amintesc. V-ați aranjat înfățișarea pentru presă.

— Nu, protestă Hilary, începând să se înfurie. Nu mi-am "aranjat înfățișarea". Pur și simplu, m-am gândit că ar trebui...

— Iată cel de-al patrulea lucru care-mi ridică mari semne de întrebare în ce privește povestea dumneavoastră, o întrerupse Frank. Sunt de-a dreptul uimit. Adică, după ce ați fost la un pas de a fi violată și ucisă, după ce v-ați pierdut cumpătul și ați plâns, când încă vă temeți că Frye s-ar fi putut întoarce ca să termine ceea ce începuse, totuși ați găsit timp să vă faceți o înfățișare prezentabilă. Uluitor.

— Iartă-mă, interveni locotenentul Clemenza, aplecându-se în față pe fotoliul în care ședea. Frank, știu bine că ai ceva în minte și înțeleg că vrei să conduci discuția într-acolo. Nu vreau să-ți stric ritmul, nu vreau să mă amestec. Dar nu cred că putem face presupuneri despre cinstea sau integritatea domnișoarei Thomas pornind de la intervalul de timp scurs până când a anunțat poliția. Amândoi știm că uneori oamenii suferă un șoc după o astfel de experiență. Nu întotdeauna acționează logic. Reacția domnișoarei Thomas nu-i deloc neobișnuită.

Hilary era cât pe ce să-i mulțumească locotenentului Clemenza pentru aceste vorbe, însă intui un oarecare antagonism între cei doi și nu voia să mai pună paie pe foc.

— Cu alte cuvinte, vrei să continui? îl întrebă Howard pe Clemenza.

— Cu alte cuvinte, e târziu și toți trei suntem istoviți, răspunse Clemenza.

— Recunoști că povestea ei suferă de multe lacune?

— Nu știu dacă aş pune problema chiar așa, răspunse Clemenza.

— Dar cum anume? i-o întoarce Howard.

— Să zicem că există unele puncte care încă nu-și găsesc o explicație.

Howard îl privi încruntat o clipă, apoi încuviință din cap.

— OK. Bine și așa. N-am vrut decât să încerc să scot în evidență că

există cel puțin patru puncte vulnerabile în relatarea ei. Dacă ești de acord, atunci merg până la capăt. Se întoarce către Hilary. Domnișoară Thomas, aș dori să mai aud o dată descrierea agresorului dumneavoastră.

— De ce? Doar v-am spus numele lui.

— Vă rog să-mi faceți plăcerea.

Hilary nu înțelegea unde voia el să ajungă cu întrebările. Înțelegea că încerca să-i întindă o cursă, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum anume sau ce i se va întâmpla dacă va cădea în capcană.

— Bine. Dar e ultima oară. Bruno Frye e înalt de peste un metru— Fără nume, vă rog...

— Poftim?

— Descrieți-l pe agresor fără să folosiți vreun nume.

— Dar îi cunosc numele, protestă ea, vorbind rar și răbdător.

— Vă rog să-mi faceți această favoare, replică el fără urmă de umor.

Hilary oftă și se rezemă de spătarul canapelei, prefăcându-se plictisită. Nu voia ca Howard să-și dea seama cât era de tulburată. Ce dracu' urmărea?

— Omul care m-a atacat, începu ea, era înalt de peste un metru optzeci și cântărea cam o sută douăzeci de kilograme. Avea mușchi mari și puternici.

— Rasa? Întrebă Howard.

— Albă.

— Culoarea pielii?

— Piele deschisă la culoare.

— Ceva cicatrice sau alunițe?

— Nu.

— Vreun tatuaj?

— Glumiți?

— Era tatuat?

— Nu.

— Alte semne particulare?

— Nu.

— Avea vreo diformitate sau vreo formă de invaliditate?

— Ticălosul plesnește de sănătate, răspunse ea furioasă.

— Culoarea părului?

— Blond-cenușiu.

— Lung, scurt?

— Potrivit.

— Ochi?

— Da.

— Cum?

— Da, avea ochi.

— Domnișoară Thomas...

— OK, OK. —Aici nu ne jucăm.

— Avea ochi albaștri. Un albastru-cenușiu, o nuanță neobișnuită.

— Vârsta?

— În jur de patruzeci de ani.

— Alte semne distinctive?

— De pildă?

— Spuneți ceva în legătură cu vocea lui.

— Adevărat. Avea un glas grav. Tunător. O voce hârșită. Adâncă, răgușită și hârșită.

— Bine, spuse locotenentul Howard, legănându-se ușor pe călcâie, vădit satisfăcut. Avem o excelentă descriere a agresorului. Acum, vă rog să mi-l descrieți pe Bruno Frye.

— Tocmai l-am descris.

— Nu, nu. Să presupunem că nu l-ați cunoaște pe cel care v-a atacat. Jucăm acest mic joc, ca să-mi faceți mie pe plac. Vă amintiți? Adineauri l-ați descris pe agresor, un anonim. Acum vreau să mi-l descrieți pe Bruno Frye.

Ea se întoarse spre locotenentul Clemenza.

— Chiar trebuie? Întrebă exasperată.

— Frank, se poate mai repede? Întrebă Clemenza.

— Ascultă, vreau să demonstrez ceva, explică locotenentul Howard. Conduc discuția cum mă pricep mai bine. În plus, ea este cea care încetinește ritmul.

Se întoarse spre Hilary, care avu din nou senzația sinistră că se afla la judecată în alt secol și că Howard era un inchișitor religios. Dacă Clemenza i-ar da voie, Howard ar înșfăca-o, pur și simplu, și ar zgâlțâi-o până când ar primi răspunsurile dorite, adevărate sau neadevărate.

— Domnișoară Thomas, zise Howard, dacă vă veți mărgini să răspundeți la întrebări, termin în câteva minute. Și acum, vreți, vă rog, să-l descrieți pe Bruno Frye?

Scârbită, ea răspunse:

— Un metru optzeci, o sută douăzeci de kilograme, musculos, blond, ochi albaștri-cenușii, în jur de patruzeci de ani, fără cicatrice, fără diformități, fără tatuaje, glas grav și hârșăit.

Frank Howard zâmbea. Dar nu era un zâmbet amical.

— Descrierea agresorului și cea a lui Bruno Frye sunt identice. Nu există nici o nepotrivire. Absolut nici una. Desigur, prin aceasta ne-ați declarat că este vorba de una și aceeași persoană.

Suita de întrebări părea ridicolă, dar, fără îndoială, avea un scop. Howard nu era un prost. Hilary simți că deja căzuse în cursă, deși încă nu-și dădea seama în ce fel.

— Doriți să reveniți asupra declarațiilor? Întrebă Howard. Doriți să afirmați că există o șansă, cât de neînsemnată, ca atacatorul să fi fost cineva care doar semăna cu Frye?

— Nu sunt nebună, replică Hilary. A fost Frye.

— Și n-a existat nici o deosebire cât de mică între agresorul dumneavoastră și Frye? Nimic, nimic? Insistă el.

— Nu.

— Nici cel puțin linia nasului sau a maxilarului? Întrebă Howard.

— Nici atât.

— S înțeți sigură că Frye și agresorul dumneavoastră aveau exact aceeași implantare a părului, aceeași formă a pomeților, aceeași bărbie?

— Da.

— Sunteți absolut sigură, fără umbră de îndoială, că cel care a fost aici în astă-seară era Bruno Frye?

— Da.

— Ați putea declara acest lucru sub jurământ în fața tribunalului?

— *Da, da, da!* izbucni ea, epuizată de insistențele lui.

— Prea bine. Păi, să vedem. Mă tem că, dacă ați depune o astfel de mărturie, ați ajunge chiar dumneavoastră după gratii. Sperjurul e pedepsit de lege.

— Cum? Ce vreți să spuneți?

Howard râse larg. Râsul lui era și mai ostil decât zâmbetul.

— Domnișoară Thomas, ceea ce vreau să spun e că... sunteți o mincinoasă.

Hilary rămase atât de năucită de acuzația lui directă, de siguranța cu care fusese făcută afirmația, atât de descumpănită de mârâitul de rău augur din vocea lui, încât pe moment nu-i veni în minte nici o replică. Nu

avea idee la ce se referea locotenentul.

— O mincinoasă, domnișoară Thomas. Pur și simplu, o mincinoasă. Locotenentul Clemenza se ridică din fotoliul lui cafeniu și spuse:

— Frank, oare procedăm corect?

— Oh, da, răspunse Frank. Noi procedăm ca la carte. În timp ce dumneaei era afară, discutând cu ziariștii și pozând frumos pentru fotografii, am primit un telefon de la secția de poliție. Aveau vești de la șeriful din comitatul Napa.

— Deja?

— Deja. Numele lui este Peter Laurenski. Șeriful Laurenski a făcut cercetări la crama lui Frye, cum l-am rugat noi, și știi ce-a descoperit? A aflat că Bruno Frye n-a venit la Los Angeles. Bruno Frye n-a părăsit nici o clipă domiciliul. În clipa de față, în acest minut, Bruno Frye se află în comitatul Napa, în propria-i locuință, inofensiv ca o muscă.

— Nu se poate! izbucni Hilary, sărind în picioare.

Howard clătină din cap.

— Renunțați, domnișoară Thomas. Frye i-a declarat șerifului Laurenski că *intenționa* să vină azi la Los Angeles, ca să-și petreacă week-end-ul. Deci doar pentru o scurtă vacanță. Cum n-a reușit să încheie afacerile la timp, a amânat plecarea și a rămas acasă să termine ce avea de făcut.

— Șeriful se înșală! spuse ea. Imposibil să fi vorbit cu Bruno Frye.

— Vreți să spuneți că șeriful minte? Întrebă locotenentul Howard.

— Probabil... probabil că a discutat cu cineva care l-a acoperit pe Frye, spuse Hilary, conștientă de lipsa de credibilitate a afirmației.

— Nu, replică Howard. Șeriful Laurenski a stat de vorbă cu Frye în persoană.

— L-a văzut? L-a *văzut* pe Frye în carne și oase? insistă Hilary. Sau doar a discutat la telefon cu cineva care s-a dat drept Frye?

— Nu știu dacă au stat personal de vorbă sau doar la telefon, răspunse Howard. Dar nu uitați, domnișoară Thomas, că ați amintit despre timbrul singular al lui Frye. Extrem de profund. Hârșăit. O voce guturală, răgușită. Vreți să spuneți că cineva ar fi putut imita cu ușurință un asemenea glas la telefon?

— Dacă șeriful Laurenski nu-l cunoaște bine pe Frye, putea fi indus în eroare și de o imitație aproximativă. El...

— E un comitat mic. Un om ca Bruno Frye, o personalitate ca el, e cunoscut de aproape toată lumea. Iar șeriful îl cunoaște *foarte* bine de peste douăzeci de ani, încheie triumfător Howard.

Locotenentul Clemenza avea o expresie îndurerată. Deși lui Hilary puțin îi păsa ce credea Howard despre ea, totuși ar fi vrut ca Tony Clemenza să fie convins că ea spusese adevărul. Licărul de îndoială din privirea lui o tulbura la fel de mult ca hăituiala lui Howard.

Le întoarse spatele amândurora, se duse la fereastră și privi afară, în grădina de trandafiri, încercând să-și stăpânească furia. Nu reuși, așa că se întoarse din nou spre ei. Se adresă lui Howard, furioasă, punctând fiecare cuvânt printr-o lovitură de pumn în masa de lângă fereastră:

— Bruno Frye a fost aici! Vasul cu trandafiri se clătină, apoi căzu de pe masă și ateriză pe covorul gros, împrăștiind trandafiri și apă. Hilary nu-l luă în seamă. Cum rămâne cu canapeaua pe care a răsturnat-o? Cum rămâne cu vasele de porțelan cu care am aruncat în el și cu gloanțele pe care le-am tras? Cum rămâne cu cuțitul rupt pe care l-a lăsat aici? Cum rămâne cu rochia mea ruptă, cu ciorapii sfâșiați?

— Ar putea fi doar o înscenare inteligentă, răspunse Howard. E posibil să fi aranjat totul cu mâna dumneavoastră, ca să vă susțineți acuzația.

— Dar e absurd!

— Domnișoară Thomas, poate totuși a fost altcineva. Cineva care semăna cu Bruno Frye, interveni Clemența.

Chiar să fi vrut să bată în retragere pe această cale, tot n-ar fi putut. Silind-o să descrie în repetate rânduri pe cel care o atacase, să declare iar și iar că agresorul nu era nimeni altul decât Bruno Frye, locotenentul Howard făcuse dificilă, dacă nu chiar imposibilă, porțița de scăpare oferită de Clemența. În orice caz, nu voia să-și reconsidere declarația. Știa că avea dreptate.

— A fost Frye, repetă ea neînduplecată. Frye și nimeni altul. N-am înscenat nimic. N-am tras singură gloanțe în pereți. N-am răsturnat singură canapeaua și nu mi-am rupt eu hainele. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să fi făcut ceva atât de nebunesc? Ce motiv aș putea avea ca să înscenez ceva atât de complicat?

— Vă spun eu câteva motive, răspunse Howard. De pildă, să presupunem că-l cunoșteți de mult pe Bruno Frye și că...

— V-am spus doar. L-am cunoscut abia în urmă cu trei săptămâni.

— Ne-ați declarat lucruri care s-au dovedit a fi neadevărate, continuă Howard. Deci sunt de părere că-l cunoșteți pe Frye de ani de zile sau cel puțin de câțva timp, că ați avut o legătură...

— Nu!

— ...și că, dintr-un motiv sau altul, v-a părăsit. Poate, pur și simplu, s-a plictisit de dumneavoastră. Poate a intervenit altă femeie. Sau altceva. Așadar, îmi imaginez că nu v-ați dus la crama lui ca să vă documentați pentru un scenariu, după cum ați declarat. V-ați dus ca să vă împăcați cu el. Ați vrut să îndreptați lucrurile, să vă sărutați, să vă împăcați...

— Nu.

— ...dar el n-a vrut să audă. V-a respins din nou. Cât timp ați fost acolo, ați aflat că urma să vină la Los Angeles pentru o scurtă vacanță. Atunci v-a venit ideea să vă răzbunați. V-ați închipuit că, probabil, nu avea nimic aranjat pentru prima noapte în oraș, poate voia să cineze singur și să meargă devreme la culcare. Erați convinsă că nu va exista nimeni care să garanteze pentru el ulterior, în caz că poliția ar fi încercat să-i afle fiecare mișcare în noaptea cu pricina. Deci ați hotărât să-i înscenați o acuzație de viol.

— La dracu', e dezgustător!

— Numai că ideea s-a întors împotriva dumneavoastră, continuă Howard. Frye și-a schimbat planurile. A renunțat să mai vină la Los Angeles. Iată cum ați căzut în capcana propriei minciuni.

— A fost aici! Îi venea să-l înșface pe polițist și să-l strângă de gât până când avea să priceapă. Uitați ce este! am vreo doi prieteni care mă cunosc suficient de bine ca să știe dacă aveam sau nu o legătură. Am să vă dau numele lor. Mergeți și vorbiți cu ei. Ei vă vor spune că n-am avut nici o relație cu Bruno Frye. Ce dracu', v-ar putea spune și că n-am avut nici o relație cu nimeni de foarte mult timp. Am fost prea ocupată ca să am o viață personală. Muncesc ceasuri întregi. N-am avut prea mult timp pentru o legătură amoroasă. Cu atât mai puțin cu cineva care locuiește tocmai în celălalt capăt al statului. Discutați cu prietenii mei. Ei vă vor povesti.

— E lucru cunoscut că prietenii nu sunt martori de încredere, replică Howard. În plus, se prea poate să fi fost unica legătură pe care ați ținut-o ascunsă, mica dumneavoastră escapadă secretă. Luați lucrurile așa cum sunt, domnișoară Thomas. V-ați pus singură în încurcătură. Acestea sunt faptele. Susțineți că Frye a fost în casa dumneavoastră în astă-seară. Dar șeriful declară că el se afla la domiciliul lui cu numai jumătate de oră în

urmă. Cum St. Helena se află la peste șase sute de kilometri distanță de parcurs cu avionul și peste șapte sute cu mașina, nu avea cum să ajungă acasă atât de repede. Și nu se putea găsi simultan în două locuri, deoarece, poate nu știți, ar fi o încălcare gravă a legilor fizicii.

— Frank, poate ar trebui să mă lași pe mine să termin discuția cu domnișoara Thomas, interveni locotenentul Clemenza.

— Ce să mai termini? S-a terminat, kaput. Frank arată acuzator cu degetul spre Hilary. Aveți mare noroc, domnișoară Thomas. Dacă Frye ar fi venit la Los Angeles și cazul ar fi ajuns în tribunal, ați fi comis un sperjur. Ați fi ajuns la închisoare. De asemenea, aveți mare noroc că noi nu putem pedepsi pe cineva ca dumneavoastră fiindcă ne-a făcut să pierdem vremea.

— Nu știu dacă ne-am pierdut vremea, spuse cu blândețe Clemenza.

— La dracu', cum să nu! Howard o fulgeră cu privirea pe Hilary. Să-ți spun ceva: dacă Bruno Frye vrea s-o dea în judecată pentru calomnie, jur pe ce am mai scump că am să depun mărturie în favoarea lui.

Îi întoarse spatele lui Hilary și se îndreptă spre ușa biroului.

Locotenentul Clemenza nu schiță nici un gest că voia să plece, era limpede că mai avea ceva să-i spună lui Hilary. Însă ea regreta că celălalt plecase înainte ca ea să răspundă la câteva întrebări importante.

— Așteptați o clipă, i se adresă lui Howard.

Acesta se opri și întoarse capul.

— Da?

— Și acum ce urmează? Ce aveți de gând cu sesizarea mea? întrebă ea.

— Vorbiți serios?

— Da.

— Mă duc la mașină, anulez ordinul de urmărire generală a lui Bruno Frye și cu asta basta pentru astăzi. Am să merg acasă și am să beau câteva sticle de Coors de la gheață.

— Doar n-aveți de gând să mă lăsați singură aici? Dacă se întoarce?

— Oh, Doamne! exclamă Frank. Nu vreți să încetați cu teatrul?

Ea făcu doi pași în direcția lui Frank.

— Indiferent ce crezi dumneata, indiferent ce spune șeriful din Napa, află că nu joc teatru. Vrei, cel puțin, să lași un polițist în uniformă pentru vreo oră, până chem lăcătușul să schimbe toate încuietorile la uși?

Howard clătină din cap.

— Nu. Al dracului să fiu dacă am să mai irosesc timpul poliției și banii contribuabililor ca să vă ofer o protecție de care n-aveți nevoie. Renunțați. S-a terminat. Ați pierdut. Priviți adevărul în față, domnișoară Thomas.

Zicând acestea, ieși din încăpere.

Hilary se duse la fotoliul cafeniu și se așeză. Era istovită, nedumerită și înspăimântată.

— Am să-i rog pe polițiștii Whitlock și Farmer să stea cu dumneata până schimbi încuietorile.

Ea înălță privirea către Tony.

— Mulțumesc.

El ridică din umeri. Se vedea clar că nu se simțea în largul lui.

— Îmi pare rău că nu pot face mai mult pentru dumneata

— N-am inventat nimic din tot ce-am declarat, spuse Hilary.

— Te cred.

— Frye a fost cu adevărat aici în astă-seară, continuă ea.

— Nu mă îndoiesc că a fost cineva aici, dar...

— Nu cineva, ci Frye.

— Dacă revii asupra declarației, am putea continua cercetările la acest caz și...

— A fost Frye, repetă ea, de data aceasta nu supărată, ci numai obosită. A fost el și nimeni altcineva.

Clemența o privi cu luare-aminte câteva clipe și în ochii lui căprui se aprinse un licăr de compătimire. Era un bărbat frumos, dar atrăgea atenția în primul rând nu prin înfățișare, ci prin nemărginita blândețe și căldură a trăsăturilor lui meridionale, printr-o anumită grijă și înțelegere, atât de evidente pe chipul lui, încât Hilary simți că îi păsa cu adevărat ce se întâmpla cu ea.

— Ai avut o experiență foarte urâtă. Ești șocată. E explicabil. Uneori, când cineva trece prin astfel de șocuri, percepe deformat. Poate după ce te vei liniști, îți vei aminti lucrurile puțin mai... altfel. Am să trec mâine pe aici. Poate că până atunci vei avea să-mi spui ceva nou.

— Nu, răspunse fără ezitare Hilary. Totuși, îți mulțumesc pentru... bunăvoință.

I se păru că nu-l prea trăgea inima să plece. Apoi Tony ieși, lăsând-o singură în birou.

Timp de un minut sau două nu avu putere să se ridice din fotoliu. Se simțea de parcă ar fi căzut într-o mare de nisipuri mișcătoare și și-ar fi consumat întreaga energie într-o strădanie disperată și inutilă de a scăpa.

În cele din urmă se ridică, se duse la masa de scris și ridică receptorul. Se gândi să telefoneze la crama din Napa, dar își dădu seama că nu ar fi realizat nimic. Nu cunoștea decât numărul de la birou. Nu avea telefonul de acasă al lui Frye. Chiar dacă ar face rost de număr de la informații — lucru puțin probabil — n-ar realiza nimic formându-l. Dacă ar încerca să-l sune acasă, s-ar putea întâmpla două lucruri. Unu, Frye n-ar răspunde la telefon, ceea ce n-ar fi o dovadă nici în sprijinul declarației ei, nici în sprijinul declarației șerifului Laurenski. Doi, Frye ar răspunde, luând-o prin surprindere. Și apoi? Hilary s-ar găsi în situația de a reconsidera întâmplările din acea seară și de a admite că bărbatul cu care se luptase doar semăna cu Bruno Frye. Sau poate că nu semăna deloc cu Frye. Poate că percepția ei era atât de deformată, încât văzuse o asemănare acolo unde nu exista nici una. Cum își putea da cineva seama de momentul în care începea să piardă legătura cu realitatea? Cum începea nebunia? Te cuprindea treptat, într-o clipă, fără veste? Trebuia să ia în calcul posibilitatea că era pe cale să-și piardă mințile, fiindcă, la urma urmei, în familia ei mai existase un caz de demență. Timp de peste un deceniu una dintre spaimile ei fusese aceea că va muri la fel ca tatăl ei; cu privirea răătăcită, aiurind, vorbind incoerent, agitând în mână o armă și încercând să țină în loc niște monștri inexistenți. La așa tată, așa fiică?

— L-am văzut, spuse ea cu glas tare. L-am văzut pe Bruno Frye. În casa mea. Aici. În seara aceasta. N-a fost imaginația mea, n-a fost o nălucire. L-am văzut, ce dracu'!

Deschise cartea de telefon la paginile galbene și sună un atelier de lăcătușerie cu program non-stop.

După ce fugi din casa lui Hilary Thomas, Bruno Frye părăsi Westwood-ul la volanul furgonetei sale Dodge de culoare fumurie. Se îndreptă spre vest, apoi spre sud, în direcția Marina Del Rey, un port pentru ambarcațiuni mici, aflat la marginea orașului, unde, pe lângă apartamente de lux împrejmuite de grădini se găseau vile și mai

scumpe, magazine, restaurante obișnuite, dar decorate cu mult fast, majoritatea cu vedere spre mare și spre miile de ambarcațiuni de agrement ancorate de-a lungul canalelor amenajate.

Ceața începea să învăluie țărmul, înaintând dinspre larg, ca și cum pe ocean ar fi ars un uriaș foc rece. Când deasă, când subțire, devenea totuși din ce în ce mai compactă.

Parcă furgoneta într-un colț liber al parării, lângă unul dintre cheiuri, și rămase la volan câteva clipe, chibzuind asupra eșecului suferit. Poliția îl va căuta, dar numai pentru puțin timp, până când avea să afle că toată seara fusese în comitatul Napa. Dar chiar și dacă l-ar căuta în zona orașului Los Angeles, n-ar risca prea mult fiindcă nu se știa ce mașină conducea. Era convins că Hilary Thomas nu văzuse furgoneta, deoarece o lăsase la depărtare de trei cvartale de casa ei.

Hilary Thomas.

Desigur, nu era numele ei adevărat.

Katherine. Așa o chema în realitate. Katherine.

— Căteafurisită! Înjură el cu voce tare.

Îl speriasc. În ultimii cinci ani o ucisese de peste douăzeci de ori, dar ea refuza să rămână moartă. Reînvia mereu, de fiecare dată în alt trup, cu un nou nume, o nouă identitate, o nouă existență construită cu abilitate, însă el o recunoștea fără greș pe Katherine în fiecare nouă reîncarnare. O întâlnește și o omorâse iar și iar, dar ea nu voia să rămână moartă. Știa cum să se reîntoarcă din mormânt și asta îl înspăimânta mai mult decât îndrăzneala să-i arate. Îi era frică de ea, dar n-o putea lăsa să-i vadă frica, fiindcă, dacă ar deveni conștientă de teama lui, l-ar învinge și l-ar nimici.

Totuși, putea fi ucisă, își spuse Frye. Am mai făcut-o. Am ucis-o de multe ori și i-am îngropat trupurile în locuri neștiute. Am s-o ucid și de data aceasta. Poate că acum nu va mai reuși să se întoarcă din morți.

De îndată ce nu va mai fi riscant să se înapoieze la locuința ei din Westwood, va încerca din nou s-o lichideze. De data aceasta intenționa să execute o serie de ritualuri, în speranța că acestea aveau să-i distrugă puterea supranaturală de regenerare. Citise cărți despre morți vii — vampiri și alte creaturi. Deși ea nu făcea parte din această categorie, deși era înspăimântător de unică, Frye credea că unele metode de exterminare, eficiente în cazul vampirilor, ar putea da rezultate și în cazul ei. Să-i smulgă inima cât încă mai bătea. Să-i înfigă un țăruș în inimă. Să-i taie capul. Să-i umple gura cu usturoi. Fără îndoială, metoda va avea efect. Oh, Doamne, *trebuia* să aibă efect.

Își lăsa furgoneta și se duse la o cabină telefonică din apropiere. Aerul umed mirosea vag a sare, alge și benzină. Apa se lovea de pilonii cheiului și de coca micilor iahturi, cu un plescăit straniu, parcă de pe altă lume. Dincolo de pereții de plexiglas ai cabinei telefonice, șiruri de catarge se ridicau din ambarcațiunile priponite la mal, ca o pădure desfrunzită, abia deslușită prin ceața nopții. Cam tot atunci când Hilary anunța poliția, Frye telefona la locuința lui din comitatul Napa, relatând că atacul asupra femeii se soldase cu un eșec.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi spuse:

— Mă ocup eu de poliție.

Discutară câteva minute, după care Frye puse receptorul în furcă. Leși din cabina telefonică și privi bănuitor în jur prin întuneric, printre fuioarele de ceață. Cu neputință să fi fost urmărit de Katherine, și totuși se temea ca nu cumva ea să fi stat la pândă în cețurile nopții. Frye era un bărbat voinic. N-ar fi trebuit să se teamă de o femeie. Cu toate acestea, se temea. Se temea de cea care refuza să moară, de cea care

acum își spunea Hilary Thomas.

Se înapoie la furgonetă și rămase așezat în fața volanului timp de câteva minute, până când își dădu seama că îi era foame. O foame de lup. Îi ghiorăia stomacul. Nu pusese nimic în gură de la prânz. Cunoștea Marina del Rey îndeajuns de bine ca să știe că prin împrejurimi nu se găsea nici un restaurant mai acătării. Porni spre sud, pe Pacific Coast Highway, spre Culver Boulevard, apoi spre vest, și din nou spre sud, pe Vista Del Mar. Trebuia să înainteze încet, deoarece șoseaua era învăluită într-o ceață deasă, care-i întorcea lumina farurilor și reducea vizibilitatea la nouă metri, dându-i impresia că mergea pe sub apă, într-o mare tulbure și fosforescentă.

La vreo douăzeci de minute după ce telefonase în comitatul Napa (și cam în același timp în care șeriful Laurenski întreprindea cercetări la cererea poliției din Los Angeles), Frye descoperi un restaurant interesant la nord de El Segundo. Firma de neon roșu cu galben sclipea prin ceață: GARRIDO'S. Era un restaurant mexican, dar nu una dintre acele imitații *norte-americano* de *comida*, construite din crom și sticlă, ci unul autentic mexican. Opri mașina în afara carosabilului și parcă între două camioane cu macarale hidraulice, vehicule atât de îndrăgite de tinerii șoferi mexicani. Se îndreptă spre intrare, trecând pe lângă o mașină care avea pe bara de protecție un poster cu inscripția PUTEREA MEXICANĂ. Un alt poster îndemna pe toată lumea să sprijine UNIUNEA AGRICULTORILOR. Frye deja simțea pe buze gust de enchiladas.

Interiorul Restaurantului Garrido's arăta mai curând a bar decât a restaurant, dar în aerul cald și înăbușitor pluteau arome de mâncăruri mexicane de calitate. Pe stânga se vedea o tejghea de bar cu lemnul pătat și crăpat, care se întindea pe toată lungimea încăperii dreptunghiulare. La bar erau vreo doisprezece bărbați oacheși la față și două încântătoare señoritas, toți așezați pe scaune înalte sau sprijiniți de tejghea, cei mai mulți discutând foarte repede în spaniolă. În mijlocul localului se găseau douăsprezece mese, așezate pe un singur rând, paralele cu barul, fiecare acoperită cu o față de masă de culoare roșie. Toate erau ocupate de bărbați și femei care mâncau, râzând și bând după pofta inimii. Lângă peretele din dreapta erau separeuri cu tapițerie de piele roșie și spătare înalte. Frye se instală într-unul dintre separeuri.

Chelnerița care se grăbi să vină la masa lui era o femeie scundă, aproape tot atât de lată pe cât de înaltă, cu o față rotundă și surprinzător de drăguță. Ridicând glasul, ca să acopere vocea caldă și nostalgică a lui Freddie Fender, care răsuna din tonomat, îl întrebă pe Frye ce dorea să comande și-și notă totul în carnețel: o porție dublă de chili verde și două sticle de Dos Equis rece.

Frye încă purta mănuși. Și le scoase și-și flexă încheieturile. Cu excepția blondei în tricou cu decolteu adânc, însoțită de un mexican solid și mustăcios, Frye era singurul client al localului care nu avea în vine sânge mexican. Era conștient că unii clienți se uitau la el, dar puțin îi păsa.

Chelnerița îi aduse berea imediat. Frye nu se mai obosi să-și toarne în pahar. Duse sticla la gură, închise ochii, își dădu capul pe spate și turnă berea pe gât. În mai puțin de un minut golise sticla. Pe cea de-a doua o bău ceva mai încet, dar o goli și pe aceasta înainte de a-i fi adusă mâncarea. Ceru încă două sticle.

Bruno Frye mânca cu lăcomie, concentrându-se asupra mâncării, fără să vrea sau fără să poată ridica privirea din farfurie, uitând de toți cei aflați în jurul lui, cu capul plecat, devorând mâncarea cu febrilitatea și lipsa de maniere a unui mare mâncău. Scoțând mici sunete de încântare, ca un animal, vâră mâncarea în gură cu furculița, înghițind

una după alta bucăți uriașe de pe care se prelingea sosul, mestecând rapid și îndârjit, cu fălcile umflate. I se aduse și o farfurie de tortillas calde, pe care le muie în sosul delicios. Își spală gâtul cu înghițituri lacome de bere de la gheață.

Aproape terminase, când chelnerița se opri să-l întrebe dacă-i plăcea mâncarea, dar înțelese imediat că întrebarea era inutilă. Frye ridică spre ea o privire tulbure. Cu glas cleios, venit parcă de pe altă lume, îi ceru două tacos de vită, câteva enchiladas cu brânză, orez, fasole prăjită și încă două sticle de bere. Ea făcu ochii mari, dar era prea politicoasă ca să comenteze pe seama poftelor de mâncare a clientului.

Frye termină și ultima îmbucătură de chili verde, înainte de a i se aduce cea de a doua comandă, dar nici când farfuria rămase goală nu-și reveni din transă.

La fiecare masă se găsea câte un castron cu cartofi prăjiți, așa că și-l trase în față pe al său. Muie cartofii în sosul condimentat care-i fusese adus și și-i îndesă în gură întregi, mestecându-i zgomotos, cu o plăcere imensă. Când chelnerița îi aduse comanda și berea, mormăi un cuvânt de mulțumire și imediat începu să-și umple gura cu enchiladas cu brânză. Devoră enchiladas, alternând cu cartofi prăjiți și garnituri. Artera îi pulsa vizibil pe gâtul ca de taur. Venele de pe frunte se reliefa puternic. Un strat subțire de transpirație îi umezea obrazul și broboane mici începură să i se prelingă de la rădăcina părului. În sfârșit, termină și ultima înghițitură de fasole prăjită, își clăti gâtul cu bere și împinse farfuriile goale deoparte. Rămase o clipă cu palma pe coapsă, cu cealaltă mână pe gâtul sticlei, privind în gol. Treptat transpirația de pe față i se zvântă și percepu din nou muzica tonomatului, o nouă melodie a lui Freddie Fender.

Își sorbi berea, privind în jur la ceilalți clienți, interesat de ei pentru prima oară. Îi atrase atenția un grup aflat la masa cea mai apropiată de ușă. Două perechi. Două fete superbe. Doi bărbați de o frumusețe întunecată. Toți abia trecuți de douăzeci de ani. Băieții se grozăveau în fața fetelor, vorbind puțin cam tare și râzând puțin cam mult, făcând pe cocoșii, străduindu-se să-și impresioneze găinușele.

Frye decise să se distreze puțin pe socoteala lor. Se gândi cum să procedeze, rânjind încântat la gândul tăvănoșiei pe care-l va isca.

Ceru chelneriței să-i aducă nota de plată, îi dădu mult peste suma necesară și-i spuse să păstreze restul.

— Sunteți foarte generos, răspunse ea, zâmbind și mulțumind din cap, după care se duse la mașina înregistratoare de casă.

Frye își puse mânușile de piele.

Cea de a șasea sticlă era încă pe jumătate plină, și Frye ieși din separeu, luând-o cu el. În drum spre ieșire, făcu astfel, încât să pară că se împiedicase de piciorul scaunului în timp ce trecea pe lângă cele două perechi pe care pusese ochii. Se poticni ușor, își recăpătă imediat echilibrul, apoi se aplecă spre cei patru, care-l priveau surprinși. Lăsa să se vadă sticla de bere și se prefăcu beat.

Vorbi cu glas coborât, ca ceilalți clienți ai localului să nu-și dea seama de scandalul pe care-l pregătea. Știa că le putea veni de hac celor doi tineri, însă nu era pregătit să țină piept unei întregi armate. Privi cu ochi apoși spre cel mai solid din cei doi tineri, rânji cu gura până la urechi și i se adresă cu voce mârâită și răutăcioasă, care-i dezmințea zâmbetul:

— Trage-ți dracu' scaunul lângă masă, dobitocule!

Străinul zâmbea, așteptându-se la o scuză bălmăjită. Auzind insulta, obrazul smead se goli de sânge și pleoapele i se îngustară.

Înainte ca tânărul să se ridice de la masă, Frye se întoarse spre

celălalt și spuse:

— De ce nu vă luați o tipă mișto, ca blondă de colo? De ce îmbiați cu două pipițe ca astea?

Porni repede spre ieșire, ca lupta să nu aibă loc în restaurant, râzând satisfăcut în sinea lui, împinse ușa, ieși, clătinându-se în ceața nopții și ocoli grăbit clădirea, îndreptându-se spre parcare de pe latura nordică. Acolo așteaptă.

Când ajunse la câțiva pași de furgonetă, unul din tinerii pe care-i lăsase în local îl strigă într-o engleză cu un pronunțat accent spaniol:

— Hei! Așteaptă o clipă, omule!

Frye se răsuci în loc, continuând să se prefacă beat, legănându-se și clătinându-se pe picioare, ca și cum îi era greu să-și țină echilibrul.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el prosteste.

Cei doi se opriră, umăr la umăr, ca niște arătări ivite din ceață. Cel mai solid spuse:

— Ascultă, tipule, unde dracu te trezești?

— Căutați scandal, măi broscarilor? Întrebă Frye, rostind cu greu cuvintele.

— *Cerdo!* spuse cel solid.

— *Mugriento cerdo!* spuse și cel subțirel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai slăbiți-mă cu păsăreasca voastră. Dacă aveți ceva de spus, vorbiți englezește.

— Miguel ți-a spus că ești un porc, i se adresă cel subțirel. Iar eu ți-am spus că ești un porc împuțit.

Frye rânji și schiță un gest obscen.

Miguel, tânărul cel solid, se repezi spre el, și Frye îl așteptă nemișcat, ca și cum nu-l vedea că atacă. Miguel se năpusti cu capul înainte, cu pumnii ridicați, cu coatele lipite de trup. Trase două directe spre abdomenul musculos și tare al lui Frye. Pumnii ca niște bolovani ai mexicanului își atinseră ținta, scoțând niște bufnituri surde, dar Frye nici nu clipi. Păstrase sticla în mână și izbi cu ea în capul lui Miguel. Sticla se sparse și se împrăstie în parcare într-o ploaie de cioburi, scoțând un clinchet disonant. Amândoi mexicanii fură împróscați de bere și spumă. Miguel căzu în genunchi, scoțând un geamăt cumplit, de parcă ar fi fost retezat de la mijloc.

— Pablo, își chemă el prietenul, cu glas rugător.

Înșfăcându-l pe rănit cu amândouă mâinile, Frye îl ținu drept și-și repezi un genunchi sub bărbia lui. Dinții lui Miguel clănțăniră cu un sunet oribil. Frye îi dădu drumul din mâini și tânărul se prăbuși într-o parte, lipsit de cunoștință, răsuflând zgomotos pe nările însângerate.

În clipa în care Miguel se prăvăli pe asfaltul umezit de ceață, Pablo îl atacă la rândul lui pe Frye. Avea cuțit. Un cuțit cu lamă lungă și subțire, probabil un șis cu două tășuri, fără îndoială ascuțite ca briciul. Subțirelul nu atacă frontal, cum făcuse Miguel. Mișcându-se rapid, dar grațios, aproape ca un dansator, se strecură în dreapta lui Frye, căutând un unghi lipsit de apărare, croindu-și drum prin viteză și agilitate și lovind cu mișcări fulgerătoare, ca de șarpe. Cuțitul țâșni înainte, de la stânga la dreapta, și dacă Frye n-ar fi făcut un salt înapoi, lama i-ar fi spintecat burta, risipindu-i intestinele pe asfalt. Murmurând vorbe bizare numai de el înțelese, Pablo înaintă constant, repezindu-și cuțitul către Frye iar și iar, de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga. În timp ce se retrăgea pas cu pas, Frye studie modul în care Pablo folosea cuțitul. Când ajunse cu spatele lipit de furgoneta Dodge, deja știa cum trebuia să procedeze. Pablo ataca în arcuri lungi și cuprinzătoare, în loc să descrie cercuri mici și periculoase, cum fac cuțitarii cu experiență. Prin urmare, pe partea exterioară a arcului, după ce lama șișului trecea de

Frye, înainte de a reveni în arcul următor, arma rămânea la distanță timp de o secundă sau două, fiind absolut inofensivă, interval în care Pablo devenea vulnerabil. În timp ce tânărul înainta, pregătit să ucidă, convins că prada nu avea cum să-i scape, Frye calcula mișcările adversarului și se repezi la el exact în clipa potrivită. În secunda în care lama se îndepărtă de el, Frye înșfăcă încheietura lui Pablo, răsucind-o și dându-i degetele pe spate. Tânărul scoase un urlet de durere. Cuțitul zbură dintre degetele subțiri. Frye trecu în spatele lui Pablo, îi răsuci brațul la spate și-l pocni cu fața de spatele furgonetei. Răsuci și mai mult brațul lui Pablo, ridicându-i palma până între omoplați, gata să-l scoată din încheietură. Cu mâna liberă, îl înșfăcă de fundul pantalonilor, săltă de la pământ trupul în greutate de șaptezeci de kilograme și-l izbi cu capul de furgonetă de două, de trei, de patru, de cinci, de șase ori, până când țipetele încetară. Când îi dădu drumul, tânărul se prăbuși ca o zdreanță.

Miguel se ridicase în patru labe. Scurpa sânge și fragmente albe de dinți pe asfaltul întunecat.

Frye se duse la el.

— Vrei să te ridici, bătrâne?

Râzând încetitor, Frye îl călcă pe degete. Își răsuci călcâiul pe mâna tânărului, apoi făcu un pas înapoi.

Miguel scoase un urlet și se prăbuși pe o coastă.

Frye îl lovi cu piciorul în coapsă.

Miguel nu leșinase, însă își ținea ochii închiși, sperând că Frye va pleca de acolo.

Frye își simți trupul încărcat de energie, miliarde de volți îi alergau prin vine, o energie arzătoare, scăpărând și trosnind în ființa lui, nu o senzație dureroasă, ci una neobișnuită și plăcută, ca și cum ar fi fost atins de însuși Dumnezeu, care pogorâse asupra lui cea mai frumoasă și mai strălucitoare lumină divină.

Miguel își deschise ochii negri și tumefiați.

— Ți-a pierit cheful de bătaie? îl întrebă Frye.

— Te rog...., articulă Miguel printre dinții spărți și buzele plesnite. Înveselit, Frye îi puse talpa pe gât și-l sili să se rostogolească pe spate. Te rog. Frye își luă piciorul de pe gâtul lui. Te rog.

Plin de sentimentul propriei puteri, extaziat, desprins de pământ, plutind de fericire, Frye îl izbi pe Miguel cu piciorul în coaste.

Miguel se înecă în propriul său țipăt.

Râzând fericit, Frye îl lovi iar și iar, până când auzi trosnind câteva coaste. Miguel avu o reacție pe care nu o avusese până atunci. Începu să plângă.

Frye se înapoie la furgonetă.

Pablo zăcea pe asfalt, lângă roțile din spate, cu fața în sus, lipsit de cunoștință.

Repetând mereu "Da, da, da, da, da, da", Frye îi dădu ocol lui Pablo, lovindu-l cu piciorul în gambe, în genunchi, în șolduri și în coaste.

Dinspre stradă se auzi venind o mașină, dar, văzând ce se întâmpla, șoferul preferă să nu se amestece. Trase mașina înapoi, ieși din parcare și demară cu scrâșnet de cauciucuri.

Frye îl târî pe Pablo lângă Miguel și-i așeză unul lângă celălalt, scoțându-i din calea furgonetei. Nu voia să calce pe nimeni. Nu voia să-l ucidă pe cei doi, fiindcă prea mulți clienți ai barului apucaseră să-l vadă la față. Autoritățile nu se vor strădui prea mult să dea de urma cuiva care ieșise învingător într-o încăierare de stradă, mai ales dacă învinșii intenționaseră să atace în grup un om singur. Însă poliția ar porni în urmărirea unui ucigaș, așa că Frye se asigură că atât Miguel, cât și Pablo erau în viață .

Fluierând vesel, porni cu furgoneta înapoi spre Marina Del Rey și opri la prima benzinărie deschisă de pe partea dreaptă a autostrăzii. În timp ce omul de serviciu îi făcea plinul, verifica uleiul și spăla parbrizul, Frye se duse la toaletă. Își luase cu el o trusă de bărbierit și petrecu zece minute spălându-se și bărbierindu-se.

Când călătorea, dormea în furgonetă, care nu era la fel de convenabilă ca o rulotă. Nu avea apă curentă. Pe de altă parte, era mai ușor de manevrat, mai puțin vizibilă și mai anonimă decât o rulotă. Pentru a profita de avantajele depline ale unei case pe roți complet utilizate, ar fi nevoit să oprească în fiecare noapte într-un camping, să se racordeze la sistemul de canalizare și electricitate, lăsându-și peste tot numele și adresa. Era prea riscant. Cu o rulotă, ar lăsa o urmă lesne de găsit chiar și pentru un copoi lipsit de simțul mirosului. Totodată, ar fi la fel de adevărat că, dacă ar trage la moteluri și poliția ar face cercetări, recepționerii și-ar aminti, cusiguranță, de bărbatul înalt, cu musculatură ieșită din comun, cu ochi albaștri și pătrunzători.

În toaleta de la benzinărie, își scoase mânușile și tricoul galben, se spălă până la brâu și sub braț cu șervețele umede și săpun lichid, se parfumă cu deodorant și se îmbracă din nou. Era în permanență preocupat de curățenie, îi plăcea să fie mereu curat și îngrijit.

Când se simțea murdar, nu numai că nu era în largul lui, dar trăia un sentiment de deprimare — poate și de teamă. Ca și cum senzația de murdărie ar fi trezit vagi amintiri ale unor experiențe îngrozitoare, de mult uitate, și ar fi readus la lumină frânturi de amintiri aproape îngropate în subconștient, acolo unde le putea intui, fără să le vadă, și unde le putea percepe, fără să le înțeleagă. În cele câteva nopți în care se culcase fără să se spele, coșmarul lui obișnuit îl chinase mai rău decât oricând, făcându-l să se trezească brusc din somn, fluturându-și brațele și urlând înspăimântat. Deși în astfel de ocazii se trezise, ca de fiecare dată, fără să-și amintească clar ce anume visase, se simțise ca și cum tocmai s-ar fi târât la lumină dintr-un loc mizerabil și grețos, dintr-o groapă întunecată, adâncă și urât mirositoare, săpată în pământ.

Decât să riște să-și agraveze coșmarul, de care nu se îndoia că va reveni, se spălă la toaleta pentru bărbați, se bărbieri repede cu aparatul electric, își masă obrazul cu loțiune după ras, se spălă pe dinți și folosi toaleta. În dimineața următoare, avea să oprească la altă benzinărie, ca să facă același lucru și, în plus, să-și schimbe hainele. Plăti benzina și porni înapoi spre Marina Del Rey prin ceața din ce în ce mai deasă. Parcă furgoneta pe chei, în același loc de unde telefonase la locuința lui din comitatul Napa. Coborî din Dodge, se duse la cabina telefonică și formă același număr.

— Alo?

— Sunt eu, spuse Frey.

— A trecut furtuna.

— Au sunat cei de la poliție?

— Da.

Discutară un minut sau două, apoi Frey se înapoie la Dodge.

Își întinse salteaua în partea din spate a furgonetei și aprinse lanterna pe care o ținea acolo. Nu suporta întunericul total. Nu putea dormi decât dacă vedea cel puțin o geană de lumină pe sub ușă sau dacă avea o veioză aprinsă discret într-un colț. În întuneric complet începea să-și imagineze că spre el se târau vietăți ciudate, alergându-i repede pe față, strecurându-i-se pe sub haine. Fără lumină, era asaltat de șoapte care nu însemnau nimic, fiind cu atât mai înspăimântătoare, șoapte pe care uneori le auzea încă un minut sau două după trezirea din coșmar, șoapte care-i înghețau sângele în vine, îi strângeau stomacul, ca

un ghem, și făceau să-i bată inima nebunește.

Dacă ar reuși, în sfârșit, să descopere sursa acelor șoapte sau să priceapă ce încercau să-i spună, ar ști ce însemna coșmarul. Ar ști ce anume provoca visul care se repeta la nesfârșit, ce aducea acea spaimă rece, și ar izbuti, până la urmă, să se elibereze de coșmar.

Necazul era că, de fiecare dată când se trezea și auzea șoaptele care marcau sfârșitul visului, nu era suficient de lucid ca să asculte cu atenție și să încerce să le analizeze. Întotdeauna era cuprins de panică, nu voia decât ca șoaptele să dispară și să-l lase în pace.

Încercă să adoarmă în lumina piezișă a lanternei, dar nu reuși. Se perpelea și se răsucea mereu de pe o parte pe alta. Gândurile îi rățăceau departe. Era treaz de-a binelea.

Își dădu seama că ceea ce-l împiedica să adoarmă era faptul că nu-și terminase treaba cu femeia. Fusesse pornit să ucidă și nu reușise să-și ducă planul la bun sfârșit. Era nervos. Se simțea gol pe dinăuntru, îi lipsea ceva.

Încercase să-și astâmpere pofta pentru acea femeie o dată cu pofta trupului. Nu reușise și atunci încercase să-și ia gândul de la ea, provocând o bătaie cu cei doi mexicanii. Mâncarea și uriașul efort fizic erau cele două moduri în care izbutea de fiecare dată să-și potolească poftele sexuale și să-și abată gândurile de la dorințele tainice care uneori ardeau în el sălbatic. Voia să facă sex, un sex brutal și dureros, pe care nici o femeie nu i l-ar oferi de bunăvoie, așa că, în schimb, se îndopa cu mâncare. Simțea nevoia să ucidă, așa că își petrecea patru sau cinci ore ridicând greutatea din ce în ce mai mari, până când mușchii i se muiau și-i pierdea orice urmă de violență. Psihiatrii numeau procedeul *sublimare*. Dar în ultimul timp se dovedise din ce în ce mai puțin eficient în a-i risipi poftele nelegiuite.

Femeia continua să-i ocupe gândurile.

Trupul ei catifelat.

Rotunjimile șoldurilor și sânilor ei.

Hilary Thomas.

Nu. Era o simplă mască.

Katherine. Iată cine era femeia, în realitate.

Katherine. Căteaua de Katherine. Într-un nou trup.

Închidea ochii și și-o imagina goală pe un pat, pironită sub greutatea lui, cu coapsele desfăcute, zvârcolindu-se, zbatându-se, tremurând ca un iepuraș la vederea unei țevi de armă. Își imagina propria-i mână lunecând peste sâni ei grei, peste pânțele supt, peste coapse și peste sexul ei, apoi cealaltă mână ridicând cuțitul, repezindu-l în jos, înfigând până în plăsele lama argintie în carnea ei moale, apoi carnea cedând în fața lui, sângele țâșnind umed și promițător. Vedea groaza și durerea sfâșietoare din ochii ei, în timp ce el îi înfigea cuțitul în piept, căutând inima încă vie, cu gând să i-o smulgă câtă vreme mai bătea. Aproape că-i simțea sângele cald și lipicios, aproape că simțea în nări mirosul lui amărui, ca de cocleală. Pe măsură ce imaginea pune stăpânire pe mintea lui, simți cum i se întăresc testiculele, simți cum penisul îi zvâcnește și intră în erecție — ca un alt cuțit — și-și dori s-o poată pătrunde, să se cufunde în trupul ei superb, mai întâi penisul voluminos și zvâcnind, apoi lama cuțitului, ca să-și reverse în ea spaima și slăbiciunea cu prima armă și apoi s-o golească de puteri și viață cu a doua.

Deschise ochii.

Era lac de transpirație.

Katherine. Căteaua.

Timp de treizeci și cinci de ani trăise în umbra ei, într-o suferință și o

teamă permanentă. Cu cinci ani în urmă Katherine murise de inimă și el simțise pentru prima oară în viață gustul libertății. Dar iată că ea se întorcea din morți, prefăcută în altă femeie, căutând o cale de a pune iarăși stăpânire pe el.

Voia s-o folosească și s-o ucidă, ca să-i arate că nu-i era frică de ea. Nu mai avea putere asupra lui. Acum era mai puternic decât ea.

Întinse mâna spre pielea de căprioară de lângă saltea, o dezlegă și scoase dinăuntru cel de al doilea cuțit.

Nu va reuși să doarmă până când n-o va uide.

În noaptea aceea.

Ea nu se aștepta să-l vadă revenind așa curând.

Se uită la ceas. Era miezul nopții.

Oamenii se întorceau de la spectacole, de la dineuri prelungite până târziu, de la petreceri. Peste un timp străzile vor fi pustii, casele tăcute și cufundate în întuneric. Nu mai exista riscul ca cineva să-l vadă și să anunțe poliția.

Hotărî să plece spre Westwood la ora două noaptea.

3

Lăcătușul veni și schimbă broaștele de la ușa din față și de la cea din spate, apoi se duse în Hancock Park, unde fusese chemat de altcineva.

Polițiștii Farmer și Whitlock plecară.

Hilary rămase singură.

Nu-și făcea iluzii că va fi în stare să adoarmă, însă știa că nu putea petrece noaptea în patul ei. De cum păși în dormitor, mintea i se umplu de imagini vii ale spaimei: Frye spărgând ușa, încolțind-o cu un rânjec drăcesc, apropiindu-se din ce în ce mai mult de patul ei, apoi deodată sărind peste pat și alergând peste saltea, cu cuțitul ridicat în aer... Ca și mai înainte, într-o stranie succesiune de imagini, chipul lui Frye luă trăsăturile tatălui ei și o clipă avu straniul sentiment că cel care încercase s-o ucidă în seara aceea fusese Earl Thomas, înviat din morți. Dar ceea ce o tulbura nu erau numai ecurile răului din acea încăpere. Nu voia să doarmă acolo până când ușa distrusă nu avea să fie luată de acolo și înlocuită cu una nouă, ceea ce nu putea fi realizat decât a doua zi, când putea să cheme un tâmplar. Ușa șubredă a dormitorului nu rezistase atacului lui Frye, și Hilary hotărâse s-o schimbe cu una solidă, din lemn tare, cu zăvor de alamă. Dacă Frye se întorcea și reușea să intre în casă în aceeași seară, putea pătrunde în dormitor în timp ce ea dormea... În caz că ar reuși să adoarmă.

Mai curând sau mai târziu avea să se întoarcă. Era absolut convinsă.

Putea merge la un hotel, dar n-o încânta ideea. Ar părea că se ascunde de el, că fuge din calea lui. În sinea ei, se mândrea că este o femeie curajoasă. Nu se ferea de nimeni și de nimic. Se împotriva cu toată puterea și istețimea minții ei. Nu fugise nici de părinții ei violenți și lipsiți de afecțiune. Nu căutase să scape de amintirea chinuitoare a finalului monstruos și sângeros din micul apartament din Chicago, nu acceptase genul de pace pe care o oferă nebunia sau amnezia oportună — două soluții pentru care ar opta cei mai mulți care ar trece prin încercări similare. Niciodată nu dăduse înapoi în fața nesfârșitelor obstacole întâlnite în cale în timp ce lupta să-și facă o carieră la Hollywood, mai întâi ca actriță, apoi ca scenaristă. Fusese înfrântă de nenumărate ori, dar se ridicase de la pământ. Iar și iar. Perseverase,

luptase la rândul ei și câștigase. Așa cum avea să câștige și această luptă bizară cu Bruno Frye, deși de data aceasta trebuia să lupte de una singură.

La dracu' cu poliția!

Hotărî să se culce într-una dintre camerele de oaspeți, cu ușă care putea fi încuiată și baricadată. Își puse un așternut și o pătură pe patul uriaș și-și aduse prosoape în baia de alături.

La parter, scormoni prin sertarele din bucătărie, scoțând tot felul de cuțite și încercându-le pe fiecare ca greutate și tăiș. Cuțitul mare de măcelărie arăta mai eficient decât toate celelalte, dar în mâna ei micuță era o armă imposibil de mânuit. Nu i-ar fi fost de nici un folos într-o luptă corp la corp, deoarece avea nevoie de spațiu ca să-l mânuiască. Putea fi o excelentă armă de atac, dar nu una de apărare. Alese un cuțit obișnuit, cu lama lungă de zece centimetri, suficient de mic pentru a fi ascuns în buzunarul halatului și suficient de mare ca să provoace o rană gravă, în caz că ar fi nevoită să se slujească de el.

Gândul de a înfige un cuțit în altă ființă omenească o umplea de oroare, însă știa că ar fi în stare s-o facă, dacă viața i-ar fi amenințată. De multe ori în copilărie ascunsese un cuțit în camera ei, sub saltea, măsură de precauție împotriva crizelor imprevizibile de violență ieșită din comun ale tatălui ei. Îl folosisese o singură dată, în acea ultimă zi, când Earl începuse să aiureze datorită unei combinații de delirium tremens și demență pură. Începuse să vadă viermi uriași ieșind din pereți și crabi încercând să intre pe ferestre. Într-un acces de furie schizofrenică și paranoică transformase apartamentul într-un abator, și Hilary reușise să scape numai fiindcă avusese un cuțit.

Bineînțeles, cuțitul nu făcea cât un pistol. N-ar avea cum să-l folosească decât în momentul în care Frye ar ajunge deasupra ei, or atunci ar risca să fie prea târziu. Însă cuțitul era singura armă de care dispunea. Cei doi polițiști care plecaseră imediat după lăcătuș îi luaseră pistolul calibrul 6,32.

Dracu s-o ia de poliție!

După plecarea detectivilor Clemenza și Howard, Hilary avusese o discuție înnebunitoare cu polițistul Farmer despre legislația deținerii de arme. Hilary simțea că o apucă furia de fiecare dată când își amintea discuția.

— *Domnișoară Thomas, în legătură cu arma dumneavoastră...*

— *Ce-i cu ea?*

— *Aveți nevoie de permis ca să țineți o armă în casă.*

— *Știu. Am permis.*

— *Aș putea să văd numărul de înregistrare?*

— *E în sertarul de la noptieră. Îl țin lângă pistol.*

— *Îi dați voie colegului meu Whitlock să urce la etaj și să-l aducă?*

— *Poate să meargă.*

Un minut sau două mai târziu:

— *Domnișoară Thomas, văd că demult ați locuit la San Francisco.*

— *Vreo opt luni. Am lucrat o vreme la un teatru, pe când încercam să-mi fac un nume ca actriță.*

— *Înregistrarea dumneavoastră se referă la o adresă din San Francisco.*

— *Închiriasem un apartament în North Beach, fiindcă era mai ieftin, pe atunci nu stăteam prea bine cu banii. În cartierul acela o femeie singură are, fără îndoială, nevoie de o armă.*

— *Domnișoară Thomas, știți că în momentul în care vă mutați dintr-un comitat în altul este nevoie să completați un nou formular de înregistrare?*

- Nu.
- Chiar nu ştiaţi?
- Uitaţi ce este, meseria mea este să scriu scenarii. Nu mă pricep la arme.
- Dacă ţineţi în casă o armă personală, sunteţi obligată să cunoaşteţi legislaţia privind înregistrarea şi folosirea ei.
- OK, OK. O voi înregistra cât de curând.
- Păi, va trebui să veniţi şi s-o înregistraţi, dacă o vreţi înapoi.
- Dacă o vreau înapoi?
- Va trebui s-o iau cu mine.
- Glumiţi?
- Aşa e legea, domnişoară Thomas.
- Adică mă lăsaţi aici, singură şi neînarmată?
- Nu cred că aveţi motive să vă temeţi...
- Cine v-a dat acest ordin?
- Nu-mi fac decât meseria.
- Howard v-a spus să procedaţi astfel, nu-i aşa?
- Locotenentul Howard doar mi-a sugerat să verific înregistrarea. Însă nu mi-a spus...
- Iisuse!
- Tot ce aveţi de făcut este să veniţi la secţie, să plătiţi taxa legală şi să completaţi un nou formular de înregistrare... după care vă înapoiem pistolul.
- Dar dacă Frye se întoarce la noapte?
- Este puţin probabil, domnişoară Thomas.
- Dar dacă totuşi se întoarce?
- Ne telefonaţi. Avem maşini de poliţie în zonă. Vom veni încoace...
- ...numai bine ca să chemaţi apoi un preot şi maşina de la morgă.
- Nu aveţi nici un motiv de teamă decât...
- ... propria mea teamă? Spune-mi domnule Farmer, înainte de a deveni poliţist, trebuie să urmezi un curs de folosire a expresiilor stereotipe?
- Nu-mi fac decât datoria, domnişoară Thomas.
- Ahhh...la ce bun!

Farmer îi luase pistolul, iar Hilary învăţase o lecţie importantă. Departamentul de poliţie era un braţ al statului, iar pe stat nu se putea conta în nici o privinţă. Dacă statul nu era capabil să-şi echilibreze propriul buget şi să împiedice devalorizarea monedei naţionale, dacă nu putea găsi o cale de a stăvili corupţia crescândă din aparatul de conducere, dacă începea să-şi piardă voinţa şi mijloacele de a întreţine o armată şi de a asigura securitatea naţională, atunci cum să oprească un singur maniac care avea de gând s-o înjunghie pe ea?

Cu multă vreme în urmă învăţase că nu era simplu să găsească pe cineva în care să poată avea deplină încredere. Nici părinţii ei, nici rudele, fiindcă fiecare preferase să nu se amestece. Nici birocrăţii de la asistenţa socială, la care apelase când era copil. Nici poliţia. De fapt, acum înţelegea că singura persoană în care putea avea încredere şi pe care se putea bizui era ea însăşi.

Foarte bine, se gândi, furioasă. OK. Am să mă ocup eu singură de Bruno Frye.

Dar cum?

Trebuia să existe o cale.

Ieşi din bucătărie cu cuţitul în mână, se duse la barul cu oglindă din nişa aflată între salon şi birou şi-şi turnă o porţie generoasă de Remy Martin, într-un pahar mare de cristal. Duse coniacul şi cuţitul în camera de oaspeţi, stingând luminile pe parcurs, ca să-şi demonstreze că nu-i

era teamă.

Închise ușa dormitorului, o încuie și se uită după un obiect cu care s-o baricadeze. Lângă perete, în stânga ușii, se găsea un scrin, o piesă de mobilier mai înaltă decât ea. Cântărea prea mult ca să poată fi deplasat așa cum era, dar Hilary reuși să-l miște, după ce scoase toate sertarele și le puse deoparte. Trase scrinul mare de lemn pe covor, îl lipi de ușă și puse la loc sertarele. Spre deosebire de alte scrinuri, acesta nu avea picioare, se sprijinea direct pe podea și avea un centru de greutate relativ jos, fiind deci un obstacol formidabil în calea oricui ar fi încercat să dea buzna în cameră.

Se duse în baie, puse cuțitul și coniacul pe podea. Umplu cada cu apă fierbinte, atât cât putea suporta, se dezbracă și intră înăuntru, icnind și schițând grimase pe măsură ce se cufunda în apă. De când fusese imobilizată sub trupul lui Frye, pe podeaua dormitorului, de când îi simțise mâna între picioare, sfâșiindu-i ciorapii, se simțea murdară și contaminată. Se lăsă în apă plină de încântare, se înfășură în spumant cu aromă de liliac și începu să se frece bine cu o mânășă de baie, oprindu-se din când în când ca să-și moaie buzele în coniac. În cele din urmă, când se simți din nou perfect curată, puse săpunul deoparte și se scufundă și mai mult în apa parfumată. Aburul se ridica deasupra ei, iar coniacul o încălzea pe dinăuntru și această plăcută combinație de căldură interioară și exterioară îi aduse pe frunte broboane de transpirație. Închise ochii și se concentrează asupra lichidului din paharul de cristal.

Corpul omenesc nu funcționează mult timp dacă nu este întreținut cum se cuvine. În definitiv, corpul omenesc este un mecanism, o minunată mașinărie alcătuită din multe feluri de țesuturi și fluide, chimicale și minerale, un angrenaj complicat având inima drept principal motor, precum și multe alte motorașe, un sistem de ungere și unul de răcire cu aer, comandat de un computer — creierul — cu sisteme de tracțiune care sunt mușchii, toate dispuse pe un ingenios suport din calciu. Pentru a funcționa, corpul omenesc are nevoie de multe lucruri, și nu în ultimul rând de hrană, odihnă și somn. Hilary își închipuise că nu va reuși să adoarmă după cele întâmplate, că își va petrece noaptea stând cu urechile ciulite, ca o pisică, pândind orice semn de pericol. Dar seara aceea o epuizase în mai multe feluri și, deși partea lucidă a minții ei refuza să tragă obloanele pentru lucrări de întreținere, subconștientul știa că acestea erau necesare și inevitabile. Când termină coniacul, se simțea atât de somnoroasă, încât abia dacă își putea ține ochii deschiși.

Ieși din cadă, trase dopul și se șterse cu un prosop mare și pufos, în timp ce cada se golea cu zgomot. Luă cuțitul și ieși din baie, lăsând lumina aprinsă și ușa întredeschisă. Aprinse luminile în cameră. Mișcându-se languros în lumina discretă, printre umbrele catifelate, puse cuțitul pe noptieră și se strecură goală în așternut.

Se simțea desprinsă de realitate, ca și cum căldura băii i-ar fi slăbit încheieturile.

Totodată, se simțea și puțin amețită. Efectul coniacului.

Se întinse în pat, cu fața către ușă. Baricada o liniștea. Părea foarte solidă. De neînvins. Se gândi că Bruno Frye nu va reuși să treacă de ea. Nici cu un berbec. Nici chiar o mică armată n-ar reuși să treacă de ușa aceea. Nici un tanc. Dar un dinozaur? se întrebă ea somnoroasă. Un *tyrannosaurus rex*, ca în imaginile acelea ciudate cu monștri? Godzilla. Oare Godzilla ar fi în stare să spargă ușa...?

Joi noaptea, pe la ora două, Hilary dormea.

În aceeași noapte de joi, la ora 2:25, Bruno Frye trecu încet cu mașina prin fața casei ei. Westwood-ul era învăluit în ceață, dar nu atât de mult ca în apropierea oceanului. Vedea casa îndeajuns de bine ca să-și dea seama că la ferestrele din față nu se zărea nici o geană de lumină.

Merse cale de încă două cvartale, coti și trecu din nou prin fața casei, reducând și mai mult viteza și studiind cu atenție mașinile parcate pe stradă. Presupunea că poliția nu postase oameni de pază, totuși nu voia să riște. Mașinile erau goale, nici un om de pază.

Parcă furgoneta Dodge între cele două mașini Volvo aflate cu două cvartale mai departe și porni înapoi spre casa lui Hilary, prin întuneric și ceață, prin cercurile de lumină difuză din jurul stâlpilor de iluminat învăluiți în ceață. Traversă gazonul, și iarba umedă de rouă fâșâi sub tălpile pantofilor, sunet care-l făcu să-și dea seama de tăcerea nopții, parcă de dincolo de lume.

Ajuns pe o latură a casei, se ghemui lângă o tufă de leandru și privi înapoi spre drumul pe care venise. Nu fusese pusă în funcțiune nici o alarmă. Nu era nimeni pe urmele lui.

Își continuă drumul spre spatele casei și sări o poartă încuiată. În curtea din spate privi în sus la zidul casei și la etajul al doilea văzu un mic pătrat de lumină. După dimensiuni, deduse că trebuia să fie lumina de la baie. Prin panourile de sticlă mai mari, din dreapta, se vedeau vagi dâre de lumină strecurate printre draperii.

Femeia era acolo, sus.

Nu avea nici o umbră de îndoială.

O simțea. O adulmeca.

Căteaua.

Aștepta să fie luată și folosită.

Aștepta să fie ucisă.

Sau poate așteaptă să mă ucidă ea pe mine? se întrebă.

Îl străbătu un fior. O dorea, intrase într-o erecție cumplită pentru ea, dar în același timp îi era și teamă.

De fiecare dată până atunci murise ușor. Și de fiecare dată înviase, luând forma unui nou trup, dându-se drept altă femeie. Însă întotdeauna murise fără a se lupta prea mult. Dar în astă-seară Katherine fusese o tigroaică, uimitor de puternică, de inteligentă și de neînfricată. Era ceva nou pentru ea, ceva care nu-i plăcea deloc lui Frye.

Și totuși, trebuia să se ducă după ea. Dacă nu ar urmări-o de la o reîncarnare la alta, dacă nu ar continua s-o ucidă până când, în sfârșit, va rămâne moartă, n-ar avea pace în veci.

Nu se osteni să deschidă ușa bucătăriei cu cheile furate din poșeta lui Hilary cu ocazia vizitei la cramă. Probabil că broaștele fuseseră schimbate. Chiar dacă ea nu și-ar fi luat această măsură de prevedere, el tot n-ar putea intra pe ușa aceea. Marți noaptea, prima oară când încercase să pătrundă în locuință, ea fiind acasă, Frye descoperise că una dintre broaște nu se descură dacă era blocată cu o cheie pe dinăuntru. Broasca de sus ceda cu ușurință, dar cea de jos nu se deschidea decât dacă era încuiată pe dinafară cu o cheie. Atunci nu reușise să intre și fusese nevoit să revină în noaptea următoare, miercuri noaptea, cu opt ore în urmă, când femeia fusese plecată să ia cina în oraș, iar el își putuse folosi ambele chei. Acum, că ea era înăuntru, chiar dacă poate nu schimbase broaștele, trăsese siguranțele acelea speciale pe dinăuntru, barându-i definitiv accesul, oricâte chei ar fi avut.

Se duse până în colțul casei, unde o fereastră mare și dublă dădea spre grădina cu trandafiri. Fereastra era împărțită în mai multe geamuri pătrate cu latura de cincisprezece centimetri, montate între șipci subțiri

de lemn închis la culoare și lăcuit. Privi printre pleoapele îngustate, cercetând lungimea pervazului și bara din centru, mai puțin vizibilă, până când localizează încuietoarea, apoi stinse lanterna de buzunar. Avea la el un sul de leucoplast, din care tăie fâșii, acoperind cu ele micul geam de lângă încuietoare. Când geamul fu complet acoperit, își repezi pumnul înmănușat prin el: o singură lovitură năprasnică. Geamul se sparse aproape fără zgomot și nu căzu pe podea, ci rămase prins de banda adezivă. Vârî mâna înăuntru și deschise fereastra, o ridică, apoi se săltă și sări peste pervaz. Abia reuși să evite să facă un zgomot infernal, gata să răstoarne o măsuță și să cadă peste ea.

Rămase în mijlocul încăperii, cu inima bătând nebunește. Ciuli urechile, să prindă vreo mișcare în casă, vreun semn că fusese auzit.

Totul era cufundat în tăcere.

Femeia era în stare să se ridice din morți și să revină la viață sub o nouă identitate, dar era evident că puterea ei supranaturală se oprea aici. Se vedea limpede că nu era atotștiutoare și atot-văzătoare. Frye se găsea în casa ei, dar ea încă nu știa.

Rânji.

Scoase cuțitul din teaca de la brâu și-l apucă strâns cu mâna dreaptă.

Cu lanterna în stânga, începu să cerceteze fiecare încăpere de la parter. Toate erau pustii și cufundate în întuneric.

Urcă scările până la etajul al doilea, rămânând cu spatele lipit de zid, ca nu cumva să scârțâie vreo treaptă. Ajunse sus fără să scoată nici un sunet.

Cercetă dormitoare, dar nu găsi nimic interesant, până când ajunse în ultima cameră de pe stânga. I se păru că vede lumină pe sub ușă și stinse lanterna. În beznă coridorului, pragul ultimei camere era marcat doar de o dungă subțire argintie. Se apropie de ușă și încercă cu grijă clanța. Ușa era încuiată.

O găsisese.

Katherine.

Care se dădea drept o oarecare Hilary Thomas.

Cățeaua. Cățea afurisită.

Katherine. Katherine. Katherine.

În timp ce numele îi stârnea ecouri în minte, își încleșta degetele pe mânerul cuțitului și începu să taie aerul cu el, ca și cum ar înjunghia-o.

Se culcă cu fața la podeaua din hol și se uită prin spațiul de doi centimetri de sub ușă. De partea cealaltă a ușii se găsea o piesă masivă de mobilier, poate un scrin. Dormitorul era luminat indirect de o lumină difuză, a cărei sursă n-o putea vedea, dar care se strecura pe sub ușă, punând în evidență marginile scrinului.

Puținul pe care reuși să-l vadă îl umplu de încântare și se simți inundat de un val de optimism. Femeia se baricadase în cameră, ceea ce însemna că ticăloasa se temea de el. *Ea* se temea de *el*. Deși știa cum să se întoarcă din mormânt, totuși se temea de moarte. Ori poate știa sau simțise că de astă dată nu va fi în stare să revină printre cei vii. Frye avea de gând ca de data aceasta să se ocupe de cadavru cu mult mai mare grijă decât de corpurile celorlalte femei în care ea se încarnase. Să-i smulgă inima. Să înfigă un țărș în ea. Să-i taie capul. Să-i umple gura cu usturoi. În același timp, intenționa ca la plecare să ia cu el capul și inima, să îngroape cele două sinistre trofee în două gropi separate și ascunse, pe pământul sfințit a două cimitire, departe de locul în care putea fi înmormântat corpul. După toate aparențele, Katherine își dăduse seama că de data aceasta el avea de gând să-și ia măsuri de precauție ieșite din comun, fiindcă îi ținea piept cu o furie și o hotărâre

de care nu dăduse niciodată dovadă până atunci.

Femeia din dormitor nu scotea nici un sunet.

Oare dormea?

Nu, decise el. Era prea speriată ca să doarmă. Probabil, ședea în pat în capul oaselor, cu pistolul în mână.

Și-o imagină ascunzându-se acolo ca un șoarece care se ferește de motanul care-i dă târcoale și se simți puternic, plin de forță, o forță primitivă. În el fierbea o ură neagră. Voia ca femeia să tremure și să se zbată înspăimântată, cum făcuse și ea cu el în toți acești ani. Îl năpădi o dorință irezistibilă de a striga la ea; voia să-i strige numele — Katherine — Katherine — voia s-o copleșească cu blesteme. Reuși să se stăpânească doar cu prețul unui uriaș efort, care-i umezi fruntea de transpirație și-i umplu ochii de lacrimi.

Se ridică în picioare și rămase tăcut în întuneric, chibzuind asupra soluțiilor care-i stăteau la îndemână. S-ar putea repezi asupra ușii, s-o spargă și să zvârle obstacolul din cale, dar ar fi curată sinucidere. N-ar trece de baricadă suficient de rapid ca s-o poată lua prin surprindere. Katherine ar avea destul timp să îndrepte arma către el și să-l ciuruiască cu gloanțe. Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să aștepte ca ea să iasă. Dacă rămânea pe hol toată noaptea, fără să facă nici un zgomot, poate că acele ore de liniște o vor convinge că nu avea motive de teamă. Dimineață va trage concluzia că se găsea în siguranță și că el nu avea de gând să se mai întoarcă. În momentul în care avea să pună piciorul afară din cameră, el va putea s-o înșface și s-o arunce înapoi în pat, înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă.

Frye străbătu coridorul din doi pași și se așeză pe podea, sprijinindu-se cu spatele de perete.

După câteva minute auzi foșnete în întuneric și mici zgomote de pași.

E doar imaginația mea, se gândi. Vechea mea teamă.

Apoi simți cum ceva i se târăște pe picior, pe sub pantalon.

Nu-i nimic acolo, încercă el să se liniștească.

Ceva se furișă pe sub mânecă și începu să suie pe braț, ceva oribil, pe care nu-l putea identifica. Apoi ceva îi trecu repede peste umăr și peste gât, peste față, ceva mic și ucigaș. Îi căută gura. Își strânse buzele cu putere. Acel ceva îi căută ochii. Își lipi pleoapele până la durere. Creatura încercă să-i intre în nări, și Frye începu să-și frece cu disperare obrazul, însă nu reuși să-i dea de urmă și s-o alunge de acolo. *Nu!*

Aprinse lanterna de buzunar. El era singura ființă vie de pe coridor. Nimic nu se mișca sub pantalon. Nimic nu i se strecurase pe sub mânecă. Nu avea nimic pe față.

Se cutremură de un fior.

Lăsă lanterna aprinsă.

Joi dimineață, la ora nouă, Hilary se trezi auzind telefonul. În camera de oaspeți exista o derivație. Din greșeală, butonul de volum fusese dat la maximum, probabil de către femeia venită la curățenie. Țârâitul strident o smulse din somn, făcând-o să tresară violent.

Era Wally Topelis. În timp ce-și lua micul dejun, citise în ziarul de dimineață despre atacul și tentativa de viol din seara precedentă. Era șocat și îngrijorat.

Înainte de a-i da mai multe amănunte decât cele apărute în ziar, Hilary îl rugă să-i citească articolul. Răsuflă ușurată aflând că era foarte succint, doar o mică fotografie și câteva rânduri pe pagina a șasea. Articolul se baza în întregime pe puținele informații oferite de ea și de

locotenentul Clemenza în seara precedentă. Nicăieri nu era pomenit numele lui Bruno Frye, nici opinia fermă a locotenentului Howard că ea mințea. Presa venise și plecase la timp, ratând cu puțin acele informații scandalozes care ar fi adus incidentul cel puțin cu câteva pagini mai aproape de articolul de fond.

Hilary îi povesti lui Wally toată întâmplarea. Impresarul era scandalizat.

— Polițist idiot! Dacă ar fi făcut cât de cât efortul de a afla câte ceva despre tine, ce fel de om ești, și-ar fi dat seama că nu erai în stare să inventezi o asemenea poveste. Ascultă, fetițo, mă ocup eu de toate. Nu-ți face griji. Pun eu motoarele în mișcare.

— Cum?

— Am să chem câteva persoane.

— Pe cine?

— Pentru început, ce-ai zice de șeful poliției?

— Oh, sigur.

— Ascultă, îmi este dator, îi explică Wally. Cine a organizat spectacolul anual în beneficiul poliției în ultimii cinci ani? Cine a adus câteva dintre marile stele de la Hollywood, care au apărut gratis în spectacol? Cine le-a făcut rost de cântăreți, comici, actori și iluzioniști pentru fondurile poliției, fără să le ceară nici un ban?

— Tu?

— Bineînțeles că eu.

— Dar ce poate face șeful poliției?

— Poate redeschide cazul.

— Când un polițist de-al lui jură că totul e o minciună?

— Polițistul lui nu-i întreg la minte.

— Mă bate gândul că acest Frank Howard are referințe foarte bune, spuse ea.

— Atunci modul în care poliția își evaluează oamenii este rușinos. Înseamnă că criteriile lor sunt fie foarte puțin pretențioase, fie anapoda.

— S-ar putea să-ți fie cam greu să-l convingi pe șeful poliției de acest lucru.

— Uneori pot fi extrem de convingător, micuța mea.

— Dar chiar dacă îți datorează un serviciu, oare poate redeschide cazul fără să aibă noi dovezi? O fi el șef, dar trebuie să respecte regulamentul, ca toți ceilalți.

— Ascultă, ar putea, cel puțin, să stea de vorbă cu șeriful din comitatul Napa.

— Iar șeriful Laurenski îi va debita aceeași poveste pe care a spus-o aseară. Va susține că Frye era acasă și că făcea fursecuri sau ceva asemănător.

— Atunci șeriful e un dobitoc și un incompetent, care a crezut pe cuvânt pe cineva din personalul casei lui Frye. Sau e un mincinos. Sau e de conivență cu Frye.

— Du-te la șeful poliției cu această teorie și ne va trimite pe amândoi la medic, să vadă dacă nu suferim de schizofrenie paranoică.

— Dacă nu-i conving pe polițiști să facă ceva, nu se lăsă Wally, atunci voi angaja o echipă bună de detectivi particulari.

— Detectivi particulari?

— Cunosc exact agenția potrivită. Sunt buni profesioniști. Mult mai buni decât majoritatea polițiștilor. Vor începe să facă cercetări în viața personală a lui Frye și vor descoperi toate micile lui secrete. Vor aduce dovezile de care avem nevoie ca să redeschidem cazul.

— Dar nu costă mult?

— Facem cheltuielile pe din doua, răspunse el.

— Oh, nu.

— Oh, ba da.

— E foarte generos din partea ta, dar...

— Nu-i deloc generos. Ești un bun de mare preț, micuț. Dețin un procent din tine, prin urmare suma plătită unei echipe de detectivi particulari este doar o asigurare. Nu vreau decât să-mi apăr interesele.

— Nici tu nu crezi ce spui, replică ea. *Ești* generos, Wally. Dar deocamdată nu angaja pe nimeni. Celălalt polițist despre care ți-am vorbit, locotenentul Clemenza, a spus că va trece pe aici în această după-amiază ca să vadă dacă îmi mai amintesc unele lucruri. El pare să mă creadă, însă e nedumerit, fiindcă mărturia lui Laurenski creează o mare fisură în versiunea mea. Cred că Clemenza s-ar folosi de cel mai mic pretext ca să redeschidă cazul. Să așteptăm până discut cu el. Dacă situația va fi la fel de sumbră, vom angaja echipa de detectivi particulari despre care mi-ai vorbit.

— Atunci... bine, încuviință Wally, fără prea mare tragere de inimă. Între timp am să le spun să trimită un om la tine acasă, să te păzească.

— Wally, n-am nevoie de gardă de corp.

— Pe dracu' n-ai!

— Toată noaptea nu mi s-a întâmplat nimic și...

— Uite ce e, fetițo, trimit pe cineva la tine. Și cu asta, basta. Nu-l contrazice pe Unchiul Wally. Dacă n-ai să-i dai voie înăuntru, va sta de pază la intrare, ca o strajă la castel.

— Zău că...

— Mai curând sau mai târziu, îi spuse Wally cu blândețe, va trebui să te confrunți cu faptul că nu poți trece prin viață singură, numai cu tine însăși. Nimeni nu poate. Nimeni, fetițo. Din când în când, toți trebuie să acceptăm o mână de ajutor. Ar fi trebuit să-mi telefonezi aseară.

— N-am vrut să te deranjez.

— Dar nu m-ai fi deranjat, pentru numele lui Dumnezeu! Îți sunt prieten. De fapt, m-ai deranjat mult mai mult prin faptul că n-ai vrut să mă deranjezi aseară. Fetițo, e foarte bine să fii puternică, independentă și să te bizui pe tine însăși. Dar când exagerezi, când te izolezi astfel, e o palmă pentru toți cei cărora le pasă de tine. Și-acum, ai să-i deschizi omului trimis de mine ca să te păzească?

Ea oftă.

— OK.

— Bun. Va fi acolo în cel mult o oră. Promiți să-mi telefonezi de îndată ce stai de vorbă cu Clemenza?

— Promit.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu.

— Ai dormit azi-noapte?

— Spre marea mea surprindere, da.

— Dacă nu te-ai odihnit destul, încearcă să ațipești puțin după-amiază, o sfătui el.

Hilary râse.

— Ai fi o mamă minunată la evrei.

— Poate trec diseară să-ți aduc o oală mare cu supă de pui. La revedere, draga mea

— La revedere, Wally. Îți mulțumesc că m-ai sunat.

Puse receptorul în furcă și se uită la scrinul pus în fața ușii. După noaptea fără incidente, baricada părea ridicolă. Wally avea dreptate: cea mai bună soluție era să angajeze gărzi de corp permanente și să pună pe urmele lui Frye o echipă de detectivi particulari de prima mână. Planul ei inițial de a face față situației era, pur și simplu, ridicol. Nu-și

putea baricada ferestrele cu scânduri, nu se putea juca de-a Bătălia de la Alamo cu Frye.

Se dădu jos din pat, își puse halatul de mătase și se duse la scrin. Scoase pe rând sertarele și le puse deoparte. Când mobila înaltă rămase destul de ușoară, ca să poată fi mutată din loc, Hilary o trase de lângă ușă, așezând-o la loc pe semnele de pe covor care marcau locul în care stătuse până cu o seară în urmă. Puse la loc sertarele.

Se duse la noptieră, luă cuțitul și zâmbi trist, dându-și seama cât fusese de naivă. O luptă corp la corp cu Bruno Frye? Să se lupte cu un maniac, folosindu-se de un cuțit? Cum își închipuise că ar fi avut vreo șansă într-o înfruntare atât de inegală? Frye era mult mai puternic decât ea. Avusese mare noroc cu o noapte în urmă că reușise să scape din mâinile lui. Din fericire, atunci avea pistolul. Dar dacă ar fi încercat să-i țină piept cu cuțitul, el ar fi tăiat-o bucățele.

Intenționând să ducă cuțitul înapoi la bucătărie și să se îmbrace până când avea să vină garda de corp, se apropie de ușa dormitorului, o deschise, o deschise, făcu un pas pe coridor și în clipa următoare scoase un țipăt, în aceeași secundă în care Bruno Frye o înșfăcă și o izbi de perete. Capul i se lovi de zid cu o pocnitură sonoră, și Hilary se luptă să-și învingă senzația de leșin care-i întuneca vederea. Frye îi prinse gâtul cu mâna dreaptă, pironind-o pe loc. Cu stânga îi sfâșie halatul și începu să-i frece sânii goi, rânjind obscen și numind-o cățea și târfă.

Probabil ascultase discuția avută la telefon cu Wally, probabil știa că poliția îi luase pistolul, fiindcă nu se temea de ea câtuși de puțin. Hilary nu-i pomenise nimic lui Wally despre cuțit, și Frye nu era pregătit pentru această armă. Hilary înfipse lama lungă de zece centimetri în pânțele lui tare și musculos. Câteva secunde el păru să nu-și dea seama. Își luă mâna de pe sânii ei și încercă să-i strecoare degetele în vagin. În clipa în care ea smulse cuțitul din rană, îl fulgeră o durere arzătoare. Ochii i se măriră și scoase un urlet ascuțit. Hilary înfipse din nou cuțitul în el, de astă dată mai sus și lateral, chiar sub coaste. Brusc, chipul lui deveni livid și unsuros ca o bucată de slănină. Urlă, îi dădu drumul din strânsoare și se trase câțiva pași în spate, clătinându-se pe picioare, până când se izbi de peretele opus, trântind un tablou la podea.

Dându-și seama ce făcuse, pe Hilary o năpădi o violentă senzație de greață. Totuși, nu dădu drumul cuțitului din mână, ci rămase pregătită să-l înjunghie încă o dată, dacă s-ar fi apropiat de ea.

Bruno Frye privi uimit în jos, la răni. Lama se înfipsese adânc. O șuviță subțire de sânge se prelingea din rană, întinzându-se rapid pe pulover și pe pantaloni.

Hilary nu așteptă ca expresia lui de uimire să se preschimbe într-una de furie și durere. Alergă în camera de oaspeți, trânti ușa după ea și o încuie. Timp de jumătate de minut ascultă gemetele surde ale lui Frye, blestemele și mișcările lui stângace, întrebându-se dacă îi mai rămăsese atâta putere cât să spargă ușa. I se păru că-l aude pășind greoi pe coridor, spre scară, dar nu putea fi sigură. Alergă la telefon. Cu mâinile tremurânde și nepătate de sânge, ridică receptorul și formă numărul centralei, cerând legătura cu poliția.

Căteaua! Cătea afurisită!

Frye își strecură o mână pe sub puloverul galben, apăsându-și rana de jos, cea din pânțele, care sângera cel mai tare. Își ținu lipite marginile tăieturii cum putu mai bine, încercând să oprească viața care se scurgea din el. Simți sângele cald prelingându-se pe la cusăturile mănușii și mânjindu-i degetele.

Nu-l durea aproape deloc. Simțea numai o vagă arsură în stomac. Un curent electric pe partea stângă. Un zvâcnet ușor și ritmic, simultan cu bătăile inimii. Atât și nimic mai mult.

Cu toate acestea, știa că rana era gravă și că starea lui se va înrăutăți din clipă în clipă. Se simțea slăbit și neputincios. Puterea lui neobișnuită îl părăsise brusc și total.

Ținându-și pântecul cu o mână, se prinse de balustradă cu cealaltă și coborî primele trepte, la fel de înșelătoare ca într-o casă a groazei din parcul de distracții, părând că se leagănă și-i fug din fața ochilor. Când ajunse jos, era learcă de transpirație.

Afară, lumina soarelui îi înțepă ochii. Era mai strălucitor decât oricând, un soare monstruos, care umplea cerul și-l ardea fără cruțare. Avea senzația că strălucirea lui îi pătrundea prin pleoape, aprinzând mici focuri pe toată suprafața creierului.

Se îndoi de mijloc, blestemând, și se târî pe trotuar până ajunse la furgoneta fumurie. Se săltă cu greu pe scaunul de la volan și trase portiera, de parcă ar fi cântărit cinci tone.

Conduse cu o mână, coti la dreapta pe Wilshire Boulevard, se îndreptă spre Sepulveda și viră la stânga în căutarea unei cabine telefonice mai ferite. Simțea fiecare denivelare din asfalt ca o lovitură în plexul solar. Din când în când, mașinile din jurul lui păreau că se întind, se ondulează și se umflă, de parcă ar fi fost făcute dintr-un material elastic, iar el era nevoit să se concentreze, ca să le readucă la forme mai familiare.

Oricât de tare își apăsa rana, sângele continua să i se scurgă din trup. Arsură din pânză deveni mai ascuțită. Zvâcnetul ritmic era acum o înțepătură ascuțită. Dar durerea insuportabilă pe care o aștepta încă nu se instalase.

Conduse pe Sepulveda, care părea că nu se mai sfârșește și, în sfârșit, găsi telefonul public pe care-l căuta. Cabina se afla în colțul cel mai îndepărtat al parării unui supermagazin, la vreo sută de metri de magazin.

Parcă microbuzul pieziș, ascunzând cabina telefonică de ochii celor din magazin și de automobiliștii care treceau pe Sepulveda. Nu era o cabină propriu-zisă, ci un simplu paravan de plastic care, teoretic, asigura o excelentă izolare fonică, dar care, în realitate, nu oferea protecție împotriva zgomotului din jur, însă, cel puțin, părea în stare de funcționare și era destul de izolat. În spatele lui se înălța un gard mare de ciment, care despărțea terenul supermagazinului de un teren cu locuințe. În dreapta se găseau câteva tufișuri și doi palmieri pitici, care ascundeau telefonul de strada laterală care făcea legătura cu Sepulveda. Era puțin probabil ca cineva să-l vadă îndeajuns de bine cât să-și dea seama că era rănit; Frye nu avea nevoie de curioși prin preajmă.

Se căzni să treacă pe locul de lângă șofer și coborî pe portiera din dreapta. Privi în jos la dâra roșie și vâscoasă care i se prelingea printre degete și simți că-l cuprinde amețea. Se uită repede în altă parte. Nu avea de făcut decât trei pași până la telefon, dar fiecare dintre ei părea lung de un kilometru.

Nu-și amintea numărul cartelei telefonice de credit, cândva la fel de cunoscut ca și data nașterii, așa că sună direct în Napa Valley.

Centralista repetă apelul de șase ori.

— Alo?

— O convorbire cu taxă inversă din partea lui Bruno Frye, pentru oricine se întâmplă să răspundă. Acceptați convorbirea?

— Vă rog să-mi faceți legătura.

Se auzi un păcănit ușor și centralista ieși de pe fir.

— Sunt rănit grav. Cred... că sunt pe moarte, îi spuse Frye bărbatului din comitatul Napa.

— Oh, iisuse, nu. Nu!

— Va trebui să... chem o ambulanță, continuă Frye. Și... și atunci toată lumea va afla adevărul.

Discutară un minut, amândoi speriați și neștiind ce să facă.

Deodată, Frye simți cum ceva cedează înăuntrul lui. Ceva se destinsese ca un un arc.

Ca o pungă cu apă care plesnește. Scoase un țipăt de durere.

Bărbatul din Napa țipă la rândul lui, cuprins de milă, ca și cum ar fi simțit și el durerea.

— Trebuie... să chem o ambulanță, repetă Frye.

Închise telefonul.

Sângele i se prelinsese pe cracul pantalonilor până pe pantofi și acum se scurgea pe asfalt.

Ridică din nou receptorul și-l puse pe tăblia de metal de lângă aparat. Alese o monedă de zece cenți de pe tăblie, unde își pusese mărunțișul din buzunar, dar degetele refuzau să-l asculte. O scăpă din mână și o urmări cu o privire prostească, în timp ce moneda se rostogolea pe asfalt. Găsi altă fisă. O ținu cât putu de strâns. O apucă de parcă ar fi fost un disc de plumb, mare cât o roată de mașină, și, în sfârșit, o introduse în lăcașul ei. Încercă să formeze 0. Nu mai avea putere nici pentru o mișcare atât de simplă. Brațele lui musculoase, umerii lați, pieptul uriaș, spinarea puternică, pânțele tare, coapsele vânjoase nu-l mai ascultau.

Nu putea telefona, nu putea nici să se mai țină pe picioare. Căzu, se rostogoli pe asfalt și rămase, zăcând, cu fața în jos.

Nu se putea mișca.

Nu vedea nimic. Era orb.

În fața ochilor avea doar întuneric de smoală.

Era înspăimântat.

Încercă să-și spună că și el se va ridica din morți, la fel cum făcuse Katherine. *Mă voi întoarce și voi pune mâna pe ea*, se gândi. *Mă voi întoarce*. Dar, în adâncul sufletului, nu credea o iotă.

Cum zăcea acolo, cu mintea treptat golită de gânduri, avu un surprinzător moment de luciditate și se întrebă dacă nu cumva se înșelase crezând că Katherine se întorcea din morți. Nu cumva ucisese femeii care doar îi semănau? Femei nevinovate? Nu cumva era nebun?

O nouă explozie de durere îi spulberă gândul, aruncându-l din nou în bezna sufocantă care îl înconjură.

Simți cum ceva se mișcă pe trupul lui.

Ceva se târa pe trupul lui.

Pe brațele și pe picioarele lui.

Pe față.

Încercă să țipe. Nu putea.

Auzi șoaptele.

Nu!

Intestinele i se revărsară afară.

Șoaptele crescură într-un cor șuierător și-l purtară cu ele, asemenea unui râu negru și involburat.

Joi dimineață, Tony Clemenza și Frank Howard dădură de urma lui Jilly Jenkins, un vechi prieten al lui Bobby Valdez "Îngerul". Jilly îl văzuse pe violatorul și asasinul cu față de copil în luna iulie, dar nu-l mai întâlnise de atunci. În perioada aceea Bobby tocmai își părăsise slujba de

la Spălătoria Vee Vee Gee de pe Olympic Boulevard. Jilly nu știa mai mult de atât.

Vee Vee Gee era o clădire mare cu ornamente din stuc, cu un nivel, datând de la începutul anilor '50, când o întreagă pleiadă de arhitecți ignoranți din Los Angeles se gândiseră să combine, pentru prima oară, un simulacru de stil spaniol cu funcționalitatea unei fabrici. Tony nu reușise niciodată să înțeleagă cum se întâmpla că până și arhitecții cei mai lipsiți de sensibilitate reușeau să vadă frumusețe într-un hibrid atât de grotesc. Acoperișul de țiglă roșie-portocalie era înțesat cu zeci de hornuri de cărămidă și guri de aerisire din tablă ondulată, dintre care abia dacă jumătate scoteau aburi. Ferestrele rustice aveau cadre grosolane din lemn închis la culoare, ca la locuința unui *terrateniente* bogat și influent, însă sticla geamurilor de fabrică era dublată cu plasă de sârmă. În locul verandelor existau pasarele de încărcare. Zidurile erau drepte, cu colțuri ascuțite, clădirea având, întrucâtva, aspectul unei cutii — spre deosebire de muchiile rotunjite și arcadele grațioase ale arhitecturii spaniole autentice. Clădirea arăta ca o prostituată bătrână, îmbrăcată în haine mai elegante decât fusese obișnuită să poarte și care încerca cu disperare să se dea drept mare cucoană.

— Mă întreb de ce-au ridicat-o, spuse Tony, coborând din mașina fără însemnele poliției și închizând portiera.

— Ce să ridice? întrebă Frank.

— De ce-au construit clădiri atât de urâte? Ce rost aveau?

Frank clipi.

— Ce-i așa urât la ele?

— Pe tine nu te supără cum arată?

— E o curățătorie. Nu avem nevoie de curățătorii?

— Tu ai vreun arhitect în familie?

— Arhitect? Nu, răspunse Frank. De ce?

— Mă întrebam și eu.

— Vezi tu, uneori e tare greu să te înțeleagă omul.

— Nu ești primul care-mi spune asta, replică Tony.

În biroul de la stradă cerură să vorbească cu proprietarul, Vincent Garamalkis, și fură întâmpinați cu o răceală neobișnuită. Secretara deveni de-a dreptul ostilă. Curățătoria Vee Vee Gee plătise patru amenzi în patru ani fiindcă angajase necunoscuți fără acte de identitate. Secretara era convinsă că Tony și Frank veneau din partea Serviciului de Imigrări. Se mai îmbună puțin văzându-le legitimația de polițiști ai orașului Los Angeles, dar nu se arătă binevoitoare decât după ce Tony reuși s-o convingă că nu-i interesa câtuși de puțin naționalitatea lucrătorilor de la Vee Vee Gee. În cele din urmă, femeia recunoscă, fără prea mare entuziasm, că domnul Garamalkis se găsea în clădire. Tocmai se pregătea să-i conducă la el când sună telefonul, așa că femeia le dădu câteva instrucțiuni grăbite și-i rugă să se descurce singuri.

Enorma sală principală a curățătoriei mirosea a săpun, apret și abur. Era o încăpere umedă, fierbinte și zgomotoasă. Mașinile de spălat industriale duduiau, bâzâiau și fâșâiau. Uscătoare uriașe zbârnâiau și huruiau monoton. Pocnetul și șuieratul aparatelor automate de împăturit îi dădea lui Tony senzația că i se strepezesc dinții. Cei mai mulți lucrători care descărcau cărucioarele cu rufe, bărbații voinici care introduceau hainele în mașini și femeile care puneau etichete cu numere la două șiruri de mese lungi vorbeau între ei tare și repede în spaniolă. În timp ce Tony și Frank străbăteau sala, zarva se domoli puțin. Muncitorii încetară să mai vorbească și-i priviră bănuitori.

Vincent Garamalkis se găsea la un birou uzat, în celălalt capăt al uriașei săli. Biroul era montat pe o platformă înaltă de un metru, astfel

ca șeful să-și poată supraveghea angajații. Văzându-i că se apropie, Garamalkis se ridică și veni până la marginea platformei. Era un bărbat scund și îndesat, cu un început de chelie, cu trăsături aspre și ochi căprui și blânzi, care nu se potriveau deloc cu restul chipului. Îi așteptă cu mâinile în șolduri, ca și cum le-ar fi dat a înțelege că nu puteau urca până la el.

— Suntem de la poliție, spuse Frank, arătându-i legitimația.

— Da, încuviință Garamalkis.

— Nu de la Imigrări, îl liniști Tony.

— De ce mi-aș face probleme cu Serviciul de Imigrări? întrebă sfidător Garamalkis.

— Secretara dumneavoastră își făcea probleme, replică Frank. Garamalkis îi privi încruntat de sus în jos.

— Sunt curat. Nu angajez decât cetățeni americani și străini cu acte de identitate.

— Bineînțeles, replică Frank. Iar urșii nu-și mai fac nevoile în pădure.

— Uitați ce este, interveni Tony, zău că puțin ne pasă de unde vin muncitorii dumneavoastră.

— Atunci ce doriți?

— Am vrea să vă punem câteva întrebări.

— Despre ce?

— Despre omul acesta, răspunse Frank, întinzându-i cele trei fotografii cu Bobby Valdez.

Garamalkis aruncă o privire la ele.

— Ce-i cu el?

— Îl cunoașteți? întrebă Frank.

— De ce?

— Am vrea să dăm de urma lui.

— Pentru ce?

— Se ascunde de poliție.

— Ce a făcut?

— Uitați ce este, începu Frank, sătul de reacția posomorâtă a omului din fața lui. Eu pot să vă și oblig să-mi răspundeți. Putem purta discuția aceasta aici sau în oraș. Iar dacă vă încăpățânați să nu răspundeți, putem apela la Serviciul de Imigrări. Puțin ne pasă dacă angajați câțiva mexicani, dar, dacă nu ne ajutați, vom avea grijă să ajungeți după gratii. Ați priceput? Ați auzit ce-am spus?

— Domnule Garamalkis, interveni Tony, tatăl meu a emigrat din Italia. A venit în această țară cu acte în regulă și, în cele din urmă, a primit cetățenia. Totuși, o dată a avut necazuri cu cei de la Serviciul de Imigrări. Nu era decât o greșală strecurată în evidența lor, o încurcătură birocratică. Cu toate acestea, l-au hăituit mai mult de cinci săptămâni. Îl căutau la serviciu și făceau vizite inopinate acasă, la ore neobișnuite. L-au cerut acte și dovezi, iar când tata le-a arătat aceste acte, i-au spus că erau false. L-au amenințat. De nenumărate ori. Ba chiar i-au întocmit acte de deportare, înainte ca problema să fie clarificată. Tata a fost nevoit să angajeze un avocat, lucru pe care cu greu și l-a permis, iar mama a fost cu nervii la pământ până când totul s-a lămurit. Vedeți, deci, că nu am nici o simpatie pentru Serviciul de Imigrări. Prin urmare, n-aș mișca un deget ca să-i pun pe urmele dumneavoastră. N-aș mișca un deget, domnule Garamalkis.

Omulețul cel îndesat privi o clipă în jos, spre Tony, apoi clătină din cap și oftă.

— Nu-i așa că-ți toacă nervii? Acum un an sau doi, când toți studenții aceia din Iran ne dădeau de furcă aici, în Los Angeles, răsturnând mașini și încercând să dea foc la case, Serviciul de Imigrări

nici nu s-a gândit să-i dea afară din țară. La dracu', nici vorbă! Funcționarii lor erau prea ocupați să-mi hărțuiască lucrătorii. Oamenii pe care-i angajez eu nu dau foc la case. Nu răstoarnă mașini și nu aruncă cu pietre în polițiști. Sunt oameni cumsecade și muncitori. Nu vor decât să câștige o pâine. Să-și asigure o existență, așa cum nu pot avea la sud de graniță. Și știți de ce Serviciul pierde atâta vreme umblând după ei? Să vă spun eu, că am înțeles motivul. Fiindcă mexicanii nu opun rezistență. Nu sunt fanatici politici sau religioși, cum sunt o mare parte dintre iranieni. Nu sunt ȋicniȋi, nu sunt periculoși. E mult mai sigur și mai simplu pentru cei de la Imigrări să umble după acești oameni, fiindcă, în general, îi pot ridica fără proteste. Ah, sistemul nostru e o rușine.

— Înțeleg punctul dumneavoastră de vedere, spuse Tony. Așadar, dacă aȋi avea amabilitatea să vă uitaȋi puȋin la aceste fotografii...

Dar Garamalkis nu era încă pregătit să răspundă la întrebări. Mai avea de spus câteva lucruri.

— Acum patru ani, îl întrerupse el pe Tony, am fost amendat pentru prima oară. Motivele obișnuite. Câȋiva dintre angajaȋii mei mexicani nu aveau carte verde. Alȋii aveau, dar era expirată. După ce am lămurit lucrurile la tribunal, am decis ca din acel moment să procedez conform legii. Să angajez doar mexicani cu carte verde valabilă. Iar dacă nu găseam destui din aceștia, intenȋionam să angajez cetățeni americani. Și știȋi ceva? Am fost un prost. Am fost un prost să-mi închipui că puteam să-mi ȋin afacerea pe picioare în felul acesta. Vedeȋi dumneavoastră, celor mai mulȋi dintre lucrătorii mei nu-mi permit să le plătesc decât salariul minim. Chiar și acesta, cu mare efort. Problema este că americanii nu acceptă să lucreze pentru un salariu minim. Dacă eȋi cetățean american, poȋi câștiga mai bine din ajutorul de șomaj decât dintr-o slujbă plătită cu salariul minim. În plus, pentru ajutorul de șomaj nu plătești impozit. Prin urmare, vreme de vreo două luni am umblat înnebunit după muncitori, încercând să menȋin curățătoria în programul ei normal. Am fost la un pas de a face infarct. Vedeȋi dumneavoastră, clientela mea numără hoteluri, moteluri, restaurante, frizerii... și toȋi vor să-și ia lucrurile înapoi cât mai repede și la data programată. Dacă n-aș fi început să angajez din nou mexicani, aș fi dat faliment.

Frank nu voia să mai audă și restul. Tocmai se pregătea să spună o vorbă usturătoare, dar Tony îi puse o mână pe umăr și-l apăsă ușor, îndemnându-l să aibă răbdare.

— Sigur, continuă Garamalkis, înțeleg să nu dai emigraȋilor ajutor de șomaj, asistenȋă medicală gratuită și altele asemenea, dar nu înțeleg de ce să-i deportezi, când ei acceptă slujbe pe care nu le acceptă nimeni. E ridicol. E o rușine. Oftă din nou, se uită la fotografiile cu Bobby Valdez pe care le ținea în mână și spuse: Da, îl cunosc pe tip.

— Am auzit că a lucrat aici.

— Așa e.

— Când?

— Cred că pe la începutul verii. În mai. Și o parte a lunii iunie.

— După ce a fugit de poliȋistul care-l supraveghea, îi spuse Frank lui Tony.

— Asta nu știi, zise Garamalkis.

— Cum v-a spus că se numește? Întrebă Tony.

— Juan.

— Și numele de familie?

— Nu mai ȋin minte. N-a stat decât vreo lună jumătate. Dar trebuie să figureze în acte.

Garamalkis coborî de pe platformă și-i conduse prin sala mare, prin abur și miros de detergent, sub privirile bănuitoare ale lucrătorilor.

Ajungând în biroul de la intrare, Garamalkis îi ceru secretarei să verifice registrele și, în câteva minute, ea găsi statul de plată pe care-l căuta. Bobby își dăduse numele de Juan Mazquezza. Adresa era pe La Brea Avenue.

— Chiar a locuit în apartamentul acela? întrebă Frank.

Garamalkis ridică din umeri.

— Nu era o muncă importantă, care să necesite o verificare a datelor personale.

— V-a spus de ce a vrut să plece?

— Nu.

— V-a spus unde se ducea?

— Nu sunt maică-sa.

— Vreau să știu dacă intenționa să se angajeze în altă parte.

— Nu. A plecat, pur și simplu.

— Dacă nu-l găsim pe Mazquezza la această adresă, spuse Tony, am vrea să ne întoarcem să discutăm cu lucrătorii dumneavoastră. Poate vreunul dintre ei a reușit să-l cunoască mai bine. Poate mai are prieteni printre ei.

— Vă puteți întoarce dacă doriți, spuse Garamalkis. Dar nu va fi ușor să stați de vorbă cu oamenii mei.

— De ce?

— Mulți dintre ei nu vorbesc englezește, zâmbi el.

Tony zâmbi larg și spuse:

— *Yo leo, escribo y hablo español.*

— Ah! exclamă surprins Garamalkis.

Secretara le făcu o copie după statul de plată, și Tony îi mulțumi lui Garamalkis pentru ajutor.

Urcară în mașină. Frank se încadră în trafic, pornind spre La Brea Avenue.

— Trebuie să las totul în seama ta, spuse el.

— Ce anume? întrebă Tony.

— Ai obținut informația mult mai repede decât aș fi reușit eu.

Tony rămase surprins de compliment. Pentru prima oară în cele trei luni de când erau colegi Frank recunoștea că sistemul partenerului său dădea rezultate.

— Păcat că n-am și eu ceva din stilul tău, continuă Frank. Îți dai seama că nu în totalitate. Rămân la părerea mea că de cele mai multe ori tot sistemul meu e mai bun. Dar din când în când întâlnim pe câte unul care nu s-ar lăsa înduplecat de mine în vecii vecilor. Și totuși, tu reușești să scoți totul de la el într-un minut. Da, da, aș vrea să am și eu ceva din blândețea ta.

— Poți proceda la fel.

— Eu, nu. Nici vorbă.

— Bineînțeles că poți.

— Tu știi cum să iei omul, spuse Frank. Eu, nu.

— Poți învăța.

— Nu. Ne descurcăm destul de bine și așa. Reprezentăm exact cuplul polițistul bun și polițistul rău, numai că noi nu ne jucăm rolurile. În cazul nostru, e vorba de firea fiecăruia.

— Dar tu nu ești un polițist rău.

Frank nu răspunse. În timp ce așteptau la semafor, i se adresă lui Tony:

— Mai trebuie să-ți spun un lucru, care n-o să-ți placă.

— Să vedem, îl îndemnă Tony.

— În legătură cu femeia de aseară.

— Hilary Thomas?

— Da. Ți-a căzut cu tronc, așa-i?

— Păi... da. Părea o fată drăguță.

— Nu asta am vrut să spun. Mă refer la faptul că ți-a *plăcut*. Te-a pus pe foc.

— Oh, nu. Arăta bine, însă n-am...

— Nu face pe nevinovatul cu mine. Am văzut cum te uitai la ea. Semaforul se schimbă în verde.

Merșeră în tăcere cale de un cvartal.

În cele din urmă, Tony spuse:

— Ai dreptate. Nu mă aprind după prima femeie care-mi iese în cale. Știi asta foarte bine.

— Uneori îmi vine să cred că ești eunuc.

— Hilary Thomas e... altfel. Nu-i vorba doar de cum arată. Desigur, e o femeie superbă, dar asta nu-i tot. Îmi place cum se mișcă, cum se poartă. Îmi place s-o ascult vorbind. Nu doar timbrul vocii ei. Mai e ceva. Îmi place cum se exprimă. Îmi place cum gândește.

— Și mie îmi place cum arată, spuse Frank, dar mă lasă rece modul ei de a gândi.

— N-a mințit, spuse Tony.

— Ai auzit ce-a spus șeriful...

— Poate că Hilary nu și-a dat seama exact ce i s-a întâmplat, însă n-a scornit toată povestea din senin. Probabil, a văzut pe cineva care semăna cu Frye și...

— Ai ajuns la ceea ce voiam să-ți spun și te-am avertizat că n-o să-ți placă, îl întrerupse Frank.

— Te ascult.

— Indiferent cât ți s-au aprins călcâiele după ea, n-ai nici o scuză pentru ce mi-ai făcut mie aseară.

Tony îl privi nedumerit.

— Ce ți-am făcut?

— Se presupune că într-o astfel de situație trebuie să-ți sprijini colegul.

— Nu înțeleg.

Frank se înroșise. Nu se uita la Tony. Privea țintă strada din fața lui.

— Aseară, în timp ce-i puneam întrebări, i-ai luat apărarea în fața mea în câteva rânduri.

— Frank, n-am vrut să...

— Ai încercat să mă oprești să urmez un șir de întrebări despre care *știam* că sunt importante.

— Mi s-a părut că ești prea aspru cu ea.

— Atunci ar fi trebuit să-mi dai a înțelege ce părere ai într-un mod mult mai subtil decât ai făcut-o. Din ochi. Cu un gest, cu o atingere de mână. Așa cum procedezi de fiecare dată. Dar în prezența ei te-ai năpustit la mine ca un cavaler în zale.

— Trecuse printr-o încercare grea și...

— Rahat! i-o tăie Frank. Nu trecuse prin nici o încercare. A inventat toată povestea!

— Rămân în continuare de altă părere.

— Fiindcă gândești cu ce-ai în pantaloni, nu cu capul.

— Frank, nu-i adevărat. Și nu-i cinstit din partea ta.

— Dacă ai crezut că mă purtam prea aspru, de ce nu m-ai tras deoparte ca să mă întrebi ce urmăream?

— Dar *te-am întrebat*, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Tony, înfuriindu-se fără voia lui. Te-am întrebat imediat ce ai telefonat la secție, cât timp ea era încă pe peluză și discuta cu reporterii. Voiam să știu ce-ai aflat, dar tu n-ai vrut să-mi spui.

— Nu mi-am închipuit că mă ascuți, replică Frank. Deja ți se scurgeau ochii după ea, ca unui puștan îndrăgostit.

— E o prostie și știi asta foarte bine. Sunt un polițist la fel de bun ca tine. Nu amestec sentimentele cu munca. Însă știi ceva? Am impresia că *tu* faci asta.

— Ce fac?

— Tu ești acela care uneori lași sentimentele personale să intervină în munca ta, continuă Tony.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Ai obiceiul să-mi ascunzi informațiile când afli ceva extrem de valoros, preciză Tony. Și dacă stau să mă gândesc... procedezi astfel numai când e la mijloc o femeie și când poți folosi informația respectivă ca s-o rănești, s-o înșelă, s-o faci să plângă. Îmi ascunzi informația, apoi o lansezi împotriva femeii pe neașteptate, în modul cel mai abject cu putință.

— Întotdeauna obțin ceea ce caut.

— De regulă, există un mod mai simplu și mai elegant de a afla.

— Adică modul tău.

— Acum două minute ai recunoscut că dă rezultate. Frank nu spuse nimic. Privea furios mașinile din fața lui. Să știi, Frank, că orice ți-ar fi făcut soția ta la divorț, oricât de mult te-ar fi rănit, nu-i un motiv ca să urăști toate femeile care-ți ies în cale.

— Nu le urăsc.

— Poate nu conștient. Dar în subconștient...

— Mai slăbește-mă cu tâmpeniile tale freudiene.

— OK. Bine, se învoui Tony. Dar, în acest caz, facem schimb de acuzații. Mi-ai spus că aseară am procedat neprofesionist. Iar eu am replicat că tu ai procedat neprofesionist. Suntem chit.

Frank coti și intră pe La Brea Avenue.

Opriră la alt semafor.

Lumina se făcu verde, și continuară să înainteze ca melcul prin circulația din ce în ce mai intensă.

Timp de câteva minute nici unul nu scoase un cuvânt.

Apoi Tony zise:

— Indiferent ce defecte sau slăbiciuni ai avea, ești un polițist al dracului de bun. Frank îi aruncă o privire uimită. Vorbesc serios, întări Tony. Între noi au existat neînțelegeri. De multe ori nu ne potrivim. Poate nu vom reuși să lucrăm bine împreună. Poate că fiecare din noi va trebui să solicite un nou partener. Dar, în esență, e vorba doar de o diferență de personalitate. Deși ești de vreo trei ori mai dur cu oamenii decât e necesar, ești foarte bun în meseria ta.

Frank își dresă glasul.

— Păi... la fel și tu.

— Mulțumesc.

— Numai că uneori ești prea... dulce.

— Iar tu poți fi o acritură uneori.

— Vrei să ceri un nou coleg?

— Încă nu știu.

— Nici eu.

— Dacă nu reușim să ne înțelegem, e prea periculos să rămânem împreună. Partenerii care se stresează reciproc își riscă viața unul altuia.

— Știu, răspunse Frank. Lumea e plină de idiști, de derbedei și de fanatici care poartă arme. Trebuie să lucrezi cu colegul ca și cum ar fi o parte din tine, un al treilea braț. Altfel riști mult să fii pus la pământ.

— În concluzie, ar trebui să ne gândim serios dacă ne potrivim unul cu celălalt.

— Da, încuviință Frank.

Tony începu să se uite după numerele de pe clădirile pe lângă care treceau.

— Cred că suntem pe aproape.

— Se pare că aceea e casa, arată Frank.

Adresa lui Juan Mazquezza de pe statul de plată al Curățătoriei Vee Vee Gee era un bloc cu șaisprezece apartamente, înconjurat de o grădină și situat într-un cvartal dominat în mare parte de interese comerciale: puncte de depanare, un mic motel, un magazin de anvelope, o băcănie cu program non-stop. De departe, apartamentele păreau noi și destul de scumpe, dar privindu-le mai îndeaproape, Tony descoperi urme de decrepitudine și neglijență. Zidurile exterioare aveau nevoie să fie vărute, erau crăpate și zgâriate. Scările, balustradele și ușile de lemn se cereau vopsite. O pancartă pusă la intrare anunța că locul se numea *Apartamentele Las Palmeras*. Panoul fusese lovit de o mașină și era deformat vizibil, însă nimeni nu se grăbise să-l înlocuiască. Las Palmeras arăta bine de la distanță, fiindcă era înconjurat de verdeață, care-i ascundea o parte din defecte și îndulcea muchiile știrbite. Dar chiar și ambianța, studiată mai îndeaproape, trăda decrepitudinea blocului Las Palmeras: tufișurile nu erau tunse de multă vreme, copacii creșteau la voia întâmplării, iar tufele aveau mare nevoie de îngrijire.

Modelul din Las Palmeras putea fi rezumat printr-un singur cuvânt: tranziție. Puținele mașini din parcare întâreau această impresie. Se vedeau două mașini noi, potrivit de scumpe, strălucitoare și îngrijite cu dragoste. Fără îndoială că aparțineau tinerilor și tinerelor cu o perspectivă optimistă asupra vieții, care vedeau în mașini un semn că s-au realizat. Ceva mai departe se afla un vechi Ford uzat și ruginit, cu o anvelopă spartă, aplecat pe o parte, nefolositor și inutilizabil. Lângă Ford se găsea un Mercedes vechi de opt ani, spălat și lustruit, dar uzat: pe o aripă din spate se vedea o adâncitură provocată de rugină. În vremuri mai bune proprietarul își permisese să cumpere o mașină în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari, în timp ce în prezent se părea că nu reușea să facă rost de cei două sute de dolari necesari pentru reparații. Las Palmeras era un loc pentru persoane în tranziție. Pentru unii dintre ei era o escală în ascensiunea spre cariere excelente și atrăgătoare. Pentru alții era un loc nesigur pe buza unei stânci, ultimul refugiu respectabil înaintea unei triste și inevitabile prăbușiri în ruină totală.

În timp ce Frank parca lângă locuința administratorului, Tony își dădu seama că Las Palmeras reprezenta o metaforă pentru întreg orașul Los Angeles. Orașul îngerilor era poate cel mai faimos pământ al făgăduinței cunoscut vreodată de omenire. Pe aici treceau sume fabuloase de bani, aici existau mii de feluri de a câștiga un cont gras în bancă. Los Angeles oferea suficiente povești de succes cât să umple un cotidian. Însă această uluitoare afuență crea în același timp și o diversitate de instrumente ale autodistrugerii, punându-le la îndemâna tuturor. La Los Angeles orice drog putea fi găsit și cumpărat mai simplu și mai rapid decât la Boston sau New York, la Chicago sau Detroit. Cocaină, hașiș, heroină, marijuana, amfetamine, barbiturice, LSD, PCP... Orașul era un supermagazin al consumatorilor de droguri. Și sexul era mai liber. Principiile și sensibilitățile victoriene se năruiseră în Los Angeles mai repede decât în restul țării, în parte fiindcă aici era nucleul afacerilor cu muzică rock, din care sexul făcea parte integrantă. Dar existau și alți factori, mult mai importanți, care contribuiseră la dezlănțuirea poftelor trupești ale californianului de rând. Clima avea și ea o influență; zilele calde și uscate, lumina subtropicală și vânturile care se luau la întrecere între ele — vânturile dinspre deșert și cele dinspre

mare — aveau un puternic efect erotic. Temperamentul latin al emigranților mexicani își lăsa amprenta asupra întregii populații. Dar poate că, mai presus de orice, în California aveai impresia că te afli la marginea lumii occidentale, la marginea necunoscutului, în fața unui abis misterios. Rareori trăiai un sentiment lucid că te aflai la limita dintre două culturi, însă subconștientul era supus în permanență acestei influențe, sentiment optimist și uneori înfricoșător. Într-un fel, toate aceste elemente se contopeau și risipeau inhibițiile, stârnind gonadele. Desigur, o viziune asupra sexului, liberă de sentimentul vinovăției, era sănătoasă. Dar în atmosfera specială a orașului Los Angeles, unde și cele mai bizare gusturi în materie de sex erau ușor îngăduite, unii bărbați (și unele femei) căpătau dependență pentru sex la fel ca pentru heroină. Tony văzuse numeroase astfel de cazuri. Existau persoane, anumite tipuri de personalitate, care alegeau să renunțe la tot — la bani, respect de sine, reputație — pentru o sărbătoare nesfârșită a cărnii și pentru efemera satisfacție a orgasmului. Dacă nu erai umilit și nu-ți aflai ruina în sex și droguri, Los Angeles-ul îți oferea o multitudine de religii trăsnete și mișcări politice radicale cu tendințe violente. Și, firește, Las Vegas-ul se găsea la distanță de numai o oră de zbor cu avionul, curse dese și ieftine, ba chiar gratuite, dacă foloseai cu regularitate liniile aeriene respective. Toate aceste mijloace de autodistrugere erau puse la îndemână de o bogăție cu adevărat inexplicabilă. Cu bogăția sa și cu modul său voios de a sărbători libertatea, Los Angeles-ul oferea atât mărunțul de aur, cât și para otrăvită: tranziția pozitivă și tranziția negativă. Unii se opreau în mersul lor ascendent în locuri ca blocul Las Palmeras, înșfăcau mărunțul, se mutau în Bel Air, în Beverly Hills, în Malibu sau undeva pe Coasta de Vest și trăiau fericiți până la adânci bătrâneți. Alții gustau fructul otrăvit și se opreau la Las Palmeras în drumul lor spre ruină, fără să știe cum sau de ce ajunseseră acolo.

De fapt, administratoarea complexului de apartamente părea să nu înțeleagă că situația ei prezentă se datora modelelor tranziției. Se numea Lana Haverby. Avea peste patruzeci de ani, era blondă, bronzată, purta pantaloni scurți și maieu de atletism. Se considera atrăgătoare din punct de vedere sexual. Mergea, stătea și ședea de parcă ar fi pozat. Avea picioare frumoase, dar restul era departe de prima tinerețe. Talia i se îngroșase mai mult decât părea să-și dea ea seama, avea șoldurile și fundul prea mari pentru o vestimentație așa de sumară. Sâni erau atât de mari, încât nu mai erau atrăgători, ci excentrici. Maieul subțire de atletism dădea la iveală despicătura dintre sâni, adâncă cât un canion, și-i accentua sfârcurile mari și tari, fără a da însă sânilor forma și consistența de care aveau mare nevoie. Când nu-și schimba și nu-și potrivea poziția, când nu încerca să vadă ce efect avea trupul ei asupra lui Frank și Tony, părea stânjenită, absentă. Privirea ei nu reușea întotdeauna să se concentreze. Avea tendința de a lăsa frazele neterminate. Din când în când privea uimită în jur, la sufrageria mică și întunecoasă, la mobilierul sărăcăcios, ca și cum n-ar fi avut nici cea mai mică idee de ce venise în acel loc sau de cât timp se găsea acolo. Își lăsa capul într-o parte, de parcă ar fi auzit șoapte undeva pe aproape, șoapte care încercau să-i explice ce se petrecea cu ea.

Lana Haverby se așeză pe un fotoliu, iar cei doi polițiști luară loc pe canapea. Lana se uită la fotografiile cu Bobby Valdez.

— Da, spuse ea. Era un dulce.

— Locuiește aici? Întrebă Frank.

— A locuit... da. La apartamentul nouă... așa mi se pare. Dar s-a mutat

— S-a mutat de aici?

- Da.
- Când?
- Vara asta. Cred că era...
- Când anume? Întrebă Tony.
- Întâi august, răspunse ea.

Își încrucișă din nou picioarele goale și-și trase umerii înapoi, ca să-și ridice sânii cât mai mult posibil.

- Cât timp a stat aici? Întrebă Frank.
- Cred că trei luni, răspunse femeia.
- Locuia singur?
- Adică, dacă avea vreo tipă?
- O tipă, un tip, pe cineva, răspunse Frank.
- Nu era decât el, zise Lana. V-am spus că era un dulce.
- A lăsat vreo adresă?
- Nu. Și-mi pare foarte rău.
- De ce? A plecat fără să-și achite chiria?
- Nu. Nici vorbă. Pur și simplu, aș vrea să știu unde aș putea...
- Își lăsa capul pe o parte, ascultând din nou șoaptele.
- Unde ai putea să ce? Întrebă Tony.

Ea clipi.

— Oh... tare aș vrea să știu unde i-aș putea face o vizită. Încercam să-l seduc. M-a pus pe foc, înțelegeți? Mi-a înfierbântat sângele în vine. Încercam să-l atrag în patul meu, dar era... cum să zic, timid.

Nu se arătase curioasă de ce-l căutau pe Bobby Valdez, alias Juan Mazquezza. Tony se întrebă ce ar avea de spus femeia aceasta dacă ar afla că timidul ei cel dulce era un violator agresiv și violent.

- Îl vizita cineva cu regularitate?
- Pe Juan? N-am observat

Își desfăcu picioarele și rămase cu coapsele depărtate, urmărind reacția lui Tony.

- A spus unde lucra? Întrebă Frank.

— Când s-a mutat aici, lucra la o curățătorie. Mai târziu și-a luat altă slujbă.

- A spus ce anume?
- Nu. Dar să știți că făcea bani buni.
- Avea mașină? Întrebă Frank.

— La început nu, răspunse ea. Mai târziu, da. Un Jaguar cu patru locuri. Foarte frumos, zău așa.

- Și scump, adăugă Frank.

— Da, încuviință ea. A plătit ceva bani pe mașina asta și încă bani gheață.

- De unde putea să fi avut atâția bani?
- V-am spus. Cu slujba cea nouă, câștiga bine.
- Sigur nu știi unde lucra?

— Absolut sigur. Refuza să vorbească despre asta. Dar să știți că imediat ce am văzut Jaguarul, am înțeles... că nu avea de gând să mai rămână multă vreme pe aici, spuse ea cu regret. Progresă rapid.

Cei doi polițiști mai petrecură cinci minute punându-i întrebări, dar Lana Haverby nu mai avea nimic important să le spună. Nu avea un simț al observației prea dezvoltat, iar amintirile ei despre Juan Mazquezza sufereau de mici lacune, ca și cum ici-colo ar fi fost roase de molii.

Când Tony și Frank se ridicară să plece, ea se grăbi să le-o ia înainte către ușă. Sânii gelatinoși săltau și zvâcneau îngrijorător, priveliște pe care ea o socotea, fără îndoială, provocatoare. Dădea din fund și mergea pe vârfuri într-un fel care ar fi dezavantajat și o cochetă de douăzeci de ani. Avea patruzeci, era o femeie în toată firea, incapabilă să descopere

și să exploreze frumusețea vârstei ei, străduindu-se să treacă drept o adolescentă, fapt care-i dădea o alură jalnică. Rămase în prag, sprijinindu-se de ușa deschisă, cu un picior îndoit la genunchi, imitând o poziție văzută într-o revistă pentru bărbați sau pe vreun calendar cu poze de femei, practic cerșind un compliment. Frank ieși, întorcându-se pe o parte și reușind cu greu să nu se atingă de sânii ei. Porni repede pe alee în direcția mașinii, fără a întoarce capul.

Tony îi zâmbi și-i spuse:

— Vă mulțumim că ne-ați ajutat, domnișoară Haverby.

Femeia îl pironi cu o privire limpede, cum nu avusese în ultimele cincisprezece minute. Continuă să-l privească fix și în ochii ei sclipi ceva vital — inteligență, mândrie adevărată, poate un grăunte de respect de sine — ceva mai bun și mai curat decât toată viața ei de până atunci.

— Și eu am să plec de aici, cum a făcut Juan. N-am fost întotdeauna administratoare la Las Palmeras. Odinioară m-am învățat în cercuri de oameni bogați.

Tony nu voia să audă ce avea ea să-i spună, totuși se simți prins în capcană, apoi fascinat, la fel ca omul oprit în stradă de Bătrânul Marinar.

— La vârsta de douăzeci și trei de ani, spuse ea, lucram ca chelneriță, apoi m-am lăsat. Asta s-a întâmplat pe când formația Beatles abia începuse să cânte, acum vreo șaptesprezece ani, când începea mania rock. Înțelegeți? Pe vremea aceea, o fată frumoasă putea intra în legătură cu vedetele, putea să-și facă relații importante, înțelegeți, ca apoi să colinde pretutindeni împreună cu grupurile mari, străbătând toată țara o dată cu ele. Oh, Doamne, ce vremuri fantastice! Nu exista nimic pe care să nu-l poți face sau avea! Grupurile acelea aveau de toate și din ce aveau dădeau la toată lumea, înțelegeți? Eram cu ei. Sigur că eram. M-am culcat cu câteva persoane importante, înțelegeți? Nume care erau pe buzele tuturor. Am fost la rândul meu foarte iubită. Toți țineau la mine.

Începu să înșire cele mai cunoscute grupuri rock ale anilor șazeci. Tony nu știa cu câte dintre ele fusese femeia în realitate și cu câte doar își închipuia că fusese, însă observă că ea se ferea să numească persoane; se culcase cu *grupuri*, nu cu bărbați.

Niciodată nu-și pusese întrebarea ce se întâmplase cu însoțitoarele grupurilor, cu năzdrăvanele femei-copii care-și irosiseră o parte a celor mai frumoși ani ca fani în lumea muzicii rock. Acum însă, cel puțin aflase unul dintre modurile în care puteau sfârși. Se țineau scai după idoli la modă, oferindu-le elogii extaziate, consumând droguri, fiind receptacule convenabile pentru sperma celor bogați și celebri, fără a se gândi la timpul care trecea și la schimbările pe care le va aduce. Apoi, într-o bună zi, după ce o astfel de fată se nenorocea din pricina excesului de băutură, marijuana, cocaină, poate și puțină heroină, când începeau să-i apară primele riduri la colțurile ochilor, când liniile gurii deveneau puțin cam prea accentuate, când sânii ei elastici începeau să se lase, era dată afară din patul unui grup, descoperind că, de data aceasta, nu mai exista un alt grup dornic s-o primească. Dacă n-o deranja să recurgă la anumite subterfugii, își mai putea câștiga existența astfel timp de câțiva ani. Dar pentru o parte dintre fete era un moment de cotitură; nu se considerau târfe, ci "prietene". Pentru multe dintre ele căsătoria ieșea din discuție, întrucât văzuseră și făcuseră prea multe ca să accepte de bunăvoie viața conjugală. Una dintre ele, Lana Haverby, își luase o slujbă în Las Palmeras, loc de muncă pe care îl socotea doar temporar, o modalitate de a locui fără a plăti chiria, până când avea să reia legătura cu oamenii frumoși.

— Așadar, nu voi rămâne multă vreme aici, spuse ea. Curând am

să-mi văd de drumul meu. Mă aștept ca asta să se întâmple dintr-o clipă în alta. Simt că mă așteaptă o mulțime de lucruri frumoase. Ca un fel de vibrații pozitive, înțelegeți?

Situația ei avea un farmec trist, și lui Tony nu-i venea în minte nici un cuvânt care să fi însemnat ceva pentru ea.

— Păi... atunci... vă doresc tot binele din lume, spuse el prosteste. Se strecură pe lângă ea și ieși.

Licărul de vitalitate din privirea femeii se stinse. Dintr-o dată începu să pozeze din nou cu disperare, cu umerii trași, cu pieptul în afară. Dar chipul ei continua să fie supt și obosit. Burta rămânea ținută în frâu de elasticul șortului. Șoldurile continuau să fie prea mari pentru jocuri de fetiță.

— Ascultă, adăugă ea, dacă vreodată ai chef să bei un vin și să stai puțin de vorbă, înțelegi...

— Mulțumesc, spuse Tony.

— Vreau să spun, treci pe aici oricând dorești, când nu ești de serviciu.

— Poate că am să trec, minți el. Apoi, fiindcă i se păru că glasul îi suna nesincer și fiindcă nu voia să plece fără să-i lase o speranță, adăugă: Ai picioare frumoase.

Era adevărat, dar ea nu se pricepea să accepte cu grație un compliment. Zâmbi cu gura până la urechi, își puse mâinile pe sâni și răspunse:

— De regulă, sâni mei sunt cei care atrag atenția.

— Bine... ne mai vedem, încheie Tony, întorcându-i spatele și pornind spre mașină.

După câțiva pași întoarse capul și văzu că femeia stătea în cadrul ușii deschise, cu capul aplecat într-o parte, cu gândul dus departe de el și de Apartamentele Las Palmeras, ascultând șoaptele vagi care încercau să-i explice sensul existenței pe care o ducea.

În timp ce Tony urca în mașină, Frank îi spuse:

— Credeam că și-a înfipt ghearele în tine. Cât pe ce să chem o echipă SWAT să te salveze.

Tony nu râse.

— E tristă.

— Ce e tristă?

— Lana Haverby.

— Glumești?

— Situația ei.

— Nu-i decât o târfă proastă, replică Frank. Dar ce părere ai că Bobby și-a cumpărat un Jaguar?

— Dacă n-a spart vreo bancă, nu există decât un singur mod de a face rost de atâția bani.

— Droguri, spuse Frank.

— Cocaină, marijuana, poate PCP.

— Asta ne oferă o nouă perspectivă asupra locului în care ar trebui să ne începem căutările, zise Frank. Putem merge pe stradă și-i putem înghesui nițel pe traficanții cunoscuți, indivizi care au făcut pușcărie pentru comerț cu droguri. Să-i punem nițel pe jărat și, dacă au mult de pierdut și știu unde se află Bobby, ni-l vor da pe o tavă de argint.

— Până atunci, preciză Tony, ar fi bine să luăm legătura cu sediul.

Voia să solicite verificarea unui Jaguar negru înregistrat pe numele Juan Mazquezza. Dacă reușeau să facă rost de un număr de înmatriculare care să figureze în cazier, atunci căutarea mașinii lui Bobby avea să intre în atribuțiile cotidiene ale oricărui polițist în uniformă, ceea ce nu însemna că aveau să-i dea de urmă imediat. În orice alt

oraș, o persoană căutată cu atâta înverșunare ca Bobby nu avea șanse să trăiască multă vreme fără să se ascundă. În cel mult câteva săptămâni ar fi depistată și încolțită. Dar Los Angeles-ul nu semăna cu alte orașe, cel puțin ca întindere, era mai mare decât oricare alt centru urban al țării. Los Angeles-ul acoperea o suprafață de peste șapte sute de kilometri pătrați, pe jumătate dublul suprafeței tuturor suburbiilor orașului New York, de zece ori mai mult decât Boston și aproape jumătate din statul Rhode Island. Socotind emigranții ilegali, lucru pe care nu-l făceau cei de la Biroul de Recensământ, populația de pe suprafața totală a metropolei număra aproape nouă milioane de locuitori. În acel vast labirint de străzi, alei, autostrăzi, coline, canioane, un fugar isteț putea trăi sub cerul liber luni la rând, văzându-și nestingherit de treburile lui, cu aceeași nepăsare și îndrăzneală ca oricare alt cetățean.

Tony deschise aparatul de radio, pe care îl lăsaseră închis toată dimineața, chemă Comunicațiile și ceru o verificare DMV pentru Juan Mazquezza și Jaguarul lui.

Femeia care răspundea pe această frecvență avea o voce caldă și plăcută. După ce-și notă doleanțele lui Tony, îl informă că în ultimele două ore el și Frank fuseseră chemați prin radio. Era ora 11:45. Cazul Hilary Thomas fusese redeschis și era nevoie de ei la locuința din Westwood, unde se găseau alți polițiști care răspunseseră chemării la 9:30.

Tony puse microfonul în lăcașul lui, se uită la Frank și spuse:

— Știam eu! La dracu', femeia n-a mințit!

— Nu te grăbi, replică morocănos Frank. Indiferent ce a survenit, probabil că e tot o născocire a ei, ca și prima oară.

— Nu renunți niciodată, așa-i?

— Nu, dacă știu că am dreptate.

Câteva minute mai târziu opriră în fața casei lui Hilary Thomas. Aleea circulară era ocupată de două mașini ale presei, un microbuz aparținând laboratorului poliției și o mașină albă cu negru.

În timp ce coborau din mașină și se îndreptau spre intrare, un polițist în uniformă ieși din casă și le veni în întâmpinare. Tony îl cunoștea, numele lui era Warren Prewitt. Se întâlneau cam la jumătatea distanței până la ușa de intrare.

— Voi ați răspuns apelului aseară? Întrebă Prewitt.

— Da, răspunse Frank.

— Dar ce-ați pățit, lucrați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

— Douăzeci și șase, răspunse Frank.

— Ce face femeia? Întrebă Tony.

— E șocată, răspunse Prewitt.

— Nu-i rănită?

— Are niște vânătăi pe gât.

— Grave?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Frank.

Prewitt le relată pe scurt ceea ce le povestise Hilary Thomas ceva mai devreme.

— Aveți dovezi că spune adevărul? Întrebă Frank.

— Știu ce părere ai despre acest caz, spuse Prewitt. Dar există probe.

— Ce fel? insistă Frank.

— Individul a pătruns în casă azi-noapte printr-o fereastră de la birou. A lucrat foarte inteligent. A lipit geamul cu bandă adezivă, ca ea

să nu audă zgomotul.

— Asta putea s-o facă și ea, spuse Frank.

— Să-și spargă singură fereastra? se miră Prewitt.

— Da. De ce nu? răspunse Frank.

— Ei bine, răspunse Prewitt, nu ea e aceea care a sângerat ca dracu' prin toată casa.

— Cât de mult? întrebă Tony.

— Nu prea mult, dar nici puțin, răspunse Prewitt. E sânge pe podeaua din hol, o urmă mare de mână însângerată pe peretele de la etaj, stropi pe scări, altă urmă de mână pe peretele holului de la intrare și urme de sânge pe clanță.

— Sânge uman? întrebă Frank.

Prewitt clipi spre el.

— Poftim?

— Mă întreb dacă nu-i o farsă, o înscenare.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Tony.

— Băieții de la laborator n-au ajuns aici decât acum trei sferturi de oră, explică Prewitt. Încă nu s-au pronunțat. Dar sunt convins că-i sânge uman. În plus, există trei vecini care l-au văzut fugind din casă.

— Ahhh, murmură Tony.

Frank se încruntă la peluza de la picioarele lui, ca și cum ar fi încercat s-o veștejească.

— A părăsit casa îndoit de mijloc, continuă Prewitt. Se ținea de pânțele și-și târșâia picioarele, mergând aplecat, ceea ce se potrivește cu declarația domnișoarei Thomas, care susține că l-a înjunghiat de două ori în abdomen.

— Încotro s-a dus? întrebă Tony.

— Avem un martor care spune că l-a văzut urcând într-un Dodge cenușiu, staționat la două cvartale de aici. A plecat cu mașina.

— Martorul a reușit să ia numărul mașinii?

— Nu, răspunse Prewitt. Dar a fost dată alarma. Mașina este căutată de poliție.

Frank Howard ridică privirea.

— Știi, poate că atacul acesta n-are nici o legătură cu povestea pe care ne-a îndrugat-o aseară. Poate că aseară a fost alarmă falsă... iar azi-dimineață a fost atacată cu adevărat.

— N-ai impresia că ar fi prea mare coincidența? întrebă exasperat Tony.

— În plus, cele două atacuri trebuie corelate între ele, continuă Prewitt. Femeia jură că a fost același bărbat.

Frank înfruntă privirea lui Tony și spuse:

— Dar nu poate fi Bruno Frye. Știi bine ce a declarat șeriful Laurenski.

— N-am spus nici un moment că a fost Frye, interveni Tony. Aseară mi-am închipuit că a fost atacată de cineva care semăna cu Frye.

— Dar ea a insistat...

— Da, dar era speriată și cu nervii la pământ, spuse Tony. Nu gândea limpede și a luat asemănarea drept realitate. E lesne de înțeles.

— Și tu îmi spui că *eu* construiesc un caz pe coincidențe, mormăi dezgustat Frank.

În acel moment, polițistul Gurney, colegul lui Prewitt, ieși din casă și strigă:

— Hei! L-au găsit! A fost găsit individul înjunghiat aici în casă!

Tony, Frank și Prewitt se grăbiră spre ușa de la intrare.

— Tocmai am primit un telefon de la sediu, îi informă Gurney. Câțiva copii cu skateboard l-au descoperit în urmă cu vreo douăzeci și cinci de

minute.

— Unde?

— Departe, spre Sepulveda. În parcare a unui supermagazin. Zăcea pe pământ, lângă furgonetă.

— Mort?

— Mort de-a binelea.

— Avea vreun act la el?

— Da, răspunse Gurney. Femeia a spus adevărul. E vorba de Bruno Frye.

Frig. Instalația de aer condiționat bâzâia în tavan. Din cele două guri de aerisire situate aproape de plafon se revărsa un val de aer rece.

Hilary purta o rochie de toamnă de culoare albastru-verzui. Nu era un material subțire de vară, și totuși nu părea îndeajuns de gros ca s-o apere de frig. Își înlănțui trupul cu mâinile și se cutremură de un fior.

Locotenentul Howard stătea în stânga ei, continuând să aibă un aer încurcat. În dreapta ei se găsea locotenentul Clemenza.

Încăperea nu arăta a morgă. Semăna mai curând cu cabina unei nave spațiale. Hilary își putea ușor imagina aerul de gheață al spațiului infinit din spatele zidurilor cenușii. Bâzâitul constant al instalației de aer condiționat putea fi luat drept duduitul motoarelor unei rachete. Stăteau în fața unei ferestre care dădea spre o altă încăpere, dar Hilary ar fi preferat să vadă în spatele geamului gros o beznă nesfârșită și stele îndepărtate. Aproape că-și dorea să fi fost într-o lungă călătorie intergalactică în loc de o morgă, unde aștepta să-l identifice pe omul pe care-l ucisese.

L-am ucis, se gândi ea.

Aceste cuvinte obsedante păreau să-i înfrigureze trupul și mai mult decât cu o clipă înainte.

Aruncă o privire la ceas.

3.18.

— Terminăm într-o clipă, o asigură locotenentul Clemenza.

Nici nu termină bine ce avea de spus că un angajat al morgii aduse o targă pe roțile, împingând-o în camera de dincolo de geam. O opri chiar în dreptul geamului. Pe targă era culcat un trup ascuns sub un cearșaf. Brancardierul trase cearșaful de pe fața mortului, coborându-l până la mijloc, apoi se dădu deoparte. Hilary privi cadavrul și o cuprinse o senzație de amețală.

Își simți gura uscată.

Fața lui Frye era palidă și încremenită, totuși Hilary avu sentimentul nebunesc că, din clipă în clipă, mortul avea să-și întoarcă obrazul către ea și să deschidă ochii.

— El e? întrebă locotenentul Clemenza.

— E Bruno Frye, răspunse ea fără vlagă.

— E bărbatul care a intrat în casa dumneavoastră și v-a atacat? insistă locotenentul Howard.

— Nu începeți iar cu rutina asta stupidă, spuse ea. Vă rog.

— Nu, nu, interveni Clemenza. Locotenentul Howard nu se mai îndoiește de spusele dumneavoastră, domnișoară Thomas. Vezi, noi știm deja că omul acela este Bruno Frye. Am stabilit acest lucru după actele pe care le avea asupra lui. Ceea ce vrem să auzim de la dumneavoastră este dacă aveți în față pe omul care v-a atacat și pe care l-ați înjunghiat.

Acum, gura mortului era inexpressivă, nici nu rânjea, nici nu zâmbea, totuși Hilary își amintea rânetul răutăcios care-i schimonosise buzele.

— El e, răspunse ea. Sunt absolut convinsă. Am fost convinsă tot

timpul. Voi avea coșmaruri mult timp de acum înainte.

Locotenentul Howard făcu semn din cap brancardierului de dincolo de geam și acesta acoperi cadavrul.

O străbătu alt gând absurd, dar înspăimântător: dar dacă mortul se va ridica în capul oaselor și va da cearșaful la o parte?

— Acum vă conducem acasă, spuse Clemenza.

Hilary ieși din încăpere înaintea lor, abătută fiindcă ucisese un om — și totuși ușurată, ba chiar încântată că Frye era mort.

O conduseră acasă într-o mașină fără însemnele poliției. Frank era la volan, Tony ședea în dreapta lui, iar Hilary Thomas pe bancheta din spate, cu umerii puțin trași, cu brațele încrucișate, ca și cum i-ar fi fost frig, în ciuda zilei de septembrie târziu.

Tony găsea tot felul de pretexte pentru a întoarce capul și a-i adresa cuvântul. Nu putea să-și mai ia ochii de la ea. Era atât de adorabilă, încât îi dădea sentimentul pe care îl trăia uneori într-un muzeu, când se oprea în fața unei picturi de excepție, semnată de un vechi maestru.

Ea îi răspundea, chiar îi zâmbi de câteva ori, dar nu părea dispusă să facă conversație. Era cufundată în propriile gânduri și, în cea mai mare parte a drumului, continuă să privească afară pe fereastră, fără un cuvânt.

Când intrară pe aleea circulară din fața casei ei și opriră în fața ușii, Frank Howard se întoarse către Hilary și spuse:

— Domnișoară Thomas... vă... vă datorez scuze.

Pe Tony nu-l miră faptul că Frank își recunoștea greșeala, ci tonul de sincer regret din vocea lui și expresia rugătoare de pe chip — blândețea și umilința nu erau chiar punctele forte ale lui Frank.

Hilary Thomas părea la fel de surprinsă.

— Oh... bine... presupun că v-ați făcut meseria.

— Nu, insistă Frank. Tocmai asta e problema. Nu-mi făceam meseria. Sau, cel puțin, nu mi-o făceam așa cum trebuie.

— Acum s-a terminat, spuse ea.

— Vreți totuși să-mi acceptați scuzele?

— Da... bineînțeles, răspunse ea stânjenită.

— Mă simt jenat de felul în care m-am purtat cu dumneavoastră.

— Acum, Frye nu-mi va mai face probleme, spuse Hilary. Cred că-i singurul lucru care contează cu adevărat.

Tony coborî din mașină și-i deschise portiera. Ea nu putea coborî singură, deoarece portierele din spate ale limuzinei nu puteau fi deschise pe dinăuntru, pentru a preîntâmpina eventuale tentative de evadare. În plus, Tony voia s-o conducă până acasă.

— Poate va fi nevoie să depuneți mărturie la procuratură, îi spuse el, în timp ce se îndreptau spre casă.

— De ce? Când l-am înjunghiat, Frye se găsea la mine în casă, fără încuviințarea mea. Viața mea era în primejdie.

— Oh, este evident un caz simplu de legitimă apărare, se grăbi să precizeze Tony. Dacă va trebui să apăreți la o anchetă, nu va fi decât o formalitate. Nu există nici cel mai mic risc să vi se aducă vreo acuzație.

Ea descurie ușa din față, o deschise, se întoarse către el și zâmbi larg.

— Îți mulțumesc că m-ai crezut aseară, chiar și după mărturia șerifului din Napa.

— Îl vom verifica și pe el, spuse Tony. Va trebui să dea unele explicații. Dacă țineți neapărat să aflați, am să vă spun cum s-a justificat.

- Într-adevăr, sunt curioasă, răspunse Hilary.
- OK, atunci am să vă spun.
- Mulțumesc.
- Pentru puțin.
- Ea trecu pragul.
- El nu se mișcă din loc.
- Ea întoarse capul.
- El schiță un zâmbet nătâng.
- Mai e și altceva? întrebă Hilary.
- De fapt, da.
- Ce anume?
- Mai am o întrebare.
- Da?

Tony nu se simțise niciodată atât de stânjenit în prezența unei femei.

- Vreți să luăm cina împreună sâmbătă?
- Oh... exclamă ea. Păi... nu cred că pot.
- Înțeleg.
- Vreau să spun că mi-ar face plăcere.
- Zău?
- Însă în prezent nu am prea mult timp ca să ies în lume, explică

ea.

- Înțeleg.
- Tocmai am încheiat un contract cu Warner Brothers și voi fi ocupată zi și noapte.

— Înțeleg, repetă el.

Se simțea ca un licean respins de o majoretă.

- Foarte amabil din partea dumitale că m-ai invitat, spuse Hilary.
- Mda Atunci... mult succes la Warner Brothers.
- Mulțumesc.
- Am să vă anunț în legătură cu șeriful Laurenski.
- Mulțumesc.

Tony zâmbi și Hilary îi răspunse la surâs.

El vru să plece, porni către mașină și auzi ușa închizându-se în urma lui. Se opri și întoarse capul.

O broscuță sări dintr-un boschet pe alee, la picioarele lui. Se opri în mijlocul aleii, cercetându-l cu privirea. Ochii ei se rostogoliră în orbite în căutarea unghiului potrivit, în timp ce pieptul mic de culoare brun-verzuie se ridica și cobora rapid.

Tony se uită la broscuță și întrebă:

- Am renunțat prea ușor?

Broscuța scoase un orăcăit.

- În fond, ce am de pierdut? întrebă Tony.

Broscuța scoase același sunet.

- Așa văd eu lucrurile. N-am nimic de pierdut.

Ocoli animalul și apăsă butonul soneriei. Ghici prezența lui Hilary Thomas în spatele vizorului de la ușă. Când Hilary îi deschise, Tony se adresă înainte ca ea să poată scoate un cuvânt:

- Sunt chiar atât de urât?
- Poftim?
- Arăt ca Quasimodo sau ceva pe aproape?
- Zău că eu...
- Nu mă scobesc în dinți în public, continuă el.
- Domnule locotenent Clemenza...
- Sau poate fiindcă sunt polițist?
- Cum?

— Știi ce părere au unii?
— Ce părere?
— Că polițiștii nu sunt acceptați de societate.
— Ei bine, eu nu împărtășesc această opinie.
— Nu sunteți snoabă?
— Nu. Eu doar...
— Poate m-ați refuzat fiindcă n-am mulți bani și nu locuiesc în Westwood.
— Domnule locotenent, mi-am petrecut cei mai mulți ani din viață fără să am bani și n-am locuit întotdeauna în Westwood.
— Atunci mă întreb ce cusururi am, spuse el, privindu-se cu prefăcută uimire.
Ea zâmbi și clătină din cap.
— N-ai nici un cusur, domnule locotenent.
— Har Domnului!
— Te asigur că te-am refuzat dintr-un singur motiv. N-am timp pentru...
— Domnișoară Thomas, până și președintele Statelor Unite reușește din când în când să-și facă o seară liberă. Până și directorul de la General Motors. Până și papa. Chiar Dumnezeu s-a relaxat în cea de a șaptea zi. Nimeni nu poate fi ocupat tot timpul.
— Domnule locotenent...
— Spuneți-mi Tony.
— Tony, după cele prin care am trecut în ultimele două zile mă tem că n-aș fi o prezență prea amuzantă.
— Dacă aș vrea să cinez cu cineva care să fie o prezență amuzantă, aș invita câteva maimuțe.
Ea zâmbi din nou, iar Tony simți impulsul de a-i cuprinde în palme chipul frumos, acoperindu-l cu sărutări.
— Îmi pare rău, spuse Hilary. Dar simt nevoia să fiu singură câteva zile.
— Este exact ceea ce nu trebuie să faceți, după experiența pe care ați avut-o. Trebuie să ieșiți din casă, să fiți înconjurată de oameni, să vă ridicați moralul. Și nu sunt singurul care gândește astfel. Se întoarce și arată spre alea pietruită din spatele lui. Broscuța era tot acolo. Se întorsese cu fața către ei și-i privea. Întrebați-l pe domnul Broscoi, spuse Tony.
— Domnul Broscoi?
— O cunoștință de-a mea. O persoană foarte înțeleaptă. Tony se aplecă și se uită cu atenție la broscuță. Nu-i așa că are nevoie să iasă în lume și să se distreze, domnule Broscoi?
Broscuța clipi rar din pleoapele ei grele și scoase același sunet caraghios, ca și cum i-ar fi răspuns.
— Ai perfectă dreptate, îi spuse Tony. Nu crezi că eu sunt cel cu care ar trebui să iasă în oraș?
— Oac! confirmă broscuța.
— Și ce-ai să-i faci dacă mă refuză din nou?
— Oac, oac!
— Ahhh! exclamă Tony, încuviințând din cap cu satisfacție și îndreptându-și spatele.
— Ei bine, ce ți-a spus? întrebă, râzând, Hilary. Ce-o să-mi facă dacă nu ies cu tine în oraș... o să mă umple de negi?
Tony avea un aer serios.
— Mai rău. Mi-a spus că va intra prin pereții casei, va ajunge în dormitor și va orăcăi atât de tare în fiecare noapte, încât nu veți avea parte de somn până nu veți accepta.

Ea zâmbi.
— OK. Accept.
— Sâmbătă seara?
— S-a făcut.
— Vin să vă iau la șapte.
— Cum ar trebui să mă îmbrac?
— Cât mai puțin oficial, răspunse el.
— Atunci ne vedem sâmbătă la șapte.
El se întoarse spre broscuță și spuse:
— Mulțumesc, bătrâne.
Broscuța părăsi aleea, pierzându-se în iarbă, printre tufe.
Tony se uită la Hilary.
— Recunoștința îl face să se simtă stânjenit.
Ea râse și închise ușa.
Tony se înapoie la mașină și urcă pe locul lui, fluierând fericit.
În timp ce se îndepărtau de casa lui Hilary, Frank întrebă:
— Ce-a fost toată povestea asta?
— Am stabilit o întâlnire, îi explică Tony.
— Cu ea?
— Păi, în orice caz nu cu sora ei.
— Norocosule!
— Broscoi norocos!
— Poftim?
— E o glumă de-a mea.
După ce meraseră cale de vreo câteva cvartale, Frank spuse:
— E trecut de patru. Până ducem rabla asta în garaj și semnăm de plecare, se face cinci.
— Vrei să ieșim și noi din tură măcar o dată la timp? întrebă Tony.
— Oricum, nu mai putem face mare lucru cu Bobby Valdez până mâine.
— Mda, încuviință Tony. Hai să ne facem de cap.
Alte câteva cvartale mai departe, Frank vorbi din nou.
— Vrei să bem ceva după serviciu?
Tony îl privi uimit. De când lucrau împreună, era pentru prima oară când Frank îi propunea să meargă împreună în oraș după program.
— Un pahar sau două, explică Frank. Doar dacă n-ai altceva de făcut...
— Nu. Sunt liber.
— Știi vreun bar?
— Știu unul cum nu se poate mai potrivit. Se numește The Bolt Hole.
— Sper că nu-i prin apropierea secției de poliție. Nu vreau un loc în care să mișune polițiști.
— Din câte știu, sunt singurul polițist care merge acolo. E pe Santa Monica Boulevard, lângă Century City. La numai câteva cvartale de locuința mea.
— Sună grozav, zise Frank. Ne întâlnim acolo.
Restul drumului până la garajul poliției îl parcurseră în tăcere — o tăcere oarecum mai amicală decât cea în care colaboraseră până atunci, totuși tăcere.
Oare ce vrea? se întrebă Tony. Cum se face că zidul de răceală din jurul lui Frank Howard s-a năruit în cele din urmă?

La ora 4:30 expertul legist al poliției orașului Los Angeles ordonă o autopsie parțială pe cadavrul lui Bruno Gunther Frye. Dacă era posibil,

cadavrul urma să fie deschis numai în zona rănilor abdominale, atât cât să se poată determina dacă cele două înțepături de cuțit fuseseră cauza unică a morții.

Expertul nu avea să efectueze el însuși autopsia, fiindcă trebuia să prindă avionul de 5:30 pentru San Francisco, unde urma să țină o prelegere. Sarcina respectivă fu lăsată în seama unui patolog din aceeași echipă.

Mortul aștepta într-o sală rece, împreună cu alți morți, pe o targă rece, nemișcat sub un cearșaf alb.

Hilary Thomas era istovită. Simțea o durere surdă în toate oasele, fiecare încheietură părea inflamată. Avea senzația că fiecare mușchi îi fusese trecut prin malaxor și apoi pus la loc. Stresul emoțional putea avea exact același efect psihologic ca și munca fizică epuizantă.

Totodată, își simțea nervii întinși, prea încordați ca să-și poată veni în fire numai prin somn. De fiecare dată când în casa ei cea mare răsună vreun zgomot, se întreba dacă nu cumva podeaua scârțâise sub greutatea pasului unui musafir nepoftit. Când o adiere ușoară făcea o creangă de palmier sau de pin să se atingă de fereastră, își imagina că cineva tăia pe furiș geamul sau încerca să forțeze încuietorea ferestrei. Iar când domnea o tăcere absolută, acea tăcere avea ceva sinistru. Avea nervii mai uzați decât genunchii pantalonilor unui pocăit care face penitență.

Întotdeauna socotise că cel mai bun leac împotriva încordării nervoase era o carte bună. Căută prin rafturile biroului și alege cel mai recent roman al lui James Clavell, o poveste lungă, care se petrecea în Orient. Își turnă un pahar de Dry Sack cu gheață, se așază în fotoliul cafeniu și confortabil și începu să citească. După douăzeci de minute, chiar când începea să se lase furată cu totul de romanul lui Clavell, se auzi telefonul. Se ridică și duse receptorul la ureche.

— Alo?

Cel care sunase ascultă câteva secunde, apoi închise.

Hilary puse receptorul în furcă și rămase cu ochii la el câteva minute, căzută pe gânduri.

Greșeală?

Probabil.

Dar de ce nu spusese așa?

Unii nu știu să se poarte, se gândi ea. Sunt prost crescuți.

Dar dacă nu fusese o greșeală? Dacă fusese... altceva?

Nu mai căuta duhuri rele în fiecare umbră! se dojeni ea supărată. Frye e mort. Ai făcut un lucru rău, dar acum totul s-a terminat. Ai nevoie de odihnă, de câteva zile în care să-ți aduni gândurile și să-ți vii în fire. Asta înseamnă că trebuie să nu te mai temi și de umbra ta, ci să încerci să-ți trăiești viața. Altfel, ai să ajungi la balamuc.

Se cuibări din nou în fotoliu, dar o străbătu un fior care-i făcu pielea de găină. Se duse la debara și luă dinăuntru o cuvertură tricotată în verde și albastru. Se întoarse la fotoliu și-și înfășură picioarele în pătură.

Luă o înghițitură de Dry Sack.

Începu din nou să citească romanul lui Clavell.

După un timp uită de telefon.

După ce ieși din tură, Tony se duse acasă, se spală pe față, își scoase costumul și-și puse o pereche de blugi și o cămașă cadrilată. Îmbracă un bluzon subțire, cafeniu și porni să străbată distanța de două

cvartale până la The Bolt Hole.

Frank era deja acolo, într-un separeu din celălalt capăt al localului, tot în costum și cravată, sorbind Scotch.

The Bolt Hole — sau simplu The Hole, cum o numeau obișnuiții casei — era unul dintre acele baruri cum rar se întâlnesc, astfel de localuri fiind pe cale de dispariție. În ultimele două decenii, ca reacție la o cultură din ce în ce mai divizată și mai fărâmițată, industria localurilor americane, cel puțin acea parte a ei amplasată în orașe și suburbii, fusese cuprinsă de febra specializării. Dar The Hole rezistase cu succes acestei tendințe. Nu era un bar de homosexuali. Nici de celibatari, nici de amatori de plăceri. Nu era nici un local de camionagii și motocicliști, nici de artiști, nici de polițiști, nici de directori de finanțe. Clientela era amestecată și reprezentativă pentru acele împrejurimi. Nu era nici un bar la modă în care se dansa cu sâni goi. Nici un local rock-and-roll, nici country și nici western. Și, har Domnului, nici un bar al microbiștilor, cu ecrane de televizor înalte de aproape doi metri și difuzoare stereo din care să răsună vocea lui Howard Cosell. The Hole nu oferea nimic altceva decât lumini discrete și plăcute, curățenie, politețe, scaune înalte și confortabile, separeuri, un tonomat cu volumul potrivit de tare, hot-dogs și hamburgeri serviți din bucătăria minusculă și băutură bună la prețuri rezonabile.

Tony se strecură în separeu și se așază față în față cu Frank.

Penny, o chelneriță cu păr blond deschis, obraji numai buni de ciupit și gropiță în bărbie, se opri la masa lor. Ciufuli părul lui Tony și spuse:

— Ce dorești, Renoir?

— Un milion bani gheață, un Rolls-Royce, viață fără de moarte și ovațiile mulțimii, răspunse Tony.

— Ce vrei să comanzi?

— O sticlă de Coors.

— Avem, spuse ea.

— Mie mai adu-mi un Scotch, comandă Frank. Când fata se duse la bucătărie să aducă băuturile, Frank întrebă: De ce ți-a spus Renoir?

— Renoir a fost un pictor francez celebru.

— Și ce-i cu asta?

— Păi, și eu sunt pictor. Dar nici francez, nici celebru. Așa îi place lui Penny să mă tachineze.

— Pictezi tablouri? întrebă Frank.

— În orice caz, nu zugrăvesc pereți.

— Cum se face că mie nu mi-ai spus niciodată?

— O dată sau de două ori am făcut unele observații legate de artă, răspunse Tony. Dar n-ai părut deloc interesat. De fapt, te-ai arătat la fel de entuziasmat ca și când aș fi avut de gând să dezbat cele mai interesante probleme de gramatică Swahili sau procesul de descompunere la fetuși morți.

— Pictură în ulei? întrebă Frank.

— Da. Dar desenez și în peniță. Pictez și în acuarele. Câte puțin din toate, dar în principal ulei.

— De cât timp te ocupi de asta?

— Din copilărie.

— Ai vândut ceva?

— Nu pictez ca să vând tablouri.

— Atunci de ce pictezi?

— Pentru plăcerea mea.

— Aș vrea să văd câteva din lucrările tale.

— Muzeul meu are un program ciudat, dar sunt convins că putem aranja o vizită.

— Muzeul?

— Apartamentul meu. N-are prea multă mobilă, în schimb e ticsit de tablouri.

Penny le aduse băuturile.

Rămaseră tăcuți un timp, apoi discutară câteva minute despre Bobby Valdez, după care tăcură din nou.

În bar erau vreo șaisprezece sau optsprezece clienți. Câțiva dintre ei comandaseră sandvișuri. În aer plutea o aromă de came și ceapă tocată care-ți lăsa gura apă.

În cele din urmă, Frank spuse:

— Presupun că te întrebi de ce suntem aici împreună.

— Ca să bem câteva pahare.

— În afară de asta. Frank își amestecă băutura cu un pai. Cuburile de gheață scoaseră un clinchet discret. Trebuie să-ți spun câteva lucruri.

— Credeam că le-ai epuizat azi-dimineață, în mașină, după ce am plecat de la Vee Vee Gee.

— Uită ce ți-am spus atunci.

— Aveai tot dreptul să vorbești așa.

— Am greșit, replică Frank.

— Nu, poate că aveai un motiv.

— Îți repet că am greșit.

— OK, acceptă Tony. Ai greșit.

Frank zâmbi.

— Puteai să te cerți cu mine încă un pic.

— Când ai dreptate, ai, răspunse Tony.

— M-am înșelat în privința domnișoarei Thomas.

— I-ai cerut scuze, Frank.

— Simt că trebuie să-mi cer scuze și față de tine.

— Nu-i nevoie.

— Dar tu ai înțeles ceva, ai înțeles că spunea adevărul. Mie nici nu mi-a trecut prin cap. Eram pornit pe o pistă cu totul greșită. La dracu', mi-ai trecut urma pe sub nas și tot n-am fost în stare s-o prind.

— Păi, ca să rămânem la această imagine cu nasul, ai putea spune că n-ai prins urma fiindcă nasul tău era nițel cam sus.

Frank încuviință din cap, cu un aer posomorât. Fața lui lată căpătă încet expresia melancolică a ogarului.

— Din pricina Wilmei. Mi-am pierdut flerul din pricina Wilmei.

— Fosta ta soție?

— Da. Azi-dimineață, când ai spus că urăsc femeile, ai pus degetul pe rană.

— Probabil că ți-a făcut mult rău.

— Nu contează ce mi-a făcut, replică Frank. Nu-i o scuză pentru ce am lăsat eu să mi se întâmple.

— Ai dreptate.

— Vreau să spun că nu te poți ascunde de femei, Tony.

— Se află pretutindeni, încuviință Tony.

— Iisuse, știi de când nu m-am culcat cu o femeie?

— Nu.

— De zece luni. De când m-a părăsit, cu patru luni înainte de pronunțarea divorțului.

Lui Tony nu-i venea în minte nici un răspuns potrivit. I se părea că nu-l cunoștea pe Frank îndeajuns ca să deschidă o discuție intimă pe tema vieții lui sexuale, însă era limpede că partenerul lui avea mare nevoie de cineva care să-l asculte și să-l înțeleagă.

— Dacă nu-mi revin cât mai rapid, continuă Frank, pot la fel de bine să îmbrac sutana preoțească.

Tony încuviință din cap.

— Zece luni înseamnă foarte mult, spuse el stânjenit.

Frank nu-i răspunse. Își privea țință paharul cu Scotch, de parcă ar fi fost un glob de cristal în care încerca să-și ghicească viitorul. Era evident că dorea să vorbească despre Wilma, despre divorț și despre existența lui pe viitor, însă ar fi vrut să nu lase impresia că-l obliga pe Tony să-i asculte necazurile. Era deosebit de mândru. Voia să fie tras de limbă, consolată, ademenită cu întrebări și privit cu compătimire.

— Wilma și-a găsit pe altcineva sau ce s-a întâmplat? întrebă Tony, înțelegând imediat că atinsese punctul nevralgic mult prea repede.

Frank nu era pregătit să discute despre acest aspect și se prefăcu că nu auzise întrebarea.

— Ceea ce mă îngrijorează este că dau greș în munca mea. Întotdeauna am fost al dracului de bun în meseria asta. Aproape perfect, lăsând deoparte modestia. Până la divorț. Apoi am prins ură pe femei și curând am început să fac greșeli și la serviciu. Trase o înghițitură zdravănă de scotch. Ce dracu' se întâmplă cu ținutul acela de șerif din comitatul Napa? De ce ar fi mințit ca să-l apere pe Bruno Frye?

— Mai curând sau mai târziu vom afla motivul, răspunse Tony.

— Mai bei ceva?

— OK.

Tony își dădu seama că aveau să zăbovească mult timp la The Bolt Hole. Frank dorea să vorbească despre Wilma, să se descarce de toată otrava adunată în el, otravă care-i măcinase sufletul aproape un an, însă nu era în stare s-o dea afară decât strop cu strop.

La Los Angeles, Moartea avea o zi plină. Firește, mulți mureau de cauze naturale, prin urmare legea nu cerea ca ei să ajungă sub bisturiul medicului legist. Însă secția de medicină legală avusese alte nouă cazuri. Victimele a două accidente de circulație, care, după toate probabilitățile, implicau o acuzație de neglijență criminală. Doi bărbați muriseră în urma unor răni provocate de gloanțe. Un copil fusese, după toate aparențele, omorât în bătaie de un tată beat și agresiv. O femeie se înecase în propria-i piscină și doi tineri muriseră, se părea, din exces de droguri. Cel de-al nouălea era Bruno Frye.

Joi seara, la ora 7:10, în speranța de a recupera munca rămasă în urmă, un patolog de la morga orașului tocmai încheia autopsia parțială pe cadavrul lui Bruno Frye, de sex masculin, rasă albă, în vârstă de patruzeci de ani. Medicul nu socotise necesar să disece corpul mai mult de zona celor două traume abdominale, întrucât nu-i trebuise mult ca să determine că decesul se datora fără nici un dubiu exclusiv celor două răni. Rana din porțiunea superioară a abdomenului nu era gravă; cuțitul sfâșiasse țesutul muscular și atinsese superficial un plămân. Dar cea din partea de jos avusese un efect dezastruos; printre altele, atinsese vezica biliară, perforase stomacul, străpunsese vena pilorică și afectase pancreasul. Victima decedase în urma unei masive hemoragii interne.

Patologul cusu inciziile, precum și cele două răni cicatrizate. Șterse cu buretele sângele, secreția biliară și fragmentele de țesut de pe stomacul cusut la loc și de pe pieptul uriaș.

Mortul fusese transferat de pe masa de autopsie (care încă purta urme maronii de sânge închegat) și așezat pe o targă din oțel inoxidabil. Un brancardier împinse targa până în camera frigorifică, în care alte cadavre autopsiate, cercetate și apoi cusute la loc își așteptau cu răbdare slujba funerară și mormântul.

După plecarea brancardierului, Bruno Frye rămase tăcut și

Încremenit, mulțumit în compania morților cum nu fusese niciodată în compania celor vii.

Frank Howard începea să se amețească. Își scosese sacoul și cravata și-și deschese primii doi nasturi de la cămașă. Părul îi stătea în dezordine, fiindcă tot timpul își trecea degetele prin el. Avea ochii injectați, iar obrazul lui lătăreț se buhăise. Rostea anevoie cuvintele și din când în când se repeta, insistând atât de mult asupra unei idei, încât Tony se vedea silit să-l ajute să treacă mai departe, ca și cum ar fi mutat un ac de pick-up de pe un disc uzat. La fiecare bere băută de Tony, Frank golea câte două pahare de Scotch.

Cu cât bea mai mult, cu atât vorbea mai mult despre femeile din viața lui. Pe măsură ce se făcea criță, se apropia de marea lui suferință: pierderea celor două soții.

În cel de al doilea an de serviciu ca polițist al orașului Los Angeles, Frank Howard o cunoscuse pe prima lui soție, Barbara Ann. Aceasta era vânzătoare la raionul de bijuterii dintr-un magazin universal din centru și-l ajutase să-și aleagă un cadou pentru mama lui. Era atât de încântătoare, de minionă, de drăguță și avea ochi atât de negri, încât el nu rezistase și-i ceruse o întâlnire, convins că fata îl va refuza. Dar ea acceptase. Șapte luni mai târziu se căsătoriseră. Barbara Ann avea obiceiul să făurească planuri de perspectivă — cu mult timp înainte de nuntă, întocmise o agendă amănunțită a primilor patru ani de căsnicie. Ea urma să lucreze în continuare la magazin, însă fără să cheltuiască un ban din ce câștiga. Toți banii ei urma să fie depuși în bancă, pentru ca mai târziu cei doi tineri să-și poată cumpăra o casă cu bani gheață. Amândoi urma să încerce să economisească cât mai mult posibil din leafa lui, locuind într-un apartament sigur, curat, dar ieftin. Pontiacul lui trebuia vândut, deoarece consuma prea mult și fiindcă aveau să locuiască suficient de aproape de magazin, ca Barbara Ann să poată merge pe jos la lucru, Volkswagenul ei ar fi îndeajuns ca să-l transporte pe Frank până la secția de poliție și înapoi, iar suma obținută din vânzarea mașinii lui avea să fie baza economiilor pentru casă. Barbara Ann pusese la punct până și un meniu pentru primele șase luni, mese hrănitoare, preparate cu un buget restrâns. Lui Frank îi plăcea această tendință a ei de a economisi fiecare bănuț, în parte fiindcă nu părea să-i stea în fire. Barbara Ann era o femeie veselă, optimistă, gata oricând să râdă, uneori chiar frivolă, impulsivă în alte chestiuni decât cele financiare și o minunată tovarășă de pat, întotdeauna dornică să facă dragoste și al dracului de pricepută. În privința dragostei fizice nu mai făcea economii, niciodată nu planifica sexul, de regulă făceau dragoste pe neașteptate, surprinzător și pasionat, însă își pusese în minte să cumpere casa numai după ce vor fi pus deoparte cel puțin patruzeci la sută din prețul de cumpărare. Știa exact câte camere va avea casa, precum și mărimea fiecăreia. Concepușe planul locuinței ideale, etaj cu etaj, plan pe care-l ținea în sertarul măsuței de toaletă, de unde îl scotea din când în când, ca să se uite la el și să viseze. Voia grozav de mult să aibă copii, dar hotărâse să aștepte până când va avea o locuință proprie. Barbara Ann anticipase aproape orice eventualitate — cu excepția cancerului. Contractase o formă virulentă de leucemie, care a fost diagnosticată la numai doi ani și două zile de la căsătoria cu Frank. La trei luni după asta era moartă.

Tony ședea în separeul de la The Bolt Hole, cu berea care se încălzea în fața lui, ascultându-l pe Frank Howard și convingându-se tot mai mult că era pentru prima oară când acesta împărtășea cuiva ceea

ce-i stătea pe suflet. Barbara Ann murise în 1958, în urmă cu douăzeci și doi de ani, și în tot acest timp Frank nu destăinuise nimănui durerea pe care o trăise privind-o cum se topea pe picioare. Era o durere care nu se ștersese niciodată. Acum îl ardea la fel de crâncen ca și atunci. Frank continuă să bea Scotch și să caute cuvinte ca să-și exprime suferința. Tony era uimit de sensibilitatea și profunzimea sentimentului ascuns cu atâta grijă sub masca de răceală teutonică a colegului său și în spatele privirii de regulă inexpressive a ochilor lui albaștri.

Pierderea soției îl lăsase pe Frank distrus, dezorientat și disperat, însă el își stăpânise cu înverșunare lacrimile și durerea, temându-se că, dacă-și trăda slăbiciunea, nu va fi nicicând capabil să-și recapete stăpânirea de sine. Intuise impulsurile de autodistrugere din ființa lui: o dorință aprigă de a bea, pe care n-o simțise niciodată înainte de moartea soției; o tendință de a conduce mașina mult prea repede și prea imprudent, deși înainte fusese un șofer atent. Ca să-și amelioreze starea de spirit și să se salveze de sine însuși, își înăbușise durerea în rigorile serviciului, își dedicase viața muncii de polițist al orașului Los Angeles, încercând să uite de Barbara Ann prin ceasuri lungi de muncă și de studiu. Pierderea ei îi lăsase în suflet un gol imens, o rană care nu avea să se vindece niciodată, dar cu timpul reușise să umple acel gol, printr-un interes obsedant pentru meserie și printr-un devotament total față de munca de poliție.

Timp de nouăsprezece ani supraviețuise, ba chiar prosperase prin acest regim monoton de muncă înverșunată. Ca polițist în uniformă nu putea munci peste program, așa că urmase cursuri serale de cinci ori pe săptămână plus sâmbăta, până când își luase doctoratul în criminalistică. Grație diplomei și rezultatelor excepționale în muncă reușise să intre în rândul detectivilor în civil, putând astfel lucra mult peste program în fiecare zi, fără să dea peste cap orarul stabilit la dispecerat.

În timpul zilelor sale de muncă de douăsprezece-paisprezece ore nu se gândea la nimic altceva decât la cazurile încredințate spre rezolvare. Chiar când nu era de serviciu, se gândea la cercetările în curs atât cât să nu se mai gândească la nimic altceva, cugeta la ele când era la duș, seara când încerca să adoarmă, analiza noile probe în timp ce-și lua micul dejun dimineața devreme și cinele târzii și solitare. Nu citea aproape nimic altceva decât texte de criminalistică și studii de caz ale tipurilor de asasini. Timp de nouăsprezece ani fusese polițistul unui polițist, detectivul unui detectiv.

În tot acest timp nu avusese nici o legătură serioasă cu o femeie. Nu avea timp de întâlniri și, cumva, nu i se părea cinstit. Nu era cinstit față de Barbara Ann. Ducea o viață de burlac săptămâni la rând, apoi își permitea câteva nopți fierbinți de eliberare, cu partenere pe care le plătea. Într-un fel care nu-i era prea clar, dacă făcea sex cu o prostituată nu i se părea că trădează amintirea Barbarei Ann, întrucât plătind pentru acel serviciu actul respectiv devenea o simplă tranzacție, câtuși de puțin o chestiune sentimentală.

Apoi o cunoscuse pe Wilma Compton.

Sprijinindu-se de peretele separeului The Bolt Hole, Frank păru că se îneacă rostind numele femeii. Își șterse, cu palma, obrazul transpirat, apoi își trecu degetele răsfirate prin păr și spuse:

— Simt nevoia de încă un Scotch dublu.

Făcea mari eforturi ca să articuleze fiecare silabă, părând astfel și mai beat decât dacă ar fi trăgănat sau ar fi stâlcit cuvintele.

— Desigur, spuse Tony. Încă un Scotch. Dar ar trebui să și mâncăm ceva.

— Nu mi-e foame, replică Frank.

— Aici se fac cheeseburgeri excelenți, insistă Tony. Hai să comandăm două porții și cartofi prăjiți.

— Nu. Eu nu vreau decât scotch.

Tony insistă și, în cele din urmă, Frank acceptă un hamburger, însă fără cartofi prăjiți.

Penny luă comanda de mâncare, dar când auzi că Frank voia încă un Scotch, nu se grăbi să i-l aducă.

— N-am venit cu mașina, o liniști Frank, accentuând și de astă dată fiecare sunet al fiecărui cuvânt. Am venit cu taxiul, fiindcă aveam de gând să mă îmbăt criță. Am să mă întorc tot cu taxiul. Așa că te rog, scumpa mea cu gropițe în obraji, mai adu-mi un delicios Scotch dublu.

Tony încuviință din cap spre chelneriță.

— Dacă mai târziu nu-i în stare să-și cheme un taxi, am să-l duc eu acasă.

Ea le aduse un nou rând de băuturi. În fața lui Tony se găsea o bere băută doar pe jumătate, dar cum ajunsese încălzită și răsuflată, Penny o luă.

Wilma Compton.

Când Frank o întâlnise pe Wilma, aceasta avea treizeci și unu de ani, fiind deci cu doisprezece ani mai tânără decât Frank. Era atrăgătoare, micuță de statură, frumoasă și cu ochi negri. Picioare zvelte. Trup suplu. Șolduri rotunde și provocatoare. Un fund mic și cărnos. Talie de viespe și sâni o idee prea plini pentru înălțimea ei. Nu era la fel de atrăgătoare sau de minionă ca Barbara Ann. Nu avea mintea ascuțită a Barbarei Ann, nici firea ei muncitoare, nici sufletul ei bun. Însă, cel puțin în aparență, semăna îndeajuns cu femeia plecată dintre cei vii cu multă vreme în urmă, ca să trezească interesul adormit al lui Frank pentru o idilă.

Wilma era chelneriță într-o cafenea în care polițiștii veneau adeseori să ia prânzul. În cea de a șasea ocazie când îl servise pe Frank, el îi ceruse o întâlnire și ea acceptase. La cea de a patra întâlnire făcuseră dragoste. Wilma dovedise aceeași pasiune, aceeași energie și aceeași dorință de a experimenta care făcuseră din Barbara o minunată tovarășă de pat. Dacă uneori părea preocupată de satisfacerea propriei dorințe, fără a se gândi la Frank, el reușise să se convingă că egoismul fetei era doar trecător, datorându-se faptului că de multă vreme nu avusese o relație care s-o satisfacă. În plus, era mândru că o putea stârni atât de ușor și de total. Pentru prima oară de când se culcase cu Barbara Ann, actul sexual se împletea cu iubirea sufletului și i se păruse că ghicește aceleași sentimente în reacțiile Wilmei. La vreo două luni după ce deveniseră amanți, Frank o ceruse în căsătorie. Ea refuzase, după care nu mai voise să se întâlnească cu el. Singura posibilitate de a o vedea și de a discuta cu ea era când se ducea la cafenea.

Wilma fusese admirabil de deschisă în privința motivelor refuzului ei. Voia să se mărite, căuta omul potrivit, însă omul potrivit trebuia să aibă un cont substanțial în bancă și o slujbă foarte bănoasă. Un polițist, spusese ea, n-ar câștiga niciodată suficienți bani ca să-i ofere stilul de viață și siguranța de care avea nevoie. Prima ei căsnicie dăduse greș, în mare măsură fiindcă ea și soțul ei se certau adesea din pricina facturilor și a veniturilor de familie. Wilma descoperise că grija pentru situația financiară putea distruge dragostea într-o căsnicie, lăsând doar o cochilie de supărare și amărăciune. Fusese o experiență teribilă, și Wilma era decisă să n-o mai repete. Nu excludea ideea de a se căsători din dragoste, dar pe lângă iubire trebuia să existe și siguranță financiară. Regreta că vorbea atât de deschis, însă nu voia să mai îndure aceeași suferință ca înainte. Vorbise cu glasul tremurând și ochii în lacrimi.

Spusese că nu voia să mai riște să asiste la imaginea insuportabil de tristă și deprimantă a distrugerii unei iubiri din pricina lipsei de bani.

Paradoxal, hotărârea ei de a se căsători pentru bani nu diminuase respectul, nici ardoarea lui Frank. Fiindcă fusese singur atâta timp, era dispus să continue relația, chiar dacă ar fi fost nevoit să poarte o pereche uriașă de ochelari cu lentile trandafirii, ca să mențină iluzia unei iubiri. Îi povestise Wilmei despre situația lui financiară, aproape o implorase să se uite în carnetul lui de cecuri și în certificatele de depunere pe termen scurt, care totalizau aproape treizeci și două de mii de dolari. Îi spusese ce leafă avea și-i explicase în amănunt că va putea ieși la pensie destul de devreme, cu o pensie frumoasă, suficient de tânăr pentru a folosi o parte din economii ca să pornească o mică afacere particulară și să câștige și mai mult. Dacă ea își dorea siguranță, el era omul cel mai potrivit să i-o ofere.

Treizeci și două de mii de dolari și o pensie de polițist nu fuseseră îndeajuns pentru Wilma Compton.

— Vreau să spun, explicase ea, că asta înseamnă ceva, însă tu n-ai o casă, Frank, n-ai nimic. Frunzărise cecurile câteva minute, ca și cum gestul i-ar fi stârnit plăcere sexuală, apoi i le înapoiase, spunând: Îmi pare rău, Frank. Eu vreau mai mult de atât. Sunt încă tânără și arăt cu cinci ani mai puțin. Am viața înaintea mea și am timp berechet să mai caut omul potrivit. Mă tem că treizeci și două de mii de dolari nu înseamnă mare lucru în zilele noastre. Mă tem că nu se vor dovedi îndeajuns ca să ne scoată din eventuale crize. Și nu vreau să mă leg de tine în nici un fel, dacă știu că există o șansă cât de mică să... ne urâm... să devenim meschini... cum s-a întâmplat în prima mea căsătorie.

El fusese distrus.

— Iisuse, m-am purtat ca un idiot! se jelui Frank, lovind cu pumnul în masă, ca să accentueze cât fusese de neghiob. Îmi vârașem în cap că Wilma era la fel ca Barbara Ann, că era deosebită, o femeie cum rar întâlnești, o femeie aparte. Indiferent ce făcea, oricât de grosolană sau de indiferentă se dovedea, întotdeauna îi găseam scuze. Scuze încântătoare. Scuze pline de imaginație, complicate, cavalierești. Dobitoc! Am fost un dobitoc, un dobitoc, un imbecil fără egal. Iisuse!

— Ceea ce ai făcut e explicabil, spuse Tony.

— Am fost un idiot.

— Fusesesi singur mult timp, continuă Tony. Trăiseși doi ani minunați alături de Barbara Ann, îți închipuiai că niciodată nu vei mai cunoaște o experiență asemănătoare și nu voiai să te mulțumești cu mai puțin. În acest fel te-ai izolat de lume. Te-ai convins că nu aveai nevoie de nimeni. Dar fiecare are nevoie de cineva, Frank. Fiecare are nevoie de cineva la care să țină. Dorința de dragoste și prietenie e la fel de firească pentru specia umană ca și nevoia de hrană și de apă. Această nevoie s-a acumulat în tine în toți acei ani, și când ai întâlnit pe cineva care semăna cu Barbara Ann, când ai întâlnit-o pe Wilma, nu ți-ai mai putut înfrâna această nevoie. Cei nouăsprezece ani de dorință și de așteptare au explodat în tine. Nu puteai să acționezi decât necugetat. Ar fi fost frumos dacă Wilma s-ar fi dovedit o femeie cumsecade, care să merite ceea ce-i puteai oferi tu. De fapt, mă mir că una ca Wilma n-a pus gheara pe tine cu ani înainte.

— Am fost un dobitoc.

— Ba nu.

— Un idiot.

— Nu, Frank. Ai fost om, răspunse Tony. Atâta tot. La fel de om ca fiecare dintre noi.

Penny aduse cheeseburgerii.

Frank comandă alt Scotch dublu.

— Vrei să știi ce a făcut-o pe Wilma să se răzgândească? întrebă Frank. Vrei să știi de ce a acceptat, până la urmă, să se mărite cu mine?

— Bineînțeles, răspunse Tony. Dar, mai întâi, ce-ar fi să-ți mănânci cheeseburger-ul?

Frank nici nu se uită la cheeseburger.

— Tatăl meu a murit și mi-a lăsat mie toată averea. La început se părea că ar fi fost vorba de treizeci de mii de dolari, apoi am descoperit că, în ultimii treizeci de ani de viață, bătrânul adunase polițe de asigurare în valoare de cinci și zece mii de dolari. Fără taxe, suma se ridica la nouăzeci de mii de dolari.

— Ei, pe dracu'!

— Cu ceea ce aveam deja, continuă Frank, era îndeajuns pentru Wilma.

— Poate ar fi fost mai bine pentru tine dacă tatăl tău murea sărac, spuse Tony.

Ochii injectați ai lui Frank începură să lăcrimeze și o clipă păru gata să plângă. Apoi clipi repede și-și stăpâni lacrimile. Cu glasul copleșit de disperare spuse:

— Mi-e rușine să recunosc, dar, când am aflat la cât se cifra averea lui, nu mi-a mai păsat că murise. Am descoperit polițele de asigurare la numai o săptămână după ce-l înmormântasem și în clipa în care am aflat despre ele m-am gândit la *Wilma*. Dintr-o dată m-am simțit atât de fericit, încât nu-mi puteam găsi locul. Din partea mea, tata putea să fi fost mort de douăzeci de ani. Mi-e greață când mă gândesc cum m-am purtat. Vreau să spun că tata și cu mine nu fusesem foarte apropiați, totuși eram dator să-l jelesc mai mult decât am făcut-o. Iisuse, am fost un ticălos și un egoist, Tony.

— S-a terminat, Frank, e de domeniul trecutului, spuse Tony. Și, după cum ți-am spus, ai fost oarecum necugetat. Nu într-un totu răspunzător de actele tale.

Frank își îngropă obrazul în palme și rămase așa câteva clipe, tremurând tot, însă fără să plângă. În cele din urmă, ridică privirea și spuse:

— Deci, când a văzut că aveam aproape o sută douăzeci și cinci de mii de dolari, Wilma a acceptat să se căsătorească cu mine. În opt luni m-a lăsat fără o lețcaie.

— Trăim într-un stat care consfințește proprietatea în comun, se miră Tony. Cum a putut obține mai mult de jumătate din ce aveai?

— Oh, n-a obținut nimic la divorț.

— Cum?

— Nici un bănuț.

— De ce?

— Între timp, m-a lăsat fără un sfanț.

— Fără nimic?

— Praful s-a ales de toți banii!

— I-a cheltuit?

— I-a furat, spuse Frank cu glas lipsit de orice intonație.

Tony își puse cheeseburger-ul în farfurie și se șterse la gură cu un șervețel.

— I-a furat? Cum?

Frank era încă foarte amețit, totuși dintr-o dată începu să vorbească ciudat de clar și de precis. I se părea important ca această acuzație la adresa Wilmei, mai mult decât oricare altă parte a istorisirii, să fie înțeleasă limpede. Wilma nu-i lăsase nimic altceva decât indignarea, sentiment pe care acum voia să i-l împărtășească lui Tony.

— De îndată ce ne-am întors din luna de miere, m-a anunțat că urma să preia socotelile casei. Ea avea să se ocupe de contul din bancă, de investițiile noastre, de carnetele de cecuri. S-a înscris la un curs de planificarea investițiilor, la o școală economică, și a elaborat un buget amănunțit pentru noi. Era neînduplecată în această privință, ca o specialistă în afaceri, iar eu eram încântat, fiindcă părea atât de asemănătoare cu Barbara Ann.

— I-ai spus că Barbara Ann făcea la fel?

— Da. Oh, Doamne, da. Singur am creat condițiile ca să fiu lăsat fără o lețcaie. Bineînțeles că i-am spus.

Dintr-o dată Tony simți că nu-i mai era foame.

Frank își trecu degetele tremurătoare prin păr.

— Vezi tu, nu aveam nici cel mai mic motiv de bănuială. Era atât de bună cu mine. Învățase să gătească mâncărurile mele preferate. De fiecare dată când mă întorceam acasă voia să-i povestesc despre ce făcusem în ziua aceea și mă asculta cu mare interes. Nu-mi cerea multe haine, bijuterii sau altele asemenea. Din când în când ieșeam la restaurant sau la cinematograful, dar de fiecare dată ea spunea că e o risipă de bani. Zicea că se simțea la fel de bine acasă cu mine, la televizor sau stând de vorbă. Nu se grăbea deloc să cumpere o casă. Era atât de... apropiată. Îmi făcea masaj când veneam acasă cu mușchii înțepeniți și dureroși. Iar la pat... era nemaipomenită. Era perfectă. Numai că... numai că... În tot acel timp cât gătea și mă asculta, și mă masa, și mă regula, de fapt...

— Te storcea de conturile tale din bancă.

— Până la ultimul dolar. Tot, afară de zece mii de dolari dintr-un certificat de depunere pe termen lung.

— Și apoi te-a părăsit, pur și simplu?

Frank se cutremură.

— Într-o zi am venit acasă și am găsit un bilet de la ea. "Dacă vrei să știi unde sunt, sună la acest număr și întreabă de domnul Freyborn." Freyborn era avocat. Îl angajase ca să se ocupe de divorț. Am fost năucit. Vreau să spun că... nu existase nici un indiciu cât de mic... În orice caz, Freyborn a refuzat să-mi spună unde era Wilma. Mi-a spus că va fi un caz simplu de divorț, ușor de rezolvat, fiindcă soția nu pretindea pensie de întreținere, nu cerea nimic. Nu voia nici un bănuț, din câte mi-a relatat Freyborn. Nu voia decât despărțirea. A fost ca o lovitură în moalele capului. Am suferit cumplit. Iisuse, nu înțelegeam cu ce greșisem. Un timp aproape mi-am pierdut mințile, încercând să-mi dau seama ce vină purtam. Mi-am închipuit că m-aș putea schimba, că aș putea învăța să fiu un om mai bun, ca s-o aduc înapoi. Dar după două zile, când am avut nevoie să scriu un cec, am văzut că nu mai aveam în cont decât trei dolari. M-am dus la bancă, apoi la compania de economii și împrumuturi și, în sfârșit, am înțeles de ce nu-mi cerea nici un bănuț. Mă curățase deja de ultimul bănuț.

— Sper că n-ai lăsat-o să scape așa ușor, spuse Tony.

Frank mai trase o înghițitură de Scotch. Transpirase. Obrazul îi căzuse și era palid ca un mort.

— La început am rămas năucit și... nu știu... cred că mi-a venit să mor. Adică, nu să-mi iau zilele, dar puțin îmi păsa dacă mai trăiam sau nu. Eram amețit, ca în transă.

— În cele din urmă, ai trecut și peste asta.

— În parte. Și azi mă simt tot amețit. Dar în bună parte am reușit să depășesc momentul, spuse Frank. Apoi mi-a fost rușine de mine. Rușine pentru ce o lăsasem să-mi facă. Fusesem un mare dobitoc, un mare imbecil. Am vrut să nu aflu nimeni, nici chiar avocatul meu.

— A fost cea mai mare tâmpenie pe care o puteai face, spuse Tony. Restul mai înțeleg, dar...

— Într-un fel, mi se părea că, dacă mărturiseam cuiva cum mă lăsasem înșelat de Wilma, lumea avea să creadă că tot ceea ce spuseseam despre Barbara Ann nu fusese adevărat. Mi-era teamă ca oamenii să nu creadă că și Barbara Ann încercase să mă tragă pe sfoară, la fel ca Wilma, iar pentru mine era important, mai important decât orice pe lume, ca amintirea Barbarei Ann să rămână curată. Știu că acum pare o aiureală, dar așa gândeam pe atunci. Tony nu știa ce să răspundă. Prin urmare, divorțul a decurs cum nu se poate mai ușor, continuă Frank. N-au existat discuții interminabile despre detalii ale aranjamentului dintre noi. De fapt, nici n-am mai văzut-o pe Wilma, afară de câteva minute la tribunal și nici n-am mai stat de vorbă cu ea din dimineața în care m-a părăsit.

— Unde-i acum? Știi?

Frank își termină Scotch-ul. Când începu din nou să vorbească, glasul îi era schimbat, pierdut, aproape o șoptă, nu că s-ar fi ferit ca ceilalți clienți ai cafenelei să audă restul povestirii, ci fiindcă nu mai avea suficientă putere să vorbească pe un ton normal.

— După ce s-a încheiat divorțul, am fost curios să aflu ce-i cu ea. Am făcut un mic împrumut de pe certificatul lăsat de ea, am angajat un detectiv particular ca să afle unde era și ce făcea. Omul a descoperit o sumedenie de lucruri. Lucruri foarte interesante. Wilma se căsătorise la numai nouă zile după pronunțarea divorțului. Cu un oarecare Chuck Pozley din comitatul Orange. Proprietarul unui salon de jocuri electronice dintr-un centru comercial din Costa Mesa. Tipul câștiga în jur de șaptezeci sau optzeci de mii de dolari. După toate aparențele, Wilma se gândea serios să se mărite cu el când eu moștenisem toți banii aceia de la tata. Deci, ce-a făcut? S-a căsătorit cu mine, m-a stors de bani, după care s-a dus la acest Chuck Pozley cu banii mei. Au folosit o parte din capitalul ei ca să deschidă alte două saloane de joc și se pare că o duc cum nu se poate mai bine.

— Oh, Doamne! murmură Tony.

În dimineața aceea nu știuse nimic despre Frank Howard, iar acum știa aproape tot. Mai mult decât dorea să știe. Era un bun ascultător, această calitate era atât binecuvântarea, cât și blestemul său. Partenerul precedent, Michael Savatino, îi spunea adesea că era un polițist de clasă, în mare măsură fiindcă oamenii îl simpatizau și aveau încredere în el, fiind dispuși să-i vorbească aproape despre orice. Iar dacă erau dispuși să-i vorbească, spunea Michael, asta se întâmpla fiindcă Tony știa să asculte. Or, cineva care știa să asculte, comenta Michael, era o făptură rară într-o lume bazată pe egoism, ambiție și vanitate. Tony asculta atent și cu dragă inimă, fiindcă, în calitate de pictor fascinat de modelele ascunse, era în căutarea modelului general al sensului existenței omenești. Chiar și acum, când îl asculta pe Frank, se gândea la un citat din Emerson, pe care-l citise cu multă vreme în urmă: *Sfinxul trebuie să răspundă la propria-i ghicitoare. Dacă întreaga istorie se află concentrată într-un singur om, atunci trebuie explicată toată pornind de la experiența individuală.* Toți bărbații, toate femeile și toți copiii erau enigme fascinante, mistere de nepătruns, și Tony arareori se plictisea de povestirile lor.

Continuând să vorbească atât de încet, încât Tony trebuia să se aplece în față ca să-l audă, Frank spuse:

— Pozley știa ce avea de gând Wilma cu mine. Se pare că în timp ce eu eram la lucru, ei se întâlneau de câteva ori pe săptămână. În tot acest timp cât a jucat rolul soției perfecte, mă fura la sânge și se culca

cu acest Pozley. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai furios, până când, în cele din urmă, am hotărât să-i spun avocatului meu ceea ce ar fi trebuit să-i spun de la bun început.

— Dar era prea târziu?

— Cam așa ceva. Oh, aș fi putut intenta acțiune în tribunal împotriva ei. Dar faptul că n-o acuzasem de furt mai înainte, în timpul divorțului, ar fi cântărit mult împotriva mea. Aș fi cheltuit cea mai mare parte a banilor rămași plătind avocați și, oricum, aș fi pierdut procesul. Așa că am decis să dau totul uitării. Mi-am închipuit că voi reuși să mă vindec prin muncă, așa cum făcusem după ce murise Barbara Ann. Dar se pare că eram mult mai afectat decât îmi închipuisem pe moment. Nu-mi mai puteam face meseria ca lumea. Fiecare femeie cu care aveam de-a face... Nu știu. Cred că... cred că în fiecare femeie o vedeam pe Wilma. Dacă aveam cât de cât un motiv, deveneam de-a dreptul fiiar cu femeile pe care trebuia să le anchetez și în scurt timp am început să mă port dur cu *fiecare martor*, bărbat sau femeie. Am început să nu mai văd limpede, să trec cu vederea indicii pe care le-ar fi remarcat și un copil... Mă certam cumplit cu partenerul meu și iată unde am ajuns. Vorbea din ce în ce mai încet și până la urmă renunță la efortul de a pronunța clar, cuvintele începură să se piardă unul în altul.

— După moartea Barbarei Ann, ce' puțin îmi rămăsese munca mea. Aveam totuși ceva. Dar Wilma mi-a luat tot. Mi-a furat banii și respectul pentru mine însumi, chiar și ambiția. Pu' și simplu, nu-mi mai pasă de nimic. Se ridică și ieși din separeu, clătinându-se pe picioare ca o paiață cu arcuri la glezne. Ia'tă-mă. Trebuie să fac pipi.

Porni, clătinându-se, prin sala de mese, spre toaleta bărbaților, dându-se exagerat de mult la o parte ca să cedeze trecerea fiecărui om pe care-l întâlnea în cale.

Tony oftă și închise ochii. Era obosit, atât fizic, cât și sufletește.

Penny se opri la masa lor și spuse:

— I-ai face un mare serviciu dacă l-ai duce acasă chiar acum. Măine dimineață o să se simtă ca un țap pe jumătate mort.

— Cum se simte un țap pe jumătate mort?

— Mult mai rău decât unul sănătos și cumplit față de unul mort de-a binelea, răspunse fata.

Tony plăti consumația și-și așteptă colegul. După cinci minute, luă haina și cravata lui Frank și se duse să-l caute.

Toaleta bărbaților era mică: un closet, un pisoar, o chiuvetă. Înăuntru mirosea puternic a dezinfectant cu parfum de pin și, vag, a urină.

Frank stătea lângă peretele acoperit cu graffiti, cu spatele la ușă. Lovea cu amândouă palmele în peretele de deasupra capului și plesniturile stârneau ecouri în încăperea cu tavan înalt.

BAM-BAM-BAM-BAM-BAM! Zgomotul nu se auzea din bar, din pricina murmurului confuz de voci, dar în spațiul acela îngust părea asurzitor.

— Frank?

BAM-BAM-BAM-BAM-BAM-BAM-BAM!

Tony se duse la el, îi puse o mână pe umăr, îl trase cu blândețe de lângă perete și-l răsuci cu fața către el.

Frank plângea. Avea ochii înroșiți și plini de lacrimi. Lacrimi grele i se rostogoleau pe obraji. Buzele umflate și întredeschise tremurau de suferință. Însă plângea fără zgomot, fără suspine, fără să scâncească, cu glasul ferecat undeva în fundul gâtului.

— Liniștește-te, îi murmură Tony. Totul va fi bine. N-ai nevoie de Wilma. O duci mai bine fără ea. Ai prieteni. Te vom ajuta să treci de aceste momente, Frank. Numai să ne dai voie. Sunt alături de tine,

Frank. Zău că mă doare sufletul, Frank.

Frank închise ochii. Își lăsă în jos colțurile gurii și începu să suspine, la fel de tăcut. Singurul sunet era un șuierat, când trăgea aer în piept. Întinse mâna, căutând un sprijin, și Tony îl înlănțui cu brațul.

— Vreau să merg acasă, spuse Frank, articulând cu greu cuvintele. Nu vreau decât să merg acasă.

— Bine. Te duc acasă. Ține-te bine.

Leșiră amândoi din The Bolt Hole, înlănțuiți ca doi vechi camarazi de război. Parcurseră distanța de două cvartale și jumătate până la locuința lui Tony și urcară în jeepul acestuia.

Pe la jumătatea drumului, Frank trase aer în piept și spuse:

— Tony... mi-e frică.

Tony aruncă o privire către el.

Frank era ghemuit pe scaun. Părea mic și neputincios. Hainele arătau prea mari pentru el. Lacrimile îi străluceau pe obraz.

— De ce ți-e frică? Întrebă Tony.

— Nu vreau să fiu singur, răspunse Frank, plângând încet și tremurând atât din pricina excesului de alcool, cât și din pricina unei spaime obscure.

— Nu ești singur, îl liniști Tony.

— Mă tem că... am să mor singur.

— Nu ești singur și n-ai să mori, Frank.

— Toți îmbătrânim atât de... repede. Apoi... Vreau să fie ceva cu mine.

— Vei găsi pe cineva.

— Vreau un suflet care să-și amintească de mine și să mă iubească.

— Nu te teme, spuse Tony, nu prea convins.

— Mă înspăimântă.

— Vei găsi pe cineva.

— Niciodată.

— Ba da. Vei găsi.

— Niciodată. Niciodată, insistă Frank, închizând ochii și rezemându-și fruntea de geamul lateral. Până când ajunseră la locuința lui Frank, acesta adormise ca un copil. Tony încercă să-l trezească. Însă Frank nu reuși să-și vină complet în fire. Poticnindu-se, mormăind și oftând din greu, se lăsă trezit pe jumătate și aproape dus în brațe până la ușa casei. Tony îl propti de perete, lângă intrare, și-l căută prin buzunare după cheie. Când, în sfârșit, ajunseră în dormitor, Frank se prăvăli grămadă pe saltea și începu să sforăie.

Tony îl dezbracă, lăsându-l în chiloți. Trase cuvertura deoparte, îl împinse pe cearșaf, apoi trase peste el cearșaful de deasupra și pătura. Frank sforăia zgomotos.

În bucătărie, într-un sertar de lângă chiuvetă, în care se găseau fel și fel de mărunțișuri, Tony găsi un creion, un teanc de coli și o rolă de scotch. Scrise un bilet pentru Frank și-l lipi de ușa frigiderului.

Dragă Frank,

Când te vei trezi mâine dimineață, îți vei aminti tot ce mi-ai spus și probabil te vei simți ușor stânjenit. Nu-ți face griji. Ceea ce mi-ai destăinuit va rămâne numai între noi. Mâine îți voi destăinui și eu câteva secrete teribil de rușinoase, așa că vom fi chit. La urma urmei, prietenii există ca să-ți descarci inima în fața lor.

Tony.

Leși și încuie ușa în urma lui.

În timp ce se înapoia acasă cu mașina, se gândi la faptul că

sărmanul Frank era singur, apoi își dădu seama că nici situația lui nu era cu mult mai bună. Tatăl lui, Carlo, încă trăia, însă era foarte bolnav și probabil nu mai avea mult de trăit, cel mult zece ani. Surorile și frații lui Tony erau răspândiți pe tot cuprinsul Statelor Unite și nici unul nu-i era apropiat sufletește cu adevărat. Avea mulți prieteni, dar, când ți se apropia ultimul ceas, nu de prieteni aveai nevoie. Înțelesese ce voia să spună Frank. Pe patul de moarte nu puteai strânge decât o anumită mână, care să-ți dea curaj: mâna soțului sau a soției, a copilului sau a părintelui. Își dădu seama că drumul pe care pornise el în viață ducea către un templu pustiu al singurătății. Avea treizeci și cinci de ani, era încă tânăr, dar niciodată nu se gândise serios la căsătorie. Deodată avu sentimentul că timpul i se scurgea printre degete. Anii treceau cumplit de repede. Parcă ieri avusese douăzeci și cinci, dar deja trecuse un deceniu.

Poate că Hilary Thomas e cea pe care o așteptam, se gândi el, oprind mașina în parcare din fața casei. E altfel decât celelalte. Îmi dau seama foarte bine. E cu totul altfel. Poate că și ea va vedea în mine un om deosebit. Ar putea ieși bine pentru amândoi. Nu-i așa?

Rămase în jeep un timp, privind țință cerul întunecat și spuzit de stele, cu gândul la Hilary Thomas și la ideea de a îmbătrâni și a închide ochii de unul singur.

La 10:30 seara, în timp ce Hilary era absorbită de lectura romanului lui James Clavell, chiar când își termina gustarea compusă din mere și brânză, sună telefonul.

— Alo? La celălalt capăt al firului n-o întâmpină decât tăcerea. Cine-i la telefon?

Nici un răspuns.

Trânti receptorul în furcă. Era singura reacție când primeai un telefon de amenințare sau unul obscen. Trebuia să închizi. Să nu încurajezi pe cel care sunase. Să închizi imediat și hotărât. Îl făcuse pe celălalt să-i țiue urechea, dar acest lucru nu-i ridica prea mult moralul.

Era convinsă că nu fusese o greșală. Nu de două ori în aceeași seară, fără ca persoana respectivă să-și ceară scuze. În plus, tăcerea aceea avea în ea ceva rău, o amenințare nerostită.

Nici după ce fusese nominalizată pentru Premiul Academiei nu simțise nevoia să-și treacă numărul la neinformabili. Scenariștii nu erau celebriți ca actorii sau chiar regizorii. Publicul nu-și amintea sau nu se sinchisea cine câștiga premiul pentru scenariul unui film de succes. Majoritatea scenariștilor își treceau numărul la neinformabili, fiindcă li se părea că astfel își sporeau prestigiul. Un scenarist care figura la neinformabili avea aura unui om atât de ocupat cu lucruri importante, încât nu-i rămânea timp pentru o eventuală convorbire nedorită. Dar Hilary nu suferea de acest orgoliu și socotea că, în cartea de telefon, numele ei rămânea la fel de necunoscut ca și pe o listă de telefoane secrete.

Bineînțeles, poate că acest lucru nu mai era adevărat. Poate că relatările din presă referitoare la cele două confruntări dintre ea și Bruno Frye o transformaseră într-un obiect de interes general, cum nu reușiseră cele două scenarii de succes scrise de ea. Povestea unei femei care opusese rezistență unui așa-zis violator, pe care a doua oară chiar îl ucisese, putea foarte bine să fascineze cine știe ce minte bolnavă. Poate că exista vreo bestie dornică să arate că ar putea reuși acolo unde Bruno Frye dăduse greș.

Hotărî ca a doua zi de dimineată, la prima oră, să sune compania de

telefoane și să ceară ca numărul să-i fie trecut la nein-formabili.

La miezul nopții morga orașului era, după cum o descrisese cândva chiar medicul legist, tăcută ca mormântul. Pe holul luminat difuz domnea tăcerea. Laboratorul era cufundat în întuneric. Sala ticsită de cadavre era rece, întunecată și tăcută, cu excepția bâzâitului instalației de aer condiționat, care pompa aer rece prin orificiile din perete.

În noaptea de joi spre vineri la morga orașului făcea de serviciu un singur om. Acesta se găsea într-o mică încăpere de lângă biroul personal al expertului legist. Ședea într-un fotoliu, în fața unei mese de lucru urâte, din metal furniruit cu lemn de nuc. Numele lui era Albert Wolwicz. Avea douăzeci și nouă de ani, era divorțat și tatăl unei fete pe care o chema Rebecca. Becky fusese încredințată soției. Acum, amândouă locuiau în San Diego. Pe Albert nu-l deranja să lucreze în — scuzați expresia — tura orelor de cimitir. Făcu ordine prin dosare, apoi se așeză și ascultă la radio un timp, iar mai umblă prin hârtii, citi câteva capitole dintr-o carte cu adevărat bună a lui Stephen King, despre vampiri care făceau ravagii în Noua Anglie, și dacă orașul era liniștit în timpul nopții, dacă polițiști în uniformă sau ambulanțe nu începeau să aducă târgi cu victime ale unor încăierări de stradă sau accidente de circulație, spera să aibă parte de o noapte liniștită, până când avea să vină ora ieșirii din schimb.

La zece minute după miezul nopții sună telefonul.

Albert ridică receptorul.

— Morga. Tăcere. Alo? vorbi Albert. Omul de la celălalt capăt al firului gemu sfâșietor și începu să plângă. Cine-i la telefon?

Celălalt continuă să plângă, fără a putea răspunde.

Sunetele chinuite sunau aproape ca o parodie a suferinței, suspine forțate și isterice, cum Albert nu mai auzise în viața lui.

— Dacă îmi spuneți ce s-a întâmplat, poate reușesc să vă ajut.

Cel care sunase închise telefonul.

Albert rămas câteva clipe cu ochii la receptor, apoi ridică din umeri și-l puse în furcă.

Încercă să reia lectura cărții lui Stephen King de unde o lăsase, dar mereu i se părea că aude târșăit de pași pe pragul din spatele lui. Întoarse capul de vreo șase ori, dar nu era nimeni (sau nimic).

4

Vineri dimineața

Ora nouă.

Doi oameni de la firma de pompe funebre Angels' Hill din vestul orașului Los Angeles sosiră la morga orașului ca să ridice cadavrul lui Bruno Frye. Lucrau în colaborare cu firma Forever View din St. Helena, orașul de reședință al răposatului. Unul dintre oamenii de la Angels' Hill semnă hârtiile necesare, apoi amândoi transferară cadavrul din sala frigorifică în spatele Cadillacului transformat în dric.

Frank Howard nu părea să fie mahmur. Obrazul lui nu avea culoarea pământie de după chef; era rumen în obraji și avea un aer sănătos. Ochii albaștri își recăpătaseră limpezimea. După toate aparențele, spovedania se dovedise benefică pentru suflet, după cum spune proverbul.

Mai întâi la birou, apoi în mașină, Tony sesiză stânjeneala la care se așteptase și își dădu toată silința să-l facă pe Frank să se simtă în largul lui. Treptat, Frank își dădu seama că relația lor nu se schimbase în rău, dimpotrivă, devenise cu mult mai bună decât în ultimele trei luni. Până la prânz reușiseră să stabilească un tip de relație care avea să le permită să lucreze împreună aproape ca un singur om. Încă nu atinseseră armonia perfectă dintre Tony și Michael Savatino, dar nimic nu părea să împiedice ca raportul dintre ei să evolueze exact spre acel gen de relație. Mai aveau nevoie de câțva timp ca să se adapteze unul la celălalt, câteva luni, însă, în cele din urmă, între ei avea să se închege o legătură sufletească menită să le facă munca infinit mai ușoară decât până atunci.

Vineri dimineață lucră la informațiile obținute în legătură cu Bobby Valdez. Nu existau prea multe fire, iar primele două nu duceau nicăieri.

Raportul trimis de departamentul de evidență a vehiculelor cu privire la Juan Mazquezza le pricinui prima dezamăgire. Din câte se părea, Bobby Valdez folosisese un certificat de naștere fals și un alt act contrafăcut ca să obțină un permis valabil, sub numele de Juan Mazquezza. Ultima adresă pe care le-o putea furniza departamentul de evidență a vehiculelor era cea de la care Bobby se mutase în luna iulie a anului precedent, apartamentele Las Palmeras din La Brea Boulevard. În evidența departamentului mai existau doi Juan Mazquezza. Un băiat de nouăsprezece ani care locuia la Fresno și un bătrân în vârstă de șaiszeci și șapte de ani domiciliat în Tustin. Amândoi aveau mașini înregistrate în California, însă nici una nu era marca Jaguar. Acel Juan Mazquezza din La Brea Boulevard nu-și înregistrase niciodată mașina, ceea ce dovedea că Bobby cumpărase Jaguarul folosind alt nume fals. Era limpede că dispunea de o sursă excepțional de bună de acte false.

Ajunseseră într-un punct mort.

Tony și Frank se înapoiară la Curățătoria Vee Vee Gee și discutară cu muncitorii care lucraseră cu Bobby pe vremea când acesta folosea numele de Mazquezza. Sperau că cineva păstrase legătura cu Bobby după ce acesta renunțase la slujbă, așadar, poate știa unde locuia acum. Dar toți răspunseră că Bobby era o persoană singuratică, nimeni nu știa încotro plecase.

Alt punct mort.

După ce plecară de la Vee Vee Gee, se duseră să prânzească la un local care prepara omlete, unul dintre locurile preferate ale lui Tony. Pe lângă principala sală de mese, restaurantul mai avea o terasă descoperită, construită din cărămidă, pe care se găseau douăsprezece mese cu umbrele în dungi alb cu albastru. Tony și Frank începură să mănânce salate și omletă cu brânză, în bătaia brizei calde de toamnă.

— Ai vreun program mâine seară? întrebă Tony.

— Eu?

— Tu.

— Nu. Nimic.

— Perfect. Am aranjat eu ceva.

— Ce?

— O întâlnire surpriză.

— Pentru mine?

— Și tu ești implicat cumva.

— Vorbești serios?

— I-am telefonat azi-dimineață.

— Las-o baltă, spuse Frank.

— E femeia perfectă pentru tine.

- Detest întâlnirile prin intermediari.
- E o femeie superbă.
- Nu mă interesează.
- Și dulce.
- Nu sunt copil.
- Cine a zis că ești?
- N-am nevoie să-mi aranjezi tu o întâlnire.
- Uneori faci și asta pentru un prieten. Nu?
- Pot să-mi dau întâlniri și singur.
- Trebuie să fii fraier ca să renunți la femeia asta.
- Atunci eu sunt un fraier.

Tony oftă.

- Cum vrei.
- Uite ce e, tot ce ți-am povestit aseară la The Bolt Hole...
- Da?
- Nu cerșeam compătimire.
- Fiecare are nevoie din când în când de compătimire.
- Voiam doar să înțelegi de ce am fost într-o dispoziție atât de

infernă.

- Iar eu am înțeles.
- N-am vrut să rămâi cu impresia că aș fi un ticălos și un fraier ușor de dus de nas de o anumită categorie de femei.
- N-am rămas deloc cu această impresie.
- Niciodată nu mi s-a întâmplat să-mi pierd cumpătul ca aseară.
- Te cred.
- Niciodată n-am... plâns așa.
- Știu.
- Cred că eram obosit.
- Desigur.
- Poate și din cauza băuturii.
- Poate.
- Am băut cam mult aseară.
- Cam mult.
- Și băutura m-a făcut sentimental.
- Posibil.
- Acum însă mi-am revenit.
- Cine a spus că nu?
- Pot să-mi găsesc și singur o femeie, Tony.
- Cum vrei tu.
- OK?
- OK.

Fiecare se concentrează asupra omletei cu brânză.

În apropiere se găseau mai multe blocuri cu birouri și zeci de secretare îmbrăcate în rochii în culori vii treceau pe trotuar, mergând să ia masa de prânz.

Terasa restaurantului era înconjurată de flori, care parfumau aerul arămiu de toamnă.

Zarva străzii era caracteristică orașului Los Angeles. Nu scrâșnete de frâne și țipete de claxon ca la Chicago sau New York sau în majoritatea celorlalte orașe. Doar duduie hipnotic de motoare. Și suieratul mașinilor care săgetau pe lângă ei. Un zgomot liniștitor. Reconfortant. Ca valurile care se sparg pe plajă. Zgomot făcut de mașini, și totuși oarecum primitiv, natural. Și, în același timp, erotic, într-un fel subtil și greu de pus în cuvinte. Chiar și zgomotele se conformau la personalitatea subtropicală și subconștientă a orașului.

După câteva minute de tăcere Frank spuse:

— Cum o cheamă?
— Pe cine?
— Nu face pe deșteptul.
— Janet Yamada.
— E japoneză?
— Numele pare cumva italianesc?
— Cum arată?
— Inteligentă, spirituală, frumoasă.
— Cu ce se ocupă?
— Lucrează la primărie.
— Câți ani are?
— Treizeci și șase sau treizeci și șapte.
— Nu-i prea tânără pentru mine?
— N-ai decât patruzeci și cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!
— Cum ai ajuns s-o cunoști?
— Am fost un timp împreună, răspunse Tony.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Am descoperit că ne simțeam mai bine ca prieteni decât ca amanți.
— Crezi că-mi va plăcea?
— Sunt convins.
— Și că ea mă va plăcea pe mine?
— Dacă nu te scobești în nas și dacă nu mănânci cu mâna.
— OK, acceptă Frank. Am să mă întâlnesc cu ea.
— Dacă ți se pare o corvoadă, poate ar fi bine să renunți.
— Nu. Mă duc. Totul va fi bine.
— Nu trebuie să te duci doar ca să-mi faci mie plăcere.
— Dă-mi numărul ei de telefon.
— Nu mă simt în largul meu, insistă Tony. Am impresia că ți-am forțat mâna.
— Nu mi-ai forțat mâna.
— Cred că ar fi mai bine s-o sun și să anulez întâlnirea, insistă Tony.
— Nu, ascultă, eu...
— N-ar trebui să fac pe intermediarul. Nu mă pricep deloc.
— Dar *vreau* să ies cu ea, ce dracu'! izbucni Frank.
Tony zâmbi cu gura până la urechi.
— Știu.
— Adică m-ai manipulat?
— Te-ai manipulat singur.
Frank încercă să se încrunte, dar nu reuși. Râse și el.
— Vrei să vii și tu cu Hilary sâmbătă seara?
— Nici vorbă. Trebuie să te descurci singur, bătrâne.
— Și-n plus, spuse cu abilitate Frank, nu vrei s-o împarți pe Hilary Thomas cu nimeni.
— Întocmai.
— Chiar crezi că vei reuși să ai o relație cu ea?
— Vorbești de parcă ar urma să ne căsătorim. Nu-i decât o simplă întâlnire.
— Dar chiar și pentru o întâlnire, nu va fi... jenant?
— De ce să fie? întrebă Tony.
— Păi, are atâția bani.
— E cea mai misogină remarcă pe care am auzit-o în viața mea.
— Nu crezi că acest lucru îți va îngreuna situația?
— Când un *bărbat* are bani, trebuie să-și limiteze întâlnirile la femei care dispun de aceeași sumă?
— E cu totul altceva.

— Când un rege decide să se însoare cu o vânzătoare, ni se pare ceva nespus de romantic. Dar, când o regină vrea să se mărite cu un vânzător, spunem că s-a lăsat trasă pe sfoară. Clasicele criterii duble de apreciere.

— Atunci... succes.

— La fel și ție.

— Ești gata să ne întoarcem la lucru?

— Da, răspunse Tony. Hai să-l găsim pe Bobby Valdez.

— Ne-ar fi mai simplu să-l găsim pe judecătorul Crater.

— Sau pe Amelia Earhart.

— Sau pe Jimmy Hoffa.

Vineri după-amiază.

Ora unu.

Cadavrul era întins pe masa de îmbălsămare a Casei de Pompe Funebre Angels' Hill din partea de vest a orașului Los Angeles. O etichetă agățată de degetul mare al piciorului drept îl identifica pe decedat ca fiind Bruno Gunther Frye.

Un tehnician pregătea cadavrul pentru a fi transportat în comitatul Napa. Îl șterse cu dezinfectant cu efect îndelungat. Intestinele și alte organe interne fuseseră scoase prin singurul orificiu natural disponibil. Datorită rănilor de cuțit și autopsiei efectuate cu o noapte în urmă, corpul nu conținea prea mult sânge închegat sau alte lichide, dar și cele rămase fuseseră eliminate. În locul lor, tehnicianul introdusese lichid de îmbălsămare.

Tehnicianul lucra la cadavru, fluierând un șlagăr la modă lansat de Donny și Marie Osmond.

Casa de Pompe Funebre Angels' Hill nu se ocupa de cosmetizarea cadavrului. Această operație cădea în sarcina specialiștilor în cosmetică mortuară de la St. Helena. Tehnicianul de la Angels' Hill nu trebuia decât să-i închidă ochii pentru vecie și să-i coase buzele cu o serie de cusături pe dinăuntru, menite să încremenească gura aceea mare într-un vag surâs etern. Făcuse o treabă bună: nici o sutură n-avea să fie vizibilă pentru cei adunați ca să-l jelească — în caz că exista cineva.

În continuare mortul fu învelit într-un giulgiu alb și gros, apoi introdus într-un sicriu ieftin din aluminiu, construit după standardele minime de ermetizare stabilite în acel stat pentru transportul cadavrelor cu un mijloc de transport în comun. La St. Helena, mortul urma să fie transferat într-un coșciug mai somptuos, ales de familie sau de prietenii răposatului.

La ora 4 după-amiază cadavrul fuse transportat la aeroportul internațional din Los Angeles și urcat în compartimentul de bagaje al avionului cu reacție cu destinația Monterey, Santa Rosa și Sacramento. La cea de a doua escală urma să fie coborât din avion.

Vineri seară, la 6:30, pe micul aeroport din Santa Rosa nu se găsea nimeni din familia lui Bruno Frye. Mortul nu avea rude. Era ultimul descendent. Bunicul lui nu adusese pe lume decât un singur copil: o fată frumoasă, pe nume Katherine, care nu avusese copii. Bruno era copil adoptiv. Și nu se însurase niciodată.

Dintre cele trei persoane care așteptau în capătul pistei de aterizare, două veneau din partea Casei de Pompe Funebre Forever View. Domnul Avril Thomas Tannerton era proprietarul casei de pompe funebre care deservea St. Helena și localitățile învecinate din acea parte a comitatului Napa. Avea patruzeci și trei de ani, era atrăgător, plinuț, dar nu gras, cu un păr des blond-roșcat, plin de pistrui, ochi vioi și un surâs

cald și prietenos, pe care nu reușea să și-l înfrâneze. Venise la Santa Rosa împreună cu asistentul său în vârstă de douăzeci și patru de ani, Gary Olmstead, un tânăr firav, care arareori vorbea mai mult decât cadavrul de care se ocupa. Tannerton te ducea cu gândul la un băiat de strană, o aparență de pietate autentică sub care se ascundea o șiretenie binevoitoare. Olmstead avea un chip prelung și ascetic, cum nu se poate mai potrivit pentru profesia lui.

Cel de-al treilea bărbat era Joshua Rhinehart, avocatul lui Bruno Frye și executorul proprietății Frye. În vârstă de șaiszeci și unu de ani, avea o înfățișare care l-ar fi ajutat să facă o carieră strălucită ca diplomat sau politician. Păr des și alb pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea și tâmplele — nu un alb de cretă, nu alb-gălbui, ci un alb-argintiu strălucitor. Frunte lată. Nas lung și mândru. Bărbie voluntară. Ochi de culoarea cafelei, ageri și limpezi.

Corpul lui Bruno Frye fu coborât din avion și urcat în mașina mortuară, apoi transportat la St. Helena. Joshua Rhinehart veni în urma lui, la volanul mașinii proprii.

Motivul deplasării lui Joshua la Santa Rosa, împreună cu Avril Tannerton, nu erau nici afacerile, nici obligațiile personale. În decursul anilor muncise mult pentru Podgoriile Shade Tree, compania care timp de trei generații fusese proprietara domeniului prin familia Frye, însă încetase de mult să aibă nevoie de banii proveniți din această sursă, întrucât proprietatea îi dădea mai multă bătaie de cap decât merita. Continuase să se ocupe de afacerile familiei Frye, în mare parte fiindcă își amintea cum, cu treizeci și cinci de ani în urmă, când se lupta să-și facă un nume în ținutul de provincie al comitatului Napa, primise un neprețuit ajutor din partea Katherinei Frye, care hotărâse să-i încredințeze toate chestiunile juridice ale familiei. Cu o zi în urmă, când aflase că Bruno era mort, nu suferise câtuși de puțin. Nici Katherine, nici fiul ei mort nu-i inspirase niciodată afecțiune și, cu siguranță, nu încurajase vreo legătură bazată pe prietenie. Joshua îl însoțise pe Avril Tannerton la Aeroportul Santa Rosa numai fiindcă voia să se poată ocupa de cadavru, în caz că-și făcea apariția vreun reporter care ar fi încercat să transforme întâmplarea într-un eveniment. Deși Bruno fusese o persoană labilă, un om foarte bolnav, Joshua decisese ca înmormântarea să aibă loc cu toate onorurile. Simțea că măcar atât îi datora răposatului. În plus, aproape toată viața Joshua fusese un susținător și un promotor constant al Napa Valley, făcând reclamă atât stilului de viață, cât și calității extraordinare a vinului de aici, și nu voia ca întreaga comunitate să sufere din pricina actelor criminale ale unui om.

Din fericire, la aeroport nu apăru nici un singur reporter.

Porniră înapoi spre St. Helena, prin umbrele din ce în ce mai lungi și prin lumina tot mai slabă, spre est față de Santa Rosa, traversară capătul sudic al Sonoma Valley, intrară în Napa Valley, lată de șapte kilometri, și se îndreptară spre nord, prin lumina auriu-purpurie. Mergând în urma mașinii funerare, Joshua admira ținutul, lucru pe care-l făcuse cu plăcere crescândă în ultimii treizeci și cinci de ani. Crestele munților din depărtare erau acoperite cu pini, brazi și mesteceni, luminați numai spre vârf de soarele care cobora către asfințit, pe jumătate dispărut la linia orizontului; crestele semănau cu niște metereze, se gândi Joshua. Ziduri înalte, care împrejmuiau locul, izolându-l de influența negativă a unei lumi mai puțin civilizate decât cea din interior. La poalele munților începeau dealurile ondulate, unde creșteau stejari cu trunchiuri negre și iarbă uscată și înaltă, care în lumina zilei părea aurie și moale ca mătasea de porumb, acum însă, în amurgul tot mai dens care-i estompa culoarea, iarba sclipea ca niște valuri întunecate, legănate de adierea

blândă, ca valurile unei mării. Dincolo de hotarele târgușoarelor mici și ciudate, podgorii nesfârșite acopereau dealurile și aproape întreaga întindere de șes. În 1880 Robert Louis Stevenson scrisese despre Napa Valley: "Petic de pământ după petic de pământ este cultivat cu alte și alte soiuri de struguri. Acesta nu e bun; acesta e mai bun; cel de al treilea e cel mai bun. Astfel, puțin câte puțin, oamenii experimentează și ajung să obțină propriile lor Clos Vougeot și Lafite... iar vinul făcut de ei este poezie închisă în sticlă." Pe vremea când Stevenson își petrecuse luna de miere în vale, unde scrisese *Silverado Squatters*, aici existau mai puțin de patru mii de acri de vie. În momentul Marii Ciume — Prohibiția — în 1920, podgoriile acopereau zece mii de acri de viță-de-vie pentru vin. În prezent, existau treizeci de mii de acri de vie, care produceau struguri mult mai dulci și mai puțin acizi decât oricare alții din lume, pământul de aici fiind rodnic cât toată Sonoma Valley, aceasta fiind de două ori mai mare decât Napa Valley. Răspândite prin întreaga vale, printre podgorii, se găseau crame și case, unele provenite de la mănăstiri, abații și misiuni în stil spaniol, altele construite simplu și modern. Har Domnului, își spuse Joshua, numai câteva dintre cramele mai noi optaseră pentru aspectul steril de fabrică, aspect care rănea ochiul și era o pacoste pentru vale. Cea mai mare parte a creației omului completa — sau, cel puțin, nu strica — frumusețea naturală cu adevărat uluitoare a acestor locuri unice și idilice. În timp ce mergea în urma mașinii mortuare spre Forever View, Joshua văzu cum se aprindeau luminile la ferestrele caselor, lumini gălbui și calde care aduceau un sentiment de confort și civilizație în noaptea care cobora asupra văii. Vinul este poezie închisă în sticlă, se gândi Joshua, iar pământul care a rodit strugurii este cea mai mare operă de artă a lui Dumnezeu; pământul meu; căminul meu; ce norocos sunt că mă aflu aici, când există atâtea locuri mult mai puțin încântătoare, mai puțin plăcute, în care aș fi putut ajunge.

De pildă, într-un sicriu de aluminiu, mort.

Forever View se înălța la vreo sută de metri depărtare de șoseaua cu două benzi de circulație, la sud de St. Helena și nu departe de oraș. Era o clădire mare, albă, în stil colonial, înconjurată de o alee circulară și având o firmă elegantă, scrisă de mână în alb și verde. Pe măsură ce se lăsa întunericul, un singur reflector se aprinse automat, luminând discret firma. Un șir jos de lămpi electrice marcau aleea circulară cu o curbă de lumină arămie.

Nici la Forever View nu aștepta vreun reporter. Joshua fu mulțumit să vadă că presa comitatului Napa împărtășea aversiunea lui față de o publicitate negativă și inutilă.

Tannerton duse mașina mortuară în spatele uriașei clădiri albe. Împreună cu Olmstead, trase sicriul pe un cărucior și-l împinse înăuntru. Joshua îi urmă în sala de lucru.

Se vedea limpede că antreprenorul se străduise să confere încăperii un aer vesel. Tavanul era acoperit cu plăci frumos glazurate, care asigurau izolație fonică. Pereții erau zugrăviți într-un albastru pal, ca oul de măcăleandru sau ca păturile de bebeluș, albastrul nou-născutului. Tannerton atinse un întrerupător din perete și din difuzoare se revărsă o muzică ritmată, alertă și avântată, câtuși de puțin tristă sau sumbră.

Totuși, pentru Joshua locul mirosea a moarte, în ciuda eforturilor lui Avril Tannerton de a-l face să pară primitiv. În aer se simțea un vag miros înțepător de lichid de îmbălsămare, iar deodorantul de interior cu parfum dulceag de garoafe îi amintea de coroanele funerare. Podeaua de gresie strălucea, proaspăt curățată, puțin cam alunecoasă pentru cine nu purta pantofi cu tălpi de cauciuc. Tannerton și Gary Olmstead aveau o

astfel de încălțăminte, spre deosebire de Joshua. La început, gresia lăsa impresia de deschidere și curățenie, apoi Joshua își dădu seama că scopul ei era practic și macabru: o suprafață care nu se păta și care rezista la efectul coroziv al sângelui și fierii, precum și al altor substanțe, mult mai nocive.

Clienții lui Tannerton, rude ale decedaților, nu ajungeau niciodată în această încăpere, fiindcă aici adevărul trist al morții era mult prea evident. În partea din față a casei, unde sălile de expunere erau decorate cu draperii grele de catifea vișinie, covoare de pluș, lambriuri de lemn de culoare închisă și lămpi de alamă, unde luminile erau discrete și aranjate cu artă, expresii ca "răposat" și "chemat la Dumnezeu" puteau fi luate în serios. În încăperile din față atmosfera încuraja credința în rai și în ridicarea sufletului la cer. Dar în sala de lucru cu podea de gresie, cu iz de lichid de îmbălsămare, cu instrumente strălucitoare aranjate pe tăvi emailate, moartea părea deprimant de prozaică și categoric definitivă.

Olmsted deschise sicriul de aluminiu.

Avril Tannerton trase sacul de plastic deoparte, dezvelind cadavrul până la șolduri.

Joshua privi în jos la cadavrul cu pielea ca de ceară, de culoare galben cenușie și se cutremură.

— Înfrorător!

— Știu că pentru dumneavoastră e o grea încercare, spuse Tannerton pe un ton de tristețe profesională.

— Cătuși de puțin, răspunse Joshua. Nu vreau să fiu un ipocrit și să mă prefac că sufăr. L-am cunoscut foarte puțin, iar ceea ce știam despre el nu-mi făcea prea mare plăcere. N-am avut cu el decât strict o relație de afaceri.

Tannerton clipi.

— Oh... bine... atunci, poate preferați să ne ocupăm de pregătirile de înmormântare printr-un prieten al răposatului.

— Nu cred că avea prieteni, spuse Joshua. Toți priviră cadavrul câteva clipe în tăcere. Înfrorător, repetă Joshua.

— Bineînțeles, încuviință Tannerton. Cadavrul n-a fost cosmetizat absolut deloc. Dacă ar fi ajuns pe mâna mea imediat după deces, acum ar arăta mult mai bine.

— Puteți... face ceva cu el?

— Oh, desigur. Dar nu va fi ușor. E mort de o zi și jumătate și deși a fost ținut la congelator...

— Rănile acelea, spuse Joshua, articulând cu greu cuvintele, fixând cicatricile hidoase de pe abdomen cu o fascinație morbidă. Doamne, dar știu că l-a tăiat!

— Cea mai mare parte a tăieturilor au fost făcute de medicul legist, explică Tannerton. Această mică tăietură este o rană de cuțit. La fel și aceasta.

— Patologul a făcut o treabă bună cu buzele, aprecie Olmstead.

— Nu-i așa? încuviință Tannerton, atingând buzele pecetluite ale mortului. Rareori găsești un legist cu simț estetic.

— Rareori, întări Olmstead.

Joshua clătină din cap.

— Tot nu-mi vine să cred.

— În urmă cu cinci ani, spuse Tannerton, m-am ocupat de pregătirile de înmormântare ale mamei lui. Atunci l-am cunoscut. Mi s-a părut... cam ciudat. Dar mi-am închipuit că din pricina încordării și a suferinței. Era o persoană atât de importantă, o figură de marcă prin părțile noastre.

— Era rece, spuse Joshua. Un om extrem de rece și de stăpânit. O fiară în afaceri. Nu-i era de ajuns să înfrângă un concurent; dacă era posibil, prefera să-l distrugă definitiv. Întotdeauna l-am crezut în stare de cruzime și de violență fizică. Dar tentativă de viol? Tentativă de asasinat?

Tannerton se uită la Joshua și spuse:

— Domnule Rhinehart, de multe ori am avut impresia că spuneți exact ce gândiți. Sunteți cunoscut și admirat pentru faptul că nu vă ascundeți gândurile, indiferent de riscuri. Dar...

— Dar ce?

— Dar când vorbiți despre morți, nu credeți totuși că s-ar cuveni...

Joshua zâmbi.

— Fiule, sunt un bătrân arțăgos și nu într-un totu de admirație. Cătuși de puțin! Atâta timp cât arma mea e adevărul, nu mă deranjează să rănesc simțămintele celor vii. Păi, am făcut copii să plângă, am făcut să plângă bunici cu părul alb. Nu mi-e milă de proști și de ticăloși, câtă vreme aceștia sunt în viață. De ce le-aș arăta mai mult respect după ce-au murit?

— Pur și simplu, nu sunt obișnuit să...

— Bineînțeles că nu ești obișnuit Meseria dumitale te obligă să vorbești frumos despre cei morți, indiferent cine au fost ei și câte mișelii au făcut în viață. Nu-ți port pică pentru asta. E de datoria dumitale.

Lui Tannerton nu-i veni în minte nici un răspuns. Închise capacul sicriului.

Antreprenorul veni în fața lui Joshua, pistruiat, roșcovan și plin de energie.

— Cât de important este pentru dumneavoastră ca mortul să fie expus după datină?

— După datină?

— Într-un sicriu deschis. V-ar deranja dacă n-am proceda astfel?

— Sincer să fiu, până acum nu m-am gândit la asta, răspuse Joshua.

— Sincer să fiu, nu știu cât de... prezentabil l-am putea face pe răposat, spuse Tannerton. Cei de la Angels' Hill nu i-au dat o înfățișare într-un totu corespunzătoare când l-au îmbălsămat. Obrazul pare cumva supt și tras. Nu sunt mulțumit de ce au făcut. Nu sunt cătuși de puțin mulțumit. Aș putea încerca să obțin un oarecare tonus, dar asemenea cârpeli rareori dau rezultate. Cât despre cosmetizare... zău... repet că nu știu dacă nu cumva a trecut prea mult timp de la deces. Vreau să spun că, după toate aparențele, cadavrul a fost expus la soare câteva ore după deces, înainte de a fi descoperit. Apoi a rămas optsprezece ore la congelator, până să fie efectuată îmbălsămarea. Fără îndoială că-l pot face să arate mult mai bine decât acum. Dar dacă-i vorba să readuc pe față sclipirea vieții... Vedeți, după condițiile la care a fost supus, structura pielii s-a schimbat substanțial, nu va mai accepta la fel de bine pudra și fondul de ten. Cred că poate...

Simțind că-i vine greață, Joshua îl întrerupse.

— Lasă-l într-un sicriu închis.

— Fără expunere?

— Fără.

— Sunteți sigur?

— Absolut.

— Bine. Să vedem... Vreți să fie înmormântat în costum?

— E necesar, dacă tot va rămâne în sicriu închis?

— Pentru mine ar fi mai simplu dacă l-am pune într-un giulgiu.

— Perfect.

— Alb sau un bleumarin frumos?

— N-aveți ceva în picățele?

— În picățele?

— Sau în dungi galben cu portocaliu?

Zâmbetul mereu la îndemână al lui Tannerton își făcu loc de sub expresia sobră de antreprenor de pompe funebre, dar tânărul se strădui să și-l ascundă la loc. Joshua bănuia că, în particular, Avril era un mare iubitor de distracții, genul de băiat de treabă, cum nu se poate mai potrivit ca tovarăș de pahar. În același timp, Tannerton părea convins că imaginea sa publică îi cerea să fie sobru și lipsit de simțul umorului în toate ocaziile. Îl deranja vizibil ca Avril cel de toate zilele să iasă la iveală când nu trebuia văzută decât persoana publică. Candidatul ideal pentru o eventuală criză de schizofrenie, se gândi Joshua.

— Un giulgiu alb, decise avocatul.

— Dar sicriul? Ce stil ar fi...

— Las alegerea în grija dumitale.

— Foarte bine. Cam la ce sumă?

— Poate să fie cel mai scump. Ne putem permite.

— Se zice că ar fi avut vreo două, trei milioane.

— Probabil, de două ori mai mult, spuse Joshua.

— N-ai fi zis, după cum a trăit.

— Sau după cum a murit, completă Joshua.

Tannerton se gândi o clipă la cele auzite și spuse:

— Slujbă religioasă?

— Nu mergea la biserică.

— Atunci, să preiau eu rolul preotului?

— Dacă dorești.

— Vom ține o scurtă slujbă la mormânt, zise Tannerton. Voi citi un pasaj din Biblie sau, poate, doar un text la inspirația momentului, ceva care să se potrivească la orice credință.

Căzură de acord asupra orei înhumării: duminică la orele două după-amiază. Bruno avea să odihnească lângă Katherine, mama lui adoptivă, în cimitirul comitatului Napa.

Când Joshua se ridica să plece, Tannerton spuse:

— Sper din tot sufletul că, până în prezent, ați apreciat serviciile mele și vă asigur că voi face tot ce-mi stă în putință ca totul să se desfășoare bine până la capăt.

— Ei bine, spuse Joshua, de un lucru m-ai convins. Măine voi redacta un nou testament. Când îmi va bate ceasul, jur să las cu limbă de moarte să fiu incinerat.

Tannerton încuviință din cap.

— Ne putem ocupa noi de acest lucru.

— Nu mă zori, fiule. Nu mă zori.

Tannerton se îmbujoră la față.

— Oh, n-am vrut să spun...

— Știu, știu. Liniștește-te.

Tannerton își dresă glasul, stânjenit.

— Am... am să vă conduc până la ușă.

— Nu-i nevoie. O găsesc și singur.

Afară, în spatele firmei de pompe funebre, noaptea era foarte adâncă și întunecoasă. Nu exista decât o singură lumină, un bec de o sută de wați deasupra ușii din spate. Raza lui nu lumina decât la câțiva metri în beznă ca de catifea.

Târziu, spre seară, se pornise o adiere care, o dată cu lăsarea nopții, se transformase în rafale de vânt. Aerul învolburat și rece părea că șuieră și geme.

Joshua se duse la mașina pe care o lăsase dincolo de cercul palid de lumină. Deschise portiera, cu sentimentul ciudat că cineva îl privea. Privi

peste umăr, spre casa de pompe funebre, dar la ferestre nu era nimeni.

Ceva se mișcă prin întuneric. La zece metri depărtare. Lângă garajul pentru trei mașini. Joshua mai curând simți decât văzu mișcarea. Își încordă privirea, dar văzul lui nu mai era la fel de bun ca altădată și nu reuși să deslușească nimic neobișnuit în întuneric.

Nu-i decât vântul, se gândi el. Doar vântul care trece printre copaci și tufe sau peste un ziar aruncat pe jos sau printr-un boschet uscat.

Apoi mișcarea se repetă. De data aceasta o văzu. Acel ceva stătea ghemuit în dreptul șirului de tufe care străjuiau aleea spre garaj. Joshua nu putea vedea clar. Nu distingea decât o umbră, o pată neagră-purpurie pe fundalul negru-albăstrui al nopții, la fel de neclară și difuză ca oricare altă umbră — numai că umbra aceasta se mișca.

Nu-i decât un câine, se gândi Joshua Un câine vagabond. Sau poate vreun copil pus pe șotii.

— E cineva acolo? Nici un răspuns.

Se depărtă de mașină câțiva pași.

Umbra se trase repede înapoi vreo trei sau patru metri, ținându-se pe lângă tufe. Se opri într-un petic de întuneric, rămânând ghemuită, la pândă.

Nu-i un câine, își dădu seama Joshua. E prea mare pentru un câine. Trebuie să fie un copil. Probabil, pus pe rele. Vreun copil cu gânduri necurate.

— Cine-i acolo? Tăcere. Hai, ieși de acolo.

Nici un răspuns. Doar șoaptele vântului.

Joshua porni în direcția umbrei ascunse printre umbre, dar se opri brusc, dându-și seama instinctiv că acel ceva era periculos. Cumplit de periculos. Fatal. Trăi toate reacțiile involuntare ale animalului confruntat cu o amenințare: un fior pe șira spinării, pielea capului păru că i se mișcă și se strânge pe craniu, inima începu să-i bată nebunește, buzele i se uscară, degetele i se arcuiră ca niște gheare, auzul îi deveni mai ascuțit decât cu câteva clipe în urmă. Își îndoi spatele și-și cocoșă umerii, luând instinctiv o poziție de apărare.

— Cine-i acolo? repetă el.

Umbra se răsuci în loc și o luă la fugă printre tufe. Traversă viile care mărgineau proprietatea lui Avril Tannerton. Câteva clipe Joshua continuă să audă zgomotul din ce în ce mai slab al pașilor care se îndepărtau în fugă, *tap-tap-tap*, pași alergând greoi, și o răsuflare șuierată din ce în ce mai slabă. Apoi nu se mai auzi decât vântul.

Privind peste umăr de câteva ori, se înapoie la mașină. Urcă la volan, trase portiera după el și o încuie. Întâmplarea începea deja să-i pară ireală. Semăna din ce în ce mai mult cu un vis. Oare chiar fusese cineva în întuneric, așteptând, pândind? Existase acolo ceva periculos sau fusese doar închipuirea lui? După o jumătate de oră în macabra sală de lucru a lui Avril Tannerton te puteai aștepta să sari ca ars la zgomotele mai ciudate și să începi să vezi creaturi monstruoase prin tufișuri. Pe măsură ce mușchii i se relaxau și inima își domolea bătăile, Joshua începu să se convingă că se purtase ca un copil. Amenințarea pe care o simțise atât de acut părea acum o năzărire, o creație a nopții și a vântului.

În cel mai rău caz, fusese un copil. Un derbedeu.

Demară și porni spre casă, surprins și amuzat de efectul sălii de lucru a lui Tannerton asupra lui.

Sâmbătă seara, la ora șapte fix, Anthony Clemenza sosi la locuința lui Hilary din Westwood, la volanul unui jeep.

Hilary îi ieși în întâmpinare. Purta o rochie de mătase de culoarea smaraldului, mulată pe corp, cu mâneci lungi și strâmte și decolteu îndeajuns de adânc cât să atragă fără să provoace. Nu-și mai dăduse întâlnire de peste un an și aproape uitase cum trebuia să se îmbrace pentru ritualul îndrăgostiților. Petrecuse două ore alegându-și toaleta, la fel de nehotărâtă ca o școlăriță. Acceptase invitația lui Tony fiindcă era cel mai interesant bărbat pe care-l întâlnise în ani de zile — și totodată fiindcă își dădea toată silința să-și învingă tendința de a se ascunde de restul lumii. O tulburase felul în care o analizase Wally Topelis: impresarul o prevenise că folosea încrederea în sine drept pretext pentru a se îndepărta de oameni, iar Hilary își dădea seama că Wally spusese adevărul.

Evita să-și facă prieteni și să aibă relații cu bărbați, temându-se de suferința pe care numai prietenii și amantii o puteau provoca prin trădare și abandon. Dar în timp ce se apăra de această suferință, își refuza plăcerea unor relații frumoase cu persoane care n-ar fi dezamăgit-o. Crescând în preajma părinților ei alcoolici și violenți, învățase că manifestările afective erau de regulă urmate de izbucniri furioase și de pedepse neașteptate.

Nu se temuse niciodată să riște în munca ei și în afaceri; acum sosise momentul să aducă același spirit de aventură și în viața personală. Se îndreptă în pas vioi spre jeepul albastru, legănându-și ușor șoldurile, încordată la gândul că-și asuma riscurile emoționale implicate de jocul dintre un bărbat și o femeie, și totodată simțindu-se proaspătă și feminină, infinit mai fericită decât fusese de multă vreme încoace.

Tony se grăbi să meargă la portiera din dreapta și s-o deschidă.

— Caleașca regală vă așteaptă, spuse el, făcând o plecăciune adâncă.

— Trebuie să fie o greșeală. Nu sunt regină.

— Pentru mine arăți ca o regină.

— Nu sunt decât o umilă slujnică.

— Ești de o mie de ori mai frumoasă decât regina.

— Ar fi de preferat să nu afle ce-ai spus. Altfel, cu siguranță ți-ar tăia capul.

— Prea târziu.

— Cum?

— Deja mi-am pierdut capul pentru tine.

Hilary oftă.

— Prea siropos? Întrebă el.

— După asta simt nevoie de lămâie.

— Dar ți-a plăcut.

— Da, recunosc că mi-a plăcut. Probabil că mă dau în vânt după complimente, spuse ea, urcând în jeep într-o învolburare de mătase verde.

În timp ce se îndreptau spre Wesrwood Boulevard, Tony o întrebă:

— Sper că nu te simți jignită?

— De ce?

— De rabla mea.

— Cum să mă simt jignită de un jeep? Vorbește? Mă poate insulta?

— Nu-i Mercedes.

— Un Mercedes nu-i un Rolls. Iar un Rolls nu-i o Toyota.

— Ce spui tu aduce a filozofie Zen.

— Dacă mă crezi snoabă, de ce m-ai invitat în oraș?

— Nu te cred snoabă, răspunse el. Dar Frank spunea că ne vom simți stânjeniți, fiindcă tu ai mai mulți bani decât mine.

— Păi, în urma experienței pe care am avut-o cu el, aș spune că

aprecierile lui despre oameni nu se prea potrivesc.

— Are necazurile lui, încuviință Tony, cotind la stânga pe Wiltshire Boulevard. Dar încearcă să și le rezolve.

— Recunosc că nu vezi multe mașini ca aceasta în Los Angeles.

— De regulă, femeile mă întreabă dacă mai am o mașină.

— Mie puțin îmi pasă dacă mai ai sau nu.

— În Los Angeles ești judecat după mașina pe care o ai.

— Zău? Atunci tu ești un jeep. Iar eu sunt un Mercedes. Suntem mașini, nu oameni. Ar trebui să mergem la garaj, să ne schimbăm uleiul, nu la restaurant pentru cină. Ți se pare absurd?

— Absolut deloc, răspuse Tony. De fapt, mi-am cumpărat un jeep fiindcă îmi place să merg la schi trei sau patru week-end-uri în fiecare iarnă. Cu rabla asta știu că n-am niciodată probleme să străbat trecătorile din munți, indiferent de vreme.

— Întotdeauna mi-am dorit să știu să schiez.

— Am să te învăț. Va trebui să mai aștepți câteva săptămâni. Dar nu mai e mult și va ninge în Mammoth.

— Pari foarte sigur că vom continua să rămânem prieteni și peste câteva săptămâni.

— De ce nu? Întrebă el.

— Poate că primul lucru pe care-l vom face astă-seară la restaurant va fi să ne certăm.

— Pe ce motiv?

— Politică.

— Părerea mea e că toți politicienii sunt niște nemernici însetați de putere, care nu se pricep să-și lege nici șireturile.

— Asta-i și părerea mea.

— Sunt adeptul principiului libertății de conștiință.

— Și eu... Într-un fel.

— Iar n-avem motiv de ceartă.

— Poate ne vom certa pe teme religioase.

— Eu am fost crescută în credința catolică. Dar în prezent nu mai aparțin nici unei religii.

— La fel și eu.

— Se pare că nu reușim să ne certăm.

— Poate că suntem genul de persoane care se ceartă din fleacuri, din nimicuri, spuse ea.

— De pildă?

— De pildă, din moment ce mergem la un restaurant italianesc, poate că ție îți place pâinea cu usturoi, în timp ce eu nu pot s-o sufăr.

— Și ne vom certa din acest motiv?

— Pentru pâinea cu usturoi sau pentru fettucini sau pentru manicotti.

— Nu. Acolo unde te duc eu, îți va plăcea totul, declară Tony. Așteaptă și ai să vezi.

O duse la Savatino's Ristorante de pe Santa Monica Boulevard. Era un local intim, cu o capacitate de cel mult șaiszeci de locuri, dar care lăsa impresia că nu dispune decât de treizeci. Era un loc plăcut, confortabil, genul de restaurant în care uiți când trece timpul și petreci șase ore la cină, dacă chelnerii nu fac nimic să te zorească. Lumina era blândă și caldă. Discurile de operă — în cea mai mare parte Gigli, Caruso și Pavarotti — sunau suficient de tare cât să poată fi auzite și apreciate, fără însă să deranjeze conversația. Poate că decorul era cam încărcat, dar o porțiune a lui, o frescă spectaculoasă, era, după părerea lui Hilary, absolut superbă. Pictura acoperea un întreg perete și descria cele mai obișnuite plăceri ale stilului de viață italian: struguri, vin, paste făinoase,

femei cu ochii negri, bărbați bruneți și frumoși, o *nonna* durdulie și afectuoasă, un grup de oameni dansând pe muzica unui acordeon, un picnic sub măslini și multe altele. Hilary nu văzuse în viața ei ceva cât de cât asemănător, fiindcă pictura nu era nici complet realistă, nici stilizată, nici abstractă, nici impresionistă, ci un straniu copil vitreg al suprarealismului, o combinație deosebit de ingenioasă între Andrew Wyeth și Salvador Dali.

Patronul localului, Michael Savatino, fost polițist, era de o veselie debordantă. Îl strânse în brațe pe Tony, luă mâna lui Hilary și o sărută, îl înghionti ușor pe Tony în burtă și-i recomandă paste făinoase, ca să se mai împlinească la trup, apoi insistă ca amândoi să-l însoțească la bucătărie, să vadă noul aparat de cappuccino. La ieșirea din bucătărie, își făcu apariția soția lui Michael, o blondă uluitoare, pe nume Paula, așa că îmbrățișările, sărutările și complimentele reîncepură. În cele din urmă, Michael o luă de braț pe Hilary și-i însoți, pe ea și pe Tony, într-un separeu dintr-un colț. Spuse șefului de sală să aducă două sticle de Brunello di Montalcino de la Biondi Santi, așteptă vinul și-l destupă el însuși. După ce paharele fură umplute și se rostiră urările de rigoare, îi lăsă pe cei doi oaspeți, făcându-i cu ochiul lui Tony în semn de aprobare. Văzând că Hilary remarcase gestul, râse și-i făcu și ei cu ochiul.

— Pare un om foarte drăguț, spuse ea după ce Michael îi lăsă singuri.

— E un tip nemaipomenit, încuviință Tony.

— Am impresia că ții mult la el.

— Mi-e tare drag. A fost un partener perfect pe vremea când lucram împreună la criminalistică.

Pe nesimțite, discuția lunecă spre munca de polițist, apoi spre scrierea de scenarii. Tony era un interlocutor atât de agreabil, încât Hilary avea impresia că-l cunoștea de ani întregi. Între ei nu exista nici cea mai mică urmă de stânjeneală, cum se întâmplă de obicei la prima întâlnire.

La un moment dat el o surprinse admirând pictura de pe perete.

— Îți place fresca? întrebă Tony.

— E superbă.

— Zău?

— Nu ești de aceeași părere?

— E destul de bună, încuviință el.

— E puțin spus. Cine a pictat-o? Știi?

— Un artist fără noroc, răspunse Tony. A pictat-o în schimbul a cincizeci de mese gratuite.

— Numai cincizeci? Michael a făcut o afacere grozavă.

Începură să discute despre filme, cărți, muzică și teatru.

Mâncarea era aproape la fel de bună ca și conversația. Aperitivele ușoare constau din două clătite dolofane, una umplută cu brânză ricotta naturală, cealaltă, cu o tocătură picantă din carne de vită, ceapă, ardei gras, ciuperci și usturoi. Salatele uriașe și fragede erau acoperite din belșug cu lamele de ciuperci crude. Tony alese felul întâi, vițel Savatino, *specialitatea* casei, o felie de carne de vițel incredibil de fragedă și albă, cu un sos subțire de culoare brună, ceapă peștișori și suvițe de dovlecei prăjiți. Cappuccino era excelent.

Când terminară masa și Hilary se uită la ceas, descoperi cu uimire că era ora unsprezece și zece.

Michael Savatino se opri la masa lor să-și savureze laudele, apoi îi spuse lui Tony:

— Numărul douăzeci și unu.

— Ba nu. Douăzeci și trei.

— După socotelile mele, te înșeli.
— Socotelile tale sunt greșite.
— Douăzeci și unu, insistă Michael.
— Douăzeci și trei, repetă Tony. Și ar trebui, de fapt, să fie douăzeci și trei și douăzeci și patru. În definitiv, suntem două persoane.
— Nu, nu! protestă Michael. Număram ocaziile, nu persoanele.
Uimită, Hilary întrebă:
— Nu mai sunt eu în toate mințile sau conversația voastră e cu totul aberantă?

Michael clătină din cap, exasperat de încăpățânarea lui Tony.

— Când mi-a pictat fresca, i se adresă el lui Hilary, am vrut să-i plătesc cu bani, dar m-a refuzat. A spus că-mi vinde pictura în schimbul câtorva mese gratuite. Eu am insistat să fie o sută. El a zis douăzeci și cinci. Până la urmă, am căzut de acord pentru cincizeci. Își subvaluează munca, și asta mă scoate din sărite.

— Tony a pictat fresca? întrebă Hilary.

— Nu ți-a spus?

— Nu.

Hilary se uită la Tony, care zâmbi fâstâcit.

— De aceea conduce un jeep, explică Michael. Când vrea să meargă în munți să picteze un studiu de natură, jeepul îl poate duce oriunde vrea.

— Mie mi-a spus că are jeep fiindcă îi place să schieze.

— Și asta. Dar, în primul rând, ca să meargă în munți și să picteze. Ar trebui să fie mândru de munca lui. Dar mai lesne smulgi dinții unui crocodil decât să îl faci pe Tony să vorbească despre arta lui.

— Sunt amator, interveni Tony. Nimic nu-i mai plicticos decât un amator care perorează despre "arta" lui.

— Fresca asta nu-i opera unui amator, spuse Michael.

— Absolut, întări Hilary.

— Sunteți prietenii mei, spuse Tony, așa că-i firesc să mă copleșiți cu laude. Dar nici unul din voi nu are competența unui critic de artă.

— A câștigat două premii, îi spuse Michael lui Hilary.

— Premii? se întoarse ea spre Tony.

— Nimic important.

— În amândouă cazurile a câștigat premiul întâi, nu se lăsă Michael.

— Ce expoziții? întrebă Hilary.

— Unele fără importanță, răspunse Tony.

— Visează să-și câștige existența prin pictură, dar nu mișcă un deget pentru asta, declară Michael.

— Fiindcă e un simplu vis, explică Tony. Aș fi un neghiob dacă aș crede cu adevărat că aș putea avea succes cu pictura mea.

— Nici n-a încercat vreodată serios, i se adresă Michael lui Hilary.

— Un pictor nu primește salariu în fiecare săptămână, spuse Tony. Nici asigurări de sănătate. Nici pensie.

— Dar, dacă ai vinde două tablouri pe lună la jumătate din cât valorează, ai câștiga mai mult decât ca polițist, nu se lăsă Michael.

— Iar dacă n-aș vinde nimic timp de o lună, două sau șase, replică Tony, cine mi-ar plăti chiria?

Michael se întoarse din nou spre Hilary.

— Are apartamentul ticsit de tablouri, unul lângă altul. Stă pe o avere și nu face nimic s-o valorifice.

— Exagerează, interveni Tony.

— Ah, am renunțat! exclamă Michael. Poate reușești să-i vâri mințile în cap, Hilary. Se îndepărtă de masa lor, repetând: Douăzeci și unu.

— Douăzeci și trei, îl contrazise Tony.

Mai târziu, în jeep, în timp ce Tony o conducea acasă, Hilary întrebă:
— De ce nu încerci măcar să-ți duci tablourile la o galerie, să vezi dacă-i interesează?

— Nu-i va interesa.

— Ai putea cel puțin să întrebi.

— Hilary, nu sunt suficient de bun.

— Fresca aceea este excelentă.

— E o mare diferență între o frescă de restaurant și artele frumoase.

— Fresca aceea este artă.

— Trebuie să-ți reamintesc că nu ești expertă în pictură.

— Cumpăr tablouri din plăcere și ca investiție.

— Cu ajutorul directorului galeriei, în ce privește investiția? întrebă el.

— Întocmai. Wyant Stevens din Beverly Hills.

— Atunci, el e expertul, nu tu.

— De ce nu-i arăți lui o parte din lucrări?

— Nu suport să fiu respins.

— Te asigur că nu te va respinge.

— Nu vrei să nu discutăm despre tablourile mele?

— De ce?

— Sunt sătul de subiect.

— Ești un om dificil.

— Și plictisit, adăugă el.

— Atunci, despre ce să discutăm?

— Ei bine, ce-ar fi să discutăm dacă ai de gând sau nu să mă inviți la un coniac?

— Vrei să vii să bei un coniac?

— Coniac?

— Asta am.

— Ce marcă?

— Remy Martin.

— Cel mai bun. Zâmbi larg. Zău că nu știu. S-a făcut teribil de târziu.

— Dacă nu vii, spuse ea, va trebui să beau de una singură.

O amuza acel joc copilăresc.

— Nu te pot lăsa să bei de una singură, zise el.

— Ar fi semn de alcoolism.

— Fără îndoială.

— Dacă nu vii să bem un coniac împreună, mă vei împinge pe panta beției și a ruinei totale.

— Ceea ce nu mi-aș ierta o viață întreagă.

Un sfert de oră mai târziu ședeau alături pe canapea, în fața șemineului, cu ochii la flăcări și sorbind coniac Remy Martin.

Hilary se simțea ușor amețită, nu din pricina coniacului, ci datorită prezenței lui și fiindcă se întreba dacă vor face dragoste. Niciodată nu se culcase cu un bărbat de la prima întâlnire. De regulă era circumspectă și ezita să se angajeze într-o relație înainte de câteva săptămâni — uneori chiar câteva luni — timp în care să-l cunoască mai bine. De multe ori îi luase atât de mult timp ca să se hotărască, încât pierduse bărbați care ar fi putut deveni amanți minunați și prieteni de o viață. Dar după o singură seară petrecută cu Tony Clemenza se simțea în largul ei și în deplină siguranță alături de el. Era un bărbat extrem de atrăgător. Înalt. Brunet. O frumusețe aspră. Cu autoritatea și siguranța de sine a unui polițist. Și totuși blând. Surprinzător de blând. Și sensibil. Trecuse atâta timp de când nu se mai lăsase atinsă și posedată, de când iubise și fusese iubită, de când împărțise ceva cu un bărbat. Cum de lăsase să

treacă atâta timp? Se imagina cu ușurință în brațele lui, goală sub trupul lui, apoi deasupra lui și, pe când acele imagini încântătoare îi invadau mintea, își dădu seama că, probabil, și el împărtășea aceleași gânduri.

În clipa aceea sună telefonul.

— La dracu'! exclamă ea.

— Cineva cu care nu voiai să vorbești?

Ea întoarse capul și se uită la telefon, un model de culoare castanie, așezat pe un birou din colț. Telefonul continua să sune insistent.

— Hilary?

— Pun prinsoare că e el, spuse femeia.

— Care el?

— Am primit mereu astfel de telefoane...

Țârâitul strident nu înceta.

— Ce fel de telefoane? întrebă Tony.

— În ultimele zile cineva m-a sunat mereu și, de fiecare dată când ridic receptorul, nu scoate o vorbă. S-a întâmplat de șase sau opt ori.

— Și nu spune nimic?

— Nu face decât să asculte, spuse ea. Trebuie să fie vreun țicnit care s-a inspirat din relatările ziarelor despre Bruno Frye.

Țârâitul insistent o făcu să scrâșnească din dinți.

Se ridică și se apropie, șovăind, de aparat.

Tony se duse lângă ea.

— Numărul tău figurează în cartea de telefon?

— Săptămâna viitoare voi avea un număr nou. La neinformabili.

Ajunseră lângă birou și se opriră cu ochii la telefon. Acesta continua să sune la nesfârșit.

— El e, spuse Hilary. Cine altcineva ar suna atâta timp?

Tony ridică brusc receptorul.

— Alo? Nici un răspuns. Casa Thomas, vorbi Tony în receptor. La telefon locotenent de poliție Clemenza.

Clic.

Tony puse receptorul în furcă și spuse:

— A închis. Poate l-am speriat definitiv.

— Sper.

— Totuși, e mai bine să-ți treci numărul la neinformabili.

— Oh, sunt ferm hotărâtă.

— Luni dimineață la prima oră voi suna la compania de telefoane și le voi spune că poliția din Los Angeles le cere să urgenteze operațiunea.

— Poți face acest lucru?

— Bineînțeles.

— Mulțumesc, Tony.

Își înlănțui trupul cu brațele. Îi era frig.

— Încearcă să nu-ți mai faci griji, spuse el. Studiile demonstrează că genul de indivizi care se ocupă cu telefoane de amenințare de regulă se mulțumesc cu atât. De obicei, îi satisface telefonul în sine. Nu sunt violenți.

— *De regulă?*

— Aproape niciodată.

Ea zâmbi vag.

— Tot nu-i suficient.

Telefonul le stricase orice șansă de a-și petrece noaptea împreună. Hilary nu mai avea chef de seducție, și Tony sesiză schimbarea.

— Vrei să mai rămân puțin, să văd dacă mai sună o dată?

— Ești foarte amabil, răspunse ea. Dar cred că ai dreptate. Nu-i periculos. Altfel, ar veni aici, în loc să telefoneze. În orice caz, se pare că l-ai speriat. Probabil, își închipuie că poliția e aici și că-l așteaptă.

— Ți-ai luat pistolul înapoi?
Ea încuviință din cap.
— Ieri m-am dus la poliție și am completat formularul, așa cum ar fi trebuit s-o fac când m-am mutat în oraș. Dacă tipul de la telefon va *veni* aici, îl voi putea lichida legal.
— Nu cred că te va mai deranja în noaptea aceasta.
— Nu mă îndoiesc că ai dreptate.
Pentru prima oară în acea seară se simțeau stânjeniți unul de prezența celuilalt.
— Cred că ar fi mai bine să plec.
— E târziu, încuviință ea.
— Mulțumesc pentru coniac.
— Iar eu îți mulțumesc pentru o cină minunată.
— Ai vreun program mâine seară? întrebă el din prag.
Ea era pe punctul de a refuza, când deodată își aminti cât de bine se simțise alături de Tony, pe canapea. Se gândi la Wally Topelis, care o prevenise că era pe cale să devină o pustnică. Zâmbi și spuse:
— Sunt liberă.
— Grozav. Ce-ai vrea să facem?
— Orice propui.
El se gândi o clipă.
— Ce-ar fi să petrecem o zi întreagă împreună?
— Păi... de ce nu?
— Începem cu prânzul. Vin să te iau la amiază.
— Te voi aștepta.
El o sărută ușor și afectuos pe buze.
— Pe mâine.
— Pe mâine.
Hilary îl urmări plecând, apoi închise ușa și o încuie.
Toată ziua de sâmbătă, dimineață, după-amiaza și seara, cadavrul lui Bruno Frye rămase singur în Casa de Pompe Funebre Forever View, nevăzut și nepăzit.

Vineri noaptea, după plecarea lui Joshua Rhinehart, Avril Tannerton și Gary Olmstead mutară corpul în alt sicriu, placat cu alamă și frumos ornat, căptușit cu catifea și mătase. Vârâră mortul într-un giulgiu alb, cu brațele întinse pe lângă corp, și-l acoperiră până la mijlocul pieptului cu o învelitoare albă. Întrucât cadavrul nu se găsea în stare prea bună, Tannerton decise să nu mai piardă timpul ca să-l facă prezentabil. Gary Olmstead considera că era meschin și lipsit de respect să trimiți un mort la groapă fără să-l machiezi și să-l aranjezi. Dar Tannerton îl convinse că nici cosmetica nu oferea prea multe șanse obrazului supt și galben-cenușiu al lui Bruno Frye.

— Oricum, îi spuse Tannerton, tu și cu mine vom fi ultimii care-l vom vedea la față. Diseară vom închide sicriul o dată pentru totdeauna.

Vineri noaptea, la ora 9:45, puseră capacul și prinseră încuietorea care-l fixa de sicriu. Treaba fiind făcută, Olmstead se duse acasă, la soția lui cea palidă și mică de statură și la fiul lui tăcut și sensibil. Avril urcă la etaj; locuia în încăperile de deasupra sălilor mortuare.

Sâmbătă dimineață, la prima oră, Tannerton se duse la Santa Rosa la volanul limuzinei sale Lincoln de culoare cenușie. Luă cu el un sac de voiaj, întrucât nu avea de gând să se întoarcă înainte de duminică la ora zece dimineață. În mormântarea lui Bruno Frye era singura de care se ocupa în acel moment. Cum mortul nu urma să fie expus, Tannerton nu avea nici un motiv să rămână la Forever View; nu va fi nevoie de el până

la slujba de duminică.

La Santa Rosa avea o prietenă. Ultima dintr-o lungă serie de femei. Avril adora diversitatea. Fata se numea Helen Virtillion. Era frumoasă, abia trecută de treizeci de ani, foarte zveltă, cu carnea tare, cu sâni voluptoși și fermi, de care Avril nu se mai sătura.

Multe femei se simțeau atrase de Avril Tannerton, nu în ciuda meseriei sale, ci tocmai datorită ei. Bineînțeles, unele băteau în retragere când descopereau că aveau de a face cu un antreprenor de pompe funebre. Dar uimitor de multe femei deveneau curioase și chiar atrase de această meserie neobișnuită.

Avril înțelegea ce-l făcea atât de fascinant în ochii lor. Când cineva lucra cu cadavre, ducea cu el o parte din misterul morții.

În ciuda pistruiilor și a înfățișării tinerești, în ciuda surâsului cuceritor, a umorului ieșit din comun și a felului de-a fi deschis, unele femei ghiceau în el ceva misterios și enigmatic. Fără voia lor, gândeau că atâtă vreme cât se aflau în brațele lui erau nemuritoare, ca și cum serviciile aduse de el morților i-ar fi conferit (lui și celor din preajmă) anumite privilegii. Această fantezie atavică semăna cu speranța tainică a multor femei care se măritau cu medici, convinse în subconștientul lor că soții le vor putea apăra de toate bolile din lume.

Prin urmare, toată ziua de sâmbătă, în timp ce Avril Tannerton era la Santa Rosa, făcând dragoste cu Helen Virtillion, cadavrul lui Bruno Frye rămase singur într-o casă pustie.

Duminică dimineață, cu două ore înainte de răsăritul soarelui, în casa de pompe funebre se simți deodată mișcare, dar Tannerton nu era acolo ca s-o observe.

Luminile din tavanul sălii de lucru lipsite de ferestre se aprinseră dintr-o dată, dar Tannerton nu era acolo să le vadă.

Încuietoarea de la capacul sicriului fu deschisă și capacul ridicat. Sala răsună de țipete de furie și durere, dar Tannerton nu era acolo să le audă.

Duminică dimineață, la ora zece, în timp ce Tony se găsea în bucătărie bând un pahar cu suc de fructe, se auzi telefonul. Era Janet Yamada, femeia cu care se întâlnise Frank cu o seară în urmă.

— Cum a mers? o întrebă el.

— A fost o seară absolut superbă.

— Zău?

— Absolut. E un scump.

— Frank e un scump?

— Spuneai că s-ar putea arăta distant, greu de descifrat, dar n-a fost deloc așa.

— Nu?

— În plus, e atât de romantic!

— Frank?

— Cine altul?

— Frank Howard e romantic?

— În zilele noastre nu găsești mulți bărbați cu înclinații romantice, spuse Janet. Uneori ai impresia că romantismul și cavalerismul au fost aruncate pe fereastră o dată cu revoluția sexuală și cu introducerea drepturilor femeilor. Dar Frank e genul de bărbat care îți ține haina, îți deschide ușa, îți trage scaunul ca să te așezi, și așa mai departe. Mi-a cumpărat chiar și un buchet de trandafiri. O minunăție!

— Mi-am închipuit că o să-ți fie greu să legi o conversație cu el.

— Oh, nu. Avem o mulțime de lucruri în comun.

— De pildă?
— De pildă, base-ball-ul.
— Adevărat! Uitasem că-ți place base-ball-ul.
— Sunt moartă după el.
— Prin urmare, toată seara ați discutat despre base-ball.
— Oh, nu! exclamă ea. Am discutat despre o sumedenie de alte lucruri. Despre filme...
— Despre filme? Vrei să spui că Frank e un mare cinefil?
— Cunoaște vechile filme ale lui Bogart aproape replică de replică. Ne-am amintit replici din dialogurile noastre preferate.
— Eu am vorbit despre filme vreme de trei luni, dar el nici n-a deschis gura, se miră Tony.
— N-a văzut multe filme noi, explică Jane, dar diseară mergem la cinema.
— Vă întâlniți din nou?
— Da. Am vrut să-ți telefonez și să-ți mulțumesc că m-ai pus în legătură cu el.
— Sunt chiar atât de bun ca intermediar?
— În același timp, am vrut să-ți spun că, dacă relația nu va merge, mă voi purta frumos cu el. Mi-a povestit despre Wilma. Ce porcărie! Voiam să-ți spun că-mi dau seama că s-a purtat urât cu el și că nu-l voi face niciodată să sufere.
Tony era uluit.
— Ți-a povestit despre Wilma din prima seară în care v-ați întâlnit?
— Mi-a spus că multă vreme nu s-a simțit în stare să vorbească despre asta, dar că tu i-ai arătat cum să-și învingă resentimentele.
— Eu?
— Mi-a spus că, după ce tu l-ai ajutat să accepte ce i s-a întâmplat și să ia lucrurile așa cum sunt, a putut să vorbească despre acest episod fără să-l doară.
— Eu n-am făcut decât să stau și să ascult, când a simțit nevoia să-și descarce inima.
— Te consideră un tip nemaipomenit.
— Frank se pricepe grozav la oameni, nu-i așa?
Mai târziu, încântat de impresia excelentă făcută de Frank asupra lui Janet Yamada, încrezător în propriile lui șanse de a trăi o poveste de dragoste, Tony porni cu mașina spre West-wood, la întâlnirea cu Hilary. Ea îl aștepta. Ieși din casă în clipa în care el apărură pe alee. Arăta proaspătă și atrăgătoare în pantaloni negri, o bluză frumoasă de un albastru transparent și o haină albastră de catifea reiată. Când el îi deschise portiera, Hilary îl sărută fugar, aproape timid, pe obraz, și el simți în nări o undă de parfum de lămâie.
Ziua se anunța excelentă.

Epuizat după o noapte aproape albă în dormitorul lui Helen Virtillion, Avril Tannerton se înapoie de la Santa Rosa duminică dimineață, puțin după ora zece.

Nu se uită în sicriu.

Împreună cu Gary Olmstead, Tannerton se duse la cimitir și pregăti locul de înhumare pentru ceremonia de la ora două. Pregătiră echipamentul cu care urma să fie coborât sicriul în mormânt. Folosind flori și verdeață, făcură locul cât mai agreabil cu putință.

La 12.30 Tannerton se întoarse la casa de pompe funebre și șterse cu o bucată de piele de căprioară praful și urmele de degete de pe sicriul placat cu alamă al lui Bruno Frye. În timp ce-și trecea degetele peste

muchiile rotunjite ale coșciugului, se gândi la sâni superbi ai lui Helen Virtillion.

Nu se uită în sicriu.

La ora unu, Tannerton și Olmstead urcară mortul pe dric.

Nici unul din ei nu se uită în sicriu.

La unu și jumătate porniră spre cimitirul comitatului Napa. Joshua Rhinehart și câțiva localnici veneau în urma dricului cu mașinile proprii. Pentru un om atât de bogat și de influent, convoiul era penibil de puțin numeros.

Ziua era senină și răcoroasă. Copacii înalți aruncau umbre drepte de-a curmezișul drumului și dricul trecea alternativ prin porțiuni de umbre și lumini.

La cimitir, sicriul fu suspendat cu frânghii deasupra gropii și cincisprezece persoane se adunară în jur pentru o scurtă slujbă funerară. Gary Olmstead se așeză lângă cutia de control, bine mascată cu flori, care acționa scripetele ce urma să coboare mortul în groapă. Avril se postă în fața mormântului și citi dintr-o carte subțire de versuri înălțătoare, pentru toate confesiunile religioase. Joshua Rhinehart se găsea alături de antreprenor. Ceilalți doisprezece oameni aflați de față se așezaseră în jurul mormântului. Unii erau cultivatori de struguri, veniți împreună cu soțiile. Se găseau acolo fiindcă își vânduseră recolta crapei lui Bruno Frye și socoteau prezența lor acolo drept o obligație de serviciu. Ceilalți erau directori la Podgoriile Shade Tree și asistau la înmormântare împreună cu soțiile, motivul venirii lor nefiind cu nimic mai personal decât cel al podgorenilor. Nimeni nu vărsă o lacrimă.

Și nimeni nu avu prilejul sau dorința să se uite în sicriu.

Tannerton termină de citit din cărțulia lui neagră. Aruncă o privire spre Gary Olmstead și încuviință din cap.

Olmstead apăsă un buton al cutiei de control. Micul motor electric începu să bâzâie. Sicriul fu coborât încet și lin în groapa care se căsca dedesubt.

Hilary nu-și amintea să fi trăit o altă zi la fel de amuzantă ca cea duminică petrecută împreună cu Tony Clemenza.

Pentru masa de prânz se duseră la Yamashiro Skyroom, sus, pe dealurile de la Hollywood. Mâncarea de acolo nu era deosebită, ba chiar comună, însă ambianța și priveliștea uluitoare făceau din restaurant un loc superb pentru o gustare ușoară sau o cină. Restaurantul, local autentic japonez, fusese cândva proprietate particulară. Era înconjurat de zece acri de superbe grădini ornamentale. Din vârful colinei, Yamashiro oferea o perspectivă amețitoare asupra întregului Los Angeles. Ziua era atât de senină, încât Hilary vedea până departe spre Long Beach și Palos Verdes.

După masa de prânz se duseră în Griffith Park. Timp de o oră se plimbară prin grădina zoologică din Los Angeles, unde hrăniră urșii, iar Tony încercă unele imitații hazlii ale animalelor. De la grădina zoologică se duseră la o reprezentație specială de după-amiază, cu strălucitorul spectacol de holograme al Observatorului din Griffith Park.

Mai târziu petrecură o oră pe Melrose Avenue, între Doheny Drive și La Cienega Boulevard, plimbându-se de la un magazin de curiozități la altul, fără să cumpere, pur și simplu, uitându-se la mărfuri și stând de vorbă cu patronii.

Când se făcu ora pentru cocteil, meraseră cu mașina la Malibu ca să ia un Mai Tais la Tonga Lei. Admirară soarele care apunea în ocean și se relaxară în foșnetul cadent al valurilor care se spargeau la țărm.

Deși Hilary locuia de câțva timp la Los Angeles universul ei se limitase numai la meserie, casă, grădina cu trandafiri, iarăși muncă, studiourile de film, iarăși muncă și la cele câteva restaurante elegante în care cei din lumea filmului și a televiziunii se întâlneau ca să discute afaceri. Nu fusese niciodată La Yamashiro Skyroom, la grădina zoologică, la spectacolul de holograme, la magazinele de curiozități de pe Melrose Avenue sau la Tonga Lei. Toate acestea erau o noutate pentru ea. Se simțea ca o turistă uimită — sau, mai bine-zis, ca o deținută care tocmai terminase de ispășit o condamnare foarte lungă, petrecută în bună parte în singurătate absolută.

Dar nu numai locurile în care se duseră făceau ca acea zi să fie specială. Nici unul dintre acele locuri n-ar fi fost nici pe jumătate atât de interesant sau de amuzant dacă Hilary ar fi fost însoțită de altcineva, nu de Tony. Era atât de fermecător, de spiritual, de hazliu și plin de energie, încât preschimba o zi superbă într-una excepțională.

După ce degustară pe îndelete câte două cocteiluri Mai Tais, își dădură seama că le era o foame de lup. Se înapoiară la Sepulveda și porniră spre nord, spre Fernando Valley, ca să ia cina în localul lui Mei, alt loc necunoscut lui Hilary. Era un local fără pretenții, cu prețuri moderate, și oferea unele dintre cele mai proaspete și mai gustoase specialități de scoici din câte gustase ea vreodată.

În timp ce Hilary și Tony savurau scoici fierte în abur, discutând despre alte localuri preferate, Hilary descoperi că Tony cunoștea de zece ori mai multe decât ea. Cunoștințele ei nu depășeau cele câteva localuri de lux care deserveau personalitățile din industria spectacolului. Restaurantele intime, cafenelele anonime cu uimitoare specialități ale casei, micile restaurante "ca la mama acasă", cu mâncăruri simple, dar delicioase, reprezentau o fațetă a orașului pe care niciodată nu-și găsisese timp s-o cunoască. Își dădea seama că devenise bogată fără să descopere cum să folosească și cum să se bucure din plin de libertatea pe care i-o puteau oferi banii.

Mâncară prea multe scoici la Mei, prea mult pește și prea multe crevete malaeziene. De asemenea, băură prea mult vin alb.

La atâta mâncare și băutură, se gândi Hilary, era de mirare că avuseseră timp de conversație, printre înghițituri. Dar nu se opreau o clipă din vorbit. De regulă, ea se arăta reticentă la primele întâlniri cu un bărbat, nu însă și cu Tony. Voia să audă părerea lui despre orice, de la *Mork și Mindy* la drama shakespeariană, de la politică la artă. Oamenii, câini, religie, arhitectură, sport, Bach, modă, mâncare, emanciparea femeilor, desenele animate de sâmbăta dimineață — i se părea necesar și vital să afle ce credea el despre toate acestea și despre un milion de alte lucruri. Totodată ținea să-i spună și părerea ei despre fiecare, apoi să afle ce credea el despre părerea ei, ca apoi să-i spună ce credea ea despre părerea lui despre părerea ei. Discutau de parcă tocmai ar fi aflat că în zorii zilei Dumnezeu avea de gând să facă toată omenirea surdomută. Hilary era amețită, nu din pricina vinului, ci datorită fluenței și intimității conversației; era amețită de posibilitatea de a comunica, o băutură tare cu care nu se obișnuise în decursul anilor.

Când el o conduse acasă și acceptă invitația de a intra pentru un pahar înainte de culcare, Hilary era convinsă că aveau să facă dragoste. Îl dorea nespus de mult; gândul la el o încălzea și o făcea să tremure de așteptare. Știa că și el o dorește. Îi citea dorința în ochi. Aveau nevoie să aștepte puțin, ca să se așeze mâncarea, și, cu acest gând în minte, turnă crème de menthe cu gheață pentru fiecare.

Nici nu apucară să se așeze că sună telefonul.

— Oh, nu! exclamă ea.

— Te-a mai deranjat de aseară?

— Nu.

— Nici azi-dimineață?

— Nu.

— Poate că nu-i el.

Amândoi se duseră la telefon.

Ea șovăi, apoi ridică receptorul.

— Alo?

Tăcere.

— Lua-te-ar dracu'! izbucni ea și trânti receptorul cu atâta putere, încât se întrebă dacă nu cumva îl spărsese.

— Nu-l lăsa să vadă că-ți pierzi cumpătul.

— Nu mă pot stăpâni, răspunse Hilary.

— Nu-i decât o jigodie care nu știe cum să se poarte cu femeile. Am văzut destule specimene în viața mea. Dacă i s-ar ivi vreodată ocazia să aibă de a face cu o femeie, dacă o femeie i s-ar oferi pe un platou de argint, ar lua-o la fugă, urlând înspăimântat.

— Cu toate acestea, mă sperie.

— Nu-i periculos. Vino înapoi pe canapea. Stai jos. Încearcă să uiți de el.

Se întoarseră la canapea și un minut sau două sorbiră băutura în tăcere.

— La dracu'! murmură ea într-un târziu.

— Până mâine după-amiază vei figura pe lista abonaților nein-formabili. Din acel moment nu-ți va mai da bătaie de cap.

— Dar cu siguranță că ne-a stricat seara. Mă simțeam atât de bine.

— Eu continuu să mă simt bine.

— E vorba că... mi-am imaginat ceva mai mult decât un pahar de băutură în fața șemineului.

El o privi în ochi.

— Adevărat?

— Tu nu?

Zâmbetul lui avea ceva aparte, fiindcă nu plutea numai pe buze, ci îi cuprindea tot chipul, precum și ochii negri și expresivi; era de departe cel mai sincer și mai atrăgător surâs pe care îl văzuse Hilary vreodată.

— Trebuie să recunosc că am sperat să gust mai mult decât crème de menthe.

— Lua-l-ar dracu' de telefon.

El se aplecă și o sărută. Ea își întredeschise buzele și, pentru o clipă de extaz, limbile li se întâlniră. El se trase înapoi și o privi, apoi își puse mâna pe obrazul ei, de parcă ar fi atins un bibelou delicat de porțelan.

— Cred că nu ne-am pierdut starea de spirit de adineauri.

— Dacă telefonul sună din nou...

— Nu va suna.

El îi sărută ochii, buzele, apoi îi atinse ușor sânul.

Ea se lăsă pe spate și el se aplecă deasupra ei. Ea își puse o mână pe brațul lui și-i simți mușchii pe sub cămașă.

Continuând s-o sărute, Tony îi mângâie gâtul catifelat cu vârful degetelor, apoi începu să-i descheie bluza.

Hilary își puse mâna pe coapsa lui, unde mușchii erau încordați pe sub pantaloni. Era zvelt și numai mușchi. Își plimbă palma în sus, spre sexul lui și-i simți erecția, mare și fierbinte. Gândul la momentul în care o va pătrunde și va începe să se miște fierbinte în trupul ei o făcu să se cutremure de așteptare.

El îi simți dorința și încetă să-i mai descheie bluza, începând să-i mângâie rotunjimea sânilor deasupra cupelor sutienului. Degetele lui

păreau să lase dăre reci pe pielea ei fierbinte; urma atingerii lui era la fel de prezentă ca și atingerea în sine.

În clipa aceea sună telefonul.

— Nu-i da atenție, o îndemnă el.

Ea încercă să-i urmeze sfatul. Îl înlănțui cu brațele și se culcă pe canapea, trăgându-l peste ea. Îl sărută cu patimă, strivindu-i gura cu a ei, lingându-i și sugându-i buzele.

Telefonul continuă să sune iar și iar.

— La dracu'!

Se ridică în capul oaselor.

Telefonul suna la nesfârșit.

Hilary se ridică în picioare.

— Nu, o opri Tony. Faptul că ai vorbit cu el n-a slujit la nimic.

Lasă-mă să încerc altă metodă și să vedem ce se întâmplă.

Se ridică de pe canapea și se duse la biroul din colț. Ridică receptorul dar nu spuse nimic. Se mulțumi să asculte.

După expresia de pe chipul lui, Hilary își dădu seama că celălalt nu scosese o vorbă.

Tony era decis să aștepte până la capăt. Se uită la ceas.

Trecură treizeci de secunde. Un minut. Două minute.

Războiul nervilor dintre cei doi bărbați semăna bizar de mult cu înfruntarea din priviri din jocurile copiilor, numai că acest joc nu avea în el nimic copilăresc. Era straniu. Hilary simți că i se face pielea de găină.

Două minute și jumătate.

I se părea că trecuse o oră.

În cele din urmă, Tony puse receptorul în furcă.

— A închis.

— Fără să spună nimic?

— Nici un cuvânt. Dar a închis primul, și cred că asta-i foarte important. Mi-am imaginat că, dacă am să-i răspund cu aceeași monedă, n-o să-i prea placă. Își închipuia că te va speria. Dar tu te așteptai să te sune și atunci te-ai mulțumit să ascuți, exact cum face el. La început a crezut că faci pe isteața și a fost convins că vei închide prima. Dar cu cât ai tăcut mai mult, cu atât a început să se întrebe dacă nu cumva urmăreai ceva. Dacă ai telefonul pus sub urmărire? Nu cumva îl reții, ca poliția să depisteze de unde te sună? Oare tu ești cea care ai ridicat receptorul? Gândindu-se la toate acestea, a început să-i fie teamă și a închis.

— *Lui* să-i fie teamă? Ei, iată un gând care-mi face plăcere, declară ea.

— Mă îndoiesc că va avea curaj să sune iar. Cel puțin, nu până mâine, când vei avea alt număr. Atunci, va fi prea târziu.

— Totuși, voi sta cu nervii întinși la maximum până când cei de la telefoane își vor termina treaba.

Tony întinse brațele și ea se ghemui la pieptul lui. Se sărutară din nou. Sărutul lor era la fel de dulce, de bun și de adevărat, dar pasiunea năvalnică dispăruse. Amândoi erau extrem de conștienți de schimbarea survenită. Se întoarseră la canapea, dar numai ca să-și termine băutura și să stea de vorbă. La douăsprezece și jumătate, când el se ridică să plece acasă, decisă să-și petreacă următorul sfârșit de săptămână vizitând muzee. Sâmbătă aranjă să meargă la Muzeul Norton Simon din Pasadena, ca să admire picturile impresioniste germane și tapiseriile renaștentiste. Cea mai mare parte a zilei de duminică intenționau s-o petreacă la Muzeul J. Paul Getty, care se mândrea cu o colecție de artă mai bogată decât oricare alta din lume. Bineînțeles, între două muzee, intenționau să ia mese bogate și gustoase, să stea de vorbă pe teme

interesante și (sperau din tot sufletul) să reia totul din punctul în care se oprise, pe canapea.

În prag, la plecarea lui Tony, Hilary simți dintr-o dată că nu va suporta să treacă cinci zile fără să-l vadă.

— Dar miercuri? întrebă ea.

— Ce-i cu miercuri?

— Ai aranjat unde iei cina?

— Oh, probabil, am să-mi prăjesc câteva ouă care se învechesc în frigider.

— Colesterolul îți face rău.

— Poate am să tai coaja mucegăită de la pâine, ca să-mi prăjesc câteva felii. În încheiere am să beau un suc de fructe pe care l-am cumpărat acum două săptămâni.

— Bietul de tine!

— Viață de burlac.

— Nu te pot lăsa să mănânci ouă stricate și pâine mucegăită. Nu când mă pricep să fac o salată nemaipomenită și fileu de pește.

— O cină gustoasă și ușoară, spuse el.

— Nu vrem să ne ghistuim și să ne apuce somnul.

— Nu se știe niciodată când ai nevoie să te miști repede.

Ea zâmbi larg.

— Tocmai.

— Atunci, pe miercuri.

— La șapte?

— La șapte fix.

Se sărutară și el se îndepărtă de ușă. O rafală de vânt rece de noapte îi luă locul. În clipa următoare Tony se pierdu în întuneric.

Jumătate de oră mai târziu, în pat, Hilary simți că o doare trupul de dorința neîmplinită. Avea sânii plini și grei. Tânjea să-i simtă mâinile pe ei, degetele lui mângâindu-i și frământându-i cu blândețe. Dacă închidea ochii îi simțea buzele pe sfârcurile întărite. Pântecul începu să-i tremure când și-l imagină deasupra ei, proptit în brațele puternice, apoi ea deasupra lui, mișcându-se lent, în cercuri senzuale. Își simți sexul umed și fierbinte, în așteptare. Se frământă și se răsuci în pat aproape o oră. Într-un târziu se ridică și luă un sedativ.

Pe măsură ce se lăsa furată de somn, purta un dialog somnoros cu ea însăși.

Oare sântpe cale să mă îndrăgostesc?

— Nu. Bineînțeles că nu.

Poate. Poate că da.

— Nu. Dragostea e riscantă.

Poate cu el va fi altfel.

— Amintește-ți de Earl și Emma.

Tony e altfel.

— Îl dorești. Asta-i tot. Îl dorești.

Adevărat.

Adormi și visă. Unele vise erau frumoase și ușor confuze. Într-unul dintre ele era goală împreună cu Tony, într-o poiană în care iarba era ca penele, sus, deasupra lumii, o poiană din vârful unui munte uriaș, iar vântul cald era mai curat decât lumina soarelui, decât curentul electric dintr-un fulger, decât orice pe lume.

Avu și coșmaruri. La un moment dat, visă că se găsea în vechiul apartament din Chicago și că pereții se strângeau în jurul ei, iar când privea în sus, apartamentul nu avea tavan, iar Earl și Emma se uitau în jos, spre ea, cu fețe uriașe ca fața lui Dumnezeu, zâmbind pe măsură ce pereții o striveau. Când deschise ușa să fugă din casă, se izbi de un

gândac enorm, o insectă monstruoasă, mai mare decât ea și vădit pornit s-o mănânce de vie.

La ora trei dimineața Joshua Rhinehart se trezi gemând și se răsuci scurt în așternuturile adunate sub el. La cină băuse cam mult vin, lucru care nu-i stătea în fire. Capul nu-i mai vâjâia, în schimb își simțea vezica plină. Dar nu numai nevoia de a urina îi stricase somnul. Avusese un vis îngrozitor, legat de sala de lucru a lui Tannerton. În acel coșmar câțiva morți — toți duplicate ale lui Bruno Frye — se ridicaseră din sicrie și de pe mesele de îmbălsămare din oțel inoxidabil. El ieșise afară în noapte pe ușa din spate de la Forever View, dar morții veniseră după el, căutându-l prin întuneric cu mișcări spasmodice, chemându-l pe nume cu vocile lor albe și moarte.

Rămase culcat pe spate în întuneric, cu ochii pironiți într-un tavan pe care nu-l putea vedea. Singurul sunet era ticăitul abia auzit al ceasului electronic de pe noptieră.

Până la moartea soției, survenită cu trei ani în urmă, lui Joshua rareori i se întâmplase să viseze. Și niciodată nu avusese coșmaruri. Niciodată în cincizeci și opt de ani. După moartea Corei totul se schimbase. Acum visa o dată sau de două ori pe săptămână și de cele mai multe ori avea un vis urât. De multe ori visa că pierde ceva grozav de important, dar imposibil de descris, și întotdeauna pornea într-o căutare înfrigurată și disperată a ceea ce pierduse. Nu avea nevoie de un psihiatru plătit cu cincizeci de dolari pe oră, ca să știe că acele vise se refereau la Cora și la moartea ei prematură. Încă nu se obișnuise să trăiască fără ea. Poate că nu avea să reușească niciodată. Celelalte coșmaruri erau pline de morți pe picioare, care adesea semănau cu el, simboluri ale propriei naturi muritoare. Dar în noaptea aceasta toți morții semănau izbitor cu Bruno Frye.

Se ridică din pat, se întinse și căscă. Se duse la baie, târșâind picioarele, fără să aprindă lumina.

Câteva minute mai târziu, în drum spre pat, se opri la fereastră. Geamul era rece la atingere. Un vânt aspru lovea în ferestre, scâncind ca un animal care cerea să fie lăsat înăuntru. Valea era tăcută și cufundată în beznă, cu excepția luminilor de la crame. Putea vedea Podgoriile Shade Tree la nord, sus, pe coline.

Deodată privirea îi fu atrasă de un punct alb și cețos la sud de cramă, o singură pată de lumină în mijlocul viei, cam pe unde se găsea casa lui Frye. Lumini la casa lui Frye? Dar acolo nu locuia nimeni. Bruno trăise singur. Joshua își încordă privirea, dar fără ochelari imaginea îndepărtată devenea tot mai neclară, pe măsură ce încerca să se concentreze asupra ei. Nu-și dădea seama dacă lumina era la casa lui Frye sau la una dintre clădirile administrației, aflate între casă și corpul principal al cramei. De fapt, cu cât se uita mai insistent, cu atât se convingea că nu fusese o lumină; poate doar o reflexie a lunii.

Se duse la noptieră și, fără să aprindă lumina, ca să nu-și strice vederea pe timp de noapte, bâjbâi prin întuneric după ochelari. Îi găsi, în sfârșit, după ce mai întâi răsturnă un pahar de apă gol.

Când se înapoie lângă fereastră și privi din nou spre dealuri, lumina misterioasă dispăruse. Cu toate acestea, mai rămase mult timp pe loc, ca un paznic vigilent. Ca executor al domeniului Frye, era de datoria lui să-l păzească în vederea lichidării finale, conform testamentului. Dacă niscaiva spărgători jefuiau casa, voia să fie în temă. Timp de un sfert de oră așteptă, cu ochii la pândă, dar lumina nu mai apărui.

În cele din urmă, convins că-l înșelase vederea-i slabă, se urcă din

nou în pat.

Luni dimineață, în timp ce Tony și Frank cercetau o serie de fire care i-ar fi putut conduce la Bobby Valdez, Frank vorbi însuflețit despre Janet Yamada. Janet era foarte drăguță. Janet era foarte inteligentă. Janet era foarte înțelegătoare. Janet era așa și pe dincolo. Nu vorbea decât despre ea, însă Tony îl lăsa să povestească după placul inimii. Era o plăcere să-l vadă pe Frank povestind și comportându-se ca un om normal.

Înainte să-și ia din garaj mașina fără însemne de poliție și să pornească pe străzi, Tony și Frank discutară cu doi oameni din brigada de droguri, Eddie Quevedo și Carl Hammerstein. Aceștia le spuseră că era mai mult decât probabil ca Bobby să vândă cocaină sau PCP ca să câștige bani, în timp ce-și urma vocația neplătită de violator. Cele mai mari sume de bani de pe piața drogurilor din Los Angeles erau de regulă obținute din comerțul cu acele două substanțe interzise de lege, dar extrem de solicitate. Un traficant putea face avere și din vânzarea heroinei sau marijuanei, dar acestea nu reprezentau marfa cea mai profitabilă în comerțul ilegal. Din spusele celor doi de la secția narcotice, dacă Bobby era implicat în traficul de droguri, probabil că le vindea direct clienților, aflându-se deci pe treapta cea mai de jos a structurii de producție și comercializare. Când ieșise din închisoare în luna aprilie a anului precedent, nu avusese, practic, nici un fel de resurse financiare și i-ar fi trebuit un capital substanțial ca să devină fie producător, fie importator de droguri. "Tipul pe care-l căutați este vânzător de stradă", le spuse Quevedo lui Tony și Frank. "Stați de vorbă cu alți traficanți", îi sfătui Hammerstein. "Vă dăm o listă de nume și adrese. Toți sunt indivizi care au făcut pușcărie pentru trafic de droguri. Majoritatea s-au reîntors, probabil, la vechea îndeletnicire. Încă n-au fost prinși asupra faptului. Strângeți-i puțin cu ușa. Mai curând sau mai târziu, veți da de unul care l-a întâlnit pe Bobby pe stradă și știe unde se ascunde." Lista dată de Quevedo și Hammerstein cuprindea douăzeci și patru de nume.

Trei dintre primii șase nu erau acasă. Ceilalți trei jurară că nu-l cunoșteau pe Bobby Valdez sau Juan Mazquezza, sau pe altcineva care să arate ca bărbatul din fotografie.

Cel de al șaptelea nume de pe listă era Eugene Tucker, care le furniză relații utile. Nici măcar nu avură nevoie să-l supună la presiuni.

Majoritatea negrilor aveau pielea mai mult sau mai puțin închisă la culoare, dar Tucker era negru cu adevărat. Avea o față lată, netedă și neagră ca smoala. Ochii căprui închis erau mult mai deschiși la culoare decât pielea. Avea o barbă neagră și stufoasă, înspicată și cârlionțată, firele albe și albul ochilor fiindu-i singurele detalii care nu erau absolut negre. Chiar pantalonii și cămașa erau de culoare neagră. Era un bărbat vânjos, cu pieptul lat și brațe puternice, cu gâtul gros ca un pilon de pod. Arăta de parcă s-ar fi antrenat — sau distrat — îndoind șine de cale ferată.

Tucker locuia într-o casă cu chirie piperată din Hollywood Hills, o locuință spațioasă, cu mobilier puțin, dar de bun gust. Sufrageria avea doar patru piese: o canapea, două scaune și o măsuță de cafea. Nici o masă de perete sau alte corpuri de mobilier fanteziste. Nu exista combină muzicală. Nu exista televizor. Nu existau nici lămpi; noaptea singura lumină provenea din dispozitivul din tavan. Însă cele patru piese pe care le avea erau de o calitate remarcabilă și fiecare piesă de mobilier le pune în valoare pe celelalte. Tucker era pasionat de obiectele de artă chinezești. Canapeaua și scaunele recent retapițate cu catifea de culoarea jadului erau confecționate din lemn de trandafir

curbat manual, vechi de o sută de ani, poate chiar două sute, extrem de masive și bine păstrate, exemple impecabile ale perioadei și stilului cărora aparțineau. Masa joasă era tot din lemn de trandafir, cu o margine îngustă de fildeș. Tony și Frank luară loc pe canapea, iar Eugene Tucker se instalează pe marginea scaunului din fața lor.

Tony își trecu palma peste brațul din lemn de trandafir al canapelei și spuse:

— Domnule Tucker, e o minunăție.

Tucker ridică din sprâncene.

— Știți ce sunt?

— Nu știu perioada exactă, răspunse Tony, dar cunosc suficient de bine arta chineză ca să-mi dau seama că acest obiect nu-i o simplă imitație cumpărată de ocazie la Sears.

Tucker râse, încântat că Tony recunoscuse valoarea mobilierului.

— Știu la ce vă gândiți, spuse el bine dispus. Vă întrebați cum se face că un fost pușcăriaș, pus în libertate cu numai doi ani în urmă, își poate permite așa ceva. O casă în oraș, cu o chirie de o mie două sute de dolari pe lună. Obiecte de artă chinezească. Vă întrebați dacă nu cumva m-am reîntors la traficul de heroină sau la ceva asemănător.

— De fapt, spuse Tony, nu mă gândeam deloc la așa ceva. Ceea ce mă miră într-adevăr este cum dracu' ai reușit. Un lucru știu: nu poate fi din vânzarea drogurilor.

Tucker zâmbi.

— Cum puteți fi atât de sigur?

— Dacă ai fi un traficant de droguri pasionat de arta chineză, răspunse Tony, pur și simplu, ți-ai mobila dintr-o dată întreaga casă, în loc să achiziționezi pe rând câte o piesă sau două. E clar că te ocupi cu ceva care-ți aduce bani frumoși, dar nu chiar atât de mulți cât ai câștiga din vânzarea drogurilor, cum făceai înainte.

Tucker râse din nou și bătu din palme apreciativ. Apoi se întoarse către Frank și zise:

— Colegul dumneavoastră e foarte perspicace.

Frank zâmbi.

— Un adevărat Sherlock Holmes.

— Ca să-mi satisfaci și mie curiozitatea, i se adresă Tony lui Tucker. Cu ce te ocupi?

Tucker se aplecă în față, încruntându-se brusc și scuturând în aer pumnul uriaș, cu o expresie rea, dominatoare și foarte periculoasă.

Răspunse cu glas mârâit:

— Creez modele de rochii.

Tony clipi de câteva ori.

Tucker se trânti în fotoliu, izbucnind din nou în râs. Era unul dintre cei mai veseli oameni din câți întâlnise Tony în viața lui.

— Creez modele de rochii pentru femei, spuse el. Zău că da.

Numele meu începe deja să fie cunoscut în lumea creatorilor de modă din California și într-o zi va fi pe buzele tuturor. Vă promit.

— Din spusele dumitale, interveni Frank intrigat, ai executat patru din opt ani de detenție, pentru trafic de heroină și cocaină. Cum ai trecut de la asta la moda feminină?

— Cândva am fost un mare ticălos, răspunse Tucker, iar în primele luni de închisoare am fost mai ticălos decât oricând. Acuzam societatea pentru tot ce mi se întâmplase. Îi acuzam pe albi din structurile de putere. Acuzam lumea întreagă, numai pe mine nu. Mă credeam un tip dur, când în realitate încă nu mă maturizasem. Nu ești un om în toată firea decât când accepți responsabilitatea propriei existențe. Mulți nu ajung niciodată în acest stadiu.

— Deci, ce anume te-a făcut să te schimbi? Întrebă Frank.

— Un incident mărunț, răspunse Tucker. Doamne, uneori sunt uimit cum un asemenea fleac poate ajunge să schimbe viața unui om. În cazul meu, a fost vorba de o emisiune de televiziune. După știrile de la ora șase, unul dintre posturile de televiziune din Los Angeles a transmis un serial din cinci episoade despre oameni de culoare care au reușit în orașul nostru.

— Le-am văzut, încuviință Tony. Au fost transmise cu peste cinci ani în urmă, dar mi le amintesc.

— Au fost emisiuni fascinante, continuă Tucker. O imagine a omului de culoare pe care nu ajungi s-o cunoști niciodată. Înainte de începerea serialului, toți cei de la pușcărie își închipuiau că va fi o mare porcărie. Ne imaginam că reporterul va pune mereu aceeași întrebare stupidă: "Oare de ce nu pot acești sărmani negri să muncească din greu și să devină celebri și bogați în Las Vegas, ca Sammy Davis Junior?" Însă realizatorii n-au stat de vorbă nici cu vedete din lumea spectacolului, nici cu celebrități din lumea sportului.

Tony își aminti că emisiunea fusese o uluitoare mostră de talent reportericesc, îndeosebi pentru televiziune, unde știrile — îndeosebi cele de interes uman — nu erau decât de suprafață. Reporterii intervievaseră bărbați și femei de culoare care se realizaseră cu succes în afaceri, oameni care porniseră de la zero ca, în cele din urmă, să devină milionari. Unii intraseră în afaceri cu proprietăți mobiliare. Unul își făcuse un restaurant. Altul avea un lanț de magazine de produse cosmetice. În total vreo douăsprezece persoane. Toți fuseseră de acord că era mai greu să te îmbogățești dacă erai negru, dar în același timp recunoșteau că nu era chiar atât de greu pe cât își imaginaseră în momentul în care se apucaseră de treabă. Cei intervievați adăugau că la Los Angeles era mai ușor decât în Alabama sau în Mississippi, sau chiar în Boston, sau New York. În Los Angeles existau mai mulți milionari negri decât în restul Californiei și în toate celelalte patruzeci și nouă de state la un loc. În Los Angeles aproape toată lumea ducea o viață trepidantă. Californianul de rând nu numai că se adapta la schimbare, dar o căuta activ și se bucura de ea. Această atmosferă de mișcare continuă și de permanentă experimentare atrăgea în aceste locuri o sumedenie de persoane la limita sănătății mentale sau chiar ținute de-a binelea, dar în același timp și unele dintre cele mai strălucite și mai ingenioase creiere din țară, motiv pentru care multe curente culturale, științifice și industriale luau naștere în această zonă. Foarte puțini locuitori din sudul Californiei aveau timp sau răbdare pentru atitudinile depășite, printre care prejudecățile rasiale. Bineînțeles, în Los Angeles exista și bigotism. Dar în timp ce o familie de albi proprietari de pământuri din Georgia putea avea nevoie de șase până la opt generații ca să-și învingă prejudecățile rasiale, o familie din sudul Californiei realiza aceeași metamorfoză în decursul unei singure generații. După cum declarase unul dintre oamenii de afaceri de culoare la emisiunea de televiziune: "De multă vreme mexicanii au fost negrii orașului Los Angeles." Dar și această stare de lucruri era pe cale să se schimbe. Cultura hispanică era privită cu un respect crescând, iar mexicanii începeau să-și aibă propriile lor povești de succes. Câteva persoane intervievate în cadrul acelei emisiuni speciale oferiseră aceeași explicație pentru fluiditatea ieșită din comun a structurilor sociale din sudul Californiei și pentru disponibilitatea oamenilor pentru schimbare; în bună parte, spuneau ei, faptul se datorează geologiei. Când locuiești pe una dintre cele mai periculoase falii de pe glob, când pământul s-ar putea cutremura și *schimba* fără veste sub picioarele tale, nu cumva conștiința efemerului avea o

influență subtilă asupra atitudinii oamenilor față de schimbările mai puțin catastrofale? O parte dintre milionarii de culoare considerau că da, iar Tony tindea să le dea dreptate.

— În acea emisiune au apărut vreo doisprezece negri bogați, continuă Eugene Tucker. O mulțime de deținuți au început să-i fluiere pe cei de la televiziune și să-i numească pe toți Unchiul Tom. Dar pe mine m-a pus pe gânduri. Dacă unii dintre cei apăruiți pe ecran reușiseră într-o lume a albilor, de ce n-aș fi reușit și eu? Eram la fel de isteț ca oricare dintre ei, poate chiar mai deștept decât câțiva pe care-i văzusem acolo. Pentru mine era o imagine cu totul nouă a omului de culoare, o idee cu totul nouă, ca un bec aprins în mintea mea. Los Angeles era orașul în care locuiam. Dacă într-adevăr oferea mai multe șanse, de ce n-aș fi profitat de ele? Sigur, poate că unii dintre oamenii aceia fuseseră nevoiți să procedeze ca Unchiul Tom în drumul lor spre succes. Dar după ce reușeai, după ce aveai un milion în bancă, nu mai aparțineai nimănui, îți aparțineai doar ție însuși. Râse larg. Așa că am hotărât să mă îmbogățesc.

— Nici mai mult, nici mai puțin, spuse Frank impresionat.

— Nici mai mult, nici mai puțin.

— Forța gândirii pozitive.

— A gândirii realiste, îl corectă Tucker.

— De ce tocmai creator de modă? Întrebă Tony.

— Am dat probe de aptitudini, din care a reieșit că m-aș descurca frumos în această meserie sau în oricare altă meserie legată de artă. Prin urmare, am încercat să decid ce anume îmi plăcea mai mult să concep. Întotdeauna mi-a făcut plăcere să aleg rochiile prietenelor mele. Îmi place să merg cu ele la cumpărături. Când acestea se îmbracă în ceva ales de mine, primesc mai multe complimente decât când poartă ceva ales de ele însele. Prin urmare, m-am înscris la un curs pentru deținuți și am studiat creația de modă. Am urmat și o serie de cursuri de afaceri. Când, în cele din urmă, am fost eliberat pe cauțiune, am lucrat un timp la un fast food. Am locuit într-o pensiune ieftină și m-am străduit să economisesc. Am desenat câte ceva, am plătit croitorese ca să coasă modelele și am început să-mi vând marfa. La început n-a fost deloc ușor. Ba chiar al dracului de greu! De fiecare dată când primeam comandă de la un magazin, mă duceam la bancă și împrumutam bani, ca să execut comanda Doamne, am tras cu dinții ca să rezist. Dar lucrurile au mers din ce în ce mai bine. Acum mă descurc chiar frumos. Peste un an am să-mi deschid propriul meu magazin într-un vad bun. Și, într-un târziu, veți vedea în Beverly Hills o firmă cu numele Eugene Tucker. Vă promit.

Tony clătină din cap.

— Ești un om deosebit.

— Nu cine știe ce, răspunse Tucker. Pur și simplu, trăiesc într-un loc deosebit și într-un moment deosebit.

Frank ținea în mână plicul gălbui cu fotografiile lui Bobby Valdez "Îngerul". Se lovi ușor cu plicul peste genunchi, apoi se uită la Tony și spuse:

— Am impresia că, de data aceasta, ne-am adresat cui nu trebuie.

— Așa se pare, întări Tony.

Tucker se trase puțin în față pe fotoliul lui.

— Ce voiați, de fapt, de la mine?

Tony îi povesti despre Bobby Valdez.

— Ei bine, spuse Tucker, nu mai frecventez același anturaj ca odinioară, dar nici n-am rupt legăturile complet. În fiecare săptămână dedic activităților Self-Pride între cincisprezece și douăzeci de ore din timpul meu. E vorba de o campanie orășenească împotriva drogurilor.

Am sentimentul că s-ar cuveni să-mi plătesc unele datorii, înțelegeți? Un voluntar la Self-Pride își petrece aproape jumătate din timp stând de vorbă cu copiii, iar în rest lucrează la un program de strângere a informațiilor, ceva în genul TIP. Știți despre TIP?

— Denunțați traficanții, spuse Tony.

— Exact. Există un număr de telefon la care poți suna, ca să dai informații anonime despre traficanții de droguri din zonă. Ei bine, noi nu așteptăm ca oamenii să ne sune la Self-Pride. Noi cercetăm zonele în care știm că acționează traficanții. Mergem din ușă în ușă, stăm de vorbă cu părinții și cu copiii, încercăm să scoatem de la ei tot ce știu. Facem dosare despre traficanți, până când considerăm că am adunat suficiente probe, apoi înaintăm dosarele la secția de poliție a orașului Los Angeles. Prin urmare, dacă acest Bobby Valdez se ocupă de trafic de droguri, există o șansă să cunosc câte ceva despre el.

— Trebuie să fiu de acord cu Tony, spuse Frank. Ești un om deosebit.

— Hei, ascultați, nu merit să mă bateți pe spate fiindcă lucrez la Self-Pride. Nu umblu după complimente. Odinioară am corupt cu droguri suficienți copii care ar fi ajuns oameni cumsecade, dacă n-aș fi fost eu ca să-i abat din drumul lor. Îmi va lua mult, foarte mult timp, până voi ajuta destui copii ca să simt că am echilibrat balanța.

Frank scoase fotografiile din plic și i le întinse lui Tucker.

Negrul se uită la fiecare în parte.

— Îl cunosc pe nemernic. E unul dintre cei treizeci despre care adunăm probe în momentul de față.

Inima lui Tony își accelerează bătăile la gândul vânătăilor care se anunța.

— Numai că nu folosește numele de Valdez, adăugă Tucker.

— Dar care, Juan Mazquezza?

— Nici acesta. Cred că se numește Ortiz.

— Știi unde l-am putea găsi?

Tucker se ridică în picioare.

— Dați-mi voie să sun la centrul de informații de la Self-Pride. S-ar putea să aibă o adresă.

— Grozav! se bucură Frank.

Tucker porni spre bucătărie, cu gând să vorbească la telefonul de acolo, apoi se opri și întoarse capul către cei doi polițiști.

— Ar putea dura câteva minute. Dacă vreți să vă omorâți timpul uitându-vă la desenele mele, vă puteți duce în birou. Arată spre ușa dublă care lega biroul de sufragerie.

— Bineînțeles, exclamă Tony. Mi-ar face plăcere să le văd.

Intră în birou împreună cu Frank și constată că încăperea era mobilată și mai auster decât sufrageria. O masă de desen, mare și scumpă, cu o lampă pe ea. Lângă masă era tras un scaun înalt, cu pernă și spătar cu arc, lângă care se găsea un dulăpior pe roțile cu toate instrumentele de lucru. Lângă o fereastră stătea un manechin de magazin, cu capul înclinat timid și cu brațele netede și lucitoare întinse în lături. La picioarele manechinului se vedeau cupoane de materiale în culori vii. Nu existau rafturi sau dulapuri. Vrafurile de schițe, blocuri și ustensile de desen erau aliniate pe podea, lângă perete. Se vedea limpede că Eugene Tucker era convins că, într-o bună zi, va reuși să-și mobilizeze întreaga casă cu piese la fel de rare ca cele din sufragerie și, între timp, oricât i-ar fi de incomod, nu ar voi să cheltuiască bani pe mobilă ieftină, de folosință temporară.

Chintesența optimismului californian, se gândi Tony.

Pe un perete erau prinse, în piuneze, schițe în creion și alte câteva în culori. Rochiile, taioarele și bluzele erau sofisticate, totuși naturale, feminine, dar nu înzorzonate. Avea un excelent simț al culorii și intuia

genul de detaliu care oferea originalitate unui anumit obiect vestimentar. Fiecare dintre desene luat în parte era, fără îndoială, creația unui talent de excepție.

Lui Tony încă nu-i venea să creadă că negrul acela uriaș și înăsprit de viață putea crea îmbrăcăminte femeiască pentru a-și câștiga existența. Apoi își dădu seama că și în cazul lui funcționa același paradox ca în cazul lui Tucker. Ziua era polițist criminalist, înăsprit de toate violențele la care era martor, iar noaptea devenea artist, aplecat asupra unei pânze din apartamentul transformat în studio, unde picta, picta și iar picta. Într-un fel ciudat, se simțea frate cu Eugene, în ciuda culorii pielii.

În timp ce Frank și Tony admirau ultima schiță, Tucker se înapoie din bucătărie.

— Ei bine, ce părere aveți?

— Minunat! Îl felicită Tony. Ai un extraordinar simț al liniei și al culorii.

— Ești, într-adevăr, foarte bun, spuse și Frank.

— Știu, încuviință Tucker și râse.

— Există la Self-Pride un dosar despre Bobby Valdez? Întrebă Tony.

— Da. Dar acum își spune Ortiz, cum am bănuț. Din câte date am reușit să adunăm până acum, nu vinde decât PCP. Știu că n-ar fi cazul să arăt cu degetul spre alții... dar, din experiența mea, traficantul de PCP este cel mai josnic specimen din branșa drogurilor. Vreau să spun că PCP este o *otravă*. Distruge celulele creierului mai rapid decât oricare alt drog. Nu deținem încă suficiente informații ca să înaintăm dosarul la poliție, dar lucrăm la el.

— Există și o adresă? Întrebă Tony.

Tucker îi întinse o bucată de hârtie pe care adresa era notată cu litere frumos caligrafiate.

— E un bloc de apartamente scumpe, cu un cvartal mai la sud de Sunset și la câteva cvartale de La Cienega.

— Îl găsim noi, îl asigură Tony.

— Din câte mi-ai povestit despre el, spuse Tucker, și din câte am aflat noi despre el, la Self-Pride, aș zice că nu-i genul care să aibă muștrări de conștiință și care să încerce să se îndrepte. Ar fi bine să-l țineți la răcoare cât mai mult.

— Fii sigur că vom face tot posibilul, spuse Frank.

Tucker îi însoți până la ușa din față, apoi ieși cu ei afară, unde curtea pavată din fața casei oferea o priveliște panoramică asupra orașului Los Angeles, aflat la picioarele lor.

— Nu-i așa că-i superb? Îi întrebă Tucker. Nu-i nemaipomenit?

— Frumoasă panoramă, încuviință Tony.

— Ce oraș mare, mare și frumos, spuse Tucker, pe un ton de mândrie și afecțiune, ca și cum el însuși ar fi creat metropola. Știți, de curând am aflat că birocrații de la Washington au efectuat un studiu al posibilităților de transport în comun în orașul Los Angeles. Erau ferm decizi să ne vâre pe gât nu știu ce sistem, dar au descoperit cu surprindere că ar costa cel puțin o sută de miliarde de dolari ca să construiască o rețea de cale ferată pentru tranzit rapid, rețea care ar deservi numai zece sau doisprezece la sută din traficul navetei cotidiene. Încă nu-și dau seama cât de întins este vestul. Era înclinat spre poezie, chipul lui lat se luminase de plăcere, mâinile puternice gesticulau neîncetat. Ei nu înțeleg că semnificația orașului Los Angeles este spațiul — spațiul, mobilitatea și libertatea. E un oraș unde ai spațiu să te miști. Fizic și emoțional. Psihologic. La Los Angeles ai șansa să fii aproape orice vrei. Aici îți poți lua viitorul din mâinile altora, ca să ți-l modelezi tu

însuși. E fantastic. Îl iubesc. Doamne, cât îl iubesc.

Tony era atât de mișcat de profunzimea sentimentelor lui Tucker pentru Los Angeles, încât îi dezvălui propriul său vis ascuns.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu artist, să-mi câștig existența din arta mea. Pictez.

— Atunci, de ce ești polițist? întrebă Tucker.

— E o slujbă sigură.

— Dă-o dracului de slujbă sigură!

— Sunt un bun polițist. Îmi place meseria mea destul de mult.

— Ești un pictor bun?

— Cred că destul de bun.

— Atunci fă pasul, îl sfătui Tucker. Doamne, trăiești la marginea lumii occidentale, la limita posibilului. Adună-ți curajul. Ia-ți zborul. E o senzație teribilă, dar fundul prăpastiei e atât de departe, încât niciodată n-ai să te izbești de ceva tare sau ascuțit. De fapt, probabil vei descoperi exact ce am descoperit și eu. Că nu-i deloc vorba de o cădere. Vei avea senzația de cădere *în sus*!

Tony și Frank porniră pe lângă zidul de cărămidă până în alee, trecând de gardul viu cu frunze groase și cărnoase. Limuzina fără însemne de poliție era parcată la umbra unui curmal stufos.

Când Tony deschise portiera din dreapta, Tucker strigă după el din curtea pavată:

— Fă pasul! Ia-ți avânt și zboară!

— Mare figură! spuse Frank, în timp ce se îndepărtau de casa lui Tucker.

— Da, da, încuviință Tony, întrebându-se ce senzație dădea zborul.

În timp ce se îndreptau spre adresa dată de Tucker, Frank vorbi puțin despre negru, apoi mult despre Janet Yamada. Continuând să se gândească la sfatul lui Eugene Tucker, Tony nu era decât pe jumătate atent la ce-i spunea colegul lui. Frank nu observă că Tony era cu gândul în altă parte. Când vorbea despre Janet Yamada, nu încerca să aibă o conversație, ținea un monolog.

Un sfert de oră mai târziu, găsiră blocul de apartamente în care locuia Jimmy Ortiz. Garajul era subteran, păzit de o poartă de fier care se deschidea numai la un semnal electronic, așa că nu putură afla dacă înăuntru se găsea un Jaguar negru.

Apartamentele ocupau două etaje, în aripi construite separat, cu scări exterioare și pasarele. Complexul era structurat în jurul unei piscine imense, înconjurată de verdeată abundentă și luxuriantă. Exista și un bazin jacuzzi. Două fete în costume de baie și un tânăr păros ședea în bazin, bând martini și râzând, în timp ce jeturile de abur se învolburau în jurul lor.

Frank se opri la marginea bazinului jacuzzi și-i întrebă unde locuia Jimmy Ortiz.

— Tipul acela drăguț cu mustață? întrebă una din fete.

— Cu o figură de copil, spuse Tony.

— Da, el, încuviință fata.

— Acum poartă mustață?

— Da, dacă-i aceeași persoană, răspunse fata. Cel despre care vorbesc eu are un Jaguar mortal.

— El e, confirmă Frank.

— Cred că stă acolo, spuse fata. În corpul patru, la etajul al doilea, tocmai în capăt.

— E acasă? întrebă Frank.

Nici unul dintre tineri nu știa.

În corpul patru Tony și Frank urcară scările până la etajul al doilea.

Un balcon deschis se întindea pe toată lungimea clădirii, aparținând celor patru apartamente cu vedere spre curtea interioară. De-a lungul balustradei, pe partea opusă primelor trei uși, fuseseră puse ghivece cu iederă și alte plante agățătoare, pentru a da etajului același aspect agreabil și verde de care se bucurau locatarii de la parter. În dreptul ultimului apartament nu existau plante.

Ușa era întredeschisă.

Tony schimbă o privire cu Frank. În ochii fiecăruia se citea îngrijorarea.

De ce ușa era întredeschisă?

Oare Bobby știa că vor veni?

Se postară de o parte și de alta a intrării. Așteptară. Cu urechile la pândă.

Singurul sunet era pălăvrăgeala veselă a celor trei de la piscină.

Frank înălță întrebător din sprâncene.

Tony îi arată soneria.

După o scurtă ezitare, Frank apăsă butonul.

Înăuntru se auzi un sunet discret: *Bong-bing-bong*.

Așteptară un răspuns, cu ochii la ușă.

Deodată aerul încremeni, devenind insuportabil de apăsător. Umed. Dens. Cleios. Tony abia putea respira. Se simțea de parcă ar fi tras lichid în plămâni.

Nimeni nu răspunse la sonerie.

Frank apăsă butonul încă o dată.

Cum nici de astă dată nu răspunse nimeni, Tony vârî mâna sub haină și-și scoase revolverul din tocul de la umăr. Își simțea picioarele fără vlagă. Stomacul îl ardea.

Frank își scoase și el arma, ascultă atent să vadă dacă se auzea vreo mișcare înăuntru, apoi izbi ușa de perete.

Apartamentul era gol.

Tony se aplecă într-o parte, să poată privi mai bine înăuntru.

Sufrageria, din care nu vedea decât o mică porțiune, era cufundată în umbră și tăcere.

— Poliția! strigă Tony.

Vocea lui stârni ecouri sub acoperișul balconului.

O pasăre ciripi într-un măslin.

— Ieși afară cu mâinile ridicate, Bobby!

Pe stradă se auzi claxonul unei mașini.

— Bobby! strigă Frank. Ai auzit ce-am spus? Suntem de la poliție. S-a terminat. Așa că fă bine și ieși afară. Haide! *În clipa asta!*

Jos, în curte, cei trei tineri încetaseră să mai sporovăiască.

Tony avea senzația bizară că-i auzea pe locatarii din douăsprezece apartamente furișându-se la ferestre.

Frank ridică și mai mult glasul:

— Nu vrem să-ți facem nici un rău, Bobby!

— Ascultă ce ți se spune! strigă și Tony spre interiorul apartamentului. Nu ne forța să-ți facem rău. Ieși liniștit de acolo.

Bobby nu răspundea.

— Dacă ar fi înăuntru, spuse Frank, măcar ne-ar înjura de mamă.

— Și acum ce facem? întrebă Tony.

— Eu zic să intrăm.

— Iisuse, detest chestia asta. Poate ar trebui să chemăm ajutoare.

— Probabil că nu-i înarmat, spuse Frank.

— Glumești.

— Nu are cazier pentru port de armă. Afară de cazul în care urmărește o femeie, e o lichea josnică și lașă.

— E un ucigaș.
— De femei. Nu-i periculos decât pentru femei.
Tony strigă din nou:
— Bobby, e ultima ta șansă! Ieși chiar în clipa asta, lua-te-ar dracu'!
Ieși de acolo încet și fără șmecherii!
Tăcere.
Inima lui Tony bătea furios, ca un ciocan.
— OK, spuse Frank. Hai să isprăvim odată.
— Dacă nu mă înșală memoria, la ultima operațiune de acest gen tu ai fost cel care a intrat primul.
— Da. Cazul Wilkie-Pomeroy.
— Atunci cred că-i rândul meu, spuse Tony.
— Știu că aștepți de mult ocazia.
— Oh, da.
— Din toată inima.
— Care acum îmi stă în gât.
— Atunci, du-te și înșfacă-l, tigrule.
— Acoperă-mă.
— Holul e prea îngust, ca să-ți asigur spatele așa cum trebuie. După ce intri, n-am să mai pot vedea dincolo de tine.
— Am să stau cât mai aplecat cu putință, spuse Tony.
— Stai îndoit de mijloc. Am să încerc să mă uit pe deasupra ta.
— Fă tot posibilul.

Tony simțea un ghem în stomac. Trase aer în piept de câteva ori, încercând să se liniștească. Trucul nu avu alt efect decât să-i facă inima să bată mai tare și mai repede decât până atunci. În cele din urmă, se aplecă și se repezi prin ușa deschisă, cu revolverul întins în față. Alergă pe pardoseala lunecoasă de gresie și se opri în pragul sufrageriei, scrutând umbrele, atent la cea mai mică mișcare, așteptându-se în fiecare clipă să primească un glonț între ochi.

Sufrageria era luminată slab de raze subțiri de soare strecurate pe la marginile draperiilor groase. Din câte își dădea seama Tony, formele din jur nu erau altceva decât canapele, scaune și mese. Locul părea ticsit de mobilă mediteraneană americanizată, masivă, scumpă și total lipsită de gust. O șuviță subțire de soare cădea pe canapeaua de catifea roșie, cu o floare de crin uriașă și absolut grotescă cioplită pe brațele din imitație de stejar.

— Bobby?

Nici un răspuns.

Undeva se auzea ticăitul unui ceas.

— Nu vrem să-ți facem nici un rău, Bobby.

Aceeași tăcere.

Tony își ținu respirația.

Auza răsuflarea lui Frank.

Nimic altceva.

Încet și cu băgare de seamă își îndreptă spatele.

Nimeni nu trase în el.

Pipăi peretele până când găsi comutatorul. Într-un colț se aprinse o lampă cu un abajur pe care era pictată o scenă extravagantă de coridă. Tony își putu da seama că atât sufrageria, cât și prelungirea ei erau pustii. Frank veni lângă el și făcu semn spre ușa debaralei din hol.

Tony se trase un pas înapoi, ferindu-se din fața lui.

Cu revolverul la înălțimea abdomenului, Frank deschise cu prudență ușa glisantă. În debara nu se aflau decât câteva bluzoane subțiri și mai multe cutii de pantofi.

Păstrând distanța între ei, ca să nu fie ținte ușoare, cei doi polițiști

traversară sufrageria. Văzură un dulăpior bar cu balamale de fier negru, ridicol de voluminoase. Ușile de sticlă ale micului bar erau vopsite în galben. În mijlocul camerei se găsea o masă de cafea, imensă, cu opt laturi, având în centrul tăbliei un inutil vas pentru jeratic, cu ornamente de aramă. Canapeaua și scaunele cu spătar înalt erau tapițate cu catifea stacojie, cu o mulțime de franjuri aurii și ciucuri negri. Draperiile erau din brocart galben și portocaliu intens. Covorul era o cergă miștoasă de culoare verde. O locuință de o urâtenie ieșită din comun.

Totodată, se gândi Tony, un loc absurd în care să-ți găsești sfârșitul.

Străbătură sufrageria și cercetară mica bucătărie. Acolo era o murdărie fără seamăn. Frigiderul și cele câteva dulapuri erau deschise. Conserve, borcane și cutii fuseseră scoase de pe rafturi și aruncate pe podea. Unele păreau aruncate într-un acces de furie. Câteva borcane erau sparte și cioburile sclipeau în mijlocul mizeriei. O baltă de lichior de vișine se întindea pe gresia galbenă, ca o ameobă roșietică; vișinele de un roșu strălucitor erau împrăștiate prin toată încăperea. Aragazul era mânjit cu cremă de ciocolată. Peste tot fulgi de porumb. Murături cu mărar. Măsline. Spaghete crude. Cineva folosise muștar și jeleu de struguri pentru a mâzgăli același cuvânt de patru ori pe singurul perete gol din bucătărie:

Cocodrilos

Cocodrilos

Cocodrilos

Cocodrilos

— Ce limbă e asta? întrebă unul din ei în șoaptă.

— Spaniolă.

— Și ce înseamnă?

— Crocodili.

— De ce tocmai crocodili?

— Nu știu.

— Sinistru, se strâmbă Frank.

Tony încuviință. Se găseau într-o situație bizară. Deși nu înțelegea ce se întâmplă, Tony simțea că îi pândea un mare pericol. Ar fi vrut să știe din spatele cărei uși avea să apară.

Căutară și în dormitor, la fel de plin de mobilă ca și celelalte două încăperi. Bobby nu era nici aici, nici în debara.

Porniră agale pe hol, spre cele două dormitoare cu baie. Mergeau fără să scoată un sunet.

În primul dormitor și în prima baie nu găsiră nimic neobișnuit.

În dormitorul mare domnea aceeași harababură. Toate hainele fuseseră scoase din dulap și aruncate peste tot. Zăceau îngrămădite pe podea, adunate ghem pe pat, peste măsuța de toaletă, unde căzuseră când fuseseră aruncate — cele mai multe, dacă nu chiar toate, distruse aproape complet. Mânele și gulerile cămășilor fuseseră smulse. Reverele bluzoanelor și ale costumelor fuseseră rupte. Tivurile pantalonilor fuseseră descusute. Cel care făcuse așa ceva acționase într-o pornire de furie oarbă, dar, cu toate acestea, lucrase uimitor de metodic.

Cine să fi făcut una ca asta? Cineva care-i purta pică lui Bobby?

Bobby însuși? De ce să-și fi distrus bucătăria și hainele?

Și ce legătură aveau toate acestea cu crocodilii?

Tony avu sentimentul îngrijorător că se mișcau prea repede prin apartament și că treceau cu vederea ceva important. Undeva în mintea lui încerca să prindă contur o explicație pentru lucrurile ciudate pe care

le descoperiseră, însă nu reușea să-și clarifice ideea.

Ușa băii de alături era închisă. Singura încăpere pe care n-o cercetaseră.

Frank își aținti revolverul asupra ușii și, fără s-o scape din ochi, i se adresă lui Tony:

— Dacă n-a plecat înainte de venirea noastră, atunci trebuie să fie în baie.

— Cine?

Frank îi aruncă o privire rapidă și perplexă.

— Bobby. Cine altul?

— Crezi că și-a distrus propria locuință?

— Păi... tu ce părere ai?

— Ne scapă ceva.

— Da? Ce anume?

— Nu știu.

Frank porni spre ușa de la baie.

Tony șovăi, ciulind urechile ca să prindă un eventual zgomot din apartament.

Locul era tăcut ca un mormânt.

— În baia asta *trebuie* să fie cineva, spuse Frank.

Amândoi se postară de o parte și de alta a ușii.

— Bobby! Mă auzi? strigă Frank. Nu poți sta o veșnicie acolo. Ieși afară cu mâinile ridicate!

Nimeni nu ieși din baie.

— Chiar dacă nu ești Bobby Valdez, oricine ai fi, trebuie să ieși de acolo, spuse Tony.

Zece secunde. Douăzeci. Treizeci.

Frank puse mâna pe clanță și o răsucă încet, până când ușa se deschise cu un clinchet ușor. O trânti de perete și, în aceeași clipă, se trase de cealaltă parte a ei, ca să evite eventuale gloanțe, cuțite sau alte semne că prezența lui acolo era nedorită.

Nici un foc de armă. Nici o mișcare.

Singurul lucru care venea din baie era o duhoare insuportabilă.

Urină. Excremente.

Tony începu să tușească.

— Iisuse!

Frank își acoperi gura și nasul.

Baia era pustie. Podeaua era acoperită cu bălți de urină de un galben strălucitor, iar dulăpiorul, chiuveța și sticla cabinei de duș erau mânjite cu fecale.

— Ce Dumnezeu se petrece aici? Întrebă Frank printre degete.

Pe peretele băii era mâzgălit cu fecale același cuvânt, de două ori.

Cocodrilos.

Cocodrilos.

Tony și Frank se retraseră în grabă în mijlocul dormitorului, călcând pe cămăși sfâșiate și costume distruse. Acum, că ușa de la baie fusese deschisă, nu puteau scăpa de duhoare decât dacă părăseau încăperea, așa că ieșiră pe hol.

— Cine a făcut asta îl urăște de moarte pe Bobby, spuse Frank.

— Deci nu mai crezi că e opera lui Bobby?

— De ce-ar face una ca asta? Ar fi absurd. Iisuse, e cumplit de straniu. Simt că mi se face pielea de găină.

— Sinistru, încuviință Tony.

Încă îl dureau mușchii stomacului de încordare și inima nu bătea cu

mult mai încet decât în clipa în care se strecurase în apartament.

Amândoi tăcură câteva momente, încercând să prindă pașii unor fantome. Tony urmări din ochi un păianjen mic și cafeniu care urca pe peretele holului.

În cele din urmă, Frank își puse arma deoparte, își scoase batista și-și șterse obrazul transpirat.

Tony își puse, la rândul lui, revolverul în toc și spuse:

— Nu putem, pur și simplu, să plecăm și să punem locuința sub supraveghere. Vreau să spun că am mers prea departe pentru așa ceva. Am descoperit prea multe lucruri care au nevoie de o explicație.

— De acord, răspunse Frank. Va trebui să chemăm ajutoare, să obținem un mandat și să facem o percheziție ca la carte.

— Sertar cu sertar.

— Ce crezi că vom găsi?

— Dumnezeu știe.

— Am văzut un telefon în bucătărie, spuse Frank.

Porni pe hol, spre sufragerie, apoi coti către bucătărie. Tony nici nu trecuse pragul sufrageriei că Frank exclamă "Oh, lisuse!" și vru să iasă cu spatele din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat?

Nu apucă să pună întrebarea că se auzi un pocnet răsunător.

Frank scoase un țipăt și căzu pe o parte, prinzându-se cu mâna de muchia mesei și străduindu-se să rămână în picioare.

Alt pocnet stârni ecouri în apartament, reverberând din perete în perete, și Tony își dădu seama că fusese un foc de armă.

Dar bucătăria fusese pustie!

Tony duse mâna la revolver, cu sentimentul straniu că se mișca cu încetinitorul, în timp ce restul lumii se năpustea pe lângă el cu o viteză amețitoare.

Al doilea glonț îl nimeri pe Frank în umăr, făcându-l să se răsucească în loc. Polițistul se prăvăli în amestecul de lichior de vișine, spaghete nefierte, fulgi de porumb și cioburi.

În clipa în care Frank se prăbuși, Tony putu să vadă dincolo de el pentru prima oară și dădu cu ochii de Bobby Valdez. Acesta tocmai se strecura afară din masca de chiuvetă, loc pe care nu-l cercetaseră, fiindcă li se păruse prea îngust ca să ascundă un om. Bobby tocmai ieșea de acolo, răsucindu-și trupul ca un șarpe ce se târăște afară dintr-o gaură micuță. Numai picioarele rămăseseră sub chiuvetă. Întors pe o parte, se trăgea afară, proptindu-se într-un singur braț, în timp ce în mâna cealaltă ținea un pistol calibrul 6,32. Era în pielea goală. Părea bolnav. Ochii larg deschiși, cu privirea rătăcită, erau înconjuțați de cearcăne adânci și maronii. Era șocant de palid, cu buzele golite de sânge. Tony înregistrează toate aceste detalii într-o fracțiune de secundă, cu simțurile ascuțite de invazia adrenalinei.

În clipa în care Frank se prăbuși pe podea, iar Tony își duse mâna la armă, Bobby trase pentru a treia oară. Glonțul ricoșă de muchia zidului cu arcadă. O explozie de fărâme de moloz înțepară obrazul lui Tony.

Se trase în spate și se trânti la podea, rostogolindu-se pe jos, se lovi tare la umăr, icni de durere, apoi se rostogoli afară din sufragerie și din bătaia armei lui Bobby. Se târî până în spatele unui scaun din salon și, în sfârșit, își scoase arma din toc.

Trecuseră poate șase sau șapte secunde de când Bobby trăsesese primul foc. Cineva repeta, lisuse, lisuse, lisuse, lisuse" pe un ton ascuțit și tremurat.

Deodată, Tony își dădu seama că era propriul său glas. Își mușcă buza și se luptă să-și stăpânească o criză de isterie.

Descoperi amănuntul care nu-i dăduse pace: acum știa ce anume le scăpase din vedere. Bobby Valdez vindea PCP, fapt care ar fi trebuit să le rețină atenția în momentul în care văzuseră în ce hal era apartamentul. Ar fi trebuit să-și amintească de faptul că uneori traficanții erau îndeajuns de idioți ca să folosească marfa pe care o vindeau. PCP, numit și praful îngerilor, era un tranchilizant de uz veterinar, cu efect previzibil asupra cailor și taurilor. Dar, consumat de oameni, reacțiile variau de la transa placidă la halucinații stranii și la crize bruște de furie și violență. După cum spusese Eugene Tucker, PCP era otravă; pur și simplu, distrugea celulele creierului și gândirea. Datorită excesului de PCP, încărcat de energie negativă, Bobby își distrusese bucătăria și întregul apartament. Urmărit de crocodili sălbatici, dar imaginari, căutând cu disperare să se ferească de fălcile lor lacome, se strecurase în masca de chiuvetă, trăgând ușile după el. Tony nu se gândise să caute acolo, fiindcă nu-și dăduse seama că, de fapt, încercau să dea de urma unui dement. Cercetaseră cu atenție apartamentul, pregătiți să facă față reacțiilor unui violator psihopat și asasin ocazional, însă total nepregătiți în fața actelor bizare ale unui nebun incapabil de vorbire articulată. Distrugerea dementă din bucătărie și dormitorul mare, scrisul aparent fără sens de pe pereți, mizeria dezgustătoare din baie, toate acestea erau semne cunoscute ale isteriei cauzate de PCP. Tony nu lucrase niciodată la secția narcotice, totuși simțea că ar fi trebuit să recunoască aceste semne. Dacă le-ar fi interpretat corect, probabil ar fi căutat și sub chiuvetă, precum și în toate celelalte locuri suficient de mari ca să servească drept ascunzători, chiar dacă total incomode, fiindcă nu era lucru neobișnuit ca cineva suferind de o criză deosebit de gravă, în urma consumului de PCP, să cadă pradă în întregime paranoiei și să încerce să se ascundă de lumea ostilă, în special în locuri înghesuite și întunecoase, asemănătoare pântecelui mamei. Dar el și Frank interpretaseră greșit indiciile și acum iată că se găseau într-o situație extrem de critică.

Frank fusese împușcat de două ori. Era grav rănit. Poate pe moarte. Poate chiar mort.

Nu!

Tony încercă să-și alunge gândul și să găsească o cale de a prelua inițiativa.

În bucătărie Bobby începu să țipe înspăimântat de moarte:

— *Hay muchos cocodrilos!*

Tony traduse: *O mulțime de crocodili!*

Cocodrilos! Cocodrilos! Cocodrilos! Ah! Ah! Ahhh!

Țipatul îngrozit și repetat se preschimbă rapid într-un vaier jalnic, fără cuvinte.

Țipă de parcă într-adevăr ar fi sfâșiat de viu, se gândi Tony înfiorat.

Continuând să urle, Bobby se năpusti afară din bucătărie. Trase un glonț în podea, după toate aparențele încercând să ucidă un crocodil.

Tony se ghemui în spatele scaunului. Se temea că, dacă s-ar fi ridicat și ar fi ochit, ar fi fost doborât înainte de a apuca să apese pe trăgaci.

Zvâcnind disperat, ca să-și ferească picioarele goale de colții crocodililor, Bobby trase în podea o dată, apoi încă o dată.

Șase gloanțe până acum, socoti Tony. Trei în bucătărie, trei aici. Câte să fie în încărcător? Opt? Poate zece.

Bobby trase din nou, o dată, de două, de trei ori. Unul dintre gloanțe ricoșă în ceva. Trăsese nouă focuri. Mai avea unul.

Cocodrilos!

Cea de-a zecea împușcătură răsună asurzitor în spațiul închis și glonțul ricoșă din nou cu un șuierat ascuțit.

Tony se ridică din locul în care se ascunsese. Bobby se găsea la nici trei metri de el. Tony ținea revolverul cu amândouă mâinile, cu țeava îndreptată spre pieptul spânatic al omului în pielea goală.

— OK, Bobby. Liniștește-te. S-a terminat.

Bobby păru surprins să dea cu ochii de el. Se vedea limpede că era atât de absorbit de halucinațiile cauzate de PCP, încât nu-și amintea că Tony fusese în pragul bucătăriei cu mai puțin de un minut în urmă.

— Crocodili, spuse el gâfâind, de astă dată în engleză.

— Nu există nici un crocodil, răspunse Tony.

— Crocodili mari.

— Nu. Nu există nici un crocodil.

Bobby țipă, sări, se răsuci în loc și încercă să tragă în podea, dar pistolul nu mai avea gloanțe.

— Bobby, spuse Tony. Scâncind, Bobby se întoarse și se uită la el. Bobby, vreau să te culci la podea cu fața în jos.

— Or să mă înșface, se văicări Bobby. Avea ochii ieșiți din orbite. Irișii închiși la culoare erau înconjurați cu cercuri mari albe. Tremura din toate încheieturile. Or să mă sfâșie.

— Ascultă-mă, Bobby. Ascultă-mă cu atenție. Nu există nici un crocodil. Toți sunt în imaginația ta. Mă auzi?

— Au ieșit din toalete, rosti Bobby cu glas tremurat. Și din gurile de scurgere de la duș. Și din cea de la chiuveță. Oh, Doamne, ce mari sunt. Grozav de mari. Și toți vor să mă muște de sex. Spaima lui începea să se preschimbe în furie. Chipul palid se îmbujoră și buzele îi dezgoliră dinții într-un rânjet ca de lup. Dar n-am să-i las. N-am să-i las să mă muște de sex. Am să-i ucid pe toți!

Tony era disperat de neputința de a se face ascultat de Bobby și disperarea lui creștea la gândul că, poate, Frank sângera, fiind la un pas de moarte, pierzându-și puterile cu fiecare clipă, având urgent nevoie de îngrijire medicală. Decis să intre în fantezia obscură a lui Bobby astfel încât s-o poată controla, Tony vorbi cu glas blând și liniștitor:

— Ascultă-mă. Toți crocodilii s-au târât înapoi de unde au venit, în toalete și în gurile de scurgere. Nu i-ai văzut plecând? Nu i-ai auzit strecurându-se pe țevi și plecând din clădire? Au văzut că noi am venit să te ajutăm și au înțeles că suntem mai puternici decât ei. Au plecat toți, până la unul.

Bobby se holbă la el cu ochi inexpressivi, care nu mai aveau în ei nimic omenesc.

— Au plecat toți, repetă Tony.

— Au plecat?

— Nici unul nu-ți mai poate face rău.

— Minți!

— Nu. Spun adevărul. Toți crocodilii s-au strecurat pe...

Bobby își aruncă pistolul descărcat.

Tony se aplecă și pistolul îi zbură pe deasupra capului.

— Ticălosule!

— Stai liniștit, Bobby!

Bobby porni spre el.

Tony se trase înapoi din fața omului în pielea goală. Bobby nu ocoli scaunul. Se năpusti spre el, răsturnându-l într-o parte, deși era destul de greu.

Tony își aminti că un om cuprins de furia cauzată de praful îngerilor dădea deseori dovadă de puteri supraomenești. Nu rar se întâmpla ca patru-cinci polițiști vânjoși să lupte din greu pentru a domoli un singur om drogat cu PCP. Existau mai multe teorii medicale referitoare la cauza acestei bizare creșteri a forței fizice, dar nici o teorie nu folosea unui

polițist aflat față în față cu un nebun furios, puternic cât cinci sau șase oameni laolaltă. Tony își închipui că, probabil, nu va fi în stare să-l țină în frâu pe Bobby decât cu revolverul, deși în principiu era împotriva folosirii forței.

— Am să teucid, spuse Bobby. Degetele i se încleștaseră ca niște gheare. Era roșu ca racul la față și saliva i se adunase la colțurile gurii.

Tony împinse masa de cafea octogonală, punând-o între ei.

— Stai pe loc, fir-ai al dracului!

Nu voia să fie pus în situația de a-l ucide pe Bobby Valdez. În toți anii de când lucra la poliția din Los Angeles, nu împușcase decât trei persoane, de fiecare dată în exercițiul funcțiunii și în legitimă apărare. Nici unul dintre cei trei nu murise.

Bobby vru să ocolească masa de cafea.

Tony începu și el să ocolească masa, în sens opus.

— Acum eu sunt crocodilul, spuse rânjind Bobby.

— Nu mă sili să-ți fac rău.

Bobby se opri și, apucând muchia mesei de cafea, o răsturnă, dând-o la o parte din cale. Tony se lipi cu spatele de perete și Bobby se năpusti asupra lui, strigând ceva neinteligibil. Tony apăsă pe trăgaci și glonțul sfâșie umărul stâng al lui Bobby, răsucindu-l în loc. Bobby căzu în genunchi, apoi, incredibil, se ridică din nou, cu brațul stâng însângerat și atârând inutil pe lângă corp. Urlând mai curând de furie decât de durere, se repezi la șemineu și înșfacă o lopătică de alamă, pe care o azvârli spre Tony. Tony se feri și deodată Bobby se repezi spre el cu un vătrai ridicat deasupra capului. Obiectul îl lovi pe Tony în coapsă și tânărul scoase un țipăt, săgetat de durere în tot piciorul. Lovitura nu fusese îndeajuns de puternică pentru a rupe osul. Tony nu căzu, dar se lăsă în jos când Bobby își făcu vânt din nou cu vătraiul, cu și mai mare forță, țintind de astă dată capul. În aceeași clipă Tony trase cu pistolul în sus și de aproape în pieptul gol al atacatorului, și Bobby fu proiectat spre spate, cu un ultim urlat sălbatic. Se prăbuși pe un scaun, apoi pe podea, sângerând ca o fântână a morții, zvârcolindu-se, bolborosind, înfigându-și degetele în covor, mușcându-și brațul rănit, până când, în cele din urmă, rămase nemișcat.

Gâfâind, tremurând, blestemând, Tony își vârî revolverul în toc și se duse, poticnindu-se, la telefonul pe care-l văzuse pe o măsută de lângă perete. Formă 0 și spuse operatoarei cine era, unde se găsea și ce voia.

— Întâi ambulanța, apoi poliția, ceru el.

— Bine, domnule.

Închise telefonul și se duse, șchiopătând, în bucătărie.

Frank Howard continua să zacă pe podea, în mijlocul mormanului de gunoi. Reușise să se rostogolească cu fața în sus, dar nu mai mult de atât.

Tony îngenunche lângă el.

Frank deschise ochii.

— Ești rănit? Întrebă el fără vlagă.

— Nu, răspunse Tony.

— L-ai prins?

— Da.

— E mort?

— Da.

— Bravo.

Frank arăta îngrozitor. Avea obrazul alb ca varul și unsuros de transpirație. Albul ochilor căpătase o nuanță gălbuie, bolnăvicioasă, pe care n-o avusese mai înainte, iar ochiul drept era teribil de injectat. Buzele erau vinete. Umărul și mâneca dreaptă a costumului erau

îmbibate de sânge. Își ținea mâna stângă încleștată peste rana din stomac, dar printre degetele albite se scursese mult sânge; cămașa și partea de sus a pantalonilor erau umede și lipicioase.

— Te doare tare? Întrebă Tony.

— La început m-a durut. Nu mi-am putut opri gemetele. Dar începe să devină suportabil. Doar o arsură ușoară și un zvâcnet surd.

Tony se concentrase atât de mult asupra lui Bobby Valdez, încât nu auzise gemetele lui Frank.

— Oare te-ar ajuta un garou la braț?

— Nu. Rana e prea sus. La umăr. N-ai unde să pui garou.

— Ambulanța e pe drum, spuse Tony. Am dat telefon.

În depărtare se auzi sirena mașinii de salvare. Era prea curând pentru ambulanța sau mașinile de poliție cerute de Tony. Probabil, cineva telefonase când începuseră focurile de armă.

— Trebuie să fie poliția, spuse Tony. Am să cobor să-i întâmpin. Probabil că au o trusă completă de prim ajutor.

— Nu mă lăsa singur.

— Dar dacă au trusă de prim ajutor...

— Am nevoie de mai mult decât de un prim ajutor. Nu mă lăsa singur, repetă rugător Frank.

— OK.

— Te rog.

— OK, Frank.

Amândoi tremurau.

— Nu vreau să rămân singur, spuse Frank.

— Stau cu tine.

— Am încercat să mă ridic în capul oaselor, spuse Frank.

— Rămâi așa cum ești.

— N-am reușit.

— Totul va fi bine.

— Poate sunt paralizat.

— Corpul tău a suferit un șoc foarte puternic, atâta tot. Ai pierdut sânge. E firesc să te simți slăbit.

Vaierul sirenelor sfâșie tăcerea în dreptul blocului de apartamente.

— Ambulanța nu poate să mai întârzie mult, spuse Tony.

Frank închise ochii, făcu o grimasă de durere și gemu.

— Ai să te faci bine, prietene.

Frank deschise ochii.

— Vino la spital cu mine.

— Nu știu dacă-mi vor da voie.

— Spune-le să te lase.

— Bine. Sigur.

— Nu vreau să fiu singur.

— OK, încuviință Tony. Am să-i oblig să-mi dea voie în ambulanța aia afurisită, chiar de-ar fi să-i ameninț cu pistolul.

Frank zâmbi șters, dar în clipa următoare durerea îl săgetă și-i șterse zâmbetul de pe chip.

— Tony?

— Ce este, Frank?

— Vrei să... vrei să mă ții de mână?

Tony luă mâna dreaptă a colegului său. Glonțul se înfipsea în umărul drept și Tony își închipuia că Frank nu-și mai simțea brațul, dar degetele reci se încleștară peste mâna lui Tony cu o forță ieșită din comun.

— Știi ceva? Întrebă Frank.

— Ce?

— Trebuie să faci cum a spus el.
— Cum a spus cine?
— Eugene Tucker. Trebuie să-ți iei zborul. Să-ți încerci norocul. Fă ce vrei cu adevărat să faci în viața ta.
— Nu te frământa pentru mine. Trebuie să-ți păstrezi forțele ca să te faci bine.

Frank deveni neliniștit. Clătină din cap.

— Nu, nu, nu. Trebuie să mă ascuți. E important... ce încerc să-ți spun. Al dracului de important.

— OK, acceptă Tony. Liniștește-te. Nu face prea mult efort.

Frank tuși și pe buzele lui vinete apărură câțiva stropi de sânge.

Inima lui Tony bătea ca un ciocan. Unde era blestemata de ambulanță? De ce dracu' le trebuia atât de mult nenorociților ca să ajungă acolo?

Frank începu să vorbească răgușit și să facă pauze dese ca să-și recapete suflul.

— Dacă vrei să fii pictor... atunci fii pictor. Ești încă suficient de tânăr... ca să-ți încerci norocul.

— Frank, te implor, pentru numele lui Dumnezeu, păstrează-ți forțele.

— *Ascultă-mă!* Nu mai irosi... timp. Viața e al dracului de scurtă... ca s-o lași să-ți scape printre degete.

— Nu mai vorbi așa. Am ani întregi în față, ca și tine.

— Anii trec atât de repede... al dracului de repede. Nici n-apuci să-ți dai seama.

Frank icni după aer. Mâna i se încleștă și mai tare peste degetele lui Tony.

— Frank? Ce s-a întâmplat?

Frank nu răspunse. Se cutremură de un fior. Apoi începu să plângă.

— Lasă-mă să văd ce-i cu trusa aia de prim ajutor, spuse Tony.

— Nu mă lăsa singur. Mi-e frică.

— Nu lipsesc decât o clipă.

— Nu mă lăsa singur.

Lacrimi i se rostogoliră pe obraz.

— OK, am să aștept. Vor fi aici în câteva secunde.

— Oh, lisuse, gemu Frank deznădăjduit.

— Dar dacă durerea se înrăutățește...

— Nu... mă doare prea tare.

— Atunci ce este? Ceva nu-i în regulă.

— Mi-e rușine. Nu vreau să... știe nimeni.

— Ce să știe?

— Că mi-am pierdut controlul. Adineauri... am făcut pe mine. Tony nu știa ce să-i răspundă. Nu vreau să râdă lumea de mine, spuse Frank.

— Nimeni nu va râde de tine.

— Dar, lisuse, am făcut... În pantaloni... ca un copil.

— Cu toată mizeria asta de pe jos, cine-și va da seama?

Frank râse și chipul i se crispă de durere. Strânse mâna lui Tony cu și mai multă forță.

Altă sirenă. La o distanță de câteva cvartale. Din ce în ce mai aproape.

— Ambulanța, spuse Tony. Va fi aici într-un minut.

Vocea lui Frank devenea din ce în ce mai înceată și mai slabă.

— Mi-e frică, Tony.

— Te rog, Frank. Te implor, nu-ți fie frică. Sunt aici. Totul va fi bine.

— Vreau... ca cineva să-și amintească de mine, spuse Frank.

— Ce vrei să spui?

— După ce nu voi mai fi... vreau ca cineva să țină minte că am existat.

— Vei mai exista mult timp de aici înainte.

— Cine își va aminti de mine?

— Eu, răspunse Tony, abia reușind să articuleze cuvântul. Eu îmi voi aminti de tine.

Noua sirenă răsună la numai un cvartal distanță, aproape în dreptul lor.

— Știi ceva? spuse Frank. Cred că... poate am să scap. Durerea a dispărut dintr-o dată.

— Zău?

— Semn bun, nu-i așa?

— Sigur.

Sirena se opri o dată cu ambulanța, care trase chiar sub ferestrele apartamentului, scrâșnind din frâne.

Vocea lui Frank devenise atât de slabă, încât Tony fu nevoit să se aplece ca să-l audă.

— Tony... ia-mă în brațe. Strânsoarea mâinii lui slăbi. Degetele reci se descleștară. Ia-mă în brațe. Iisuse. Ia-mă în brațe, Tony. Te rog.

O clipă Tony se temu să nu-i facă mai mult rău rănitului, apoi își dădu seama intuitiv că nu mai conta. Se așeză pe podea, pe sânge și gunoi. Își trecu un braț pe sub Frank și-l săltă în capul oaselor. Frank tuși fără vlagă și mâna stângă lunecă de pe stomac, dând la iveală rana, o gaură hidoasă și ireparabilă, prin care se vedeau intestinale. Din clipa în care Bobby apăsase pentru prima oară pe trăgaci, Frank începuse să moară; nu avusese nici o șansă de supraviețuire.

— Ia-mă în brațe.

Tony îl strânse în brațe cum putu mai bine, îl strânse la piept ca un părinte care-și îmbrățișează copilul înfricoșat, îl strânse la piept și-l legăna încetișor, murmurându-i cuvinte blânde și liniștitoare. Continuă să murmure și după ce-și dădu seama că Frank murise. Murmura și-l legăna încetișor, cu blândețe și seninătate, îl legăna, îl legăna și iar îl legăna.

Luni după-amiază, la ora patru, omul trimis de compania de telefoane își făcu apariția la locuința lui Hilary. Ea îi arătă unde se aflau amplasate cele cinci derivații. În momentul în care tehnicianul companiei de telefoane se pregătea să înceapă lucrul, telefonul începu să sune.

Hilary se temea să nu fie același necunoscut care o suna mereu. N-ar fi vrut să răspundă, dar omul de la telefoane o privea întrebător, așa că la cel de-al cincilea apel își învinse teama și ridică receptorul.

— Alo?

— Hilary Thomas?

— Da.

— Sunt Michael Savatino. De la Savatino's Ristorante.

— Oh, nu-i nevoie să-mi reamintești. Nu te-am uitat nici pe dumneata, nici minunatul dumitale restaurant. A fost o cină de pomină.

— Mulțumesc. Ne dăm toată silința. Ascultați, domnișoară Thomas...

— Te rog să-mi spui Hilary.

— Atunci, Hilary. Ai primit azi vreo veste de la Tony?

Brusc ea intui încordarea din glasul lui Michael. *Înțelese* aproape ca o ghicitoare că lui Tony i se întâmplase ceva îngrozitor. O clipă i se tăie răsuflarea și o perdea de ceață i se așternu în fața ochilor.

— Hilary? Ești la telefon?

— N-am primit nici o veste de la el de aseară. De ce?

— Nu vreau să te alarmez. A avut loc un incident...

— Oh, Doamne!
— ...dar Tony n-a fost rănit.
— Ești sigur?
— N-are decât niște vânătăi.
— E la spital?

— Oh, nu. E absolut teafăr.

Hilary se destinse puțin.

— Ce fel de incident? întrebă ea.

În câteva cuvinte Michael îi povesti întâmplarea.

Tony ar fi putut să nu mai existe. Simți că o părăsesc puterile.

— Tony e șocat, îi spuse Michael. Extrem de afectat. Când a început să lucreze cu Frank, nu se împăcau prea grozav. Dar lucrurile au evoluat în bine. În ultimele câteva zile ajunseseră să se cunoască mai bine unul pe celălalt. De fapt, ajunseseră foarte apropiați.

— Unde-i Tony acum?

— Acasă. Schimbul de focuri a avut loc azi-dimineață, la unsprezece și jumătate. E acasă de la ora două. Am stat cu el până acum câteva minute. Am vrut să mai rămân, dar a insistat să mă duc la restaurant, ca de obicei. I-am spus să vină cu mine, însă m-a refuzat. Nu vrea să recunoască, dar are nevoie să fie cineva cu el.

— Mă duc la el, spuse Hilary.

— Asta speram să aud.

Hilary se spăla și-și schimbă hainele. Fu gata cu cincisprezece minute înainte ca depanatorul să termine lucrul la telefon, iar cele cincisprezece minute rămase fură cele mai lungi din viața ei.

În mașină, în drum spre locuința lui Tony, își aminti ce simțise în clipa aceea cumplită în care își închipuise că Tony era grav rănit, poate chiar mort. Aproape i se făcuse rău. O copleșise un insuportabil sentiment de pierdere.

Cu o seară în urmă, în timp ce aștepta să adoarmă, stătuse de vorbă cu ea însăși dacă îl iubea sau nu pe Tony. Oare era cu puțință să iubească pe cineva după tortura fizică și psihică îndurată în copilărie, după câte aflate despre firea duplicitară a majorității oamenilor? Oare putea iubi un bărbat pe care-l cunoștea doar de câteva zile? Încă nu ajunsesese la o concluzie. Acum însă știa că se temea să nu-l piardă pe Tony Clemenza, așa cum nu se temuse pentru nimeni în toată viața ei.

Ajunsă în dreptul blocului în care locuia Tony, parcă alături de jeepul albastru.

El locuia la etaj, într-o clădire cu două niveluri. La un balcon erau agățați clopoței de sticlă, care scoteau un clinchet jalnic în adierea brizei de seară.

Tony veni să deschidă, deloc surprins la vederea ei.

— Presupun că ți-a telefonat Michael.

— Adevărat. De ce nu m-ai sunat tu? întrebă Hilary.

— Probabil, ți-a spus că sunt la pământ. După cum vezi, exagerează.

— Era îngrijorat pentru tine.

— Mă descurc, spuse el, silindu-se să zâmbească. Totul e în regulă.

Cu tot efortul lui de a minimaliza reacția față de moartea lui Frank Howard, Hilary îi remarcă expresia răătăcită și privirea în gol.

Ar fi vrut să-l strângă în brațe și să-l consoleze, dar nu știa să fie bună cu oamenii în împrejurări obișnuite, cu atât mai puțin într-o asemenea situație. În plus, simțea că, înainte de a se oferi să-l consoleze, el trebuia să fie pregătit pentru așa ceva, ceea ce nu părea să fie cazul.

— Încerc să depășesc momentul, spuse Tony.

— Pot intra?

— Oh, sigur. Iartă-mă.

Locuia într-un apartament de burlac, cu un singur dormitor, însă cel puțin sufrageria era mare și aerisită. Avea un tavan înalt și un rând de ferestre în peretele dinspre nord.

— Lumină dinspre nord, bună pentru pictat, spuse Hilary.

— De aceea am închiriat apartamentul.

Arăta mai curând a studio decât a sufragerie. Pe pereți erau agățate vreo douăsprezece tablouri de-ale lui, care atrăgeau privirea. O parte din pânze stăteau pe podea, sprijinite de pereți, altele, stivuite în diverse locuri, în total vreo șaiszeci-șaptezeci. Pe două șevalete se găseau tablouri în lucru. În încăpere mai existau o masă mare de desen, un scăunel fără spătar și o trusă cu uneltele de lucru ale artistului. Rafturile înalte erau ticsite cu albume groase de artă. Singurele concesii făcute decorului obișnuit al unei sufragerii erau două canapele scurte, două mese la perete, două lămpi, o măsuță de cafea — toate aranjate în așa fel, încât să formeze un colț confortabil și intim, unde să se poată sta de vorbă. Cu tot aranjamentul bizar, sufrageria degaja o atmosferă de căldură și confort.

— Am decis să mă îmbăt, spuse Tony în timp ce închidea ușa. Să mă îmbăt criță. Să nu mai știu de mine. Tocmai îmi umpleam primul pahar când ai sunat tu. Vrei să bei ceva?

— Tu ce ți-ai luat? întrebă ea.

— Bourbon cu gheață.

— Dă-mi și mie același lucru.

În timp ce Tony se duse la bucătărie ca să pregătească băuturile, Hilary se uită mai îndeaproape la tablouri. Unele erau ultrarealiste; în acestea detaliul era atât de minuțios, dovedind un ascuțit simț de observație, atât de perfect redat în termeni de realism, încât picturile depășeau simpla fotografie. Câteva pânze erau suprarealiste, într-un stil nou și original, care nu amintea prin nimic de Dali, Ernst, Miro sau Tanguy. Erau mai aproape de lucrările lui Rene Magritte, îndeosebi Magritte din *Domeniul Arnheim* și *Buchet de gata*. Dar Magritte nu folosisese niciodată detalii atât de meticuloase în tablourile sale și tocmai această realitate mai reală decât realitatea propriu-zisă făcea elementele suprarealiste atât de uimitoare și de unice.

Tony se înapoie din bucătărie cu două pahare de bourbon. Hilary își luă băutura și spuse:

— Lucrările tale sunt extrem de originale și interesante.

— Zău?

— Michael are dreptate. Picturile tale se vor vinde la fel de repede pe cât le realizezi.

— Frumos din partea ta că gândești astfel. Merită să visezi așa frumos.

— Dacă cel puțin le-ai da o șansă...

— După cum ți-am spus și mai înainte, ești foarte amabilă, dar nu ești critic de artă.

Nu mai era el însuși. Glasul îi devenise sec și plictisit. Era opac, tern, deprimat.

Ea îl îmboldi puțin, sperând să-l readucă la viață.

— Te crezi isteț, spuse Hilary. Dar nu ești. Când vine vorba de creația ta, nu ești deloc isteț. Ești orb la posibilitățile care ți se oferă.

— Nu sunt decât un amator.

— Prostii!

— Un amator destul de *bun*.

— Uneori mă calci pe nervi, spuse ea.

— Nu vreau să vorbesc despre artă, replică Tony.

Deschise combina muzicală: Beethoven interpretat de Ormandy.

Apoi se duse la o canapea din celălalt capăt al sufrageriei.

Ea îl urmă și se așeză alături.

— Despre ce *vrei* să vorbim?

— Despre filme.

— Serios?

— Sau, poate, despre cărți.

— Serios?

— Sau, poate, despre teatru.

— Ceea ce vrei tu să discuți, de fapt, este ce ți s-a întâmplat astăzi.

— Nu. E ultimul lucru despre care doresc să stau de vorbă.

— Ai *nevoie* să vorbești despre asta, chiar dacă nu vrei.

— Am nevoie să uit tot, să-mi șterg totul din minte.

— Prin urmare, vrei să faci ca broasca țestoasă, spuse ea. Crezi că-ți poți vârî capul în carapace, ca să te ascunzi acolo.

— Exact, zise Tony.

— Săptămâna trecută, când încercam să mă ascund de toți și când tu voiai să ies cu tine în lume, mi-ai spus că nu e sănătos ca cineva să se închidă în sine după o experiență tulburătoare. Spuneai că e mai bine să-ți împărtășești sentimentele cuiva.

— Mă înșelam, spuse el.

— Aveai dreptate.

El închise ochii și tăcu.

— Vrei să plec? întrebă Hilary.

— Nu.

— Dacă vrei, plec. Nu mă supăr.

— Te rog să rămâi, spuse el.

— Bine. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre Beethoven și despre bourbon.

— Am priceput aluzia, zise ea.

Rămaseră tăcuți unul lângă altul pe canapea, cu ochii închiși, cu capetele lăsate pe spate, ascultând muzică, sorbind din băuturi, până când lumina soarelui apăru la ferestrele înalte, mai întâi arămie, apoi portocaliu murdar. Încet-încet, camera se umplu de umbre.

Devreme, luni dimineața, Avril Tannerton descoperi că cineva intrase în lipsa lui la Forever View. Făcu descoperirea când coborî în pivniță, unde avea un atelier de tâmplărie bine utilat. Aici văzu că unul dintre geamurile de la subsol fusese acoperit cu grijă cu bandă adezivă și apoi spart, pentru a permite spărgătorului să ajungă la încuietore. Era o fereastră mai mică decât cele obișnuite, cu balamale în partea de sus, dar chiar și un om solid s-ar fi putut strecura înăuntru, dacă ar fi ținut cu orice preț.

Avril era convins că în acel moment în casă nu exista nici un intrus. Mai mult decât atât, știa că fereastră nu fusese spartă vineri noaptea, fiindcă ar fi observat-o când își petrecuse o oră în atelier, lucrând la ultimul său proiect — un dulap pentru trei puști de vânătoare și alte două arme de foc. Nu-i venea să creadă că cineva ar fi avut curajul să spargă fereastră ziua în amiaza mare sau când el, Avril Tannerton, se găsea acasă, cum se întâmplase în noaptea precedentă. Prin urmare, trase concluzia că spargerea se petrecuse, probabil, sâmbătă noaptea, când el era la Helen Vir- tillion, la Santa Rosa. Cu excepția cadavrului lui Bruno Frye, Forever View fusese pustie sâmbătă. Era evident că spărgătorul știuse că clădirea era nepăzită și profitase de prilej.

Spărgător.

Nu cumva era absurd?

Un spărgător?

Nu credea să se fi furat ceva din sălile de expunere de la primul etaj sau din apartamentul său de la etajul al doilea. Era convins că ar fi descoperit urme ale furtului imediat după înapoierea sa, duminică dimineață. În plus, armele se găseau tot în birou, la fel ca bogata lui colecție de monede; fără îndoială că astfel de obiecte ar fi fost ținta predilectă a unui hoț.

În atelierul de tâmplărie, în dreapta ferestrei sparte de la subsol, se găseau unelte de calitate, atât manuale, cât și electrice, în valoare de câteva mii de dolari. Câteva atârnavă frumos de cârlige bătute în perete, altele erau aranjate în rafturi anume confecționate, proiectate și construite de el însuși. Își dăduse seama dintr-o ochire că nu lipsea nimic.

Nu i se furase nimic.

Nimic nu fusese distrus.

Ce fel de spărgător ar fi intrat într-o casă doar ca să se uite la lucrurile dinăuntru?

Avril privi țintă cioburile și banda adezivă de pe podea, apoi ridică ochii la fereastra spartă și se uită de jur împrejur prin subsol, cântărind situația, până când își dădu seama că ceva fusese totuși luat. Trei pungi de mortar a câte douăzeci și cinci de kilograme fiecare dispăruseră. Cu o primăvară în urmă, el și Gary Olmstead desființaseră vechea terasă de lemn din fața casei de pompe funebre și ridicaseră terenul cu ajutorul câtorva camioane de pământ, după care terasaseră cu îndemânare și construiseră o nouă verandă din cărămidă. În același timp, desființaseră trotuarele crăpate și lăsate într-o parte, înlocuindu-le cu dale din cărămidă. La sfârșitul unei trude de cinci săptămâni le rămăseseră trei saci de mortar pe care însă nu-i înapoiaseră la magazin, ca să-și recupereze banii, întrucât în vara următoare Avril intenționa să construiască o spațioasă curte interioară în spatele casei. Și iată că cei trei saci de mortar dispăruseră.

De parte de a constitui o explicație, descoperirea nu făcea decât să sporească misterul. Uimit și perplex, Avril continuă să privească țintă locul în care fuseseră depozitați sacii.

De ce un spărgător n-ar acorda atenție unor puști scumpe, unor monede valoroase și altor obiecte demne de luat în seamă, ca să sustragă numai trei saci de mortar, care nu valorau mare lucru?

Tannerton se scărpină în cap.

— Bizară chestie! murmură el.

După ce rămase un sfert de oră lângă Hilary, în întinericul tot mai dens, după ce ascultă Beethoven, după ce bău două trei degete de bourbon și după ce Hilary umplu din nou amândouă paharele, Tony se pomeni vorbind despre Frank Howard. Nu-și dădu seama că-și deschidea sufletul față de ea decât după ce începuse deja să vorbească. Se surprinse în mijlocul unei fraze, apoi cuvintele începură să curgă unul după altul. Timp de o jumătate de oră vorbi încontinuu, oprindu-se doar cât să ia o înghițitură de bourbon. Își aminti prima lui impresie despre Frank, neînțelegerile de la începutul colaborării lor, incidente dramatice sau amuzante din timpul serviciului, seara de pomină de la The Bolt Hole, întâlnirea cu Janet Yamada, afecțiunea și înțelegerea înfiripate între ei cu puțin timp în urmă. În sfârșit, când începu să povestească cele întâmplate în apartamentul lui Bobby Valdez, începu să vorbească cu glas coborât și șovăielnic. Când închidea pleoapele, revedea atât de clar bucătăria plină de gunoi și sânge de parcă ar fi privit aievea propria-i

sufragerie. Când încercă să-i explice lui Hilary ce simțise ținându-și în brațe prietenul muribund, începu să tremure. Îi era îngrozitor de frig, simțea fiori de gheață în carne, în oase și în inimă. Îi clănțăneau dinții. Ghemuit pe canapea, ascuns în umbrele purpurii, vărsă primele lacrimi pentru Frank Howard, lacrimi fierbinți pe pielea înfrigurată.

Văzându-l că plânge, Hilary îl prinse de mână, ținându-l aproape la fel cum îl ținuse el pe Frank. Îi șterse obrazul cu un șervețel. Îi sărută obrazii, apoi ochii.

La început îi oferi numai consolare. Nici el nu avea nevoie de mai mult. Apoi însă, fără ca vreunul din ei să dea, conștient, un înțeles îmbrățișării, ea căpătă un sens cu totul nou. Tony o înlănțui cu brațele. Acum nu se mai știa cine pe cine căuta să îmbărbăteze. Tony își plimba mâinile în sus și în jos pe spatele ei neted, mirându-se de rotunjimile ei perfecte. Îl fermeca trupul ei suplu, puternic și ferm, așa cum îl simțea sub bluză. Mâinile lui Hilary lunecau la rândul lor pe trupul lui Tony, mângâindu-l, strângându-l în brațe și admirându-i mușchii tari. Îi sărută colțurile buzelor și el îi răspunse, sărutând-o pe buze, plin de dorință. Limbile li se întâlneau și sărutul deveni fierbinte, pătimăș și umed, lăsându-i pe amândoi fără suflare, mai amețiți decât când buzele li se atinseseră pentru prima oară.

Înțeleseseră amândoi în același timp ce se întâmpla și se opriră brusc, amintindu-și rușinați de prietenul mort pe care abia începuseră să-l jelească. Dacă și-ar fi dăruit unul celuilalt plăcerea pe care o doreau și după care tânjeau atât de mult, ar fi fost ca și cum ar fi chicotit la o înmormântare. O clipă simțiră că erau pe punctul de a comite un act necugetat, o blasfemie.

Dar dorința lor era atât de puternică, încât nu se mai întrebară dacă se cuvenea să facă sau nu dragoste tocmai în seara aceea. Se sărutară timid, apoi cu pasiune, un sărut mai dulce decât oricând. Mâinile ei lunecară dornice pe trupul lui, și el îi răspunse la atingere, apoi ea răspunse la atingerea lui. El își dădu seama că era bine și drept să-și caute bucuria împreună. Acum actul dragostei nu mai însemna lipsă de respect față de un mort, ci o reacție la nedreptatea morții ca atare. Dorința lor nepotolită era consecința multor lucruri, printre care o profundă și firească necesitate de a dovedi că erau vii și de a afirma certitudinea că trăiau fericiți și din plin.

Într-o înțelegere tacită, amândoi se ridicară de pe canapea și meraseră în dormitor.

Când ieșiră, Tony aprinse o lampă în salon și raza ei se strecură dincolo de prag, singura lumină care cădea asupra patului. O penumbră blândă. O lumină aurie și caldă. Lumina părea îndrăgostită de Hilary, fiindcă nu se revărsa indiferentă peste ea, peste pat și peste Tony; o mângâia, subliniindu-i drăgăstoasă nuanța arămie a pielii fără cusur, adăugând strălucire părului negru ca abanosul și sclipind în ochii ei mari.

Rămaseră în picioare lângă pat, îmbrățișați și sărutându-se, apoi el începu s-o dezbrace. Îi descheie bluza și i-o scoase. Îi desprinse soutienul și ea își petrecu brațele prin el și-l lăsă să cadă la podea. Avea sâni frumoși — rotunzi, plini și ridicați în sus. Cu sfârcurile mari și întărite; el se aplecă și-i sărută. Ea îi luă capul în palme, îi ridică obrazul înspre ea și-i căută buzele, scoțând un suspin. Cu mâinile tremurând de emoție, el îi desfăcu catarama, apoi îi descheie nasturele și-i trase fermoarul de la blugi. Aceștia lunecară în jos, dezvelindu-i picioarele lungi, și Hilary își scoase pantofii și-i trase picioarele din pantaloni.

Tony îngenunche în fața ei, cu gând să-i scoată chiloții, când văzu o cicatrice lungă de patru centimetri pe șoldul drept. Cicatricea începea într-o parte a pântecelui neted și se pierdea spre spate. Nu provenea de

la o operație; nu era acea linie subțire pe care ar fi reușit-o chiar și un chirurg mai puțin îndemânat. Tony văzuse, în viața lui, răni de glonț și de cuțit frumos vindecate și, deși lumina nu era prea puternică, nu se îndoia că semnul se datora fie unui glonț, fie unei lame de cuțit. Cu mult timp în urmă, Hilary fusese grav rănită. Gândul că ea îndurase atâta suferință îi trezi dorința de-a o apăra și proteja. Ar fi vrut să-i pună zeci de întrebări în legătură cu cicatricea, dar nu era momentul cel mai potrivit. Sărută cu tandrețe carnea încrețită și o simți cum se crispează. Își dădu seama că lui Hilary îi era rușine de cicatrice. Ar fi vrut să-i spună că vechea rană nu-i răpea din frumusețe și din puterea de seducție și că, de fapt, acel defect neînsemnat îi sublinia perfecțiunea trupului.

Singurul mod de a-i înlătura temerile erau gesturile, nu cuvintele. Îi trase chiloții, și ea își scoase, pe rând, picioarele din ei. Încet, foarte încet, el își plimbă palmele în sus pe picioarele ei superbe, peste rotunjimile încântătoare ale gambelor, peste coapsele catifelate. Îi sărută părul negru și strălucitor de pe pubis, simțindu-l aspru pe obraz. Se ridică, îi prinse fesele tari cu amândouă mâinile și începu să-i frământa cu blândețe carnea tare. Hilary se lipi de el și buzele li se atinseră din nou. Sărutul dură câteva secunde sau câteva minute, apoi Hilary șopti:

— Grăbește-te.

În timp ce ea trăgea cuvertura deoparte și se lungea pe pat, Tony se dezbracă la rândul lui. Se întinse gol alături de ea și o luă în brațe.

Începură să se mângâie unul pe celălalt, fascinați la nesfârșit de rotunjimile, contururile, dimensiunile, fermitatea și elasticitatea trupurilor lor. Ea îi mângâie sexul, simțindu-l cum zvâcnește în mâna ei.

După un timp, cu mult înainte de a o pătrunde, el avu senzația ciudată că se topește în trupul ei, că deveneau o singură ființă, nu atât fizic sau sexual, cât spiritual, contopindu-se printr-o miraculoasă osmoză sufletească. Copleșit de căldura ei și excitat de făgăduința trupului superb de lângă el, dar în primul rând mișcat de șoaptele și gesturile unice, de mișcarea și reacțiile care o făceau să fie Hilary și numai Hilary, Tony trăia senzația că gustase un drog necunoscut și straniu. Percepțiile lui păreau să depășească limitele propriilor simțuri: avea senzația că putea privi cu ochii lui Hilary, ca și cum ar fi fost ai lui, că putea pipăi în același timp cu mâinile lui și cu ale ei, că putea simți gustul buzelor ei pe ale lui și gustul buzelor lui pe ale ei. Două minți îngemănate. Două inimi bătând în același ritm.

Sărutările ei fierbinți îi stârniră dorința de a gusta fiecare parte a trupului ei, fiecare părticică apetisantă. Începu s-o sărute pe tot trupul, până când, în sfârșit, ajunse în locul fierbinte dintre coapse. Îi desfăcu picioarele frumoase și-i atinse cu limba miezul umed, despărțindu-i pliurile tainice până întâlni mugurele ascuns care, la o atingere ușoară, o făcu să geamă de plăcere.

Hilary începu să geamă și să se zvârcolească sub atingerea lui iubitoare.

— *Tony!* El o iubea cu limba, cu dinții și cu buzele. Ea își arcui spatele și Tony își trecu palmele pe sub ea și-o ridică spre el. *Oh, Tony! Da, da, da!*

Începu să răsuflă adânc și precipitat. Când plăcerea deveni prea intensă, încercă să se smulgă de lângă el, dar în clipa următoare se arcui spre el, căutându-i și mai mult atingerea. Deodată începu să tremure din tot trupul și primii fiori ușori se transformară într-o superbă zvârcolire de plăcere pură. Gâfâia, își răsucea capul dintr-o parte în alta, țipând în extaz, lăsându-se purtată de explozia din ea, descătușându-se iar și iar, mușchii plini de dorință se contractau, se relaxau, iar se contractau și iar se relaxau. Într-un târziu, se liniști, epuizată. Rămase nemișcată, scoțând

un suspin adânc.

El înălță capul, îi sărută pânțele care se ridica și cobora rapid, apoi începuse să-i sărute sfârcurile sânilor.

Ea întinse mâna și-i prinse în palmă sexul tare. Dintr-o dată, anticipând împreunarea lor finală, contopirea totală, simți cum i se trezește din nou dorința.

Tony o deschise cu degetele, ea îi eliberă sexul și el își făcu loc în trupul ei.

— Da, da, da, șopti Hilary, în timp ce bărbatul pătrundea în trupul ei. Tony, iubitul meu. Iubitul meu, iubitul meu, iubitul meu Tony.

— Ce frumoasă ești...

Niciodată nu se simțise mai bine în trupul unei femei. Se ridică deasupra ei, proptindu-se în amândouă brațele și-i privi chipul frumos. Ochii lor se întâlniră și, după o clipă, el avu senzația că n-o privea pe ea, ci prin fereastra ochilor, privea înlăuntrul ei, în adâncurile ființei lui Hilary Thomas, în sufletul ei. Ea închise ochii și în clipa următoare îi închise și el, descoperind că acea legătură extraordinară nu dispărea când nu se mai priveau în ochi.

Tony făcuse dragoste și cu alte femei, dar nu se simțise față de nici una atât de apropiat cum se simțea față de Hilary Thomas. Și fiindcă aceste momente erau deosebite, voia ca ele să dureze cât mai mult, s-o aducă în pragul descărcării, să se elibereze împreună. Însă de data aceasta nu se mai putea controla ca de obicei. Se năpustea spre marginea abisului și nu putea face nimic să se oprească. Nu numai fiindcă ea era mai strâmtă, mai lunecoasă și mai fierbinte decât alte femei pe care le cunoscuse; nu era vorba numai de un truc al mușchilor vaginali bine antrenați; nu numai fiindcă sânii ei perfecți îl scoteau din minți și nici fiindcă pielea ei mătăsoasă era mai catifelată decât a tuturor femeilor pe care le cunoscuse. Toate acestea erau adevărate, dar pentru el Hilary era unică, deosebită într-un fel pe care încă nu reușise să-l definească și care făcea din contopirea lor un moment de plăcere aproape insuportabilă.

Ea îl simți că era pe punctul de-a se elibera și-i puse mâinile pe spate, trăgându-l înspre ea. Tony nu voia să se sprijine pe ea cu toată greutatea, dar lui Hilary nu părea să-i pese. Tony se lăsă peste trupul ei, strivindu-i sânii sub pieptul lui. Ea își ridică șoldurile, frecându-și bazinul de al lui, iar bărbatul se împinse în ea mai repede și cu mai multă forță. Incredibil, ea explodă din nou exact în clipa în care și el ejacula nestăpânit. Îl strânse în brațe, îl strânse cu putere, șoptindu-i numele iar și iar, în timp ce el se elibera iar și iar, mult, dens și exploziv, în cel mai adânc și mai întunecat ungher al ființei ei. Pe măsură ce se elibera, îl inundă un imens val de tandrețe, afecțiune și dorință și înțelese că niciodată nu va fi în stare s-o lase să plece de lângă el.

Rămaseră în pat, lungiți unul lângă celălalt, mână în mână, în timp ce inimile lor își domoleau treptat bătăile.

Hilary era zguduită fizic și emoțional de experiența trăită. Numărul și intensitatea descărcărilor o cutremura. Niciodată nu trăise asemenea senzații. Fiecare orgasm fusese ca un fulger săgetând-o până în străfundurile ființei, zguduindu-i fiecare fibră de fiorii unei plăceri cu neputință de descris. Dar Tony îi dăruise mult mai mult decât satisfacție sexuală; simțise și altceva, ceva cu totul nou pentru ea, ceva minunat și intens, cu neputință de pus în cuvinte.

Își dădea seama că mulți ar fi socotit sentimentele ei ca fiind perfect descrise prin cuvântul "dragoste", dar Hilary nu era dispusă să accepte

acea definiție care o tulbura. Timp îndelungat, încă din copilărie, cuvintele "dragoste" și "durere" fuseseră strâns asociate în mintea ei. Nu-i venea să creadă că era îndrăgostită de Tony Clemenza (și el de ea), nu îndrăznea să creadă, fiindcă, altfel, ar fi devenit vulnerabilă, ar fi rămas lipsită de apărare.

Pe de altă parte, îi venea greu să creadă că Tony ar fi în stare să-i facă rău cu bună știință. Tony nu era ca Earl, tatăl ei. Tony nu semăna cu nici un bărbat pe care-l întâlnise până atunci. Era atât de tandru și de blând, încât o făcea să creadă că lângă el se afla în deplină siguranță. Poate ar trebui să-și încerce norocul alături de el. Poate că el era bărbatul pentru care merita să-și asume riscul.

Apoi înțelese ce ar simți dacă legătura lor ar eșua după ce ea s-ar fi implicat sufletește. Ar suferi cumplit. Și nu știa dacă de data aceasta ar fi fost în stare să-și revină.

Era o mare problemă.

Iar soluția nu era deloc simplă.

Nu voia să se gândească la ea pentru moment. Nu voia decât să stea întinsă lângă el, bucurându-se de fericirea creată împreună.

Începu să-și amintească cum făcuseră dragoste, senzațiile erotice care o sleiseră de puteri, unele încă vii și calde în carnea ei.

Tony se întoarse pe o parte, cu fața către ea. O sărută pe gât, apoi pe obraz.

— Dau un bănuț dacă-mi spui ce gândești.

— Valorează mai mult decât atât, răspunse Hilary.

— Un dolar.

— Și mai mult.

— O sută de dolari?

— Poate o sută de mii.

— Cam scumpe gândurile tale!

— De fapt, nu sunt gânduri. Mai curând amintiri.

— Amintiri în valoare de o sută de mii de dolari? —Hm-hm.

— Despre ce?

— Despre ceea ce s-a întâmplat cu câteva minute în urmă.

— Știi, spuse el, m-ai uimit. Pari atât de pură și de cuviincioasă — aproape angelică — dar ai o minunată înclinație spre desfrâu.

— Pot fi și desfrânată, spuse ea.

— Chiar foarte desfrânată.

— Îți place corpul meu?

— E superb.

Un timp discutară mai mult despre nimicuri, cum fac îndrăgostiții, murmurând visător. Erau atât de extaziați, încât totul li se părea amuzant.

Apoi, vorbind încet, dar pe un ton mai serios, Tony spuse:

— Sper că ai înțeles că niciodată n-am să te las să pleci de lângă mine.

Ea își dădu seama că Tony era pe cale să facă o promisiune dacă intuia că și ea ar fi pregătită să facă același lucru. Tocmai aici era problema. Hilary nu era pregătită. Nu știa dacă va fi vreodată. Îl dorea. Oh, Doamne, cât îl dorea! Nimic pe lume nu i se părea mai minunat și mai binefăcător decât să trăiască împreună, îmbogățindu-și reciproc existența prin talentele și pasiunile lor. Dar se temea de deziluzia și durerea pe care ar simți-o dacă vreodată el ar ajunge să n-o mai dorească. Reușise să dea uitării toți anii de coșmar trăiți alături de Earl și Emma, dar nu putea uita ușor lecțiile de viață învățate în acel apartament cu multă vreme în urmă. Se temea de promisiuni.

Încercă să ocolească întrebarea subînțeleasă din afirmația lui și,

sperând să mențină conversația la un nivel superficial, spuse:

— N-ai să mă lași să plec de lângă tine *niciodată*?

— Niciodată.

— Nu-ți va fi greu să-ți faci meseria de polițist dacă mă ții în brațe?

Tony o privi în ochi, încercând să-și dea seama dacă ea înțelesese ce voise el să spună. Nu mă zori, Tony, îl rugă Hilary neliniștită. Am nevoie de timp. Doar de puțin timp.

— Îți las tot timpul de care ai nevoie.

— În clipa asta sunt atât de fericită, încât nu doresc decât să mă comport copilărește. Nu-i momentul să fim serioși.

— Atunci, am să încerc să mă comport și eu copilărește, spuse el.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Vreau să știu totul despre tine.

— Asta-i ceva serios, nu-i o copilărie.

— Uite ce e. Fii tu pe jumătate serioasă, iar eu voi fi pe jumătate copilăros. Pe urmă schimbăm rolurile.

— Bine. Prima întrebare.

— Care-i mâncarea ta preferată la micul dejun?

— Fulgi de porumb, răspunse ea.

— Dar la cină?

— Fulgi de porumb.

— Așteaptă o clipă, o rugă Tony.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că în ce privește micul dejun vorbeai serios. După aceea mi-ai dat două răspunsuri copilărești unul după altul.

— *Ador* fulgii de porumb.

— Acum îmi datorezi două răspunsuri serioase.

— Întreabă-mă.

— Unde te-ai născut?

— La Chicago.

— Acolo ai crescut?

— Da.

— Ce poți să-mi spui despre părinții tăi?

— Nu știu cine sunt părinții mei. Am ieșit dintr-un ou. Un ou de rață. Un adevărat miracol. Probabil, ai citit în ziare. La Chicago există și o biserică catolică botezată în cinstea acestui eveniment. Sfânta Fecioară a Oului de Rață.

— Într-adevăr, foarte copilăros.

— Mulțumesc.

— Ce-mi poți spune despre părinții tăi? repetă el întrebarea.

— Nu-i corect, protestă ea. Nu mă poți întreba de două ori același lucru.

— Cine a zis că nu?

— Eu.

— E chiar atât de grav?

— Ce anume?

— Ce au făcut părinții tăi.

Ea încercă să ocolească întrebarea.

— De unde ți-a venit ideea că au făcut ceva grav?

— Te-am mai întrebat despre ei. Te-am mai întrebat și despre copilăria ta. De fiecare dată ai evitat să-mi răspunzi. Ai fost foarte abilă și ai schimbat subiectul pe nesimțite. Ți-ai închipuit că n-am observat, dar mi-am dat seama.

Avea privirea cea mai pătrunzătoare pe care o întâlnise Hilary în viața ei. Aproape că o speria.

Închise ochii, ca să nu-i poată citi în străfundul sufletului.

— Spune-mi, o îndemnă Tony.
— Erau alcoolici.
— Amândoi?
— Da.
— Convinși?
— Oh, da.
— Violenți?
— Da.
— Și?
— Și nu mai vreau să vorbesc despre asta acum.
— Poate că ți-ar face bine.
— Nu. Te rog, Tony, sunt fericită. Dacă îmi ceri să vorbesc despre... ei, această fericire va dispărea. Până acum a fost o seară frumoasă. Nu mi-o strica.
— Mai curând sau mai târziu vreau să-mi povestești.
— OK, acceptă Hilary. Dar nu în astă-seară.
El oftă.
— Bine. Să vedem... Cine e persoana pe care o preferi din lumea televiziunii?
— Broscoiul Kermit, răspunse ea.
— Am spus *persoana*.
— Mie mi se pare mai uman decât toți cei din televiziune.
— Bravo. Dar cum e cu cicatricea?
— Kermit are cicatrice?
— Mă refer la cicatricea ta.
— Te deranjează? Întrebă ea, încercând să abată sensul întrebării.
— Nu, răspunse Tony. Te face și mai frumoasă.
— Nu zău!
— Vorbesc serios.
— Ai ceva împotrivă dacă verific, cu detectorul meu de minciuni, ce mi-ai spus?
— Ai un detector de minciuni aici?
— Bineînțeles. Întinse mâna și-i apucă penisul flasc. Detectorul meu de minciuni funcționează foarte simplu. Nu există nici un risc de a-l interpreta greșit. Nu trebuie decât să iau ștecherul principal — îi strânse ușor penisul — și să-l introduc în priza B.
— În priza B?
Ea se lăsă în jos pe pat și-i prinse penisul între buze. În câteva secunde sexul lui crescuse la loc, redevenind rigid și începând să zvâcnească. Peste câteva minute abia se mai putea abține.
Ea ridică privirea și râse.
— Să știi că nu mințai.
— Mă văd nevoit să repet ce am spus adineauri. Ești o femeie neașteptat de desfrânată.
— Îmi dorești trupul din nou?
— Îți doresc trupul din nou.
— Dar mintea mea?
— Se livrează împreună?
De astă dată ea se urcă deasupra, călare peste trupul lui, mișcându-se înainte și înapoi, dintr-o parte într-alta, în sus și în jos. Îi zâmbi când el întinse palmele ca să-i mângâie sânii care se legănau, apoi nu mai reuși să distingă mișcări sau mângâieri izolate; totul se contopi într-o mișcare continuă, fluidă, pasionată, fără început și fără sfârșit.
La miezul nopții se duseră în bucătărie și pregătiră o cină foarte târzie, alcătuită din hrană rece — brânză, friptură de pui, fructe și vin la

gheață. Aduseră mâncarea în dormitor și mâncară, hrănindu-se unul pe celălalt. Dar își pierdură interesul pentru mâncare înainte de a mânca prea mult.

Erau ca o pereche de adolescenți, obsedați de trupurile lor și binecuvântați cu rezistență aparent fără limite. În timp ce se legănau ritmic, cuprinși de extaz, Hilary era perfect conștientă că nu executau doar o serie de acte sexuale, ci un ritual important, o ceremonie încărcată de semnificații, care o purifica de vechile ei temeri. Se încredința altei ființe umane, într-un fel pe care numai cu o săptămână în urmă l-ar fi considerat imposibil, fiindcă își lăsa mândria la o parte, se dăruia, se oferea lui, riscând să fie respinsă, umilită și înjosită, dar cu speranța timidă că el nu va abuza de ea. Și, într-adevăr, nu abuza. Multe dintre lucrurile făcute de ei ar fi fost degradante în compania altui partener, dar cu Tony totul era frumos, înălțător, minunat. Cu toate acestea, Hilary nu se simțea încă în măsură să-i spună că-l iubea, nu în cuvinte, însă afirma același lucru în pat, când îl implora să facă ce voia cu ea, lipsindu-se de apărare, deschizându-se total, până când, îngenunchind în fața lui, supsesse cu buzele și limba ultimul strop de nectar dintre coapsele lui.

Ura față de Earl și Emma era acum la fel de neîmpăcată ca pe vremea când părinții ei trăiau, fiindcă din pricina influenței lor nu reușea să-și exprime sentimentele față de Tony. Se întrebă ce va trebui să facă pentru a rupe lanțurile în care o ferecaseră.

Un timp, rămaseră în pat înlănțuiți, fără un cuvânt, fiindcă nu era nevoie de cuvinte.

Zece minute mai târziu, la patru și jumătate dimineața, ea spuse:

— Ar fi cazul să mă duc acasă.

— Rămâi.

— Ești în stare de mai mult?

— Doamne, nu! Sunt terminat. Nu vreau decât să te strâng în brațe.

Rămâi să dormi aici, o rugă el.

— Dacă rămân, nu vom dormi.

— *Tu* ești în stare de mai mult?

— Din păcate nu, iubitele. Dar mâine am de lucru, ca și tine. Și suntem prea excitați și prea plini unul de celălalt ca să ne odihnim câtă vreme împărțim același pat. Vom continua să ne atingem, să stăm de vorbă și să ne împotrivim somnului, exact cum facem acum.

— Păi, trebuie să ne obișnuim să petrecem noaptea împreună, spuse el. Vreau să spun că vom petrece multe nopți în același pat, nu crezi?

— Multe, multe, încuviință ea. Prima e cea mai grea. Ne vom adapta când totul va înceta să mai fie o noutate. Când am să mă urc în pat cu bigudiuri și cremă pe față.

— Iar eu am să încep să fumez trabuc și să mă uit la filme cu Johnny Carson.

— Mare păcat! spuse ea.

— Desigur, va dura un timp până când noutatea va dispărea.

— Da, va trece o vreme, încuviință Hilary.

— Vreo cincizeci de ani.

— Sau șaizeci.

Amânără plecarea ei încă un sfert de oră, apoi, într-un târziu, ea se sculă și se îmbracă. Tony își trase o pereche de blugi.

În sufragerie, în timp ce se îndreptau spre ușă, ea se opri și privi unul dintre tablouri.

— Vreau să duc șase dintre cele mai bune tablouri ale tale la Wyant Stevens în Beverly Hills, să văd dacă acceptă să se ocupe de tine.

- Nu va accepta să se ocupe.
- Vreau să încerc.
- E una dintre cele mai bune galerii de pictură.
- De ce ai un început umil?

El o privi în ochi, ca și cum ar fi văzut altă persoană. În cele din urmă, spuse:

- Poate ar trebui să-mi iau zborul.
- Să-ți iei zborul?

Tony îi povesti despre sfatul plin de entuziasm primit de la Eugene Tucker, fostul deținut de culoare ajuns creator de modă feminină.

— Tucker are dreptate, întări ea. Și nici măcar nu-i vorba să-ți iei zborul. E doar un mic salt. Nu renunți la slujba de polițist, nu renunți la nimic. Nu faci decât să încerci marea cu degetul.

Tony ridică din umeri.

— Wyant Stevens mă va refuza scurt, dar presupun că nu pierd nimic dacă-i dau ocazia să mă refuze.

— Nu te va refuza, îl contrazise ea. Alege șase tablouri, cele pe care le socotești tu reprezentative. Voi încerca să obțin o întâlnire cu Wyant, fie mai târziu în cursul zilei, fie mâine.

— Alege-le chiar tu, o îndemnă el. Ia-le cu tine. Când ai prilejul să-l vezi pe Stevens, arată-i-le.

— Dar sunt convinsă că va vrea să te cunoască.

— Dacă-i va plăcea ce vede, *atunci* va dori să facem cunoștință. Și dacă îi va plăcea cu adevărat, voi fi încântat să merg să-l întâlnesc.

— Tony, zău...

— Nu vreau să fiu de față când îți va spune că tablourile sunt foarte frumoase, dar că reprezintă creația unui amator de talent.

— Ești imposibil.

— Sunt prudent.

— Un pesimist incorigibil.

— Un realist.

Ea nu avea timp să cerceteze toate cele șaiszeci de pânze adunate în sufragerie. Află, cu surprindere, că mai existau peste cincizeci, păstrate în debarale, precum și vreo sută de desene în creion sau peniță și tot atâtea acuarele, plus nenumărate schițe preliminare. Voia să le vadă pe toate, dar numai când avea să fie odihnită și capabilă să le admire pe îndelete. Alese șase dintre cele douăsprezece tablouri atârnate pe pereții din sufragerie. Pentru a le proteja, le înveliră în cearșafuri vechi, rupte fâșii de Tony în acest scop.

El își puse cămașa și pantofii și o ajută să transporte tablourile până la mașină, unde le așezară în portbagaj.

Ea închise și încuie portbagajul, apoi se uitară unul la celălalt, nevrând să-și ia rămas-bun.

Stăteau la marginea unui cerc de lumină aruncat de o lampă de neon de pe un stâlp înalt de șase metri. El o sărută cast pe obraz.

Noaptea era răcoroasă și tăcută. Stelele străluceau pe cer.

— Nu mai e mult până în zori, spuse Tony.

— Vrei să cântăm împreună "Doi somnoroși"?

— Am o voce de speriat, spuse Tony.

— Mă îndoiesc, îl contrazise Hilary. Se aplecă spre el. Din experiența mea, pot afirma că ești excelent în tot ce faci.

— Desfrânat!

— Mă străduiesc.

Se sărutară din nou, apoi el îi deschise portiera.

— Azi nu te duci la lucru? întrebă Hilary.

— Nu. Nu după ce... s-a întâmplat cu Frank. Trebuie să mă prezint și

să redactez un raport, dar nu va dura mai mult de o oră. Îmi iau câteva zile libere. Am de recuperat o mulțime de zile libere.

— Am să-ți telefonez după-amiază.

— Aștept telefonul tău, răspunse el.

Ea demară și se pierdu pe străzile pustii, dinaintea zorilor. După ce depăși câteva cvartale, stomacul începu să-i chiorăie de foame și-și aminti că acasă nu avea nimic pregătit pentru micul dejun. Avusese de gând să-și facă cumpărăturile după plecarea tehnicianului de la telefoane, dar o sunase Michael Savatino și pornise în grabă spre locuința lui Tony. La primul colț coti la stânga și se duse la un magazin cu program de noapte, ca să cumpere ouă și lapte.

Tony socoti că Hilary nu va face mai mult de zece minute până acasă, mergând pe străzile pustii, totuși lăsă să treacă un sfert de oră înainte de a-i telefona ca să afle dacă ajunsese cu bine. Telefonul ei nu suna. Nu se auzeau decât sunete ca de computer — o serie de bipuri și bâzâituri care alcătuiau limbajul mașinilor inteligente — apoi câteva clinchete, păcănituri și trosnete, după care urmă fâșâitul sec și înfricoșător al legăturii întrerupte. Închise, formă numărul din nou, atent la fiecare cifră, dar nici de astă dată telefonul nu făcu apel.

Era convins că noul număr neinformabil era corect. Când îl primise de la Hilary, îl verificase de două ori, să fie sigur că nu greșea. Ea scosese din poșetă copia deciziei companiei de telefoane și i-o citise, deci nu se punea problema să-i fi dat numărul greșit.

Formă centrala și-i spuse ce se întâmpla. Centralista încercă să prindă legătura, dar nici ea nu reuși.

— Nu-i bine pus în furcă? întrebă el.

— Nu cred.

— Ce puteți face în acest caz?

— Voi anunța numărul la deranjamente, răspunse femeia.

Deranjamentele se vor ocupa de el.

— Când?

— Numărul e al unui invalid sau al unei persoane în vârstă?

— Nu, răspunse Tony.

— Atunci se aplică procedura normală, explică centralista. Unul dintre oamenii noștri se va ocupa de el în această dimineață după ora opt.

— Mulțumesc.

Tony puse receptorul în furcă. Ședea pe marginea patului. Privi gânditor așternutul mototolit pe care fusese culcată Hilary, apoi bucata de hârtie pe care era scris noul ei număr.

Deranjament?

Presupuse că era posibil ca lucrătorul să fi comis o greșeală în după-amiaza zilei precedente, când schimbase numărul lui Hilary. Posibil. Dar nu și probabil. De fapt, chiar foarte puțin probabil.

Deodată își aminti de telefoanele anonime care o deranjaseră. Cine făcea astfel de lucruri era de regulă o persoană slabă, lipsită de inițiativă și suferind de inhibiții sexuale; aproape fără excepții, astfel de indivizi erau incapabili de o relație normală cu o femeie și, în general, erau prea speriați și prea introvertiți ca să comită o tentativă de viol. De regulă. Aproape fără excepție. În general. Dar nu cumva acest nebun era unicul specimen între alți o mie, cu adevărat periculos?

Tony își puse o mână pe stomac. Îl încercă o senzație de greutate.

Dacă agenții de pariuri din Las Vegas ar fi mizat pe posibilitatea ca Hilary Thomas să devină ținta a doi asasini psihopați distincți în mai

puțin de o săptămână, șansele împotriva ar fi fost astronomice. Pe de altă parte, în decursul anilor de când lucra la poliția din Los Angeles, Tony întâlnise în nenumărate rânduri improbabilitatea; și de multă vreme învățase să se aștepte la ce era mai neașteptat.

Îi veni în minte Bobby Valdez. Gol. Târându-se afară din masca de chiuveță. Cu privirea rătăcită. Cu pistolul în mână.

La fereastra dormitorului se auzi un țipăt de pasăre, deși la răsărit nu se ivise nici o geană de lumină. Un țipăt ascuțit, crescând și scăzând în intensitate pe măsură ce pasărea zbura dintr-un copac într-altul. Ca și cum ar fi fost urmărită de o creatură rapidă, rapace și necruțătoare.

Fruntea lui Tony se acoperi de broboane de sudoare.

Se ridică de pe pat.

Ceva se întâmpla acasă la Hilary. Ceva nu era în regulă. Ceva grav.

Fiindcă se oprise la magazin ca să cumpere lapte, ouă, unt și alte câteva articole, Hilary nu ajunsese acasă decât la peste jumătate de oră după ce plecase de la locuința lui Tony. Îi era foame și o încerca o oboseală plăcută. Abia aștepta să-și pregătească o omletă cu brânză și cu mult pătrunjel tocat mărunț, ca apoi să doarmă cel puțin șase ore de somn foarte adânc și neîntrerupt. Era mult prea obosită ca să ducă Mercedesul în garaj, așa că îl parcă pe alea circulară.

Aspersoarele automate împrăștiu apa peste gazonul întunecat, cu un șuierat răcoros. O briză făcu să foșnească frunzele de palmieri de deasupra capului.

Intră în casă pe ușa din față. Salonul era cufundat în întuneric. Dar cum se așteptase să se întoarcă târziu, la plecare lăsase aprinsă lumina din hol. O dată intrată, ținu coșul de cumpărături cu o mână, în timp ce cu cealaltă închise ușa și o încuie de două ori.

Aprinse plafoniera din salon și făcu doi pași pe hol. În clipa următoare își dădu seama că întreaga locuință era distrusă. Două veioze fuseseră sfărâmate și abajururile sfâșiate. Vitrina zăcea pe covor, sfărâmată în mii de cioburi ascuțite; porțelanurile scumpe, serie mică, aflate în vitrină fuseseră făcute fărâme, izbite de șemineul de piatră și călcate în picioare. Tapițeria canapelei și a fotoliilor fusese sfâșiată și pe toată podeaua era împrăștiat buret și șomoioage de bumbac. Două scaune de lemn, care se pare că fuseseră izbite de perete în repetate rânduri, ajunseseră lemne de foc, iar peretele era plin de spărturi. Biroul frumos din colț avea picioarele rupte; toate sertarele fuseseră scoase și desfundate. Toate tablourile rămăseseră la locul lor, dar fiecare atârna în zdrențe. Cenușa fusese scoasă din șemineu și întinsă peste frumosul covor Edward Fields. Nici o piesă de mobilier nu scăpase intactă; până și paravanul șemineului fusese dezmembrat, iar plantele fuseseră toate smulse din ghivece și făcute bucățele.

La început Hilary încremeni, apoi șocul se preschimbă în furie față de vandalii care-i distruseseră casa.

— Ticălosul! scrâșni ea printre dinți.

Petrecuse multe ceasuri fericite, alegând, personal, fiecare dintre obiectele existente în acea încăpere. Cheltuisese pe ele o mică avere, dar nu valoarea pagubei o supăra; cea mai mare parte era acoperită de asigurare. Valoarea sentimentală însă nu putea fi înlocuită, fiindcă acelea fuseseră primele lucruri frumoase pe care reușise să le achiziționeze, și o durea pierderea lor. Lacrimi îi sclipiră în colțul ochilor.

Amorțită, nevenindu-i să creadă, înaintă în mijlocul dezastrului și abia după aceea îi trecu prin minte că poate se găsea în pericol. Se opri, încordându-și auzul. Casa era cufundată în tăcere.

Un fior de gheață o săgetă pe șira spinării și, pentru o clipă de groază, i se păru că simte pe ceafă o răsuflare. Se răsuci brusc și privi în spate.

Nu era nimeni.

Debaraua din hol, care fusese închisă la venirea ei, continua să rămână închisă. O clipă o fixă cu privirea, așteptând, temându-se că se va deschide. Dar, dacă cineva s-ar fi ascuns acolo, așteptând sosirea ei, și-ar fi făcut apariția până atunci.

Era o nebunie. Nu se putea întâmpla de două ori. Pur și simplu, nu se putea.

Era ridicol, nu?

Auzi un zgomot în spate.

Cu un țipăt înfundat, se răsuci cu brațul întins, ca să pareze atacul.

Dar n-o atacase nimeni. Continua să fie singură în salon.

Cu toate acestea, era convinsă că ceea ce auzise nu era un zgomot firesc, ca trosnetul unei bârne sau al podelei. Acum știa că nu era singură în casă. Simți o prezență străină.

Zgomotul se auzi din nou.

În sufragerie.

Un trosnet. Un clinchet. Ca și cum cineva pășea pe sticlă spartă sau pe porțelan sfărâmat.

Încă un pas.

Sufrageria se deschidea dincolo de arcadă, la șase metri de Hilary. Înăuntru era întuneric beznă.

Alt pas: *trosc-clang*.

Hilary începu să se dea înapoi, îndepărtându-se cu prudență de sursa zgomotului și apropiindu-se de ușa de la intrare, care acum părea să fie la o depărtare de un kilometru. Regreta amarnic că o încuiase.

Din beznă sufrageriei își făcu apariția un bărbat, înaintând în penumbra arcadei: un bărbat solid, înalt și lat în umeri. Necunoscutul se opri o clipă în semiîntuneric, apoi păși în lumina strălucitoare a salonului.

— Nu! urlă Hilary.

Năucită, încetă să se mai retragă spre ușă. Inima îi zvâcni năvalnic, buzele i se uscară și începu să-și clatine capul dintr-o parte într-alta, iar și iar: nu, nu, nu.

Bărbatul ținea în mână un cuțit mare și foarte ascuțit. Deodată rânji spre ea. Era Bruno Frye.

Tony mulțumi lui Dumnezeu că străzile erau pustii, fiindcă n-ar fi suportat nici o clipă de întârziere. Se temea să nu fie deja prea târziu.

Goni în mare viteză spre nord pe Santa Monica, apoi spre vest pe Wiltshire. Coborând prima pantă la ieșirea din Beverly Hills, jeepul atinse suta de kilometri la oră. Motorul urla, geamurile și butoanele slăbite de la bord vibrau cu un clinchet metalic. La poalele colinei semaforul era roșu. Tony nu frână. Apăsă pe claxon în semn de avertisment și trecu ca fulgerul prin intersecție. Săltă peste un canal de scurgere puțin adânc, o adâncitură lată, aproape insesizabilă la cincizeci de kilometri la oră, dar care la viteza jeepului păruse o prăpastie căscată sub mașină. O fracțiune de secundă pluti, literalmente, în aer, lovindu-se cu capul de tavan, deși purta centura de siguranță. Jeepul ateriză pe asfalt într-un concert de zăngănituri, scrâșnete și huruieli, însoțite de scrâșnetul ascuțit al unui cauciuc. Se răsuci spre stânga, partea din spate a mașinii rotindu-se cu un scrâșnet înfiorător, cu cauciucurile fumegând în semn de protest. O fracțiune de secundă se îngrozi la gândul că nu va reuși să

stăpânească jeepul, dar brusc își simți mâinile sigure pe volan și se trezi la mai mult de jumătatea pantei următoare, fără să-și dea seama cum ajunsese acolo.

Redusese viteza la șaiszeci de kilometri pe oră, iar acum accelera la optzeci. Era decis să nu depășească această limită. Nu trebuia să exagereze. Dacă intra cu jeepul într-un stâlp sau se răsturna și murea, nu i-ar mai fi fost de nici un folos lui Hilary.

Continua să încalce regulile de circulație. Lua mult prea repede și prea pe margine puținele viraje de pe traseu, încadrându-se pe benzile care duceau spre est, din nou recunoscător că nu circulau alte mașini. Toate semafoarele erau împotriva lui, o glumă perversă a sortii, dar Tony nu ținea cont de nici unul. Nu-și făcea griji că va fi amendat pentru exces de viteză sau pentru neglijență la volan. Dacă ar fi oprit, ar prezenta legitimația și i-ar lua cu el pe polițistii în uniformă, ducându-i la locuința lui Hilary. Spera însă să nu-i iasă în cale astfel de întâriri, fiindcă în acest caz ar fi nevoit să oprească, să se legitimeze și să le explice în ce consta urgența. Dacă i s-ar cere să tragă pe dreapta, ar pierde cel puțin un minut.

Or, intuia că pentru Hilary acel minut putea însemna diferența dintre viață și moarte.

Privindu-l pe Bruno Frye cum pășește pe sub arcadă, Hilary își închipui că era pe cale să-și piardă mințile. Omul murise. Era *mort!* Ea însăși îl înjunghiasse de două ori, îi văzuse sângele. Îl văzuse și la morgă, rece, galben la față și lipsit de viață. I se făcuse autopsie. Fusesse semnat un certificat de deces. *Morții nu umblă*. Cu toate acestea, iată că se întorsese din mormânt, ieșind din întunericul sufrageriei, oaspete nepoftit, cu un cuțit uriaș în mâna înmănușată, gata să sfârșească ce începuse cu o săptămână în urmă; cu toate acestea, era, pur și simplu, imposibil ca el să se afle acolo.

Hilary închise ochii, încercând să gonească vedenia. Dar în clipa următoare, când se sili să deschidă ochii din nou, năluca era tot acolo.

Hilary nu se putea urni din loc. Ar fi vrut să fugă, dar toate încheieturile — șoldurile, genunchii, gleznela — erau rigide, înțepenite, și nu avea puterea să le pună în mișcare. Se simțea sfârșită, plătândă ca o femeie foarte, foarte bătrână. Era convinsă că, dacă ar reuși cumva să-și dezmoștească încheieturile și să facă un pas, s-ar prăbuși.

Nu putea scoate un sunet, dar în străfundurile ființei ei urla.

Frye se opri la mai puțin de cinci metri de ea, cu un picior pe o grămadă de bumbac sau umplutură smulsă dintr-un fotoliu distrus. Era umflat la față și tremura violent, vizibil în pragul unei crize de isterie.

Oare un mort putea fi isteric?

Hilary se gândi că, probabil, își pierduse mințile. *Nu se putea altfel*. Era nebună de-a binelea. În același timp, știa că avea mintea întreagă.

Un strigoii? Dar ea nu credea în strigoii. În plus, se presupunea că o fantomă era lipsită de substanță, transparentă sau, cel puțin, translucidă. Putea fi o nălucă la fel de compactă ca acest mort umblător, la fel de convingătoare și înspăimântător de *reală* ca omul din fața ei?

— Cățea! scrâșni el. Cățea împruțită!

Glasul lui jos, aspru și răgușit era inconfundabil.

Dar, se gândi înnebunită Hilary, acele corzi vocale ar fi trebuit deja să înceapă să putrezească. Gâtul lui ar trebui să fie deja înfundat de putreziciune.

Simți cum crește în ea un râs ascuțit și isteric și se luptă să-și păstreze cumpătul. Dacă ar începe să râdă, nu s-ar mai opri.

— M-ai ucis, mârâi el, încă tremurând în pragul isteriei.
— Nu, protestă ea. Oh, nu. Nu.
— Ba da! urlă omul, agitând cuțitul prin aer. M-ai ucis! Să nu minți! Știi. Nu crezi că știi? Oh, lisuse! Acum mă simt atât de ciudat, de singur, de pustiit. Glasul lui trăda un amestec de furie și suferință sufletească autentică. Mă simt atât de gol și de înfricoșat. Și totul din cauza ta.

Parcuse încet cei câțiva metri care îl despărțeau de ea, călcând cu grijă printre sfărâmături.

Hilary văzu că ochii mortului nu erau albi și nici nu aveau pete lăptoase. Ochii lui erau albaștri-cenușii, foarte vii și scăpărau de o furie rece și distrugătoare.

— De data aceasta, ai să rămâi printre cei morți, o amenință Frye, apropiindu-se. De data aceasta, n-ai să te mai întorci.

Hilary încerca să se tragă înapoi din fața lui. Făcu un pas șovăielnic, dar genunchii aproape refuzau s-o susțină. Cu toate acestea, nu căzu. Puterile n-o părăsiseră atât pe cât crezuse.

— De data aceasta, continuă Frye, îmi voi lua toate măsurile de siguranță. Nu-ți voi lăsa nici o șansă să te întorci. Am să-ți smulg inima ta blestemată.

Ea mai făcu un pas înapoi, dar nu avea nici o importanță: oricum, nu exista cale de scăpare. N-avea timp să ajungă la ușă și să deschidă amândouă zăvoarele. Dacă ar încerca, el ar fi lângă ea dintr-un singur salt și i-ar înfige cuțitul între umeri.

Dacă ar alerga spre scări și ar încerca să-și ia pistolul din dormitor, cu siguranță că n-ar mai avea norocul de data trecută. De data aceasta, Frye ar prinde-o înainte de-a ajunge la etajul al doilea.

— Am să-ți retez capul tău afurisit.

Ajunse în fața ei: o putea atinge cu mâna.

Hilary nu avea unde să fugă, unde să se ascundă.

— Am să-ți tai limba. Am să-ți umplu gura cu usturoi. Am să-ți-o înfund cu usturoi, să nu mai poți ademini pe nimeni, ca să te întorci din iad.

Hilary își putea auzi bătăile năprasnice ale inimii. Nici nu putea respira, atât era de înspăimântată.

— Am să-ți scot ochii tăi blestemați.

Ea îngheță din nou, incapabilă să se urnească din loc.

— Am să-ți scot ochii și am să-i strivesc, ca să nu mai vezi drumul înapoi.

Frye ridică cuțitul sus, deasupra capului.

— Am să-ți retez mâinile, ca să nu-ți mai cauți drumul înapoi din iad.

Cuțitul rămase în aer o veșnicie: teroarea dădea timpului altfel de dimensiuni. Vârful ascuțit atrăgea privirea femeii, aproape hipnotizând-o.

— Nu!

Lama tăioasă scânteie în lumină.

— Cățea!

Apoi cuțitul se repezi în jos, direct spre obrazul ei, cu lama sclipind în lumină, din ce în ce mai jos, într-un arc lung, neted și ucigător.

Hilary ținea sub braț punga cu cumpărături. Pe negândite, dintr-o mișcare rapidă și instinctivă, apucă punga cu amândouă mâinile și o ridică în sus, în calea cuțitului care cobora, într-o încercare disperată de a opri lovitura fatală.

Lama trecu prin punga cu alimente, tăind cutia de lapte.

Frye urlă înfuriat.

Punga sfâșiată zbură din mâinile lui Hilary și căzu pe podea. Lapte, ouă, verdeață și bucățele de unt se împrăștiară pe covor.

Cuțitul fusese smuls din mâna mortului. El se aplecă să-l ridice. Hilary alergă spre scări. Știa că nu făcea decât să amâne inevitabilul. Câștigase două-trei secunde, nu mai mult, nu îndeajuns cât să se salveze.

Deodată se auzi soneria de la intrare.

Uimită, Hilary se opri în capătul de jos al scării și întoarse capul.

Frye se ridică în picioare, cu cuțitul în mână.

Privirile lor se întâlniră, și Hilary citi în ochii lui un licăr de nehotărâre.

Frye făcu un pas spre ea, dar mai puțin sigur pe el decât până atunci. Aruncă o privire neliniștită spre hol și spre ușa de la intrare.

Soneria se auzi din nou.

Ținându-se de balustradă și urcând treptele cu spatele, Hilary strigă după ajutor, țipând cât putea de tare.

— Poliția! se auzi afară un glas de bărbat. Era Tony. Poliția! Deschide ușa!

Hilary nu-și putea imagina de ce venise. Niciodată nu fusese atât de fericită să audă vocea cuiva ca în acest moment, când o auzea pe a lui.

Auzind cuvântul "poliție", Frye se opri, ridică ochii spre Hilary, privi către ușă, apoi din nou la Hilary, calculându-și șansele.

Ea continua să țipe.

Geamul explodă cu un zăngănit care-l făcu pe Frye să tresară speriat și cioburi ascuțite căzură cu zgomot pe dalele din hol.

Deși din locul în care se afla, pe trepte, nu vedea până în hol, Hilary înțelese că Tony spărsese geamul ferestrei înguste de lângă ușă.

— *Poliția!*

Frye o fulgeră cu o privire furioasă. În viața ei nu văzuse o ură ca cea care schimonosea obrazul lui Frye, aducându-i în ochi o sclipire dementă.

— Hilary! strigă Tony.

— Am să mă întorc! o amenință Frye.

Mortul îi întoarse spatele și traversă în fugă salonul, în direcția sufrageriei, cu intenția vădită de a fugi prin bucătărie.

Icnind spasmodic, Hilary coborî în goană cele câteva trepte pe care le urcase. Se repezi la ușa de la intrare, de unde Tony o striga prin fereastra cu geamul spart.

Vârându-și pistolul în toc, Tony se înapoie de pe gazonul din spatele casei și intră în bucătăria puternic luminată.

Hilary stătea lângă masa de serviciu din mijlocul încăperii. Pe masa de lucru se găsea un cuțit, la câțiva centimetri de mâna ei dreaptă.

El închise ușa și spuse:

— Nu-i nimeni în grădina cu trandafiri.

— Încuie ușa, îl rugă ea

— Poftim?

— Ușa. Încuie-o.

El îi împlini dorința.

— Ai căutat peste tot? întrebă ea.

— În fiecare colțișor.

— Pe toate laturile casei?

— Da.

— Printre tufișuri?

— Sub fiecare în parte.

— Și acum? întrebă ea.

— Am să telefonez la secție și am să chem aici câțiva polițiști, care

să întocmească un raport.

— Nu va servi la nimic, spuse ea.

— Nu se știe niciodată. Poate că un vecin a văzut pe cineva dând târcoale mai devreme. Sau, poate, cineva l-a văzut fugind.

— Oare un mort trebuie să fugă? Nu poate o fantomă să dispară, pur și simplu, la dorință?

— Doar nu crezi în fantome?

— Poate nu era o fantomă, spuse Hilary. Poate era un cadavru umblător. Cât se poate de firesc, cum întâlnești zi de zi pe toate drumurile.

— Sper că nu crezi nici în zombie.

— Nu?

— Ești prea rațională pentru asta.

Ea închise ochii și clătină din cap.

— Nici nu știu ce să mai cred.

Glasul ei avea un tremur care-l tulbură profund. Hilary era la un pas de a face criză de nervi.

— Hilary... ești sigură de ceea ce ai văzut?

— A fost *el*.

— Dar cum e cu puțință?

— A fost Frye, insistă ea.

— Dar l-ai văzut la morgă joia trecută.

— Era mort?

— Bineînțeles că era mort.

— Cine a spus asta?

— Doctorii. Legiștii.

— S-au mai văzut și cazuri în care doctorii s-au înșelat.

— În privința unui deces?

— Din când în când citești în ziare despre astfel de cazuri, spuse ea. Medicii declară că cineva a decedat, semnează un certificat de deces, apoi deodată mortul se ridică în capul oaselor pe masa antreprenorului de pompe funebre. Se întâmplă. Nu foarte des, recunosc că nu în fiecare zi. Știu bine că astfel de cazuri sunt poate unul la un milion.

— Mai curând unul la zece milioane.

— Totuși, se *întâmplă*.

— Nu și în cazul acesta.

— Dar l-am *văzut*! Aici. Chiar aici. În astă-seară.

Tony veni lângă ea, o sărută pe obraz, o luă de mână, care era rece ca gheața.

— Ascultă, Hilary, Frye e mort. Din pricina rănilor cauzate de tine, Frye a pierdut jumătate din cantitatea de sânge din corp. A fost găsit într-o baltă de sânge. A pierdut tot acel sânge, apoi a zăcut sub soarele fierbinte, lipsit de îngrijire medicală, vreme de câteva ore. Pur și simplu, nu avea cum să supraviețuiască.

— Poate că a reușit.

Tony îi duse mâna la buze și-i sărută degetele albe.

— Nu, spuse el liniștit, dar ferm. Frye a murit cu certitudine în urma unei asemenea hemoragii.

Tony își închipuia că Hilary suferea de un ușor șoc, probabil cauza scurtcircuitului temporar al gândirii lucide, care determinase o scurtă confuzie de amintiri. Pur și simplu, confunda atacul de acum cu cel din săptămâna precedentă. Într-un minut-două, când își va reveni, mintea i se va limpezi și-și va da seama că bărbatul care pătrunsese în locuința ei în acea seară nu era Bruno Frye. Nu era nevoie decât s-o mângâie puțin, să-i vorbească pe un ton calm, să-i răspundă la toate întrebările, la toate presupunerile absurde, cât mai rezonabil cu puțință, până când ea avea

să redevină cea dintotdeauna.

— Poate că Frye nu era mort când a fost găsit în parcare de lângă supermarket, spuse ea. Poate era doar în comă.

— Legistul și-ar fi dat seama la autopsie.

— Poate nu i-a făcut autopsie.

— Dacă nu el, atunci a făcut-o alt medic din echipa lui.

— Ei bine, nu se lăsa Hilary, poate că în ziua aceea erau din cale afară de ocupați — un număr mare de cadavre aduse aproape în același timp sau ceva asemănător — și au decis să redacteze un scurt raport, fără să fi efectuat autopsia propriu-zisă.

— Imposibil, protestă Tony. Secția de medicină legală are cel mai înalt standard profesional din câte există.

— Am putea, cel puțin, verifica? Întrebă ea.

El încuviință din cap.

— Bineînțeles. Se poate. Dar uiți că Frye trebuie să fi trecut prin mâinile a cel puțin un antreprenor de pompe funebre. Probabil, chiar doi. Și că puținul sânge rămas a fost extras și înlocuit cu lichid de îmbalsămare.

— Ești sigur?

— Ca să fie expediat la St. Helena trebuia fie îmbalsămat, fie incinerat. Așa e legea.

Ea chibzui o clipă, apoi spuse:

— Dar dacă *este* unul dintre acele bizare cazuri, acel unu la un milion? Dacă *a fost* declarat decedat dintr-o greșală? Dacă legistul a *redactat* un raport de autopsie fictiv? Și dacă Frye s-a ridicat în capul oaselor pe masa antreprenorului de pompe funebre în clipa în care acesta începea să se ocupe de el?

— Te agăți de himere, Hilary. Nu mă îndoiesc că-ți dai seama că, dacă s-ar fi întâmplat așa, am fi aflat. Dacă un antreprenor de pompe funebre s-ar trezi în fața unui corp care să nu fie al unui mort, ci al unui om aproape golit de sânge și având nevoie urgentă de îngrijire medicală, fii sigură că respectivul antreprenor l-ar duce imediat la cel mai apropiat spital. Totodată, ar suna la secția de medicină legală. Sau dacă nu el, atunci spitalul. Am fi aflat imediat.

Ea cugetă la cele auzite. Privi țință podeaua bucătăriei și-și mușcă buza de jos. În cele din urmă spuse:

— Cum rămâne cu șeriful Laurenski din comitatul Napa?

— Încă n-am reușit să obținem o declarație de la el.

— De ce nu?

— A evitat să ne răspundă la întrebări. Refuză să vorbească la telefon cu noi sau să ne sune.

— Atunci, nu ți se pare că aici se ascunde ceva mai grav decât pare la prima vedere? Întrebă ea. Trebuie să fie o conspirație, în care este implicat și șeriful din Napa.

— La ce fel de conspirație te gândești?

— Eu... nu știu.

Continuând să vorbească pe un ton liniștit și calm, convins și acum că, până la urmă, ea va reacționa la argumentele lui blânde și rezonabile, Tony spuse:

— O conspirație între Frye, Laurenski și poate însuși Satan? O conspirație ca să înșele Moartea, determinând-o să nu-și facă datoria? O conspirație malefică, pentru a se întoarce din mormânt? O conspirație ca să trăiască o veșnicie? Mie toate acestea mi se par absurde. Ție nu?

— Ba da, răspunse ea, agasată. Și mie mi se par absurde.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Dacă ai fi răspuns că nu ți se par absurde, mi-aș fi făcut griji pentru tine.

— Dar, la dracu', aici se întâmplă ceva complet ieșit din comun. Ceva neobișnuit. Și mie mi se pare că șeriful Laurenski e cumva implicat. În definitiv, el l-a apărut pe Frye acum o săptămână. De fapt, a mințit pentru el. Iar acum vă evită, fiindcă nu poate oferi o explicație acceptabilă pentru ce a făcut. Tu n-ai impresia că dă dovadă de un comportament suspect? Nu ți se pare că ai de a face cu un om profund implicat într-o conspirație?

— Nu, răspunse Tony. Mie îmi sugerează un polițist pus într-o situație extrem de stânjenitoare. Ca slujitoral legii, a comis o greșală gravă. A acoperit un grangure local, închipuindu-și că acesta nu avea cum să fie implicat într-o tentativă de viol și crimă. Nu l-a putut găsi pe Frye în seara de miercuri, săptămâna trecută, dar a susținut că a vorbit cu el. Era absolut convins că Frye nu era omul pe care-l căutam. Însă s-a înșelat. Iar acum îi este teribil de rușine.

— Așa crezi tu? Întrebă ea.

— Așa crede toată lumea de la secție.

— Ei bine, eu nu sunt de aceeași părere.

— Hilary...

— În astă-seară l-am văzut pe Bruno Frye!

În loc să-și vină încet-încet în fire, după cum sperase Tony, starea lui Hilary se agrava, degenerând din ce în ce mai mult într-o închipuire macabră, cu morți pe picioare și conspirații stranii. Decise să ia taurul de coarne.

— Hilary, nu l-ai văzut pe Bruno Frye. Nu el a fost aici. Nu în astă-seară. Omul acela e mort. Mort și îngropat. Cel care a venit aici în astă-seară a fost altă persoană. Ai suferit un ușor șoc. Ești tulburată. E absolut explicabil. Totuși...

Ea își smulse mâna dintr-a lui și făcu un pas înapoi.

— Nu sunt tulburată. Frye a fost aici. Și m-a amenințat că se va întoarce.

— Acum câteva clipe ai recunoscut singură că povestea asta e absurdă. Nu-i așa?

— Da, încuviință ea fără prea mare tragere de inimă. Așa am afirmat. E absurd. *Și totuși, s-a întâmplat!*

— Crede-mă, am văzut cum se comportă cineva în stare de șoc, spuse Tony. Șocul distorsionează percepțiile, amintirile și...

— Ai de gând să mă ajuți sau nu? Întrebă ea.

— Bineînțeles că am să te ajut.

— Cum? Ce vom face?

— Pentru început, vom anunța intrarea prin efracție și atacul.

— Nu va fi teribil de jenant? Întrebă ea cu acreală. Când le voi spune că un mort a încercat să mă ucidă, nu crezi că vor vrea să mă rețină câteva zile, până mi se face un control psihiatric? Tu mă cunoști de o mie de ori mai bine decât oricine, și totuși mă crezi nebună.

— Nu te cred nebună, protestă el, întristat de tonul vocii ei. Cred că ești copleșită de întâmplare.

— Pe dracu'!

— E lesne de înțeles.

— Pedracu'!

— Hilary, ascultă-mă. Când poliția va ajunge aici, nu vei sufla o vorbă despre Bruno Frye. Te vei calma și vei încerca să fii stăpână pe tine...

— Dar *sunt* stăpână pe mine!

— ...și vei încerca să-ți amintești exact cum arăta atacatorul. Dacă îți liniștești nervii, dacă îți acorzi cât de cât o șansă, sunt sigur că vei fi surprinsă de ce-ți vei aminti. Când vei fi mai calmă, mai rațională în

legătură cu această întâmplare, îți vei da seama că n-a fost Bruno Frye.

— Ba a fost.

— Poate semăna cu Frye, dar...

— Faci exact ca Frank Howard mai deunăzi, spuse ea supărată.

Tony se arată răbdător.

— Cel puțin, mai deunăzi acuzai un om nu.

— Atunci, te porți exact ca toți ceilalți în care am avut încredere, spuse ea, simțind că-i tremură vocea.

— Vreau să te ajut.

— Rahat!

— Hilary, nu te îndepărta de mine.

— Tu ești cel care-mi întoarce spatele.

— Țin la tine.

— Atunci, dovedește-mi-o.

— Sunt aici, nu? Ce altă dovadă îți mai trebuie?

Își dădea seama că Hilary se simțea extrem de vulnerabilă și își imagina că acest lucru se datora experiențelor triste cu oameni pe care îi iubise și în care avusese încredere. Într-adevăr, probabil că fusese înșelată și rănită cu cruzime, fiindcă o dezamăgire obișnuită n-ar fi făcut-o atât de susceptibilă. Încă suferind de pe urma acelor vechi răni sufletești, pretindea în prezent încredere și devotament fanatic. În clipa în care Tony se îndoise de povestea ei, Hilary începuse să se îndepărteze de el, deși Tony nu punea la îndoială buna ei credință. Dar, la dracu', știa că nu era deloc bine să se joace cu deziluziile ei, cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru ea era s-o readucă, cu blândețe, la realitate.

— Frye a fost aici în astă-seară, insistă Hilary. Frye și nimeni altul.

Dar nu voi declara poliției acest lucru.

— Bine, încuviință el, răsuflând ușurat.

— Fiindcă nu am de gând să chem poliția.

— Cum?

Fără nici o explicație, ea îi întoarce spatele și ieși din bucătărie.

El o urmă în sufrageria distrusă și-i spuse:

— Totuși, va trebui să anunți asta.

— Nu trebuie să fac nimic.

— Compania ta de asigurări nu va plăti, dacă nu faci o declarație la poliție.

— De asta am să mă ocup mai târziu, replică Hilary, trecând din sufragerie în salon.

Tony veni în urma ei. Ea ocoli mormanele de sfărâmaturi din salon și se îndreptă spre scări.

— Ai uitat ceva, spuse el.

— Ce anume?

— Că și eu sunt polițist.

— Și?

— Și că, din moment ce cunosc situația, este de datoria mea să anunț poliția.

— Atunci, anunț-o.

— O parte a raportului va fi o declarație dată de tine.

— Nu mă poți obliga să cooperez. Nu dau nici o declarație.

Ajunși la piciorul scărilor, el o prinse de braț. Spaima ei se preschimbă în mânie.

— Dă-mi drumul.

— Unde te duci?

— Sus.

— Ce vrei să faci?

— Să-mi fac valiza și să mă duc la un hotel.

— Poți rămâne la mine, spuse el.
— Doar nu vrei să oferi adăpost unei țicnite ca mine, replică ea sarcastic.
— Hilary, nu te purta așa.
— Poate o iau razna și te omor în somn.
— Nu cred că ești nebună.
— Oh, perfect. Crezi doar că am luat-o razna Poate sunt doar un pic țicnită. Dar nu periculoasă.
— Nu încerc decât să te ajut.
— Ciudat mod de a mă ajuta.
— Nu poți rămâne o veșnicie la hotel.
— Mă voi întoarce acasă de îndată ce Frye va fi prins.
— Dacă nu faci o plângere oficială, nimeni nu-l va căuta.
— Îl voi căuta eu.
— Tu?
— Eu.
Era rândul lui Tony să-și iasă din fire.
— Ce ai de gând, Hilary Thomas? Te joci de-a detectivul?
— Aș putea angaja detectivi particulari.
— Oh, zău? exclamă el disprețuitor, conștient că astfel risca s-o îndepărteze și mai mult, dar prea supărat ca să-și păstreze calmul.
— Întocmai! încuviință ea. Detectivi particulari.
— Pe cine? Pe Philip Marlowe? Jim Rockford? Sam Spade?
— Te pricepi al dracului să fii sarcastic.
— Tu mă obligi să fiu. Poate că sarcasmul te va scoate din starea asta.
— Din întâmplare, impresarul meu cunoaște o firmă de detectivi particulari de prima mână.
— Îți spun că nu e genul de probleme cu care se ocupă detectivii.
— Vor face orice li se cere, atâta timp cât sunt plătiți s-o facă.
— Nu chiar orice.
— Asta vor face.
— Este un caz de competența poliției orașului Los Angeles.
— Poliția își pierde vremea căutând spărgători cunoscuți, violatori cu cazier...
— E o metodă de investigare foarte bună, verificată și eficientă, spuse Tony.
— Dar, de data aceasta, nu va da rezultate.
— De ce? Fiindcă atacatorul a fost un mort pe picioare?
— Exact.
— Atunci, poate ești de părere că poliția ar trebui să caute violatori și spărgători cu cazier, dar *decedați*?
Ea îi aruncă o privire încărcată de dispreț, în care se citea un amestec de furie și dezgust.
— Pentru a aborda acest caz, spuse ea, trebuie ca poliția să afle cum e posibil ca Bruno Frye să fi fost mort și țeapăn săptămâna trecută... și bine mersi în astă-seară.
— Tu ești atentă la ce spui, pentru numele lui Dumnezeu?
Tony începea să se îngrijoreze pentru ea. Încăpățânarea și lipsa ei de rațiune îl înspăimântau.
— Știu bine ce am spus, declară Hilary. La fel cum știu și ce am văzut. Nu numai că l-am *văzut* pe Bruno Frye în casa mea cu puțin timp în urmă, dar l-am și auzit. Era acea voce guturală și inconfundabilă. A fost el. El și nimeni altul. L-am văzut și l-am auzit amenințând că-mi va tăia capul și-mi va umple gura cu usturoi, ca și cum m-ar fi crezut vampir sau mai știu eu ce.

Vampir.

Cuvântul îl șocă pe Tony, deoarece se lega, în mod uluitor și incredibil, de cele câteva obiecte găsite în ziua de joi a săptămânii precedente în furgoneta cenușie a lui Bruno Frye — obiecte stranii, despre care Hilary nu avea cunoștință și de care Tony uitase până în această dimineață. Simți un fior de gheață în tot trupul.

— Usturoi? Întrebă el. Vampiri? Hilary, ce tot spui? Hilary se smulse din mâna lui și urcă în grabă scările. Tony alergă după ea. Ce-i cu povestea asta cu vampiri?

Continuând să urce treptele și refuzând să-l privească sau să-i răspundă la întrebări, Hilary zise:

— Nu-i așa că am de istorisit o poveste colosală? Am fost atacată de un mort viu, care credea că *eu* aș fi vampir. Oh, grozav! Acum ești convins că mi-am pierdut mințile! Hai, cheamă duba! Pune-o pe sărmana femeie în cămașă de forță înainte să pățească ceva! Vâr-o imediat într-o cameră cu pereții căptușiți cu saltele! Închide ușa și aruncă cheia!

Pe coridorul de la etajul al doilea, când el se afla la câțiva metri de capătul de sus al scărilor, iar Hilary se îndrepta spre ușa dormitorului, Tony o ajunse din urmă și o prinse iar de braț.

— Dă-mi drumul, fir-ar al dracului!

— Povestește-mi ce ți-a spus!

— Mă duc la un hotel și apoi am de gând să lămuresc povestea asta eu însămi.

— Vreau să aud fiecare cuvânt pe care ți l-a spus.

— Nu poți face nimic ca să mă oprești, spuse ea. Și acum, dă-mi drumul.

El strigă, vrând să se facă ascultat:

— La dracu', trebuie să știu ce-a spus despre vampiri!

Privirile li se întâlneau. Ea păru să citească în ochii lui teama și nedumerirea, fiindcă nu mai încercă să se elibereze din strânsoare.

— Ce dracu' e așa de important?

— Chestia cu vampiri.

— De ce?

— Din câte se pare, Frye era obsedat de chestiuni oculte.

— De unde știi?

— În furgoneta lui au fost găsite anumite obiecte.

— Ce fel de obiecte?

— Nu-mi amintesc chiar tot. Un pachet de cărți de tarot, o masă de spiritism, mai mult de douăsprezece crucifixe...

— În ziare n-am citit nimic despre toate acestea.

— Nu s-a făcut o declarație de presă în acest sens, explică Tony. În plus, până când poliția a terminat de cercetat furgoneta și de inventariat conținutul, și tocmai se pregătea să facă o declarație, toate ziarele își publicaseră deja articolele de senzație, iar reporterii își trimiseseră comentariile suplimentare la redacție. Cazul nu era suficient de palpitant ca să garanteze succesul unor relatări după trei zile. Dar stai să-ți spun ce mai era în furgonetă. Săculeți din pânză plini cu usturoi, prinși deasupra fiecărei portiere. Doi țărui cu vârfuri foarte ascuțite. Șase cărți despre vampiri și zombie și alte tipuri de așa-numiți "morți vii".

Hilary se cutremură.

— Mi-a spus că îmi va smulge inima și că-mi va înfige un țărui în ea.

— Iisuse!

— Voia să-mi scoată și ochii, ca să nu mai găsesc drumul înapoi din iad. Așa spunea. Sunt cuvintele lui. Se temea că, după ce mă va ucide, am să mă scol din morți. Aiura ca un dement. Totuși, *e/* e cel întors din groapă, nu? Râse ascuțit, fără pic de umor, un râs aproape isteric. Voia

să-mi reteze amândouă mâinile, ca să nu mai pot căuta drumul înapoi.

Tony se gândi că omul acela fusese la un pas de a-și aduce amenințările la îndeplinire și simți că i se face rău.

— *El a fost*, repetă Hilary. Acum înțelegi? A fost Frye.

— Nu putea fi machiat?

— Cum?

— Nu putea fi machiat ca să semene cu Frye?

— Ce sens ar avea?

— Nu știu.

— Ce ar avea de câștigat?

— Nu știu.

— M-ai acuzat că mă agăț de un pai. Ei bine, tu nu te agăți nici de un pai. E un miraj. Adică nimic.

— Dar e posibil să fi fost altă persoană, machiată? insistă Tony.

— Cu neputință. Nici un machiaj nu poate fi convingător de la o distanță atât de mică. Iar trupul era identic cu al lui Frye. Aceeași greutate și înălțime. Aceeași osatură. Aceiași mușchi.

— Dar dacă era cineva deghizat, imitând vocea lui Frye...

— Ar fi mai simplu pentru tine, replică ea cu răceală. O deghizare inteligentă, indiferent cât de bizară și inexplicabilă, e mai ușor de acceptat decât povestea mea despre un mort ridicat din groapă. Ai pomenit de vocea lui, iată altă fisură în teoria ta. Nimeni n-ar putea imita o asemenea voce. Oh, un ventriloc excelent ar putea realiza tonul grav, frazarea și accentul, nu însă și acel timbru răgușit, hârșăit. Nu poți vorbi așa decât dacă ai un laringe anormal sau corzi vocale bolnave. Frye s-a născut cu o malformație a sistemului fonator. Sau, poate, a suferit de o gravă afecțiune a gâtului când era mic. Sau, poate, și una, și alta. Oricum, cel care mi-a vorbit în astă-seară a fost Bruno Frye, nu o imitație reușită. Pun prinsoare pe tot ce am mai scump.

Tony își dădea seama că lui Hilary nu-i trecuse încă supărarea, dar nu putea spune dacă ea suferea de o criză de isterie sau dacă era ușor confuză. Ochii ei întunecați aveau o privire foarte limpede. Vorbea în fraze scurte și precise. Arăta perfect stăpână pe ea însăși.

— Dar Frye e mort, spuse Tony neconvins.

— A fost aici.

— Cum se poate așa ceva?

— Ți-am mai spus că asta am de gând să aflu și eu.

Tony intrase într-o încăpere stranie, o încăpere a minții, construită din imposibilități. Își amintea vag ceva dintr-o povestire cu Sherlock Holmes. Holmes îi spusese o dată lui Watson că în munca de investigație, o dată ce elimini toate posibilitățile, cu excepția uneia singure, unica rămasă, oricât de absurdă sau de incredibilă, aceea trebuia să fie adevărată.

Oare era imposibilul posibil?

Putea un mort să meargă pe picioare?

Se gândi la inexplicabila legătură dintre amenințările lansate de atacator și obiectele găsite în furgoneta lui Bruno Frye. Se gândi la Sherlock Holmes și, în cele din urmă, spuse:

— Bine.

— Bine ce? întrebă ea.

— Bine, poate a fost Frye.

— El a fost.

— Cumva... Într-un fel... Dumnezeu știe cum... dar poate a supraviețuit rănilor prin înjunghiere. Pare absolut imposibil, dar cred că trebuie să iau în considerație și această posibilitate.

— Câtă înțelegere! exclamă ea.

Încă nu-i trecuse supărarea. Nu era dispusă să-l ierte prea ușor.

Se smulse din nou de lângă el și intră în dormitorul mare.

Tony veni după ea.

Se simțea ușor amorțit. Sherlock Holmes nu pomenea nimic despre efectul gândului tulburător că nimic nu era imposibil.

Hilary scoase din debara un geamantan și începu să-l umple cu haine.

Tony se duse la telefonul de pe noptieră și ridică receptorul.

— E mort. Probabil că a tăiat firele afară. Va trebui să anunțăm poliția de la un vecin.

— Nu anunț nimic.

— Nu-ți face griji, o liniști el. Situația s-a schimbat. De data aceasta, îți voi susține eu povestea.

— Prea târziu, replică ea cu asprime.

— Ce vrei să spui? Ea nu răspunse. Smulse o bluză de pe umeraș, atât de furioasă, încât umerașul căzu cu zgomot pe podeaua debaralei. Sper că nu mai vrei și acum să te ascunzi într-un hotel și să angajezi detectivi particulari.

— Ba da. Exact asta am de gând să fac.

— Dar ți-am spus că te cred.

— Iar eu ți-am răspuns că-i prea târziu. Prea târziu ca să mai aibă vreo importanță.

— De ce ești atât de dificilă?

Hilary nu-i răspunse. Puse bluza împăturită în valiză și se întoarse la debara, să ia alte haine.

— Ascultă-mă, spuse Tony. Eu n-am făcut decât să dau glas câtorva îndoieli perfect rezonabile. Aceleași îndoieli pe care le-ar manifesta oricine într-o asemenea situație. De fapt, aceleași îndoieli pe care le-ai fi exprimat și tu dacă eu ți-aș fi povestit că văzusem un mort viu. Dacă rolurile noastre s-ar inversa, m-aș aștepta să fii sceptică. Nu m-aș înfuria pe tine. De ce naiba ești așa de irascibilă?

Hilary se înapoie de la debara, ținând în mână alte două bluze, și începu să împăturească una din ele. Evita să se uite la Tony.

— Am avut încredere în tine... din toate punctele de vedere, spuse ea.

— Nu ți-am înșelat în nici un chip încrederea.

— Ești la fel ca toți ceilalți.

— Ce s-a întâmplat mai devreme la mine acasă... n-a fost ceva deosebit? Ea nu-i răspunse. Ai să-mi spui că ceea ce ai simțit astă-seară — nu numai cu trupul, ci cu sufletul, cu mintea — ai să-mi spui că a fost la fel cu ce ai simți alături de oricare alt bărbat?

Hilary încercă să-l țină la distanță.

Nu-și lua ochii de la ceea ce făcea. Puse cea de a doua bluză în valiză și începu s-o împăturească pe a treia. Mâinile îi tremurau.

— Ei bine, pentru mine a fost ceva deosebit, continuă Tony, decis s-o îmblânzească. A fost perfect. Mai bine decât mi-am închipuit vreodată că ar putea să fie. Nu numai actul sexual în sine. Faptul de a fi împreună. De a simți aceleași lucruri. Ai pătruns în sufletul meu cum n-a făcut-o până acum nici o femeie. Când ai plecat de la mine, ai luat cu tine o parte din ființa mea, din sufletul meu, din inima mea, o parte vitală. Cât voi trăi, nu mă voi simți întreg decât alături de tine. Prin urmare, dacă îți închipui că am să te las să pleci, te înșeli amarnic. Am să mă lupt cu toată ființa ca să te rețin, doamna mea.

Hilary încetase să mai împăturească bluza. Stătea cu ea în mână, privind-o ținută.

Nimic în viața lui nu i păruse nici pe jumătate atât de important cât

ar fi fost să știe la ce se gândea ea.

— Te iubesc, spuse Tony.

Fără să-și ia privirea de la bluză, ea îi răspunse cu tremur în glas:

— Oare jurămintele sunt respectate? Sunt respectate vreodată jurămintele dintre doi oameni? Acest fel de jurămintă? Când cineva spune "Te iubesc", oare chiar gândește astfel? Dacă părinții mei mă puteau sufoca cu dragostea câteva clipe, ca apoi să mă bată până mă umpleau de sânge, în cine dracu' să mai am încredere? În tine? De ce m-aș încrede în tine? Nu se va sfârși totul în dezamăgire și suferință? Nu se întâmplă întotdeauna așa? Mi-e mai bine singură. Pot să-mi port singură de grijă. Nu mi se va întâmpla nimic. Atâta doar că nu mai vreau să sufăr. M-am săturat să sufăr. M-am săturat definitiv! N-am de gând să mai fac jurămintă și să risc. Nu pot. Pur și simplu, nu pot.

Tony se duse la ea, o prinse de umeri și o sili să-l privească în ochi. Buza de jos a lui Hilary tremura. Lacrimi se adunară în colțul ochilor ei frumoși, dar ea își înfrână plânsul.

— Îmi porți exact aceleași sentimente pe care ți le port și eu, spuse el. Știu. Simt. Sunt sigur. Nu-mi întorci spatele, fiindcă m-am îndoit oarecum de povestea ta. Nu acesta e motivul. Îmi întorci spatele, fiindcă începi să te îndrăgostești și asta te înspăimântă de moarte. Te înspăimântă din pricina părinților tăi. Din pricina a ceea ce ți-au făcut. Din pricina bătailor pe care le-ai luat de la ei. Din pricina a multe alte lucruri despre care nu mi-ai povestit până acum. Fugi de sentimentele pe care mi le porți, fiindcă suferințele din copilărie te-au distrus sufletește. Dar mă iubești. Da, da, mă iubești. Și tu știi asta foarte bine. Ea nu putea vorbi. Clătină din cap: nu, nu, nu. Nu-mi spune că nu-i adevărat, continuă Tony. Avem nevoie unul de celălalt, Hilary. Eu am nevoie de tine, fiindcă toată viața m-am temut să risc în legătură cu lucrurile: cu banii, cu cariera mea, cu arta mea. Întotdeauna am fost deschis față de oameni, față de relațiile schimbătoare, dar niciodată față de situațiile schimbătoare. Cu tine și datorită ție, pentru prima oară sunt dispus să mă îndepărtez câțiva pași de siguranța unui salariu în serviciul public. Iar acum, când mă gândesc serios să pictez ca să-mi câștig existența, nu mă simt vinovat și leneș ca altădată. Nu mă mai gândesc la discursurile tatei despre bani, răspundere și cruzimea sortii, ca odinioară. Când visez la o viață de artist, nu-mi mai fuge gândul la crizele financiare suferite de familia noastră, la vremurile când nu aveam suficientă hrană, când uneori eram la un pas de-a nu mai avea un acoperiș deasupra capului. În sfârșit, sunt capabil să dau uitării toate acestea. Încă nu sunt într-atât de puternic, încât să renunț la slujbă și să-mi iau zborul. Dumnezeu, nu. Nu încă. Dar, datorită ție, mă pot vedea practicând pictura ca meserie, pot anticipa în mod serios această zi, lucru pe care nu-l puteam face cu o săptămână în urmă.

Pe obrazii ei se prelingeau lacrimi.

— Ești atât de bun la suflet, spuse ea. Ești un artist minunat și sensibil.

— Iar tu ai nevoie de mine la fel de mult cum am și eu nevoie de tine, zise el. Fără mine ai să-ți clădești o cochilie mai groasă și mai rezistentă. Ai să sfârșești în singurătate și amărăciune. Tu ai fost întotdeauna în stare să riști în materie de *lucruri* — bani, carieră. În schimb, n-ai fost capabilă să riști cu oamenii. Vezi? Din acest punct de vedere, ne deosebim. Ne completăm. Putem învăța unul de la celălalt. Ne putem ajuta să evoluăm. Ca și cum fiecare din noi ar fi numai jumătate de om, iar acum amândoi ne-am găsit jumătatea lipsă. Sunt al tău. Tu ești a mea. Toată viața noastră am căutat, am bâjbâit prin întuneric, încercând să ne găsim unul pe celălalt.

Hilary scăpă din mâini bluza galbenă pe care voia să-o pună în valiză și se aruncă de gâtul lui.

Tony o strânse la piept și-i sărută buzele sărate.

Câteva clipe rămaseră înlănțuiți. Nici unul nu reușea să scoată o vorbă.

În cele din urmă, el spuse:

— Privește-mă în ochi.

Ea își ridică fruntea.

— Ai ochi atât de negri.

— Spune-mi, o îndemnă el.

— Ce să-ți spun?

— Ceea ce vreau să aud. Ea îi sărută colțurile buzelor. Spune-mi, repetă el.

— Te... te iubesc.

— Încă o dată.

— Te iubesc, Tony. Te iubesc. Te iubesc cu adevărat.

— A fost chiar așa de greu?

— Da. Pentru mine a fost.

— Îți va fi din ce în ce mai ușor, pe măsură ce vei repeta aceste cuvinte.

— Voi avea grijă să exersezi cât mai mult, spuse ea.

Zâmbea și plângea în același timp.

Tony era conștient că inima îi creștea în piept, ca un balon din ce în ce mai mare, și se simțea pe punctul de a exploda de fericire. În ciuda nopții nedormite, se simțea plin de energie, perfect treaz și extrem de conștient de femeia deosebită pe care o strângea în brațe, de căldura ei, de rotunjimile ei încântătoare, de moliciunea înșelătoare, de elasticitatea minții și cărnii ei, de parfumul ei vag, de parfumul natural și tentant al părului și al pielii ei curate.

— Acum, că ne-am regăsit unul pe celălalt, totul va fi bine, spuse el.

— Nu înainte de a afla despre Bruno Frye. Sau cine o fi el. Sau ce-o fi el. Nimic nu va fi bine până nu vom ști că este mort și îngropat o dată pentru totdeauna.

— Dacă vom rămâne împreună, spuse Tony, vom trece cu bine peste toate încercările. Nu se va atinge de tine atâta timp cât îți voi sta alături. Îți făgăduiesc.

— Am încredere în tine. Și... totuși... mă înspăimântă.

— Nu-ți fie teamă.

— Nu mă pot stăpâni, zise ea. În plus, mi se pare mai normal să mă înspăimânt.

Tony se gândi la distrugerile de la parter, la țărșii ascuțiți și la săculeții cu usturoi găsiți în furgoneta lui Frye și trase concluzia că Hilary avea dreptate. Era mai normal să-i fie frică de Bruno Frye.

Un mort viu?

Ea se cutremură de un fior, pe care i-l transmise și lui Tony.

II

Morții și morții vii

Bunătatea vorbește în șoaptă.

Răul urlă.

Proverb tibetan

*Bunătatea vorbește în șoaptă.
Răul vorbește în șoaptă.*
Proverb din Bali

5

Marți dimineață orașul Los Angeles fusese zguduit de un cutremur de intensitate medie pentru a doua oară în opt zile. Cutremurul atinsese 4,6 grade pe scara Richter, după cum se înregistrase la Cal Tech, și durase douăzeci și trei de secunde.

Nu se produsese pagube mari și majoritatea locuitorilor orașului aminteau despre cutremur doar ca subiect de glume. Spuneau în glumă că arabii ar fi intrat în posesia unei părți a țării, acea parte care nu reușise să-și plătească datoriile la petrol. În seara aceea la televiziune Johnny Carson avea să declare că Dolly Parton provocase seismul, dându-se jos din pat prea brusc. Cu toate acestea, pentru persoanele mutate recent în oraș cele douăzeci și trei de secunde nu fuseseră câtuși de puțin amuzante și nu le venea să creadă că vor ajunge vreodată să privească cu nepăsare pământul care li se mișca sub tălpi. Firește, peste un an aveau și ei să facă glume despre alte cutremure.

Până la cutremurul cel mare.

Ceea ce-i făcea pe californieni să glumească pe seama zguduirilor și a zgâlțâielilor mai mici era o spaimă nerostită, profund ascunsă în subconștient, în legătură cu acel uriaș cutremur care avea să pună capăt tuturor cutremurelor. Dacă te gândeai prea mult la posibilitatea unui cataclism, la pământul care ți-ar putea fugi de sub picioare, ajungeai să fii paralizat de spaimă. Viața trebuie să continue, oricare ar fi riscurile. În definitiv, cutremurul cel mare s-ar putea produce abia după o sută de ani. Sau poate niciodată. Iernile din est, cu zăpadă abundentă și temperaturi sub zero grade, făceau mai multe victime decât cutremurele din California. Viața în ținutul bântuit de uragane al Floridei și în câmpiile măturate de tornade din Vestul Mijlociu era deopotrivă de riscantă ca și cea de pe falia San Andreas. Iar când fiecare națiune a globului își procura sau încerca să-și procure armament nuclear, furia pământului părea mai puțin înfricoșătoare decât furia agresivă a oamenilor. Alungând amenințarea cutremurului undeva în viitor, californienii reușeau să atenueze sentimentul pericolului, găsind o sursă de umor în potențialul dezastru și pretinzând că viața pe pământul instabil nu-i afecta în nici un fel.

Dar în acea zi de marți, la fel ca în toate celelalte zile în care pământul se mișca simțitor, mai mulți oameni decât de obicei aveau să depășească viteza limită pe autostrăzi, grăbindu-se la lucru sau la distracții, mergând acasă sau la prieteni, la iubiți, nici unul dintre ei nu era conștient că trăia într-un ritm ceva mai rapid decât cu o zi în urmă. Un număr mai mare de bărbați cereau divorț decât într-o zi fără cutremure. Mai multe soții își părăseau bărbații decât în ziua precedentă. Mai multe persoane hotărau să se căsătorească. Un număr mai mare de amatori de jocuri de noroc făceau planuri să-și petreacă sfârșitul de săptămână la Las Vegas. Prostituatele aveau clienți noi. Și, fără îndoială, exista o creștere substanțială a activității sexuale între soți și soții, între îndrăgostiți, între adolescenți fără experiență, aflați la primele tentative stângace. Nu existau dovezi incontestabile ale aspectului erotic al activității seismice. Dar în decursul anilor, la mai multe grădini zoologice,

numeroși sociologi și psihologi behavioriști observaseră că primatele — gorile, cimpanzei și urangutani — se angajau într-un număr anormal de mare de acuplări frenetice în orele de după un cutremur de intensitate mare sau mijlocie, și era logic să se presupună că, cel puțin în materie de organe reproducătoare, omul nu se deosebea prea mult de rudele lui mai primitive.

Majoritatea californienilor nutreau convingerea orgolioasă că erau adaptați perfect la viața dintr-un ținut al cutremurelor, dar în moduri de care nu erau conștienți, tensiunea psihologică îi modela și-i schimba continuu. Teama de catastrofa iminentă era ca o șoaptă omniprezentă care bântuia subconștientul, o șoaptă extrem de obsedantă, care modela comportamentul și caracterul oamenilor mai mult decât își dădeau ei seama.

Firește, nu era decât o șoaptă între multe altele.

Pe Hilary n-o surprinse reacția poliției la povestea ei și încercă să nu se lase impresionată.

La mai puțin de cinci minute după ce Tony anunțase poliția de la locuința unui vecin și la aproximativ treizeci și cinci de minute înainte de cutremurul de dimineață, doi polițiști în uniformă se prezentară la locuința lui Hilary într-o mașină alb cu negru, clipind din girofar, fără sirenă. Cu politețe și superficialitate plictisită, tipică profesiei, își notară conștiințioși versiunea lui Hilary asupra incidentului, identificară locul prin care intrusul pătrunsese în casă (tot o fereastră de la birou), întocmiră o listă generală a distrugerilor din salon și din sufragerie și adunară celelalte informații necesare pentru redactarea corectă a unui raport cu privire la infracțiune. Întrucât Hilary declarase că atacatorul purta mănuși, cei doi polițiști deciseră să nu se mai complice chemând specialiști care să caute amprente.

Îi surprinse insistența ei că bărbatul care o atacase era același pe care credea că-l ucisese joia trecută. Interesul lor nu avea nimic de-a face cu dorința de a determina dacă ea identificase în mod corect făptașul, își formară o opinie de îndată ce auziră relatarea ei. În ceea ce-i privea pe ei, era cu neputință ca atacatorul să fi fost Bruno Frye. Îi cerură să relateze atacul de mai multe ori și o întrerupseră frecvent, pentru a-i pune întrebări, dar nu voiau decât să-și dea seama dacă se înșela, dacă era isterică, dacă avea mintea tulburată sau dacă mințea. După un timp, traseră concluzia că era vag tulburată în urma șocului, confuzia datorându-se asemănării dintre intrus și Bruno Frye.

— Vom porni de la descrierea pe care ne-ați dat-o, îi spuse unul din polițiști.

— Totuși, nu putem da un mort în urmărire generală, preciză celălalt. Nu mă îndoiesc că înțelegeți.

— A fost Bruno Frye, declară cu încăpățănare Hilary.

— Ei bine, așa nu putem continua, domnișoară Thomas.

Deși Tony îi susținu relatarea cum se pricepu mai bine, având în vedere că nu-l văzuse pe atacator, argumentele și poziția lui în cadrul poliției din Los Angeles nu-i impresiona prea mult, sau chiar deloc, pe polițiștii în uniformă. Cei doi ascultară politicoși, încuviințând din cap tot timpul, dar rămaseră la părerea lor.

La douăzeci de minute după cutremurul de dimineață Tony și Hilary rămaseră în pragul ușii de la intrare, urmărind din ochi limuzina negru cu alb a poliției, care ieșea de pe alee.

— Și acum? întrebă ea dezamăgită.

— Și acum, îți vei termina de făcut valiza, apoi vom merge la mine acasă. După aceea voi suna la birou și voi sta de vorbă cu Harry Lubbock.

— Despre cine e vorba?

— Despre șeful meu. Căpitanul Lubbock. Mă cunoaște foarte bine și ne respectăm unul pe celălalt. Harry știe că nu mă lansez pe o pistă dacă nu am motive temeinice. Am să-i cer să-l mai cerceteze o dată pe Bruno Frye, să caute să obțină mai multe date despre el. La rândul lui, Harry îl poate constrânge pe șeriful Laurenski mai mult decât a făcut-o până acum. Nu-ți face griji. Într-un fel sau altul, voi iniția o cercetare.

Cu toate acestea, trei sferturi de oră mai târziu, în bucătăria lui Tony, când acesta sună la birou, nu reuși să obțină de la Harry Lubbock ceea ce dorea. Căpitanul îl ascultă până la capăt și spuse că nu se îndoia că Hilary *era convinsă* că-l văzuse pe Bruno Frye, dar că el nu vedea nici un motiv pentru care să deschidă o investigație a lui Frye în legătură cu o infracțiune comisă la câteva zile după decesul respectivului. Nu era dispus să accepte nici șansa de unu la un milion ca legistul să se fi înșelat și ca Frye să fi supraviețuit unei hemoragii masive, unei autopsii și unei congelări în morgă. Harry se arătă înțelegător, blând, extrem de răbdător, dar era limpede că nu socotea datele oferite de Hilary ca fiind demne de încredere, închipuindu-și că percepția ei era deformată de spaimă și isterie.

Tony se așeză lângă ea pe unul dintre cele trei scaune de bar și-i povesti ce spusese Lubbock.

— Isterie! exclamă Hilary. Doamne, m-am săturat de acest cuvânt! Toată lumea crede că mi-am ieșit din minți de spaimă. Toți sunt perfect convinși că am ajuns o epavă care nu mai știe ce vorbește. Ei bine, dintre toate femeile pe care le cunosc, sunt ultima care și-ar pierde capul într-o asemenea situație.

— Sunt de acord cu tine, spuse Tony. Eu n-am făcut decât să-ți spun cum vede lucrurile Harry.

— La dracu'!

— Întocmai.

— Dar sprijinul tău nu înseamnă nimic?

Tony schiță o grimasă.

— Harry crede că nici eu nu sunt perfect lucid, după cele întâmplăte cu Frank.

— Cu alte cuvinte, ești și tu isteric.

— Doar zguduit. Oarecum tulburat.

— Chiar așa a spus?

— Da.

— Poate că meritai, zise Hilary, amintindu-și cum Tony descriesese starea ei în exact aceleași cuvinte, după ce auzise, pentru prima oară, povestea despre mortul revenit la viață.

— Poate că meritam.

— Ce-a spus Lubbock când i-ai pomenit despre amenințări: țărșul bătut în inimă, gura umplută cu usturoi și toate celelalte?

— A fost de acord că-i vorba de o uluitoare coincidență.

— Numai atât? O simplă coincidență?

— Deocamdată, asta-i părerea lui, răspunse Tony.

— La dracu'!

— Nu mi-a spus de la obraz, dar sunt convins că-și închipuie că săptămâna trecută ți-am destăinuit ce s-a găsit în furgoneta lui Frye.

— Dar tu nu mi-ai spus nimic.

— Știi bine că nu, la fel cum știu și eu. Dar presupun că toți ceilalți vor crede altceva.

— Parcă spuneai că ești în relații bune cu Lubbock și că vă respectați reciproc.

— Adevărat, încuviință Tony. Dar, după cum ți-am spus, Harry crede

că nici eu nu sunt în apele mele. După părerea lui, îmi voi reveni în câteva zile, o săptămână, când voi depăși șocul provocat de moartea colegului meu. Își închipuie că atunci voi renunța să-ți mai susțin versiunea. Eu sunt convins că nu voi renunța, fiindcă *știi* că nu aveai cunoștință de cărțile oculte și de celelalte obiecte din furgoneta lui Frye. Totodată, am o foarte mare bănuială că, într-un fel sau altul, Frye *s-a întors*. Dumnezeu știe cum. Dar, pentru a-l convinge pe Harry, am nevoie de ceva mai mult decât de o simplă bănuială, așa că nu-l pot învinovăți că se arată sceptic.

— Și până atunci?

— Până atunci cazul nu prezintă interes pentru secția de criminalistică. Nu e de competența noastră. Va fi investigat ca oricare alt caz de intrare prin efracție și tentativă de atac cu unul sau mai mulți autori necunoscuți.

Hilary se încruntă.

— Ceea ce înseamnă că nu se va face mare lucru.

— Din păcate, mă tem că așa stau lucrurile. Poliția nu *poate* face mai nimic în cazul unei astfel de reclamații. Astfel de cazuri se rezolvă de obicei — dacă se rezolvă — după mult timp, dacă individul este prins asupra faptei, adică spărgând altă locuință sau atacând altă femeie, și dacă mărturisește și alte infracțiuni, reprezentând cazuri nerezolvate până în acel moment.

Hilary se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin mica bucătărie.

— Aici se întâmplă ceva straniu și înfricoșător. Nu pot aștepta o săptămână, până îl vei convinge tu pe Lubbock. Frye m-a amenințat că se va întoarce. Va încerca în continuare să mă ucidă, până când unul din noi va fi mort. Definitiv și irevocabil. Și-ar putea face apariția oriunde și oricând.

— Nu vei fi în pericol dacă vei rămâne aici până când vom rezolva misterul, spuse Tony. Sau, cel puțin, până vom obține o dovadă care să-l convingă pe Harry Lubbock. Aici vei fi în siguranță. Frye — dacă despre el e vorba — nu va ști unde să te găsească.

— De unde ești atât de sigur? întrebă ea.

— Doar nu-i atotștiutor.

— Nu?

Tony se încruntă.

— Ia stai puțin. Doar nu vrei să spui că are puteri supranaturale sau vedere interioară, sau mai știu eu ce.

— N-am să afirm așa ceva, dar nici nu elimin posibilitatea, răspunse Hilary. Uite ce e, o dată ce ai acceptat posibilitatea ca, într-un fel sau altul, Frye să fie încă în viață, cum poți să elimini *orice altă* eventualitate? Aș putea să încep să cred chiar în spiriduși, în pitici și în Moș Crăciun. Însă ceea ce voiam să spun este că, poate, pur și simplu, ne-a urmărit până aici.

Tony ridică din sprâncene.

— Să ne urmărească de la tine de acasă?

— Este o posibilitate.

— Nu. Nu este.

— Ești absolut convins?

— Când am sosit eu la tine acasă, el a fugit.

Ea se opri în loc și rămase în mijlocul bucătăriei, înconjurându-și trupul cu brațele.

— Poate a rămas undeva prin apropiere, la pândă, așteptând să vadă ce vom face și unde ne vom duce.

— Foarte puțin probabil. Chiar dacă ar fi rămas pe aproape după

venirea mea, nu mă îndoiesc că a șters-o când a văzut venind mașina de poliție.

— Nu poți merge pe această presupunere, îl contrazise Hilary. În cazul cel mai fericit, avem de a face cu un nebun. În cel mai rău caz, ne confruntăm cu necunoscutul, cu ceva care depășește atât de mult puterea noastră de înțelegere, încât pericolul e greu de imaginat. Oricare ar fi situația, nu te poți aștepta ca Frye să gândească și să se comporte ca un om normal. Orice ar fi el, cu siguranță că *nu-i* un om ca toți ceilalți.

Tony o privi fix un moment, apoi își trecu palma peste față cu un gest obosit.

— Ai dreptate.

— Deci, ești chiar atât de sigur că n-am fost urmăriți până aici?

— Păi... n-am verificat, mărturisi Tony. Nu mi-a dat prin gând.

— Nici mie. Până în clipa aceasta. Deci, din câte ne putem da seama, în momentul de față ar putea fi afară, supraveghind apartamentul.

Gândul îl tulbură pe Tony. Se ridică în picioare.

— Ar trebui să fie al dracului de îndrăzneț ca să se aventureze până aici.

— Dar *este* îndrăzneț!

Tony încuviință din cap.

— Da. Ai dreptate și de astă dată.

Rămase o clipă pe loc, căzând pe gânduri, apoi ieși din bucătărie.

Ea îl urmă.

— Unde te duci?

El străbătu salonul, îndreptându-se spre ieșire.

— Rămâi aici. Mă duc să arunc o privire prin împrejurimi.

— Nici vorbă, protestă categoric Hilary. Merg cu tine.

El se opri cu mâna pe clanță.

— Dacă Frye e afară, cu ochii pe noi, vei fi mult mai în siguranță rămânând aici.

— Dar dacă eu te aștept pe tine... și se întoarce altcineva?

— E ziua în amiaza mare, o liniști Tony. Nu mi se va întâmpla nimic rău.

— Violența nu ține numai de întuneric, îl preveni Hilary. Oamenii sunt uciși ziua în amiaza mare la tot pasul. Ești polițist. Știi asta foarte bine.

— Am la mine revolverul. Îmi pot purta singur de grijă.

Hilary clătină din cap, neclintită în hotărârea ei.

— Nu stau aici, rozându-mi unghiile. Să mergem.

Afară se opriră lângă balustrada terasei și priviră în jos, la vehiculele din parcare complexului de apartamente. La ora aceea în parcare nu erau prea multe mașini. Cei mai mulți locatari plecaseră la serviciu cu peste o oră în urmă. În afară de jeepul albastru al lui Tony mai erau șapte mașini. Lumina strălucitoare a soarelui se răsfrângea pe crom, preschimbând o parte din geamuri în oglinzi.

— Cred că toate îmi sunt cunoscute, spuse Tony. Apartin vecinilor.

— Ești absolut convins?

— Nu chiar.

— Vezi pe careva în vreo mașină?

El își încordă privirea.

— Nu-mi dau seama. Bate soarele în geamuri.

— Să mergem să ne uităm mai de aproape, îl îndemnă ea.

Jos, în parcare, văzură că în mașini nu era nimeni. Prin preajmă nu se zărea nici o figură necunoscută.

— Bineînțeles, spuse Tony, oricât de îndrăzneț ar fi, e puțin probabil

să ne pândească chiar din pragul casei. Și cum nu există decât un singur drum de acces spre și dinspre complexul de apartamente, ne-ar putea urmări de la distanță.

Îleșiră dintre zidurile complexului și porniră pe alee. Se uitară spre nord, apoi spre sud, pe toată lungimea străzii umbrite de copaci. Era un cartier de blocuri, case și vile împrejmuite de grădini, aproape toate lipsite de spații de parcare, prin urmare, chiar și la acea oră de dimineață, într-o zi de lucru, multe mașini se găseau parcate de-a lungul ambelor borduri.

— Vrei să le verifici? Întrebă Hilary.

— E pierdere de timp. Dacă are binoclu, poate supraveghea aleea de la o depărtare de patru cvartale. Ar trebui să mergem cale de patru cvartale în toate direcțiile, dar chiar și atunci, ar putea demara și pleca înainte de venirea noastră.

— Dar, dacă pleacă, îl putem vedea. Bineînțeles că nu-l vom putea opri, însă, cel puțin, vom ști precis că ne-a urmărit. Și vom ști ce mașină conduce.

— Nu și dacă e la distanță de trei cvartale, o contrazise Tony. N-am fi suficient de aproape ca să fim siguri că e el. În plus, ar putea, pur și simplu, să coboare din mașină și să pornească pe jos, ca apoi să revină după plecarea noastră.

Lui Hilary aerul îi părea sufocant, era chinuitor să-l tragă adânc în piept. Ziua promitea să fie caniculară, mai ales pentru un sfârșit de septembrie, totodată, avea să fie o zi umedă, îndeosebi în Los Angeles, unde aerul era aproape întotdeauna uscat. Cerul era adânc și senin, de un albastru intens. Deja din pavaj se ridicau aburi de căldură, ca niște șerpi încolăciți. Adierea molcomă aducea râsete ascuțite și melodioase, copiii se jucau în piscina de peste drum.

Într-o astfel de zi era greu să-ți păstrezi credința în morți reveniți printre cei vii.

Hilary oftă și spuse:

— Deci, cum aflăm dacă-i pe aproape și dacă ne pândește?

— Nu avem cum să fim siguri.

— Mă temeam că asta ai să spui.

Hilary privi în lungul străzii, pe care se amestecau lumini și umbre. Spaimă ascunsă în lumina soarelui. Teroare pândind din spatele frumoșilor palmieri, a zidurilor strălucitoare de stuc și a acoperișurilor cu țiglă spaniolă.

— Paranoia Avenue, spuse ea.

— Paranoia *City* până se termină asta.

Se întoarseră de la stradă și traversară parcare pietruită din fața complexului de apartamente.

— Și acum ce facem? Întrebă ea.

— Cred că amândoi avem nevoie de puțină odihnă.

Hilary nu se simțise niciodată atât de istovită. Ochii o usturau de nesomn și aproape că nu suporta lumina puternică a soarelui. Își simțea gura năclăită și avea pe limbă un gust ca de rumeguș, pe dinți i se așternuse o peliculă neplăcută de tartru și-și simțea limba încărcată. O dureau toate oasele, mușchii și tendoanele, din cap până în picioare, iar faptul că-și dădea seama că această stare se datora cel puțin pe jumătate tensiunii psihice mai curând decât epuizării fizice nu ajuta la mare lucru.

— *Știu* că avem nevoie de odihnă, încuviință ea. Dar tu chiar crezi că ai să poți dormi?

— Înțeleg ce vrei să spui. Sunt frânt de oboseală, dar gândurile nu-mi dau pace. Nu-mi va fi ușor să adorm.

— Aș vrea să pun expertului legist o întrebare, două, spuse Hilary. Sau cui a făcut autopsia. Poate că, după ce voi avea unele răspunsuri, voi reuși să ațipesc puțin.

— OK, se învoi Tony. Să încuiem apartamentul și să plecăm la morgă chiar acum.

Câteva minute mai târziu, plecară de la locuința lui Tony în jeepul cel albastru, verificând dacă nu cumva erau urmăriți, dar nu venea nimeni pe urmele lor. Bineînțeles, aceasta nu însemna că Frye nu se găsea într-una dintre mașinile parcate de-a lungul străzii străjuite de copaci. Dacă mai devreme îi urmărise de la casa lui Hilary, nu avea de ce să mai pornească după ei, fiindcă deja aflase unde se ascundeau.

— Dacă intră în casă în absența noastră? întrebă Hilary. Dacă se ascunde în apartament, așteptând să ne întoarcem?

— Am două încuietori la ușă, îi explică Tony. Una din ele e cea mai sigură din câte există în comerț. Va trebui să spargă ușa cu toporul. Singura cale ar fi să spargă o fereastră de la balcon. Iar dacă ne așteaptă înăuntru, vom ști cu mult înainte să punem piciorul în casă.

— Dar dacă găsește altă cale de acces?

— Nu există altă cale, insistă Tony. Ca să pătrundă pe una dintre celelalte ferestre, ar trebui să urce până la etajul al doilea pe un zid neted ca în palmă și să se cațere în văzul tuturor. Cu siguranță că cineva l-ar observa. Nu te frământa. Locuința mea e un adăpost sigur.

— Poate e în stare să treacă prin ușă. Înțelegi? insistă ea pe un ton nu prea convins. Ca o fantomă. Sau, poate, e în stare să se transforme în abur și să treacă prin gaura cheii.

— Doar nu crezi în astfel de prostii, exclamă Tony.

Ea încuviință din cap.

— Ai dreptate.

— Nu are nici un fel de putere supranaturală. Azi-noapte a fost nevoit să spargă un geam ca să pătrundă în locuința ta.

Porniră spre centru, prin circulația intensă de la acea oră. Epuizarea fizică afecta rațiunea de regulă puternică a lui Hilary, care o ferea de boala primejdioasă a neîncrederii în sine, lăsând-o astfel neobișnuit de vulnerabilă. Pentru prima oară de când dăduse cu ochii de Frye ieșind din sufragerie, începu să se întrebe dacă într-adevăr văzuse ceea ce-și închipuia că văzuse.

— Oare nu sunt în toate mințile? îl întrebă ea pe Tony.

El îi aruncă o privire, apoi își concentrează din nou atenția la trafic.

— Ba ești. Ești în toate mințile. Ai văzut ceva. Doar nu ți-ai distrus singură casa. Nu ți-ai imaginat, pur și simplu, că intrusul semăna cu Bruno Frye. Recunosc că, la început, așa am crezut și eu. Acum însă știu că nu ai mintea tulburată.

— Bine, dar... un mort care umblă? Nu-i mai mult decât se poate accepta?

— E la fel de dificil de acceptat ca și cealaltă teorie: doi psihopați distincți, amândoi suferind de aceleași năluciri, amândoi obsedați de o teamă exagerată de vampiri, și care te atacă în decursul aceleiași săptămâni. De fapt, cred că-i oarecum mai ușor de crezut că, într-un fel sau altul, Frye trăiește.

— Poate te-ai molipsit și tu de la mine.

— De ce anume să mă molipsesc?

— De țicneală.

El zâmbi.

— Țicneala nu-i ca o răceală oarecare. Nu te poți molipsi prin tuse... sau printr-un sărut

— N-ai auzit de "psihoză în masă"?

Tony frână la semafor și spuse:

— "Psihoză în masă"? Nu-i cumva un program de bunăstare socială pentru nebunii privați de drepturi și care nu-și pot permite o țicneală proprie?

— Îți arde de glume tocmai acum?

— Mai ales acum!

— Dar de isterie în masă ai auzit?

— Nu se numără printre distracțiile mele preferate.

— Vreau să spun că, poate, avem de a face cu așa ceva.

— Nu. Imposibil, spuse el. Nu suntem decât doi. Nu-i suficient ca să ne putem numi mase.

Ea zâmbi.

— Doamne, ce fericită sunt că ești aici. Ar fi cumplit să lupt de una singură.

— De acum încolo nu vei mai fi niciodată singură.

Ea îi puse o mână pe umăr.

La unsprezece și un sfert ajunseră la morgă. În biroul medicului legist, Hilary și Tony aflară de la secretară că șeful secției de medicină legală nu efectuase autopsia pe cadavrul lui Bruno Frye. În zilele de joi și vineri ale săptămânii precedente șeful secției plecase la San Francisco, la o conferință. Autopsia fusese lăsată în seama asistentului, care făcea parte din echipa șefului.

Vestea îi dădu lui Hilary speranța că, poate, exista o soluție simplă la întoarcerea din mormânt a lui Bruno Frye. Poate că asistentul căruia îi fusese încredințată autopsia nu-și făcuse datoria, poate era un om comod care, o dată scăpat de sub supravegherea permanentă a șefului, sărise peste autopsia propriu-zisă și întocmise un raport fictiv.

Speranța i se spulberă când îl întâlni pe Ira Goldfield, tânărul medic care răspunsese de autopsie. Abia trecut de treizeci de ani, doctorul Goldfield era un bărbat frumos, cu ochi albaștri și pătrunzători, cu păr bogat și cârlionțat. Medicul se arătă prietenos, energic, isteț, vădit interesat de munca lui și mult prea devotat meseriei ca să nu facă o treabă perfectă.

Goldfield îi conduse într-o mică sală de ședințe ce mirosea a dezinfectant cu parfum de brad și a fum de țigară. Se așezară la o masă dreptunghiulară, pe care se găseau vreo șase cărți medicale, pagini de rapoarte de laborator și foi trase la imprimantă.

— Cum să nu! confirmă Goldfield. Îmi amintesc de el. Bruno Graham... ba nu... Gunther. Bruno Gunther Frye. Două răni prin înjunghiere, una din ele superficială, cealaltă foarte profundă și fatală. Mușchi abdominali cum rar mi-a fost dat să văd în viața mea. Clipi spre Hilary și spuse: Oh, da... Sunteți femeia care... l-a înjunghiat.

— În legitimă apărare, interveni Tony.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, îl liniști doctorul Goldfield. După opinia mea de specialist, ar fi fost puțin probabil ca domnișoara Thomas să învingă într-un atac împotriva acestui om. Era un uriaș. Ar fi dat-o deoparte ca pe un copil. Goldfield se uită din nou la Hilary. Din câte scrie în raportul poliției și în relatările din presă, Frye v-a atacat fără să știe că aveai în mână un cuțit.

— Adevărat. Credea că nu sunt înarmată.

Goldfield încuviință din cap.

— Mi-am închipuit. Dată fiind diferența de înălțime și de forță, era singura posibilitate de a-i veni de hac, fără să vi se întâmple nimic grav. Vreau să spun că omul acela avea bicepși, tricepși și antebrațe ieșite din comun. Cu zece sau cincisprezece ani în urmă ar fi putut participa cu succes la concursuri de culturism. Mare noroc ați avut, domnișoară

Thomas. Dacă nu l-ați fi luat prin surprindere, v-ar fi putut frânge în două. La propriu. Și încă fără prea mare efort. Clătină din cap, încă impresionat de trupul lui Frye. Ce doreați să mă întrebați în legătură cu el?

Tony aruncă o privire către Hilary, care ridică din umeri.

— Acum, că suntem aici, pare un lucru fără sens.

Goldfield se uită de la unul la celălalt cu un zâmbet curios, vag și încurajator pe chipul său frumos.

Tony își drese glasul.

— Sunt de acord cu Hilary. Pare de prisos, acum că v-am cunoscut.

— Ați intrat cu un aer atât de sumbru și misterios, spuse binevoitor Goldfield. Mi-ați stârnit curiozitatea. Nu mă puteți lăsa astfel.

— Ei bine, se hotărî Tony, am venit ca să aflăm dacă, de fapt, autopsia a fost efectuată.

Goldfield nu înțelese.

— Dar știați dinainte de a mă întreba pe mine. Agnes, secretara șefului de secție, trebuie să vă fi informat...

— Voiam să auzim acest lucru chiar din gura dumneavoastră, spuse Hilary.

— Tot nu înțeleg.

— Știam că a fost redactat un raport de autopsie, explică Tony. Dar nu știam precis dacă a fost efectuată și autopsia propriu-zisă.

— Acum însă, după ce v-am cunoscut, se grăbi să adauge Hilary, nu mai avem nici o îndoială.

Goldfield își lăsă capul într-o parte.

— Adică... v-ați închipuit că am înaintat un raport fictiv, fără să mă mai obolesc să deschid cadavrul?

Nu părea jignit, ci doar uimit.

— Am sperat să existe această șansă, recunosc Tony. Dar era greu de crezut.

— Nu în *această* secție, spuse Goldfield. Șeful e un bătrân al dracului de sever. Ne obligă să ne facem datoria. Dacă vreunul dintre noi nu și-ar face treaba, ne-ar jupui de vii.

Din tonul afectuos al lui Goldfield se vedea limpede că îl admira mult pe medicul legist.

— Prin urmare, nu aveți nici o îndoială că Bruno Frye era... mort? întrebă Hilary.

Goldfield o privi cu gura căscată, de parcă tocmai i se ceruse să stea în cap și să recite o poezie.

— Mort? Cum așa, bineînțeles că era mort!

— Ați efectuat autopsia completă? întrebă Tony.

— Da. L-am tăiat... Goldfield se opri brusc, se gândi o clipă, două, apoi continuă: Nu. N-a fost o autopsie completă, în sensul la care probabil vă referiți. Nu o disecție a fiecărei părți a corpului, ca la lecțiile de anatomie. Ziua aceea a fost extrem de plină. Au fost aduse multe cadavre. Și nu aveam prea mulți oameni disponibili. Oricum, n-a fost nevoie să-l deschid complet pe Frye. Rana din abdomen era fatală. N-avea rost să-i deschid toracele și să mă uit la inimă. N-aș fi aflat nimic nou dacă i-aș fi cântărit organele interne și dacă i-aș fi scormonit în craniu. Am făcut o examinare exterioară foarte amănunțită, apoi am deschis și mai mult cele două răni, ca să stabilesc amploarea distrugerii și să mă asigur că cel puțin una din ele fusese cauzatoare de moarte. Dacă n-ar fi fost înjunghiat în casa dumneavoastră, în timp ce vă ataca... dacă împrejurările morții lui ar fi fost mai puțin clare, poate aș fi făcut mai multe investigații. Dar era limpede că, în cazul în speță, nu avea să fie formulată acuzația de crimă. În plus, sunt absolut convinși că rana

abdominală a fost cauza morții.

— E cu putință ca omul să se fi aflat doar într-o comă profundă când l-ați examinat? Întrebă Hilary.

— Comă? Dumnezeuule, nu! Oh, lisuse, nu! Goldfield se ridică și începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere. I s-a verificat pulsul, respirația, reflexele pupilare, chiar și undele cerebrale. Omul era, fără doar și poate, mort, domnișoară Thomas. Se întoarse lângă masă și se uită în jos, către cei doi. Mort de-a binelea. Când l-am văzut, nu mai avea sânge în el nici cât să se mențină la limita dintre viață și moarte. Cadavrul prezenta lividitate accentuată, ceea ce însemna că sângele rămas în țesuturi se oprise în punctele cele mai coborâte ale corpului: în cazul nostru, cele mai coborâte pentru poziția în care se afla când a murit. În acele puncte țesuturile erau cumva mai moi și purpurii. Nu poate fi vorba de greșeală și nici de omisiune.

Tony își împinse scaunul și se ridică.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să pierdeți timpul inutil, domnule doctor Goldfield.

— Iar eu îmi cer iertare că v-am bănuț de superficialitate, adăugă Hilary, ridicându-se și ea.

— O clipă, îi opri Goldfield. Nu mă puteți lăsa așa, în ceață. Ce s-a întâmplat, de fapt?

Hilary se uită la Tony. Acesta părea la fel de puțin dornic să aducă vorba despre morți vii în prezența unui doctor.

— Haideți, îi îndemnă Goldfield. Amândoi păreți oameni cu judecată. Probabil ați avut motive întemeiate ca să veniți aici.

— Noaptea trecută un alt bărbat a intrat în apartamentul lui Hilary și a încercat s-o ucidă. Omul semăna izbitor cu Bruno Frye.

— Vorbiți serios? Întrebă Goldfield.

— Da, încuviință Hilary. Cât se poate de serios.

— Și v-ați închipuit...?

— Da.

— Doamne, trebuie să fi fost un șoc teribil să dați cu ochii de el și să vă imaginați că s-a sculat din mormânt! exclamă Goldfield. Tot ce vă pot spune este că asemănarea trebuie să fi fost absolut întâmplătoare. Fiindcă Frye e mort. Cum nu se poate mai mort.

Îi mulțumiră doctorului Goldfield pentru timpul și înțelegerea acordată, iar el îi însoți până în holul de la recepție.

Se opriră la birou și o întrebară pe Agnes, secretara, numele casei de pompe funebre care ridicase cadavrul lui Frye.

Ea căută în registre și răspunse:

— Casa de Pompe Funebre Angels' Hill.

Hilary își notă adresa.

— Doar nu credeți și acum..., începu să spună Goldfield.

— Nu, răspunse Tony. Pe de altă parte, trebuie să cercetăm fiecare fir. Cel puțin, așa am învățat la Academia de Poliție.

Încrunțat, cu o privire întunecată, Goldfield îi urmări din ochi până când ieșiră.

La Casa de Pompe Funebre Angels' Hill, Hilary rămase să aștepte în jeep, iar Tony intră ca să discute cu antreprenorul care se ocupase de cadavrul lui Bruno Frye. Amândoi căzuseră de acord că Tony va obține mai ușor informațiile dacă se ducea singur și dacă folosea legitimația de polițist.

Angels' Hill era o antrepriză prosperă, cu o mulțime de mașini funerare, cu douăsprezece capele spațioase și o echipă numeroasă de

tehnicieni și antreprenori. Chiar și în biroul administrativ lumina era indirectă și liniștitoare, culorile sobre, și totuși bogate, iar podeaua acoperită în întregime cu un covor de pluș. Decorul era menit să sugereze o înțelegere discretă a misterului morții, pentru Tony, însă, era o dovadă clară și incontestabilă a profitabilității meseriei de antreprenor.

Recepționera era o blondă drăguță, îmbrăcată cu o fustă cenușie și o bluză maro. Avea un glas blând, melodios, aproape șoptit, dar fără urmă de sugestie sau invitație erotică. Era o voce îndelung exersată ca să exprime consolare, mângâiere, respect și înțelegere discretă și neprefăcută. Tony se întrebă dacă fata folosea același glas detașat și funebru când își încuraja iubitul în pat și gândul îl făcu să se înfioare.

Fata găsi dosarul Bruno Frye și numele tehnicianului care se ocupase de cadavru.

— Sam Hardesty. Cred că în momentul de față se află într-o sală de lucru. Am primit de curând câteva persoane, adăugă ea, de parcă ar fi lucrat într-un spital, nu într-o casă de pompe funebre. Am să întreb dacă vă poate acorda câteva minute. Nu știu în ce stadiu de lucru se găsește. Dacă poate lipsi puțin, va veni în salonul angajaților.

Îl conduse pe Tony în salon și-l rugă să aștepte. Încăperea era mică, dar agreabilă. Lângă perete se vedeau scaune confortabile. Existau scrumiere și tot felul de reviste. Un filtru de cafea. Un aparat de băuturi răcoritoare. Un avizier cu anunțuri despre ligi de popice, vânzări de garaje și pariuri automobilistice.

Tony tocmai răsfoia un exemplar de patru pagini reproduș la mimeograf al *Știrilor pentru angajații de la Angels' Hill*, când își făcu apariția Sam Hardesty, venind dintr-una din sălile de lucru. Aducea descurajant de mult cu un mecanic auto. Purta o salopetă albă și boțită, cu fermoar în față, în buzunarul de la piept se vedeau câteva mici instrumente (despre a căror întrebuințare Tony nu ținea neapărat să știe). Era tânăr, spre treizeci de ani, cu păr lung, șaten și trăsături bine conturate.

— Domnul locotenent Clemenza?

— Da.

Hardesty îi întinse mâna și Tony i-o strânse cu oarecare rețineră, întrebându-se ce anume atinsese tânărul cu câteva momente în urmă.

— Suzy mi-a spus că doriți să discutați cu mine în legătură cu unul dintre dosare.

Hardesty se pregătise cu același profesor de vorbire ca și Suzy, recepționera cea blondă.

— Înțeleg că dumneata te-ai ocupat de pregătirea cadavrului lui Bruno Frye înainte de a fi trimis la Santa Rosa joia trecută, spuse Tony.

— Întocmai. Am colaborat cu o casă de pompe funebre din Santa Helena.

— Îmi poți spune cu exactitate ce anume ai făcut cu cadavrul după ce a fost adus de la morgă?

Hardesty îl privi ciudat.

— Păi, am adus mortul aici și l-am tratat.

— Nu v-ați oprit nicăieri de la morgă până aici?

— Nu.

— Din momentul în care ați preluat cadavrul și până când l-ați încredințat celeilalte echipe la aeroport, a existat vreo clipă când a rămas singur?

— Singur? Poate o clipă, două. Am lucrat în grabă, fiindcă trebuia să-l urcăm la bordul cursei de vineri după-amiază. Îmi puteți spune și mie despre ce e vorba? Ce anume vreți să știți?

— Nici eu nu-mi dau seama, răspunse Tony. Dar, poate, dacă pun

suficiente întrebări, voi ajunge să aflu. L-ați îmbălsămat?

— Bineînțeles, răspuse Hardesty. Eram obligați, fiindcă urma să fie dus cu un mijloc de transport public. Legea ne cere să extirpăm organele interne și să îmbălsămăm cadavrul înainte de a fi urcat într-un mijloc de transport în comun.

— Să le extirpați? întrebă Tony.

— Mă tem că nu-i tocmai plăcut, răspuse Hardesty. Dar intestinele, stomacul și alte organe reprezintă pentru noi o mare problemă. Cum sunt pline de produse aflate în putrefacție, aceste părți ale corpului omenesc tind să se degradeze mult mai rapid decât alte țesuturi. Pentru a preveni mirosul neplăcut și acumularea dezagreabilă de gaze la expunerea cadavrului, precum și pentru păstrarea cât mai bună a cadavrului chiar și după înmormântare, e necesar să îndepărtăm cât mai multe dintre aceste organe. Folosim un fel de instrument telescopic, cu un cârlig în capăt. Inserăm instrumentul în anus și...

Tony simți că obrazul i se golește de sânge și ridică repede mâna, ca să-l oprească pe Hardesty.

— Mulțumesc. Cred că e tot ce trebuia să aud. Îmi imaginez restul.

— V-am prevenit că nu-i tocmai plăcut.

— Nu tocmai, încuviință Tony. Avea un nod în gât. Tuși în palma făcută căuș. Nodul refuza să dispară. Probabil că nu avea să dispară până când nu va pleca din locul acela. Ei bine, i se adresă el lui Hardesty, cred că mi-ai spus tot ce trebuia să știu.

Încruntându-se gânditor, Hardesty spuse:

— Nu știu ce anume căutați, dar a *existat* ceva neobișnuit legat de cazul Frye.

— Ce anume?

— S-a întâmplat la două zile după ce am expediat cadavrul la Santa Rosa, spuse Hardesty. Era duminică după-amiază. Un tip a telefonat și a vrut să stea de vorbă cu tehnicianul care se ocupase de Bruno Frye. Eram aici, fiindcă zilele mele libere sunt miercurea și joia, așa că am venit la telefon. Tipul era foarte furios. M-a acuzat că am lucrat în grabă și de mântuială. Nu era adevărat. Mi-am dat toată silința, având în vedere împrejurările. Dar mortul zăcuse sub arșița soarelui câteva ore, după care fusese congelat. Mai erau și rănilor de cuțit și inciziile legistului. Dați-mi voie să vă spun, domnule Clemenza, că atunci când l-am primit, țesuturile nu erau într-o stare prea bună. Vreau să spun că nu-l puteam face să arate ca și cum ar mai fi fost în viață. În plus, nu eu m-am ocupat de partea cosmetică. Această sarcină i-a revenit antreprenorului de la St. Helena. Am încercat să-i spun tipului că nu era vina mea, dar nu m-a lăsat să scot un cuvânt.

— Și-a spus numele? întrebă Tony.

— Nu. Dar se înfuria din ce în ce mai mult. Țipa la mine și plângea, aiurând ca un nebun. Suferea cu adevărat. Am crezut că e vreo rudă a răposatului, cineva aproape înnebunit de durere. De aceea m-am arătat atât de răbdător. Apoi a devenit de-a dreptul isteric și mi-a declarat că *e/* era Bruno Frye.

— Cum?

— Exact cum ați auzit. A spus că *e/* era Bruno Frye și că într-o bună zi ar putea bate drumul până aici să mă sfășie pentru ce-i făcusem.

— Ce a mai spus?

— Atât. Când a început cu asemenea tâmpenii, mi-am dat seama că aveam de a face cu un ȋicnit și i-am închis telefonul.

Tony se simțea de parcă tocmai i se făcuse o transfuzie cu apă înghețată, îi era cumplit de frig, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru.

Sam Hardesty își dădu seama că locotenentul era șocat.

- Ce s-a întâmplat?
- Mă întrebam dacă trei oameni justifică ideea de isterie în masă.
- Poftim?
- Ați sesizat ceva neobișnuit în vocea lui?
- De unde știți?
- O voce foarte gravă.
- Ca un bubuit de tunet, spuse Hardesty.
- Și aspră, răgușită?
- Întocmai. Îl cunoașteți?
- Mă tem că da.
- Cine e?
- Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.
- Puneți-mă la încercare, replică Hardesty.

Tony clătină din cap.

- Îmi pare rău. E o chestiune a poliției.

Hardesty era dezamăgit, zâmbetul încurajator de pe chipul lui se topi.

- Domnule Hardesty, mi-ai fost de mare ajutor. Îți mulțumesc pentru timpul și bunăvoința acordată.

Hardesty ridică din umeri.

- N-aveți pentru ce.

Ba am pentru ce, se gândi Tony. Într-adevăr, am pentru ce. Dar să fiu al dracului dacă înțeleg ce înseamnă toate acestea.

Pe holul îngust din fața salonului pentru angajați, apucară în direcții diferite. După câțiva pași Tony întoarse capul.

- Domnule Hardesty?

Hardesty se opri și privi peste umăr.

- Da?

- Pot să-ți pun o întrebare personală?

- Și anume?

- Ce te-a făcut să-ți alegi... această meserie?

- Unchiul meu preferat a fost antreprenor de pompe funebre.

- Înțeleg.

— Era un om nemaipomenit. Îndeosebi cu copiii. Iubea copiii. Mi-am dorit să fiu ca el, explică Hardesty. Întotdeauna aveai impresia că unchiul Alex știa un secret teribil și extrem de important. Făcea o sumedenie de scamatorii pentru noi, copiii, dar nu era numai atât. Întotdeauna mi-am închipuit că felul lui de a-și câștiga existența era magic și misterios și că, datorită meseriei, aflase ceva ce nimeni altul nu știa.

- Ai descoperit acest secret?

- Da, răspunse Hardesty. Cred că l-am descoperit.

- Mi-l poți spune și mie?

— Cum să nu! Ceea ce știa unchiul Alex și ceea ce am ajuns să știu și eu este că față de morți trebuie să arăți la fel de mult respect și grijă ca și față de cei vii. Nu ți-i poți scoate din minte, nu-i poți înmormânta ca apoi să uiți de ei. Ceea ce învățăm de la ei atâta timp cât sunt în viață nu dispare. Tot ce au făcut cu noi sau pentru noi continuă să existe în mintea noastră, modelându-ne și schimbându-ne în permanență. Datorită modului în care ne influențează, la rândul nostru și noi vom exercita o anumită influență asupra celor rămași în viață, mult timp după ce nu vom mai fi. Deci, într-un fel, morții nu mor cu adevărat. Nu fac decât să trăiască la infinit. Iată care era secretul unchiului Alex: și morții sunt oameni.

Tony îl privi fix un moment, neștiind ce să-i răspundă. Apoi întrebarea îi veni pe negândite:

- Ești credincios, domnule Hardesty?

— Când m-am apucat de meseria asta, nu eram, răspunse tânărul.
Dar acum sunt, fără îndoială că sunt.

— Da, așa gândeam și eu.

După ce se urcă la volanul jeepului și închise portiera, Hilary îl întreabă:

— Ei bine? El l-a îmbălsămat pe Frye?

— Mai rău decât atât.

— Ce poate fi mai rău decât atât?

— Cred că ai prefera să nu-ți spun.

Îl povesti despre telefonul primit de Hardesty de la omul care pretinsese a fi Bruno Frye.

— Aaah, exclamă ea încetișor. Uită ce ți-am spus despre psihoza colectivă. Iată o dovadă!

— O dovadă a ce? Că Frye trăiește? Dar e imposibil. Pe lângă alte lucruri, prea dezgustătoare ca să le pomenesc, a fost îmbălsămat. Nimeni nu poate rămâne în comă, nici chiar într-una profundă, când venele și arterele sunt pline de lichid de îmbălsămare în loc de sânge.

— Dar cel puțin telefonul este o dovadă că se întâmplă ceva ieșit din comun.

— Nu chiar, spuse Tony.

— Poți spune asta șefului tău?

— N-are nici un rost. Pentru Harry Lubbock nu va fi decât gestul unui maniac, o farsă.

— Dar vocea!

— Nu va fi suficient ca să-l convingă pe Harry.

Ea oftă.

— Atunci, care-i următorul pas?

— Trebuie să ne gândim foarte bine, spuse Tony. Trebuie să studiem situația din toate punctele de vedere și să vedem dacă nu cumva ne-a scăpat ceva.

— Nu putem face asta în timpul prânzului? întreabă ea. Mor de foame.

— Unde vrei să mănânci?

— Fiindcă amândoi suntem sfârșiți și cu hainele șifonate, îți propun un loc mai întunecos și mai intim.

— Un separeu la Casey's Bar?

— Perfect, acceptă ea.

În timp ce se îndrepta spre Westwood, Tony se gândi la Hardesty și la vorbele acestuia că, într-un fel, morții nu mureau.

Bruno Frye se lungi în partea din spate a furgonetei Dodge și încercă să adoarmă.

Furgoneta nu era cea cu care venise la Los Angeles cu o săptămână în urmă. Aceea fusese confiscată de poliție. Apoi fusese reclamată de un reprezentant al lui Joshua Rhinehart, executorul domeniului Frye, care răspundea de lichidarea corectă a proprietății. Această furgonetă nu era cenușie ca prima, ci de un albastru închis, cu muchii albe. Frye o plătise cu bani gheață, cu o zi în urmă, la o reprezentanță Dodge din suburbiile orașului San Francisco. Era o mașină pe cinste.

Își petrecuse aproape toată ziua precedentă pe drum și sosise în Los Angeles în seara precedentă. Se dusesse direct la locuința Katherinei din Westwood.

De data aceasta, ea se ascundea sub numele de Hilary Thomas, dar el știa că era vorba de Katherine.

Katherine.

Întoarsă iarăși din mormânt.

Căteaua afurisită.

Intrase pe furiș în casă, dar Katherine nu era acolo. Se înapoiase cu puțin înaintea zorilor, și Frye fusese la un pas de-a pune mâna pe ea. Nu înțelegea cum de apăruse poliția.

În ultimele patru ore trecuse prin fața casei lui Katherine de cinci ori, dar nu observase nimic important. Nu știa dacă ea era acasă sau nu.

Era nedumerit. Confuz. Și speriat. Nu știa ce să facă de acum încolo, nu știa dacă era cazul să încerce să-i dea de urmă. Gândurile lui deveneau din ce în ce mai ciudate, mai fragmentare, mai greu de stăpânit. Se simțea mahmur, amețit, nesigur pe picioare, deși nu băuse nimic.

Era obosit. Extrem de obosit. Nu dormise de duminică noaptea. Și nici atunci suficient. Dacă ar reuși să recupereze din orele de somn pierdute, ar putea gândi limpede din nou.

Apoi putea porni iarăși în căutarea ei.

Ca să-i reteze capul.

Să-i smulgă inima. Să înfigă un țăruș în ea.

S-o ucidă. S-o ucidă o dată pentru totdeauna.

Dar, mai întâi, să doarmă.

Se întinse pe podeaua furgonetei, recunoscător pentru lumina soarelui care se strecura prin parbriz, pe deasupra scaunelor din față, până în spatele vehiculului. Îi era teamă să doarmă pe întuneric.

Alături de el avea un crucifix.

Și doi țăruși ascuțiți.

Umpluse niște săculeți cu usturoi și prinsese câte unul deasupra fiecărei portiere.

Poate că aceste obiecte îl vor apăra de Katherine. Știa însă că nu-l vor apăra și de coșmaruri. Coșmarul va începe, ca de fiecare dată, la scurt timp după ce va adormi, așa cum se întâmplase toată viața lui, și se va trezi cu un țipăt înghețat în fundul gâtului. Ca de fiecare dată, nu va fi în stare să-și amintească ce visase. Dar la trezire va auzi șoaptele, șoaptele acelea perceptibile, dar de neînțeles, și va simți ceva mișcându-i-se pe trup, pe tot trupul și pe față, încercând să-i intre în gură, ceva oribil, și timp de un minut sau două, până când senzațiile vor dispărea, își va dori cu înfrigurare să fie mort.

Se temea de somn, dar avea nevoie de el.

Închise ochii.

Ca de obicei, la ora prânzului, în sala mare de mese de la Casey's Bar, hărmălaia era asurzitoare.

Dar în cealaltă parte a restaurantului, în spatele barului oval, existau câteva separeuri închise, fiecare împrejmuț pe trei laturi, ca un confesional, locuri în care zvonul distant de conversație din sala de mese devenea suportabil, astfel, pereții aveau rolul unui paravan care asigura o și mai mare intimitate decât confortabilele separeuri ca atare.

Pe la jumătatea mesei de prânz, Hilary ridică ochii din farfurie și spuse:

— Asta e!

Tony lăasă sandvișul din mână.

— Ce anume?

— Probabil că Frye are un frate.

— Un frate?

— Asta explică tot.

— Crezi că joia trecută l-ai ucis pe Frye și apoi fratele lui te-a atacat

azi-noapte?

— O astfel de asemănare nu poate fi întâlnită decât la frați.

— Dar vocea?

— Poate au moștenit aceeași voce.

— Se prea poate ca o voce gravă să fie moștenită, spuse Tony. Dar cum rămâne cu acel timbru găunos despre care ai pomenit? Și el putea fi moștenit?

— De ce nu?

— Aseară, spuneai că singurul mod de a căpăta o astfel de voce ar fi o afecțiune gravă a gâtului sau un laringe cu malformații congenitale.

— M-am înșelat, răspunse ea. Sau poate că ambii frați s-au născut cu aceeași afecțiune.

— O șansă de unu la un milion.

— Dar nu-i imposibil.

Tony sorbi din bere, apoi spuse:

— Poate că frații moștenesc aceeași conformație a corpului, aceeași fizionomie, aceeași culoare a ochilor, aceeași voce. Dar oare e posibil să manifeste și același tip de boală psihică?

Hilary își muie buzele în paharul cu bere din fața ei și cugetă o clipă la cele auzite.

— Bolile mentale grave sunt consecința mediului.

— Aceasta era o teorie veche. În prezent există anumite dubii.

— Ei bine, de dragul teoriei mele, presupune că acel comportament psihopat *este* produsul mediului. Frați crescuți în aceeași casă de către aceiași părinți, în exact același mediu. Nu este posibil să dezvolte psihoze identice?

El își scărpină bărbia.

— Poate. Țin minte...

— Ce?

— Am urmat un curs de psihologie deviantă, ca parte a programului de studii superioare de criminalistică, spuse Tony. Acolo încercau să ne învețe cum să recunoaștem diverse tipuri de psihopați și cum să ne purtăm cu ei. Ideea era bună. Dacă un polițist poate identifica tipul specific de boală mintală când îi iese în cale un psihopat, și dacă înțelege cât de cât cum gândește și reacționează acel tip de psihopat, atunci are mai multe șanse să pună mâna pe el, rapid și fără riscuri. Am vizionat o sumedenie de filme cu bolnavi mintali. Unul dintre ele era un studiu incredibil despre o mamă și despre fiica ei, amândouă suferind de schizofrenie paranoică. Aveau aceleași năluciri.

— Vezi? exclamă entuziasmată Hilary.

— Însă era un caz extrem de rar.

— Ca și al nostru.

— Nu știu precis, dar poate că era singurul de acest tip pe care-l descoperiseră până atunci.

— Deci *este* posibil.

— Cred că ipoteza merită luată în considerație.

— Un frate...

Își luară din nou sandvișurile și reîncepură să mănânce, fiecare privindu-l fix pe al său, cu un aer gânditor.

— La dracu'! exclamă deodată Tony. Tocmai mi-am amintit ceva care reprezintă o fisură serioasă în teoria cu frații.

— Ce anume?

— Presupun că ai citit relatările din presă vinerea și sâmbăta trecută.

— Nu pe toate, răspunse ea. E cumva... nu știu... penibil să citești despre propria persoană în postura de victimă. Am parcurs un articol și

mi-a fost de ajuns.

— Și nu-ți amintești ce scria în el?

Hilary se încruntă, încercând să-și dea seama la ce se referea Tony. Deodată înțelese.

— Oh, da. Frye nu avea nici un frate.

— Nici frate, nici soră. Nu avea pe nimeni. La moartea mamei lui, a rămas unicul moștenitor al podgoriilor, ultimul membru al familiei Frye, o dată cu el s-a stins neamul.

Hilary refuza să renunțe la teoria fraților. Era singura explicație care justifica bizarele întâmplări petrecute nu de mult. Însă nu găsea nici o modalitate de a-și susține teoria.

Terminară de mâncat în tăcere.

În cele din urmă, Tony spuse:

— Nu te poți ascunde de el o veșnicie. Nici nu putem sta cu brațele încrucișate, așteptând să te găsească.

— Nu-mi place ideea de a fi momeala într-o cursă.

— Oricum, răspunsul nu se află aici, în Los Angeles.

Ea încuviință din cap.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

— Trebuie să mergem la St. Helena.

— Și să stăm de vorbă cu șeriful Laurenski.

— Cu Laurenski și cu toți cei care l-au cunoscut pe Frye.

— Ar putea dura câteva zile, spuse ea

— După cum ți-am spus, am de luat multe zile de concediu de odihnă, plus concediul medical. În total câteva săptămâni. Pentru prima oară în viața mea nu ard de nerăbdare să mă întorc la lucru.

— OK, spuse ea. Când plecăm?

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Nu astăzi, spuse ea. Suntem prea obosiți. Avem nevoie de somn. În plus, vreau să duc tablourile tale la Wyatt Stevens. Trebuie să fac demersuri ca un expert de la asigurări să evalueze pagubele de la domiciliul meu și mai vreau să rog femeia de serviciu să curețe sfărâmurile în timp ce sunt plecată. Și, chiar dacă nu voi discuta săptămâna aceasta cu studiourile Warner Brothers despre *The Hour of the Wolf*, trebuie, cel puțin, să-mi cer scuze sau să-i spun lui Wally Topelis să-mi găsească o scuză.

— Iar eu trebuie să redactez un raport final despre schimbul de focuri, spuse Tony. Ar fi trebuit să mă ocup de el în această dimineață. Firește, vor avea nevoie de mine pentru anchetă. De fiecare dată când este ucis un polițist, se declanșează o anchetă, ca și în cazul în care un polițist ucide pe cineva. Presupun însă că ancheta a fost programată abia pentru săptămâna viitoare. În acest caz, voi reuși, probabil, să-i conving s-o reprogrameze.

— Deci, când plecăm la Santa Helena?

— Mâine, răspunse el. Înmormântarea lui Frank are loc la ora nouă. Vreau să fiu de față. Prin urmare, să vedem dacă avem vreun avion în jurul orei prânzului.

— Așa e bine.

— Avem multe de făcut. Ar fi cazul să mergem acasă.

— Încă ceva, îl opri Hilary. Cred că astă-seară n-ar trebui să rămânem la tine acasă.

El se întinse peste masă și o luă de mână.

— Sunt convins că la mine acasă nu poate veni după tine. Dacă va încerca, mă ai pe mine, iar eu am revolverul din dotare. O fi el solid cât Mister Universe, dar o armă echilibrează șansele.

Hilary clătină din cap.

— Nu. Poate nu se va întâmpla nimic. Dar n-aș putea dormi, Tony. Aș rămâne trează toată noaptea, ascultând diverse sunete pe la uși și pe la ferestre.

— Unde vrei să te duci?

— După-amiază, după ce ne facem treburile, haide să ne pregătim de plecare, să plecăm din apartamentul tău, să ne asigurăm că nu suntem urmăriți și să luăm cameră la un hotel din apropierea aeroportului.

El o strânse de mână.

— OK. Dacă asta te face să te simți mai bine.

— Mă face.

— Presupun că-i de preferat să fim în siguranță decât să regretăm.

La ora 4.10 după-amiază, la St. Helena, Joshua Rhinehart puse în furcă receptorul telefonului din birou și se lăsă pe spătarul scaunului, încântat de sine. În ultimele două zile realizase multe lucruri. Își răsuci scaunul ca să privească pe fereastră la munții din depărtare și la podgoriile de la poalele lor.

Aproape toată ziua de luni o petrecuse la telefon, vorbind cu bancherii, cu agenții de bursă și cu consilierii financiari ai lui Frye. Purtase discuții îndelungi despre cum trebuia administrate bunurile până la lichidarea finală a proprietății și dezbătuse pe larg cele mai profitabile căi de a dispune de acele bunuri când va veni momentul. Fusesse o muncă plicticoasă și de durată, deoarece existaseră numeroase conturi de diverse feluri, plasate în diverse bănci, plus investițiile în acțiuni, o colecție bogată de acțiuni, proprietăți mobiliare și multe altele.

Joshua își petrecu dimineața zilei de marți și partea cea mai frumoasă a după-amiezii vorbind la telefon cu unii dintre cei mai apreciați experți în artă din California și aranjând ca aceștia să se deplaseze la St. Helena pentru a evalua și cataloga colecțiile bogate și diverse acumulate de familia Frye în decursul a șase sau șapte decenii. Leo, patriarhul, tatăl lui Katherine, mort cu patruzeci de ani în urmă, începuse simplu, făcând o pasiune pentru cepurile de lemn sculptate de mână cu migală și folosite adesea la butoaiele de vin și bere din unele țări europene. Cele mai multe erau în formă de capete, capete de demoni rânjind, râzând, plângând, urlând sau mârâind, îngeri, clovni, lupi, spiriduși, vrăjitoare, pitici și alte creaturi. La moartea lui Leo colecția număra peste două mii de astfel de cepuri. Katherine moștenise pasiunea colecțiilor încă de pe când trăia tatăl ei, iar după moartea lui colecționarea de obiecte devenise patima vieții ei. Dorința de a aduna obiecte frumoase devenise pasiune, iar pasiunea se transformase, în cele din urmă, în obsesie. (Joshua își amintea privirea strălucitoare a lui Katherine și felul ei precipitat de a vorbi de fiecare dată când îi arăta o nouă achiziție. Joshua știa că disperarea ei de a umple fiecare încăpere, firidă și sertar cu obiecte frumoase avea ceva nefiresc, dar bogații își puteau permite întotdeauna manii și excentricități, atâta timp cât nu făceau rău nimănui.) Katherine cumpăra cutii smălțuite, peisaje de la începutul secolului, cristale Lalique, lămpi și geamuri cu vitralii, medalioane cu camee și multe alte lucruri, nu atât fiindcă reprezentau investiții minunate (deși erau), ci fiindcă le dorea, fiindcă avea nevoie de ele, așa cum un drogat are nevoie de o nouă doză de narcotic. Își umplea uriașa casă cu astfel de exponate, petrecea ceasuri întregi ștergând, lustruind și având grijă de fiecare în parte. Bruno moștenise tradiția de a achiziționa aproape cu disperare, și acum ambele case — cea construită de Leo în 1918 și cea ridicată de Bruno cu cinci ani în

urmă — erau ticsite cu astfel de comori. Marți Joshua telefonă la galeriile de artă și la prestigioase case de licitații din San Francisco și Los Angeles. Toate se arătară dispuse să trimită experți, întrucât din vânzarea colecțiilor Frye urma să obțină comisioane substanțiale. Doi oameni din San Francisco și doi din Los Angeles aveau să sosească sâmbătă dimineată. Convins că vor avea nevoie de câteva zile ca să catalogheze bunurile familiei Frye, Joshua le rezervase camere la un han din partea locului.

Marți după-amiază, pe la 4:10, Joshua se simți stăpân pe situație. Pentru prima oară de când aflase de moartea lui Bruno Frye începea să-și dea seama cât timp îi va lua ca să se achite de obligațiile de executor. La început își făcuse griji că problemele proprietății erau atât de complexe, încât va avea de furcă ani de zile sau cel puțin câteva luni. Dar după ce revăzuse testamentul (redactat de el însuși cu cinci ani în urmă) și după ce descoperise unde-l aduseseră pe Bruno competenții săi consilieri financiari, era convins că toate problemele puteau fi rezolvate în câteva săptămâni. Munca îi era ușurată de trei elemente, rareori prezente în tranzacțiile cu proprietăți în valoare de mai multe milioane de dolari: în primul rând, nu existau rude în viață care să conteste testamentul sau să creeze alte probleme, în al doilea rând, toată averea, scăzând impozitele, fusese lăsată unei singure misiuni de binefacere, menționată în testament, în al treilea rând, pentru un om atât de bogat, Bruno Frye se limitase la investiții simple, lăsând executorului un bilanț destul de echilibrat de datorii și credite lipsite de probleme. Trei săptămâni erau de ajuns. Cel mult patru.

De la moartea soției sale, Cora, cu trei ani în urmă, Joshua devenise extrem de conștient că viața este scurtă și-și drămuia timpul cu zgârcenie. Nu voia să irosească nici o zi în plus și simțea că fiecare minut dedicat proprietății Frye era un minut irosit. Firește, urma să primească un onorariu uriaș pentru serviciile sale în probleme juridice, însă avea deja mai mulți bani decât i-ar fi trebuit vreodată. Era deținătorul unei substanțiale proprietăți mobiliare în vale, la care se adăugau câteva hectare de vie de primă calitate, administrată în numele lui, și care producea struguri pentru două crame importante, care-i cereau tot timpul materie primă. Pentru scurt timp îi trecuse prin gând să ceară, în instanță, să fie scutit de aceste îndatoriri, oricare dintre băncile lui Frye ar fi fost încântată să le preia. De asemenea, se gândise să lase munca pe seama lui Ken Gavins și Roy Genelli, cei doi avocați tineri și isteți pe care și-i luase ca asociați cu șapte ani în urmă. Dar puternicul sentiment al loialității îl împiedicase să aleagă această cale simplă de a scăpa de răspundere. Întrucât Katherine Frye îl ajutase să-și înceapă cariera în Napa Valley cu treizeci și cinci de ani în urmă, Joshua socotea că-i datorează timpul în care se va ocupa personal de lichidarea civilizată și ordonată a imperiului familiei Frye.

Trei săptămâni.

După aceea va putea dedica mai mult timp lucrurilor care-i plăceau: cărțile bune, înotul, pilotarea noului avion pe care și-l cumpărase, experimentarea unor noi feluri de mâncare și, din când în când, câte un week-end la Reno. Ken și Roy se ocupau de cea mai mare parte a afacerilor firmei și făceau o treabă minunată. Joshua încă nu se retrăsese complet, însă se ținea deoparte, bucurându-se de timpul liber, pe care regreta că nu-l găsisese și nu-l folosisese cât timp trăise Cora.

La 4:20, mulțumit de progresele făcute cu domeniul Frye și relaxat de priveliștea magnifică a văii îmbrăcate în culori de toamnă, care se întindea dincolo de fereastră, se ridică din fotoliu și se duse în holul de la recepție. Karen Farr bătea de zor la o mașină de scris electrică IBM

Selectric II, care ar fi reacționat la fel de bine și la atingerea unei pene. Karen era o fată subțirică, palidă, cu ochi albaștri și voce blândă, dar care se apuca de orice treabă cu o energie și un entuziasm de neînchipuit.

— Am să savurez un whiskey mai devreme decât de obicei, îi spuse Joshua. Dacă mă caută careva, te rog să spui că sunt beat mort și că nu pot veni la telefon.

— La care mi se va răspunde: "Cum? Iarăși?"

Joshua râse.

— Ești o fată adorabilă și încântătoare, domnișoară Farr. Ca să vezi ce minte ageră și ce limbă ascuțită poate să aibă o zgâtie de fată.

— Și câte trăsări poate să spună cineva care nici măcar nu-i irlandez. Duceți-vă să vă beți whiskey-ul. Am să țin la distanță hoardele de intruși.

Reîntors în birou, Joshua deschise barul din colț, puse gheață într-un pahar și-și turnă o porție generoasă de Jack Daniel's Black Label. Nu apucă să bea două înghițituri, când se auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Karen deschise ușa.

— Vă caută cineva...

— Credeam că pot și eu să beau în liniște...

— Nu fiți așa morocănos, spuse ea.

— Face parte din imaginea mea publică.

— I-am spus că nu sunteți acasă. Dar când am auzit ce dorește, m-am gândit că, poate, ar trebui să stați de vorbă cu el. E ceva bizar.

— Cine-i persoana?

— Un anume domn Preston de la First Pacific United Bank din San Francisco. În legătură cu domeniul Frye.

— Și ce-i așa bizar?

— Mai bine să vă spună el, replică fata.

Joshua oftă.

— Bine.

— Vorbiți pe linia doi.

Joshua se duse la birou, se așeză și ridică receptorul.

— Bună ziua, domnule Preston, vorbi el în receptor.

— Domnul Rhinehart?

— La telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

— Departamentul afaceri al Podgoriilor Shade Tree m-a informat că dumneavoastră sunteți executorul proprietății Frye.

— Întocmai.

— Erați la curent cu faptul că Bruno Frye avea conturi la principala noastră sucursală din San Francisco?

— La First Pacific United? Nu, nu știam.

— Un cont de economii, unul de cecuri și un seif, spuse Preston.

— Avea mai multe conturi, deschise la diverse bănci. Păstra o listă a lor. Dar banca dumneavoastră nu figura pe listă. În plus, n-am găsit nici un carnet de conturi sau de cecuri anulate de banca dumneavoastră.

— Bănuiam eu, replică Preston.

Joshua se încruntă.

— Nu înțeleg. Există probleme cu conturile de la Pacific United?

Preston șovăi, apoi spuse:

— Domnule Rhinehart, domnul Frye avea un frate?

— Nu. De ce mă întrebați?

— A angajat vreodată o sosie?

— Poftim?

— A avut vreodată nevoie de o sosie, de cineva care să poată trece

drept Bruno Frye, chiar și la o cercetare mai atentă?

— Vă bateți joc de mine, domnule Preston?

— Știu că este o întrebare destul de neobișnuită. Dar domnul Frye era un om bogat. În zilele noastre, când actele de terorism se întetesc și când fel și fel de ȋicniȋi umblă în libertate, oamenii cu avere se văd adesea nevoiȋi să-ȋi angajeze gărzi de corp, iar uneori, nu prea frecvent, recunosc că e un lucru rar, dar în anumite cazuri consideră necesar să angajeze chiar sosii, din motive de securitate.

— Cu tot respectul convenit frumosului dumneavoastră oraș, spuse Joshua, daȋi-mi voie să vă amintesc că domnul Frye trăia aici, în Napa Valley, nu la San Francisco. Aici nu avem astfel de infracȋiuni. Stilul nostru de viaȋă este mult diferit față de cel de care... beneficiaȋi dumneavoastră. Domnul Frye n-ar fi avut nevoie de sosie și sunt convins că nu a angajat nici una. Ce naiba înseamnă toate acestea, domnule Preston?

— Tocmai am aflat că domnul Frye a fost ucis joia trecută, spuse Preston.

— Și ce-i cu asta?

— Opinia consilierilor noștri este că banca nu poate fi socotită în nici un caz răspunzătoare.

— Pentru ce? întrebă Joshua.

— În calitate de executor al proprietăȋii, era de datoria dumneavoastră să ne informaȋi că depunătorul a decedat. Până la primirea respectivei înștiinȋări — sau până la aflarea veșȋii prin intermediari, așa cum s-a întâmplat — nu am avut absolut nici un motiv să îngheȋăm contul.

— Înȋeleg. Prăbușit în fotoliu, cu privirea ȋintă la paharul cu whiskey de pe birou și bănuind că Preston era pe punctul de a-i spune ceva care urma să-i tulbure liniștea sufletească, Joshua decise că un ton ceva mai arȋăgos ar putea zori interlocutorul să treacă la subiect. Domnule Preston, spuse el, știu că munca într-o bancă se desfășoară lent și atent, cum este și normal pentru o instituȋie care se ocupă de banii câștigaȋi cu greu de clienȋi. Dar aș dori să găsiȋi un mod de a-mi comunica mai pe scurt care-i problema.

— Joia trecută, cu jumătate de oră înainte de închidere și la câteva ore *după* ce domnul Frye a fost ucis la Los Angeles, un bărbat care semăna cu domnul Frye a venit la sucursala principală. Avea la el cecurile autentice ale domnului Frye. A completat un cec pentru bani gheaȋă, lăsând în cont numai o sută de dolari.

Joshua își îndreptă brusc spatele.

— Cât a scos?

— Șase mii de dolari din contul de cecuri.

— Dumnezeuule!

— Apoi și-a prezentat carnetul de conturi și a retras bani din contul de economii, lăsând numai cinci sute de dolari.

— Adică ce sumă?

— Alte douăsprezece mii de dolari.

— În total optsprezece mii?

— Da. Plus ce-o mai fi scos din seif.

— L-a golit și pe acela?

— Da. Bineînȋeles, nu știm ce anume a luat de acolo, spuse Preston. Poate că nimic, adăugă el, plin de speranȋă.

Joshua era uluit.

— Cum a putut banca să elibereze o astfel de sumă, fără să-i ceară actele?

— I le-am cerut, răspunse Preston. Și trebuie să înȋelegeȋi că arăta

exact ca domnul Frye. În ultimii cinci ani domnul Frye a venit la noi de două-trei ori pe lună, de fiecare dată a depus câteva mii de dolari în contul de cecuri. Prin aceasta s-a făcut remarcat. Oamenii își aminteau de el. Joia trecută casiera noastră l-a recunoscut și nu a avut nici un motiv de suspiciune, mai ales că avea asupra lui cecurile autentice, carnetul de conturi și...

— Acelea nu sunt acte, îl întrerupse Joshua.

— Casiera i-a cerut actele, deși îl recunoscuse. Așa-i regulamentul nostru în cazul retragerii unor sume substanțiale, și femeia a acționat conform dispozițiilor. Omul i-a arătat un permis auto în regulă, cu fotografie, eliberat de statul California și completat pe numele de Bruno Frye. Vă asigur, domnule Rhinehart, că First Pacific United nu poate fi acuzată de iresponsabilitate în această chestiune.

— Intenționați să discutați cu casiera? întrebă Joshua.

— Am și început investigațiile.

— Mă bucur să aud.

— Dar sunt convins că cercetările nu vor duce nicăieri, adăugă Preston. Femeia lucrează la noi de peste șaisprezece ani.

— E vorba de aceeași persoană care i-a permis accesul la seif? întrebă Joshua.

— Nu. Acea era altă angajată. Se află și ea în cercetare.

— E o chestiune al dracului de gravă.

— Nu-i cazul să mi-o spuneți, replică abătut Preston. În toți anii de când lucrez la bancă, niciodată nu mi s-a întâmplat una ca asta. Înainte de a vă telefona, am anunțat autoritățile, atât pe cele locale, cât și pe cele federale, conducerea băncii și juriștii de la First Pacific United.

— Cred că ar fi cazul să vin mâine până acolo, ca să discut cu angajații dumneavoastră.

— Așa zic și eu.

— La ora zece e bine?

— Oricând doriți, răspunse Preston. Vă stau la dispoziție toată ziua.

— Atunci rămâne la zece.

— Îmi pare foarte rău de cele întâmplate. Firește, pierderile vor fi acoperite de asigurările federale.

— Cu excepția a ceea ce se afla în seif, spuse Joshua. Conținutul seifului nu poate fi acoperit de nici o asigurare. Era exact lucrul de care se temea Preston și amândoi erau conștienți de acest lucru. E posibil ca în seif să se fi aflat valori mai mari decât în toate conturile de cecuri și economii luate la un loc.

— Sau, poate, a fost golit înainte de venirea acestui om, spuse repede Preston.

— Ne vedem mâine dimineată, domnule Preston.

Joshua închise telefonul și rămase cu ochii la aparat.

Într-un târziu își muie buzele în whiskey.

O sosie a lui Bruno Frye? O dublură a lui?

Brusc, își aminti de lumina pe care i se păruse că o deslușește în casa lui Bruno Frye în noaptea de duminică spre luni, pe la ora trei. O zărise când se întorcea de la baie în dormitor, dar, când își pusese ochelarii, lumina dispăruse. Crezuse că-l înșelaseră ochii. Poate că totuși lumina existase. Poate că omul care jefuise Pacific United fusese în casa lui Bruno Frye, căutând ceva.

Joshua se dusesse acolo cu o zi în urmă. Făcuse un scurt tur al locuinței, ca să se asigure că totul era în regulă, și nu remarcase nimic neobișnuit.

De ce să fi avut Bruno conturi secrete la banca din San Francisco?

Oare exista o dublură, o sosie?

Cine? Și de ce?

La dracu'!

Era limpede că lichidarea completă și definitivă a proprietății Frye nu avea să fie chiar atât de rapidă și de simplă pe cât își închipuise.

Marți seară, la ora șase, când Tony întoarse jeepul pe strada din fața blocului său, Hilary se simțea mai trează decât fusese în tot cursul zilei. Intrase în acea stare de hiperexcitație cu usturimi sub pleoape, care apare după o zi și jumătate de nesomn. Dintr-o dată trupul și mintea hotărâseră să profite la maximum de această luciditate impusă, printr-o bizară reacție chimică, trupul și spiritul se regeneraseră. Nu mai căska. Vederea, care mai înainte începuse să i se împăienjenească, redevenise limpede. Starea de sfârșeală dispăruse. Cu toate acestea, Hilary știa că nu era decât un scurt răgaz, după care urma să se instaleze epuizarea fizică. Peste o oră sau două această excelentă stare fizică urma să ia sfârșit printr-o cădere bruscă și inevitabilă, nu cu mult diferită de prăbușirea subită care se instalează după explozia de energie creată de amfetamine, moment în care se va simți prea obosită ca să se poată ține pe picioare.

Și ea, și Tony reușiseră să-și rezolve toate problemele —expertul de la asigurări, serviciul de curățenie, rapoartele la poliție și toate celelalte. Singurul lucru care ridicase unele probleme fusese vizita la Galeria lui Wyant Stevens din Beverly Hills. Nici Wyant, nici asistenta lui, Betty, nu era acolo, iar tânăra grasuță care era de serviciu refuzase să primească spre păstrare tablourile lui Tony. Nu voia să-și asume răspunderea, însă, până la urmă, Hilary o convinsese că nu va fi dată în judecată dacă, întâmplător, vreuna dintre pânze se murdărea sau se rupea. Hilary îi scrisese lui Wyant un bilet cu câteva date despre pictor, apoi se dusese împreună cu Tony la Topelis & Associates, ca să-l roage pe Wally s-o scuze la Warner Brothers. Nu mai rămăsese nimic de făcut. În ziua următoare, după înmormântarea lui Frank, hotărâseră să ia cursa aeriană de ora 11:55 spre San Francisco, care ajungea la destinație numai bine pentru a prinde legătura spre Napa.

După aceea intenționau să închirieze o mașină până la St. Helena.

Până în ținutul în care locuise Bruno Frye.

Apoi... ce?

Tony parcă jeepul și opri motorul.

— Am uitat să te întreb dacă ai reușit să rezervi cameră la hotel, spuse Hilary.

— A rezervat secretara lui Wally, în timp ce tu te giugiuleai cu el în birou.

— Lângă aeroport.

— Da.

— Sper că nu cu două paturi.

— Cu unul uriaș.

— Bine, încuviință ea. Vreau să mă ții în brațe până adorm.

El se aplecă și o sărută.

Le luă douăzeci de minute până când pregătiră două valize pentru el și până transportară cele patru bagaje la jeep. În tot acest timp Hilary își simți nervii încordați la maximum, așteptându-se în fiecare clipă ca Frye să apară din umbre sau să dea colțul, rânjind.

Dar Frye nu apăru.

Porniră spre aeroport pe un drum ocolit, plin de viraje și de cotituri. Hilary era cu ochii la mașinile care veneau în spate.

Nu-i urmărea nimeni.

Ajunseră la hotel la 7:30. Dintr-o pornire de cavalerism de modă veche, care o amuză pe Hilary, Tony se trecu în registru ca fiind împreună cu soția.

Camera lor se afla la etajul al optulea. Era o încăpere liniștită, decorată în nuanțe de verde și albastru.

După plecarea băiatului care-i ajutase la bagaje, rămaseră câteva minute în picioare lângă pat, îmbrățișați, împărtășindu-și în tăcere oboseala și puterea care le mai rămăsese.

Nici unul nu se simțea în stare să iasă în oraș ca să ia cina. Tony comandă cina la cameră, și centralista le spuse că va dura vreo jumătate de oră.

Hilary și Tony făcură duș împreună. Se săpuniră și se clătiră unul pe celălalt cu mare plăcere, dar plăcerea lor nu era întru totul sexuală. Erau prea istoviți pentru pasiune. Baia în doi era, pur și simplu, relaxantă, tandră, încântătoare.

Mâncară sandvișuri și cartofi prăjiți.

Băură jumătate de sticlă de Gamay rose de la Robert Mondavi.

Nu conversară prea mult.

Înfășurară un prosop în jurul unei lămpi pe care o lăsară aprinsă, fiindcă pentru a doua oară în viața ei Hilary se temea să adoarmă cu lumina stinsă.

Adormiră.

Opt ore mai târziu, la 5:30 dimineața, ea se trezi dintr-un coșmar în care Earl și Emma se ridicaseră din morți, la fel ca Bruno Frye. Toți trei o urmăreau pe un coridor întunecos, care devenea din ce în ce mai îngust...

Nu mai reuși să adoarmă la loc. Rămase trează în lumina aurie a lămpii de noapte improvizate, privindu-l pe Tony cum dormea.

La 6:30 el se trezi, se răsuci spre ea, clipi, îi atinse fața, sânii, apoi făcură dragoste. Pentru scurt timp Hilary uită de Bruno Frye, dar mai târziu, în timp ce se îmbrăcau pentru a merge la înmormântarea lui Frank, frica o năpădi din nou.

— Crezi că e cazul să mergem la St. Helena?

— Trebuie să mergem, răspunse Tony.

— Dar ce ni se va întâmpla acolo?

— Nimic, o liniști el. Nu vom păți nimic.

— Nu sunt chiar atât de sigură, spuse ea.

— Vom afla ce se întâmplă.

— Tocmai despre asta-i vorba, replică ea. Am sentimentul că ar fi de preferat să nu aflăm.

Katherine dispăruse.

Căteaua dispăruse.

Căteaua se ascundea.

Marți seară, la 6:30 Bruno se trezise în furgoneta Dodge de culoare albastră, smuls din somn de coșmarul pe care niciodată nu reușea să și-l amintească, amenințat de șoapte fără înțeles. Ceva se târa pe trupul lui, pe brațe, pe obraz, prin păr, chiar pe sub haine, încercând să intre în trupul lui, să pătrundă prin urechi, prin gură și prin nări, ceva indescritibil de oribil și de rău. Urlă și începu să se scuture cu disperare, până când într-un târziu își dădu seama că visase. Șoaptele acelea îngrozitoare dispărură treptat și creaturile imaginare se făcură nevăzute. Timp de zece minute se ghemui pe o parte, în poziția fătului, și plânse de ușurare.

Peste o oră, după ce mâncase la MacDonald's, se duse în

Westwood. Trecuse prin fața casei ei de peste zece ori, apoi parcase ceva mai încolo, în umbră, între stâlpii cu lămpi de neon. Toată noaptea supraveghease casa.

Femeia dispăruse.

El avea săculeți de pânză plini cu usturoi, crucifixul și sticluța cu apă sfințită. Avea cele două cuțite bine ascuțite și o mică secure, cu care avea de gând să-i taie capul. Avea curajul, voința și hotărârea de a duce totul la îndeplinire.

Dar ea nu mai era acolo. Când începuse să înțeleagă că ea fugise și că poate nu se va întoarce zile sau săptămâni la rând, îl cuprinsese furia. O blestemase și plânsese de ciudă.

Apoi, treptat, își recăpătase controlul. Își spusese că nu era totul pierdut. Avea să dea de urma ei.

O regăsise de atâtea ori până atunci.

6

Miercuri dimineată, Joshua Rhinehart zbură la San Francisco în avionul personal, Cessna Turbo Skylane RG. Era o minunăție de aparat, cu o viteză de croazieră de 173 de noduri și o autonomie de zbor de peste o mie șase sute de kilometri.

Începuse să ia lecții de zbor cu trei ani în urmă, la scurt timp după moartea Corei. În cea mai mare parte a vieții lui visase să fie pilot, dar niciodată nu-și găsisese timp să învețe cum să piloteze până la vârsta de cincizeci și opt de ani. Când o pierduse pe Cora într-un mod atât de neașteptat, înțelesese că era un naiv dacă-și închipuia că moartea era o nenorocire care se abătea numai asupra altora. Își dusesese existența ca și cum i-ar fi fost dat să trăiască o eternitate, ca și cum ar fi putut cheltui din ea la infinit. Își închipuise că avea tot timpul la dispoziție ca să meargă în Europa și în Orient, ca să se relaxeze, să călătorească și să se distreze, așadar, întotdeauna amânase croazierile și vacanțele, le amânase până când își făcuse o carieră ca jurist, apoi până când reușise să plătească toate ipotecile pentru vasta lor proprietate mobilă, apoi până când afacerea cu viticultura se pusese pe picioare, apoi... Apoi deodată Cora nu mai avusese timp. Îi era îngrozitor de dor de ea și încă îl chinuiau remușcările când se gândea la toate acele lucruri amânate pentru prea mult timp. El și Cora fuseseră fericiți împreună. Din multe puncte de vedere, avuseseră parte de o viață conjugală frumoasă, ba chiar excelentă în raport cu alții. Niciodată nu duseseră lipsă de nimic: nici de hrană, nici de adăpost, nici de lux. Întotdeauna avuseseră destui bani. Însă niciodată destul timp. Joshua nu se putea împiedica să nu se gândească la cum ar fi putut să fie. N-o putea readuce pe Cora lângă el, însă, cel puțin, era ferm hotărât să se bucure de viață cât mai mult posibil în anii care-i mai erau hărăziți. Cum niciodată nu fusese sociabil și fiindcă avea impresia că nouă din zece persoane erau teribil de ignorante sau răutăcioase, cele mai multe plăceri și le afla în singurătate. Dar, cu toată preferința lui pentru singurătate, aproape nici una dintre acele plăceri nu-i oferea mulțumirea pe care ar fi trăit-o dacă le-ar fi împărțit cu Cora. Zborul era una dintre puținele excepții. În avionul Cessna, sus deasupra solului, se simțea eliberat de toate constrângerile: nu numai de legile gravitației, ci și de lanțurile regretelor și ale remușcării.

Înviorat și refăcut de zbor, Joshua ateriză la San Francisco puțin după ora nouă. În mai puțin de un ceas se găsea la First Pacific United

Bank, dând mâna cu domnul Ronald Preston, cu care discutase la telefon marți după-amiază.

Preston era unul dintre vicepreședinții băncii și avea un birou somptuos, cu mobilier tapițat cu piele și cu mult lemn de tec bine lustruit. Era un birou luxos, bine izolat și confortabil.

În contrast cu biroul, Preston era un om înalt și slab, cu un aer fragil și vulnerabil. Avea obrazul foarte bronzat și purta o mustață tunsă cu grijă. Vorbea prea repede, gesticulând grăbit, ca o mașină scurtcircuitată care arunca scânteii în toate părțile.

În același timp, însă, era eficient. Pregătise un dosar amănunțit cu toate conturile lui Bruno Frye, pentru toți cei cinci ani cât Frye făcuse afaceri cu First Pacific United. Dosarul conținea o listă a depunerilor și retragerilor din contul de economii, altă listă cu datele la care Frye vizitase seiful, fotocopii clare după evaluările lunare ale contului de cecuri, realizate după înregistrări pe microfilm, și copii ale fiecărui cec completat pentru acest cont.

— La prima vedere, poate vi se pare că nu v-am dat copii după toate cecurile scrise de domnul Frye. Dar vă asigur că nu este așa. Pur și simplu, n-au existat prea multe. În cont au intrat și au ieșit mulți bani, dar în primii trei ani și jumătate domnul Frye a completat numai două cecuri pe lună. În ultimul an și jumătate au existat trei cecuri pe lună, de fiecare dată pentru aceleași persoane.

Joshua nu se obosi să deschidă dosarul.

— Am să-l consult mai târziu. Acum aș vrea să stau de vorbă cu casiera care a plătit banii retrași din contul de cecuri și din cel de economii.

Într-un colț al încăperii se vedea o masă rotundă de ședințe, cu șase scaune tapițate și confortabile așezate de jur împrejur. Joshua își alege acest loc pentru a sta de vorbă cu angajații.

Cynthia Willis, casiera, era o negresă sigură pe ea și destul de frumoasă, în vârstă de aproape patruzeci de ani. Purta o fustă albastră și o bluză albă, apretată. Avea părul frumos coafat, unghiile frumos tăiate și date cu lac strălucitor. Se mișca grațios și elegant, iar când Joshua o invită să ia loc pe scaunul din fața lui, se așează ținându-și spatele foarte drept.

Preston rămase în picioare lângă birou, frământându-se în tăcere.

Joshua deschise plicul adus de acasă, în care se găseau cinci-sprezece fotografii ale unor persoane care locuiau sau locuiseră la St. Helena. Le întinse pe masă și spuse:

— Domnișoară Willis...

— Doamna Willis, îl corectă ea.

— Iertați-mă, doamnă Willis. Aș dori să priviți fiecare dintre aceste fotografii și apoi să-mi spuneți care îl reprezintă pe Bruno Frye. Dar numai după ce le studiați pe toate.

Ea cercetă fotografiile preț de un minut, apoi alege două dintre ele.

— Acestea două.

— Sunteți sigură?

— Absolut, întări femeia. Nici nu-i greu. Ceilalți treisprezece nu seamănă deloc cu el.

Se descurcase minunat, mult mai bine decât se așteptase Joshua. Multe fotografii erau încetoșate, altele întunecate. Joshua se folosisse cu bună știință de fotografii de slabă calitate, pentru a face identificarea mai dificilă, dar doamna Willis nu ezitase nici o clipă. Deși afirmase că ceilalți treisprezece nu semănau cu Frye, câțiva aduceau totuși cu el. Joshua alesese câteva persoane care aduceau cu Frye, măcar pentru motivul că aparatul de fotografiat nu fusese bine reglat, dar șiretlicul nu

avusese nici un efect asupra doamnei Willis, la fel de inoperant se dovedise și trucul de a include două fotografii cu Frye, prim plan, dar foarte deosebite una de cealaltă.

Bătând ușor cu degetul arătător în cele două fotografii, doamna Willis spuse:

— Acesta a fost omul care a venit la bancă în după-amiaza zilei de joi, săptămâna trecută.

— Joi dimineață, spuse Joshua, Frye a fost ucis în Los Angeles.

— Nu cred, răspunse ea categoric. Trebuie să fie o greșeală.

— I-am văzut cadavrul, o asigură Joshua. L-am îngropat la St Helena duminica trecută.

Ea clătină din cap.

— Atunci, probabil ați îngropat pe altcineva. Ați înmormântat altă persoană.

— Îl cunosc pe Bruno Frye de când avea cinci ani, îi explică Joshua. Cu neputință să mă fi înșelat.

— Iar eu știu bine pe cine am văzut, răspunse politico, dar cu încăpățănare femeia.

Nu aruncă nici o privire către Preston. Era prea mândră ca să-și adapteze răspunsurile la indicațiile lui. Știa că este o funcționară capabilă și nu se temea de șeful ei. Îndreptându-și spatele și mai mult, spuse:

— Domnul Preston are dreptul la propria sa opinie. La urma urmei, nu dânsul l-a văzut pe omul acela, ci eu. A fost domnul Frye. În ultimii cinci ani a venit la bancă de două, trei ori pe lună. Întotdeauna depunea cel puțin două mii de dolari în contul de cecuri, uneori chiar trei mii, numai bani gheață. Numerar. Este un lucru neobișnuit. S-a făcut remarcat. La aceasta se adaugă înfățișarea lui, musculatura și...

— Sunt convins că nu făcea de fiecare dată depunerile la ghișeul dumneavoastră.

— Nu de fiecare dată, recunosc eu. Dar de multe ori așa s-a întâmplat. Și jur că el a fost acela care a operat retragerea de joi. Dacă îl cunoașteți cât de cât, domnule Rhinehart, știți bine că nici n-ar fi fost nevoie să-l văd vreodată pe domnul Frye ca să știu că era el. L-aș fi recunoscut și legată la ochi, datorită vocii lui neobișnuite.

— O voce poate fi imitată, spuse Preston, intervenind pentru prima oară în discuție.

— Nu și vocea lui, replică doamna Willis.

— Ar putea fi imitată, spuse Joshua, dar nu cu ușurință.

— Apoi ochii lui, spuse doamna Willis. Ochii sunt, cel puțin, la fel de ciudați ca vocea.

Intrigat de remarca femeii, Joshua se aplecă spre ea și întreabă:

— Ce-i cu ochii lui?

— Avea o privire rece, răspunse ea. Nu din pricina culorii albastre-cenușii. Avea o privire foarte rece și necruțătoare. De cele mai multe ori părea că nici nu te putea privi în ochi. Privirea îi luneca într-o parte, ca și cum s-ar fi temut să nu-i citești gândurile. Dar în acele rare ocazii când *te privea* în ochi, expresia din privirea lui te făcea să te gândești că... cel din fața ta... nu-i chiar în toate mințile.

În calitate de bancher diplomat dintotdeauna, Preston se grăbi să intervină.

— Doamnă Willis, nu mă îndoiesc că domnul Rhinehart dorește să vă mențineți în limitele obiective ale cazului. Dacă veniți cu păreri personale, ele nu vor face decât să complice cazul și să-i îngreuneze misiunea.

Doamna Willis clătină din cap.

— Tot ce știu eu este că omul care a fost aici joia trecută avea aceiași ochi.

Joshua era oarecum șocat de remarcă, fiindcă și el se gândise adesea că ochii lui Bruno trădau un suflet chinuit. Privirea lui avea o expresie rățacită, obsedată, dar și o răceală de gheață sau de moarte, sesizată și de Cynthia Willis.

În următoarele treizeci de minute Joshua îi puse mai multe întrebări, referitoare, printre altele, la omul care retrăsese banii lui Frye, la procedurile obișnuite cărora casiera trebuia să se conformeze când elibera mari sume de bani, la procedurile urmate în ziua de joi a săptămânii precedente, la tipul de act de identitate prezentat de impostor, la viața ei personală, la soț, la copii, la cartea de muncă, la situația financiară curentă și la alte câteva lucruri. Se arătă sever cu ea, ba chiar aspru, când socoti că o asemenea atitudine i-ar fi fost utilă. Iritat la gândul că va pierde alte săptămâni cu lichidarea proprietății Frye, datorită situației nou ivite, dornic să găsească explicația misterului cât mai curând, căuta un motiv ca s-o acuze de complicitate la jefuirea conturilor Frye, dar, până la urmă, nu descoperi nimic suspect. Într-adevăr, când termină cu întrebările, ajunse s-o placă pe doamna Willis și să aibă suficientă încredere în ea. Merse până într-acolo, încât își ceru scuze că pe alocuri adoptase o atitudine aspră și arțagoasă, lucru pe care nu-l făcea decât arareori.

După ce doamna Willis se înapoie la casierie, Ronald Preston o chemă în birou pe Jane Symmons. Era femeia care însoțise sosia lui Frye în seiful băncii, la cutia cu valori. Jane Symmons avea douăzeci și șapte de ani, era roșcată cu ochii verzi, un nas turtit și o fire irascibilă. Vocea ei plângărească și răspunsurile morocănoase stârniră în Joshua cele mai rele porniri, dar cu cât el devenea mai aspru, cu atât ea se făcea mai arțagoasă. Jane Symmons nu era la fel de clară în exprimare ca Cynthia Willis, și Joshua n-o plăcu așa cum o plăcuse pe negresă. Însă nu-și ceru scuze. Cu toate acestea, nu se îndoia că fata era la fel de sinceră ca doamna Willis, cel puțin în legătură cu problema în cauză.

După ce Jane Symmons ieși din birou, Preston îl întrebă:

— Ei bine, ce părere aveți?

— Nu cred ca vreuna din ele să fi fost implicată în vreo escrocherie, răspunse Joshua.

Preston răsuflă ușurat, dar se strădui să n-o arate.

— Aceasta este și concluzia noastră.

— Însă cel care s-a dat drept Frye prezintă, probabil, o neobișnuită asemănare cu răposatul.

— Domnișoara Symmons este o tânără foarte isteasă, spuse Preston. Dacă ea a afirmat că omul semăna perfect cu Frye, asemănarea trebuie să fi fost cu adevărat uluitoare.

— Domnișoara Symmons e o arțagoasă incorigibilă, replică îmbufnat Joshua. Dacă ar fi fost singura martoră, nu știu ce m-aș fi făcut. Preston clipi surprins. Totuși, continuă Joshua, doamna Willis are un ascuțit simț de observație. Și e al naibii de inteligentă. Sigură pe sine, fără a fi încrezută. În locul dumitale, i-aș încredința o slujbă mai importantă decât cea de casieră.

Preston își dresă glasul.

— Păi... ăă... și acum?

— Vreau să văd conținutul seifului.

— Presupun că nu aveți cheia domnului Frye.

— Nu. Încă nu s-a întors din groapă ca să mi-o dea.

— Mă gândeam că, poate, ați găsit-o printre lucrurile lui Frye, după discuția noastră de ieri.

— Nu. Dacă impostorul s-a folosit de cheia lui, presupun că se află și acum la el.

— Cum o fi intrat în posesia cheii? se miră Preston. Dacă i-a fost dată de domnul Frye, lucrurile apar în cu totul altă lumină. Banca și-ar putea schimba poziția. Dacă domnul Frye a conspirat cu o sosie ca să ridice fonduri...

— Domnul Frye nu avea cum să conspire. Domnul Frye e mort. Acum ce-ar fi să mergem să vedem ce se află în seif?

— Fără amândouă cheile, va trebui să spargem seiful.

— Atunci, vă rog s-o faceți, îi ceru Joshua.

Treizeci de minute mai târziu Joshua și Preston se găseau în seiful băncii, inginerul băncii scoase încuietoarea sfărâmată, apoi trase toată cutia afară din peretele seifului. Îi înmână cutia lui Ronald Preston, care i-o întinse lui Joshua.

— În mod obișnuit, spuse Preston oarecum înțepat, cineva v-ar fi însoțit într-un separeu, ca să puteți cerceta conținutul cutiei, fără să fiți văzut de cineva. Totuși, întrucât există mari șanse să ridicați pretenții la unele valori scoase din seif pe căi ilegale și întrucât banca ar putea fi implicată într-un proces pornind de la aceste acuzații, insist să deschideți cutia în prezența mea.

— Nu aveți nici un temei legal să insistați asupra acestui lucru, replică acru Joshua. Dar nici prin gând nu-mi trece să dau banca dumneavoastră în judecată pe motive imaginare, așa că am să vă satisfac curiozitatea chiar acum.

Joshua săltă capacul cutiei de valori. Înăuntru nu se găsea nimic altceva decât un plic alb. Joshua îl luă. Îi înapoie cutia goală lui Preston și deschise plicul. Înăuntru se afla o singură foaie de hârtie, cu o însemnare bătută la mașină, datată și semnată.

Era cel mai bizar lucru pe care Joshua îl citise în viața lui. Nota părea scrisă de un om în delir.

Joi, 25 septembrie

Pentru oricine este interesat de această problemă:

Mama mea, Katherine Anne Frye, a murit acum cinci ani, dar mereu învie și se întrupează în alte ființe omenești. A descoperit o cale de a se întoarce din mormânt și încearcă să pună mâna pe mine. În momentul de față locuiește în Los Angeles, sub numele de Hilary Thomas.

Azi-dimineață m-a înjunghiat și am murit în Los Angeles. Am de gând să mă întorc acolo înainte ca ea să mă ucidă din nou. Fiindcă, dacă mă ucide de două ori, voi rămâne mort. Nu cunosc vrăjile ei. Nu mă pot întoarce din mormânt. Nu și dacă mă ucide de două ori.

Mă simt atât de pustiit pe dinăuntru, atât de incomplet. M-a ucis și nu mai sunt om întreg.

Las acest bilet, în caz că ea va învinge iarăși. Până când voi muri de două ori, acesta este micul meu război, al meu și numai al meu. Nu pot da totul la iveală și nu pot cere protecția poliției. Dacă fac acest lucru, toată lumea va ști ce sunt și cine sunt. Toți vor afla ce am ascuns o viață întreagă și mă vor linșa. Dar, dacă ea va pune din nou mâna pe mine, nu va mai conta dacă toată lumea află cine sunt, fiindcă deja voi fi mort de două ori. Dacă pune din nou mâna pe mine, atunci oricine va găsi această însemnare va trebui să-și asume răspunderea și s-o oprească.

Trebuie să i se reteze capul și să i se umple gura cu usturoi. Să i se smulgă inima și să i se înfigă un țăruș în ea. Să i se îngroape capul și inima în cimitire diferite. Nu-i un vampir. Dar cred că aceste măsuri de

prevedere vor da rezultat. Dacă e ucisă în acest fel, poate va rămâne moartă.

Mereu se întoarce din mormânt.

Sub notă era o semnătură a lui Bruno Frye, scrisă cu cerneală, un fals extrem de reușit. Fără îndoială că era un fals. Frye era mort la ora când fuseseră scrise acele rânduri.

Joshua simți cum i se zbârlește părul la ceafă și, fără un motiv anume, îi veni în gând noaptea de vineri, când ieșise din casa de pompe funebre a lui Avril Tannerton și pășise în bezna de nepătruns, convins că în preajma lui se găsea ceva periculos, simțind prezența răului în întuneric, prezența a ceva care stătea ascuns și aștepta.

— Despre ce-i vorba? Întrebă Preston.

Joshua îi întinse foaia de hârtie.

Preston o citi și rămase uluit.

— Ce Dumnezeu înseamnă asta?

— Probabil că a fost pusă în cutie de către impostorul care a lichidat conturile, răspunse Joshua.

— Dar de ce să fi făcut așa ceva?

— Poate e o farsă, își dădu cu părerea Joshua. Oricine ar fi, se vede clar că-i plac poveștile cu strigoii. Știa că vom descoperi că a lichidat conturile de cecuri și economii, așa că a hotărât să se amuze pe seama noastră.

— Dar e atât de... straniu, insistă Preston. Te-ai aștepta ca din scrisoarea lui să răzbată un sentiment de satisfacție, cumva să ne râdă în nas. Dar așa? Nu pare să fie mâna unui farsor. Deși bizară și chiar absurdă pe alocuri, pare atât de... *sinceră*.

— Dacă n-o socotiți o simplă farsă, atunci ce credeți că este? Întrebă Joshua. Vreți să-mi spuneți că Bruno Frye a scris această scrisoare și a pus-o în seif *după* ce a murit?

— Păi... nu. Bineînțeles că nu.

— Atunci, cum?

Bancherul privi scrisoarea pe care o ținea în mână.

— Aș spune că impostorul, acest om care seamănă izbitor de mult cu domnul Frye și care vorbește la fel cu domnul Frye, acest om care are permis de conducere pe numele domnului Frye și care știa că domnul Frye avea conturi la First Pacific United — nu numai că se dă drept domnul Frye. De fapt, chiar se *crede* domnul Frye. Ridică ochii spre Joshua. Nu cred că un hoț de duzină, chiar și pus pe șotii, ar scrie astfel de rânduri. Scrisoarea aceasta e rodul gândirii unui dement.

Joshua încuviință din cap.

— Mă tem că trebuie să vă dau dreptate. Dar de unde a apărut această stafie sosie? Cine este? De cât timp dă târcoale pe aici? Bruno știa de existența ei? De ce ar împărtăși această dublură fantomatică teama și ura obsedantă a lui Bruno față de Katherine Frye? Cum ar putea să sufere amândoi de aceeași iluzie, de credința că ea s-a întors din mormânt? Sunt mii de întrebări. Te doare mintea.

— Fără îndoială, întări Preston. Iar eu nu pot să vă ofer nici un răspuns. Totuși, vin cu o sugestie. Această Hilary Thomas ar trebui anunțată că se găsește în mare pericol.

După înmormântarea lui Frank Howard, desfășurată cu toate onorurile poliției, Tony și Hilary luară avionul de ora 11.55 cu plecare din Los Angeles. Pe timpul zborului Hilary se strădui să fie veselă și amuzantă, știind că înmormântarea îl întristase pe Tony, trezindu-i

amintiri îngrozitoare, legate de schimbul de focuri de luni. La început, el se adânci în fotoliu, cufundat în gânduri, abia scoțând câte un cuvânt. După un timp păru să-și dea seama de efortul ei de a-l înveseli și, poate fiindcă nu voia ca Hilary să aibă impresia că nu-i aprecia strădania, își regăsi zâmbetul pierdut și începu să-și revină din tristețe. Aterizară la ora fixată pe Aeroportul Internațional San Francisco, însă cursa aeriană de ora două pentru Napa fusese amânată pentru ora trei, datorită unor probleme minore de ordin mecanic.

Fiindcă le rămânea ceva timp, luară prânzul la restaurantul aeroportului, care oferea o priveliște asupra pistelor în plină activitate. Cafeaua uimitor de bună era singurul articol care salva localul, sandvișurile parcă erau de cauciuc, iar cartofii prăjiți erau sleiți.

Pe măsură ce se apropia ora plecării spre Napa, Hilary începu să se teamă de călătoria pe care se pregăteau s-o facă. Temerile ei sporeau cu fiecare clipă.

Tony remarcă schimbarea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu precis. Mă simt ca și cum..., în sfârșit, poate că nu-i bine ce facem. Poate ne aventurăm singuri în viziunea leului.

— Frye e tocmai în Los Angeles. Nu are de unde ști că tu te duci la St. Helena, spuse Tony.

— Așa să fie?

— Tot mai ești convinsă că e vorba de ceva supranatural, spirite, fantome și mai știu eu ce?

— Nu elimin nici o posibilitate.

— În cele din urmă, vom găsi o explicație rațională.

— Fie că o vom găsi sau nu, eu am acest sentiment... această presimțire.

— Ce fel de presimțire?

— Că răul abia începe, răspunse ea.

După un prânz grăbit, dar excelent, în sufrageria privată a First Pacific United Bank, Joshua Rhinehart și Ronald Preston se întâlneau în biroul lui Preston cu câteva oficialități bancare locale și federale. Birocrații erau plicticoși, slab pregătiți și vădit ineficienți, dar Joshua îi suportă, răspunse la întrebări, completă formularele necesare, întrucât era de datoria lui să folosească sistemul federal de asigurări pentru a recupera fondurile furate, în beneficiul proprietății Frye.

În timp ce birocrații se pregăteau de plecare, sosi agentul federal Warren Sackett. Întrucât banii fuseseră furați dintr-o instituție financiară aflată în evidența federală, infracțiunea intra sub jurisdicția FBI. Sackett — un bărbat înalt, interiorizat, cu trăsături bine conturate — se așeză la masa de conferințe împreună cu Joshua și Preston, cărora le ceru de două ori mai multe informații decât întreaga cohortă de birocrați, în numai jumătate din timpul irosit de acei hârțogari. Agentul îl informă pe Joshua că ancheta implica și o verificare amănunțită a persoanei lui, lucru pe care Joshua îl cunoștea și de care nu avea motive să se teamă. Sackett se declară de acord cu ideea că Hilary Thomas se putea găsi în pericol și-și asumă răspunderea de a anunța poliția din Los Angeles cu privire la situația neobișnuită care se crease, așa încât și poliția și secția FBI din Los Angeles să fie pregătite să-i ofere protecție.

Deși Sackett se arătă politic, eficient și meticulos, Joshua își dădu seama că FBI nu va rezolva problema în câteva zile — afară de cazul în care impostorul care se dăduse drept Bruno Frye venea la ei și făcea mărturisiri complete. Pentru ei nu era o chestiune urgentă. Într-o țară

infestată de diverse grupări de teroriști demenți, de familii ale crimei organizate și de politicieni corupți, resursele FBI-ului nu puteau fi solicitate pentru un caz implicând suma de optsprezece mii de dolari. Mai mult ca sigur, Sackett era singurul agent desemnat să se ocupe de incidentul de la bancă. Ancheta avea să demareze încet, prin verificarea atentă a tuturor persoanelor implicate, apoi agentul urma să desfășoare o cercetare minuțioasă a tuturor băncilor din nordul Californiei, să vadă dacă Bruno Frye avea și alte conturi secrete. Sackett nu avea să ajungă la St. Helena decât peste o zi sau două. Și dacă nu avea să descopere vreun fir în următoarele șapte, zece zile, era posibil ca pe viitor să se ocupe de caz numai în paralel cu alte însărcinări.

Când agentul sfârși cu întrebările, Joshua se întoarse spre Ronald Preston și spuse:

— Domnule, sper ca cei optsprezece mii de dolari să fie recuperați cât mai curând.

— Păi... Preston își mângâie neliniștit mustăcioara bine îngrijită. Va trebui să așteptăm până când FDIC aprobă cererea.

Joshua se uită la Sackett.

— E adevărat că FDIC va aștepta până când dumneavoastră îi veți asigura că nici eu, nici alt beneficiar al proprietății nu suntem implicați în retragerea celor optsprezece mii de dolari?

— Posibil, încuviință Sackett. În definitiv, e un caz extrem de bizar.

— Dar până le veți putea da aceste asigurări, e posibil să treacă multă vreme, insistă Joshua.

— Nu vă vom lăsa să așteptați mai mult decât se cuvine, replică Sackett. Trei luni cel mult.

Joshua oftă.

— Speram să lichidez rapid proprietatea.

Sackett ridică din umeri.

— Poate nu va fi nevoie de trei luni. Poate că adevărul va ieși repede la iveală. Nu se știe niciodată. Într-o zi, două e posibil să dau de urma acestui individ, dublura lui Frye. Atunci, aș putea anunța FDIC-ul să efectueze plățile.

— Dar, de fapt, nu vă așteptați să rezolvați chiar atât de repede.

— Situația e atât de bizară, încât nu-mi pot fixa termene, răspunse Sackett.

— Afurisită treabă, exclamă obosit Joshua.

Câteva minute mai târziu, când Joshua străbătea holul răcoros, cu dale de marmură, îndreptându-se spre ieșire, se auzi strigat de doamna Willis. Femeia era la postul ei, la casierie. Joshua se duse la ea.

— Știți ce-aș face dacă aș fi în locul dumneavoastră? îl întrebă doamna Willis.

— Ce? întrebă Joshua.

— L-aș deshuma. Vorbesc de omul pe care l-ați îngropat. L-aș deshuma.

— Pe Bruno Frye?

— Nu l-ați îngropat pe domnul Frye. Doamna Willis era categorică. Își strânse buzele și clătină din cap absolut convinsă. Nu. Dacă există o sosie a domnului Frye, nu ea colindă de colo-colo. Sosia se găsește la doi metri sub pământ, cu lespede deasupra. Adevăratul domn Frye a fost aici joia trecută. Sunt gata să jur și în tribunal. Jur pe viața mea.

— Dar dacă nu Frye a fost ucis în Los Angeles, unde-i acum adevăratul Frye? De ce a fugit? Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Asta nu mai știu, răspunse ea. Nu știu decât ce am văzut cu ochii mei. Deshumați-l, domnule Rhinehart. Sunt convinsă că veți descoperi că ați îngropat pe altcineva.

Miercuri după-amiază, la ora 3:20, Joshua ateriza pe aeroportul comitatului, aflat la marginea localității Napa. Cu o populație de patruzeci și cinci de mii de locuitori, Napa era departe de a putea fi numit oraș, de fapt era atât de integrat ambianței ținutului de podgorii, încât părea mai mic și mai intim decât în realitate, dar pentru Joshua, obișnuit de multă vreme cu tihna rurală a orașelului St. Helena, Napa era la fel de zgomotos și de stresant ca San Francisco, așa că era nerăbdător să plece.

Mașina lui se găsea în parcare aeroportului, unde o lăsase în aceeași dimineață. Nu se duse nici acasă, nici la birou. Se duse direct la casa lui Bruno Frye din St Helena.

De obicei, Joshua era extrem de atent la incredibila frumusețe naturală a văii. Nu și în ziua aceea. Conduse fără să vadă nimic în jur, până când ajunse pe proprietatea Frye.

O parte a Podgoriilor Shade Tree, aparținând familiei Frye, ocupa un teren cu pământ negru și fertil, însă cea mai mare parte se întindea pe pantele domoale ale colinelor de pe versantul vestic al văii. Crama, sala de degustare, vastele pivnițe și celelalte clădiri ale firmei — toate construite din piatră de râu, sequoia și stejar, părând crescute din pământ — erau situate pe un platou ceva mai înalt din apropierea hotarului vestic al proprietății Frye. Toate clădirile erau cu fața către răsărit, spre șirurile ordonate de viță-de-vie și cu spatele la o stâncă înaltă de peste cincizeci de metri, formată în timpuri străvechi, când un cutremur de pământ retezase o porțiune a ultimului deal de la poalele lanțului abrupt al munților Mayacamas.

În vârful stâncii, pe un dâmb izolat, se găsea casa pe care Leo Frye, tatăl lui Katherine, o construise când se stabilise în ținutul vinului, în 1918. Leo fusese un om sever și mohorât, care prețuia singurătatea mai mult decât orice pe lume. Căutase un loc care să-i ofere atât o panoramă vastă asupra văii cât și singurătate absolută, iar vârful stâncii se dovedise a fi exact ce căuta. Deși în 1918 Leo era deja văduv, cu un singur copil mic, și departe de gândul de a se recăsători, totuși își construise, în vârful stâncii, un vast conac victorian cu douăsprezece camere, cu nenumărate ferestre duble, frontoane și ornamente exterioare. Casa avea vedere către cramă, pe care Leo o construise mai târziu, pe terenul de la poalele stâncii, unde se putea ajunge doar pe două cai. Prima era un sistem aerian alcătuit din cabluri, scripeți, motoare electrice și un vagonet cu patru locuri, care făcea legătura între stația de jos (colțul unei camere de la etajul al doilea al principalei clădiri a cramei) și stația de sus (puțin mai la nord de casa din vârful stâncii). Cea de a doua cale de acces era o scară dublă, prinsă de suprafața stâncii. Cele trei sute douăzeci de trepte erau menite a fi utilizate în caz că telefericul s-ar fi stricat — dar chiar și atunci, doar dacă nu se putea aștepta până la terminarea reparațiilor. Casa nu era numai singuratică. Era ruptă de restul lumii.

În timp ce părăsea șoseaua principală, angajându-se pe un drum privat și foarte lung care ducea la crama Shade Tree, Joshua încercă să-și amintească tot ce știa despre Leo Frye. Nu știa mare lucru. Katherine vorbise arareori despre tatăl ei, iar Leo nu avusese mulți prieteni.

Cum Joshua nu venise în vale decât în 1945, la câțiva ani după moartea lui Leo, nu-l cunoscuse, dar auzise destule despre el ca să și-l închipuie ca pe o persoană dornică să se rupă de lume mai mult decât era cazul, izolare întruchipată de casa din vârful stâncii. Leo Frye fusese un om rece, aspru, sumbru, calculat, încăpățânat, inteligent, puțin

egoist, autoritar și intransigent. Destul de asemănător cu lorzii feudali din epocile îndepărtate, un aristocrat medieval care prefera să locuiască într-un castel fortificat, departe de gloata nespălaților.

Katherine continuase să locuiască acolo după moartea tatălui ei. Îl crescuse pe Bruno în acele încăperi cu tavane înalte, într-o lume total diferită de cea a altor copii de vârsta lui, o lume victoriană cu jiletci până la brâu, tapet înflorat, cornișe crenelate, taburete, ceasuri de consolă și fețe de masă din dantelă. Mama și fiul locuiseră împreună până când Katherine murise de inimă, băiatul fiind în vârstă de treizeci și cinci de ani.

În timp ce conducea mașina pe drumul lung și pietruit care ducea la cramă, Joshua ridică privirea spre clădirile construite din piatră de râu și lemn. Privi în sus spre uriașa casă înălțată ca un tumul uriaș în vârful stâncii.

Era straniu pentru un bărbat matur să locuiască împreună cu mama lui atâta vreme cât rămăsese Bruno cu Katherine. Firește, existaseră zvonuri, speculații. Părerea unanimă în St. Helena era că pe Bruno îl interesau prea puțin fetele și că pasiunea și afecțiunea sa se îndrepta, în taină, spre bărbați tineri. Se mai presupunea că-și satisfăcea dorințele în cursul vizitelor ocazionale la San Francisco, departe de privirile vecinilor din ținutul vinului. Posibila homosexualitate a lui Bruno nu era motiv de scandal în vale. Localnicii nu discutau prea mult pe această temă, de fapt, puțin le păsa Deși St. Helena era un simplu târgușor, dădea dovadă de principii destul de înaintate, datorită ocupației de producere a vinului.

Acum însă Joshua se întreba dacă nu cumva părerea unanimă a localnicilor despre Bruno era greșită. Date fiind întâmplările ieșite din comun din săptămâna ce trecuse, începea să creadă că taina lui Bruno fusese infinit mai cumplită și mai înspăimântătoare decât simpla homosexualitate.

Imediat după înmormântarea lui Katherine, profund șocat de moartea ei, Bruno se mutase din casa de pe stâncă. Își luase hainele, precum și numeroasele colecții de tablouri, sculpturi în metal, cărți achiziționate de el însuși. Lăsase în casă tot ce aparținuse lui Katherine. Hainele ei fuseseră lăsate în debarale sau împăturite în sertare. Mobilierul ei vechi și scump, picturile, porțelanurile, cristalurile, cutiile muzicale, casetele smălțuite — toate acele obiecte (și multe altele) puteau fi vândute la licitație contra unor sume fabuloase. Dar Bruno insistase ca fiecare lucru să fie lăsat exact cum îl pusese Katherine, neatins, netulburat. Încuiase ferestrele, trăsese draperiile și storurile, închisese și încuiase obloanele exterioare de la primul și al doilea etaj, încuiase ușile, ferecase locul ca pe o criptă în care ar fi putut păstra o veșnicie amintirea mamei sale adoptive.

Când Bruno închiriasse un apartament și începuse să facă planuri pentru a construi o nouă casă în mijlocul podgoriilor, Joshua încercase să-l convingă că nu făcea bine să lase nesupravegheate lucrurile din casa de pe stâncă. Bruno insistase că, dimpotrivă, casa se găsea în siguranță și că, datorită izolării, era puțin probabil să devină ținta spărgătorilor — mai ales că spargerea de locuințe era o infracțiune necunoscută în Napa Valley. Cele două căi de acces la casă — scările și telefericul — se găseau în inima proprietății Frye, în spatele cramei. Telefericul putea fi deschis numai cu cheia. În plus (argumentase Bruno), numai el și Joshua știau câte obiecte de valoare rămăseseră în vechea casă. Bruno fusese neînduplecat, lucrurile lui Katherine nu trebuiau atinse. În cele din urmă, deloc încântat și fără prea mare tragere de inimă, Joshua se conformase dorințelor clientului său.

Din câte știa Joshua, nimeni nu mai pusese piciorul în casa aceea de

cinci ani, din ziua în care Bruno se mutase de acolo. Telefericul era bine întreținut, deși singura persoană care îl folosea era Gilbert Ulman, mecanicul care lucra la întreținerea camioanelor și utilajelor de la Podgoriile Shade Tree. Gil mai avea și misiunea de a verifica și repara cu regularitate telefericul, sarcină care nu-i lua decât câteva ore pe lună. A doua zi sau cel târziu vineri, Joshua urma să urce cu telefericul până în vârful stâncii și să descuie casa, să deschidă toate ușile și ferestrele, să aerisească înainte de sosirea experților de la San Francisco și Los Angeles, sâmbătă dimineată.

Pentru moment, pe Joshua nu-l interesa câtuși de puțin singuratica redută victoriană a lui Leo Frye, el avea treabă la casa mai modernă și mult mai accesibilă a lui Bruno. În apropiere de capătul drumului care ducea la parcare publică a cramei, coti la stânga pe un drumeag extrem de îngust, care înainta spre sud printre viile înșorite. Vița-de-vie creștea de o parte și de alta a stâncii negre, colțuroase și crăpate. Drumul cobora un deal, trecea printr-o poieniță, apoi urca din nou, ajungând la două sute de metri mai la sud de cramă, într-un luminiș. Acolo se înălța casa lui Bruno, înconjurată din toate părțile de viță-de-vie. Era o clădire mare, cu un singur nivel, stil fermă, construită din piatră de râu și sequoia și adăpostită la umbra unuia dintre cei nouă stejari uriași răspândiți pe întinsa proprietate, stejari de la care se trăgea și numele firmei Frye.

Joshua coborî din mașină și se duse la ușa din față. Pe cerul de un albastru intens pluteau doar câțiva nori înalți și albicioși. De pe înălțimile munților Mayacamas venea un aer proaspăt și tare, cu aromă de pin.

Descuie ușa, pași înăuntru și rămase o clipă în hol, ascultând. Nici el nu știa ce se aștepta să audă.

Poate pași.

Sau, poate, vocea lui Bruno Frye. Dar nu-l întâmpină decât tăcerea.

Străbătu toată casa, îndreptându-se spre biroul lui Frye. Aspectul casei dovedea că Bruno moștenise obsesia lui Katherine de a aduna și înghesui laolaltă obiecte de artă. Pe unii pereți erau agățate la un loc atâtea tablouri frumoase, încât ramele li se atingeau, dar nici una nu atrăgea privirea în acea aglomerare de forme și culori. Pretutindeni se vedeau vitrine ticsite cu obiecte de artă din sticlă, cu sculpturi în bronz, greutăți pentru hârtie făcute din cristal și statuete precolumbiene. Fiecare încăpere conținea mobilier în exces, dar fiecare piesă era un exemplar fără egal pentru perioada și stilul din care făcea parte. Într-un birou uriaș se găseau cinci sau șase sute de cărți rare, multe dintre ele în ediții limitate și legate în piele, într-o vitrină erau câteva zeci de mici figurine încrustate, de asemenea, șase superbe globuri de cristal, extrem de scumpe, cel mai mic fiind cât o portocală, iar cel mai mare cât o minge de baschet.

Joshua trase draperiile de la fereastră, lăsând să pătrundă puțină lumină, apoi aprinse o veioză de alamă și se așeză într-un fotoliu modern, în spatele unui enorm birou din secolul al optsprezecelea. Dintr-un buzunar al sacoului scoase strania scrisoare găsită în seiful de la First Pacific United. De fapt, era o copie xerox, Warren Sackett, agentul FBI, insistase să păstreze originalul. Joshua despături foaia și o propti într-un loc de unde o putea vedea. Se răsuci spre măsuta joasă de dactilografie de lângă masa de lucru, trase mașina de scris pe genunchi, puse în mașină o foaie albă și bătu repede prima propoziție din scrisoare.

Mama mea, Katherine Anne Frye, a murit acum cinci ani, iar mereu învie și se întrupează în alte ființe omenești.

Ținu copia xerox lângă mostra dactilografată și le compară. Era vorba de aceeași mașină. În ambele versiuni bucla literei "e" era umplută cu cerneală, fiindcă tasta nu mai fusese curățată de mult timp. În amândouă versiunile bucla literei "a" era parțial astupată, iar "d" mic era bătut ceva mai sus decât celelalte caractere. Scrisoarea fusese bătută în biroul lui Bruno Frye, la mașina de scris a lui Bruno Frye.

Se părea că sosia, omul care se dăduse drept Bruno Frye la banca din San Francisco în ziua de joi a săptămânii precedente avea cheia casei. Dar cum făcuse rost de ea? Cel mai logic răspuns era că o primise de la Bruno, ceea ce însemna că omul fusese un angajat, o sosie plătită.

Joshua se lăsă pe spate în fotoliu, privind țintă copia xerox a scrisorii și o sumedenie de întrebări explodară în mintea lui, ca un foc de artificii. De ce simțise Bruno nevoia să angajeze o sosie? Unde găsisese pe cineva care să-i semene atât de mult? De cât timp se afla sosia în slujba lui? Cu ce anume se îndeletnicea? De câte ori el, Joshua, stătuse de vorbă cu acea dublură, convins fiind că era vorba de adevăratul Frye? Probabil că nu numai o dată. Poate chiar mai des decât discutase cu adevăratul Bruno. Nu avea de unde ști. Oare sosia se aflase aici, în casă, joi dimineață, când Bruno murise la Los Angeles? Foarte probabil. În definitiv, aici dactilografiasse scrisoarea pe care o pusese în seif, prin urmare fusese aici când aflase vestea. Dar cum de aflase atât de repede? Cadavrul lui Bruno fusese găsit lângă o cabină telefonică... Era oare cu putință ca ultima inițiativă a lui Bruno să fi fost aceea de a telefona acasă, pentru a sta de vorbă cu sosia? Da. Posibil. Ba chiar probabil. Trebuia să verifice înregistrarea de la compania de telefoane. Dar ce-și spusese cei doi în timp ce unul din ei trăgea să moară? Era de închipuit că sufereau de aceeași psihoză, convingerea că Katherine se întorsese din mormânt?

Joshua se cutremură.

Împături scrisoarea și o puse la loc în buzunarul hainei.

Pentru prima oară își dădu seama cât de *sombre* erau acele încăperi, ticsite cu mobilă și decorațiuni scumpe, cu ferestrele acoperite de draperii grele, cu covoare în culori întunecate. Deodată, locul i se păru mai izolat decât refugiul singuratic al lui Leo de pe vârful stâncii.

Un zgomot. În altă cameră.

Joshua, care tocmai ocolea masa de lucru, încremeni în loc.

"Nu-i decât închipuirea mea", zise el, încercând să-și dea curaj.

Străbătu în grabă casa până la ușa din față și înțelese că zgomotul fusese, într-adevăr, imaginar. Nimeni nu-l atacă. Cu toate acestea, numai când ieși afară și închise, și încuie ușa, răsuflă ușurat.

În mașină, pe drum spre St. Helena, îi veniră în minte alte întrebări. Cine murise, de fapt, la Los Angeles: Frye sau sosia lui? Care din ei fusese joi la First Pacific United: adevăratul Bruno sau dublura lui? Oare putea lichida proprietatea înainte de a lămuri acest mister? Avea nenumărate întrebări, dar extrem de puține răspunsuri.

Câteva minute mai târziu, când opri mașina în spatele birourilor, își dădu seama că trebuia să se gândească serios la sfatul doamnei Willis. Poate că trebuia deschis mormântul lui Bruno Frye, pentru a stabili cu exactitate cine fusese îngropat acolo.

Tony și Hilary aterizară la Napa, închiriară o mașină și miercuri după-amiază, la ora 4:20, sosiră la biroul șerifului comitatului Napa. Locul nu era somnolent, ca birourile de șerif prezentate la televiziune. Câțiva adjuncți tineri și funcționari harnici lucrau de zor la dosare și rapoarte.

Secretara șerifului ședea în spatele unei mese de lucru mare, de

metal. În fața mașinii de scris se vedea o plăcuță cu numele MARSHA PELETRINO. Era o femeie pedantă, cu trăsături severe, dar avea o voce blândă, catifelată și sexy. De asemenea, zâmbetul ei era mult mai agreabil și mai binevoitor decât se așteptase Hilary.

Când Marsha Peletrino deschise ușa dintre biroul ei și biroul personal al șerifului Peter Laurenski, ca să anunțe că Tony și Hilary doreau să-l vadă, Laurenski își dădu seama imediat cine erau cei doi și nu încercă să-i evite, cum bănuiseră ei că s-ar putea întâmpla. Ieși din birou și le strânse mâna cu un aer stânjenit. Părea încurcat. Era limpede că nu se simțea prea încântat să le explice de ce oferise un fals alibi lui Bruno Frye miercurea trecută. Totuși, în ciuda stânjenelii nedisimulate, îi invită pe Tony și Hilary în birou, să stea de vorbă.

Laurenski o dezamăgi cumva pe Hilary. Nu era genul de șerif de provincie, neglijent, burtos, cu trabucul în gură, ușor de detestat, aparent cumsecade, nici genul de individ ahtiat după putere, capabil să mintă pentru a proteja un localnic înstărit ca Bruno Frye. Laurenski avea în jur de treizeci de ani și era înalt, blond, cu trăsături regulate, cu o exprimare clară, prietenos și vizibil îndrăgostit de meserie, un destoinic apărător al legii. În ochi i se citea bunătatea, iar glasul lui trăda o uimitoare blândețe, lui Hilary îi amintea, din multe puncte de vedere, de Tony. Birourile secției erau încăperi curate și austere, în care se muncea mult, iar oamenii care lucrau cu Laurenski, civili și adjuncți deopotrivă, nu erau incompetenți cu pile, ci funcționari publici isteți și muncitori. După câteva minute în compania șerifului, Hilary înțelese că nu va căpăta un răspuns simplu la misterul Bruno Frye și că nu exista nici o conspirație lesne de dat în vileag.

În biroul personal al șerifului, Hilary și Tony se așezară pe o banchetă masivă cu spătar de stînghii, pe care fuseseră puse perne de buret acoperit cu catifea reiată, pentru mai mult confort. Laurenski își trase un scaun și se așeză călare pe el, cu brațele sprijinite de spătar.

Îi dezarmă pe Hilary și Tony deschizând el însuși subiectul și făcându-și autocritica.

— Mă tem că m-am comportat mai puțin profesional în această chestiune, spuse șeriful. Am evitat să răspund la telefoanele primite de la secția dumneavoastră de poliție.

— De aceea am și venit aici, interveni Tony.

— E... o vizită oficială? întrebă Laurenski, oarecum nedumerit.

— Nu, răspunse Tony. Mă aflu aici ca persoană particulară, nu în calitate de polițist.

— În ultimele zile am avut o experiență extrem de neobișnuită și tulburătoare, spuse Hilary. S-au petrecut lucruri incredibile și sper să ne puteți oferi o explicație.

Laurenski ridică din sprâncene.

— Altceva în afară de faptul că Frye v-a atacat?

— Vă vom povesti tot, spuse Tony. Dar, mai întâi, aș vrea să vă întreb de ce ați refuzat să discutați cu poliția din Los Angeles.

Laurenski încuviință din cap. O roșeață începu să-i coloreze obraji.

— Pur și simplu, nu știam ce să le spun. M-am făcut de răs garantând pentru Frye. Presupun că speram ca totul să se uite de la sine.

— Și de ce ați garantat pentru el? întrebă Hilary.

— Pentru că... vedeți... am crezut cu adevărat că în seara aceea Frye a fost acasă.

— Ați discutat cu el? întrebă Hilary.

— Nu, răspunse Laurenski. Își dresе glasul. Vedeți, în seara când s-a primit telefonul, apelul a fost preluat de polițistul care era în tura de noapte. Numele lui e Tim Larsson. Unul dintre cei mai buni oameni ai

mei. Lucrăm împreună de șapte ani. Un polițist extrem de destoinic. Ei bine... când poliția din Los Angeles a sunat în legătură cu Bruno Frye, Tim s-a gândit că ar fi mai bine să-mi telefoneze mie, să vadă dacă voiam să mă ocup eu însumi de această chestiune, fiindcă Frye era unul dintre cetățenii de frunte ai comitatului. În seara aceea eram acasă. Sărbătoream ziua de naștere a fiicei mele. Pentru familia mea era o zi deosebită și am vrut ca măcar de data aceea să nu amestec munca cu viața particulară. Am atât de puțin timp pentru copii...

— Înțeleg, spuse Tony. Am impresia că faceți treabă bună aici. Mă pricep îndeajuns la munca de poliție ca să știu că, pentru a face treabă bună, e nevoie de mult mai mult decât opt ore pe zi.

— Mai mult de douăsprezece ore pe zi, timp de șase sau șapte zile pe săptămână, îl corectă șeriful. În orice caz, în seara aceea Tim m-a sunat și eu l-am rugat să rezolve el. Vedeți, în primul rând, ideea de verificare mi s-a părut bizară. Vreau să spun că Frye era un om de afaceri influent, un milionar, ce Dumnezeu! De ce-ar fi riscat tot ce avea, pentru o tentativă de viol? Așadar, i-am spus lui Tim să rezolve el și să-mi telefoneze de îndată ce va afla ceva. După cum am spus, Tim e un polițist foarte capabil. În plus, îl cunoștea pe Frye mai bine decât mine. Înainte de a se hotărî să îmbrățișeze cariera de apărător al legii, a lucrat cinci ani în biroul principal al Podgoriei Shade Tree. În acea perioadă îl vedea pe Frye aproape în fiecare zi.

— Prin urmare, Larsson e cel care l-a verificat pe Frye în noaptea de miercuri, sublinie Tony.

— Da. M-a sunat din nou, în timp ce eu eram la petrecerea fiicei mele. Mi-a comunicat că Frye se găsea acasă, nu la Los Angeles. Atunci, am sunat, la rândul meu, poliția din Los Angeles și m-am făcut de râs.

Hilary se încruntă.

— Nu înțeleg. Vreți să spuneți că Tim Larsson v-a mințit?

Laurski refuză să răspundă la această întrebare. Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin birou, privind încruntat podeaua. În cele din urmă spuse:

— Am încredere în Tim Larsson. Întotdeauna am avut încredere în el. E un om pe care pot pune bază. Unul dintre cei mai buni. Dar, pur și simplu, nu-mi pot explica faptul.

— Avea vreun motiv ca să încerce să-l acopere pe Frye? întrebă Tony.

— Adică, dacă erau prieteni la cataramă? Nu. Nici vorbă. Nici măcar amici. N-a fost decât un simplu angajat al lui Frye. Și nici nu-l simpatiza din cale afară.

— A declarat că l-a văzut pe Bruno Frye în noaptea aceea? îl întrebă Hilary pe Laurski.

— În acel moment, răspunse șeriful, mi-am închipuit că-l văzuse. Mai târziu însă, Tim mi-a spus că se gândise că-l putea identifica pe Frye la telefon și că nu era nevoie să bată drumul până acolo în mașina poliției, ca să-l vadă la față. După cum, probabil, știți, Bruno Frye avea o voce stranie, inconfundabilă.

— Deci e posibil ca Larsson să fi discutat cu cineva care l-a acoperit pe Frye, cineva care-i putea imita vocea, preciză Tony.

Laurski își aținti privirea asupra lui.

— Așa spune și Tim. Aceasta este scuza lui. Dar nu se leagă. Cine să fi fost acea persoană? De ce să-l fi acoperit pentru o tentativă de viol și crimă? Unde se află acum? Pe deasupra, vocea lui Frye nu poate fi lesne imitată.

— Atunci, care-i părerea dumneavoastră? întrebă Hilary.

Laurski clătină din cap.

— Nu știu ce să cred. Toată săptămâna m-am frământat în fel și chip. Vreau să-l cred pe Tim. Dar cum l-aș putea crede? Se întâmplă ceva... dar ce? Până la lămurirea chestiunii, l-am pus pe liber pe Tim.

Tony aruncă o privire spre Hilary, apoi se uită la șerif.

— Când veți auzi ce am să vă spun, presupun că-l veți crede pe Larsson.

— Oricum, interveni Hilary, asta nu înseamnă că veți înțelege ce se petrece. Noi suntem mai implicați decât dumneavoastră, dar tot nu ne dăm seama despre ce e vorba.

Începu să-i povestească lui Laurenski cum Bruno Frye se înapoiase în casa ei marți dimineața, la cinci zile după moartea lui.

În biroul lui din St. Helena, Joshua Rhinehart se așeză la masa de lucru, cu un pahar de Jack Daniel's Black Label în față, și începu să răsfoiască dosarul primit la San Francisco de la Ronald Preston. Printre altele, dosarul conținea fotocopii clare ale evaluărilor lunare reproduse după înregistrări pe microfilm, plus copii față-verso după toate cecurile scrise de Frye. Întrucât Frye ținuse secret contul într-o bancă în care nu derula nici un fel de afaceri, Joshua era convins că o cercetare atentă a acelui material îi va oferi indicii legate de identitatea sosiei.

În primii trei ani și jumătate cât fusese activ contul, Bruno completase lunar câte două cecuri, nici mai mult, nici mai puțin. Cecurile erau de fiecare dată completate pe numele acelorași persoane — Rita Yancy și Latham Hawthorne — nume care lui Joshua nu-i spuneau nimic.

Din motive nespecificate, doamna Yancy primise lunar cinci sute de dolari. Singurul lucru pe care Joshua îl putea deduce din fotocopiile acelor cecuri era că Rita Yancy locuia, probabil, în Hollister, California, întrucât femeia depusese toate cecurile într-o bancă din localitatea respectivă.

Fiecare dintre cecurile pentru Latham Hawthorne menționa altă sumă: de la câteva sute de dolari la cinci sau șase mii. După toate aparențele, Hawthorne locuia în San Francisco, deoarece toate depunerile fuseseră făcute la aceeași sucursală a Wells Fargo Bank din acel oraș. Toate cecurile pe numele lui Hawthorne aveau pe verso aplicată o ștampilă, cu următorul conținut:

NUMAI PENTRU DEPUNERI
ÎN CONTUL LUI
Latham Hawthorne
ANTICAR
&
OCULTIST

Joshua privi fix ultimul cuvânt timp de câteva minute. *Ocultist*. Fără îndoială, derivat de la cuvântul "ocult", era utilizat spre a desemna profesia lui Hawthorne sau, cel puțin, o parte din profesia lui, cealaltă parte fiind comerțul cu cărți rare. Joshua presupunea că știe ce însemna cuvântul, dar nu putea fi sigur.

Pe doi pereți din biroul lui se găseau cărți de drept și lucrări de referință. Avea și trei dicționare, așadar, căută în fiecare cuvântul "ocultist". Primele două nu-l includeau, dar cel de al treilea îi oferea o definiție foarte apropiată de cea la care se așteptase. Ocultistul era o persoană care credea în ritualurile și puterile supranaturale ale diverselor "științe oculte" — printre care astrologia, chiromanția, magia neagră, magia albă, demonolatria, satanismul și altele. Conform

dicționarului, ocultistul putea fi, în egală măsură, cineva care vindea obiectele necesare abordării acestor stranii îndeletniciri: cărți, costumație, cărți de joc, instrumente magice, relicve sacre, ierburi rare, lumânări de seu și altele asemenea.

În cei cinci ani trecuți de la moartea lui Katherine și până la propriu-i deces, Bruno Frye plătitese peste o sută treizeci de mii de dolari lui Latham Hawthorne. Nici un cec nu menționa serviciile primite în schimbul acelei sume de bani.

Joshua își umplu din nou paharul cu whiskey și se înapoie la masa de lucru.

Dosarul referitor la conturile secrete ale lui Frye demonstra că Bruno scrisese câte două cecuri pe lună în primii trei ani și jumătate și câte trei pe lună în ultimul an și jumătate. Unul pentru Rita Yancy și unul pentru Latham Hawthorne, ca mai înainte. Plus un al treilea pentru doctorul Nicholas W. Rudge. Toate cecurile pentru doctor fuseseră depuse la Bank of America, sucursala din San Francisco, ceea ce-l conduse pe Joshua la presupunerea că medicul locuia în acest oraș.

Telefonă la serviciul de informații din San Francisco, apoi la alt serviciu de informații din zona prefixului 408, care includea și localitatea Hollister. În mai puțin de cinci minute obținut trei numere de telefon: Hawthorne, Rudge și Rita Yancy.

Mai întâi, formă numărul femeii.

Ea răspunse după al doilea apel.

— Alo?

— Doamna Yancy?

— Da.

— Rita Yancy?

— Da Avea un glas plăcut, blând și melodios. Cine întreabă?

— Numele meu e Joshua Rhinehart. Vă sun din St. Helena. Sunt executorul testamentar al proprietății răposatului Bruno Frye. Ea nu răspunse. Doamnă Yancy?

— Adică a murit? Întrebă femeia.

— N-ați știut?

— De unde să știu?

— S-a scris în ziare.

— Nu citesc niciodată presa, răspunse ea.

Vocea i se schimbase. Nu mai era agreabilă. Devenise rece și aspră.

— A murit joia trecută, spuse Joshua. Ea tăcea. Vă simțiți bine? Întrebă Joshua

— Ce doriți de la mine?

— În calitate de executor testamentar, una dintre misiunile mele este să verific dacă toate datoriile domnului Frye sunt achitate, înainte ca proprietatea să fie împărțită între moștenitori.

— Și?

— Am descoperit că domnul Frye vă plătea lunar cinci sute de dolari și m-am gândit că, poate, este vorba de ratele unei datorii. Ea nu-i răspunse. Joshua îi auzea respirația. Doamnă Yancy?

— Nu-mi datorează absolut nimic, spuse ea.

— Deci nu achita o datorie.

— Nu, răspunse ea

— Ați lucrat cumva pentru el? Ea șovăi. Apoi *clic*. Doamnă Yancy?

Nici un răspuns. Doar un fâșâit pe fir și trosnete îndepărtate.

Joshua formă numărul din nou.

— Alo? spuse în receptor femeia.

— Sunt tot eu, doamnă Yancy. Se pare că s-a întrerupt.

Clic.

Joshua vru să sune a treia oară, dar își dădu seama că ea va închide din nou. Nu știa să se controleze. Era limpede că avea un secret, un secret știut numai de ea și Bruno și pe care acum încerca să-l ascundă de Joshua. Dar nu reușise decât să-i ațâțe curiozitatea. Acum era mai sigur decât oricând că fiecare dintre cele trei persoane plătite din contul de la banca din San Francisco știa ceva care l-ar ajuta să explice existența sosiei lui Bruno Frye. Dacă i-ar putea convinge să vorbească, poate ar reuși să lichideze proprietatea mai curând.

— Nu poți scăpa de mine așa ușor, Rita, spuse el, punând receptorul în furcă.

A doua zi avea de gând să zboare cu avionul Cessna la Hollister și să se confrunte personal cu ea.

În continuare îl sună pe doctorul Nicholas Rudge. Îi răspunse robotul. Lăsa un mesaj cu numerele de telefon de la birou și de acasă.

Cu cel de al treilea apel avu succes, deși nu chiar atât pe cât se așteptase. Latham Hawthorne era acasă și se arătă dispus să vorbească. Ocultistul avea o voce nazală și o urmă de accent aristocratic britanic.

— I-am vândut destul de multe cărți, răspunse Hawthorne, ca răspuns la o întrebare pusă de Joshua.

— Doar cărți?

— Atât.

— Cam mulți bani numai pentru cărți.

— A fost un client excelent.

— Dar chiar o sută de mii de dolari?

— Suma acoperă aproape cinci ani.

— Totuși...

— Majoritatea cărților erau rarități, înțelegeți?

— Ați dori să le recumpărați din proprietate? întrebă Joshua, încercând să-și dea seama dacă omul era sincer.

— Să le recumpăr? Oh, da, aș fi încântat să pot. Absolut.

— Cât oferiți?

— Păi, nu pot afirma cu precizie până nu le văd.

— Dați o cifră la întâmplare? Cât?

— Vedeți, dacă volumele au fost deteriorate — rupte, zdrențuite, însemnate și altele — e cu totul altă poveste.

— Să zicem că sunt în perfectă stare. Cât oferiți?

— Dacă se află în starea în care i le-am vândut domnului Frye, sunt gata să ofer ceva mai mult decât mi-a plătit el inițial pentru ele. Multe dintre titlurile colecției lui și-au sporit valoarea.

— Deci, cât? întrebă Joshua.

— Sunteți un om perseverent.

— E una dintre nenumăratele mele calități. Haideți, domnule Hawthorne, nu vă cer să vă angajați la o ofertă definitivă. E vorba de o cifră estimativă.

— Ei bine, *dacă* colecția conține toate cărțile pe care i le-am vândut și *dacă* aceste cărți sunt în perfectă stare... aș spune... desigur, luând în calcul și profitul meu... În jur de două sute de mii de dolari.

— Sunteți dispus să cumpărați aceleași cărți cu șaptezeci de mii de dolari mai scump decât a plătit Frye?

— Ca cifră estimativă, da.

— Într-adevăr, și-au sporit valoarea.

— Datorită specificului lor, explică Hawthorne. Zilnic apar noi cititori interesați de acest domeniu.

— Și care anume e domeniul? întrebă Joshua. Ce fel de cărți colecționa?

— Nu le-ați văzut?

— Presupun că se află pe rafturile din biroul lui, spuse Joshua. Multe dintre ele sunt foarte vechi și o bună parte sunt învelite în piele. N-am observat nimic neobișnuit la ele. N-am avut timp să le cercetez mai îndeaproape.

— Erau titluri oculte, îi spuse Hawthorne. Eu nu vând decât cărți care tratează despre ocultism în toate manifestările sale. O mare parte dintre cărțile mele sunt interzise, e vorba de cele care în altă epocă au fost interzise de biserică sau de stat și care n-au mai fost reeditate de editorii moderni și sceptici. Totodată, e vorba de ediții limitate. Am peste două sute de clienți statornici. Unul dintre ei este un domn din San Jose, care nu colecționează decât cărți despre misticismul hindus. O doamnă din comitatul Marin și-a alcătuit o enormă bibliotecă despre satanism, printre care o duzină de titluri obscure, publicate numai în latină. Altă femeie din Seattle a cumpărat, practic, tot ce s-a publicat pe tema experiențelor extracorporale. Pot satisface orice gusturi. Nu mă laud când afirm că sunt cel mai respectabil și mai de încredere comerciant de literatură ocultă din țară.

— Dar fără îndoială că nu toți clienții își permit să cheltuiască atât de mult ca domnul Frye.

— Oh, bineînțeles că nu. Nu mai există decât doi, trei ca el, adică dispunând de resursele lui. Am însă câteva zeci de clienți care cheltuiesc aproximativ zece mii de dolari anual pe cărți.

— Incredibil, se miră Joshua.

— Nu chiar, îl contrazise Hawthorne. Acești oameni au impresia că au ajuns în pragul unei mari descoperiri, pe punctul de a afla un enorm secret: misterul vieții. Unii sunt în căutarea nemuririi. Alții caută farmece și ritualuri care să le aducă bogății imense și putere nelimitată asupra semenilor lor. Acestea sunt motivații puternice. Dacă oamenii cred sincer că ceva mai multă cunoaștere interzisă le va aduce ceea ce-și doresc, plătesc, practic, oricât ca să obțină aceste cunoștințe.

Joshua se răsuci în scaunul turnant și privi afară pe fereastră. Nori cenușii și joși se apropiau grăbiți dinspre vest, plutind pe deasupra culmilor tomnatice ale munților Mayacamas și coborând în vale.

— Care aspect al științelor oculte îl interesa pe domnul Frye?

— Colecționa două feluri de cărți, care tratau, practic, același subiect, răspunse Hawthorne. Era fascinat de posibilitatea de a comunica cu morții. Spiritism. Ciocănituri în masă, vocile spiritelor, apariții ectoplasmice, amplificarea înregistrărilor din eter, scriere automată și altele asemenea. Dar cel mai mult se interesa de cărțile despre morții vii.

— Vampiri? întrebă Joshua, gândindu-se la strania scrisoare din seif.

— Da, confirmă Hawthorne. Vampiri, zombie și alte asemenea creaturi. Nu se mai sătura de cărți pe această temă. Desigur, nu vreau să spun că îl interesau romanele de groază și senzațiile ieftine. Colecționa numai studii serioase, nu ficțiune, și anumite scrieri ezoterice alese.

— De pildă?

— Păi, de pildă... din categoria scrierilor ezoterice... a plătit șase mii de dolari pentru jurnalul scris de mână al lui Christian Marsden.

— Cine este Christian Marsden? întrebă Joshua.

— În urmă cu paisprezece ani, Marsden a fost arestat pentru asasinarea a nouă persoane în orașul San Francisco și în împrejurimi. Presa îl numea Vampirul de la Golden Gate, fiindcă de fiecare dată bea sângele victimelor sale.

— Oh, da! își aminti Joshua.

— Totodată, tăia membrele victimelor.

- Da.
- Le tăia brațele, picioarele și capetele.
- Din păcate, mi-l amintesc. Un caz oribil, spuse Joshua.

Norii de un cenușiu murdar continuau să sosească dinspre vest, de peste munți, înaintând constant spre St. Helena.

— În decurs de un an, cât a ucis nestingherit, Marsden a ținut un jurnal, spuse Hawthorne. E o lucrare neobișnuită. Marsden credea că un bărbat decedat, pe nume Adrian Trench, încerca să intre în trupul lui și să revină la viață prin intermediul lui. Marsden era sincer convins că se lupta în permanență și cu disperare să-și controleze propriul trup.

— Prin urmare, când ucidea, nu el comitea crimele, ci acel Adrian Trench.

— Așa scrie în jurnal, spuse Hawthorne. Dintr-un motiv pe care nu l-a explicat niciodată, Marsden credea că spiritul rău al lui Adrian Trench avea nevoie de sângele altor persoane, ca să poată să țină în stăpânire trupul lui Marsden.

— O poveste suficient de țișnită pentru a fi prezentată tribunalului într-un proces de stabilire a sănătății mintale, comentă cinic Joshua.

— Marsden chiar a fost internat într-un spital de nebuni, confirmă Hawthorne. Acolo a și murit, după șase ani. Dar n-a simulat nebunia ca să scape de închisoare. Credea cu adevărat că spiritul lui Adrian Trench încerca să-l alunge din propriul său trup.

— Schizofrenie.

— Probabil, încuviință Hawthorne. Însă nu cred că trebuie să excludem și posibilitatea ca Marsden să fi fost întreg la minte și doar să fi relatat un fenomen paranormal autentic.

— Vreți să repetați?

— Vreau să spun că e foarte posibil ca Christian Marsden să fi fost cumva posedat.

— Doar nu vorbiți serios, protestă Joshua.

— Ca să-l parafrazez pe Shakespeare, există multe lucruri pe pământ și în cer pe care nu le înțelegem și nu putem să le înțelegem.

Dincolo de fereastra înaltă a biroului, pe măsură ce grupul de nori de culoarea ardeziei continua să se îngrămădească deasupra văii, soarele coborî la asfințit, dincolo de munții Mayacamas și înserarea se lăsa mult mai devreme peste St. Helena.

Privind lumina sângerie a amurgului, Joshua întrebă:

— De ce-și dorea domnul Frye atât de mult jurnalul lui Marsden?

— Credea că trăiește o experiență similară cu cea a lui Marsden, răspunse Hawthorne.

— Adică, Bruno credea că un mort încearcă să pună stăpânire pe trupul lui?

— Nu, răspunse Hawthorne. Nu se identifica cu Marsden, ci cu victimele lui Marsden. Domnul Frye credea că mama lui, mi se pare că o chema Katherine, se întorsese din morți întrupată în altă persoană și încerca să-l ucidă. Spera ca jurnalul lui Marsden să-i dea o indicație cum trebuia să procedeze cu ea.

Joshua simți o răceală de gheață năvălindu-i în vine.

— Bruno nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— Oh, nu discuta pe această temă, încuviință Hawthorne. Probabil că sunt singura persoană căreia i-a destăinuit secretul. Mi-a făcut confidențe fiindcă m-am arătat înțelegător față de interesul lui pentru științele oculte. Dar și așa, n-a pomenit despre acest lucru decât o singură dată. Credea cu convingere că mama lui se întorsese din mormânt și era îngrozit să nu-i cadă victimă. Mai târziu, a regretat că-mi povestise.

Joshua își îndreptă spatele în fotoliu, uluit și șocat.

— Domnule Hawthorne, săptămâna trecută domnul Frye a încercat să ucidă o femeie în Los Angeles.

— Da, știu.

— Voia s-o ucidă fiindcă își închipuia că era mama lui, ascunsă în alt trup.

— Zău? Interesant!

— Iisuse Hristoase, domnule! Știai ce e în mintea lui. De ce n-ai spus nimic?

Hawthorne rămase impasibil.

— Ce-ați fi vrut să fac?

— Să fi spus poliției! L-ar fi luat la întrebări, ați fi sugerat că poate avea nevoie de îngrijire medicală.

— Domnul Frye n-a comis o crimă, spuse Hawthorne. În plus, dumneavoastră presupuneți că era nebun, dar eu nu împărtășesc această presupunere.

— Glumiți, spuse Joshua, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Cătuși de puțin. Poate că mama lui Frye s-a întors într-adevăr din groapă ca să pună mâna pe el. Poate chiar a reușit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeia din Los Angeles nu era mama lui!

— Poate, spuse Hawthorne. Poate că nu era.

Deși continua să șadă în fotoliul mare din birou și deși acesta se găsea cu toate patru picioarele pe podeaua solidă, Joshua avu o senzație curioasă de pierdere a echilibrului. Și-l închipuise pe Hawthorne ca fiind un om destul de cultivat, potrivit de educat și studios, care îmbrățișase această profesie datorită profiturilor pe care i le asigura. Acum Joshua începea să se întrebe dacă nu cumva își făcuse o părere cu totul greșită despre el. Poate că Latham Hawthorne era la fel de bizar ca și marfa pe care o vindea.

— Domnule Hawthorne, e limpede că sunteți un om de afaceri foarte eficient și de succes. Îmi pareți a fi și o persoană educată. Vă exprimați mult mai frumos decât mulți oameni cu care ai de-a face în zilele noastre. Ținând cont de toate acestea, mi-e foarte greu să cred că puneți mare bază pe lucruri ca spiritismul, misticismul și morții vii.

— Eu nu-mi bat joc de nimic, răspunse Hawthorne. În definitiv, faptul că sunt dispus să cred mi se pare mai puțin surprinzător decât refuzul dumneavoastră încăpățânat de a crede. Nu înțeleg cum un om inteligent nu-și dă seama că există multe lumi în afară de a noastră și multe alte realități dincolo de cea în care trăim.

— Oh, cred că lumea e plină de mistere și că nu percepem decât în parte realitatea, spuse Joshua. Nu vă contrazic în privința acestui aspect. Dar în egală măsură cred că în timp percepțiile noastre se vor rafina și că toate misterele vor fi explicate de oamenii de știință, de oameni raționali, care lucrează în laboratoare, nu de amatori de superstiții care ard tămâie și rostesc incantații fără rost.

— Eu nu am încredere în oamenii de știință, îl contrazise Hawthorne. Sunt satanist îmi găsesc răspunsurile în acest domeniu.

— Cultul diavolului? întrebă Joshua.

Încă nu aflase totul despre ocultist.

— E un mod simplist de a vedea lucrurile. Eu cred în celălalt Dumnezeu, Dumnezeul cel Întunecat. Se apropie venirea lui, domnule Rhinehart. Hawthorne vorbea calm, binevoitor, ca și cum ar fi discutat pe o temă cu nimic mai neobișnuită sau controversată decât vremea. Aștept cu nerăbdare ziua în care El îl va alunga pe Hristos și toate divinitățile mai mici și se va urca singur pe tron. Ce zi minunată va fi

aceea. Toți adepții altor religii vor fi înrobiți sau măcelăriți. Preoții lor vor fi decapitați și aruncați la câini. Călugărițele vor fi violate în plină stradă. Bisericele, sinagogile, moscheele și templele vor fi folosite pentru celebrarea liturgiilor întinericului și fiecare om de pe suprafața pământului îl va slăvi pe El. Pe altare vor fi sacrificați copii mici, iar Belzebut va domni până la sfârșitul timpurilor. Curând, domnule Rhinehart. Există semne și prevestiri. Nu mai este mult. Eu abia aștept.

Joshua își pierduse graiul. În ciuda aiurelilor rostite, Hawthorne vorbea ca un om normal și rațional. Nu bătea câmpii și nu urla. Glasul lui nu trăda nici cea mai mică urmă de manie sau de isterie. Joshua se simțea mai tulburat de sângele rece și de aparenta blândețe a ocultistului decât dacă Hawthorne ar fi mârâit, ar fi strigat și ar fi făcut spume la gură. Era ca și cum ar fi cunoscut un străin la o petrecere, ar fi discutat cu el, ar fi ajuns să-l simpatizeze, ca dintr-o dată să-și dea seama că acesta purta o mască de latex, o figură calmă bine realizată, sub care se ascundea răul și rânjetul hâd al Morții. Un costum de Halloween, dar întors pe dos. Demonul deghizat în om obișnuit. Coșmarul lui Poe prinsese viață.

Joshua se cutremură de un fior.

— Am putea fixa o întâlnire? întrebă Hawthorne. Abia aștept să studiez colecția de cărți cumpărată de la mine de către domnul Frye. Pot veni aproape oricând. Ce zi v-ar conveni?

Joshua nu era nerăbdător să-l întâlnească și să facă afaceri cu el. Decise să-l amâne pe ocultist până când cărțile aveau să fie văzute și de alți experți. Poate că vreunul dintre aceștia își va da seama de valoarea colecției și va face o ofertă echitabilă. Atunci, îi va fi simplu să trateze cu Latham Hawthorne.

— Va trebui să revin cu un telefon, răspunse Joshua. Până atunci am multe alte treburi urgente de rezolvat. E vorba de o proprietate mare și foarte complexă. Îmi va lua câteva săptămâni ca s-o lichidez.

— Aștept telefonul dumneavoastră.

— Înainte de a închide, ar mai fi încă două lucruri, spuse Joshua.

— Da?

— V-a povestit domnul Frye de ce avea o teamă atât de obsedantă de mama lui?

— Nu știu ce i-a făcut, răspunse Hawthorne, dar o ura din tot sufletul. În viața mea n-am văzut o ură atât de cumplită și înverșunată ca în momentele în care vorbea despre ea.

— I-am cunoscut pe amândoi, spuse Joshua. Niciodată n-am observat ca între ei să fi existat astfel de sentimente. Întotdeauna am crezut că o idolatriza.

— Atunci, trebuie să fi fost o ură tainică, pe care o ascundea de foarte multă vreme, zise Hawthorne.

— Dar ce i-ar fi putut face?

— După cum v-am spus, mie nu mi-a relatat nimic. Însă exista ceva în spatele acestui sentiment de ură, ceva atât de rău, încât domnul Frye nu avea puterea să vorbească despre asta. Spuneați că vreți să discutați alte două lucruri. Care-i al doilea?

— Bruno a pomenit vreodată de o dublură a lui?

— O dublură?

— O sosie. Cineva care putea trece drept el însuși.

— Cu statura lui și cu vocea aceea neobișnuită, n-ar fi fost simplu să-și găsească o sosie.

— După cât se pare, a reușit. Eu încerc să aflu de ce a avut nevoie de o dublură.

— Dar nu vă poate explica însăși sosia? Ea trebuie să știe de ce a

fost angajată.

— Nu reușesc să dau de ea.

— Înțeleg, spuse Hawthorne. Ei bine, domnul Frye nu mi-a pomenit niciodată despre asta. Dar mă gândeam...

— Da?

— La un motiv pentru care ar fi avut nevoie de o sosie.

— Ce motiv? Întrebă Joshua.

— Ca s-o deruteze pe mama lui, când ea se întorcea din morți ca să-l înșface.

— Bineînțeles, exclamă sarcastic Joshua. Cum de nu m-am gândit la asta!

— M-ați înțeles greșit, spuse Hawthorne. Știu că sunteți sceptic. Nu vreau să spun că ea s-a întors din groapă cu adevărat. Nu dețin suficiente date ca să pot emite o părere. Dar domnul Frye era ferm convins că mama lui se *întorsesese*. Poate și-a închipuit că, angajând o dublură, beneficia de o oarecare protecție.

Joshua se văzu nevoit să admită că ideea lui Hawthorne era mai mult decât plauzibilă.

— Adică, cea mai simplă cale de a înțelege motivul este de a mă pune în pielea lui Frye și de a gândi ca el, ca un paranoic schizofrenic.

— Dacă într-adevăr *a fost* un paranoic schizofrenic, sublinie Hawthorne. După cum v-am mai spus, eu nu iau nimic în derâdere.

— Iar eu îmi bat joc de toate, replică Joshua. Ei bine... vă mulțumesc pentru timp și pentru osteneală, domnule Hawthorne.

— Pentru puțin. Aștept telefonul dumneavoastră.

Așteaptă mult și bine, îi răspunse în gând Joshua. Puse receptorul în furcă, se ridică, se duse la fereastra înaltă și aruncă o privire asupra văii, care începea să se ascundă în umbre, sub norii cenușii și marginile purpurii-albăstrui ale întunericului din ce în ce mai dens. Ziua părea că se grăbește să devină noapte și când o rafală de vânt rece făcu să zăngăne geamurile, Joshua se gândi că toamna făcea loc iernii cu aceeași grabă nefirească. Părea mai curând o seară mohorâtă și ploioasă de ianuarie decât de octombrie timpuriu.

În mintea lui Joshua cuvintele lui Latham Hawthorne se înșirau ca firele întunecate ale unei pânze negre țesute de un păianjen monstruos: *Timpul lui se apropie, domnule Rhinehart. Există semne și prevestiri. Nu mai e mult până atunci. Foarte curând.*

În ultimii cincisprezece ani lumea părea să se fi năpustit la vale, ca o mașină fără frâne, total scăpată de sub control. Apăruseră o mulțime de oameni ciudați. Ca Hawthorne. Și chiar mai răi. Mult mai răi. Mulți dintre ei erau conducători politici, aceasta fiind meseria pe care și-o alegeau adesea astfel de șacali, dornici să capete putere asupra altora, țineau în mâini frâiele planetei, mecanici țicniți ai fiecărei națiuni, rânjind dement în timp ce împingeau mașinăria din ce în ce mai aproape de momentul deraierii.

Oare trăim ultimele zile ale planetei? se întrebă Joshua. Oare se apropie Armageddonul?

Prostii, se dojeni el. Bătrâne, nu faci decât să transferi sentimentul morții iminente asupra percepției tale asupra lumii. Ai pierdut-o pe Cora, ești absolut singur și dintr-o dată ai devenit conștient că îmbătrânești și că timpul îți scapă printre degete. Acum ai sentimentul incredibil, măreț și grandoman că întreaga lume se va sfârși o dată cu moartea ta. Dar singura zi de apoi care se apropie e a ta, se gândi el. Lumea va continua să existe și după ce nu vei mai fi. Va mai exista încă multă, multă vreme.

Totuși, nu era chiar sigur. Atmosfera părea încărcată de semne rău-prevestitoare.

Cineva bătu la ușă. Era Karen Farr, tânăra și harnica lui secretară.
— N-am știut că mai ești aici, îi spuse Joshua. Aruncă o privire la ceas. Ar fi trebuit să pleci încă de acum o oră.

— Am mai zăbovit la masa de prânz. Îmi rămăseseră de pus la punct câteva lucruri.

— Munca este o parte esențială a vieții, draga mea. Dar nu pierde prea mult timp muncind. Du-te acasă. Ai să-ți termini treaba mâine.

— Termin în zece minute, îl asigură ea. Tocmai au venit două persoane. Vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— N-am nici o întâlnire programată.

— Au venit de la Los Angeles. Pe el îl cheamă Anthony Clemenza, iar doamna care-l însoțește este Hilary Thomas. E femeia care...

— Știu cine este, o întrerupse Joshua, surprins. Poftește-i imediat.

Ocoli masa de lucru și-și întâmpină vizitatorii în mijlocul încăperii. După prezentările oarecum stânjenite, Joshua se asigură că oaspeții se instalaseră confortabil, le oferi de băut, turnă Jack Daniel's pentru fiecare din ei și-și trase un scaun față în față cu canapeaua pe care cei doi se așezaseră unul lângă celălalt.

Tony Clemenza avea ceva care-i plăcu din prima clipă lui Joshua. Părea un om sigur pe el și competent.

Hilary Thomas radia aceeași agerime, încredere în sine și competență ca și Clemenza. Pe deasupra, era nespus de încântătoare.

Câteva momente, nici unul dintre ei nu-și găsi cuvintele. Se priviră unul pe altul în tăcere și în așteptare, apoi își muiară buzele în whiskey. Joshua fuse cel care sparse gheața.

— Niciodată n-am crezut prea mult în lucruri ca previziunea, dar pe Dumnezeuul meu, în clipa de față am o mică presimțire. N-ați bătit atâta drum doar ca să-mi povestiți despre miercurea și joia trecută, nu-i așa? Între timp s-a mai întâmplat ceva.

— S-au întâmplat multe, răspunse Tony. Dar nimic din toate acestea nu pare să aibă sens.

— Șeriful Laurenski ne-a trimis la dumneavoastră, spuse Hilary.

— Sperăm să ne puteți da unele răspunsuri.

— Și eu caut răspunsuri, replică Joshua.

Hilary își lăsă capul într-o parte și-l privi ciudat.

— Cred că, la rândul meu, am o presimțire, spuse ea. Și aici s-a întâmplat ceva, nu-i așa?

Joshua luă o înghițitură de whiskey.

— Dacă aș fi un om superstițios, probabil v-aș răspunde că... undeva... un mort se plimbă printre cei vii.

Afară, ultima geană de lumină fu alungată de pe cer. Dincolo de fereastră noaptea cea neagră puse stăpânire pe vale. Un vânt rece încercă să-și facă loc printre nenumăratele careuri de sticlă ale ferestrei, şuierând și gemând. Dar biroul lui Joshua părea inundat de o căldură nouă, fiindcă el, Hilary și Tony se simțeau legați prin ceea ce știau despre misterul reîntoarcerii lui Bruno Frye din lumea morților.

În dimineața aceea, Bruno Frye dormise în partea din spate a furgonetei albastre Dodge, în parcare a unui supermagazin, până la ora unsprezece, când îl trezise coșmarul unor șoaapte cumplite și amenințătoare, dar fără înțeles. Un timp rămase lungit în aerul înnăbușitor al furgonetei slab luminate, cu brațele înlănțuite în jurul trupului, simțindu-se atât de singur, de părăsit și de înspăimântat, încât scânci și plânse ca un copil.

Sunt mort, se gândi el. Mort M-a ucis cățeua. Mort. Cățeua

afurisită și blestemată mi-a înfipt cuțitul în burtă.

Pe măsură ce plânsul i se potolea, îl năpădi un gând neobișnuit și tulburător: Dar dacă sunt mort... cum de mă aflu aici? Cum pot fi mort și viu în același timp?

Își pipăi abdomenul cu amândouă mâinile. Nu avea locuri dureroase, nici răni de cuțit, nici cicatrice.

Brusc, gândul i se limpezi. O ceață cenușie se ridică de pe mintea lui și în clipa următoare totul începu să strălucească asemenea luminilor unui cristal cu multe fațete. Începu să se întrebe dacă Katherine se întorsese cu adevărat din mormânt. Oare Hilary Thomas era doar Hilary Thomas, nu Katherine Anne Frye? Oare era nebun de voia s-o ucidă? Oare toate celelalte femei, pe care le ucisese în ultimii cinci ani, fuseseră, într-adevăr, noi trupuri în care se ascunsese Katherine? Sau fuseseră oameni obișnuiți, femei nevinovate care nu meritaseră să moară?

Bruno se așeză pe podeaua furgonetei, năucit, copleșit de această nouă față a lucrurilor.

Și șoptele care îi năpădeau somnul în fiecare noapte, șoptele acelea îngrozitoare, care-l umpleau de spaimă...

Dintr-o dată înțelese că, dacă se concentra îndeajuns de mult, dacă scotocea cu atenție printre amintirile copilăriei, avea să descopere ce însemnau acele șopte, semnificația lor. Își aminti două uși masive de lemn fixate în pământ. Și-o aminti pe Katherine deschizând acele uși și îmbrâncindu-l în întunericul de dedesubt. Și-o aminti trântind ușile la loc și ferecându-le, apoi treptele care duceau jos, tot mai jos, în inima pământului...

Nu!

Își acoperi urechile cu mâinile, ca și cum astfel ar fi putut opri amintirile urâte la fel de ușor cum te ferești de un zgomot neplăcut.

Era learcă de sudoare. Tremura din toate încheieturile.

— Nu, murmură el. Nu, nu, nu!

De când se știa, neîncetat încercase să afle cine șoptea în coșmarurile de fiecare noapte. Dorise cu ardoare să descopere ce încercau să-i spună șoptele și, poate, astfel să le alunge din somnul lui pentru totdeauna. Acum când se afla în pragul acelei descoperiri, își dădu seama că adevărul era mult mai cumplit și mai înspăimântător decât misterul și, cuprins de panică, se îndepărtă de revelație cu o clipă înainte ca în mintea lui să se facă lumină.

Furgoneta se umplu din nou de șopte, voci șuierătoare, murmure obsedante.

Bruno țipă îngrozit, legănându-se dintr-o parte în alta pe podea.

Din nou simți târându-se pe el creaturi ciudate, încercând să i urce pe brațe, pe piept și pe spate. Să ajungă la obrazul lui. Să se strecoare printre buzele și dinții lui. Să-i intre în nări.

Zvârcolindu-se și ținând, încercă să le scuture de pe el, să le lovească cu palma, să le alunge.

Dar iluzia era întreținută de întuneric, iar în furgonetă era prea multă lumină ca halucinațiile grotești să poată dura. Văzu că nu avea nimic pe trup și panica se potoli încet-încet, lăsându-l sleit de puteri.

Timp de câteva minute rămase pe podea, cu spatele rezemat de peretele furgonetei, tamponându-și cu batista obrazul transpirat și ascultând cum respirația lui își încetinea ritmul.

În cele din urmă, hotărî că sosise timpul să pornească din nou în căutarea cățelei afurisite. Era undeva afară, îl aștepta, se ascundea undeva în oraș. Trebuia să dea de ea și s-o ucidă, înainte ca ea să găsească o cale de a-i veni de hac.

Scurtul moment de limpezime a minții, scânteia de luciditate dispăruse ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Își uitase întrebările și îndoielile. Din nou era absolut convins că Katherine se întorsese din mormânt și că trebuia cu orice preț oprită.

Mai târziu, după un prânz grăbit, se duse cu mașina în West-wood și opri ceva mai departe de casa lui Hilary. Urcă din nou în spatele furgonetei și începu să supravegheze casa printr-un mic orificiu din partea laterală a mașinii.

Pe aleea circulară din fața locuinței domnișoarei Thomas se vedea o furgonetă utilitară. Pe părțile laterale era scris cu litere albastre și aurii:

FEMEI DE SERVICIU LA DISCREȚIE
CURĂȚENIE SĂPTĂMÎNALĂ, DE PRIMĂVARĂ
SAU DUPĂ PETRECERI
SPĂLĂM CHIAR ȘI GEAMURILE

Trei femei în halate albe lucrau în casă. Făcură câteva drumuri din casă până la furgonetă, ducând măști și cârpe umede, aspiratoare, găleți, scoțând saci de plastic plini cu gunoi, apoi ducând o mașină cu abur pentru curățarea covoarelor, scoțând fragmente de mobilă sfărâmată de Bruno în accesul de furie distrugătoare din zorii zilei precedente.

Deși stătu la pândă toată după-amiază, n-o văzu nici o clipă pe Hilary Thomas și se convinse că nu era acasă. De fapt, își închipuia că nu se va întoarce decât când va avea certitudinea că se afla în siguranță, când îl va ști mort.

— Dar nu eu sunt cel care va muri, spuse el cu voce tare, studiind casa Ai auzit, cățea? Mai întâi, am să-ți fac ție de petrecanie. Am să pun mâna pe tine înainte să ai tu ocazia să mă înșfaci. Am să-ți retez capul tău cel blestemat.

În cele din urmă, puțin după ora cinci, femeile își luară ustensilele și le urcară în spatele furgonetei. Apoi încuiară ușa și plecară.

Bruno se luă după ele.

Erau singurul lui fir către Hilary Thomas. Cățeaua le angajase. Probabil că știau unde se afla. Dacă ar reuși să o prindă singură pe una dintre ele și s-o facă să vorbească, ar afla unde se ascunde Katherine.

Sediul firmei de prestări de servicii se găsea într-o clădire ornamentată cu stuc și având un singur nivel, pe o stradă laterală murdară, la jumătate de cvartal de Pico. Furgoneta urmărită de Frye se opri într-o parcare de lângă clădire, în rând cu alte opt furgonete marcate cu numele firmei scris cu aceleași litere albastre și aurii.

Frye trecu pe lângă șirul de furgonete albe, se duse până în capătul cvartalului, întoarse în intersecția pustie și porni în direcție opusă. Ajunse exact la timp ca să le vadă pe cele trei femei intrând în sediu. Nici una nu părea să-l fi remarcat sau să-și fi dat seama că furgoneta Dodge era una și aceeași mașină care rămăsese toată ziua în preajma locuinței domnișoarei Thomas. Opri în apropiere de colț, vizavi de firma de prestări de servicii, sub ramurile unui curmal care foșneau în bătaia vântului și așteptă să apară una dintre cele trei femei.

În următoarele zece minute din sediu ieșiră multe lucrătoare în halate albe dar nici una dintre ele nu fusese la locuința lui Hilary Thomas în acea după-amiază. Apoi recunoscă pe una. Femeia ieșise din clădire și se îndreptă spre o mașină Datsun de culoare galbenă strălucitoare. Era tânără, sub treizeci de ani, cu părul șaten și drept, lung până aproape de talie. Mergea cu umerii dați spre spate, cu bărbia ridicată, cu pași agili și elastici. Vântul îi lipea uniforma de șolduri și de coapse, făcând să-i

fluturativul până deasupra genunchilor frumoși. Fata urcă la volanul automobilului Datsun și ieși din parcare. Viră la stânga și porni spre Pico.

Frye ezită, încercând să-și dea seama dacă fata reprezenta ținta cea mai potrivită sau dacă trebuia să aștepte pe una din celelalte două. Dar ceva îi spunea că fata era exact ce căuta. Porni furgoneta Dodge și se desprinsese de bordură.

Pentru a nu fi observat, încercă să interpună câte o mașină între Dodge și automobilul Datsun galben. O urmări de pe o stradă pe alta, cât mai discret posibil. După toate aparențele, ea nu avea nici cea mai mică idee că era urmărită.

Locuința fetei se găsea în Culver City, la numai câteva cvartale de studiourile cinematografice MGM. Locuia într-un bungalou vechi, dar frumos, pe o străduță cu alte bungalouri, la fel de vechi și de frumoase. Câteva case purtau patina timpului: cenușii, afundate în pământ și triste, necesitau lucrări de reparații. Dar cele mai multe erau întreținute cu vizibilă mândrie, proaspăt zugrăvite, cu obloane în culori vii, cu mici verande elegante, ici-colo câte un vitraliu, ici-colo câte o ușă cu geam încastrat sau lampioane, sau acoperișuri de țiglă. Nu era un cartier bogat, însă avea o puternică personalitate. Casa fetei era cufundată în întuneric. Ea intra și aprindea luminile în camerele de la stradă.

Bruno parcă furgoneta Dodge de cealaltă parte a străzii, într-o porțiune mai întunecoasă decât noaptea care se lăsase nu de mult. Stinse farurile, opri motorul și coborî geamul portierei. Cartierul era liniștit, nu se auzea aproape nici un zgomot. Singurele sunete erau foșnetul copacilor care răspundeau vântului insistent de toamnă, vâjâitul câte unei mașini aflate în trecere și muzica swing provenită de la o combină muzicală sau un aparat de radio îndepărtat. Era o melodie a lui Benny Goodman de prin anii patruzeci, dar Bruno nu-și mai amintea titlul, sunetul de alămuri ajungea până la el cu intermitență, după bunul plac al vântului. Bruno rămase la volan, ascultând, pândind.

La ora 6:40 Frye trase concluzia că femeia nu avea nici soț, nici prieten. Dacă ar fi locuit împreună cu un bărbat, mai mult ca sigur că până atunci acesta s-ar fi întors de la lucru.

Frye mai lăsă să treacă cinci minute.

Muzica lui Benny Goodman încetă.

Era singura schimbare.

La 6:54 coborî din furgonetă și traversă strada, înspre casa fetei.

Bungaloul se găsea pe un mic teren, mult prea aproape de vecini pentru scopul urmărit de Bruno. Avea însă avantajul numeroșilor copaci și tufe care înconjurau proprietatea, ascunzând veranda de la intrare de privirile iscoditoare ale vecinilor din dreapta și din stânga. Dar chiar și așa, era nevoit să acționeze rapid, să intre în casă repede și fără zgomot, fără a-i lăsa fetei răgazul să țipe.

Urcă cele două trepte joase până pe verandă. Scândurile scârțâiră ușor. Bruno apăsă butonul soneriei.

Fata veni la ușă, zâmbind întrebător:

— Da?

De cealaltă parte a ușii se vedea un lanț de siguranță. Mai gros și mai rezistent decât altele, dar nici pe departe atât de eficient pe cât își închipuia femeia. Chiar și cineva mai puțin solid decât Bruno Frye l-ar fi putut smulge din perete cu câteva lovituri zdravene în ușă. Bruno nu trebui decât să-și proptească umărul masiv în ușă o singură dată, cu putere, chiar în clipa în care ea întreba zâmbind "Da?" Ușa se deschise brusc spre interior, așchii zburară prin aer și o parte a lanțului rupt căzu pe podea cu un clinchet puternic.

Dintr-un salt, Bruno fu înăuntru, trântind ușa în spatele lui. Era

convins că nimeni nu-l văzuse intrând.

Femeia zăcea pe spate pe podea. Ușa o trântise la pământ. Încă purta halatul alb. Fusta i se ridicase, dezvelindu-i coapsele. Avea picioare foarte frumoase.

El îngenunche alături de ea.

Fata era năucită. Deschise ochii și încercă să-și privească atacatorul, dar avu nevoie de câteva clipe ca să-și recapete vederea limpede.

El îi puse vârful cuțitului în gât.

— Dacă ții, te spintec. Ai înțeles?

Ochii ei căprui și calzi își pierdură expresia nedumerită și în ei își făcu loc spaima. Începu să tremure. În colțul ochilor i se adunară lacrimi sclipitoare, care însă nu se rostogoliră pe obraz.

Nerăbdător, el o împunse în gât cu vârful cuțitului. Pe piele apăru un strop minuscul de sânge.

Ea își strânse pleoapele.

— Fără țipete, o amenință Bruno. M-ai auzit?

Cu un efort, ea răspunse:

— Da.

— Ai să fii cuminte?

— Te rog. Te rog să nu-mi faci rău.

— Nu vreau să-ți fac rău, spuse Frye. Dacă nu ții, dacă ești cuminte și mă ajuți, nu voi fi nevoit să-ți fac rău. Dar, dacă ții sau încerci să fugi, te fac bucăți. Ai înțeles?

— Da, răspunse ea cu glas abia auzit.

— Ai să fii cuminte?

— Da.

— Locuiești singură?

— Da.

— Nu ai soț?

— Nu.

— Nici prieten?

— Nu locuiește aici.

— Îl aștepți în astă-seară?

— Nu.

— Mă minți?

— E adevărat. Jur.

Obrazul smead devenise alb ca varul.

— Dacă mă minți, spuse el, îți fac fața fâșii.

Ridică lama cuțitului și-i lipi vârful de obraz.

Ea închise ochii și se cutremură.

— Aștepți pe cineva?

— Nu.

— Cum te cheamă?

— Sally.

— OK, Sally, vreau să-ți pun câteva întrebări, dar nu aici și nu așa.

Ea deschise ochii. Avea lacrimi în gene. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Înghiți cu greu.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să-ți pun câteva întrebări despre Katherine.

Ea se încruntă.

— Nu cunosc nici o Katherine.

— O cunoști sub numele de Hilary Thomas.

Ea se încruntă și mai tare.

— Femeia din Westwood?

— Azi ai făcut curat în casa ei.

— Da... dar n-o cunosc. N-am întâlnit-o niciodată.

— Asta vom vedea.
— E adevărat. Nu știu nimic despre ea.
— Poate că știi mai multe decât îți închipui.
— Nu. Zău că nu.
— Haide, o îndemnă el, străduindu-se să zâmbească și să vorbească pe un ton prietenos. Să mergem în dormitor, acolo vom discuta mai confortabil.

Ea începu să tremure și mai tare, aproape ca o epileptică.

— Vrei să mă violezi, așa-i?

— Nu, nu.

— Ba da. Ba da.

Frye abia reușea să-și stăpânească furia. Era furios că fata îl contrazicea. Furios că nu voia să se miște de acolo. Ar fi vrut să-i poată înfige cuțitul în burtă și să-i scoată de acolo ceea ce dorea să știe, dar bineînțeles că nu putea. Voia să știe unde se ascundea Hilary Thomas. I se părea că cea mai bună cale de a afla informația necesară era s-o frângă pe femeia aceea ca pe o sârmă rezistentă: s-o îndoiaie înainte și înapoi până când se va rupe, să-i adreseze când amenințări, când vorbe bune, recurgând la mici violențe, folosind tonul prietenos și mângâierea. Nu se gândi nici o clipă că ea ar fi dispusă să-i destăinuie ce știa. În mintea lui, fata fusese angajată de Hilary Thomas, deci de Katherine, prin urmare era complice la tentativa lui Katherine de a-l ucide. Fata nu era doar o spectatoare inocentă. Era femeia de serviciu a lui Katherine, o complotistă, poate tot o moartă revenită printre cei vii. Bănuia că fata ascundea informația și că refuza să i-o dezvăluie.

— Îți promit că nu te violez, spuse el încet și cu blândețe. Dar, în timp ce-ți pun întrebările, vreau să stai culcată pe spate, ca să nu te poți ridica s-o iei la fugă. Mă voi simți mai în siguranță dacă stai culcată pe spate. Deci, dacă tot trebuie să stai un timp culcată, de ce să nu stai pe o saltea moale, în loc de podea? Nu mă gândesc decât la confortul tău, Sally.

— Mă simt bine aici, spuse ea neliniștită.

— Nu vorbi prostii, o dojeni Frye. În plus, dacă vine cineva la ușa din față și sună la sonerie... ne-ar putea auzi și și-ar putea închipui că ceva nu e în regulă. Dormitorul e mult mai intim. Hai să mergem. Haide. Sus!

Ea se ridică în picioare.

Bruno continuă să țină cuțitul lipit de gâtul ei.

Se duseră în dormitor.

Hilary nu era o băutoare, dar îi părea bine că avea în față un pahar de whiskey bun, în timp ce ședea pe canapeaua din biroul lui Joshua Rhinehart și-l asculta pe avocat. Joshua le povesti amândurora despre banii ridicați din banca de la San Francisco, despre sosia care lăsase o scrisoare bizară în seiful băncii și despre propria-i nesiguranță în privința identității persoanei îngropate ca Bruno Frye.

— Aveți de gând să exhumați cadavrul? Întrebă Tony.

— Nu încă, răspunse Joshua. Mai întâi, trebuie să verific câteva lucruri. Dacă reușesc, s-ar putea să am suficiente răspunsuri ca să nu mai fie nevoie să dezgrop cadavrul.

Le povesti despre Rita Yancy din Hollister și despre doctorul Nicholas Rudge din San Francisco, apoi reproduse recenta conversație cu Latham Hawthorne.

Cu toată căldura din cameră și cea produsă de whiskey, Hilary simțea fiori de gheață în oase.

— Acest Hawthorne pare el însuși numai bun să fie închis într-un

ospiciu.

Joshua oftă.

— Uneori mă gândesc că, dacă am închide toți ȋicniȋii în ospicii, n-ar mai rămăne nimeni afară.

Tony se aplecă în faȋă pe locul lui de pe canapea.

— Credeȋi că Hawthorne chiar nu știa despre existenȋa sosiei?

— Da, răspunse Joshua. În mod paradoxal, îl cred. Poate că a bătut câmpii în legătură cu satanismul și poate că, din anumite puncte de vedere, e lipsit de scrupule, ba chiar periculos, dar nu mi-a făcut impresia unui mincinos. Oricât ar părea de ciudat, cred că, de cele mai multe ori, spune adevărul și nu cred să mai avem ceva de aflat de la el. Poate că doctorul Rudge sau Rita Yancy ne vor destăinui informaȋii mai preȋioase. Dar de ajuns cu asta. Povestiȋi-mi despre dumneavoastră. Ce s-a întâmplat? Ce v-a adus tocmai la St. Helena?

Hilary și Tony relatară, pe rând, întâmplările din ultimele zile.

Când terminară, Joshua rămase o clipă cu ochii la Hilary, apoi clătină din cap și spuse:

— Ești tare curajoasă, domnișoară!

— Nici pomeneală! protestă ea. Sunt o fricoasă. Sunt speriată de moarte. De zile întregi trăiesc într-o spaimă cumplită.

— Faptul că ești speriată nu înseamnă că ești fricoasă, o contrazise Joshua. Toate actele de curaj pornesc din frică. Atât lașul, cât și fricosul, acȋionează din spaimă și necesitate. Singura deosebire între ei este că lașul cedează în faȋa fricii, în timp ce omul curajos triumfă asupra ei. Dacă ai fi lașă, ai fi fugit într-o vacanȋă de o lună în Europa, în Hawai sau mai știu eu unde și ai fi lăsat timpul să rezolve enigma lui Bruno Frye. Dar dumneata ai venit aici, în orașul de reședinȋă al lui Bruno, unde se presupune că riști mai mult decât în Los Angeles. Eu nu admir multe lucruri pe lumea asta, dar admir curajul dumitale.

Hilary se îmbujoră. Se uită la Tony, apoi la paharul cu whiskey.

— Dacă aș fi curajoasă, răspunse ea, aș rămăne în oraș și i-aș întinde o cursă, folosindu-mă pe mine ca momeală. Aici nu sunt chiar în pericol. La urma urmei, el mă caută în Los Angeles. Nu are de unde ști unde m-am dus.

Dormitorul.

De pe pat Sally îl urmărea pe Frye cu o privire încordată și îngrozită.

El se plimbă prin cameră, uitându-se prin sertare. Apoi se întoarse lângă ea.

Gâtul fetei era gingaș și neted. Stropul de sânge se prelinsese pe curbura delicată, până pe claviculă.

Fata îl văzu privind sângele, întinse mâna, atinse picătura și-și privi degetele pătate.

— Nu te teme, spuse el. E o simplă zgârietură.

Dormitorul lui Sally, aflat în partea din spate a bungaloului mic și cochet, era decorat în nuanȋe de cafeniu. Trei pereȋi erau zugrăviȋi în bej. Cel de al patrulea era acoperit cu tapet imitând pânza de sac. Covorul era de culoarea ciocolatei. Cuvertura și draperiile aveau un model abstract cafeniu cu crem, un fel de spirale în nuanȋe naturale, odihnitoare pentru ochi. Mobilierul din lemn de mahon, foarte bine lustruit, sclipea sub raza de lumină aurie a uneia din cele două veioze de aramă de pe noptieră.

Fata era culcată pe spate, cu picioarele apropiate, cu braȋele întinse pe lângă corp, cu pumnii strânși. Rămăsese îmbrăcată în halatul alb, tras cu îndârjire peste genunchi. Părul lung și castaniu se răsfrase în jurul

capului ca un evantai. Era foarte drăguță.

Bruno se așează lângă ea, pe marginea patului.

— Unde este Katherine?

Ea clipi. Lacrimi i se prelinseră din colțurile ochilor. Plângea tăcut, temându-se să geamă sau să scâncească, temându-se că, la cel mai mic sunet, el o va înjunghia.

— Unde-i Katherine? repetă Frye întrebarea.

— Ți-am spus că nu cunosc pe nimeni cu numele de Katherine, răspunse fata.

Vorbea icnit și tremurat. Fiecare cuvânt îi cerea un efort deosebit. Buza de jos, plină și senzuală, tremura.

— Știi bine la cine mă refer, se răsti el. Nu te juca cu mine. Acum își spune Hilary Thomas.

— Te rog. Te rog... dă-mi drumul.

El aținti cuțitul către ochiul ei drept, cu vârful spre pupila mărită de groază.

— Unde-i Hilary Thomas?

— Oh, Doamne, îngăimă ea. Domnule, trebuie să fie o greșeală. O greșeală. Faci o mare greșeală.

— Vrei să-ți pierzi ochiul? La rădăcina părului ei se iviră broboane de transpirație. Vrei să nu mai vezi cu un ochi? Întrebă Frye.

— Nu știu unde este, răspunse disperată Sally.

— Să nu mă minți.

— Nu mint. Jur că nu.

El o privi fix câteva secunde.

Picături minuscule de transpirație apărură acum și pe buza de sus a fetei.

Frye îi luă cuțitul de la ochi.

Ea păru vizibil ușurată.

Dar el o luă prin surprindere. O plesni peste obraz cu mâna liberă, cu atâta putere, încât dinții ei clănțăniră și ochii i se rostogoliră în orbite.

— Cățea!

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Începu să scâncească înăbușit și încercă să se ferească de el.

— Nu se poate să nu știi, spuse Frye. Doar te-a angajat

— Ne angajează mereu. N-a făcut decât să dea un telefon și să solicite o curățenie generală. N-a spus unde se află.

— Era acasă când ai ajuns acolo?

— Nu.

— Era altcineva acasă?

— Nu.

— Atunci cum ați intrat?

— Cum?

— Cine v-a dat cheia?

— Oh. Oh, da, răspunse ea, înseninându-se puțin la față, acum că întrezărea o porțiță de scăpare. Impresarul ei. Un impresar artistic. Mai întâi a trebuit să trecem pe la biroul lui, ca să luăm cheia.

— Unde vine asta?

— În Beverly Hills. Dacă vrei să știi unde este femeia, trebuie să mergi să stai de vorbă cu impresarul ei. Cu el trebuie să discuți. Cu siguranță că știe unde poate fi găsită.

— Cum îl cheamă?

Ea șovăi.

— Are un nume neobișnuit. L-am văzut scris... dar nu știu dacă mi-l amintesc exact... El îi apropie din nou cuțitul de ochi.

— Topelis, spuse fata.

— Spune-mi-l pe litere.
Ea se supuse.
— Nu știu unde este domnișoara Thomas. Dar acest domn Topelis
știe. Cu siguranță că știe.
El îi îndepărtă cuțitul de ochi.
Trupul ei încordat la maximum se destinse puțin.
El o privi ținută. Ceva zvâcni în străfundurile memoriei, o amintire,
apoi o cumplită revelație.
— Părul tău, spuse el. Ai părul negru. Și ochii. Foarte întunecați.
— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea speriată, dându-și brusc seama că
încă nu se găsea în siguranță.
— Ai aceiași ochi, același păr și același ten ca ea, spuse Frye.
— Nu înțeleg. Nu știu despre ce vorbești. Mă înspăimântă.
— Credeai că ai să mă poți trage pe sfoară?
Rânjea, încântat că nu se lăsase tras pe sfoară.
Știa. Știa.
— Ai crezut că am să plec și am să mă duc la acest Topelis, spuse
Bruno. Și că astfel ai să poți fugi.
— Topelis știe unde este. El știe. Eu nu știu. Îți jur că nu știu nimic.
— Acum știu *eu* unde este, spuse Bruno.
— Dacă știi, mă poți lăsa în pace.
El râse.
— Ați schimbat trupurile, nu-i așa?
Fata se holbă la el.
— Cum?
— Ai ieșit cumva din femeia aia, din Hilary Thomas, și ai luat în
stăpânire trupul fetei, nu-i așa?
Fata încetă să mai plângă. Spaima o răvășise atât de mult, încât îi
secase izvorul lacrimilor.
Căteaua.
Cătea afurisită.
— Chiar îți închipuiai că mă poți păcăli? Întrebă el. Râse din nou,
satisfăcut. După câte mi-ai făcut, cum ți-ai închipuit că nu te-aș
recunoaște?
În glasul ei se ghicea teroarea.
— Nu ți-am făcut nimic. Nu știu ce vrei să spui. Oh, lisuse!
Dumnezeule, Doamne Dumnezeule. Ce vrei de la mine?
Bruno se aplecă și-și apropie obrazul de al ei. O privi în ochi și
spuse:
— Ești aici, așa-i? Ești înăuntru, acolo în adânc, te ascunzi de mine,
nu-i așa? Nu-i așa, mamă? Te văd, mamă. Te văd acolo, înăuntru.

Câteva picuri grei de ploaie izbiră în fereastra dublă a biroului lui
Joshua.

Vântul nopții gemu în întuneric.

— Tot nu înțeleg de ce Frye m-a ales tocmai pe mine, spuse Hilary.
Când am venit aici, ca să mă documentez pentru scenariu, s-a arătat
prietenos. Mi-a răspuns la toate întrebările despre prepararea vinului.
Am petrecut două sau trei ore împreună și nimic din comportarea lui nu
mi-a dat a înțelege că s-ar deosebi de ceilalți oameni de afaceri. Ca după
câteva săptămâni să-și facă apariția în casa mea, înarmat cu un cuțit.
Din scrisoarea găsită în seif, se pare că mă crede mama lui, încarnată
într-un nou trup. De ce tocmai eu?

Joshua se foi în fotoliu.

— M-am tot uitat la dumneata și m-am gândit...

— La ce?

— Poate te-a ales fiindcă... ei bine, fiindcă semeni puțin cu Katherine.

— Doar nu vreți să spuneți că avem de a face cu o altă dublură, interveni Tony.

— Nu, răspunse Joshua. Nu-i vorba decât de o vagă asemănare.

— Bun, spuse Tony. Altă sosie ar fi deja prea mult.

Joshua se ridică, se duse la Hilary, îi prinse bărbia între degete, îi înălță capul și o întoarse cu fața spre stânga, apoi spre dreapta.

— Părul, ochii, tenul arămiu, spuse el gânditor. Da, există unele asemănări. Chipul dumitale îmi amintește vag de Katherine și din alte puncte de vedere. E vorba de lucruri neînsemnate, atât de vagi, încât nici nu le pot numi. E o ușoară asemănare. Katherine nu era atât de frumoasă ca dumneata.

Joshua dădu drumul bărbiei lui Hilary, iar fata se ridică și se duse lângă biroul avocatului. Cugetând la cele aflate în decursul ultimei ore, privi, cu atenție, obiectele aranjate cu grijă pe masa de lucru: sugativă, capsator, cuțit de tăiat corespondența, greutatea pentru hârtii.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tony.

Vântul se înfurie brusc și o noua rafală de stropi izbi fereastra.

Ea se întoarse cu fața către cei doi bărbați.

— Dați-mi voie să rezum situația. Să văd dacă am înțeles bine.

— Nu cred că vreunul dintre noi a înțeles situația, interveni Joshua, înapoiindu-se la fotoliul lui. Toată povestea asta e prea încurcată ca să-i putem da de capăt.

— Exact asta am vrut să spun și eu, replică Hilary. S-ar putea să fi descoperit o nouă întorsătură.

— Spune, o îndemnă Tony.

— Din câte îmi dau seama, spuse Hilary, la scurt timp după moartea mamei lui, în mintea lui Bruno a încolțit ideea că ea se înapoiase din mormânt. Timp de cinci ani a cumpărat cărți despre morți vii de la Latham Hawthorne. Timp de cinci ani a trăit cu spaima de Katherine. În sfârșit, când m-a întâlnit pe mine, a tras concluzia că eu eram noul trup în care se reîncarnase mama lui. Dar de ce i-a luat atâta timp?

— Nu cred că te înțeleg, spuse Joshua

— De ce i-a luat cinci ani ca să-și îndrepte atenția spre cineva, cinci ani ca să aleagă o țintă în carne și oase pentru spaima lui?

Joshua ridică din umeri.

— E nebun. Nu ne putem aștepta ca judecata lui să fie logică și ușor de înțeles.

Însă Tony pricepu sensul întrebării. Se trase mai în față pe canapea, încruntându-se.

— Cred că știi ce vrei să spui, vorbi el. Dumnezeu, mi se face pielea de găină.

Joshua se uită de la unul la altul și spuse:

— Cred că bătrânețea m-a făcut încet la minte. Vrea cineva să explice și unui sărman bătrân despre ce-i vorba?

— Poate că eu nu sunt prima femeie pe care o ia drept mama lui, spuse Hilary. Poate a mai ucis și altele înainte să vină după mine.

Joshua o privi cu gura căscată.

— Imposibil!

— De ce?

— Dacă ar fi ucis femei vreme de cinci ani de zile, s-ar fi aflat. Ar fi fost prins!

— Nu-i neapărat nevoie, interveni Tony. Criminalii psihopați sunt, de regulă, foarte inteligenți și foarte grijulii. Unii își fac planuri amănunțite,

și totuși, au o capacitate neobișnuită de a-și asuma riscurile necesare când intervine ceva și le dezoacă planurile. Nu sunt ușor de prins.

Joshua își trecu o mână prin coama de păr alb ca zăpada.

— Dacă Bruno a ucis și alte femei, unde sunt cadavrele?

— Nu în St Helena, răspunse Hilary. O fi fost el schizofrenic, dar partea respectabilă a personalității lui, doctorul Jekyll, se stăpânea perfect printre oamenii care îl cunoșteau. Cu siguranță că pleca din oraș ca să-și aleagă victima. Se ducea în altă parte decât în vale.

— La San Francisco, spuse Tony. Se pare că mergea în oraș cu regularitate.

— În oricare oraș din nordul statului, spuse Hilary. În oricare loc îndeajuns de îndepărtat de Napa Valley, ca să-și asigure anonimatul.

— Stați așa! exclamă Joshua Așteptați o clipă. Chiar dacă se ducea în altă parte și găsea femei care semănau vag cu Katherine, chiar dacă le ucidea în alte orașe, tot ar fi trebuit să existe cadavre. S-ar fi constatat similitudini în modul în care fuseseră ucise, asemănări pe care autoritățile nu aveau cum să nu le remarce. Poliția ar fi căutat un Jack Spintecătorul al zilelor noastre. Am fi aflat din jurnalele de actualități.

— Dacă crimele se întind pe o durată de cinci ani și au avut loc în mai multe orașe din diverse comitate, probabil că poliția n-a făcut nici o legătură între ele, spuse Tony. E un stat mare. Cu o suprafață de sute de mii de kilometri pătrați. Există sute și sute de secții de poliție și ele rareori fac schimb de informații, așa cum s-ar cuveni. De fapt, pentru poliție există o singură cale sigură de a remarca legătura între mai multe crime aparent izolate: dacă cel puțin două, preferabil trei, au loc la scurt interval una după alta, într-o singură jurisdicție, un singur oraș sau comitat.

Hilary se îndepărtă de masa de lucru și se înapoie la canapea.

— Prin urmare, e posibil, spuse ea cu sufletul la fel de înghețat ca vântul de octombrie de afară. E posibil ca Frye să fi măcelărit și alte femei — două, șase, zece, cincisprezece, poate chiar mai multe — în ultimii cinci ani, dar eu sunt prima care i-a dat de furcă.

— Nu numai că-i posibil, dar și foarte probabil, interveni Tony. Părerea mea e că nu trebuie să ne îndoim de acest lucru. Copia xerox a scrisorii descoperite în seiful de la bancă se găsea pe măsuta de cafea din fața lui. Tânărul o luă și citi cu voce tare prima frază. "Mama mea, Katherine Anne Frye, a murit acum cinci ani, dar mereu se întoarce din mormânt și se încarnează în noi trupuri."

— Trupuri, sublinie Hilary.

— Iată cuvântul cheie, spuse Tony. Nu trup, la singular. Trupuri, la plural. De aici cred că putem deduce că a ucis de mai multe ori și că era convins că Katherine s-a întors de mai multe ori printre cei vii.

Joshua era pământiu la față.

— Dar dacă aveți dreptate... eu am... noi toți în St. Helena am trăit în preajma unui monstru crud și inuman. Fără să avem habar!

Chipul lui Tony era încrâncenat.

— "Fiara iadului se plimbă printre noi în hainele unui om de rând."

— Asta de unde ai mai luat-o? întrebă Joshua.

— Am o minte ca o ladă cu vechituri, explică Tony. Foarte puțin se pierde, fie că vreau, fie că nu. Îmi amintesc citatul de la orele de catehism catolic de odinioară. E luat din scrierile sfinților, dar nu mai știu exact cui aparține. "Fiara iadului se plimbă printre noi în hainele unui om de rând. Dacă demonul își va dezvălui adevărata față într-un moment în care te-ai îndepărtat de Dumnezeu, atunci vei fi lipsit de apărare și el îți va devora bucuros inima, îți va sfâșia membrele unul câte unul și-ți va duce sufletul nemuritor în străfundurile iadului."

— Vorbești ca Latham Hawthorne, spuse Joshua.
Afară se auzea urletul vântului.

Frye puse cuțitul pe noptieră, departe de Sally. Apoi apucă poalele halatului și-l sfâșie. Nasturii săriră cât colo.

Ea era paralizată de spaimă. Nu-i opuse rezistență, nu putea.

El rânji și spuse:

— Haide, haide, mamă. Acum vom fi chit.

Rupse halatul pe toată lungimea lui și-l dădu în lături. Fata rămase în sutien, chiloți și ciorapi. Avea un trup zvelt și frumos.

El apucă cupele sutienului și le smuci în jos. Bretelele intrară în piele, apoi se rupseră. Materialul se sfâșie. Elasticul plesni.

Avea sâni mari pentru înălțimea și osatura ei, sâni plini, cu sfârcuri foarte tari și închise la culoare. El îi frământă cu sălbăticie.

— Da, da, da, da, da!

Vocea gravă și hârșăită făcea ca fiecare cuvânt să pară o incantație sinistră, o litanie satanică.

Îi smulse pantofii, mai întâi dreptul, apoi stângul și-i azvârli într-o parte. Unul din ei lovi oglinda de deasupra măsuței de toaletă și-o făcu țândări.

Sunetul de sticlă spartă trezi fata din transa cauzată de șoc. Încercă să se smulgă de lângă el, dar spaima o sleia de puteri. Începu să se zvârcolească și să se zbată zadarnic sub trupul lui.

El o potoli fără prea mare greutate, o palmui de două ori cu atâta forță, încât ea rămase cu gura căscată și ochii i se umplură de lacrimi. Un firicel de sânge i se ivi în colțul gurii și se prelinse pe bărbie.

— Cățea afurisită! scrâșni el. Nu vrei sex, ai? Ziceai că eu nu pot să fac sex. Niciodată, așa ziceai. Că nu puteam să risc ca vreo femeie să afle cine sunt, așa ziceai. Ei bine, tu știi deja cine sunt, mamă. Tu îmi cunoști deja secretul. De tine n-am ce să ascund, mamă. Tu știi că sunt altfel decât ceilalți bărbați. Știi că organul meu nu-i ca al lor. Știi bine cine a fost tatăl meu. Știi. Știi că organul meu seamănă cu al lui. De tine nu trebuie să-l ascund, mamă. Am să-l înfig în tine, mamă. Până sus. M-ai auzit? Da?

Femeia plângea, legănându-și capul dintr-o parte într-alta.

— Nu, nu, nu! Oh, Dumnezeule! Apoi se stăpâni, îl privi cu atenție în ochi (dar dincolo de ochii aceia căprui, Bruno o vedea pe Katherine, privindu-l furioasă) și spuse: Ascultă-mă. Te rog, ascultă-mă. Ești bolnav. Ești foarte bolnav. Nu știi ce vorbești. Ai nevoie de ajutor.

— *Taci, taci, taci!*

O plesni din nou, cu și mai mare forță decât înainte, luându-și avânt și repezindu-și palma peste obrazul ei.

Fiecare act de violență îl excita. Îl excita sunetul sec al fiecărei lovituri, fiecare icnet de durere, țipetele ei de pasăre speriată, felul în care carnea se înroșea și se umfla. Vederea chipului schimonosit de spaimă și ochii ei ca de iepuraș speriat îi transformau dorința în patimă arzătoare.

Tremura de dorință, tremura, ardea, trepida. Răsufla greu ca un taur. Avea ochii larg deschiși. Saliva atât de abundent, încât trebuia să înghită o dată la câteva secunde, ca să nu saliveze pe ea.

Chinuia cu sălbăticie sânii ei frumoși, mângâindu-i și strivindu-i, frământându-i cu cruzime.

Spaima ei pierise, făcând loc aceleiași stări de semitransă, încremenită și rigidă.

Pe de o parte, Bruno o ura și nu-i păsa cât o făcea să sufere. *Voia*

să-i producă suferință. Voia s-o facă să sufere pentru toate câte îi făcuse ea și, în primul rând, pentru faptul că îl adusese pe lume.

Pe de altă parte, îi era rușine să atingă sânii mamei lui, îi era rușine că voia să-și introducă penisul în ea. Așadar, pe măsură ce-și punea mâinile pe ea, încerca să se explice și să-și justifice gesturile.

— Îmi spuneai că, dacă voi încerca vreodată să fac dragoste cu o femeie, ea își va da seama imediat că nu sunt o ființă omenească. Spuneai că-și va da seama de deosebire și că va înțelege. Că va chema poliția și că voi fi arestat și ars pe rug, fiindcă toți își vor da seama cine a fost tatăl meu. Dar tu știi deja. Pentru tine nu-i nici o noutate, mamă. Așa că-mi pot folosi organul cu tine. Îl pot vârî în tine, mamă și nimeni nu mă va arde de viu.

Nici o clipă nu-i trecuse prin minte acest gând câtă vreme ea fusese în viață. Se simțise dominat fără speranță de personalitatea ei. Dar, până când ea se întorsese din mormânt și se reîncarnase pentru prima oară, Bruno prinsese gustul libertății și în mintea lui încolțiseră o sumedenie de idei noi și îndrăznețe. Înțelesese imediat că trebuia s-o ucidă, ca s-o împiedice să pună iarăși stăpânire pe viața lui sau să-l tragă după ea în mormânt. Totodată, își dăduse seama că o putea viola fără riscuri, din moment ce ea îi cunoștea deja secretul. Ea era cea care-i destăinuise adevărul despre propria-i persoană, i-l repetase de zeci de mii de ori. Katherine știa că tatăl lui era un demon, o *creatură* hidoasă și respingătoare, fiindcă ea fusese violată de acea creatură și rămăsese însărcinată împotriva voinței ei. Pe timpul sarcinii purtase corsete peste corsete, ca să-și ascundă starea. Când se apropiase sorocul, se duse să nască sub îngrijirea unei moașe discrete din San Francisco. Mai târziu povestise oamenilor din St. Helena că Bruno era fiul din flori al unei prietene din colegiu, care dăduse de necaz, și că mama lui murise la scurt timp după naștere, ultima ei dorință fiind ca Katherine să-i crească băiatul. Katherine adusese copilul acasă, pretinzând că-i fusese încredințat spre îngrijire după toate rigorile legii. Trăise cu spaima permanentă și paralizantă că cineva va descoperi că Bruno era copilul ei și că tatăl lui nu era o făptură omenească. Unul dintre lucrurile care-l însemnau ca fiind progenitura unui demon era penisul. Avea penisul unui demon, altfel decât cel al unui bărbat obișnuit. Katherine îi spunea că va trebui întotdeauna să și-l ascundă, altfel va fi descoperit și ars pe rug. Îi povestise despre toate aceste lucruri, i le repetase încă de când era prea mic ca să înțeleagă la ce folosea un penis. Astfel, în mod straniu, ea devenise în același timp binecuvântarea și blestemul lui. Un blestem, fiindcă mereu se întorcea din morți ca să pună stăpânire pe el sau să-l ucidă. Dar și o binecuvântare, fiindcă, dacă nu învia iar și iar, Bruno nu avea în cine să descarce enorma cantitate de spermă acumulată în el ca o lavă fierbinte. Fără ea, ar fi fost condamnat la o viață de celibat. Prin urmare, deși reîncarnările ei îl umpleau de furie și de groază, o parte din ființa lui aștepta cu nerăbdare fiecare întâlnire cu fiecare nou trup în care se reîncarna mama lui.

Îngenunchind pe pat alături de ea, cu ochii la sânii și părul pubian a cărui culoare neagră era vizibilă prin chiloții galben pal, organul îi crescua atât de tare, încât începu să-l doară. Era conștient că jumătatea demonică a ființei lui prelua controlul, simțea fiara ieșind la suprafață și punând stăpânire pe mintea lui. Apucă ciorapii lui Sally (Katherine) și-i trase în jos, sfâșiind nailonul și dezgolindu-i picioarele frumoase. Îi prinse coapsele cu mâinile lui mari și i le depărtă, mișcându-se cu stângăcie pe saltea, până îngenunche între picioarele ei.

Fata se trezi din nou din transă. Brusc, începu să se împotrivească, să-l lovească, să dea din picioare, dar el o imobiliză fără efort. Ea

continua să-l lovească cu pumnii, însă fără vlagă. Dându-și seama că loviturile nu-l impresionau, își făcu palmele căuș, cu unghiile prefăcute în gheare, și-l zgârie pe față, sfâșiindu-i obrazul stâng, apoi încercă să-i scoată ochii.

El se trase brusc înapoi, ridică un braț ca să se apere și-și strânse pleoapele când unghiile ei îi zgâriară adânc dosul palmei. Apoi se prăvăli cu tot trupul peste ea, strivind-o cu trupul lui mare și puternic. Își puse un braț peste gâtul ei și începu să apese, sufocând-o.

Joshua Rhinehart spală cele trei pahare de whiskey în chiuvetă, apoi i se adresează lui Tony și lui Hilary:

— Voi doi sunteți mai implicați decât mine. Ce-ar fi să veniți mâine cu mine la Hollister, ca s-o vedeți pe Rita Yancy?

— Speram să ne propuneți, spuse Hilary.

— Deocamdată, aici nu mai avem nimic de făcut, adăugă Tony.

Joshua își șterse mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Bun. S-a aranjat. V-ați luat cameră la hotel pentru la noapte?

— Nu încă, răspunse Tony.

— Sunteți bineveniți în casa mea, zise Joshua.

Hilary îi răspunse cu un surâs fermecător.

— Sunteți foarte amabil. Dar nu vrem să vă deranjăm.

— Nu mă deranjați.

— Totuși, am venit neanunțați și...

— Domnișoară, i se adresează Joshua, pierzându-și răbdarea. Știi de cât timp n-am mai primit eu oaspeți? De peste trei ani. Și știi de ce n-am mai primit oaspeți de trei ani? Fiindcă n-am invitat pe nimeni să vină în casa mea, de aceea. Nu sunt din cale afară de sociabil. Nu fac invitații cu una-cu două. Dacă aș avea impresia că dumneata și Tony m-ați inoportuna — sau, și mai rău, m-ați plictisi — nu v-aș fi invitat. Acum, dă-mi voie să nu mai pierd vremea cu amabilități inutile. Aveți nevoie de o cameră. Eu dispun de o cameră. Rămâneți la mine sau nu?

Tony râse, iar Hilary îi zâmbi larg lui Joshua.

— Vă mulțumim pentru invitație. Am fi încântați.

— Bravo, spuse Joshua.

— Îmi place stilul dumneavoastră, adăugă ea.

— Cei mai mulți mă consideră un uricios.

— Dar un uricios simpatic.

Joshua zâmbi și el.

— Mulțumesc. Cred că am să pun să mi se scrie asta pe mormânt. "Aici zace Joshua Rhinehart, un urâcios simpatic."

Chiar când ieșeau din birou, se auzi telefonul, și Joshua se înapoie să răspundă. Era doctorul Nicholas Rudge, care telefona din San Francisco.

Bruno Frye continua să stea lungit peste trupul femeii, ținându-o de saltea cu brațul muscular proptit în gâtul ei.

Fata se îneca și se chinuia să tragă aer în piept. Obrazul îi devenise stacojiu și schimonosit de chinurile agoniei.

Priveliștea îl excita.

— Nu te lupta cu mine, mamă. Nu te lupta așa. Știi bine că n-are nici un rost. Știi bine că, până la urmă, tot eu am să înving.

Fata se zvârcoli sub trupul lui, mult mai greu și mai puternic. Încercă să-și arcuiască spatele și să se rostogolească într-o parte. Nu reuși să-l arunce deoparte, și tot trupul începu să-i tremure spasmodic,

reacționând la lipsa de aer și la cantitatea tot mai redusă de sânge care ajungea la creier. În cele din urmă, păru să-și dea seama că nu va reuși niciodată să se elibereze de el, că nu avea absolut nici o scăpare și rămase inertă, învinsă.

Convins că femeia cedase atât psihic, cât și trupește, Frye își ridică brațul de pe gâtul ei învinețit. Își ridică și genunchii, eliberându-i trupul de greutatea lui. Ea își duse mâinile la gât. Se înecă și începu să tușească violent.

Peste măsură de excitat, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu timpanele bubuind, arzând de dorință, Frye se ridică și, rămânând în picioare lângă pat, se dezbracă și-și aruncă hainele departe, pe comodă.

Privi în jos la sexul în erecție. Priveliștea îl înfioră de plăcere. Era tare ca oțelul. Enorm. De culoarea furiei.

Se urcă din nou pe pat.

Fata era de acum docilă. Ochii ei priveau în gol.

Îi smulse chiloții galben pal și îngenunche între picioarele ei frumoase. Saliva i se prelinse din gură, picurând pe sânii ei.

O pătrunse. O pătrunse cu organul lui de demon, pe toată lungimea lui. Mârâind ca un animal. O înjunghie cu penisul lui de demon. O înjunghie iar și iar, până când o umplu de sămânța lui.

Își imaginează lichidul lăptos. Și-l imaginează țâșnind din el în adâncul trupului ei.

Se gândi la sângele care țâșnește dintr-o rană. Petale roșii răspândindu-se dintr-o rană adâncă de cuțit.

Amândouă imaginile îl excitau la culme: sperma și sângele.

O posedă fără menajamente.

Transpirând, gâfâind, salivând, se împinse în ea iar și iar. În ea. Înăuntrul ei. Tot mai adânc.

Mai târziu avea să folosească cuțitul.

Joshua Rhinehart apăsă un buton al telefonului de pe birou, comutând convorbirea pe difuzorul exterior, astfel ca Tony și Hilary să poată auzi discuția.

— Am încercat mai întâi la numărul de acasă, spuse Rudge. Nu mă așteptam să fiți la birou la ora aceasta.

— Sunt un maniac al muncii, domnule doctor.

— Ar trebui să luați măsuri, spuse Rudge pe un ton care trăda sinceră îngrijorare. Nu-i un mod de viață. Am tratat multe persoane peste măsură de ambițioase, pentru care munca devenise singura preocupare în viață. Obsesia muncii vă poate distruge.

— Domnule doctor Rudge, care este specialitatea dumneavoastră?

— Psihiatria.

— Am bănuțit.

— Sunteți executorul testamentar?

— Exact. Presupun că ați auzit de moartea lui Bruno Frye.

— Doar ce s-a scris în ziare.

— În timp ce mă ocupam de unele probleme ale proprietății, am descoperit că domnul Frye v-a vizitat cu regularitate în ultimul an și jumătate, până la moartea lui.

— Venea la mine o dată pe lună, preciză doctorul Rudge.

— Știați că avea porniri ucigașe?

— Bineînțeles că nu, răspunse Rudge.

— L-ați tratat atâta timp și nu v-ați dat seama că era capabil de violență?

— Știam că suferă de tulburări grave, explică Rudge. Dar nu mi-am

închipuit că reprezenta un pericol pentru cineva. În orice caz, trebuie să înțelegeți că nu mi-a oferit ocazia de a-i depista latura violentă. Mă refer la faptul că venea aici o dată pe lună, după cum v-am spus. Am cerut să-l văd cel puțin o dată pe săptămână, dacă nu chiar de două ori, dar a refuzat. Pe de o parte, voia să-l ajut. Dar, în același timp, se temea de ce ar fi putut afla despre el însuși. După un timp, am hotărât să nu insist prea mult în legătură cu vizitele săptămânale, fiindcă mă temeam să nu renunțe complet și să nu anuleze și vizita lunară. M-am gândit că, oricât de insuficientă ar fi fost terapia, oricum era mai bine decât deloc.

— De ce a venit la dumneavoastră?

— Vreți să știți ce era în neregulă cu el, de ce anume se plângea?

— Întocmai.

— Ca avocat, domnule Rhinehart, ar trebui să vă dați seama că nu pot dezvălui astfel de informații în orice condiții. Convorbirile dintre doctor și pacient sunt strict confidențiale.

— Pacientul e mort, domnule doctor Rudge.

— Nu există nici o deosebire.

— Ba există o deosebire foarte mare pentru pacient.

— A avut încredere în mine.

— Când pacientul este mort, conceptul de confidențialitate între doctor și pacient își pierde parțial sau total validitatea.

— Poate că își pierde validitatea, obiectă doctorul Rudge. Dar valabilitatea morală rămâne. Încă îmi revine o anumită responsabilitate. N-aș face nimic care să întineze reputația unui pacient, indiferent că este mort sau viu.

— Lăudabil, spuse Joshua. Dar, în cazul nostru, nimic din ce mi-ați spune dumneavoastră nu i-ar putea întina reputația mai mult decât și-a întinat-o singur.

— Nici asta nu contează.

— Domnule doctor, avem de a face cu o situație ieșită din comun. Chiar astăzi am intrat în posesia unor informații care atestă că în ultimii cinci ani Bruno Frye a ucis un număr de femei, un număr mare de femei, fără a fi descoperit.

— Glumiți.

— Nu știu ce vi se pare atât de nostim, domnule doctor Rudge. Dar știu că *eu* nu fac glume când e vorba de un criminal în serie. Rudge amuțise. Mai mult decât atât, spuse Joshua. Am motive să cred că Frye n-a acționat de unul singur. Se prea poate să fi avut un acolit. Acolit care la ora aceasta umblă în libertate.

— Extraordinar!

— Așa zic și eu.

— Ați comunicat aceste informații și poliției?

— Nu, răspunse Joshua. Pe de o parte, probabil că nu există date suficiente ca să le rețină atenția. Ceea ce am descoperit mă convinge *pe mine* și pe alte două persoane implicate în acest caz. Dar poliția va replica, probabil, că sunt simple dovezi circumstanțiale. Pe de altă parte, nu știu precis care secție de poliție are jurisdicție în acest caz. E posibil ca asasinările să fi fost comise în mai multe comitate, în diferite orașe. Mă gândesc că, poate, Frye v-a spus ceva ce nu pare important în sine, dar care se potrivește cu faptele pe care le-am aflat. Dacă în decursul acelor optsprezece luni de terapie ați adunat unele informații care completează ceea ce știu eu, atunci poate voi deține destule date ca să decid cărei secții de poliție să mă adresez și să-i conving că avem de a face cu un caz deosebit de grav.

— Păi...

— Domnule doctor Rudge, dacă insistați să-l protejați pe acest

pacient, ar putea fi comise și alte crime. Ar putea muri alte femei. Vreți să le aveți pe conștiință?

— Bine, încuviință doctorul Rudge. Dar nu putem vorbi la telefon.

— Măine voi veni la San Francisco, cât de devreme mă puteți primi.

— Sunt liber toată dimineața, spuse Rudge.

— Aș putea veni împreună cu asociații mei la biroul dumneavoastră la ora zece?

— Perfect, răspunse Rudge. Dar vă previn, înainte de a vă destăinui datele mele, vreau să aud în detaliu informațiile pe care le dețineți dumneavoastră.

— Firește.

— Iar dacă nu mă convingeți că avem de a face cu un pericol iminent, voi păstra secretul în continuare.

— Oh, nu ne îndoim că vom reuși să vă convingem, spuse Joshua. Sunt sigur că povestea noastră o să vă facă părul măciucă. Ne vedem mâine dimineață, domnule doctor. Joshua puse receptorul în furcă. Se uită la Tony și Hilary. Măine vom avea o zi plină. Mai întâi San Francisco și doctorul Rudge, apoi Hollister și misterioasa Rita Yancy.

Hilary se ridică de pe canapeaua pe care șezuse cât timp Joshua vorbise la telefon.

— Nu-mi pasă nici dacă va trebui să facem înconjurul lumii. Cel puțin, se pare că lucrurile încep să se lege. Pentru prima oară am sentimentul că vom reuși să aflăm ce se află în spatele tuturor acestor întâmplări.

— Asta este și impresia mea, întări Tony. Îi zâmbi lui Joshua. Știți... felul în care ați discutat cu Rudge... aveți un real talent pentru interogatorii. Ați fi un polițist grozav.

— Am să scriu și asta în epitaf, glumi Joshua. "Aici zace Joshua Rhinehart, un urâcios simpatic, care ar fi fost un polițist grozav". Se ridică în picioare. Mi-e o foame de lup. În frigiderul de acasă am câteva fripturi și nu știu câte sticle de Cabernet Sauvignon Robert Mondavi. Ce mai așteptăm?

Frye se îndepărtă de patul năclăit de sânge și de peretele stropit cu sânge din spatele patului.

Puse cuțitul însângerat pe comodă și ieși din cameră.

Casa era cufundată într-o tăcere stranie.

Energia demonică dispăruse. Își simțea pleoapele grele, membrele amorțite, se simțea letargic și satisfăcut. În baie, potrivă dușul atât de fierbinte pe cât putea suporta. Intră sub duș și se săpuni. Își spală părul, fața și trupul de sânge. Se clăti, se săpuni din nou și se clăti a doua oară.

Avea mintea golită de gânduri. Nu se gândea la nimic altceva decât la curățenie. Priveliștea sângelui care se pierdea în gaura de scurgere nu i-o aducea în minte pe femeia ucisă din camera alăturată, pentru el nu era decât o murdărie scursă la canal.

Nu-și dorea decât să-și aranjeze înfățișarea și să se ducă să doarmă câteva ceasuri în furgonetă. Era istovit. Parcă avea plumb în brațe, își simțea picioarele ca de cauciuc.

Ieși de sub duș și se șterse cu un prosop mare. Prosopul mirosea la fel ca femeia, dar mirosul nu-i trezi nici un fel de imagini, nici plăcute, nici neplăcute.

Rămase mult timp în fața chiuvetei, frecându-și mâinile cu o periuță găsită lângă săpunieră. Îndepărtă orice urmă de sânge din încrețiturile pielii de pe degete, acordând o atenție deosebită unghiilor pline de sânge închegat.

Ieși din baie, cu intenția de a-și lua hainele din dormitor, când observă pe ușă o oglindă mare, pe care n-o remarcase când intrase la duș. Se opri și se studie cu atenție, căutând eventuale pete de sânge care scăpaseră neobservate. Avea pielea curată, lucioasă și trandafirie ca a unui nou-născut.

Își privi fix penisul flasc și testiculele lăsate, străduindu-se să vadă semnul diavolului. Știa că nu era la fel cu alți bărbați, nu se îndoia nici o clipă. Mama lui fusese îngrozită la gândul că cineva putea descoperi secretul, că lumea va afla că el era pe jumătate diavol, fiul unei femei obișnuite și al unei creaturi cu colți și solzi, ivită din străfundurile iadului. Spaima ei i se transmisese lui Bruno încă din fragedă copilărie, iar el continua să se teamă și acum să nu fie descoperit și ars pe rug. Niciodată nu rămăsese gol în fața altei persoane. La școală nu făcuse sport și fusese scutit de gimnastică pe motiv că religia îi interzicea să facă duș în pielea goală în prezența celorlalți băieți. Niciodată nu se dezbrăcase complet în fața unui medic. Mama lui fusese absolut convinsă că oricine i-ar fi văzut organele sexuale ar fi înțeles imediat că bărbăția lui era moștenirea genetică a unui tată demon, iar Bruno fusese profund impresionat și afectat de certitudinea ei neclintită și înfricoșată.

Totuși, privindu-se în oglindă, nu văzu nimic deosebit la organele sale sexuale față de cele ale altor bărbați. Curând după criza de inimă care cauzase moartea mamei sale, se dusesse la un film porno, în San Francisco, nerăbdător să vadă cum arăta penisul unui bărbat normal. Descoperise cu surpriză și nedumerire că bărbații din film erau foarte asemănători cu el. Se dusesse și la alte filme de același gen, dar nu văzuse nici un bărbat care să se deosebească vizibil de el. Unii aveau penisul mai mare, alții aveau un organ mic, unii îl aveau mai gros, alții mai subțire, unii îl aveau ușor curbat, unii erau circumciși, alții nu. Dar acestea nu erau decât deosebiri minore, nici vorbă de deosebirea fundamentală, cumplită și șocantă la care se așteptase.

Nedumerit și îngrijorat, se înapoiase la St. Helena, ca să fie cu el însuși și să discute ceea ce descoperise. Primul gând fusese că mama lui îl mințise. Dar era aproape de neconceput. De câteva ori pe săptămână, ani la rând, îi povestise cum fusese conceput și de fiecare dată îi descrisese oribilul diavol și violul sălbatic, cutremurându-se de plâns. Pentru ea fusese o experiență reală, nu o poveste imaginară, inventată ca să-l inducă în eroare. Și totuși... Stând de vorbă cu el însuși în după-amiaza aceea, în urmă cu cinci ani, discutând cu el însuși, nu găsise altă explicație decât că mama lui fusese o mincinoasă, el însuși îi împărtășea părerea.

A doua zi se întorsese la San Francisco, excitat, nerăbdător, decis să riște să facă sex cu o femeie pentru prima oară în treizeci și cinci de ani. Se dusesse la un salon de masaj, de fapt un bordel, unde alesese ca maseuză o blondă zveltă și atrăgătoare. Fata se numea Tammy și, în afară de dinții de sus puțin ieșiți în afară și un gât cam lung, era o fată frumoasă, cum nu mai întâlnise până atunci, sau, cel puțin, așa i se păruse lui în timp ce se lupta să nu ejaculeze în pantaloni. Într-un separeu mirosind a spermă și dezinfectant cu aromă de brad, acceptase prețul cerut de Tammy, plătitese și o privise cum își scotea puloverul și pantalonii. Avea un trup catifelat și subțire, atât de apetisant, încât el rămăsese încremenit, incapabil să se miște, copleșit la gândul a tot ce putea face cu ea. Ea se așezase pe marginea patului îngust, îi zâmbise și-l îndemnase să se dezbrace. El își scosese hainele, rămânând în chiloți, dar când venise vremea să-și arate penisul rigid, nu se simțise în stare să-și asume riscul, fiindcă se văzuse pe rug, învăluit de flăcări, condamnat la moarte din pricina sângelui său de diavol. Înghețase. Se

uita fix la picioarele suple ale lui Tammy, la cărlionții părului pubian, la sânii rotunzi, dorind-o, având nevoie de ea, dar temându-se s-o posed. Simțindu-i reținerea, fata îi pusese o mână între picioare, atingându-i penisul prin chiloți. Îl masase ușor prin pânza subțire și-i spusese: "Oh, îl vreau. E atât de mare. Niciodată n-am avut așa ceva Arată-mi-l. Vreau să-l văd. *Niciodată n-am avut așa ceva*". Când Tammy rostise acele cuvinte, el înțelese că *exista* o deosebire, în ciuda faptului că el n-o remarcase. Tammy încercase să-i scoată chiloții, dar el o plesnise peste față, o trântise pe spate, aruncând-o pe pat. Ea se lovise cu capul de perete, ridicase brațele ca să se apere, țipând ca din gură de șarpe. Bruno se întrebase dacă trebuia s-o omoare. Deși nu-i văzuse penisul de diavol, poate recunoscuse la el ceva neomenesc, prin simplul fapt că-l pipăise prin chiloți. Înainte de a apuca să ia o decizie, ușa separeului se dăduse de perete, ca urmare a țipetelor fetei, și în prag se ivise un bărbat cu un ciomag în mână. Individul era aproape la fel de solid ca Bruno, iar ciomagul îi conferea un avantaj considerabil. Bruno era convins că va fi învins, umilit, blestemat și scuipat, că va fi torturat și apoi ars pe rug, dar, spre marea lui mirare, nu i se ceruse decât să se îmbrace și să plece. Tammy nu pomenise un cuvânt despre penisul neobișnuit al lui Bruno. După toate aparențele, deși fata înțelese că el era altfel, totuși nu-și dăduse seama în ce consta deosebirea, nu știa că el era însemnat de diavolul care-l zămislise, dovadă că purta în el sămânța iadului. Ușurat, se îmbrăcase în grabă și părăsise în fugă salonul de masaj, roșu la față, rușinat și recunoscător că secretul nu-i fusese dat în vileag. Se înapoiase la St. Helena, gândindu-se cum scăpase ca prin urechile acului, atât el cât și el însuși căzuseră de acord că Katherine avusese dreptate și că, în lipsa unei femei, era nevoit să-și producă sigur satisfacție.

După aceea, Katherine începuse să se întoarcă din mormânt, și Bruno reușise să se satisfacă prin ea, revărsând cantități impresionante de spermă în multe trupuri încântătoare în care se reîncarnase ea. Continua să-și producă satisfacție în mare parte de unul singur, cu el însuși, cu celălalt eu al lui, cu cealaltă jumătate, dar era extrem de excitant ca, din când în când, să-și facă loc în adâncul umed, strimt și fierbinte al unei femei.

Acum stătea în fața oglinzii fixate pe ușa de la baia lui Sally și-și privea fascinat penisul reflectat în oglindă, întrebându-se ce deosebire sesizase Tammy când îi simțise sexul pulsând în erecție cu cinci ani în urmă, în separeul salonului de masaj.

După un timp, își plimbă privirea de la organele sexuale la pânțelele plat, tare și musculos, apoi la pieptul uriaș, apoi mai sus, până când întâlnește, în oglindă, privirea celui alt Bruno. Când se privi în ochi, totul în jurul lui se topi în ceață și realitatea își pierdu contururile, îmbrăcând noi forme, fără droguri sau alcool, lunecă în lumea halucinațiilor. Întinse mâna și atinse oglinda, iar degetele celui alt Bruno le atinseră pe ale lui, venind din adâncurile oglinzii. Ca prin vis, se apropie de oglindă și-și lipi nasul de nasul celui alt Bruno. Îl privi în ochi pe celălalt și ochii acestuia îi răspunseră cu aceeași privire sfredelitoare. O clipă uită că avea în fața lui o simplă imagine reflectată, celălalt Bruno era real. Îl sărută, dar sărutul era rece. Se trase înapoi câțiva centimetri. La fel și celălalt Bruno. Își linse buzele. Celălalt făcu la fel. Apoi se sărutară din nou. Linse gura deschisă a celui alt Bruno și, treptat, sărutul deveni cald, dar nu moale și plăcut cum se așteptase. În ciuda celor trei orgasme pe care le avusese cu Sally-Katherine, penisul i se întări din nou. Când deveni foarte turgescenț, se împinse în penisul celui alt Bruno și-și legănă încet șoldurile, frecându-și organele în erecție unul de

celălalt, continuând să se sărute și să privească plin de adorație în ochii reflectați în oglindă. Timp de un minut sau două se simți fericit cum nu mai fusese de zile întregi.

Apoi halucinația dispăru brusc și realitatea îl lovi cu forța unui baros care izbește metalul. Deveni conștient că, de fapt, nu-și îmbrățișa celălalt eu și că încerca să facă sex cu o simplă imagine plată din oglindă. O puternică undă de emoție trecu din ochii lui în ochii din oglindă și trupul i se cutremură de un șoc devastator, un șoc emoțional, care însă îl afectă și fizic, făcându-l să se zvârcolească și să tremure. Letargia îi dispăru într-o fracțiune de secundă. Brusc își recăpătă energia, mintea începu să-i lucreze cu febrilitate.

Își aminti că era mort. Jumătate din el murise. Căteaua îl înjunghiasă cu o săptămână în urmă la Los Angeles. Acum era și mort, și viu.

Îl năpădi o jale nesfârșită.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Își dădu seama că nu se mai putea abține ca în trecut. Că nu se va mai putea abține niciodată.

Nu se mai putea mângâia și nu mai putea fi mângâiat de el însuși ca odinioară. Niciodată.

Acum avea doar două mâini, nu patru, numai un penis, nu două, numai o gură, nu două.

Nu se va mai putea săruta și nici nu-și mai putea simți cele două limbi mângâindu-se una pe alta. Niciodată.

Jumătate din el murise. Începu să plângă.

Niciodată nu va mai face sex cu el însuși cum se întâmplase de mii de ori în trecut. De acum nu va mai avea altă iubită decât propria-i mână, care nu-i oferea decât plăcerea limitată a masturbării.

Era singur.

Pentru totdeauna.

Un timp rămase în fața oglinzii, plângând, cu umerii lați aplecați sub povara cumplită a unei disperări perverse. Treptat, însă, durerea insuportabilă și autocompasiunea se transformă în mânie. Ea îl făcuse toate acestea. Katherine. Căteaua. Ucisese jumătate din ființa lui, îl lăsase incomplet, îngrozitor de gol și de pustiu. Căteaua cea afurisită, egoistă și blestemată! Pe măsură ce furia lui creștea, îl năpădi dorința de a sparge lucrurile. În pielea goală, răscoli bungaloul — salonul, bucătăria și baia — sfărâmând mobila, sfâșiind tapițeria, spărgând vasele, blestemându-și mama, blestemându-l pe diavolul care-i era tată, blestemând o lume pe care uneori nu o înțelegea cu nici un chip.

În bucătăria lui Joshua Rhinehart, Hilary curăță trei cartofi mari și-i așază unul lângă altul pe masă, gata să-i introducă în cuptorul cu microunde de îndată ce feliile groase de friptură aveau să fie aproape gata. Munca în bucătărie o destindea. Își urmări mâinile care lucrau, fără a se gândi la altceva decât la masa pe care o prepara și încercând să-și alunge toate gândurile negre.

Tony prepara salata. În picioare la chiuvetă, lângă ea, cu mânecile cămășii suflecate, spăla și tăia legume proaspete.

În timp ce tinerii pregăteau cina, Joshua îl sună pe șerif de la telefonul din bucătărie. Îi povesti lui Laurenski despre banii retrași din conturile lui Frye de la banca din San Francisco și despre sosia care umbla pe undeva prin Los Angeles în căutarea lui Hilary. Îi relată și teoria despre crimele în serie, la care ajunsese împreună cu Tony și cu Hilary cu puțin timp în urmă, când se găseau încă la birou. De fapt, Laurenski nu putea face mare lucru, din moment ce (din câte știa ei) nici un asasinat

nu fusese comis pe teritoriul aflat sub jurisdicția lui. Dar Frye era aproape cu siguranță vinovat de crime despre care deocamdată nu aveau cunoștință. Era de așteptat să se înregistreze și altele în comitat, până la elucidarea misterului sosiei. Din acest motiv și fiindcă reputația lui Laurenski avusese cumva de suferit când garantase pentru Frye în fața poliției din Los Angeles în seara zilei de miercuri a săptămânii precedente, Joshua își închipuia (părere împărtășită și de Hilary) că șeriful se cuvenea să afle toate informațiile cunoscute de ei trei. Deși Hilary nu auzea decât replicile de la un singur capăt al firului, își dădea seama că șeriful Laurenski era uluit și înțelegea din răspunsurile lui Joshua că Laurenski îi sugerase în două rânduri să exhumeze cadavrul îngropat în mormântul lui Frye, ca să vadă dacă era, într-adevăr, vorba de Bruno Frye. Joshua prefera să aștepte până când avea să stea de vorbă cu doctorul Rudge și cu Rita Yancy, totuși îl asigură pe Laurenski că exhumarea va avea loc, în caz că Rudge și Yancy nu-i vor oferi răspunsuri la întrebările pe care intenționa să le adreseze celor doi.

Când termină de discutat cu șeriful, Joshua veni să vadă cum pregătise Tony salata. Dezbătu cu el dacă salata verde era suficient de fragedă, își făcu probleme dacă ridichile erau prea iuți sau, poate, nu îndeajuns de iuți, examinează fripturile care sfârâiau cu meticulozitatea cu care ar fi căutat defecte la trei diamante, îi spuse lui Hilary să pună cartofii în cuptorul cu microunde, tăie repede câțiva ardei iuți proaspeți pentru sos și deschise două sticle de Cabernet Sauvignon, un vin roșu și foarte sec de la crama Robert Mondavi, aflată pe aceeași stradă. Era foarte aferat în bucătărie, pe Hilary o amuza grozav agitația și meticulozitatea lui.

O miră cât de repede ajunsese să-l simpatizeze pe avocat. Rareori se simțea atât de în largul ei în compania unei persoane pe care de abia o cunoscuse. Înfățișarea lui paternă, sinceritatea brutală, spiritul, inteligența, politețea ciudată și spontană o făceau să se simtă bine și în siguranță în prezența lui.

Mâncară în sufragerie, o încăpere rustică și primitoare, cu trei pereți tencuiți în alb și unul de cărămidă, podea din lemn de stejar și tavan cu bârne. Din când în când, în ferestrele frumoase, cu rame de plumb, se abătea câte o rafală de stropi grei de ploaie.

Când se așezară să mănânce, Joshua spuse:

— Să stabilim un lucru. Nu discutăm despre Bruno Frye până nu terminăm ultima înghițitură de friptură, ultima înghițitură din vinul acesta excelent, ultimul strop de cafea și ultimul strop de coniac.

— De acord, încuviință Hilary.

— Desigur, acceptă și Tony. Cred că mintea mea a ajuns deja la saturație pe această temă. *Există* și alte lucruri pe lume despre care merită să vorbești.

— Da, întări Joshua. Dar, din păcate, multe dintre ele sunt la fel de deprimante ca și povestea lui Frye. Războiul, terorismul, inflația, întoarcerea ludiților, politicieni ignoranți și...

— ...artă, muzică, filme, ultimele descoperiri din medicină, revoluția tehnologică prin care viața noastră se va ameliora, indiferent ce ar face neo-ludiții, adăugă Hilary.

Joshua, aflat de cealaltă parte a mesei, se încruntă spre ea.

— Te cheamă Hilary sau Pollyanna?

— Iar pe dumneata Joshua sau Cassandra? replică ea.

— Cassandra a avut dreptate când a profețit nenorocire și distrugere, spuse Joshua. Dar nimeni n-a vrut să plece urechea la spusese ei.

— Dacă nu te crede nimeni, spuse Hilary, atunci la ce bun să ai dreptate?

— Oh, eu am renunțat să-i mai conving pe oameni că guvernul e singurul dușman și că Fratele mai Mare ne va înghiți pe toți. Am încercat să-i mai conving de alte sute de lucruri, care mie mi se păreau adevăruri evidente, dar pe care ei nu le sesizau. Prea mulți sunt ignoranți care nu pricep nimic. Dar eu trăiesc o uriașă satisfacție doar la gândul că am dreptate și că-mi văd confirmate presimțirile în ziarele de fiecare zi. *Eu știu. E suficient.*

— Ah, exclamă Hilary. Cu alte cuvinte, nu-ți pasă dacă lumea se prăbușește în jurul nostru, doar ca să ai plăcerea egoistă de a spune: "V-am prevenit eu că așa se va întâmpla!"

— Mi-ai zis-o!

Tony izbucni în râs.

— Ferește-te de ea, Joshua. Nu uita că meseria ei este să mânuiască cuvintele.

Timp de trei sferturi de oră discutară fel și fel de subiecte, apoi, în ciuda hotărârii luate, ajunseră să vorbească iarăși despre Bruno Frye, cu mult înainte de a termina vinul sau de a ajunge la cafea și coniac.

La un moment dat, Hilary întrebă:

— Dar ce putea să-i facă Katherine, ca să-l înfricoșeze în asemenea măsură și să-l determine s-o urască atât de mult?

— Este exact întrebarea pe care i-am pus-o eu lui Latham Hawthorne.

— Și ce-a răspuns?

— Că nu știe, răspunse Joshua. Mie tot nu-mi vine să cred că între mamă și fiu a existat o ură atât de înverșunată, fără ca nimic să răzbată la suprafață în toți anii cât am trăit în preajma lor. Katherine îl răsfăța în permanență. Iar Bruno părea s-o adore. Bineînțeles, toți cei din oraș își închipuiau că ea era o sfântă, fiindcă adoptase băiatul. Acum însă se pare că a fost mai curând un diavol decât o sfântă.

— Stai puțin, îl rugă Tony. Adică l-a adoptat? Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. Putea lăsa copilul să meargă la un orfelinat, dar n-a făcut-o. I-a oferit inima și casa.

— Dar noi am crezut că era fiul lui Katherine, interveni Hilary.

— Fiul adoptiv, preciză Joshua.

— Asta nu s-a mai scris în ziare, spuse Tony.

— Ba da, cu mult timp în urmă, zise Joshua. Cu excepția câtorva luni, Bruno a trăit toată viața ca un Frye. Uneori mi se părea că este un Frye chiar mai mult decât dacă ar fi fost copilul natural al lui Katherine, în caz că ea ar fi avut copii. Avea aceiași ochi ca ai ei. Fără îndoială, avea firea închisă și posomorâtă a lui Katherine și, din câte povestesc oamenii, firea lui Leo.

— Dar dacă a fost adoptat, spuse Hilary, există o șansă *să aibă* un frate.

— Nu, răspunse Joshua. N-a avut frați.

— Cum poți fi atât de sigur? Poate are chiar un frate *geamăn*! exclamă Hilary, entuziasmată de idee.

Joshua se încruntă.

— Crezi că Katherine a înfiat numai unul din gemeni, fără să fi știut că exista încă un frate?

— Asta ar explica apariția dublurii, interveni Tony.

Joshua se încruntă și mai mult.

— Dar unde a fost acest frate misterios vreme de atâția ani?

— Probabil, a fost crescut de altă familie, răspunse Hilary, grăbindu-se să-și argumenteze teoria. În alt oraș, în altă parte a statului.

— Sau, poate, în altă parte a țării, adăugă Tony.

— Vreți să spuneți că, într-un fel sau altul, Bruno și-a întâlnit până la

urmă fratele de care n-a știut atâta vreme?

— Foarte posibil, spuse Hilary.

Joshua clătină din cap.

— Foarte posibil, dar în cazul nostru nu s-a întâmplat așa. Bruno a fost copil unic.

— Ești absolut sigur?

— Nu există nici o îndoială, răspunse Joshua. Împrejurările nașterii lui nu constituie un secret.

— Dar gemenii... E o teorie atât de promițătoare, spuse Hilary.

Joshua încuviință din cap.

— Știu. E un răspuns facil, și mi-aș dori să găsim un răspuns facil, ca să încheiem toată povestea asta cât mai repede. Crede-mă că nu-mi face plăcere să găsesc fisuri în teoria dumitale.

— Poate că nici nu-i poți găsi fisuri, replică Hilary.

— Ba pot.

— Încearcă, îl îndemnă Tony. Spune-ne de unde este Bruno, cine era adevărata lui mamă. Poate și noi vom reuși să găsim fisuri în povestea *dumitale*. Poate nu-i chiar atât de simplă pe cât crezi.

În cele din urmă, după ce rupsese, sfâșiasse și sfărâmasse totul în casă, Bruno își veni în fire, ura lui bestială se domoli, transformându-se într-o furie mai omenească, mai puțin distrugătoare. După ce se mai răcori, rămase un timp în mijlocul dezastrului, răsuflând greu, cu transpirația picurându-i de pe frunte și de pe trupul gol. Apoi se duse în bucătărie și se îmbrăcă.

După ce-și puse hainele, se opri la picioarele patului însângerat și privi fix trupul măcelărit cu sălbăticie al fetei pe care o cunoscuse sub numele de Sally. Acum, prea târziu, își dădea seama că nu fusese Katherine. Nu fusese o nouă reîncarnare a mamei lui. Cățeaua nu părăsise trupul lui Hilary pentru a se întrupa în Sally, nu putea face acest lucru decât după ce Hilary avea să fie moartă. Bruno nu reușea să înțeleagă cum de-și închipuise altceva, era uimit că nu-și dăduse seama de atâta lucru.

Cu toate acestea, nu simțea nici o remușcare pentru ce-i făcuse lui Sally. Dacă Sally nu fusese Katherine, atunci fusese una dintre menajerele ei, o femeie trimisă din lad pentru a o sluji pe Katherine. Sally făcuse parte dintre dușmanii lui, fusese complice în complotul menit să-l ucidă. Nu se îndoia de acest lucru. Poate că și ea se întorsese din mormânt. Da. Bineînțeles. Era convins de acest lucru. Da. Sally fusese exact ceea ce era și Katherine, o moartă reîncarnată în alt trup, unul dintre monștrii care nu voiau să rămână în mormânt, unde le era locul. Făcea parte dintre *ei*. Se cutremură. Era convins că fata știuse tot timpul unde se ascundea Hilary-Katherine. Dar păstrase secretul și meritase să moară pentru credința-i neclintită față de mama lui.

În plus, de fapt n-o omorâse, fiindcă avea să revină la viață în alt trup, alungând sufletul căruia îi aparținea de drept.

Acum, trebuia s-o dea uitării pe Sally și s-o găsească pe Hilary-Katherine. Încă bântuia, în așteptarea lui.

Trebuia să dea de ea și s-o ucidă, înainte ca ea să găsească vreo cale de a-i veni de hac.

Cel puțin, Sally îi oferise un mic indiciu. Un nume. Individul acela, Topelis. Impresarul lui Hilary Thomas. Probabil că Topelis știa unde se ascundea femeia.

Strânseră vasele, iar Joshua umplu din nou paharele, apoi începu să istorisească evoluția lui Bruno dintr-un copil orfan la unicul moștenitor al domeniului Frye. Adunase datele în decursul anilor, puțin câte puțin, de la Katherine și de la alți oameni care locuiseră la St. Helena cu mult înainte de sosirea lui în vale, în calitate de avocat.

În 1940, anul în care se născuse Bruno, Katherine avea douăzeci și șase de ani și continua să trăiască împreună cu tatăl ei, Leo, în căsuța izolată de pe stâncă, situată în spatele și deasupra cramei, unde locuiseră împreună din anul 1918, un an după ce murise mama lui Katherine. Katherine lipsise de acasă numai câteva luni dintr-un an, când fusese la colegiu în San Francisco, renunțase la școală fiindcă nu voise să fie departe de St Helena numai ca să acumuleze o sumedenie de cunoștințe depășite, de care nu s-ar fi slujit niciodată. Iubea valea și uriașa casă în stil victorian din vârful stâncii. Katherine era o femeie frumoasă și bine făcută, care ar fi putut avea oricâți pretendenți și-ar fi dorit. Dar ea nu părea interesată de iubire. Deși încă tânără, firea ei interiorizată și răceala față de toți bărbații convinseseră pe cei mai mulți care o cunoșteau că va rămâne fată bătrână. Ba chiar mai mult decât atât, că era perfect împăcată cu această soartă.

Apoi, în ianuarie 1940, Katherine primise un telefon de la o prietenă, Mary Gunther, pe care o cunoscuse la colegiu cu câțiva ani în urmă. Mary îi cerea ajutorul, avea necazuri din pricina unui bărbat. Acesta îi promisese că o va lua de soție, apoi o dusesse cu vorba, inventând fel și fel de scuze, după care dispăruse, când ea era însărcinată în șase luni. Mary nu avea bani, nu avea familie căreia să-i ceară sprijinul și nu avea nici o prietenă atât de apropiată precum Katherine. O rugase pe Katherine să vină la San Francisco după câteva luni, de îndată ce se năștea copilul, nu voia să fie singură în acel moment de cumpănă. Totodată, o rugase pe Katherine să aibă grijă de copil până când ea avea să-și găsească o slujbă, să-și facă un rost și să poată oferi copilului un cămin adevărat. Katherine acceptase și începuse să povestească locuitorilor orașelului St. Helena că urma să joace, pentru scurt timp, rolul mamei. Părea atât de fericită, încât vecinii își spuneau că va fi o mamă minunată pentru propriii ei copii, dacă va găsi un om cu care să se mărite și care să le fie tată.

La șase săptămâni după telefonul de la Mary Gunther și cu șase săptămâni înainte de plănuita călătorie a lui Katherine la San Francisco, pentru a fi alături de prietena ei, Leo suferise o masivă hemoragie cerebrală și murise subit într-una din uriașele pivnițe ale cramei, în mijlocul stivelor înalte de butoaie de stejar. Deși Katherine fusese șocată și profund îndurerată, deși trebuia să învețe să conducă afacerile familiei, nu-și călcase promisiunea față de Mary Gunther. În aprilie, când Mary îi trimisese vorbă că se născuse copilul, Katherine plecase la San Francisco. Lipsise mai mult de două săptămâni și se înapoiasse cu un bebeluș, Bruno Gunther, copilașul îngrijorător de mic și de fragil al lui Mary.

Katherine se aștepta să-l țină pe Bruno un an, răstimp în care Mary avea să se restabilească pe deplin și să-și asume întreaga răspundere pentru bebeluș. Dar după șase luni primise vestea că Mary avea alte necazuri, de data aceasta mult mai grave: o formă gravă de cancer. Mary era pe moarte. Nu mai avea de trăit decât câteva săptămâni, cel mult o lună. Katherine dusesse copilul la San Francisco, ca mama să poată petrece puținul timp rămas în compania lui. În ultimele zile de viață, Mary făcuse toate demersurile legale ca băiețelul să rămână în custodia permanentă a lui Katherine. Părinții lui Mary muriseră și fata nu avea rude mai apropiate care l-ar fi putut crește pe Bruno. Dacă nu ar fi

fost luat de Katherine, ar fi sfârșit într-un orfelinat sau la o familie de părinți vitregi, care s-ar fi ocupat de el sau nu. Mary murise și Katherine suportase cheltuielile de înmormântare, apoi se înapoiase la St. Helena împreună cu Bruno.

Crescuse băiețelul ca și cum ar fi fost fiul ei bun, purtându-se nu ca un tutore, ci ca o mamă bună și iubitoare. Și-ar fi putut permite mii de doici și alte ajutoare în casă, dar nu angajase pe nimeni, refuza să lase pe altcineva să se ocupe de Bruno.

Leo nu avusese nici el servitori, iar Katherine moștenise spiritul independent al tatălui ei. Se descurcase bine singură, iar când Bruno împlinise patru ani, Katherine se întorsese la San Francisco, la judecătorul care i-l încredințase în mod legal, la cererea lui Mary, și înfiase oficial copilul, dându-i numele de familie Frye.

Sperând să găsească un indiciu în povestirea lui Joshua, atenți la eventuale inadvertențe sau contradicții, Hilary și Tony ascultară aplecați în față, cu coatele sprijinite pe masa din sufragerie. Când Joshua termină istorisirea, amândoi se rezemară de spătarul scaunelor și-și luară paharele de vin.

— Încă mai există oameni în St. Helena care-și amintesc de Katherine Frye ca de o sfântă, care a luat în casa ei un orfan și i-a oferit dragoste și o avere considerabilă, încheie Joshua.

— Prin urmare, n-a existat un geamăn, spuse Tony.

— Categorie nu, răspunse Joshua.

Hilary oftă.

— Ceea ce înseamnă că ne întoarcem de unde am plecat.

— În povestea asta există câteva lucruri care mă pun pe gânduri, zise Tony.

Joshua ridică din sprâncene.

— De pildă?

— Ei bine, chiar și în zilele noastre, când avem o atitudine mai liberală, e foarte greu pentru o femeie singură să înfieze un copil, explică Tony. Or, în 1940 trebuie să fi fost aproape imposibil.

— Cred că există o explicație, răspunse Joshua. Dacă nu mă înșală memoria, Katherine mi-a povestit o dată că ea și Mary anticipaseră refuzul tribunalului de a legaliza înțelegerea dintre ele. Așadar, i-au spus judecătorului ceea ce au socotit a fi o minciună de circumstanță și anume, că Mary era verișoara ei și cea mai apropiată rudă în viață. Pe atunci, dacă o rudă apropiată dorea să ia un copil în custodie, tribunalul se declara imediat de acord.

— Și judecătorul a acceptat declarația de rudenie de sânge fără s-o verifice? întrebă Tony.

— Va trebui să ții cont de faptul că în 1940 judecătorii se implicau mult mai puțin în probleme de familie decât se întâmplă acum. A existat un timp când americanii considerau rolul statului ca fiind relativ neînsemnat. În general, erau vremuri mai sănătoase decât cele pe care le trăim.

Hilary se întoarse spre Tony.

— Spuneai că sunt câteva lucruri care te pun pe gânduri. Care-s celelalte?

Tony își trecu palma peste obraz cu un gest obosit.

— Nu mi-e ușor să-mi găsesc cuvintele. E vorba de o simplă bănuială. Dar povestea pare... prea perfectă.

— Vrei să spui că a fost născocită? întrebă Joshua.

— Nu știu, răspunse Tony. Nici eu nu-mi dau seama ce vreau să spun. Dar când ai lucrat în poliție atâția ani cât am lucrat eu, capeți un fel de fler pentru astfel de lucruri.

— Adică, ți se pare că ceva nu-i în regulă? întrebă Hilary.

— Cam așa ceva.

— Ce anume? întrebă Joshua.

— Nu-i vorba de ceva anume. După cum v-am spus, povestea pare prea perfectă, prea lipsită de fisuri. Tony își goli paharul, apoi întrebă: Nu s-ar putea ca Bruno să fie chiar fiul lui Katherine?

Joshua se holbă la el, năucit.

— Vorbești serios?

— Da.

— Adică, mă întrebi dacă nu s-ar putea ca ea să fi născocit toată povestea cu Mary Gunther și că, de fapt, s-a dus la San Francisco pentru a da naștere propriului ei copil din flori?

— Exact asta am întrebat, răspunse Tony.

— Nu, răspunse Joshua. Nu era însărcinată.

— Ești sigur?

— Păi, replică Joshua, eu personal nu i-am făcut analiza de urină sau testul cu iepurașul. În 1940 încă nu venisem în vale. M-am stabilit aici abia în 1945, după război. Dar am auzit povestea în repetate rânduri, uneori fragmente, alteori în întregime, de la oameni care *au fost* aici în 1940. Îmi vei răspunde că, probabil, nu făceau decât să repete versiunea lui Katherine. Dacă ar fi fost însărcinată, nu și-ar fi putut ascunde starea. Nu într-un orașel atât de mic ca St. Helena. Toți ar fi aflat.

— Unele femei nu se dezvoltă foarte mult când sunt gravide, interveni Hilary. Te uiți la ele și nu-ți dai seama care-i starea lor.

— Uiți că n-o interesau bărbații, replică Joshua. Nu se întâlnea cu nimeni. Cum să fi rămas însărcinată?

— Poate nu se întâlnea cu nimeni de prin partea locului, spuse Tony. Dar la vremea recoltei, spre sfârșitul verii, nu vin mulți muncitori sezonieri ca să lucreze în vii? Nu sunt mulți dintre ei frumoși și virili?

— Stai, stai, stai! îl opri Joshua. Iar ai luat-o la vale! Vrei să spui că Katherine, a cărei lipsă de interes față de bărbați era notorie, s-ar fi îndrăgostit dintr-o dată de un muncitor sezonier?

— Se mai întâmplă.

— Dar asta înseamnă că acest puțin probabil cuplu de îndrăgostiți să fi avut cel puțin o legătură scurtă, în ceea ce s-ar putea numi un mic acvariu, fără a fi văzuți și fără a stârni bârfe. *În plus*, vrei să spui că Katherine era și unul dintre acele cazuri rare, unul la o mie, la care sarcina nu era evidentă. Nu. Joshua își scutură coama de păr alb. E prea mult pentru mine. Prea multe coincidențe. Dumitale ți se pare că povestea lui Katherine pare prea perfectă, prea fluentă, dar, pe lângă presupunerile dumitale fanteziste, povestea ei are amprenta clară a realității.

— Ai dreptate, interveni Hilary. Iată încă o teorie promițătoare de care se alege praful. Își goli paharul cu vin.

Tony își scărpină bărbia și oftă.

— Da. Presupun că sunt mult prea obosit ca să mă fac înțeleș. Cu toate acestea, eu cred în continuare că versiunea lui Katherine nu corespunde realității. Mai trebuie să fie ceva. Un lucru pe care ea l-a ascuns de ochii lumii. Un lucru neobișnuit.

În bucătăria lui Sally, stând în mijlocul cioburilor de veselă, Bruno Frye deschise cartea de telefon și căută numărul firmei Topelis & Asociații. Birourile erau în Beverly Hills. Formă numărul și-i răspunse secretara, întocmai cum se așteptase.

— E vorba de o urgență, îi spuse el secretarei. Mă gândeam că m-ați

putea ajuta.

— O urgență? se miră ea.

— Da. Sora mea este una dintre clientele domnului Topelis. Avem un deces în familie și trebuie să dau imediat de ea.

— Oh, îmi pare rău, spuse femeia.

— Din păcate, se pare că sora mea e plecată într-o scurtă vacanță și nu știu unde anume s-a dus.

— Înțeleg.

— Trebuie să iau urgent legătura cu ea.

— În mod obișnuit, ar trebui să vă fac legătura imediat cu domnul Topelis. Dar în astă-seară lipsește și n-a lăsat nici un număr de telefon la care să poată fi găsit.

— Oricum, n-aș vrea să-l deranjez, spuse Bruno. M-am gândit că, dacă tot răspundeți la toate telefoanele domnului Topelis, *poate* știți unde se află sora mea. Vreau să spun că, poate, a sunat și a lăsat vorbă domnului Topelis, un indiciu oarecare despre locul în care se găsește.

— Cum se numește sora dumneavoastră?

— Hilary Thomas.

— Oh, da! Știu eu unde este.

— Grozav. Unde?

— Domnișoara Thomas n-a lăsat vorbă unde se găsește. Dar cu puțin timp în urmă a telefonat cineva care a transmis domnului Topelis un mesaj pentru dumneaei. Așteptați o clipă, da?

— Desigur.

— Cred că l-am notat pe aici pe undeva. Bruno așteaptă răbdător, în timp ce ea căuta printre însemnări. Iată-l, se auzi din nou vocea secretarei. A sunat un anume domn Wyant Stevens. Voia ca domnul Topelis să-i comunice domnișoarei Thomas că era dispus să se ocupe de tablouri. Domnul Stevens spunea că nu va avea somn până când domnișoara nu se va întoarce de la St. Helena, ca să poată încheia afacerea. Prin urmare, probabil că se află la St. Helena. Șocat, Bruno nu reuși să articuleze un cuvânt. Nu știu la care hotel sau motel, continuă secretara pe un ton de scuză. Dar în Napa Valley nu există multe astfel de locuri, așa că nu vă va fi greu să dați de ea.

— Nici o problemă, răspunse Bruno cu glas tremurat.

— Cunoaște pe cineva la St. Helena?

— Poftim?

— Mă gândeam că, poate, s-a dus la niște prieteni, sugeră secretara.

— Da, răspunse Bruno. Cred că știu unde este.

— Condoleanțe.

— Cum?

— Mă refeream la decesul în familie.

— Oh, răspunse Bruno. Își umezi buzele neliniștit. Da. În ultimii cinci ani au fost câteva astfel de evenimente triste în familia noastră. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Pentru puțin.

Bruno închise telefonul.

Deci ea era la St. Helena.

Căteaua obraznică se întorsese acasă.

De ce? Dumnezeule, ce căuta acolo? Ce urmărea? Ce avea de gând?

Indiferent ce era în mintea ei, nu putea fi spre binele lui. De asta era absolut convins.

Înnebunit, înspăimântat că ea pune la cale o stratagemă ca să-l ucidă, începu să telefoneze companiilor aeriene de la Aeroportul Internațional Los Angeles, încercând să-și rezerve loc la o cursă spre

nord. Până dimineață nu existau curse de navetiști, iar la primele zboruri de a doua zi nu mai era nici un loc liber. Nu avea nici un mijloc de a pleca din Los Angeles până în după-amiaza următoare.

Când avea să fie prea târziu.

Știa. Simțea.

Trebuia să se miște repede.

Hotărî să plece cu mașina. Încă nu se înnoptase. Dacă stătea la volan toată noaptea și rula cu viteză maximă, în zori putea fi la St. Helena.

Avea sentimentul că era în joc chiar viața lui.

Părăsi în grabă vila, poticnindu-se de mobilele distruse și alte sfărâmaturi și lăsă deschisă ușa din față, fără a se mai obosi să-și ia măsuri de precauție, fără a pierde vremea să vadă dacă era și altcineva prin apropiere. Traversă în fugă peluza și se duse la furgoneta parcată pe strada întunecoasă și pustie.

După ce savurară cafeaua și coniacul în salon, Joshua îi conduse pe Tony și Hilary în camera de oaspeți, prevăzută cu baie, situată în celălalt capăt al casei față de propriul lui dormitor. Camera era mare și primitoare, cu pervaze adânci și ferestre încastrate în plumb, ca și cele din sufragerie. Patul uriaș cu baldachin o umplu de încântare pe Hilary.

După ce-i urară noapte bună lui Joshua, închiseră ușa dormitorului, traseră draperiile la ferestre, ca noaptea să nu-și ațintească ochii orbi asupra lor, și făcură duș împreună, ca să-și destindă mușchii îndurerați. Erau istoviți și nu voiau decât să se bucure de plăcerea odihnitoare, copilăroasă și asexuală a băii, la fel cum făcuseră și în noaptea precedentă la hotelul de lângă aeroportul din Los Angeles. Nici unul din ei nu se aștepta ca pasiunea să se trezească la viață. Cu toate acestea, în timp ce el îi săpunea sânii, mișcările blânde, ritmice, circulare ale mâinilor lui o făcură să se înfioare de plăcere. El îi prinse sânii în căușul palmelor și sfârcurile ei se întăriră prin spuma de săpun care-i acoperea. El îngenunche și-i spălă pântecul, picioarele lungi și zvelte, fesele. Lumea din jurul lui Hilary se reduse la dimensiunile unei mici sfere, la câteva imagini, sunete și senzații minunate: săpunul mirosind a liliac, șuieratul apei care curgea, rotocoalele de abur, trupul lui zvelt și suplu strălucind de apa prelinsă peste mușchii frumos dăltuiți, sexul lui care creștea și se întărea incredibil pe măsură ce ea îl săpunea la rândul ei. La terminarea dușului, uitaseră cât de obosiți erau, uitaseră cât îi dureau mușchii, nu rămânea decât dorința.

Pe patul cu baldachin, în lumina blândă a unicei veioze, el o strânse în brațe și-i sărută ochii, nasul, buzele. Îi sărută bărbia, gâtul și sfârcurile întărite.

— Te rog, șopti ea. Acum.

— Da, răspunse bărbatul cu buzele îngropate în gâtul ei.

Ea își desfăcu picioarele și el o pătrunse.

— Hilary, murmură el. Iubita mea Hilary.

Intră în trupul ei cu forță, și totuși cu tandrețe, umplând-o de prezența lui.

Ea începu să se miște în același ritm cu el. Își plimba palmele pe spatele lui lat, urmărind traseul fiecărui mușchi. Niciodată nu se simțise atât de vie și plină de energie. În numai un minut ajunse la orgasm. Se eliberă cu sentimentul că nu se va opri niciodată, că senzația va deveni din ce în ce mai puternică, fără sfârșit, durând o veșnicie.

El se mișcă în trupul ei și deveni un singur trup și un singur suflet, așa cum nu i se întâmplase niciodată cu nici un alt bărbat. Știa că Tony

era la rândul lui conștient de această legătură unică și uimitor de profundă. Erau uniți prin trup, prin suflet, prin minte și prin gând, modelați într-o singură ființă, mult superioară celor două jumătăți luate în parte, iar în acel moment de excepțională sinergie, pe care nici unul din ei nu-l trăise în altă companie, Hilary înțelese că legătura dintre ei era atât de aparte, de importantă, de rară și de puternică, încât va dura o viață. În timp ce-l chema pe nume, ridicându-și șoldurile, ca să vină în întâmpinarea lui, în timp ce se elibera încă o dată și el ejacula în adâncurile ființei ei, Hilary înțelese, la fel ca prima oară când făcuseră dragoste, că putea avea încredere în el și că se putea baza pe el cum nu i se întâmplase cu nici o altă faptură omenească, și, mai presus de orice, înțelese că niciodată nu va mai fi singură.

Ceva mai târziu, stând întinși sub cuvertură, el o întrebă:

— Acum, vrei să-mi spui de unde ai cicatricea de pe coapsă?

— Da. Acum îți spun.

— Mie mi se pare o urmă de glonț.

— Asta și este. Aveam nouăsprezece ani și locuiam la Chicago. De un an nu mai mergeam la liceu. Lucram ca dactilografă și încercam să pun bani deoparte, ca să-mi închiriez o locuință numai pentru mine. Plăteam chirie lui Earl și Emmei pentru camera în care stăteam.

— Lui Earl și Emmei?

— Părinții mei.

— Le spuneai pe nume?

— Niciodată nu i-am considerat părinții mei.

— Probabil că te-au făcut să suferi mult, spuse el pe un ton înțelegător.

— De fiecare dată când li se ivea ocazia.

— Dacă nu vrei să vorbești despre asta acum...

— Vreau, răspunse Hilary. Dintr-o dată, pentru prima oară în viața mea, *vreau* să vorbesc. Nu mă mai doare să vorbesc. Fiindcă acum te am pe tine și asta compensează tot ce-am pățimit atunci.

— Ai mei erau săraci, spuse Tony. Dar în familia noastră exista iubire.

— Ai avut noroc.

— Îmi pare rău pentru tine, Hilary.

— S-a terminat, spuse ea. Au murit cu ani în urmă, ar fi trebuit să mi-i scot din minte de multă vreme.

— Povestește-mi.

— Le plăteam câțiva dolari chirie în fiecare săptămână, bani pe care-i foloseau ca să-și cumpere mai multă băutură, dar restul salariului meu de dactilografă îl puneam deoparte. Fiecare bănuț. Nu era mult, dar în bancă se înmulțeau. Nu cheltuiam nici pentru gustarea de prânz. Mă lipseam de ea. Eram ferm hotărâtă să-mi iau un apartament al meu. Puțin îmi păsa dacă era tot sărăcăcios, cu camere întunecoase, cu instalații defecte și gândaci, atâta vreme cât ar fi fost numai al meu, fără Earl și Emma. Tony o sărută pe obraz, apoi pe colțul buzelor. În cele din urmă, am reușit să economisesc suma necesară. Eram pe punctul de a mă muta. Încă o zi, încă un cec de salariu și urma să-mi văd de drumul meu. Tremura. Tony o strânse în brațe. În ziua aceea m-am întors de la serviciu, povesti Hilary, și am intrat în bucătărie. Acolo l-am văzut pe Earl proptind-o pe Emma de frigider. Earl avea pistol. Îi vârâse țeava printre dinți.

— Dumnezeuule!

— Suferea o criză cumplită de... Știi ce este delirium tremens?

— Bineînțeles. Halucinații. Accese de furie incontrollabilă. Se întâmplă cu alcoolicii înveterați. Am avut de a face cu persoane suferind

de delirium tremens. Pot fi violenți și imprevizibili.

— Earl lipise țeava de dinții ei încleștați și urla nu știu ce bazaconii despre viermi care i se părea lui că ieșeau din pereți. O acuza pe Emma că lăsase viermii să iasă din pereți și voia s-o facă să-i oprească. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar nu m-a ascultat. Viermii continuau să iasă din pereți și să colcăie în jurul lui. S-a înfuriat pe Emma și a apăsât pe trăgaci.

— Iisuse!

— Am văzut cum îi zboară creierii.

— Hilary...

— Simt nevoia să vorbesc despre asta.

— Bine.

— Niciodată n-am vorbit până acum.

— Te ascult.

— În clipa în care a împușcat-o, am alergat afară din bucătărie, continuă Hilary. Știam că mă va împușca în spate înainte să ies din casă și să ajung pe coridor, așa că am fugit în partea opusă, spre camera mea. Am închis și am ferecat ușa, dar el a zburat încuitoarea cu un glonț. Între timp ajunsese la convingerea că eu eram cea care făcea ca viermii să iasă din pereți. A tras spre mine. N-a fost o rană mortală, dar m-a durut îngrozitor, ca și cum cineva m-ar fi împuns cu un vâtrai înroșit în foc. Sângeram cumplit.

— Cum de n-a tras a doua oară? Ce anume te-a salvat?

— L-am înjunghiat, răspunse ea.

— L-ai înjunghiat? De unde ai avut cuțit?

— Păstram unul la mine în cameră. De când aveam opt ani. A fost prima oară când l-am folosit. Totdeauna m-am gândit că, dacă vreodată Earl și Emma vor fi pe punctul de a mă omorî în bătaie, îi voi înjunghia, ca să-mi salvez viața. Așa că l-am înjunghiat pe Earl aproape în aceeași clipă în care a apăsât pe trăgaci. Nu l-am rănit mai rău decât mă rănisese el pe mine, dar a rămas șocat și îngrozit la vederea propriului sânge. S-a repezit afară din cameră și s-a dus în bucătărie. A început să urle din nou la Emma și să-i spună să alunge viermii înainte de a simți mirosul sângelui și a veni după el. Apoi a golit încărcătorul în ea, fiindcă ea nu voia să alunge viermii. Deși rana din coapsă mă durea îngrozitor și eram speriată de moarte, totuși am încercat să număr focurile de armă. Când mi-am făcut socoteala că terminase gloanțele, am ieșit, poticnindu-mă, din camera mea și am încercat să ajung la ușa din față. Dar el avea mai multe cutii de gloanțe. Își reîncărcase arma. M-a văzut și a tras în mine din bucătărie. Am alergat înapoi în camera mea, am baricadat ușa cu un dulap și m-am rugat la Dumnezeu să apară ajutoare înainte să pierd prea mult sânge. În bucătărie, Earl continua să urle ceva despre viermi, apoi despre crabi uriași de la ferestre și să tragă în Emma. Cred că în total a tras în ea vreo sută cincizeci de gloanțe. Cadavrul ei era făcut praf. Bucătăria arăta ca un abator.

Tony își dresese glasul.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— S-a sinucis când, în sfârșit, și-au făcut apariția cei de la asistența socială.

— Dar tu?

— Eu am rămas o săptămână în spital. Și m-am ales cu o cicatrice, ca să nu uit.

Un timp rămaseră tăcuți.

În spatele draperiilor și al ferestrelor se auzi tușind vântul nopții.

— Nu știu ce să spun, vorbi Tony într-un târziu.

— Spune-mi că mă iubești.

— Te iubesc.
— Spune-mi.
— Te iubesc.
— Și eu te iubesc, Tony. El o sărută. Te iubesc mai mult decât aș fi crezut vreodată că voi iubi pe cineva, spuse ea. În numai o săptămână, m-ai schimbat pentru toată viața.
— Ești o fire extraordinar de tare, spuse el plin de admirație.
— Tu mi-ai dat puterea necesară.
— Ai fost puternică și înainte să apar eu în viața ta.
— Nu îndeajuns. Tu mi-ai dat mai multă forță. De obicei... doar când mă gândesc la ziua în care a tras în mine... mă tulbur, mă cuprinde din nou teama, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Dar de data aceasta nu mi-a mai fost frică. Ți-am povestit tot și aproape că nu mi-a păsat. Știi de ce?
— Dece?
— Fiindcă toate acele grozăvii petrecute în Chicago, focurile de armă și toate cele întâmplate mai înainte, sunt acum de domeniul trecutului. Nu mai contează nimic din toate acestea. Te am pe tine și tu ești răsplata pentru tot ce am îndurat. Tu ai echilibrat balanța. De fapt, tu înclini balanța în favoarea mea.
— Să știi că e la fel de valabil și pentru mine. Am nevoie de tine la fel de mult cum ai și tu.
— Știu. De aceea e atât de bine.
Tăcură din nou.
Apoi ea spuse:
— Mai există un motiv pentru care amintirile de la Chicago nu mă mai sperie. Pe lângă faptul că acum te am pe tine.
— Ce anume?
— Ceva legat de Bruno Frye. Astă-seară am început să-mi dau seama că el și cu mine avem multe în comun. Se pare că și el a îndurat de la Katherine același fel de chinuri cum am suferit eu de la Earl și Emma. Numai că el a cedat nervos, dar eu nu. Omul acela mare și puternic a cedat nervos, în timp ce eu am rezistat. Asta înseamnă ceva pentru mine. Înseamnă mult. Înseamnă că n-ar trebui să-mi fac atâtea griji sau să mă tem să mă deschid spre oameni, înseamnă că sunt capabilă să rezist la toate adversitățile vieții.
— Întocmai cum ți-am spus și eu. Ești dură, puternică, rezistentă, spuse Tony.
— Nu sunt tare. Atinge-mă. Sunt chiar atât de dură?
— Aici nu, spuse el.
— Dar aici?
— Ești tare, spuse el.
— Tare nu-i același lucru cu dur.
— Ești plăcută la atingere.
— Nici plăcut nu-i același lucru cu dur.
— Ești plăcută, tare și fierbinte, spuse el.
Ea îl strânse în brațe.
— *Asta* înseamnă tare, spuse, zâmbind.
— Dar nu mi-e greu să te îmblânzesc din nou. Vrei să-ți arăt?
— Da, răspunse ea. Da. Arată-mi.
Făcură iarăși dragoste.

În timp ce Tony intra din nou în trupul ei, cu mișcări lungi și catifelate, în timp ce se cutremura sub valuri de plăcere, Hilary avu certitudinea că totul va fi bine. Actul dragostei o liniștea, îi dădea o enormă încredere în viitor. Bruno Frye nu se întorsese din mormânt. Nu era urmărită de un cadavru viu. Exista o explicație logică. A doua zi urma să stea de vorbă cu doctorul Rudge și cu Rita Yancy și să dezlege

misterul sosiei lui Frye. Aveau să afle suficiente date și dovezi pentru a ajuta poliția, iar sosia urma să fie găsită și arestată. Pericolul avea să treacă. Apoi ea va rămâne pentru totdeauna cu Tony, Tony cu ea, și nu li se va mai putea întâmpla nimic rău. Nimic n-o va putea atinge. Nici Bruno Frye, nici altcineva. În sfârșit, era fericită și în siguranță.

Mai târziu, când era gata să se cufunde în genunea somnului, un trăsnet puternic zgudui cerul, rostogolindu-se din munți asupra văii și a casei.

Un gând straniu îi fulgeră prin minte: *Trăsnetul e un avertisment. Un semn. Îmi spune să fiu atentă, să nu mai fiu atât de sigură pe mine.*

Dar, înainte să se poată concentra asupra gândului, se prăbuși în hăurile somnului.

Frye părăsi Los Angeles-ul și porni spre nord, mai întâi pe lângă coastă, apoi se îndepărtă de ocean, o dată cu șoseaua.

California tocmai depășise una dintre crizele ei periodice de combustibil. Stațiile de benzină erau deschise. Combustibilul se găsea la discreție. Autostrada era ca o arteră de asfalt străbătând prin carnea statului. Fasciculele de lumină ale celor două faruri o deschideau în fața ochilor lui, ca două bisturie.

În timp ce conducea, gândul îi fugi la Katherine. Cățeaua! Ce făcea la St. Helena? Se mutase înapoi în casa de pe stâncă? În acest caz, preluase din nou controlul asupra cramei? Nu va încerca să-l facă să rămână lângă ea? Va trebui să locuiască cu ea și să i se supună ca înainte? Toate aceste întrebări erau de o importanță vitală pentru el, deși cele mai multe erau absurde și nu puteau primi un răspuns rațional.

Era conștient că nu avea mintea limpede. Oricât se străduia, nu se simțea capabil să gândească clar și această incapacitate îl umplea de spaimă.

Se întrebă dacă nu era cazul să tragă pe dreapta cu prima ocazie și să doarmă puțin. La trezire avea să-și recapete stăpânirea de sine.

Apoi își aminti că Hilary-Katherine era deja la St. Helena și ideea că poate îi întindea o cursă în propria lui casă îl tulbură mai mult decât incapacitatea temporară de a-și pune ordine în gânduri.

O clipă se întrebă dacă, de fapt, casa îi mai aparținea. În definitiv, el era mort. (Sau pe jumătate mort). Îl îngropaseră. (Sau, cel puțin, așa își închipuiau.) Până la urmă, proprietatea urma să fie lichidată.

În timp ce se gândea la pierderile suferite, Bruno simți cum îl cuprinde ura împotriva lui Katherine, care-l lipsise de atâtea lucruri și-i oferise atât de puține bucurii. Îl ucisese, îl lipsise de el însuși, îl lăsase singur, fără să se poată atinge pe el însuși, fără să-și poată vorbi, iar acum se mutase în propria lui casă.

Apăsă pedala de accelerație până când indicatorul de viteză atinse o sută douăzeci de kilometri pe oră.

Dacă vreun polițist l-ar fi oprit pentru depășirea vitezei legale, Bruno nu s-ar fi dat în lături să-l ucidă. Cu cuțitul. Să-l înjunghie. Să-l spintece. Nimeni nu-l putea opri pe Bruno să ajungă la St. Helena înainte de răsăritul soarelui.

de noapte, oameni care știau că murise, Bruno Frye nu intră cu furgoneta pe domeniu. Lăsă mașina cam la un kilometru și jumătate depărtare, pe șoseaua principală, și porni pe jos, prin vie, spre casa pe care o construisese cu cinci ani în urmă.

Luna strălucea pieziș printre marginile zdrențuite ale norilor, o lună albă și rece, care arunca exact atâta lumină ca el să-și poată face drum printre araci.

Dealurile erau învăluite în tăcere. Aerul mirosea vag a sulfat de cupru, cu care fusese stropită via peste vară pentru a o feri de mană. Peste acest miros se simțea aerul proaspăt și ozonat de după ploaie, ploaie care stârnise și izul de sulfat de cupru. Nu mai ploua. Furtuna nu fusese prea puternică, probabil, numai câțiva stropi și câteva rafale de vânt. Pământul era moale și umed, nu îmbibat de apă.

Cerul nopții era puțin mai deschis la culoare față de cum fusese cu o jumătate de oră înainte. Zorile încă nu se treziseră la răsărit, dar nu erau departe.

Când ajunse în luminiș, Bruno se ghemui lângă niște tufe și scrută umbrele din jurul casei. Ferestrele erau întunecate și oarbe. Nici o mișcare. Nici un sunet, afară de șoapta blândă a vântului.

Ținea în mână stângă o lanternă neaprinsă, iar în dreapta un cuțit. Era pregătit să atace și să lovească la cea mai mică mișcare, dar, în afară de el, nu se mișca nimic.

Ajuns în prag, puse lanterna deoparte, scoase cheia din buzunarul hainei și deschise ușa. Luă lanterna, deschise ușa cu piciorul, aprinse lanterna și intră repede, cu cuțitul întins în față.

Dar ea nu-l aștepta în hol.

Cu pași rari, parcurse una după alta încăperile mohorâte și ticsite de mobilier. Căută prin dulapuri, în spatele canapelelor și în spatele vitrinelor masive.

Ea nu era în casă.

Poate că el se întorsese la timp ca să-i dejoace planurile.

Rămase în mijlocul salonului, continuând să țină în mâini lanterna și cuțitul, amândouă îndreptate spre podea. Se clătină pe picioare, istovit, amețit, cu mintea tulbure.

Trăia unul dintre acele momente în care simțea o nevoie disperată să stea de vorbă cu el însuși, să-și împartă sentimentele cu el însuși, să-și înlăture nedumeririle împreună cu el însuși, ca să poată gândi limpede din nou. Dar nu va mai putea nicicând să se sfătuiască cu el însuși, fiindcă el însuși murise.

Era mort.

Începu să tremure din toate încheieturile. Îl podidi plânsul.

Era singur, înfricoșat și cu mintea învălmășită.

Timp de patruzeci de ani jucase rolul omului obișnuit, fiind luat cu succes drept o persoană normală. Dar acum nu mai putea. Jumătate din el murise. Pierderea era prea mare ca să-și mai poată reveni. Își pierduse încrederea în sine. Nemaiputându-se întoarce spre el însuși, nemaivând celălalt eu care să-i dea sfaturi și sugestii, îi lipseau resursele ca să păstreze șarada în continuare.

Dar cățeaua se găsea la St. Helena. Undeva în apropiere. Bruno nu-și putea limpezi gândurile, nu se putea controla, totuși știa un lucru: trebuia s-o găsească și s-o ucidă. Trebuia să scape de ea o dată pentru totdeauna.

Micul ceas deșteptător de voiaj fusese pus să sune joi dimineată la ora șapte.

Tony se trezi cu o oră înainte. Se trezi brusc, vru să se ridice în capul oaselor, își aminti unde se afla și se lăsă înapoi pe pernă. Rămase culcat pe spate, în întuneric, cu privirea ațintită în tavan, ascultând respirația regulată a lui Hilary.

Se trezise brusc ca să scape de un coșmar. Un vis brutal și macabru, plin de morgi, morminte și sicrie, un vis întunecat, apăsător și încărcat de moarte. Cuțite. Gloanțe. Sânge. Viermi ieșind din pereți și din ochii goi ai cadavrelor. Morți umblători vorbind despre crocodili. În vis, viața lui Tony se aflase în pericol de vreo șase ori, dar de fiecare dată Hilary pășise între el și ucigaș și de fiecare dată murise pentru el.

Un vis cumplit de tulburător.

Se temea să n-o piardă. O iubea. O iubea mai mult decât i-ar fi putut spune vreodată. Era un om dintr-o bucată și nu ezita o clipă să-și exprime sentimentele, însă, pur și simplu, îi lipseau cuvintele pentru a descrie sentimentul unic și profund pe care i-l purta. Nici nu credea că ar exista astfel de cuvinte, toate cele pe care le știa erau primitive, greoaie și cumplit de nepotrivite. Dacă Hilary i-ar fi luată, și-ar vedea în continuare de viața lui, firește, dar nu cu ușurință, nu fericit, ci doar cu prețul unei imense dureri și suferințe.

Privea tavanul întunecat și-și spunea că visul nu era un motiv de îngrijorare. Nu fusese un semn. Nu fusese o profeție. Nu fusese decât un simplu vis. Un vis urât. Nimic mai mult decât un vis.

În depărtare un tren șuieră de două ori. Un sunet rece, singuratic și jalnic, care-l făcu să-și tragă cuvertura până sub bărbie.

Bruno decise că, probabil, Katherine îl aștepta în casa construită de Leo.

Ieși din casa lui și străbătu viile. Luă cu el lanterna și cuțitul.

La primile sclipiri palide ale zorilor, când cea mai mare parte a cerului era încă neagră-albăstruie, în timp ce valea rămânea cufundată în umbra nopții pe cale să se risipească, urcă la casa de pe stâncă. Nu luă telefericul, fiindcă ar fi trebuit să meargă până la cramă și să urce la etajul al doilea, unde se găsea stația de teleferic, într-un colț al clădirii. Nu îndrăznea să-și facă apariția acolo, închipuindu-și că peste tot mișunau deja spionii lui Katherine. Voia să intre pe furiș în casă, așa că singura cale erau treptele de pe suprafața stâncii.

Începu să urce grăbit câte două trepte o dată, dar nu ajunse prea departe și-și dădu seama că trebuia neapărat să fie prudent. Scara era o ruină. Nu mai fusese reparată, cum se întâmpla cu telefericul. Decenii de ploi și vânt, urmate de arșița verii, erodaseră o bună parte din mortarul care lega treptele între ele. Aproape la fiecare dintre cele trei sute douăzeci de trepte, pietre mici se desprindeau sub piciorul lui, prăvălindu-se cu zgomot la baza stâncii. De câteva ori fu pe punctul de a-și pierde echilibrul, de a cădea pe spate sau de a fi proiectat lateral, în gol. Balustrada de protecție era veche, deteriorată și lipsea pe porțiuni întregi. Dacă s-ar fi rezemat de ea, nu i-ar fi fost de nici un ajutor. Cu toate acestea, urcă încet și cu atenție treptele și, în cele din urmă, ajunse în vârful stâncii.

Traversă pajiștea năpădită de buruieni. Zeci de tufe de trandafiri, odinioară îngrijite și tunse cu grijă, își trimiteau în toate direcțiile tentaculele cu spini transformate în grămezi de ramuri încurcate și fără flori.

Bruno intră în bizara casă victoriană și cercetă camerele pline de praf și pânze de păianjen, care miroseau de la mucegaiul ce invadase draperiile și covoarele. Casa era ticsită cu mobilă veche, obiecte de artă

lucrate din sticlă, statuete și multe altele, dar nu avea nimic sinistru. Femeia nu era nici aici.

Nu știa dacă era bine sau dacă era rău. Pe de o parte, ea nu venise acasă, nu se instalase aici în lipsa lui. Asta era bine. Îl făcea să se simtă ușurat. Pe de altă parte... unde dracu' era?

Mintea lui devenea din ce în ce mai tulbure. Capacitatea de a gândi rațional începuse să-i slăbească în urmă cu câteva ore, iar acum nu se putea baza nici pe cele cinci simțuri. Uneori i se părea că aude voci și le căuta prin toată casa, ca să-și dea seama că nu fusese decât propriul lui glas. Alteori mucegaiul nu mai mirosea deloc a mucegai, amintind de parfumul preferat al mamei lui, ca în clipa următoare să miroasă din nou a mucegai. Când privea la picturile cunoscute, atârnate pe pereți încă de când era copil, nu reușea să-și dea seama ce reprezentau, formele și culorile rămâneau confuze și privea uimit chiar și la cele mai simple pânze. Se opri în fața unui tablou care știa că înfățișează un peisaj cu copaci și flori de câmp, dar nu reuși să vadă acele lucruri, nu reușea decât să-și aducă aminte că ele se aflau acolo, acum vedea doar pete, linii disperate, puncte și forme fără sens.

Încercă să nu se lase cuprins de panică. Își spuse că acea bizară tulburare și derută se datora doar faptului că nu dormise toată noaptea. Străbătuse, la volan, o mare distanță într-un timp scurt, era normal să fie istovit. Își simțea pleoapele grele, iritate, roșii și usturătoare. Îl durea tot trupul. Avea gâtul înțepenit. Nu avea nevoie decât de odihnă. La trezire urma să-și recapete mintea limpede. Iată ce-și repeta în gând. Iată ce trebuia să ajungă să creadă.

Scotocind casa dintr-un capăt într-altul, ajunsese în mansarda spațioasă cu tavan înclinat, în care își petrecuse atâta timp din viață. În lumina lăptoasă a lanternei, văzu patul în care dormise în anii cât locuise la conac.

El însuși se găsea deja în pat. El însuși zăcea întins, cu ochii închiși, ca și cum ar fi dormit. Bineînțeles, ochii erau cusuți. Veșmântul alb nu era, de fapt, o cămașă de noapte, era giulgiul în care-l învelise Avril Tannerton. Fiindcă el însuși era mort. Cățeaua îl înjunghiasse și-l ucisese. El însuși era mort și rece de o săptămână.

Bruno se simțea prea moleșit ca să dea glas durerii și furiei. Se duse la patul uriaș și se lungi pe el, alături de el însuși.

El însuși mirosea îngrozitor. Un miros înțepător, de chimicale.

Așternutul din jur era pătat și umed de la scurgerile întunecate care se prelingeau încet din trup.

Lui Bruno nu-i păsa de murdărie. Partea lui de pat era uscată. Deși el însuși era mort și nu avea nicicând să mai vorbească sau să râdă, lui Bruno îi făcea bine simplul fapt că se găsea alături de el.

Întinse mâna și se atinse pe el însuși. Atinse mâna rece și rigidă și o strânse într-a lui.

Sentimentul de singurătate dureroasă se mai domoli.

Firește, nu se simțea întreg. Niciodată nu avea să se mai simtă întreg, fiindcă jumătate din el murise. Dar stând întins alături de cadavru, nu se mai simțea chiar singur.

Lăsând lanterna aprinsă, ca să împrăștie întunericul din mansarda oblonită, Bruno adormi.

Biroul doctorului Nicholas Rudge se găsea la etajul al douăzeci și unulea al unui zgârie-nori din inima orașului San Francisco. Hilary se gândi că, după toate aparențele, arhitectul fie nu auzise în viața lui de sintagma "ținutul cutremurelor", fie încheiase un târg avantajos cu

Necuratul. Un perete al biroului lui Rudge era numai din sticlă, din podea până în tavan, și împărțit în trei panouri enorme prin numai două bare înguste și verticale din oțel. Dincolo de peretele de sticlă se întindea orașul cu terasele lui, golful, magnificul Golden Gate Bridge și câteva fuioare întârziate de ceață din noaptea ce trecuse. Briza dinspre Pacific se întetea, sfâșiind norii cenușii, și cerul se făcea din clipă în clipă tot mai albastru. Priveliștea era spectaculoasă.

În capătul opus al încăperii spațioase erau șase scaune confortabile, aranjate în jurul unei mese de cafea din lemn de tek. Era limpede că ședințele de terapie în grup se desfășurau în acel colț. Tot acolo luară loc Hilary, Tony și Joshua.

Rudge era un bărbat îndatoritor, înzestrat cu talentul de a face pe cineva să se simtă cea mai interesantă și mai încântătoare ființă pe care o întâlnise în viața lui. Era chel ca în palmă (ca o bilă de biliard, ca poponețul unui bebeluș, ca un vultur pleșuv), însă avea barbă și mustață, amândouă tunse cu grijă. Purta costum cu vestă, cravată și batistă asortată, dar înfățișarea lui nu amintea prin nimic de un bancher sau de un filfizon. Avea un aer distins, inspira încredere, dar, cu toate acestea, era extrem de relaxat, ca și cum ar fi fost încălțat cu teniși.

Joshua rezumă datele pe care doctorul spusese că dorea să le afle, apoi ținu o scurtă prelegere (care păru să-l umple de încântare pe Rudge) despre obligația psihiatrului de a proteja societatea de un pacient cu tendințe criminale. După un sfert de oră, Rudge auzise suficient ca să se convingă că, în cazul de față, pretenția de confidențialitate între doctor și pacient nu era nici recomandabilă, nici justificată. Se arătă dispus să le arate dosarul Frye.

— Trebuie totuși să recunosc, spuse Rudge, că, dacă cineva dintre dumneavoastră ar fi venit la mine cu această poveste incredibilă, aș fi pus foarte puțină bază pe ea. Mi-aș fi închipuit că aveți nevoie să vă tratez, ca specialist.

— Am luat în considerație și posibilitatea ca nici unul dintre noi trei să nu fie în toate mințile, spuse Joshua.

— Dar am respins-o, adăugă Tony.

— Ei bine, dacă într-adevăr *sunteți* în toate mințile, spuse Rudge, ar fi de preferat să spuneți "noi *patru*", fiindcă m-ați câștigat de partea dumneavoastră.

În ultimele optsprezece luni, le explică Rudge, îl văzuse de optsprezece ori pe Frye între patru ochi, în ședințe de câte cincizeci de minute. După prima programare, când își dăduse seama că pacientul era profund tulburat de ceva, îl încurajase pe Frye să vină cel puțin o dată pe săptămână, închipuindu-și că problema era mult prea gravă ca să se rezolve numai prin ședințe lunare. Dar Frye se opusese ideii unor tratamente mai frecvente.

— După cum v-am spus la telefon, continuă Rudge, domnul Frye era sfâșiat între două dorințe. Voia să-l ajut. Voia să ajungă la esența problemei. Dar, în același timp, se temea să-mi dezvăluie unele lucruri... și se temea de ce ar fi putut afla despre sine însuși.

— Și care era problema lui? întrebă Tony.

— Păi, problema în sine — blocajul psihologic care-i provoca neliniștea, tensiunea și încordarea — era îngropată în adâncurile subconștientului. De aceea avea nevoie de mine. În cele din urmă, am fi reușit să depistăm acest blocaj, poate chiar să-l rezolvăm, dacă terapia ar fi dat roade. Dar n-am ajuns până acolo. Așadar, nu vă pot spune ce era în neregulă cu el, fiindcă nu știu. Cred însă că ceea ce doriți, de fapt, să mă întrebați este motivul care l-a adus pe Frye la mine. Ce l-a făcut să-și dea seama că avea nevoie de ajutor?

— Da, încuviință Hilary. Cel puțin, e un punct de plecare. Ce simptome avea?

— Elementul cel mai supărător, cel puțin din punctul de vedere al domnului Frye, era un coșmar care se repeta și care îl umplea de spaimă.

Pe măsuta rotundă de cafea se găsea un casetofon, cu două stive de casete alături: paisprezece într-una și patru în cealaltă. Rudge se aplecă și luă una dintre cele patru casete.

— Toate consultațiile mele sunt înregistrate și puse la păstrare într-un seif, spuse doctorul. Acestea sunt înregistrările ședințelor cu domnul Frye. Aseară, după ce am vorbit la telefon cu domnul Rhinehart, am ascultat fragmente din aceste casete, ca să-mi dau seama dacă puteam alege ceva semnificativ. Am bănuir că mă veți convinge să deschid dosarul Frye și m-am gândit că ar fi mai bine să auziți plângerile lui Bruno Frye rostite de propria lui voce.

— Excelent! exclamă Joshua.

— Această înregistrare datează de la prima ședință, preciză Rudge. În primele patruzeci de minute, Frye n-a spus aproape nimic. Lucru foarte straniu. Părea calm și stăpân pe sine, dar mi-am dat seama că era speriat și că încerca să-și ascundă adevăratele sentimente. Se temea să stea de vorbă cu mine. A fost la un pas de a se ridica să plece. Dar am continuat să-i vorbesc cu extrem de multă blândețe. În ultimele zece minute mi-a destăinuit motivul pentru care venise la mine, dar chiar și atunci a trebuit să-i scot cu cleștele vorba din gură. Iată o parte a convorbirii.

Rudge împinse caseta în casetofon și puse aparatul în funcțiune.

Auzind timbrul cunoscut, grav și hârșăit, Hilary simți un fior de gheață pe șira spinării.

Primul vorbi Frye:

"Sufăr de o tulburare."

"Ce fel de tulburare?"

"Noaptea."

"Da?"

"În fiecare noapte."

"Vrei să spui că nu poți dormi?"

"Și asta."

"Poți fi mai explicit?"

"Am un vis."

"Ce fel de vis?"

"Un coșmar."

"Același în fiecare noapte?"

"Da."

"De cât timp îl ai?"

"De când mă știu."

"Un an? Doi ani?"

"Nu, nu. Mult mai mult de atât."

"Cinci ani? Zece?"

"Cel puțin treizeci. Poate chiar mai mult."

"Ai avut același vis urât în fiecare noapte vreme de cel puțin treizeci de ani?"

"Întocmai."

"Nu se poate să fi fost chiar în fiecare noapte."

"Ba da. Nu mă iartă niciodată."

"Despre ce-i vorba în visul dumitale?"

"Nu știu."

*"Nu te ascunde de mine."
"Nu mă ascund."
"Vrei să-mi povestești?"
"Da."
"De aceea te afli aici. Atunci, povestește-mi."
"Vreau să povestesc. Însă nu știu ce înseamnă visul."
"Cum se poate să ai un vis noapte de noapte timp de treizeci de ani și să nu știi ce este?"
"Mă trezesc țipând. Întotdeauna știu că m-a trezit un vis. Dar niciodată nu sunt în stare să mi-l amintesc."
"Atunci, cum știi că-i vorba de același vis?"
"Știu."
"Nu-i de ajuns."
"De ajuns pentru ce?"
"Ca să mă convingi că întotdeauna e vorba de același vis. Dacă ești atât de sigur că e unul și același coșmar care se repetă, atunci probabil ai motive întemeiate să gândești astfel."
"Dacă vă spun..."
"Da?"
"O să mă credeți nebun."
"Eu nu folosesc niciodată acest cuvânt."
"Nu?"
"Nu."
"Ei bine... de fiecare dată când mă trezește visul, am senzația că ceva se târăște pe mine."
"Ce anume?"
"Nu știu. Nu reușesc niciodată să-mi amintesc. Dar am senzația că ceva încearcă să-mi intre în nas și în gură. Ceva dezgustător. Încearcă să pătrundă în trupul meu. Se furișează în colțul ochilor, încercând să-mi deschidă pleoapele. Îl simt mișcându-se pe sub haine. În părul meu. Peste tot. Ceva care colcăie, care se târăște..."*

Toți cei din biroul lui Nicholas Rudge rămăseseră cu ochii ațintiți asupra casetofonului.

Glasul lui Frye era la fel de hârșăit, dar acum în el se ghicea o spaimă cumplită.

Hilary aproape că vedea figura schimonosită de groază a uriașului, ochii măriți de spaimă, obrazul palid, sudoarea rece la rădăcina părului.

Dialogul de pe casetă continuă:

*"E vorba de un singur lucru care se târăște?"
"Nu știu."
"Sau mai multe?"
"Nu știu."
"Ce senzație ai?"
"Îngrozitoare... Oribilă..."
"De ce vrea acest ceva să pătrundă în trupul dumitale?"
"Nu știu."
"Spui că de fiecare dată te simți așa după un vis."
"Da. Timp de un minut sau două."
"Mai simți și altceva, în afară de senzația că ceva se târăște pe dumneata?"
"Da. Darnu-i o senzație. E un sunet."
"Ce fel de sunet?"
"Șoapte."
"Adică, te trezești și ți se pare că auzi oameni șoptind?"*

"Da. Șoapte. Șoapte. Șoapte. De jur împrejurul meu."
 "Cine sunt oamenii aceștia?"
 "Nu știu."
 "Ce șoptesc?"
 "Nu știu."
 "Ai impresia că încearcă să-ți spună ceva?"
 "Da. Dar eu nu-i înțeleg."
 "Ai vreo presupunere? Vreo bănuială? Poți ghici cumva?"
 "Nu aud exact cuvintele, dar știu că nu-i ceva de bine."
 "Nu-i ceva de bine? Cum adică?"
 "Mă amenință. Mă urăsc."
 "Șoapte amenințătoare."
 "Da."
 "Cât durează aceste șoapte?"
 "Cam tot atât cât... foșnetul... târâțul..."
 "În jur de un minut?"
 "Da. Vorbesc ca un om nebun?"
 "Cătuși de puțin."
 "Nu se poate. Sunt convins că vorbesc ca un om nebun."
 "Domnule Frye, crede-mă că am auzit relatări mult mai bizare decât a duminică."
 "Mă tot gândesc că, dacă aș înțelege ce spun șoaptele și dacă aș ști ce anume se târâște pe mine, mi-aș da seama ce înseamnă visul. Iar dacă aș ști ce reprezintă, poate că nu l-aș mai avea."
 "Cam așa vom aborda și noi problema."
 "Mă puteți ajuta?"
 "Ei bine, asta depinde în mare măsură de cât ești de dispus să te ajuți singur."
 "Oh, vreau să scap de acest coșmar. Sigur că vreau."
 "Atunci, probabil că vei reuși."
 "Îl am de atâta vreme... dar nu reușesc să mă obișnuiesc cu el. Mi-e groază să merg la culcare. În fiecare noapte mi-e, pur și simplu, groază de acest vis."
 "Ai mai consultat vreun psihiatru?"
 "Nu."
 "De ce?"
 "Mi-a fost teamă."
 "Teamă de ce?"
 "De ce... ar putea descoperi."
 "De ce să-ți fie teamă?"
 "Ar putea fi ceva... rușinos."
 "De mine nu trebuie să-ți fie rușine."
 "Mi-ar putea fi rușine de mine însumi."
 "Nu-i cazul să-ți faci griji. Sunt medicul duminică. Mă aflu aici, ca să te ascult și să te ajut. Dacă duminică..."

Doctorul Rudge scoase caseta din aparat și spuse:
 — Un coșmar repetat. Nu-i ceva chiar atât de neobișnuit. Dar un coșmar urmat de halucinații tactile și auditive nu întâlnești în fiecare zi.
 — Și totuși, interveni Joshua, nu v-a făcut impresia că ar fi periculos?
 — Oh, Dumnezeule, nu! răspunse Rudge. Era, pur și simplu, speriat de un vis, lucru explicabil. Faptul că unele senzații din vis persistau și după ce se trezea înseamnă că acel coșmar reprezenta ceva deosebit de urât, o experiență îngropată undeva în străfundurile subconștientului. În general, coșmarurile sunt o cale sănătoasă de a elibera presiunea

psihologică. Nu prezenta simptome de psihoză. Nu părea să confunde visul cu realitatea. Le delimita net când vorbea despre ele. În mintea lui exista o distincție clară între coșmar și realitate.

Tony se trase mai în față pe scaunul pe care ședea.

— Este posibil să fi fost mai puțin sigur pe realitate decât a părut în fața dumneavoastră?

— Adică, dacă e posibil... să se fi prefăcut?

— Este posibil?

Rudge încuviință din cap.

— Psihologia nu-i o știință exactă. În comparație cu ea, psihiatria este și mai puțin exactă. Da, este posibil să se fi prefăcut, mai ales că ne întâlneam o dată pe lună și nu aveam cum să urmăresc fluctuațiile stării lui de spirit și schimbările de personalitate, care ar fi fost mult mai evidente în cazul unor întrevederi săptămânale.

— Ținând cont de ce v-a spus Joshua adineauri, vorbi și Hilary, aveți impresia că, într-adevăr, *se prefăcea*?

Rudge zâmbi trist.

— Se pare că așa s-a întâmplat, nu?

Luă altă casetă, care fusese derulată la un anumit moment al altei convorbiri dintre el și Frye, și o introduse în aparat.

Niciodată n-ai pomenit de mama dumitale."

"Ce-i cu ea?"

"Asta te întreb și eu."

"Mă copleșiți cu întrebări, nu-i așa?"

"Cu unii pacienți, aproape că nu-i nevoie să pun întrebări. Pur și simplu, își deschid sufletul și încep să vorbească."

"Da? Despre ce vorbesc?"

"Deseori vorbesc despre mama lor."

"Trebuie să fie foarte plicticos pentru dumneavoastră."

"Numai rareori. Povestește-mi despre mama dumitale."

"O chema Katherine."

"Și?"

"N-am ce spune despre ea."

"Fiecare are ce spune despre mama lui... și despre tată."

Timp de aproape un minut se așternu tăcerea. Singurul sunet era fâșâitul benzii care continua să se învâртеască.

— Îl aștept, spuse Rudge, explicând rostul tăcerii. Va vorbi numaidecât.

"Domnule doctor Rudge?"

"Da?"

"Credeți...?"

"Ce anume?"

"Credeți că morții rămân morți?"

"Vrei să știi dacă sunt credincios?"

"Nu. Vreau să spun... credeți că cineva poate muri... ca apoi să se întoarcă din mormânt?"

"Ca un strigoi?"

"Da. Credeți în stafii?"

"Dar dumneata?"

"Eu v-am întrebat primul."

"Nu. Nu cred în stafii, Bruno. Dar dumneata?"

"Încă nu știu."

"Ai văzut vreodată o stafie?"

"Nu știu precis."

"Ce legătură are asta cu mama dumitale?"

"Ea mi-a spus că... se va întoarce din mormânt."

"Când ți-a spus asta?"

"Oh, de mii de ori. Mereu zicea așa. Zicea că știe cum trebuie să facă. Zicea că va fi cu ochii pe mine și după moartea ei. Și că, dacă va vedea că nu mă port cum trebuie și nu-mi duc viața așa cum voia ea, se va întoarce din mormânt și mă va face să regret amarnic."

"Ai crezut-o?"

"..."

"Ai crezut-o?"

"..."

"Bruno?"

"Să schimbăm subiectul."

— Iisuse! exclamă Tony. Iată de unde vine ideea că Katherine s-a întors din mormânt. Chiar ea i-a vârât asta în cap, cât timp era în viață!

Joshua i se adresează lui Rudge:

— Ce Dumnezeu a vrut să facă femeia asta? Ce fel de relație a existat între ei?

— Aici e cheia problemei, răspunse Rudge. Dar noi n-am ajuns până acolo. Am sperat să-l conving să vină la mine în fiecare săptămână, dar m-a refuzat mereu... apoi a murit.

— Ați mai abordat tema stafiilor și în ședințele ulterioare? întrebă Hilary.

— Da, răspunse doctorul. Chiar la întrevvedere următoare el a deschis din nou subiectul. Mi-a spus că morții rămân morți și că numai copiii și nebunii cred contrariul. Mi-a spus că nu există stafii sau zombie. A ținut să mă asigure că n-o crezuse nici o clipă pe Katherine când ea îl prevenise că se va întoarce din mormânt.

— Mințea, interveni Hilary. De fapt, a crezut-o.

— Se pare că da, întări Rudge.

Introduse a treia casetă în aparat.

"Domnule doctor, cărei religii aparțineți?"

"Am fost crescut în credința catolică."

"Ați rămas credincios?"

"Da."

"Mergeți la biserică?"

"Da. Dar dumneata?"

"Nu. Mergem la liturghie în fiecare săptămână?"

"Aproape în fiecare săptămână."

"Credeți în Rai?"

"Da. Dar dumneata?"

"Da. Dar în Iad?"

"Ce crezi dumneata despre toate acestea, Bruno?"

"Păi, dacă există Rai, trebuie să existe și Iad."

"Unii oameni ar spune că Iadul este pe pământ."

"Nu. Există un alt loc, cu foc veșnic și toate celelalte. Iar dacă există îngeri..."

"Da?"

"Trebuie să existe și demoni. Biblia spune că există."

"Poți fi un bun creștin și fără a lua de bună toată Biblia."

"Știți să recunoașteți diversele semne ale diavolului?"

"Semne?"

"Da. Când un bărbat sau o femeie încheie un târg cu diavolul,

acesta îi înseamnă. Dacă le stăpânește sufletul din oricare alt motiv, îi înseamnă într-un anume fel, așa cum însemnăm noi vitele."

"Chiar crezi că poți încheia un târg cu diavolul?"

"Cum? Oh, nu. Nu, astea-s prostii. Dar unii cred în astfel de lucruri. Mulți oameni cred. Mie mi se par persoane interesante. Psihologia lor mă fascinează. Am citit mult despre științele oculte, încercând să-mi dau seama ce fel de oameni pot crede în asemenea lucruri. Vreau să înțeleg cum lucrează mintea lor. Înțelegeți?"

"Vorbeai despre felul în care diavolul îi înseamnă pe muritori."

"Da. E vorba despre ceva ce am citit de curând. Nimic important."

"Povestește-mi."

"Ei bine, se presupune că în iad există sute și sute de demoni. Poate mii. Se pare că fiecare are propriu-i semn și îl întipărește pe oamenii al căror suflet îl ia în stăpânire. De pildă, în Evul Mediu, se credea că un semn din naștere în formă de căpșună pe obraz era semnul diavolului. Altul era privirea crucișă. Sau un al treilea sân. Unele femei se nasc cu trei sâni. Nu-s cazuri chiar atât de rare. Unii spun că ar fi semnul diavolului. Numărul 666. Acesta este semnul lui Satan, tartorul tuturor demonilor. Oamenii posedați de el au numărul 666 întipărit pe piele, în păr, unde nu poate fi văzut. Adică, așa afirmă cei care cred cu adevărat. Apoi gemenii... Sunt un alt semn al lucrării diavolului..."

"Gemenii sunt lucrarea diavolului?"

"Vă rog să înțelegeți că eu nu cred în nimic din toate acestea. Nu cred. Sunt prostii. Vă povestesc doar ce cred unii țicniți."

"Înțeleg."

"Dacă vă plictisesc..."

"Nu. Astfel de lucruri mă fascinează în egală măsură ca pe dumneata."

Rudge opri casetofonul.

— Câteva cuvinte înainte să ascultăm mai departe. L-am încurajat să vorbească despre științele oculte, închipuindu-mi că pentru el era un exercițiu intelectual, un mod de a-și întări mintea pentru a face față propriei probleme. Spre regretul meu, chiar l-am crezut când a afirmat că nu ia în serios astfel de lucruri.

— Dar el le lua, spuse Hilary. Le lua cât se poate de în serios.

— Așa se pare. La vremea aceea însă, am crezut că nu era decât o gimnastică a minții, care-l pregătea, să-și rezolve propria problemă. Dacă ar fi găsit o modalitate de a explica procesele de gândire, aparent iraționale, ale unor indivizi bizari ca ocultiiști înveterați, i-ar fi fost ușor să afle o explicație pentru mica mostră de comportament irațional a propriei sale personalități. Dacă ar fi fost în stare să-i explice pe ocultiiști, i-ar fi fost mult mai simplu să explice visul pe care nu și-l amintea. Eu asta *am crezut* că face. Dar m-am înșelat. La dracu'! Cel puțin, dacă ar fi venit mai des.

Rudge porni din nou casetofonul.

"Spuneai că gemenii sunt lucrarea diavolului."

"Da. Bineînțeles, nu toți. Doar anumite perechi de gemeni."

"De pildă?"

"Gemenii siamezi. Unii zic că ar fi semnul diavolului."

"Da. Îmi dau seama cum apare o astfel de superstiție."

"Uneori gemenii identici se nasc cu capetele acoperite de căițe. E un fapt rar. Unul, da. Dar nu amândoi. E foarte rar ca amândoi gemenii să se nască cu căițe. Când se întâmplă așa ceva, este, cu siguranță, semnul diavolului. Cel puțin, așa cred unii."

Rudge scoase caseta din aparat.

— Nu știu exact cum se leagă asta de ce s-a întâmplat cu dumneavoastră trei. Dar, întrucât se pare că există o dublură a lui Bruno Frye, am considerat că v-ar interesa subiectul gemenilor. Joshua se uită la Tony, apoi la Hilary.

— Dar dacă Mary Gunther a avut doi copii, de ce a adus Katherine acasă numai unul? De ce ar fi mințit că n-a existat decât un singur copilăș? Mi se pare absurd.

— Nu știu, spuse Tony. Ți-am spus că mie povestea mi se pare prea perfectă.

— Ai găsit certificatul de naștere al lui Bruno? întrebă Hilary.

— Nu încă, răspunse Joshua. Nu era în nici unul dintre seifurile lui.

Rudge luă cea de a patra casetă pe care o alesese din stiva cea mare.

— Aceasta datează de la ultima mea întrevedere cu Frye. Cu numai trei săptămâni în urmă. Într-un târziu, a acceptat să recurg la hipnoză ca să-l ajut să-și amintească visul. Dar s-a arătat circumspect. M-a pus să-i promit că nu-i voi pune prea multe întrebări. Nu aveam voie să-l întreb nimic în afară de vis. Fragmentul pe care l-am ales pentru dumneavoastră e înregistrat după ce a intrat în transă. L-am condus înapoi în timp, nu prea departe, doar la noaptea precedentă. L-am adus din nou în visul lui.

"Ce vezi, Bruno?"

"Pe mama. Și pe mine."

"Continuă."

"Mă trage de mână."

"Unde ești?"

"Nu știu. Dar sunt foarte mic."

"Mic?"

"Sunt un băiețel."

"Și mama dumitale te silește să mergi undeva?"

"Da. Mă trage de mână."

"Unde te trage?"

"Spre... spre... ușă. Ușa. N-o lăsați s-o deschidă. N-o lăsați! Nu!"

"Liniștește-te. Fii cuminte. Povestește-mi despre ușa aceea. Unde se deschide ea?"

"În iad."

"De unde știi?"

"E în pământ."

"Ușa este în pământ?"

"Pentru numele lui Dumnezeu, n-o lăsați s-o deschidă! N-o lăsați să mă ducă iar acolo! Nu! Nu! Nu vreau să mai cobor acolo!"

"Liniștește-te. Fii calm. N-ai de ce să-ți fie teamă, Bruno."

"Liniștește-te. Te-ai destins?"

"D-da."

"Bine. Acum, încet, calm și fără teamă, spune-mi ce se întâmplă în continuare. Dumneata și mama dumitale stați în fața ușii care duce în pământ. Ce se întâmplă acum?"

"Ea... ea... deschide ușa."

"Continuă."

"Mă îmbrânțește."

"Continuă."

"Mă îmbrânțește... Înăuntru."

"Continuă, Bruno."

"Trânțește ușa... o încuie."

"Te încuie înăuntru?"
"Da."
"Cum e acolo înăuntru?"
"Întuneric."
"Altceva?"
"Doar întuneric. Beznă."
"Nu se poate să nu distingi ceva."
"Nu. Nimic."
"Ce se întâmplă în continuare?"
"Încerc să ies."
"Și?"
"Ușa e prea grea, prea rezistentă."
"Bruno, e vorba doar de un vis?"
"..."
"E doar un vis, Bruno?"
"Așa visez eu."
"Dar e și o amintire?"
"..."
"Mama dumitale te-a încuiat cu adevărat într-o încăpere întunecoasă când erai copil?"
"D-da."
"În pivniță?"
"În pământ. În încăperea de sub pământ."
"De câte ori a făcut asta?"
"Mereu."
"O dată pe săptămână?"
"Mai des."
"Era o pedeapsă?"
"Da."
"Pentru ce?"
"Fiindcă... nu mă purtam... și nu gândeam... ca unul singur."
"Ce vrei să spui?"
"Mă pedepsea că nu eram unul singur."
"Un singur ce?"
"Unul. Unul. Unul și atât. Asta-i tot. Unul și atât."
"Bine. Vom reveni la asta mai târziu. Acum vom vedea ce se întâmplă în continuare. Ești încuiat în camera aceea. Nu poți ieși. Ce se întâmplă mai departe, Bruno?"
"Mi-e f-f-frică."
"Nu. Nu ți-e frică. Ești foarte calm, ești relaxat, nu ți-e teamă deloc. Am dreptate? Ești calm?"
"Cred... că da."
"OK. Ce se întâmplă după ce încerci să deschizi ușa?"
"N-o pot deschide. Stau pe ultima treaptă și privesc în jos prin întuneric."
"Există trepte?"
"Da."
"Unde duc treptele?"
"În iad."
"Cobori?"
"Nu! Stau... acolo sus. Și ascult."
"Ce auzi?"
"Voci."
"Ce spun vocile?"
"Nu sunt decât... șoapte. Nu înțeleg ce spun. Dar se apropie... se aud din ce în ce mai tare... Se apropie. Urcă treptele. Acum le aud foarte

tare!"

"Ce spun ele?"

"Sunt șoapte. De jur împrejurul meu."

"Și ce spun șoaptele?"

"Nimic. Nu înseamnă nimic."

"Ascultă cu atenție."

"Nu vorbesc în cuvinte."

"Ale cui sunt șoaptele? Cine șoptește?"

"Oh, lisuse! Ascultați! lisuse!"

"Cine sunt?"

"Nu sunt ființe omenești. Nu. Nu! Nu sunt ființe omenești!"

"Șoaptele nu sunt ale unor ființe omenești?"

"Luați-i de pe mine! Luați-i de pe mine!"

"De ce te scuturi pe haine?"

"Sunt pe tot trupul!"

"Nu-i nimic pe tine."

"Sunt pe mine, peste tot."

"Nu te ridica, Bruno. Așteaptă..."

"Oh, Dumnezeule!"

"Bruno, rămâi culcat pe canapea."

"lisuse, lisuse, lisuse, lisuse."

"Îți ordon să rămâi culcat pe canapea."

"lisuse, ajutați-mă! Ajutați-mă!"

"Ascultă-mă, Bruno. Ai..."

"Trebuie să scap de ei, să scap de ei."

"Totul e în regulă, Bruno. Liniștește-te. Au plecat."

"Nu! Sunt și mai mulți. Ah! Ah! Nu!"

"Uite că pleacă. Șoaptele devin din ce în ce mai slabe, se pierd."

Sunt..."

"Se aud tot mai tare! Și mai tare! Ca un urlet!"

"Fii calm. Rămâi culcat și fii..."

"Îmi intră în nas! Oh, lisuse! În gură!"

"Bruno!"

Pe bandă se auzi un sunet ciudat și găuit. Sunetul se repeta iar și iar.

Hilary își înlănțui corpul cu brațele. În birou se făcuse dintr-o dată frig.

— A sărit de pe canapea și a alergat în colțul acela, povesti Rudge. S-a ghemuit acolo și și-a acoperit fața cu palmele.

Banda continua să redea sunetul straniu, șuierat și găuit.

— Dar l-ați trezit din transă, spuse Tony.

Palid la față, Rudge își aminti momentul.

— La început, am crezut că va rămâne în vis. Nu mi se mai întâmplase așa ceva. Sunt specialist în terapia prin hipnoză. Mă pricep foarte bine. Dar am crezut că-l pierdusem. A durat ceva timp, dar într-un târziu, a început să reacționeze.

Pe bandă continua să se audă sunetul găuit și șuierat.

— Ceea ce auziți, continuă Rudge, este țipătul lui Frye. Este atât de înspăimântat, încât are o crampă pe corzile vocale. Și-a pierdut glasul. Încearcă să strige, dar nu reușește să scoată sunete.

Joshua se ridică și se aplecă să închidă casetofonul. Mâna îi tremura.

— Credeți că mama lui l-a încuiat, cu adevărat, într-o încăpere întunecoasă?

— Da, răspunse Rudge.

— Și că acolo înăuntru mai era ceva?

- Da.
Joshua își trecu o mână prin părul alb și des.
— Dar ce putea fi, pentru numele lui Dumnezeu? Ce putea fi în acea încăpere?
— Nu știu, răspunse Rudge. Speram să aflu în următoarele ședințe.
Dar a fost ultima oară când l-am văzut.
În timp ce zburau spre sud-est la bordul avionului Cessna Skylane al lui Joshua, Tony spuse:
— Punctul meu de vedere asupra întregii afaceri s-a modificat simțitor.
— În ce fel? întrebă Joshua.
— Păi, în primul rând eu am privit povestea aceasta în termeni de alb și negru. Hilary era victima, Frye era personajul negativ. Acum însă, într-un fel... poate că și Frye e o victimă.
— Înțeleg ce vrei să spui, spuse Hilary. Ascultând înregistrările... mi-a fost milă de el.
— E normal să vă fie milă de el, spuse Joshua, numai nu uitați că e extrem de periculos.
— N-a murit?
— Oare a murit?

Hilary scrisese un scenariu care includea două scene petrecute la Hollister, așa că știa câte ceva despre localitate.

La prima vedere, Hollister semăna cu alte o sută de orașele din California. Unele străzi erau frumoase, altele, urâte. Case noi și case vechi. Palmieri și stejari. Tufe de leandru. Cum era unul dintre cele mai secetoase ținuturi ale statului, aici se găsea mai mult praf decât în alte părți, dar nu se observa decât când vântul sufla cu putere.

Deosebirea dintre Hollister și alte orașe consta în ce se afla sub el. Falii. Majoritatea așezărilor din California erau ridicate pe sau în apropierea faliilor geologice, care lunecau din când în când, dând naștere cutremurelor. Însă Hollister nu era construit pe o singură falie, ci pe o intersecție de falii, vreo douăsprezece, poate chiar mai multe, mari și mici, printre care și falia San Andreas.

Hollister era un orașel în mișcare, în fiecare zi a anului avea parte de cel puțin un cutremur. Majoritatea acestora se situau în partea de mijloc sau inferioară a scării Richter. Orașul nu fusese niciodată ras din temelii. Însă trotuarele erau crăpate și sparte. O alee putea fi netedă luni, puțin scobită marți și iarăși aproape netedă miercuri. În unele zile aveau loc cutremure în lanț, care zgâlțâiau ușor orașul, cu scurte pauze, timp de câte o oră sau două, dar locuitorii rareori acordau atenție acestor mici zguduituri, la fel cum locuitorii ținutului de schi High Sierra nu se sinchiseau de viscoalele care aduceau abia un centimetru de zăpadă. În cursul deceniilor, traseul unor străzi din Hollister fusese oarecum modificat de pământul aflat în veșnică mișcare, bulevarde odinioară drepte erau acum ușor cotite sau uneori în unghi drept Băcăniile aveau rafturi ușor înclinate spre spate sau protejate cu plase de stană, ca sticlele și conservele să nu se prăbușească la podea de fiecare dată când se clătina pământul. Unii locuiau în case care se scufundau încet în solul instabil, dar procesul era atât de lent, încât nu existau motive de alarmă și nimeni nu se grăbea să-și caute o altă locuință. Oamenii se mulțumeau să repare crăpăturile din pereți și să îndrepte partea de jos a ușilor, adaptându-se cum se pricepeau mai bine. Din când în când, cineva din Hollister mai adăuga o încăpere la casă, fără să-și dea seama că anexa se găsea de o parte a unei falii, iar casa, de cealaltă, ca

urmare, în decursul a câțiva ani noua cameră se mișca demn și hotărât, ca o broască țestoasă, spre nord, spre sud, spre est sau spre vest, în funcție de falie, în timp ce restul casei rămânea pe loc sau se deplasa, abia vizibil, în direcție opusă, proces subtil, dar constant, care, până la urmă, reușea să desprindă anexa de restul casei. Subsolurile câtorva locuințe ascundeau guri de scurgere, găuri fără fund, acestea se pierdeau, fără speranță, pe sub construcțiile pe care într-o bună zi aveau să le înghită, dar până atunci locuitorii orașelului Hollister trăiau și munceau deasupra lor. Mulți oameni ar fi îngroziți să locuiască într-un oraș în care (după expresia unor localnici) "mergeai seara la culcare ascultând șoaptele pământului". Dar timp de generații întregi, cetățenii orașelului își văzuseră de treburile lor, cu un optimism demn de toată admirația.

Aici era chintesența optimismului californian.

Rita Yancy locuia într-o casă de pe colț, pe o stradă liniștită. Era o clădire micuță, cu o verandă spațioasă la fațadă. Aleea era străjuită de flori de toamnă albe și galbene.

Joshua apăsa butonul soneriei. Hilary și Tony rămaseră în spatele lui.

O femeie în vârstă veni să le deschidă. Părul ei cărunț era prins într-un coc. Avea obrazul ridat și ochi albaștri, ageri și strălucitori. Surâdea prietenos. Purta o rochie de casă de culoare albastră, șorț alb și pantofi comozi și bătrânești.

— Da? Îi întâmpină ea, ștergându-și mâinile cu o cârpă.

— Doamna Yancy? Întrebă Joshua.

— Eu sunt.

— Numele meu este Joshua Rhinehart.

Ea încuviință din cap.

— Mi-am închipuit că veți veni încoace.

— Sunt ferm hotărât să stau de vorbă cu dumneavoastră, spuse Joshua.

— Îmi faceți impresia unui om care nu se dă bătut cu una, cu două. Sau chiar deloc.

— Sunt pregătit să dorm aici, pe verandă, până când voi căpăta informațiile pentru care am venit.

Ea oftă.

— Nu va fi nevoie. De ieri, de când mi-ați telefonat, m-am gândit mult la povestea asta. Am ajuns la concluzia că nu mă puteți acuza de nimic. Absolut de nimic. Am șaptezeci și cinci de ani și femeile de vârsta mea nu sunt trimise la închisoare. Prin urmare, pot foarte bine să vă spun despre ce-i vorba, altfel, veți continua să vă țineți de capul meu.

Făcu un pas înapoi și deschise larg ușa, poftindu-i înăuntru.

În mansarda casei din vârful stâncii, Bruno se trezi țipând.

Încăperea era cufundată în întuneric. Bateriile lanternei se terminaseră în timp ce el dormea.

Șoapte.

De jur împrejurul lui.

Șoapte abia auzite, șuierătoare, rele.

Tot plesnindu-se peste față, peste gât, peste piept și peste brațe, în încercarea de a alunga creaturile scârboase care se târau pe trupul lui, Bruno căzu din pat. Pe podea, *creaturile* mișcătoare păreau a fi și mai multe decât în pat, mii și mii, și toate șopteau, șopteau. Începu să scâncească și să bolborosească vorbe fără sens, apoi își acoperi nasul și gura cu palma, ca acele creaturi să nu se furișeze în trupul lui.

Lumină.

Șuvițe de lumină.

Șuvițe subțiri de lumină, ca niște fire răzlețe și strălucitoare atârând din țesătura, de altfel, întunecată a încăperii. Nu multe fire, nu multă lumină, totuși cât de cât. Oricum, era cu mult mai bine decât deloc.

Se năpusti cât putu de repede spre acele vagi filamente de lumină, aruncând *creaturile* de pe el, și descoperi o fereastră. De cealaltă parte a ferestrei erau obloane. Lumina se cernea prin crăpăturile subțiri dintre obloane.

Bruno rămase la fereastră, clătinându-se pe picioare, bâjbâind pe întuneric la încuietoare. O găsi, dar geamul nu voia să se deschidă. Încuietoarea era mâncată de rugină.

Țipând și scuturându-se cu disperare, se întoarse bâjbâind la pat, îl găsi prin întuneric, luă lampa de pe noptieră, se întoarse cu ea la fereastră și, folosind-o ca pe o rangă, sparse geamul. Aruncă lampa, căută încuietoarea, o găsi, o zgâlțâi, își zdreli încheietura unui deget în încercarea de a debloca încuietoarea, apoi deschise obloanele, răsuflând ușurat în clipa în care lumina inundă mansarda.

Șoaptele dispărură.

Salonul Ritei Yancy — așa îl numea ea, salon, în loc să folosească un cuvânt mai modern și mai sugestiv — era aproape o parodie a salonului stereotip în care se presupunea că băbuțe ca ea își petreceau amurgul vieții. Draperii de creton. Pretutindeni broderii lucrate de mână și atârdate pe pereți — majoritatea îndemnuri optimiste, cu chenare de flori și păsărele de dimensiunile unei monede de un penny — constantă etalare de bunăvoință, bună dispoziție și prost gust. Tapițerie cu ciucuri. Fotolii cu rezemătoare pentru cap. Exemplare din *Reader's Digest* pe o măsuță delicată. Un coș cu gheme de lână și andrele de tricatat. Un covor înflorat, protejat de traverse la fel de înflorate. Cuverturi lucrate de mână puse pe canapea și pe spătarul ei. Un ceas ticăia monoton pe consola șemineului.

Hilary și Tony se așezară pe canapea, chiar pe margine, ca și cum s-ar fi temut să se rezeme de spătar, ca să nu șifoneze cuvertura. Hilary observă că fiecare dintre nenumăratele bibelouri era șters de praf și bine lustruit. Avea sentimentul că Rita Yancy ar sări ca arsă și ar alerga să ia cârpa de praf dacă cineva ar atinge unul dintre prețioasele ei lucruri, cu gând să-l admire.

Joshua se așeză într-un fotoliu, cu ceafa și brațele sprijinite de șervetele de protecție.

Doamna Yancy se instală în fotoliul care se vedea că era locul ei preferat. Bătrâna părea să-și fi modelat, în parte, firea după acel fotoliu, în timp ce fotoliul împrumutase ceva din personalitatea ei. Era foarte posibil, se gândi Hilary, să ți-o imaginezi pe doamna Yancy crescând împreună cu fotoliul, ca o singură creatură organic-anorganică cu șase picioare și piele de catifea, bine periată.

Bătrâna luă o cuvertură albastru cu verde, împăturită pe taburetul pentru picioare. Despături cuvertura și-și înveli picioarele cu ea.

Urmă un moment de tăcere totală, când până și ceasul de pe consolă păru că încetase să mai ticăie, ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc, ca și cum, printr-o minune, toți ar fi fost înghețați și transportați împreună cu încăperea pe o planetă îndepărtată, pentru a fi expuși într-un muzeu extraterestru, la secția de antropologie terestră.

Apoi Rita Yancy sparse gheața și vorbele ei năruiră complet imaginea bonomă pe care și-o făcuse Hilary despre ea.

— Ei bine, fără îndoială că n-are nici un rost s-o luăm pe ocolite. Nu vreau să-mi pierd toată ziua cu tâmpenia asta. Să trecem direct la subiect. Vreți să știți de ce îmi plătea Bruno Frye cinci sute de dolari pe lună. Mă plătea ca să-mi țin gura. Mama lui m-a plătit cu aceeași sumă timp de aproape treizeci și cinci de ani, iar după moartea ei am început să primesc cecuri de la Bruno. Trebuie să recunosc că am fost al dracului de surprinsă. În zilele noastre, nu întâlnești la tot pasul un fiu care să dea atâția bani ca să protejeze reputația mamei-si, mai ales după ce ea a dat ortul popii. Cu toate acestea, mi-a plătit.

— Vreți să spuneți că l-ați șantajat pe domnul Frye, iar mai înainte pe mama lui? Întrebă uimit Tony.

— Numiți-o cum vreți. Am luat bani ca să-mi țin gura sau i-am stors prin șantaj, cum vreți.

— Din câte ne-ați relatat până acum, continuă Tony, cred că legea ar opta pentru șantaj, nu pentru altceva.

Rita Yancy îi zâmbi.

— Crezi că mă supără cuvântul? Crezi că mă tem de el? Că mă trec fiorii? Să-ți spun ceva, băiete. În viața mea am fost acuzată de lucruri mult mai grave. Vreți să discutăm în termeni de șantaj? N-am nimic împotriva. Șantaj. Asta este. N-are rost să înfrumusețăm realitatea. Bineînțeles, dacă sunteți atât de fraieri, încât să aduceți o bătrână în fața tribunalului, nu voi mai folosi acest cuvânt. Nu voi afirma decât că i-am făcut un mare serviciu lui Katherine Frye cu multă vreme în urmă și că ea a insistat să mă răsplătească trimițându-mi câte un cec în fiecare lună. De fapt, nici nu aveți dovezi că n-ar fi așa, am dreptate? De aceea am cerut ca suma să-mi fie trimisă lunar. Vreau să spun că cei care practică șantajul dau lovitura și apoi dispar: pretind toți banii o dată, ceea ce permite autorităților să le dea de urmă. Dar cine ar crede ca un șantajist să fie de acord cu o plată modestă, făcută într-un cont, lună de lună?

— Nu avem nici cea mai mică intenție să vă aducem în fața justiției, o asigură Joshua. Și nu avem nici cel mai mic interes să recuperăm banii care v-au fost plătiți. Înțelegem că n-ar avea nici un rost.

— Bun! se bucură doamna Yancy. Fiindcă, dacă ați încerca, m-aș împotrivi din răspuțuri.

Își îndreaptă cuvertura.

Trebuie s-o țin minte pe femeia asta, se gândi Hilary. Să nu uit nimic. Într-o bună zi ar putea da naștere unui extraordinar rol de caracter: bunicuța neconformistă, caustică și puțin coruptă.

— Nu dorim decât niște informații, continuă Joshua. Avem o problemă cu proprietatea, fapt care întârzie plățile. Trebuie să primesc răspunsuri la câteva întrebări, ca să pot încheia lichidarea proprietății. Spuneți că nu vreți să vă pierdeți o zi întreagă "cu tâmpenie". Ei bine, nici noi nu vrem să pierdem luni întregi cu proprietatea Frye. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este să capăt unele informații de care am nevoie ca să închei "tâmpenia" cu care mă lupt eu.

Doamna Yancy îl privi cercetător pe Joshua, apoi pe Hilary și Tony. Privirea ei vicleană îi cântări pe fiecare în parte. În cele din urmă încuviință din cap cu vădită satisfacție, ca și cum le-ar fi citit gândurile și ar fi fost de acord cu ce descoperise în ele.

— Vă cred. Bine. Întrebați-mă.

— Firește, începu Joshua, primul lucru pe care am dori să-l aflăm este secretul care i-a făcut pe Katherine Frye și pe fiul ei să vă plătească în ultimii patruzeci de ani aproape un sfert de milion de dolari.

— Ca să înțelegeți acest lucru, răspunse doamna Yancy, trebuie să știți câte ceva despre mine. Vedeți dumneavoastră, în tinerețe, pe vremea marii crize economice, căutam orice fel de slujbă care să mă

ajute să-mi duc traiul de azi pe mâine și mi-am dat seama că nici una nu-mi oferea mai mult decât o simplă supraviețuire și o existență de trudă. Toate, în afară de una singură. Am înțeles că singura meserie care-mi dădea o șansă să câștig bani buni era cea mai veche profesie din lume. La optsprezece ani am început să lucrez. Pe atunci, într-un mediu atât de amestecat, o femeie ca mine era denumită "de moravuri ușoare". Azi nu mai e nevoie să umbli cu menajamente. În zilele noastre, poți folosi orice cuvânt poțestești. O șuviță de păr cărunt îi lunecase din coc. Bătrâna o îndepărtă de pe obraz, petrecând-o pe după ureche. Când vine vorba de sex, "mozoleală", cum i se mai zicea pe vremea mea, sunt uimită de cât de mult s-au schimbat lucrurile.

— Vreți să spuneți că ați fost... prostituată? întrebă Tony, dând glas uimirii pe care o simțea și Hilary.

— Eram o fată extraordinar de frumoasă, declară cu mândrie doamna Yancy. N-am lucrat niciodată pe străzi, în baruri sau hoteluri. Nimic de acest gen. Eu făceam parte din personalul uneia dintre cele mai elegante și mai rafinate case de toleranță din San Francisco. Ne ocupam exclusiv de clientela de lux. Numai bărbați de mână întâi. Niciodată nu erau mai puțin de zece fete, deseori chiar cincisprezece, și fiecare dintre noi era foarte frumoasă și rafinată. Am câștigat bani buni, după cum mă așteptasem. Când am împlinit douăzeci și patru de ani, mi-am dat seama că aveam șanse să câștig și mai bine dacă deschideam propriul meu bordel, în loc să lucrez pentru altcineva. Prin urmare, am găsit un local foarte atrăgător și mi-am cheltuit aproape toate economiile ca să-l aranjez. Am angajat un număr de fete tinere, frumoase și cu maniere alese. În următorii treizeci și șase de ani am lucrat ca patroană de bordel, conducând un stabiliment al naibii de elegant. M-am retras cu cincisprezece ani în urmă, când am împlinit șaiszeci de ani, fiindcă voiam să vin aici, la Hollister, unde locuiește fiica mea împreună cu soțul. Înțelegeți, voiam să fiu aproape de nepoții mei. Nepoții înfrumusețează bătrânețea mult mai mult decât mi-aș fi închipuit.

Hilary se lăsă pe spătarul canapelei, fără să-și mai facă griji că va șifona cuvertura așezată acolo.

— E o poveste fascinantă, dar ce legătură are cu Katherine Frye?

— Tatăl ei era un client statornic al bordelului meu din San Francisco, răspunse Rita Yancy.

— Leo Frye?

— Da. Un om foarte ciudat. Eu nu m-am ocupat niciodată de el. După ce am devenit patroană de bordel, m-am ocupat rareori de clienți. Treaba mea era să administrez casa de toleranță. Dar îmi ajungea la ureche tot ce vorbeau fetele mele despre el. Părea să fie un ticălos fără egal. Îi plăceau femeile docile și supuse. Îi plăcea să le insulte, să le spună cuvinte urâte în timp ce era cu ele. Era un individ extrem de autoritar, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Îi plăceau anumite lucruri, câtuși de puțin frumoase, și plătea bani buni pentru dreptul de a le face cu fetele mele. Oricum, în aprilie 1940 fiica lui Leo, Katherine, a venit la mine. Era prima oară când o întâlneam. Nici nu știam că Leo avea o fată. Dar el îi vorbise lui Katherine despre mine. O trimisese la mine ca să poată naște fără știrea nimănui.

Joshua clipi uluit.

— Să nască?

— Era însărcinată.

— Copilul era Bruno?

— Cum rămâne cu Mary Gunther? întrebă Hilary.

— N-a existat nimeni cu acest nume, spuse bătrâna. N-a fost decât

povestea născocită de Katherine și Leo.

— Știam eu! exclamă Tony. Era prea perfect. Prea nu exista nici o fisură.

— Nimeni din St. Helena nu știa că Katherine era însărcinată, continuă Rita Yancy. Se încingea cu câteva corsete. Nici nu vă puteți închipui în ce hal își strângea mijlocul. Era ceva oribil. Din momentul în care nu i-a mai venit ciclul, cu mult înainte să înceapă să-i crească burta, a început să poarte corsete din ce în ce mai strâmte, unul peste altul. Se abținea să mănânce, ca să nu se îngrașe nici un gram. Mare mirare că n-a avortat sau că n-a murit.

— Și dumneavoastră ați primit-o? întrebă Tony.

— N-am să vă spun că am făcut-o din bunătate creștinească, răspunse doamna Yancy. Nu pot să sufăr bătrânele mironosițe care fac pe virtuozele, ca cele pe care le văd la serile de bridge organizate de biserică. Nu mi s-a muiat inima de mila lui Katherine, nici vorbă de așa ceva. Și n-am primit-o din obligație față de tatăl ei. Nu-i datoram nimic. Iar după ce aflatam despre el de la fetele mele, nici măcar nu-l simpatizam. Când a venit Katherine, el nu mai dăduse pe la noi de șase săptămâni. Am primit-o dintr-un singur motiv și n-am de gând să afirm altceva. Avea la ea trei mii de dolari pentru casă, masă și onorariul doctorului. Pe vremea aceea, suma valora mai mult decât în zilele noastre.

Joshua clătină din cap.

— Nu pot să înțeleg. Îi mergea vestea că era o fire rece. Că n-o interesau bărbații. Nimeni nu știa să fi avut vreun iubit. Cine era tatăl?

— Leo, răspunse doamna Yancy.

— Oh, Dumnezeuule! murmură Hilary.

— Sunteți sigură? o întrebă Joshua pe doamna Yancy.

— Absolut sigură, răspunse bătrâna. Își violase fata încă de când avea patru ani. În copilărie o silise să facă sex oral cu el. Mai târziu, când ea crescuse, își făcuse mendrele cu ea. După pofta inimii.

Bruno spera ca o noapte de somn adânc să-i limpezească mintea confuză, să-i risipească tulburarea și deruta care-l torturaseră în noaptea precedentă și în zorii zilei. Acum însă, stând în dreptul ferestrei sparte de la mansardă, scăldat în lumina cenușie de octombrie, nu reușea să se controleze mai mult decât cu șase ore în urmă. În minte îi roiau gânduri haotice, îndoieli, întrebări și temeri, amintiri plăcute și neplăcute se încolăceau ca niște viermi, imaginile mentale se schimbau și dispăreau ca stropii de argint viu.

Știa de unde i se trăgeau toate acestea. Era singur. Absolut singur. Era numai jumătate de ființă omenească. Sfâșiat în jumătate. Acesta era necazul. De când jumătatea lui fusese ucisă, se simțise din ce în ce mai agitat, din ce în ce mai nesigur pe sine. Nu mai avea resursele de care dispunea când amândouă jumătățile ființei lui erau în viață. Acum încerca să bâjbâie prin viață ca o jumătate de om și nu reușea să facă față, chiar și cele mai mărunte probleme îi păreau insolubile.

Se îndepărtă de fereastră și se duse, clătinându-se la pat. Îngenunche pe podea, lângă pat și-și puse capul pe pieptul cadavrului.

— Spune ceva. Spune-mi ceva. Ajută-mă să înțeleg ce trebuie să fac. Te rog. Te rog, ajută-mă.

Dar Bruno cel mort nu avea nimic de spus lui Bruno cel aflat încă în viață.

Salonul doamnei Yancy.

Ceasul care ticăia.

O pisică albă ieși alene din sufragerie și sări în poala bătrânei.

— De unde știți că Leo a abuzat de Katherine? Întrebă Joshua. Mă îndoiesc că de la el.

— Sigur că nu, încuviință doamna Yancy. Știu de la Katherine. Era într-un hal fără hal. Aproape își pierduse mințile. Sperase ca tatăl ei s-o aducă la mine când i se apropia sorocul, dar între timp el murise. Fata era singură și îngrozită. Din pricina tratamentului pe care și-l aplicase — corsete și greva foamei — s-a chinuit cumplit la naștere. Am chemat doctorul care examina fetele săptămânal, știind că va fi discret și că va accepta să se ocupe de acest caz. Doctorul era convins că copilul va muri la naștere. De altfel, credea că nici Katherine nu avea prea multe șanse de supraviețuire. Fata a îndurat chinurile facerii timp de paisprezece ore. În viața mea n-am văzut pe cineva care să sufere ca ea. În mare parte a zăcut fără cunoștință, iar când și-a venit în fire a ținut cu orice preț să-mi spună ce-i făcuse tatăl ei. Cred că încerca să-și ușureze sufletul. Părea că se teme să plece pe lumea cealaltă cu acest secret, așa că mi s-a confesat ca unui preot. Tatăl ei o silise să facă sex oral cu el curând după ce mama ei murise. Când se mutaseră în casa de pe stâncă — presupun că aceasta este foarte izolată — practic, a început să facă din ea sclava poftelor lui trupești. Când fata a crescut suficient de mult pentru a întreține relații sexuale, Leo a început să-și ia măsuri de precauție, dar, în cele din urmă, după ani și ani, s-a petrecut o greșeală, iar Katherine a rămas însărcinată.

Lui Hilary îi venea să ia pătura de pe canapea și să se învelească în ea, simțind că o ia frigul. În ciuda bățăilor frecvente, a presiunilor psihologice, a torturii fizice și mentale îndurate pe când trăia cu Earl și Emma, știa că avusese noroc să scape de abuzul sexual. Era convinsă că Earl fusese impotent, numai incapacitatea lui de a întreține raporturi sexuale o salvase de acea ultimă umilință. Dar Katherine Frye cunoscuse din plin acest abuz, și Hilary se simți dintr-o dată apropiată de acea femeie.

Tony ghici ce era în mintea ei. Îi luă mâna și i-o strânse cu blândețe, cu un gest liniștitor.

Doamna Yancy mângâia pisica albă, care torcea încet și monoton.

— Totuși, eu nu înțeleg un lucru, spuse Joshua. De ce n-a trimis-o Leo pe Katherine la dumneavoastră de îndată ce și-a dat seama că ea urma să aibă un copil? De ce nu v-a rugat să aranjați un avort? Nu mă îndoiesc că dispuneați de relațiile necesare.

— Desigur, răspunse doamna Yancy. În meseria mea trebuie să cunoști doctori dispuși să se ocupe de astfel de situații. Leo ar fi putut aranja un avort cu ajutorul meu. Nu știu exact de ce n-a făcut-o. Dar presupun că spera ca fiică-sa să nască o fetiță frumoasă.

— Nu vă înțeleg, spuse Joshua.

— Nu e destul de clar? Întrebă doamna Yancy, scărpinând pisica cea albă sub bărbia grasă. Dacă ar fi avut o nepoată, în câțiva ani ar fi început să se ocupe și de ea, așa cum făcuse cu Katherine. Atunci, ar fi avut două femei. Un mic harem propriu.

Neprimind răspuns de la cealaltă jumătate a lui, Bruno se ridică în picioare și începu să se plimbe fără ținută prin mansarda uriașă, stârnind praful din podele, sute de particule de praf pluteau în raza de lumină alburie venită prin fereastră.

În cele din urmă, dădu cu ochii de o pereche de haltere, fiecare în

greutate de vreo douăzeci și cinci de kilograme. Făceau parte dintr-un set complicat de greutateți pe care le folosea timp de șase zile în fiecare săptămână, între doisprezece și treizeci și cinci de ani. Cea mai mare parte a aparatelor sportive —greutăți de mână, haltere — se găseau la subsol. Însă întotdeauna păstrase un set de haltere în camera lui, ca să le folosească în momentele în care nu avea ce face și când câteva exerciții cu bicepsii sau cu încheieturile mâinilor erau exact ce-i trebuia ca să-i alunge plictiseala.

Ridică greutatețile și începu să lucreze cu ele. Umerii lui enormi și brațele puternice intrară repede în ritmul familiar și, treptat, începu să transpire.

În urmă cu douăzeci și opt de ani, când își exprimase pentru prima oară dorința de a ridica greutateți și de a deveni culturist, mama lui opinase că era o idee excelentă. Exercițiile lungi și dificile cu greutatețile îi consumau energia sexuală pe care începea s-o genereze, aflându-se la anii pubertății. Fiindcă nu îndrăznea să-și expună penisul demonic în fața unei fete, exercițiile repetate cu greutatețile îl preocupau și-i captau imaginația și emoțiile, în locul sexului. Katherine se declarase de acord.

Mai târziu, când făcuse mușchi și căpătase o forță remarcabilă, ea începuse să se întrebe dacă procedase bine să-l lase să devină atât de puternic. Temându-se ca Bruno să nu-și dezvolte corpul și apoi să se întoarcă împotriva ei, încercase să-i ascundă greutatețile. Dar când el izbucnise în lacrimi și o rugase să revină asupra hotărârii, Katherine își dăduse seama că niciodată nu va avea motive să se teamă de el.

Cum să-și fi închipuit altceva? se întrebă Bruno, ridicând greutatețile până la umăr și apoi coborându-le încet. Doar își dăduse seama că întotdeauna va fi mai puternică decât el. În definitiv, ea avea cheia ușii care ducea sub pământ. Ea avea puterea să deschidă acea ușă și să-l silească să coboare în hruba întunecoasă. Oricât i-ar fi crescut bicepsii și tricepsii, atâta vreme cât ea ținea cheia, avea să rămână mai puternică decât el.

Cam tot la vremea când corpul lui începuse să se dezvolte, Katherine îi spusese pentru prima oară că știa cum să se întoarcă din mormânt. Voia ca el să știe că-l va veghea de dincolo chiar și după moarte. Jurase că se va întoarce să-l pedepsească dacă va vedea că nu se comportă cum trebuie sau dacă nu va avea grijă să-și ascundă moștenirea diavolească de ochii altor oameni. Îl prevenise de mii de ori că, dacă nu va fi cuminte și o va sili să se întoarcă din mormânt, ea îl va zvârli în hruba din pământ, va închide ușa și-l va lăsa acolo pentru totdeauna.

Acum, în timp ce făcea exerciții în mansarda prăfuită, Bruno se întrebă deodată dacă nu cumva amenințarea lui Katherine fusese o vorbă în vânt. Oare chiar avusese puteri supranaturale? Oare chiar se putea scula din morți? Sau îl mințise? Nu cumva îl mințise fiindcă se temea de el? Nu cumva se temea că el se va face mare și puternic... și-i va frânge gâtul? Oare povestea ei cu reîntoarcerea din mormânt nu fusese doar o slabă măsură de precauție, ca lui să nu-i încolțească în minte ideea că o putea ucide, eliberându-se de ea pentru totdeauna?

Toate aceste întrebări îi veniră în minte, dar nu reușea să și le amintească îndeajuns de mult ca să le găsească un răspuns. Gânduri răzlețe fulgerau ca niște scântei electrice prin creierul scurtcircuitat. Fiecare îndoială era dată uitării doar la o clipă după ce-i venea în gând.

Pe de altă parte, fiecare temere care creștea în el nu se mai *risipea*, ci rămânea pe loc, puternică și amenințătoare, în ungherele întunecate ale minții. Se gândi la Hilary-Katherine, ultima reîncarnare a mamei lui și-și aminti că trebuia s-o găsească.

Înainte să-l găsească ea pe el.

Începu să tremure.

Scăpă din mână o greutate, care căzu cu zgomot pe podea. Apoi o scăpă și pe cealaltă. Podelele începură să vibreze.

— Căteaua, scrâșni el plin de furie și spaimă.

Pisica cea albă lingea mâna doamnei Yancy, în timp ce bătrâna continua să povestească:

— Leo și Katherine au născocit o poveste complicată ca să explice apariția copilului. Nu voiau să recunoască faptul că era al ei. Altfel, ar fi trebuit să declare și cine era tatăl, vreun tânăr admirator al lui Katherine. Dar Katherine nu avea pe nimeni care să-i facă curte. Bătrânul nu lăsase pe nimeni să se apropie de ea. Era numai a lui. Mă trec fiorii. Ce fel de om își poate viola propria fiică? Și când te gândești că nenorocitul a abuzat de ea încă de la *patru* ani! Când nici măcar nu înțelegea ce se petrece. Doamna Yancy își clătină capul cărunt, cu indignare și tristețe. Cum poate un bărbat adult să fie stârnit de un copil? Dacă aș fi legiuitor, aș cere ca toți bărbații care fac astfel de lucruri să fie castrați... sau, poate, chiar mai rău. Cred că mai rău. Vă spun drept că mă umple de dezgust.

— De ce n-au pretins, pur și simplu, că fiică-sa a fost violată de un muncitor sezonier sau de vreun străin aflat în trecere? Întrebă Joshua. N-ar fi trebuit să trimită un nevinovat la pușcărie ca să susțină așa o versiune. Ar fi putut da poliției semnalmente false. Și chiar dacă, prin cine știe ce întâmplare, ar fi fost găsit un om care să corespundă acelor semnalmente, vreun amărât fără alibi... ea putea oricând să afirme că nu era cel pe care-l căutau. În acest fel, nimeni n-ar fi ajuns la închisoare.

— Adevărat, întări Tony. Majoritatea cazurilor de viol de acest gen nu sunt niciodată rezolvate. Probabil că poliția s-ar fi mirat în cazul în care Katherine *ar fi identificat*, cu certitudine, o persoană arestată.

— Eu înțeleg de ce Katherine nu s-a grăbit să reclame un viol, interveni Hilary. Ar fi fost nevoită să îndure o nesfârșită umilință și rușine. Mulți cred că toate femeile violate, pur și simplu, o caută cu lumânarea.

— Știu, încuviință Joshua. Știți bine că afirm mereu că lumea e alcătuită în cea mai mare parte din idioți, imbecili și bufoni. Țineți minte? Dar St. Helena a fost întotdeauna un oraș relativ lipsit de prejudecăți. Oamenii de aici n-ar fi acuzat-o pe Katherine fiindcă fusese violată. Adică majoritatea locuitorilor n-ar fi făcut-o. Katherine ar fi avut probabil de furcă cu vreo câțiva mai grosolani, ar fi fost nevoită să îndure unele umilințe, cum e și firesc, dar până la urmă s-ar fi bucurat de compătimirea și înțelegerea tuturor. Mie mi se pare că ar fi fost mult mai ușor să aleagă această cale decât să încerce să convingă pe toată lumea de minciuna complicată cu Mary Gunther și apoi să se chinuie să păstreze minciuna până la sfârșitul zilelor.

Pisica se învârti în poala doamnei Yancy. Bătrâna o scărpină pe burtă.

— Leo nu voia să reclame un viol, fiindcă violurile sunt de competența poliției, explică doamna Yancy. Leo avea mare respect pentru poliție. Era adeptul disciplinei. Credea că polițiștii își fac meseria mai bine decât se întâmplă în realitate și se temea ca nu cumva poliția să suspecteze că ceva nu era în regulă în povestea cu violul, inventată de el și Katherine. Nu voia să atragă atenția asupra lui, nu în acest mod. Era speriat de moarte ca nu cumva poliția să descopere adevărul. Nu era dispus să riște să meargă la închisoare pentru abuz de minori și incest.

— Katherine v-a povestit toate acestea? Întrebă Hilary.

— Da. După cum v-am spus mai înainte, fata trăise toată viața cu rușinea de a fi fost batjocorită de Leo și, când s-a gândit că ar putea muri la naștere, a vrut să povestească cuiva, oricui, tot ce îndurase. În orice caz, Leo era convins că nu risca nimic atâta vreme cât Katherine își ascundea sarcina și dacă și-o ascundea complet, păcălind pe toată lumea din St. Helena. În această situație era posibil să declare copilul ca fiind fiul nelegitim al unei prietene nefericite, fostă colegă de liceu cu Katherine.

— Așadar, tatăl ei a fost cel care a forțat-o să poarte corsetele, spuse Hilary, compătiment-o pe Katherine Frye mult mai mult decât și-ar fi închipuit în clipa în care pusese piciorul în salonul doamnei Yancy. El a silit-o să îndure toate acele chinuri, pentru propria-i protecție. A fost ideea lui.

— Da, confirmă doamna Yancy. Ea n-a fost niciodată în stare să-î țină piept. Întotdeauna a făcut ce i-a cerut el. Nici de data aceasta lucrurile n-au stat altfel. S-a strâns în corsete și a făcut foame, deși îndura suferințe cumplite. A procedat așa fiindcă s-a temut să-i iasă din cuvânt. Lucru deloc surprinzător, dacă ne gândim că aproape douăzeci de ani el s-a străduit să-i distrugă voința.

— Dar Katherine a mers la colegiu, spuse Tony. N-a fost o tentativă de a-și câștiga independența?

— Nu, răspunse doamna Yancy. Colegiul a fost ideea lui Leo. În 1937 Leo a plecat în Europa pentru șapte, opt luni, ca să vândă ultimele posesiuni din fosta lui țară. A văzut că se apropia al Doilea Război Mondial și a vrut să nu-i rămână nici un fel de valori blocate acolo. A refuzat s-o ia pe Katherine cu el. Presupun că intenționa să împace afacerile cu plăcerile. Era un bărbat extrem de potent. Am auzit că unele bordeluri din Europa oferă tot felul de senzații perverse, exact genul care-i plăcea lui. Țap bătrân și păcătos. Katherine l-ar fi încurcat. A hotărât s-o trimită la colegiu cât timp el va fi plecat din țară și a aranjat ca ea să locuiască la o familie de cunoscuți din San Francisco. Familia respectivă avea o firmă care distribuia vin, bere și alcool în zona golfului, printre mărcile pe care le comercializau numărându-se și Shade Tree.

— Totuși, risca scăpând-o din ochi atâta vreme, observă Joshua.

— Se pare că el n-a gândit așa, răspunse doamna Yancy. Și s-a dovedit că a avut dreptate. În toate lunile cât nu l-a avut în preajmă, Katherine n-a ieșit o clipă de sub influența lui. N-a povestit nimănui despre ce-i făcuse Leo. Vă spun că era o fată lipsită de voință. O sclavă. Acesta e cuvântul. Era sclava lui, nu numai temporar la dispoziția lui, ca un muncitor sezonier. Era subjugată psihic și mental. Iar când Leo s-a înapoiat din Europa, a retras-o de la colegiu. A dus-o înapoi la St. Helena, iar ea n-a ridicat nici o obiecție. Nu i se putea împotrivi. Nu știa cum.

Ceasul de pe șemineu începu să bată ora. Două bătăi ritmice, care stârniră ecouri blânde în tavanul din salon.

Joshua șezuse pe marginea fotoliului. Se lăsă pe spate, până când capul i se sprijini din nou pe șervetul de protecție. Era palid la față și avea cearcăne vineții în jurul ochilor. Părul alb cădea în șuvițe lipicioase, parcă fără viață. În puținul timp de când îl cunoscuse Hilary, Joshua îmbătrânise sub ochii ei. Arăta stors de puteri.

Hilary își închipuia ce simte avocatul. Istoria familiei Frye era o poveste neînchipuit de sumbră despre comportarea inumană a unei făpturi față de alta. Cu cât scormoneau mai adânc în toată acea murdărie, cu atât îi deprimea mai mult. Nu puteau să nu reacționeze sufletește și li se strângea inima cu fiecare nouă și îngrozitoare descoperire.

Joshua vorbi ca pentru sine, încercând să-și limpezească gândurile.

— Prin urmare, s-au întors la St. Helena și și-au reluat relația incestuoasă din punctul în care o lăsaseră, până când, într-o bună zi au făcut o greșală și ea a rămas însărcinată. Și în tot acest timp nimeni din St. Helena n-a bănuț nimic.

— Incredibil, se minună și Tony. De regulă, minciuna simplă e cea mai bună, fiindcă e singura în ițele căreia nu riști să te încurci. Povestea cu Mary Gunther era foarte complicată! Ca un număr de jonglerie. Aveau de ținut în aer, simultan, douăsprezece mingi. Și totuși, au reușit s-o scoată la capăt fără fisură.

— Nu se poate spune chiar așa, îl contrazise doamna Yancy. Fără îndoială că au existat unele fisuri.

— De pildă?

— Păi... În ziua în care a plecat din St. Helena și a venit la mine ca să nască, Katherine a lansat zvonul că primise vești de la presupusa Mary Gunther că pruncul se născuse. A fost o prostie. Zău așa! Katherine a spus tuturor că se ducea la San Francisco pentru a lua copilul. A povestit că Mary îi vorbise de un copilaș încântător, dar a omis să precizeze dacă era băiat sau fată. A fost modul jalnic în care Katherine a încercat să se justifice, fiindcă nu avea de unde ști sexul copilului înainte ca acesta să se nască. O tâmpenie. Ar fi trebuit să-și dea seama. A fost singura ei greșală: să declare că pruncul se născuse înainte de plecarea din St. Helena. Ah, zău că era cu nervii la pământ. Nu mai putea gândi limpede. Nu mai era stăpână pe ea, după câte îi făcuse Leo în decursul anilor. Iar faptul că rămăsese însărcinată, că fusese nevoită să ascundă sarcina sub toate acele corsete, apoi moartea lui Leo survenită într-un moment în care avea nevoie de el mai mult decât oricând, toate acestea au adus-o în pragul nebuniei. Nu mai era în toate mințile, nu putea gândi rațional.

— Nu înțeleg, spuse Joshua. De ce a fost o greșală să declare că Mary deja născuse copilul? Unde-i fisura?

Mângâind pisica, doamna Yancy răspunse:

— Ce ar fi trebuit ea să spună celor din St. Helena era că Mary încă nu născuse, dar i se apropia sorocul și că ea, Katherine, se ducea la San Francisco să stea cu prietena ei. În acest fel, n-ar fi fost silită să susțină în continuare povestea cu *un singur* copil. Dar nu i-a dat prin minte. Nu și-a imaginat ce s-ar putea întâmpla. A spus în dreapta și în stânga că era vorba de *un singur* copil, care deja venise pe lume. Ca după aceea să vină la mine și să nască doi gemeni.

— Gemeni? Întrebă Hilary.

— Fir-ar să fie! exclamă Tony.

Joshua sări în picioare, uluit.

Pisica cea albă sesiză încordarea din încăpere. Ridicând capul din poala Ritei Yancy, privi atent pe fiecare dintre cei prezenți. Ochii ei galbeni păreau să lucească asemeni unei lumini venite dinăuntru.

Dormitorul din mansardă era spațios, dar nu îndeajuns cât să alunge sentimentul lui Bruno că se sufoca între cei patru pereți. Încercă să-și găsească ceva de făcut. Lipsa de ocupație îi accentua senzația de claustrofobie.

Se plictisi de greutatea înainte să-l doară brațele masive de atâtea exerciții.

Luă din raft o carte și încercă să citească, dar nu reuși să se concentreze.

Mintea încă nu i se limpezise, zbura de la un gând la altul, ca un

giuvaergiu căutând cu disperare mută un săculeț rătăcit, plin cu diamante.

Vorbi cu eul său mort.

Căută păianjeni prin unghere prăfuite și-i strivi.

Cântă de unul singur.

Râse din când în când, fără să-și dea seama ce anume îl amuza, de fapt.

Plânse.

O blestemă pe Katherine.

Își făcu planuri.

Și, mai ales, umblă de colo-colo, ca un leu în cușcă, măsurând încăperea în lung și în lat.

Ardea de nerăbdare să plece din casă și să înceapă s-o caute pe Hilary- Katherine, însă știa că ar fi o nebunie să iasă afară ziua în amiaza mare. Era convins că spionii lui Katherine mișunau pretutindeni în St. Helena. Alți morți vii, bărbați și femei întorși de pe Lumea Cealaltă, ascunși în alte trupuri. Probabil că toți îl căutau pe el. Da. Da. Poate zeci de spioni. În timpul zilei ar fi fost prea expus. Trebuia să aștepte până la apusul soarelui și abia după aceea să înceapă s-o caute pe cățeaua de Katherine. Deși noaptea era perioada preferată a nemorților, care puteau să dea târcoale în număr deosebit de mare, și deși își risca viața căutând-o pe Katherine în timpul nopții, totodată avea avantajul întunericului. Umbrele nopții îl puteau ascunde de morții umblători, la fel cum îi ascundea și pe ei de ochii lui. Șansele fiind egale, succesul căutării depindea de cel care era mai isteț — el sau Katherine — iar dacă acesta era singurul criteriu, atunci poate că el avea mai mulți sortți de izbândă. Oricât de deșteaptă, șireată și vicleană ar fi Katherine, nu era la fel de inteligentă ca el.

Bruno se gândea că va fi în siguranță dacă va rămâne în casă în timpul zilei, lucru paradoxal, fiindcă nu se simțise în siguranță nici un minut în cei treizeci și cinci de ani cât locuise aici împreună cu Katherine. Acum, casa reprezenta un adăpost sigur, fiindcă era ultimul loc în care Katherine și spionii ei s-ar gândi să-l caute. Ea voia să-l prindă și să-l aducă aici. Bruno știa. Știa! Se întorsese din mormânt pentru un singur motiv: ca să-l aducă în vârful stâncii, în preajma casei, la ușile din celălalt capăt al pajiștii, ușile din pământ. Voia să-l vâre în hruba din pământ și să-l închie acolo pe vecie. Asta îi spusese că va face dacă se va întoarce să-l pedepsească. Bruno nu uitase. Acum ea se aștepta ca el să evite cu orice preț vârful stâncii și casa cea veche. Nu s-ar gândi niciodată să-l caute în dormitorul din mansardă, abandonat de atâta timp. Nu s-ar gândi în vecii vecilor.

Era atât de mulțumit de excelenta lui strategie, încât râse cu glas tare.

Apoi îl săgetă un gând năprasnic. Dar dacă totuși i-ar *da prin minte* să-l caute aici și ar veni cu câțiva prieteni, morți vii și ei, suficient de mulți ca să-i vină de hac? Atunci, n-ar trebui să-l târască prea departe. Ușile din pământ erau chiar în spatele casei. Dacă Katherine și prietenii ei din fundul iadului l-ar prinde aici, l-ar căra cât ai clipi până la uși și l-ar arunca în beciul cel întunecos și plin de șoapte.

Înspăimântat, alergă la pat și se lungi lângă el însuși, încercând să-l facă pe acesta să-l încurajeze că totul va fi bine.

Joshua nu-și găsea locul. Se plimba în sus și în jos pe o traversă înflorată din salonul doamnei Yancy.

— Când a născut doi gemeni, continuă bătrâna, Katherine și-a dat

seama că minciuna complicată despre Mary Gunther nu mai era credibilă. Oamenii din St. Helena fuseseră pregătiți cu ideea unui *singur* copil. Oricum ar fi explicat prezența celui de al doilea, ar fi trezit suspiciuni. Gândul că toți aveau să afle ce se întâmplase între ea și tatăl ei... Ei bine, presupun că a fost prea mult, după toate câte pătimise în viață. Pur și simplu, și-a pierdut controlul. Timp de trei zile a fost în delir, a bolborosit ca o nebună. Doctorul i-a dat sedative, dar n-au avut întotdeauna efect. Delira, aiura, vorbea fără șir. M-am gândit că ar fi trebuit să chem poliția, ca s-o închidă într-o cameră cu pereți din saltele. Dar n-am vrut să fac una ca asta. Bineînțeles că n-am vrut.

— Totuși, avea nevoie de ajutorul unui psihiatru, spuse Hilary. Faptul că a fost lăsată să țipe astfel vreme de trei zile nu i-a făcut bine deloc.

— Poate că nu, încuviință doamna Yancy. Dar nu aveam încotro. Vreau să spun că, dacă ești patroana unui bordel de lux, nu vrei să dai ochii cu poliția decât când le plătești șpaga. De regulă, poliția nu intervine într-o afacere stilată ca a mea. În definitiv, o parte dintre clienții mei erau politicieni influenți și oameni de afaceri plini de bani, iar poliția nu voia să pună cine știe ce granguri în situații neplăcute. Știam că, dacă aș fi trimis-o pe Katherine la spital, povestea ar fi apărut în ziare și atunci poliția *ar fi fost nevoită* să-mi închidă bordelul. Nu mă puteau lăsa să-mi văd de afaceri după atâta publicitate. Nici vorbă. Ar fi fost de neconceput. Aș fi pierdut totul. Doctorul meu se temea să nu-și ruineze cariera, dacă pacienții lui ar fi aflat că în secret trata prostituate. În zilele noastre nimeni nu se sinchisește nici dacă un medic practică vasectomie la aligatori cu aceleași instrumente pe care le folosește pentru oameni. Dar în 1940 lumea era mai... pretențioasă. Așa că, vedeți dumneavoastră, a trebuit să mă gândesc la mine și să-mi protejez doctorul, fetele...

Joshua se opri lângă fotoliul bătrânei. O privi de sus în jos, îi privi rochia simplă, șorțul, șosetele cafenii închis, pantofii negri și butucănoși, pisica cu blană albă și mătăsoasă și încercă să-și dea seama care era adevărata față a acelei bunicuțe.

— Când ați acceptat cele trei mii de dolari ai Katherinei, nu v-ați asumat și o anumită răspundere față de ea?

— Nu eu i-am *cerut* să vină să nască în bordelul meu, replică doamna Yancy. Afacerea mea valora mult mai mult de trei mii de dolari. Nu era să renunț la tot, numai de dragul principiilor. Așa credeți că ar fi trebuit să procedez? Clătină din cap neîncrezătoare. Dacă asta vă închipuiți că ar fi trebuit să fac, atunci trăiți pe altă lume, domnule.

Joshua o privi ținută pe bătrână, incapabil să scoată un cuvânt, de teamă că ar fi început să țipe la ea. Nu voia să fie dat afară din casa doamnei Yancy înainte de a fi sigur că aflase tot ce știa bătrâna despre sarcina lui Katherine Anne Frye și despre gemeni. *Gemeni!*

— Uitați ce este, doamnă Yancy, interveni Tony, la scurt timp după ce ați primit-o pe Katherine, când ați descoperit că-și strângea mijlocul cu corsete, v-ați dat seama că risca să piardă copilul. Singură ați spus că doctorul nu elimina această posibilitate.

— Da.

— Tot el v-a spus că Katherine risca să moară la naștere.

— Și?

— Moartea unui copil sau a unei femei în chinurile facerii ar fi dus automat la închiderea bordelului, ca și venirea poliției pentru o femeie în criză de nervi. Cu toate acestea, n-ați refuzat-o pe Katherine cât era încă timp s-o faceți. Chiar și după ce ați aflat că exista un oarecare risc, ați păstrat cei trei mii de dolari și i-ați îngăduit să rămână. Fără îndoială, vă dați seama că dacă cineva ar fi murit, ar fi trebuit să anunțați poliția, cu

riscul de a vi se închide bordelul.

— Nici o problemă, răspunse doamna Yancy. Dacă ar fi murit bebelușii, i-am fi dus de acolo într-un geamantan. I-am fi îngropat în secret sus pe dealuri în comitatul Marin. Sau poate am fi aruncat geamantanul de pe Golden Gate Bridge.

Joshua simți o pornire nestăpânită s-o înșface pe bătrână de coc și s-o salte din fotoliu, ca s-o smulgă din siguranța ei nerușinată. Se stăpâni și-i întoarse spatele, apoi, răsuflând adânc, începu din nou să se plimbe pe traversa înflorată, privind furios podeaua.

— Dar Katherine? o întrebă Hilary pe Rita Yancy. Ce-ați fi făcut, dacă ar fi murit ea?

— Exact același lucru ca și în cazul gemenilor, răspunse cu dezinvoltură bătrâna. Numai că, desigur, pe Katherine, n-am fi putut-o căra într-un geamantan.

Joshua se opri în celălalt capăt al salonului și o privi îngrozit. Bătrâna nu glumise. Nici nu-și dădea seama de umorul macabru al ultimelor ei cuvinte, pur și simplu, afirma un fapt.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ne-am fi descotorosit de cadavru, continuă doamna Yancy, răspunzând întrebării lui Hilary. Am fi procedat în așa fel, încât să nu afle nimeni că Katherine venise la bordelul meu. Nu mă privești așa șocată și dezaprobatoare, domnișoară. Nu sunt o ucigașă. Vorbim despre ceea ce aș fi făcut, ceea ce orice om cu capul pe umeri ar fi făcut în locul meu, dacă Katherine sau copilul ar fi murit de moarte bună. *De moarte bună*. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă aș fi fost o ucigașă, m-aș fi descotorosit de biata Katherine cât timp a fost în delir și nu știam dacă se va face bine. În acea perioadă, fata reprezenta o amenințare pentru mine. Nu știam dacă nu cumva mă va costa casa, afacerea, totul. Cu toate acestea, n-am strâns-o de gât. Doamne, nici o clipă nu mi-a trecut prin minte una ca asta! Am îngrijit-o cât a fost în criză. Am îngrijit-o până când a depășit momentele de isterie și apoi totul a fost bine.

— Ne-ați spus că Katherine aiura, delira și rostea cuvinte fără sens, interveni Tony. Sună ca și cum...

— Numai timp de trei zile, răspunse doamna Yancy. Am fost nevoiți chiar s-o legăm de pat, ca să nu se lovească. Dar n-a fost bolnavă decât trei zile. Prin urmare, poate că n-a fost o cădere nervoasă, ci doar o criză trecătoare, fiindcă după trei zile și-a revenit complet.

— Gemenii, spuse Joshua. Să revenim la gemeni. De fapt, asta dorim să știm.

— Cred că v-am spus tot, răspunse doamna Yancy.

— Erau gemeni identici? întrebă Joshua.

— Cum să-ți dai seama la nou-născuți? Toți bebelușii au pielea roșie și zbârcită. N-ai cum să-ți dai seama atât de timpuriu dacă sunt sau nu identici.

— Dar doctorul n-ar fi putut să facă o analiză...?

— La mine era bordel de lux, domnule Rhinehart, nu spital. Gâdilă pisica sub bărbie și pisica ridică, în joacă, o lăbuță. Doctorul nu avea nici timp, nici instrumente pentru astfel de analize. Și apoi, ce ne păsa nouă dacă băieții erau sau nu gemeni identici?

— Katherine l-a numit pe unul din ei Bruno, spuse Hilary.

— Da, confirmă doamna Yancy. Am aflat și eu după moartea lui Katherine, când băiatul a început să-mi trimită cecuri.

— Cum l-a numit pe celălalt geamăn?

— Habar n-am. Când a plecat de la mine, nu dăduse nume nici unuia din ei.

— Dar numele lor nu figurau pe certificatele de naștere? întrebă

Tony.

— N-au existat certificate, spuse doamna Yancy.

— Cum așa?

— Copiii n-au fost înregistrați.

— Dar legea...

— Katherine a insistat ca gemenii să nu fie înregistrați. Plătea bine pentru ce cerea, așa că am ajutat-o.

— Și doctorul a devenit complice la această ilegalitate? Întrebă Tony.

— A primit o mie de dolari ca să asiste la naștere și ca să-și țină gura, răspunse bătrâna. O mie de dolari valorau pe vremea aceea mult mai mult decât acum. A fost plătit regește ca să încalce câteva reguli.

— Amândoi gemenii erau sănătoși? Întrebă Joshua.

— Erau slăbuți, răspunse doamna Yancy. Groaznic de piperniciți. Probabil fiindcă Katherine făcuse foame timp de luni de zile. Și din pricina corsetelor. Dar plângeau la fel de tare ca ceilalți nou-născuți. N-aveau probleme cu pofta de mâncare. Păreau destul de sănătoși, numai că erau mici.

— Cât timp a rămas Katherine la dumneavoastră? Întrebă Hilary.

— Aproape două săptămâni. A avut nevoie de acest răgaz ca să-și recapete puterile după o naștere atât de grea. Și era necesar ca bebelușii să se mai întremeze puțin.

— La plecare a luat amândoi copiii?

— Bineînțeles. Doar nu aveam creșă. Am răsuflat ușurată când a plecat.

— Știați că avea de gând să ducă numai unul la St. Helena? Întrebă Hilary.

— Am înțeles că așa intenționa. Da.

— A spus ce avea de gând cu celălalt băiat? Întrebă Joshua, preluând întrebările.

— Cred că voia să-l încredințeze spre adopție, răspunse doamna Yancy.

— *Credeți?* exclamă exasperat Joshua. Nu v-a interesat câtuși de puțin ce se putea întâmpla cu doi bebeluși neajutorați în mâinile unei femei cu evidente probleme psihice?

— Se însănătoșise.

— Prostii.

— Credeți-mă că, dacă ați fi întâlnit-o pe stradă, n-ați fi zis că suferă de ceva.

— Dar sub această aparență, pentru numele lui Dumnezeu...

— Era mama lor, răspunse înțepată doamna Yancy. Nu le putea face nici un rău.

— Nu aveți de unde ști cu certitudine, spuse Joshua.

— Ba *știam*, declară doamna Yancy. Întotdeauna am avut cel mai profund respect pentru maternitate și pentru dragostea de mamă. Dragostea de mamă poate face minuni.

Din nou, Joshua simți că-i vine s-o înșface de cocul din vârful capului.

— Katherine nu putea încredința copilul spre adopție, spuse Tony. Nu fără un certificat de naștere, prin care să poată dovedi că erau copiii ei.

— Fapt care implică o seamă de posibilități, care de care mai dezagreabile, preciză Joshua.

— Sinceră să fiu, mă uimiți, oameni buni, spuse doamna Yancy, clătinând din cap și scărpinându-și pisica. Întotdeauna vă duceți cu gândul la ce-i mai rău. În viața mea n-am întâlnit oameni mai pesimiști decât dumneavoastră. V-ați gândit că a lăsat copilul pe pragul unei case? Probabil, l-a abandonat la un orfelinat sau, poate, la o biserică,

Într-un loc în care ar fi fost găsit numaidecât și i s-ar fi acordat îngrijirea cuvenită. Îmi închipui că a fost adoptat de o pereche tânără și înstărită, crescut într-un cămin primitiv, în care s-a bucurat de afecțiune, educație aleasă și tot felul de avantaje.

În mansardă, în așteptarea înserării, plictisit, neliniștit, singur, temător, uneori apatic, alteori frenetic, Bruno Frye își petrecu o mare parte a după-amiezii de joi vorbind cu eul său mort. Spera să-și liniștească mintea zbuciumată, să-și recapete sentimentul finalității, însă nu făcea mari progrese în acest sens, sau chiar deloc. Decise că se va simți mai calm, mai fericit și mai puțin singur dacă se va putea uita în ochii celuiilalt, ca odinioară, când ședea privindu-se cu adorație vreme de un ceas sau chiar mai bine, comunicând atât de mult fără cuvinte, împărtășind aceleași gânduri, devenind din doi unul singur, o unică ființă. Își aminti cum, în baia lui Sally, cu numai o zi în urmă, când se oprise în fața oglinzii, luase propria-i imagine în oglindă drept celălalt eu al lui. Privind în ochii pe care-i crezuse a fi ai celuiilalt, se simțise minunat, fericit, liniștit sufletește. Acum dorea cu disperare să re trăiască acea stare de spirit. Cât de bine ar fi să poată privi în ochii *adevărați* ai celuiilalt eu, chiar dacă acum erau stinși și fără viață. Dar el însuși zăcea pe pat cu pleoapele strânse. Bruno atinse ochii celuiilalt Bruno, cel mort, dar ochii lui erau două globuri înghețate. Pleoapele nu se ridicau la îndemnul degetelor lui. Pipăi contururile ochilor închiși pe vecie și dădu de suturile ascunse din colțurile ochilor, mici noduri de ață care țineau pleoapele lipite. Emoționat la gândul de a vedea din nou ochii celuiilalt, Bruno se ridică și coborî în grabă scara, să caute niște lame și o forfecuță delicată de manichiură, ace, o croșetă și alte instrumente chirurgicale improvizate, care să-i poată fi de folos, ca să deschidă ochii celuiilalt Bruno.

Dacă Rita Yancy deținea și alte informații despre gemenii Frye, nici Hilary, nici Joshua nu avea șanse să mai scoată ceva de la ea. Din clipă în clipă unul din ei risca să spună ceva atât de usturător, de furios, de mușcător și de muștrător, încât bătrâna s-ar fi simțit jignită și i-ar fi dat afară din casă.

Tony își dădu seama că Hilary era profund tulburată de asemănările dintre propria-i copilărie chinuită și suferința lui Katherine. Pe Hilary o revoltau toate cele trei atitudini afișate de Rita Yancy: izbucnirile fals moralizatoare, scurtele momente de sentimentalism siropos, la fel de fals, și duritatea constantă și șocantă, care nu avea nimic neprefăcut.

Joshua suferea fiindcă își pierduse respectul de sine: lucrase pentru Katherine douăzeci și cinci de ani și nu sesizase nebunia liniștită care, cu siguranță, fierbea sub masca de placiditate, controlată cu grijă. Era scârbit de sine însuși, prin urmare mai irascibil decât de obicei. Și cum doamna Yancy se vădea a fi chiar și în împrejurări obișnuite genul de persoană pe care Joshua o disprețuia, răbdarea avocatului față de ea încăpea într-un degetar, nici acela plin.

Tony se ridică de pe canapea și se duse la taburetul din fața fotoliului în care ședea Rita Yancy. Se așeză pe taburet, explicându-i că voia să mângâie pisica. De fapt, schimbându-și locul, se postase între bătrână și Hilary, blocându-l efectiv pe Joshua, care avea aerul că era gata-gata s-o înșface pe doamna Yancy și s-o zgâlțâie. Taburetul era un loc propice din care să continue cu întrebările, pe un ton mai puțin oficial. În timp ce mângâia pisica albă, Tony continuă să discute cu

bătrâna, încercând să-i câștige bunăvoința, încântând-o, făcând apel la farmecul blând care era numai al lui și pe care-l folosisese în atâtea rânduri în munca de polițist.

În cele din urmă, o întrebă dacă la nașterea gemenilor constatase ceva ieșit din comun.

— Ceva ieșit din comun? repetă nedumerită doamna Yancy. Nu credeți că toată blestemăția asta a fost ieșită din comun?

— Aveți dreptate, încuviință el. Nu m-am exprimat prea clar. Voiam să știu dacă la nașterea propriu-zisă s-a constatat ceva deosebit, mă refer la dureri, la contracții, la starea inițială a gemenilor în momentul expulsiei, dacă a existat ceva anormal, ceva bizar.

Citi în ochii ei surpriza, apoi întrebarea păru să-i trezească o amintire.

— De fapt, *a existat* ceva neobișnuit, răspunse bătrâna.

— Dați-mi voie să ghicesc, o întrerupse Tony. Amândoi gemenii s-au născut cu căiță.

— Întocmai! De unde știți?

— Am presupus.

— Pe dracu'! Îl amenință cu degetul. Ești mai isteț decât lași să se vadă.

El se sili să-i zâmbească. Era nevoie de un efort, fiindcă Rita Yancy nu avea nimic care să-l îndemne la un zâmbet sincer.

— Amândoi s-au născut cu căiță, continuă ea. Aveau căpușoarele acoperite aproape în întregime. Bineînțeles că doctorul mai avusese de-a face cu asemenea cazuri. Dar după părerea lui, probabilitatea ca amândoi gemenii să aibă căițe era de una la un milion.

— Katherine a știut acest lucru?

— Despre căițe? La vremea aceea, nu. Delira din pricina durerii. Timp de trei zile a fost complet ieșită din minți.

— Dar mai târziu?

— Sunt convinsă că i s-a spus, răspunse doamna Yancy. Nu-i genul de lucru pe care să uiți să-l spui unei mame. De fapt... Îmi amintesc că i-am spus chiar eu. Da. Așa e. Acum, îmi amintesc foarte limpede. A fost fascinată. Știți, unii cred că pruncii născuți cu căiță sunt înzestrați cu al doilea văz.

— Așa credea și Katherine?

Rita Yancy se încruntă.

— Nu. Ea a spus că era semn rău, nu bun. Leo fusese fascinat de lucruri supranaturale și Katherine citise câteva cărți din colecția lui de literatură ocultă. Într-una dintre acele cărți scria că, dacă gemenii se nasc cu căițe, era... nu-mi amintesc exact cum s-a exprimat ea, dar nu era de bine. O prevestire funestă sau cam așa ceva.

— Semnul diavolului? întrebă Tony.

— Da! Întocmai!

— Deci Katherine credea că gemenii ei erau însemnați de un demon și că sufletele lor erau deja sortite osândei veșnice?

— Aproape uitasem despre asta, spuse doamna Yancy.

Privi fix dincolo de Tony, fără să vadă pe nimeni dintre cei prezenți în salon. Se întoarse în trecut și se sili să-și amintească...

Hilary și Joshua rămaseră deoparte, tăcuți, ca să n-o tulbure. Tony se liniști, văzând că amândoi îi recunoșteau autoritatea.

În cele din urmă, doamna Yancy răspunse:

— După ce Katherine mi-a spus că acele căițe erau semnul diavolului, s-a abținut de la alte comentarii. N-a vrut să mai pomenească un cuvânt pe tema asta. Timp de câteva zile a tăcut chitic. Ședea în pat, cu ochii în tavan, aproape nemișcată. Părea că se gândește intens la

ceva. Apoi, dintr-o dată, a început să se comporte atât de straniu, încât iar am ajuns să mă întreb dacă nu cumva trebuia totuși s-o trimit la balamuc.

— Delira și era violentă ca înainte? întrebă Tony.

— Nu, nu. De data aceasta, n-a făcut altceva decât să vorbească. Să rostească fel și fel de lucruri bizare, nebunești, obsedante. Mi-a spus că cei doi gemeni erau copiii unui demon. Că fusese violată de o creatură venită din iad, o creatură verde, acoperită de solzi, cu ochi imenși, limbă despicată și gheare lungi. Spunea că acel diavol venise din iad ca s-o oblige să-i poarte în pânțele copiii. Curată țicneală, nu? Se jura în fel și chip că acesta era adevărul. Ba chiar mi l-a descris pe demon. O descriere a naibii de sugestivă. Foarte amănunțită, foarte bine realizată. Când mi-a povestit cum o violase demonul, mi s-a făcut pielea de găină, deși știam că bate câmpii. Povestea era foarte convingătoare și plină de imaginație. La început, am crezut că glumește, că nu voia decât să se amuze pe socoteala mea, dar ea nu râdea, iar eu nu vedeam nimic de râs în toată tărășenia. I-am reamintit că-mi mărturisise totul despre Leo, dar a început să țipe la mine. Doamne, ce-a mai țipat! Am crezut c-o să-mi zboare geamurile țândări. A negat că ar fi spus așa ceva. A declarat că se simțea jignită. A fost atât de supărată pe mine că adusesem vorba de incest, atât de plină de sine, atât de înțepată, atât de hotărâtă să mă facă să-mi cer scuze... Încât, ei bine, nu mi-am putut stăpâni râsul. Asta a înfuriat-o și mai mult. Tot repeta că nu Leo era tatăl, deși amândouă cunoșteam la fel de bine adevărul. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să mă determine să cred că gemenii fuseseră zămisliti de un demon. Și vă spun sincer că juca teatru nemaipomenit de *bine!* Bineînțeles că n-am crezut o iotă. Toate tâmpeniile alea cu o creatură din iad care își făcuse mendrele cu ea... Ce idiotenii! Dar am început să mă întreb dacă nu cumva chiar începuse să creadă în ce spunea. Fiindcă părea absolut convinsă. Era de-a dreptul fanatică. Zicea că se teme ca ea și copiii să nu fie arși de vii dacă credincioșii aflau că se însoțise cu un demon. Mă implora să păstrez secretul. Ținea neapărat să nu spun nimănui despre căițe. Mi-a mărturisit că știa că amândoi gemenii purtau semnul diavolului între picioare. M-a implorat să nu dezvălui nici această taină.

— Între picioare? se miră Tony.

— Oh, o ținea una și bună, ca la balamuc, povesti Rita Yancy. Insista că amândoi copiii moșteniseră organele sexuale ale tatălui lor. Spunea că gemenii nu aveau sex omenesc, era convinsă că și eu remarcasem faptul, dar mă ruga din tot sufletul să nu spun nimănui. Ei bine, era de-a dreptul ridicol. Amândoi copiii aveau sexul absolut normal. Dar Katherine a continuat să bată câmpii despre demoni aproape două zile. Uneori părea, pur și simplu, isterică. Voia să știe câți bani îi cer ca să păstrez secretul despre demon. I-am spus că nu-i cer nici un sfanț pentru așa ceva, apoi am adăugat că m-aș mulțumi cu cinci sute de dolari pe lună, ca să nu suflu o vorbă despre Leo și despre toată povestea. Mă refer la povestea cea *adevărată*. Asta a mai liniștit-o puțin, dar a continuat să fie obsedată de chestia cu diavolul. Aproape ajunsesem la concluzia că, într-adevăr, credea în ceea ce spunea și mă bătea gândul să chem doctorul ca s-o consulte. Apoi s-a calmat. A părut că-și vine în fire. Sau, poate, s-a plictisit de gluma aceea. În orice caz, n-a mai suflat o vorbă despre demon. Din acel moment s-a purtat normal timp de vreo săptămână, până în ziua în care și-a luat copiii și a plecat.

Tony cugeta la cele auzite de la doamna Yancy.

Bătrâna mângâia pisica cea albă, ca o vrăjitoare alintându-și felina de lângă casă.

— Dar dacă...? se întrebă Tony. Dar dacă, dar dacă, dar dacă?
— Dar dacă ce? întrebă Hilary.
— Nu știu, răspunse el. Fragmentele enigmei par să se îmbine... dar totul pare atât de... incredibil. Poate că le-am așezat complet greșit. Trebuie să mă gândesc. Încă nu sunt sigur.
— Ei, mai aveți și alte întrebări? vru să știe doamna Yancy.
— Nu, răspunse Tony, ridicându-se de pe taburet. Nu-mi mai vine în minte nici o întrebare.
— Cred că am aflat ceea ce am vrut să știm, întări Joshua.
— Mai mult decât am fi bănuț, adăugă Hilary.
Doamna Yancy ridică pisica din poală și o puse pe podea, apoi se sculă din fotoliu.
— Am pierdut prea mult timp cu aiureala asta. De mult trebuia să fiu în bucătărie. Am treabă. În dimineața asta am copt patru tarte. Acum, trebuie să prepar umpluturile și să pun totul la cuptor. Îmi vin nepoții la masă și fiecareia îi place alt fel de plăcintă. Uneori scumpii de ei sunt o adevărată pacoste. Pe de altă parte, nu știu ce m-aș face fără ei.
Pisica sări deodată peste taburet și alergă pe traversă, pe lângă Joshua, apoi se refugie sub o masă din colț.
Chiar în clipa în care animalul ajunsese sub masă, casa începu să se legene. Două lebede de sticlă alunecară de pe un raft și căzură pe covorul gros, fără să se spargă. Două broderii de perete căzură și ele. Ferestrele zăngăniră.
— Cutremur, spuse doamna Yancy.
Podeaua se legăna ca puntea unui vas în toiul furtunii.
— N-aveți de ce să vă temeți, spuse doamna Yancy.
Mișcarea începu să-și piardă din intensitate.
Huruitul nemulțumit al pământului se potoli.
Casa rămase nemișcată.
— Vedeți? li se adresa doamna Yancy. S-a terminat.
Dar Tony simțea că se apropiau noi unde de șoc și nici una dintre ele nu avea vreo legătură cu cutremurele.

În cele din urmă, Bruno reuși să deschidă ochii celui alt eu. La început vederea lor îl tulbură profund. Nu mai erau ochii limpezi, de un albastru-cenușiu electrizant pe care îi știa și-i iubea. Erau ochii unui monstru. Umflați, moi, putreziți și protuberanți. Albul lor avea pete cafenii-roșcate de la sângele închegat în vasele plesnite. Irișii erau opaci, tulburi, mai puțin albaștri decât fuseseră în viață, mai curând de culoarea unei vânătaii urâte, întunecați și răniți.

Cu toate acestea, cu cât îi privea mai mult, cu atât deveneau mai puțin hidoși. La urma urmei, erau ochii celui alt eu, încă parte din el, aceiași ochi pe care-i cunoscuse mai bine decât pe oricare alții, aceiași ochi pe care-i iubise, în care avusese încredere și care, la rândul lor, îl iubiseră și se încrezuseră în el. Încercă să nu se uite *la* ei, ci *în* ei, dincolo de putreziciunea de la suprafață, în profunzime, acolo unde (adesea în trecut) stabilise legătura uimitoare și înfiorată cu cealaltă jumătate a sufletului lui. Acum, nu mai simțea nimic din vechiul miracol, fiindcă ochii celui alt Bruno nu-i mai întorceau privirea. Cu toate acestea, însuși faptul de a se uita adânc în ochii morți ai celui alt îi reînviau cumva amintirea unității absolute de odinioară dintre el și el însuși. Își aminti plăcerea totală și îmbătătoare, senzația de împlinire de a fi cu el însuși, doar el cu el însuși împotriva lumii, fără să se teamă de singurătate.

Se agăță de acea amintire, fiindcă amintirea era tot ce-i mai rămânea.

Rămase pe pat multă vreme, privind fix în ochii unui mort.

Avionul Cessna Turbo Skylane RG al lui Joshua Rhinehart zbura spre nord, despicând curentul de aer dinspre est și îndreptându-se spre Napa.

Hilary privea norii risipiți de dedesubt și dealurile îmbrăcate în culori palide de toamnă, care ondulau la câteva sute de metri sub plafonul de nori. Deasupra lor nu se vedea decât cerul de un albastru de cristal și dâra îndepărtată a unui avion militar cu reacție.

Depart, spre vest, un grup compact de nori negri-cenușii se întindea de la nord la sud cât vedeai cu ochii. Norii de furtună se apropiau ca niște corăbii gigantice sosite de pe mare. Până la căderea nopții, Napa Valley — de fapt, toată treimea nordică a statului, de la peninsula Monterey la granița cu statul Oregon — avea să cadă din nou pradă urgiilor cerului.

În primele zece minute după decolare, nici unul dintre ei nu scoase un cuvânt. Fiecare era preocupat de propriile-i gânduri sumbre și de propriile-i temeri.

Apoi Joshua spuse:

— Geamănul trebuie să fie dublura pe care-o căutăm.

— Nu există nici un dubiu, întări Tony.

— Așadar, Katherine nu și-a rezolvat problema omorând celălalt copil, adăugă Joshua.

— E limpede că nu, îl aprobă Tony.

— Dar *eu* pe care din ei l-am omorât? întrebă Hilary. Pe Bruno sau pe fratele lui?

— Va trebui să exhumăm cadavrul și să vedem ce putem afla, spuse Joshua.

Avionul intră într-un gol de aer. Se prăbuși peste șaptezeci de metri, ca și cum ar fi lunecat pe un tobogan uriaș, apoi se ridică din nou la altitudinea dinainte.

Când i se potoli senzația de gol din stomac, Hilary deschise din nou subiectul:

— Bun, haideți să discutăm toată povestea asta și să vedem dacă putem căpăta unele răspunsuri. Oricum, pe toți ne muncesc aceleași gânduri. Dacă Katherine nu l-a ucis pe fratele geamăn al lui Bruno, ca să poată păstra în continuare minciuna cu Mary Gunther, atunci ce *a făcut* cu el? Unde dracu' a fost în toți acești ani?

— Ei bine, rămâne teoria preferată a Ritei Yancy, răspunse Joshua, pronunțându-i numele în așa fel, încât să lase de înțeles că îi făcea silă să-i rostească numele chiar și când nu avea încotro. Poate că Katherine a lăsat unul din gemeni pe pragul unui orfelinat sau al unei biserici.

— Nu știu, interveni Hilary nu prea convinsă. Nu-mi place teoria asta... dar nu-mi dau seama exact de ce. E prea... comună... prea banală... prea romantică. La dracu'! Tot n-am găsit cuvântul potrivit. Nu știu cum să mă exprim. Pur și simplu, simt că Katherine n-a procedat așa. E prea...

— Prea simplu, spuse Tony. Exact cum povestea cu Mary Gunther era prea perfectă ca s-o pot accepta. Abandonarea unuia din gemeni ar fi fost modul cel mai rapid, mai simplu și mai sigur — deși nu și cel mai moral — de a-și rezolva problema. Dar oamenii nu aleg aproape niciodată calea cea mai rapidă, mai amplă și mai sigură. Mai ales când suferă de stresul de care suferea Katherine la plecarea din bordelul Ritei Yancy.

— Cu toate acestea, nu putem exclude complet această variantă, opină Joshua.

— Eu cred că da, îl contrazise Tony. Fiindcă, dacă acceptăm că fratele a fost abandonat și apoi adoptat de o familie, trebuie să găsim o explicație pentru reîntâlnirea dintre el și Bruno. Cum nașterea fratelui n-a fost înregistrată, nu exista nici o posibilitate de a se regăsi. Singura modalitate ca Bruno să-și reîntâlnească fratele ar fi fost printr-o simplă întâmplare. Chiar dacă suntem dispuși să acceptăm și o astfel de coincidență, tot va trebui să explicăm cum se poate ca geamănul să fi crescut în alt cămin, într-un mediu total diferit de al lui Bruno, fără s-o cunoască pe Katherine, și totuși să simtă aceeași ură neîmpăcată și aceeași spaimă cumplită față de ea.

— Nu-i deloc ușor, recunoscuse Joshua.

— Trebuie să explicăm de ce și cum geamănul a căpătat aceeași fire psihopată, aceleași halucinații paranoice care se potrivesc perfect cu ale lui Bruno, adăugă Tony.

Cessna înainta, huruind, spre nord.

Rafale de vânt zgâlțâiau micul aparat.

Timp de un minut toți trei rămaseră tăcuți în micul și costisitorul avion cu un singur motor, care zbura cu o sută cincizeci de kilometri la oră, consumând un galon de benzină la zece kilometri, și care arăta ca un cocon zburător, alb, roșu și gălbui.

— Ai câștigat, spuse Joshua într-un târziu. Nu găsesc nici o explicație. Nu văd cum putea să crească geamănul departe de Bruno, și totuși să capete aceeași boală psihică. E limpede că genetica nu explică astfel de lucruri.

— Atunci, ce vrei să spui? îl întrebă Hilary pe Tony. Că Bruno și fratele lui n-au fost despărțiți?

— Katherine i-a dus pe amândoi în casa ei din St. Helena, spuse Tony.

— Dar unde a fost celălalt geamăn în toți acești ani? se miră Joshua. Încuiat într-o debara sau ceva asemănător?

— Nu, răspunse Tony. Probabil că l-ai întâlnit de multe ori.

— Cum? Eu? Nu. Niciodată. Numai pe Bruno.

— Dar dacă... Dar dacă amândoi trăiau ca unul și același Bruno? Dacă apăreau... pe rând?

Joshua își luă ochii de la cerul din fața lui și-l privi pe Tony, clipind nedumerit.

— Vrei să spui că au jucat acest joc copilăresc vreme de patruzeci de ani? întrebă el neîncrezător.

— N-a fost un joc, răspunse Tony. Cel puțin, pentru ei n-a fost un joc. Probabil că pentru ei a fost o necesitate disperată și plină de riscuri.

— Nu înțeleg, spuse Joshua.

Hilary se întoarse spre Tony.

— Mi-am dat seama că la asta te gândeai când ai început s-o întreb pe doamna Yancy dacă gemenii s-au născut cu căițe și cum a reacționat Katherine la auzul veștii.

— Da, confirmă Tony. Faptul că Katherine tot repeta povestea cu demonul... acest amănunt mi-a oferit un element important al misterului.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Joshua, pierzându-și răbdarea. Nu mai fi atât de misterios. Vorbește odată clar, ca eu și Hilary să înțelegem.

— Iertați-mă. Într-un fel, gândeam cu voce tare. Tony se mișcă pe scaunul lui. OK, fiți atenți. Îmi va lua ceva timp. Va trebui s-o iau de la capăt... Ca să înțelegeți ce vreau să spun eu despre Bruno, va trebui s-o înțelegeți pe Katherine sau, cel puțin, s-o înțelegeți așa cum o înțeleg eu. Teoria mea pornește de la... o familie în care nebunia a fost... transmisă urmașilor vreme de cel puțin trei generații. Nebunia crește constant, ca

dobânda în bancă. Tony se foi din nou pe locul lui. Să începem cu Leo. Un tip extrem de autoritar. Ca să se simtă fericit, avea nevoie de control total asupra celorlalți. Este unul dintre motivele pentru care a reușit atât de bine în afaceri, dar și pentru care nu avea prea mulți prieteni. Știa cum să-și impună voința de fiecare dată și niciodată nu ceda câtuși de puțin. Mulți bărbați agresivi ca Leo abordează sexul cu totul altfel decât celelalte lucruri în viață, preferă să fie scutiți de orice răspundere când sunt în pat, să fie dominați, ca o schimbare față de viața lor de toate zilele. Dar numai în pat. Nu și Leo. Nici chiar în pat. Insista să fie el cel care domină, chiar și în viața sexuală. Îi plăcea să jignească și să umilească femeile, să le insulte, să le silească să facă lucruri neplăcute, să fie dur cu ele, ba chiar puțin sadic. Știm toate acestea de la doamna Yancy.

— E o mare deosebire între a plăti prostituate ca să-ți satisfacă cine știe ce pofte perverse și a abuza de propriul copil, obiectă Joshua.

— Însă noi știm că, în decursul anilor, a abuzat în repetate rânduri de Katherine, preciză Tony. Prin urmare, în ochii lui Leo deosebirea n-a fost chiar atât de mare. Probabil, o fi spus că abuzul față de fetele doamnei Yancy nu era un păcat, din moment ce le plătea, devenind deci proprietarul lor, cel puțin pentru un timp. Probabil că a fost un om cu un foarte pronunțat simț al proprietății... și cu o definiție extrem de liberă a ceea ce însemna "proprietate". O fi folosit același argument, același punct de vedere, pentru a justifica și ce-i făcuse lui Katherine. Un astfel de om consideră copilul drept una dintre proprietățile sale — copilul *meu*, în loc de *copilul* meu. Pentru el, Katherine era un obiect care, nefolosit, și-ar fi pierdut utilitatea.

— Mă bucur că nu l-am cunoscut pe ticălos, spuse Joshua. Dacă i-aș fi strâns vreodată mâna, cred că și acum m-aș simți mânjit.

— Ce vreau eu să spun, continuă Tony, este că, în copilărie, Katherine a fost prizonieră în propria ei casă, angajată într-o relație brutală cu un bărbat capabil de *orice* și că, în aceste condiții groaznice, nu a avut practic nici o șansă să-și mențină integritatea mentală. Leo era un tip plicticos, un adevărat pustnic, un monument de egoism, cu impulsuri sexuale foarte puternice și foarte perverse. Este posibil, ba chiar probabil, să nu fi avut numai probleme psihice. Se prea poate să fi fost nebun de-a binelea, cu mintea dusă, psihopat, rupt de realitate, însă capabil să-și ascundă starea psihică. Există o categorie de psihopați care își controlează cu strictețe închipuirile și care au capacitatea de a canaliza o bună parte din energia lor de nebuni spre activități acceptabile din punct de vedere social: capacitatea de a trece drept oameni normali. Această categorie de bolnavi psihici își manifestă nebunia într-un domeniu restrâns, de regulă privat. În cazul lui Leo, el se defula cumva cu prostituatele... și din plin cu Katherine. Trebuie să ne închipuim că nu abuza de ea doar fizic. Poftele lui depășeau aspectul pur sexual. Tânjea după control *absolut*. O dată ce a subjugat-o din punct de vedere fizic, probabil că nu i-a fost de ajuns până când n-a dominat-o sufletește, spiritual, apoi mental. Când a venit la bordelul doamnei Yancy, ca să nască pruncul tatălui ei, Katherine era la fel de nebună cum fusese Leo. Dar se pare că moștenise și autocontrolul tatălui, capacitatea lui de a trece drept om normal. Și-a pierdut această putere vreme de trei zile după naștere, apoi și-a revenit.

— Și-a mai pierdut controlul o dată, adăugă Hilary, în timp ce avionul se zgâlțâia traversând o zonă de turbulențe atmosferice.

— Da, încuviință Joshua. Când a afirmat în fața doamnei Yancy că fusese violată de un demon.

— Dacă teoria mea este corectă, continuă Tony, Katherine a suferit

schimbări importante după nașterea gemenilor. A trecut de la o stare psihotică gravă la una și *mai* gravă. Un nou gen de închipuiri a luat locul celor vechi. Fusesse capabilă să afișeze un calm de suprafață, în ciuda abuzurilor la care o supusese tatăl ei, în ciuda torturilor fizice și psihice pe care le îndurase, în ciuda faptului că purta în pânțe copilul lui și chiar în ciuda chinului de a-și strânge trupul cu corsetul zi și noapte vreme de atâtea luni, când legile firii făceau să i se îngroașe mijlocul. A reușit cumva să păstreze un aer de normalitate în tot acest timp. Dar după nașterea gemenilor, descoperirea că povestea cu copilul lui Mary Gunther nu-i mai putea fi de nici un folos a fost picătura care a umplut paharul. A cedat nervos, până când i-a încolțit în minte ideea că fusese violată de un demon. Știm de la doamna Yancy că pe Leo îl interesau științele oculte. Katherine citise unele dintre cărțile lui Leo. Aflase despre credința unora că gemenii născuți cu căițe sunt însemnați de diavol. Cum gemenii ei se născuseră cu căițe... a început să fabuleze. Iar ideea că fusese victima nevinovată a unei creaturi demonice care o siluise era foarte tentantă. O scutea de rușinea și vinovăția de a aduce pe lume copiii tatălui ei. Un alt secret care trebuia ascuns de ochii lumii, dar nu și de sine însăși. Nu mai era o rușine pentru care să fie nevoită să-și găsească scuze în permanență. Nimeni nu se aștepta ca o femeie de rând să țină piept unui demon înzestrat cu puteri supranaturale. Dacă ajungea să se convingă pe ea însăși că fusese violată de un monstru, atunci putea începe să se considere doar o victimă inocentă și nefericită.

— Dar a fost, oricum, o victimă, protestă Hilary. Victima tatălui ei. El și-a impus voința asupra ei, nu invers.

— Adevărat, încuviință Tony. Probabil că Leo a petrecut mult timp spălându-i creierul, încercând s-o facă să creadă că era vina ei, că ea era cea răspunzătoare pentru relația lor anormală. A transferat vinovăția asupra fiicei, obicei frecvent prin care un bolnav psihic încearcă să scape de propriu-i sentiment de vinovăție. Or, acest tip de comportament se potrivește cu personalitatea autoritară a lui Leo.

— Bine, acceptă Joshua, în timp ce zburau spre nord, avântându-se în cerul care se deschidea în fața lor. Sunt de acord cu tot ce ai spus până acum. Poate că lucrurile nu stau chiar așa, însă, cel puțin, se leagă, ceea ce, în cazul nostru, înseamnă un mare pas înainte. Deci Katherine a născut doi gemeni, și-a pierdut mințile timp de trei zile, apoi și-a recăpătat controlul, recurgând la o nouă închipuire, o nouă născocire a minții ei. Vârându-și în cap că fusese violată de un demon, putea uita că tatăl ei era, de fapt, vinovatul. Putea uita incestul și-și putea recăpăta, în parte, respectul de sine. De fapt, probabil că în viața ei nu s-a simțit atât de bine ca atunci.

— Întocmai, aprobă Tony.

— Doamna Yancy a fost singura persoană căreia Katherine i-a vorbit despre incest, spuse Hilary. Prin urmare, când a optat pentru noua închipuire, cea cu demonul, Katherine s-a grăbit să-i destăinuie doamnei Yancy "adevărul". Era neliniștită ca nu cumva doamna Yancy s-o considere o femeie îngrozitoare, o mare păcătoasă, și mai dorea ca doamna Yancy s-o creadă o simplă victimă a unei *creaturi* supranaturale, căreia nu-i putuse opune rezistență. De aceea a insistat atâta timp asupra acestei versiuni.

— Iar când doamna Yancy n-a crezut-o, continuă Tony, a hotărât să treacă povestea sub tăcere. Și-a imaginat că nici alții nu-i vor acorda crezare. Oricum, nu conta, fiindcă în mintea ei era convinsă că știe adevărul, acesta constând în povestea cu demonul. Era un secret mult mai ușor de păstrat decât cel cu Leo.

— Iar Leo murise cu câteva săptămâni mai înainte, adăugă Hilary,

așa că nu mai era lângă ea ca să-i amintească ceea ce uitase.

Joshua își luă o clipă mâinile de pe comenzile avionului și le șterse pe cămașă.

— Credeam că sunt mult prea bătrân și mult prea cinic ca să mai reacționez la o poveste de groază. Dar ceea ce aud mă face să-mi transpire palmele. Există o înspăimântătoare legătură între faptele enunțate de Hilary. Leo nu mai era acolo ca să-i amintească, însă ea avea nevoie de amândoi gemenii în preajmă, ca să-i confirme noua închipuire. Copiii erau o dovadă vie, și nu putea încredința pe nici unul din ei spre adopție.

— Exact, încuviință Tony. Faptul de a-i avea cu ea îi confirma închipuirea. Când se uita la cei doi copii perfect sănătoși, amândoi făpturi omenesti, vedea *cu adevărat* ceva deosebit la organele lor sexuale, cum îi spusese doamnei Yancy. În mintea ei le vedea altfel, le imagina, vedea ceva care i se părea a fi o dovadă că gemenii fuseseră zămisliti de un diavol. Copiii reprezentau o parte din noua și convenabila ei fantasmagorie. Spun "convenabilă", în comparație cu coșmarul pe care-l trăise până atunci.

Mintea lui Hilary lucra mai febril decât motorul avionului. Când înțelese la ce făcea aluzie Tony, interveni cu însuflețire.

— Prin urmare, Katherine a dus copiii în casa de pe stâncă. Totuși, trebuia să mențină și minciuna cu Mary Gunther, nu-i așa? Bineînțeles. În primul rând, ținea să-și apere reputația. Dar mai avea un motiv, mult mai important decât un nume fără pată. O psihoză își are rădăcinile în subconștient, dar, din câte înțeleg eu, închipuirile prin care un psihopat luptă cu tulburările lui interioare sunt mai curând produsul conștientului. Așadar... În timp ce Katherine credea în demon în mod conștient... În adâncurile subconștientului știa că, dacă se va întoarce la St Helena cu gemenii și toată povestea cu Mary Gunther va fi dată în vileag, vecinii își vor da seama într-un târziu că tatăl era Leo. Dacă ar fi avut de luptat cu asemenea rușine, n-ar mai fi fost în stare să susțină fantezia cu demonul, născocită de conștientul ei. Noile ei iluzii, mult mai convenabile, ar fi fost înlocuite de cele vechi, mult mai întunecate și mai chinuitoare. Astfel, ca să mențină pentru sine închipuirea cu demonul, trebuia să arate oamenilor numai un singur copil. În consecință, a dat gemenilor același nume. Le îngăduia să iasă în lume doar pe rând. Îi silea să ducă o singură viață.

— În cele din urmă, adăugă Tony, cei doi băieți au ajuns să se considere una și aceeași persoană.

— Stați așa, stați așa! îi rugă Joshua. Poate erau capabili să se dubleze unul pe celălalt și să trăiască în societate sub un singur nume, o singură identitate. Îmi vine foarte greu să cred, dar voi face un efort. Cu siguranță însă că, în particular, au continuat să fie două persoane distincte.

— Poate că nu, răspunse Tony. Avem dovezi că se considerau... o singură persoană în două trupuri.

— Dovezi? Ce dovezi? întrebă Joshua.

— Scrisoarea găsită în seiful băncii din San Francisco. În ea Bruno scria că *el* fusese ucis la Los Angeles. Nu că fratele lui ar fi fost ucis. Spunea că el, el însuși, fusese ucis.

— Cu scrisoarea nu poți dovedi nimic, îl contrazise Joshua. E opera unui nebun. N-are nici o logică.

— Într-un fel, *are*, îl contrazise Tony. Are logică din punctul de vedere al lui Bruno, *dacă* nu-și socotea fratele o persoană distinctă. Dacă vedea în geamăn o parte din el însuși, o prelungire a propriei ființe, nu o individualitate distinctă, atunci scrisoarea este foarte logică.

Joshua clătină din cap.

— Cu toate acestea, eu încă nu înțeleg cum ar putea fi determinați doi oameni să creadă că sunt una și aceeași ființă.

— Ai auzit de multe ori vorbindu-se despre dedublarea personalității, explică Tony. Doctorul Jekyll și domnul Hyde. Femeia a cărei poveste adevărată era relatată în *Cele trei fețe ale Evei*. A existat încă o carte despre o astfel de femeie. A fost best-seller în urmă cu câțiva ani. Titlul cărții era *Sybil*. Sybil avea șaisprezece personalități distincte. Ei bine, dacă am dreptate în privința celor întâmplătoare cu gemenii Frye, înseamnă că ei au căpătat o psihoză care reprezenta opusul dedublării de personalitate. Ei nu s-au... dedublat în patru, șase, opt sau optzeci. Dimpotrivă, ca urmare a teribilelor presiuni la care au fost supuși de mama lor, s-au... contopit din punct de vedere psihologic, s-au contopit într-o singură personalitate. Două individualități cu o singură personalitate, cu o singură conștiință, o singură imagine de sine, amândoi simțind și trăind identic. Probabil că fenomenul este unic și irepetabil, dar asta nu înseamnă că n-a fost posibil.

— Cei doi au socotit, practic, esențial să dezvolte personalități identice, pentru a putea trăi cu rândul în lumea din afara casei mamei lor, interveni Hilary. Chiar și deosebirile nesemnificative ar fi distrus mitul unui singur copil.

— Dar cum? întrebă Joshua. Ce le-a făcut Katherine? Cum i-a determinat să facă asta?

— Probabil că niciodată nu vom ști cu certitudine, răspunse Hilary. Dar am câteva bănuieli în legătură cu ceea ce e posibil să le fi făcut.

— Și eu, spuse Tony. Vorbește tu întâi.

Pe la mijlocul după-amiezii lumina intrată prin ferestrele dinspre est ale mansardei începu să pălească. Strălucirea ei se pierdea treptat — dispăruse raza de lumină modelată de forma ferestrei. Întunericul începea să se aștearnă încet-încet prin unghere.

Pe măsură ce umbrele înaintau pe podea, Bruno începu să se teamă că va fi surprins de întuneric. Nu putea aprinde nici o lampă, fiindcă nici una nu funcționa. În casă nu mai exista curent electric de cinci ani, de la prima moarte a mamei lui. Lanterna era inutilă, bateriile se consumaseră.

Încercă o vreme să lupte împotriva panicii, privind cum încăperea era învăluită de umbre cenușii și purpurii. Nu se temea să stea afară pe întuneric, fiindcă aproape întotdeauna răzbătea câte o lumină de la case, de la stâlpii de iluminat, de la mașinile aflate în trecere, de la stele, de la lună. Dar într-o cameră cufundată în beznă șoaptele și creaturile târâtoare reveneau, dublă tortură pe care trebuia s-o evite într-un fel.

Lumânări.

Mama lui avea întotdeauna în cămară, la intrarea în bucătărie, câteva cutii de lumânări lungi. Pentru orice eventualitate, în cazul unei pene de curent. Bruno era sigur că în cămară va găsi și chibrituri, peste o sută de chibrituri, într-o cutie rotundă de metal cu capac. Nu atinsese nici unul dintre aceste obiecte de când se mutase din casă. Nu luase nimic cu el, afară de câteva obiecte personale și câteva colecții de artă achiziționate de el însuși. Se aplecă să-l privească atent pe celălalt Bruno și spuse:

— Cobor o clipă la parter.

Ochii tulburi și pătați de sânge închegat îi răspunseră cu o privire fixă.

— Nu lipsesc mult, adăugă Bruno.

El însuși nu răspunse.

— Mă duc să aduc câteva lumânări, ca să nu rămân pe întuneric, spuse Bruno. Poți sta liniștit aici câteva minute până când mă întorc?

Celălalt eu rămase la fel de tăcut.

Bruno se duse la treptele dintr-un colț al mansardei. Treptele duceau într-un dormitor de la etajul al doilea. Scara nu era complet cufundată în întuneric, o parte din lumina din mansardă ajungea până aici. Dar, când deschise ușa din capătul de jos al scării, constată înmărmurit că în dormitor era întuneric beznă.

Obloanele.

Deschisese obloanele mansardei când se trezise pe întuneric în dimineața aceea, însă în restul casei ferestrele rămăseseră baricadate. Nu îndrăznise să le deschidă. Era puțin probabil ca spionii lui Katherine să ridice privirea și să remarce doar două obloane deschise la mansardă. Dar dacă ar aprinde lumina în toată casa, fără îndoială că spionii ar sesiza schimbarea și ar da năvală. Acum, casa arăta ca un mormânt învăluit de întunericul etern.

Rămase în picioare pe trepte, încercând să deslușească ceva în dormitorul întunecat, temându-se să facă un pas, cu urechile ciulite în așteptarea șoaptelor.

Nici un sunet.

Nici o mișcare.

Se gândi să se înapoieze în mansardă. Dar așa nu rezolva problema. Peste câteva ore avea să se lase noaptea și el nu va avea nici o lumină care să-l apere. *Trebuia* să-și croiască drum până la cămară și să găsească lumânările.

Fără prea mare tragere de inimă, intră în cel de al doilea dormitor, lăsând deschisă ușa care dădea spre scară, ca să profite de slaba rază de lumină lăptoasă din spatele și de deasupra lui. Două trepte. Apoi se opri.

Așteptă.

Ascultă.

Nici o șoaptă.

Luă mâna de pe clanță și străbătu grăbit dormitorul, pipăind în drum mobilierul.

Nici o șoaptă.

Ajunse la altă ușă și intră în coridorul de la etajul al doilea.

Nici o șoaptă.

O fracțiune de secundă, cum stătea în întunericul de catifea, nu-și aminti dacă trebuia s-o ia la stânga sau la dreapta, ca să ajungă la scările care duceau la parter. Apoi se orientă și porni spre dreapta, cu brațele întinse în față și cu degetele răsfirate, ca un orb.

Nici o șoaptă.

Ajunse la trepte și fu cât pe ce să calce în gol. Podeaua se deschisese brusc în fața lui. Reuși să împiedice căderea, aplecându-se spre stânga și agățându-se de balustrada invizibilă.

Șoapte.

Agățat de balustradă, fără să vadă la un pas, își ținu respirația, cu capul aplecat într-o parte.

Șoapte.

Șoapte venind după el. Țipă și coborî scara, poticnindu-se ca un om beat. Își desprinse degetele de balustradă, își pierdu echilibrul, își flutură brațele prin aer, se împiedică și căzu pe palier, cu fața în covorul mucegăit, cu piciorul stâng săgetat de durere, o durere ca un fulger care stârnea ecouri surde în carnea lui. Își înălță capul, auzi șoaptele din ce în ce mai aproape și se ridică, scâncind înspăimântat, coborî grăbit,

șchiopătând, următorul rând de scări, se poticni când ajunse la parter și privi în urmă. Încercând să străpungă întunericul, auzi șoaptele năpustindu-se asupra lui, transformate într-un șuierat asurzitor. Urlă — *Nu! Nu!* — și porni spre capătul îndepărtat al casei, pe coridorul de la etajul întâi, spre bucătărie, șoaptele îl ajunseră din urmă, năvăliră asupra lui, de deasupra, de dedesubt, din toate părțile, o dată cu creaturile — sau *creatura* aceea oribilă și târâtoare, una sau mai multe, nu știa precis, — porni, șchiopătând, spre bucătărie, lovindu-se când de un perete, când de celălalt, plesnindu-se și scuturându-se, încercând cu disperare să alunge acele creaturi, se izbi de ușa batantă a bucătăriei, care îi făcu loc să treacă, pipăi pereții, aragazul, frigiderul, dulapurile, chiuveta, până ajunse la ușa de la cămară, cu creaturile târându-se pe trupul lui, împresurat de șoapte, urlând, urlând din răputeri. Dădu de perete ușa de la cămară, de unde îl izbi o duhoare insuportabilă, intră înăuntru, în ciuda mirosului respingător, și-și dădu seama că nu va reuși să găsească lumânările și chibriturile doar pipăind borcane și conserve, se răsuci pe călcâie, se întoarse în bucătărie, ținând, scuturându-se, alungând de pe obraz *creaturile* care încercau să i se vâre în nas și în gură, găsi ușa exterioară care dădea spre veranda din spatele casei, bâjbâi la zăvoarele întepenite, reuși să le urnească din loc și zvârli ușa de perete.

Lumină.

Lumina cenușie de după-amiază, coborând pieziș dinspre asfințit pe pantele munților Mayacamas, inundă bucătăria prin ușa deschisă.

Lumina.

Rămase un timp în prag, lăsându-și trupul inundat de acea minunată lumină. Era learcă de transpirație. Răsufla greu și întretăiat.

Când, în sfârșit, se liniști, se întoarse în cămară. Duhoarea aceea grețoasă venea de la borcane și conserve vechi, care se umflaseră și plesniseră, împrăștiindu-și conținutul peste alte alimente alterate, de care se prinsese mușgai verde-gălbui și negricios. Încercând pe cât posibil să evite acea mizerie, găsi lumânările și cutia de chibrituri.

Chibriturile erau încă uscate și bune. Încercă unul, ca să fie sigur. Flacăra țâșni ca un adevărat balsam pentru sufletul lui.

La vest de avionul Cessna care se îndrepta spre mieznoapte, la altitudinea de nouă sute de metri, nori de furtună se apropiau neînduplecați dinspre Pacific.

— Cum? întrebă Joshua. Cum a reușit Katherine să-i facă pe gemeni să gândească, să se poarte și să *fie* una și aceeași persoană?

— După cum spuneam, răspunse Hilary, probabil că niciodată nu vom ști exact ce s-a întâmplat. Mie mi se pare că și-a proiectat închipuirile asupra lor încă din ziua în care i-a adus acasă, cu mult înainte ca ei să crească îndeajuns de mari ca să-i înțeleagă vorbele. În decursul anilor le-a repetat de sute, poate de mii de ori, că erau fiii unui demon. Le-a spus că se născuseră cu căițe și le-a explicat semnificația acestui fapt. Le-a spus că organele lor sexuale se deosebeau de cele ale altor băieți. Probabil, le-a mai spus că, dacă lumea ar afla adevărul despre ei, i-ar ucide. Când s-au făcut destul de mari ca să-și pună întrebări legate de toate aceste lucruri, probabil aveau creierele atât de spălate, încât *nu se mai puteau* îndoii de versiunea mamei lor. Probabil căpătaseră deja aceeași psihoză și aveau aceleași închipuiri. Trebuie să fi fost amândoi extrem de speriați, de înspăimântați să nu se afle ce era cu ei, să nu fie omorâți. Spaima înseamnă stres. Iar acest stres le-a făcut sufletele extrem de maleabile. Eu am impresia că acest stres colosal, exercitat permanent, timp îndelungat, a creat exact atmosfera necesară

ca cele două personalități să se contopească într-una singură, așa cum sugera Tony. Stresul constant și prelungit în sine n-a *determinat* această contopire, dar a creat condițiile favorabile pentru producerea ei.

— Din înregistrările ascultate azi-dimineață în biroul doctorului Rudge, am aflat că Bruno știa că el și fratele lui se născuseră cu căițe, spuse Tony. Știm că era la curent cu superstiția legată de acest rar fenomen. Din tonul vocii lui, cred că putem presupune, fără a greși prea mult, că și el credea, la fel ca mama lui, că purta semnul diavolului. Există și alte dovezi care duc la aceeași concluzie. De pildă, scrisoarea din seif. Bruno scria acolo că nu putea cere poliției să-l apere de mama lui, fiindcă atunci poliția ar descoperi adevărul despre el și taina ascunsă timp de atâția ani. În scrisoare Bruno afirma că, dacă lumea ar afla cine este, l-ar ucide cu pietre. Se credea fiul unui diavol. Sunt convinși de asta. Și-a însușit închipuirile psihopate ale lui Katherine.

— Bine, încuviință Joshua. Poate că amândoi gemenii credeau în fantasmagoria cu demonul, fiindcă niciodată nu li s-a oferit șansa de a *nu* crede. Totuși, acest lucru nu explică de ce sau cum i-a modelat Katherine într-o singură persoană, cum i-a determinat să... să se contopească din punct de vedere psihologic, cum spuneai adineauri.

— Răspunsul la întrebarea *de ce* e mult mai simplu, spuse Hilary. Câtă vreme gemenii s-ar fi considerat personalități distincte, între ei ar fi existat deosebiri, fie ele și minore. Cu cât mai numeroase ar fi fost aceste deosebiri, cu atât mai mare era riscul ca unul din ei să dea în vileag, din întâmplare, întreaga mascaradă. Cu cât reușea să-i facă să gândească, să se comporte, să vorbească și să reacționeze identic, cu atât ea se afla mai în siguranță.

— Cât despre răspunsul la întrebarea *cum?*, interveni Tony, nu trebuie să uiți că Katherine știa cum se subjugă și cum se modelează mintea cuiva. În definitiv, mintea ei fusese subjugată și modelată de un maestru, Leo. Leo folosea toate mijloacele posibile ca s-o transforme în ceea ce dorea el, iar Katherine învățase, fără voia ei, câte ceva din toată această experiență. Tehnici de tortură fizică și psihologică. Probabil că ar fi putut scrie și o carte pe această temă.

— Pentru a-i face pe gemeni să gândească ca o singură persoană, spuse Hilary, era necesar să-i trateze ca pe una și aceeași persoană. Cu alte cuvinte, trebuia să dea ea tonul. Să le ofere același fel de afecțiune, dacă se poate vorbi de așa ceva. Să-i pedepsească pe amândoi pentru faptele unuia singur, să-i răsplătească pe amândoi pentru un lucru bun făcut de unul din ei, să trateze două trupuri ca și cum ar fi avut una și aceeași minte. Trebuia să li se adreseze ca și cum ar fi fost o singură persoană, nu două.

— Și de fiecare dată când sesiza o scânteie de individualitate, fie îi silea pe amândoi să adopte acel comportament, fie îl elimina la cel care-l manifestase. În plus, probabil că modul de adresare a avut o mare importanță, adăugă Tony.

— Modul de adresare? repetă perplex Joshua.

— Da, încuviință Tony. Poate, vi se va părea extrem de bizar. Poate, chiar absurd. Dar ceea ce ne modelează este, în primul rând, înțelegerea și folosirea limbajului. Limbajul este modul în care exprimăm fiecare idee, fiecare gând. O gândire neglijentă conduce la o folosire neglijentă a limbajului. Dar și reciprocă este la fel de adevărată: limbajul confuz duce la o gândire confuză. E un postulat de bază al semanticii. Prin urmare, pare logic să presupunem că o utilizare distorsionată și selectivă a pronumelui a condus la o imagine de sine distorsionată selectiv, imagine pe care Katherine dorea ca gemenii să și-o însușească. De exemplu, când gemenii vorbeau unul cu celălalt, este posibil să nu le fi îngăduit să

folosească pronumele "tu". Fiindcă "tu" reprezintă ideea de altă persoană. Dacă gemenii au fost siliți să se considere *o singură* ființă, probabil că pronumele "tu" a fost complet exclus din exprimarea lor. Nici unul din cei doi Bruno nu putea să se adreseze celuilalt spunând, de pildă: "Ce-ar fi să jucăm, tu și eu, o partidă de monopoly?" În loc de asta, probabil că spuneau ceva de genul: "Ce-ar fi să jucăm eu și cu mine o partidă de monopoly?" Fără îndoială că, vorbind despre el și fratele lui geamăn, nu folosea pronumele "noi" și "nouă", fiindcă acestea indică cel puțin *două* persoane. Probabil că folosea "eu și cu mine însumi" când voia să spună "noi". Mai mult decât atât, când unul din gemeni îi vorbea lui Katherine despre fratele lui, sunt sigur că nu avea voie să folosească pronume ca "el" sau "lui". Acestea reprezintă aceeași idee de persoană exterioară vorbitorului. Vi se pare complicat?

— Mi se pare dement, răspunse Joshua.

— Așa și este, confirmă Tony.

— Dar e prea mult. E țicneală în toată regula.

— Bineînțeles că e țicneală, încuviință Tony. Vorbim aici de o stratagemă a lui Katherine, iar Katherine nu era în toate mințile.

— Dar cum a reușit să le impună toate aceste reguli bizare despre obiceiuri, comportamente, atitudini, pronume și dracu' mai știe ce?

— În același fel în care impui reguli obișnuite unor copii obișnuiți, răspunse Hilary. Dacă fac ceea ce trebuie, îi răsplătești. Dacă nu, îi pedepsești.

— Ca să faci niște copii să se comporte atât de nefiresc pe cât pretindea Katherine de la gemeni, pentru a-i determina să renunțe complet la individualitatea lor, pedeapsa trebuie să fi fost de-a dreptul monstruoasă, opina Joshua.

— Noi știm că *a fost*, într-adevăr, monstruoasă, confirmă Tony. Toți trei am ascultat înregistrarea doctorului Rudge de la ultima ședință de terapie a lui Bruno, când a fost supus hipnozei. Dacă vă mai amintiți, Bruno spunea că mama lui îl pedepsea ducându-l într-o hrubă întunecoasă din pământ — repet cuvintele lui — "atunci când nu gândeam și nu mă purtam ca unul singur". După părerea mea, voia să spună că, dacă refuzau să gândească sau să se comporte ca o singură persoană, el și fratele lui erau închiși în acel loc întunecos. Katherine îi încuia ore întregi într-o hrubă în care exista ceva viu, ceva care se târa pe trupurile lor. Orice li s-a întâmplat în acea încăpere sau hrubă... a fost atât de îngrozitor, încât decenii la rând au avut coșmaruri în fiecare noapte. Dacă a lăsat o impresie atât de puternică timp de atâția ani, așa spune că era o pedeapsă suficient de cumplită pentru a acționa ca un instrument de spălare a creierelor. Îndrăznesc să afirm că Katherine a reușit întocmai ceea ce și-a propus cu gemenii: să-i contopească într-o singură ființă.

Joshua privea fix cerul din fața lui.

În cele din urmă, spuse:

— Când s-a întors de la bordelul doamnei Yancy, problema ei a fost să-i facă pe gemeni să treacă drept copilul despre care vorbise, păstrând astfel minciuna despre orfanul lui Mary Gunther. Dar ar fi putut obține același rezultat încuind pe unul din frați, ținându-l în casă și lăsându-l numai pe celălalt să iasă în lume. Ar fi fost o cale mai rapidă, mai simplă, mai ușoară, mai sigură.

— Știm cum sună Legea lui Clemenza, spuse Hilary.

— Adevărat, încuviință Joshua. Legea lui Clemenza: Puțini sunt cei care aleg calea cea mai rapidă, mai simplă, mai ușoară și mai sigură.

— În plus, adăugă Hilary, poate Katherine n-a avut inima să țină unul din băieți încuiat în permanență, în timp ce celuilalt i se îngăduia să ducă

o viață cât de cât normală. După toate suferințele la care fusese supusă, poate exista o limită a suferinței la care își supunea copiii.

— Mie mi se pare că i-a făcut să sufere cumplit! exclamă Joshua. I-a făcut să-și piardă mințile!

— Din întâmplare, da, încuviință Hilary. Dar nu aceasta a fost intenția ei. Și-a închipuit că făcea ceea ce era mai bine pentru ei, însă cu starea ei mentală, nu avea cum să *știe* ce era mai bine pentru ei.

Joshua oftă obosit.

— E o teorie foarte îndrăzneată.

— Nu chiar, îl contrazise Tony. Se potrivește cu faptele pe care le cunoaștem.

Joshua încuviință din cap.

— De fapt, și eu cred că așa a fost. Adică, în cea mai mare parte. Aș vrea ca toți ticăloșii din piesa asta să fie cu adevărat ticăloși demni de dispreț. Mi se pare cumva nedrept să-i compătimesc atât de mult.

După ce aterizară la Napa, sub cerul care se întuneca rapid, se duseră direct la biroul șerifului de comitat și-i povestiră lui Peter Laurenski tot ce aflaseră. La început, acesta îi privi cu gura căscată, ca și cum ar fi avut în fața lui trei nebuni, apoi treptat ajunse să le dea crezare, deși cu greu, neputându-și stăpâni uimirea. Manifestă o succesiune de reacții, o transformare de stări de spirit pe care Hilary se aștepta s-o întâlnească deseori în zilele care urmau.

Laurenski telefonă la secția de poliție din Los Angeles. Află că FBI-ul luase deja legătura cu poliția din Los Angeles în privința fraudei bancare de la San Francisco, în care fusese implicată dublura lui Bruno Frye, caz recunoscut acum ca fiind sub jurisdicția poliției din Los Angeles. Noutatea adusă de Laurenski consta în faptul că suspectul nu era cineva care doar semăna cu Frye, ci însuși Frye, deși Frye murise și fusese îngropat în cimitirul din Napa Valley. Laurenski informă poliția din Los Angeles că avea motive să creadă că cei doi Bruno ucisese, pe rând, femei și că în ultimii cinci ani comiseseră o serie de crime în nordul statului, deși pentru moment nu putea aduce dovezi incontestabile și nici referiri la cazuri specifice. Până în prezent, existau numai dovezi circumstanțiale: o interpretare oribilă, dar logică a scrisorii din seif, în lumina recentelor descoperiri despre Leo, Katherine și despre gemeni, faptul că amândoi gemenii încercaseră s-o ucidă pe Hilary, faptul că unul din ei îl acoperise pe celălalt cu o săptămână în urmă, când Hilary fusese atacată prima oară, ceea ce demonstra complicitate la tentativă de asasinat, în sfârșit, convingerea împărtășită de Hilary, Tony și Joshua că ura lui Bruno împotriva mamei lui era atât de puternică și dementă, încât el n-ar șovăi să ucidă oricare altă femeie, dacă i s-ar părea că este mama lui, revenită la viață într-un alt trup.

În timp ce Hilary și Joshua ședeau pe bancheta cu spătar care ținea loc de canapea și beau cafea adusă de secretara șerifului Laurenski, Tony luă telefonul și, la rugămintea lui Laurenski, vorbi cu doi dintre superiorii lui de la Los Angeles. După toate aparențele, felul în care îl susținu pe Laurenski și modul în care coroboră datele se dovediră eficiente, întrucât convorbirea se încheie cu promisiunea autorităților din Los Angeles de a lua imediat măsuri la fața locului. Pornind de la presupunerea că psihopatul va supraveghea casa lui Hilary, poliția din Los Angeles acceptă să posteze oameni în zonă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

O dată asigurată cooperarea poliției din Los Angeles, șeriful redactă rapid o notificare cu principalele date ale cazului, notificare care urma a

fi distribuită tuturor instituțiilor legii din nordul Californiei. Înștiințarea cuprindea și cererea oficială de furnizare a informațiilor legate de orice cazuri de asasinat rămase nerezolvate în ultimii cinci ani și având drept victime brunete tinere și frumoase, cu ochi căprui, din alte jurisdicții decât a lui Laurenski, îndeosebi crime cu decapitări, mutilări sau dovezi de fetișism al sângelui.

Urmărindu-l pe șerif cum dădea dispoziții subordonaților și funcționarilor și gândindu-se la câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, Hilary avu sentimentul că totul se mișca prea repede, ca un vârtej, și că acest vârtej încărcat de surprize și taine cumplite, ca o tornadă purtând în aer bulgări de pământ și obiecte sfărâmate, o ducea către o prăpastie pe care încă n-o putea vedea, dar în care risca să fie aruncată. Ar fi vrut să întindă amândouă mâinile, să poată stăpâni timpul, să-l încetinească, să-l oprească, să se odihnească vreo câteva zile, să se gândească la cele aflate, ca să poată urmări ultimele evoluții ale misterului Frye cu mintea limpede. Era convinsă că această grabă nu era prudentă, ba, poate, chiar fatală. Dar mecanismul legii, o dată pus în funcțiune și pornit la treabă, nu mai putea fi oprit. Iar timpul nu putea fi ținut în frâu ca un cal nărăvaș.

Spera să nu existe nici o prăpastie în fața ei.

La ora 5:30, după ce pusese în mișcare mecanismul de aplicare a legii, șeriful Laurenski, ajutat de Joshua, începu să dea telefoane, căutând un judecător. Găsiră unul, pe judecătorul Julian Harwey, care se arătă fascinat de cazul Frye. Harwey înțelese necesitatea de a recupera cadavrul și de a-l supune unor repetate teste, în scopul identificării. Dacă era arestat cel de al doilea Bruno și dacă reușea cumva să treacă de controlul psihiatric — lucru puțin probabil, dar nu imposibil — procurorul avea nevoie de dovezi că existase un cuplu de gemeni identici. Harwey acceptă să semneze un ordin de exhumare și la ora 6:30 șeriful se afla deja în posesia hârtiei.

— Groparii nu vor putea deschide mormântul pe întuneric, spuse Laurenski. Dar am să-i pun să sape mâine în zori.

Mai vorbi la telefon cu câteva persoane, cu directorul cimitirului din Napa Valley, unde era îngropat Frye, cu procurorul comitatului, care urma să supravegheze exhumarea, și cu Avril Tannerton, antreprenorul de pompe funebre, ca să aranjeze transportul cadavrului până la laboratorul patologic al procurorului și înapoi.

Când, într-un târziu, șeriful puse receptorul în furcă, Joshua spuse:

— Îmi închipui că vei dori să percheziționezi casa Frye.

— Fără îndoială, încuviință Laurenski. Vrem să găsim dovezi că acolo n-a trăit numai un singur om. Iar dacă Frye într-adevăr a ucis și alte femei, cred că n-ar fi rău să mergem și în casa de pe stâncă.

— Putem percheziționa casa nouă oricând dorești, îl asigură Joshua. Dar în casa veche nu există lumină electrică. Va trebui să așteptăm până la ziuă.

— OK, acceptă Laurenski. Însă la casa din vie aș vrea să arunc o privire chiar în astă-seară.

— Acum? întrebă Joshua, ridicându-se de pe bancheta cu spătar.

— Nici unul din noi n-a cinat, spuse Laurenski. Mai devreme, înainte ca cei trei să fi ajuns la jumătatea povestirii despre datele aflate de la doctorul Rudge și Rita Yancy, șeriful telefonase soției, ca s-o anunțe că va ajunge acasă foarte târziu. Haideți să îmbucăm ceva la cafeneaua de după colț. Apoi putem porni spre casa lui Frye.

Înainte de a pleca la restaurant, Laurenski îi spuse subordonatului din tura de noapte unde putea fi găsit și-i ceru să-l anunțe dacă va primi vești de la poliția din Los Angeles, în legătură cu arestarea celui de al

doilea Bruno Frye.

— Nu va fi prea ușor, spuse Hilary.

— Cred că are dreptate, întări Tony. Bruno a ascuns acest secret teribil vreme de patruzeci de ani. O fi el nebun, dar îl duce mintea. Poliția din Los Angeles nu va pune mâna pe el cu una, cu două. Vor fi nevoiți să se joace cu el de-a șoarecele și pisica multă vreme până să-l încolțească, în sfârșit.

Când începuse să se lase întunericul, Bruno închisese din nou obloanele mansardei.

Acum, pe fiecare noptieră erau lumânări. Pe comodă alte două. Flăcările gălbui și jucăușe făceau să danseze umbre pe pereți și pe tavanul încăperii.

Bruno știa că ar trebui deja să plece în căutarea lui Hilary-Katherine, dar nu avea puterea să se ridice și să plece. Amâna mereu momentul.

Îi era foame. Deodată își aduse aminte că nu mâncase din ajun. Stomacul îi ghiorăia de foame.

Rămase un timp pe pat, lângă cadavrul cu ochii larg deschiși, încercând să decidă dacă să se ducă să caute ceva de mâncare. Câteva conserve din cămară nu se umflaseră și nu plesniseră, însă el era convins că tot ce se găsea pe acele rafturi era alterat și toxic. Aproape o oră se luptă cu foamea, încercând să-și imagineze unde ar putea găsi ceva de mâncare, fără a fi văzut de spionii lui Katherine. Spionii erau pretutindeni. Căteaua și spionii ei. Pretutindeni. Încă avea mintea încețoșată și, în ciuda foamei, nu reușea să se concentreze asupra ideii de mâncare. Într-un târziu, își aminti că existau alimente în casa de la vie. Probabil că laptele se alterase în săptămâna care trecuse, iar pâinea se întărise. Dar cămara era plină de hrană conservată, frigiderul era ticsit cu brânzeturi și fructe, iar în congelator avea înghețată. Gândul la înghețată îl făcu să suradă ca un copil.

Atras de perspectiva înghețatei și sperând că o cină bună îl va face să-și recapete energia necesară ca să înceapă s-o caute pe Hilary-Katherine, coborî din mansardă și străbătu casa, cu o lumânare în mână. Ieși din casă, suflă în lumânare și o vârî în buzunarul hainei. Coborî treptele șubrede ale scării de pe stâncă și porni prin via învăluită în întuneric.

Zece minute mai târziu, ajunse în casa lui, scăpără un chibrit și aprinse din nou lumânarea, temându-se să nu atragă atenția dacă aprindea lumina electrică. Dintr-un sertar de lângă chiuveta din bucătărie scoase o lingură, luă din congelator o cutie mare de carton cu înghețată de ciocolată, se așeză la masă și, timp de un sfert de oră, luă linguri mari de înghețată direct din cutie și le mâncă zâmbind, până când simți că nu mai putea lua nici o înghițitură.

Lăsă lingura în cartonul pe jumătate plin, puse înghețata la loc în congelator și-și aduse aminte că trebuia să împacheteze niște conserve, ca să le ia cu el în casa de pe stâncă. Era posibil să n-o găsească pe Hilary-Katherine zile în șir și nu voia să fie pus în situația de a se furișa până aici de fiecare dată când trebuia să mănânce. Mai curând sau mai târziu, căteaua se va gândi să-și trimită câteva iscoade ca să supravegheze casa și atunci îl vor prinde. Dar nu-l va căuta niciodată în casa de pe stâncă, nici într-un milion de ani, prin urmare acolo trebuia să-și care proviziile.

Se duse în dormitorul mare, luă din debara o valiză încăpătoare, o cără în bucătărie și o umplu cu conserve de piersici, pere, felii de mandarine, borcane cu unt de arahide, măslina, două feluri de jeleu —

fiecare borcan înfășurat în șervețele, ca să nu se spargă — și cutii cu crenvurști mici vienezii. După ce termină de împachetat, valiza era extrem de grea, dar el era suficient de musculos ca s-o poată transporta.

Nu mai făcuse duș din noaptea precedentă, de când plecase de la Sally, și se simțea murdar. Nu suferea murdăria, fiindcă de câte ori era murdar îi veneau cumva în minte șoaptele și târătoarele oribile din hruba de sub pământ. Decise că putea risca să facă repede un duș, înainte de a duce proviziile în casa de pe stâncă, chiar dacă astfel rămânea gol și vulnerabil timp de câteva minute. În timp ce străbătea salonul, îndreptându-se spre dormitor, auzi mașini apropiindu-se pe drumul dintre vii. Motoarele răsunau nefiresc de tare în liniștea adâncă a podgoriilor.

Bruno alergă la o fereastră din față, dădu draperia puțin deoparte și se uită afară.

Două mașini. Patru faruri. Urcau povârnișul care dădea în luminiș.

Katherine.

Căteaua!

Căteaua și prietenii ei. Prietenii ei morți.

Îngrozit, alergă în bucătărie, înșfăcă valiza, stinse lumânarea din mână și o vârî în buzunar. Se strecură afară pe ușa din dos și porni grăbit pe aleea din spatele casei, pierzându-se la adăpostul viței-de-vie, chiar când mașinile opreau în fața casei.

Ghemuit, cu valiza grea în mână, conștient de riscul celui mai neînsemnat zgomot, Bruno înaintă printre araci. Ocoli casa până când putu vedea mașinile. Lăsă jos valiza și se lungi lângă ea, lipindu-se de pământul umed și contopindu-se cu umbrele nopții. Urmări persoanele care coborau din mașini, cu inima bătând tot mai năvalnic pe măsură ce recunoștea figurile.

Șeriful Laurenski și ajutorul lui. Deci și poliția se număra printre morții vii! Nici nu-i trecuse prin minte.

Joshua Rhinehart. Vasăzică și bătrânul avocat făcea parte din conspirație! Și el era unul dintre prietenii din iad ai lui Katherine.

Apoi Katherine *în persoană*! Căteaua. Căteaua în trupul ei cel nou și zvelt. Și omul din Los Angeles.

Toți intrară în casă.

În camere se aprinseră pe rând luminile.

Bruno încercă să-și amintească dacă lăsase vreun semn că fusese acolo. Poate câțiva stropi de ceară de la lumânare. Dar picăturile de ceară deja se întăriseră și se răciseră. Intrușii nu aveau de unde ști dacă ceara era proaspătă sau veche. Lăsase lingura în cartonul cu înghețată, dar și asta se putea întâmpla cu multă vreme în urmă. Har Domnului că nu făcuse duș! Apa de pe jos și prosopul umed l-ar da de gol. Dacă ar descoperi un prosop folosit nu de mult, ceilalți ar înțelege imediat că el se întorsese la St. Helena și și-ar intensifica cercetările.

Se ridică în picioare, săltă valiza și porni cât putu de repede prin vie. Se îndreptă spre nord, spre cramă, apoi spre vest, în direcția stâncii.

Niciodată nu-l vor căuta în casa de pe stâncă. Nici într-un milion de ani. Acolo se afla în siguranță, fiindcă ei își închipuiau că-i era prea frică să se ducă acolo.

Dacă se ascundea în mansardă, avea timp să se gândească, să-și facă planuri, să se organizeze. Nu îndrăznea să se pripească. În ultima vreme, de când cealaltă jumătate a lui murise, nu gândise prea limpede și nu îndrăznea să facă vreo mișcare împotriva lui Katherine înainte de a se pregăti pentru toate eventualitățile.

Acum știa cum s-o găsească. Prin Joshua Rhinehart.

Putea pune mâna pe ea oricând dorea. Dar, mai întâi, avea nevoie

de timp, ca să-și făurească un plan fără fisuri. Abia aștepta să se înapoieze în mansardă și să discute planul cu el însuși.

Laurenski, adjunctul Tim Larsson, Joshua, Tony și Hilary se împrăștiară prin toată casa. Căutară prin sertare, prin dulapuri, prin debarale și prin șifoniere.

La început nu reușiră să găsească nici o dovadă că în casă ar fi locuit mai mult de un singur om. Păreau să existe ceva mai multe haine decât necesarul pentru o singură persoană. În casă se găseau mai multe alimente decât ar fi avut nevoie un singur om. Dar asta nu dovedea nimic.

Apoi, în timp ce Hilary umbla prin sertarele mesei de scris din birou, descoperi un teanc de facturi primite recent și încă neplătite. Două dintre ele proveneau de la stomatologi — unul din Napa, altul din San Francisco.

— Sigur! exclamă Tony, când toți se adunară să cerceteze notele de plată. Bineînțeles că gemenii mergeau la doctori diferiți, îndeosebi dentiști. Bruno Doi nu se putea duce în cabinetul unui dentist pentru o plombă, când același dentist îi plombase același dinte lui Bruno Unu cu numai o săptămână în urmă.

— Facturile ne sunt de mare ajutor, spuse șeriful Laurenski. Nici chiar gemenii identici nu fac aceleași carii în aceeași porțiune a aceluiași dinte. Două seturi de amprente dentare vor dovedi că au existat doi Bruno Frye.

Ceva mai târziu, în timp ce cercetau dulapul din dormitor, ajutorul de șerif Larsson făcu o descoperire tulburătoare. Una dintre cutiile de pantofi nu conținea încălțăminte. Înăuntru se găseau vreo douăsprezece fotografii mari cât să încapă într-un portofel, înfățișând douăsprezece tinere, plus permisele de conducere a șase dintre ele și alte unsprezece permise de conducere ale altor fete. Femeile din fotografii și din pozele de permis aveau ceva în comun: o figură frumoasă, ochi și păr de culoare închisă și o anume conformație a feței.

— Douăzeci și trei de femei care seamănă vag cu Katherine, spuse Joshua. Dumnezeu! Douăzeci și trei.

— O expoziție a morții, murmură Hilary, înfiorată.

— Cel puțin, nu avem numai fotografii neidentificate, interveni Tony. Datorită permiselor de conducere, deținem numele și adresele lor.

— Vom comunica aceste date chiar acum, spuse Laurenski și-l trimise pe Larsson la mașină să transmită informațiile prin radio la sediu. Dar cred că toți știm ce vom descoperi.

— Douăzeci și trei de cazuri de crimă nerezolvate, petrecute în ultimii cinci ani, spuse Tony.

— Sau douăzeci și trei de cazuri de dispariție, adăugă șeriful.

Mai rămaseră vreo două ore în casă, dar nu mai descoperiră nimic la fel de important ca fotografiile și permisele de conducere. Hilary era cu nervii încordați la maximum la gândul cutremurător că și permisul ei de conducere fusese la un pas de a ajunge în cutia aceea de carton. De fiecare dată când deschidea un sertar sau o ușă de dulap, se aștepta să găsească o inimă zbârcită, cu un țărșuf înfipt în ea, sau capul intrat în putrefacție al unei femei. Răsuflă ușurată când căutările luară sfârșit.

Ieșind în aerul rece al nopții, Laurenski spuse:

— Veniți toți trei mâine dimineață la biroul procurorului?

— Eu nu, răspunse Hilary.

— Nu, mulțumesc, refuză și Tony.

— Nu avem ce căuta acolo, răspunse și Joshua.

— La ce oră ne întâlnim în casa de pe stâncă? întrebă Laurenski.
— Măine la prima oră mă voi duce acolo împreună cu Hilary și Tony, ca să deschidem toate ferestrele și toate obloanele, răspunse Joshua. Casa a fost închisă timp de cinci ani. Trebuie aerisită înainte ca să rămânem ore întregi acolo, căutând. Ce-ar fi să vii și dumneata, de îndată ce termini ce ai de făcut la procuratură?
— E-n regulă, încuviință Laurenski. Ne vedem mâine. Poate că la noapte poliția din Los Angeles îl va prinde pe nemernic.
— Poate, spuse Hilary, plină de speranță.
Sus, în munții Mayacamas, se auzi un bubuit înfundat de tunet.

Bruno Frye petrecu jumătate din noapte vorbind cu el însuși și punând la cale în amănunt uciderea lui Katherine.

Jumătatea lui dormea la lumina nestatornică a lumânărilor. Din mucurile lor se înălțau șuvițe subțiri de fum. Dansul flăcărilor arunca pe pereți umbre mișcătoare și macabre, oglindite în ochii înțepeniți ai cadavrului.

Joshua Rhinehart nu reușea să adoarmă. Se răsucea în așternut, încurcându-se din ce în ce mai mult în cearșafuri. La ora trei dimineață se duse la dulăpiorul bar, își turnă o porție dublă de bourbon și goli paharul dintr-o înghițitură. Dar nici așa nu reuși să se liniștească.

Niciodată nu-i lipsise Cora mai mult decât acum.

Și Hilary se trezi din coșmaruri repetate, dar noaptea nu trecu greu. Dimpotrivă, trecu repede ca gândul. N-o părăsise sentimentul că se îndrepta spre prăpastie și că nu putea face nimic ca să împiedice căderea.

Aproape de revărsatul zorilor, în timp ce Tony ședea treaz alături, Hilary se răsuci spre el și-i spuse:

— Fă dragoste cu mine.

Timp de o jumătate de oră se pierdură unul în celălalt și, deși nu se simțiră mai bine decât în alte rânduri, nu se simțiră nici mai rău. O contopire blândă, liniștitoare și tăcută.

— Te iubesc, îi spuse ea când terminară.

— Și eu te iubesc.

— Indiferent ce se întâmplă, spuse ea, cel puțin am avut parte de aceste câteva zile împreună.

— Nu deveni fatalistă, o dojeni el.

— Păi... nu se știe niciodată.

— Avem o viață întreagă înaintea noastră. Ani și ani de stat împreună. Nimeni nu ne va lipsi de ei.

— Ești atât de sigur și de optimist. Regret că nu te-am cunoscut mai de mult.

— Am trecut de partea cea mai rea, îi spuse el. Acum cunoaștem adevărul.

— Dar încă nu l-au prins pe Bruno Frye.

— Îl vor prinde, îi răspunse Tony pe un ton încurajator. El crede că tu ești Katherine și nu se va îndepărta prea mult de Westwood. Va ține în permanență casa sub observație, să vadă dacă te-ai întors, așa că, mai curând sau mai târziu, poliția îl va descoperi și totul se va termina.

— Ia-mă în brațe, îl rugă ea.

— Sigur.

- Mmmm. Ce bine.
- Da.
- Ce bine e să mă ții în brațe. Atât și nimic mai mult.
- Da.
- Deja mă simt altfel.
- Totul va fi bine, o asigură el.
- Câtă vreme te am pe tine, preciză Hilary.
- Atunci, pentru totdeauna.

Cerul era întunecat, apăsător și rău prevestitor. Piscurile munților Mayacamas rămâneau învăluite în ceață.

Peter Laurenski stătea în cimitir, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu umerii aduși, înfrigurat de răcoarea dimineții.

Folosind cazmale și apoi lopeți ca să arunce afară cei câțiva centimetri de țărână, groparii cimitirului deschiseră mormântul lui Bruno Frye. Lucrau și continuau să se plângă șerifului că nimeni nu-i plătea pentru faptul că se sculasera cu noaptea în cap și că veniseră aici, fără să pună nimic în gură. Șeriful nu-i compătimi prea mult, ci îi îndemnă să se grăbească.

La ora 7:45 Avril Tannerton și Gary Olmstead sosiră cu mașina mortuară de la Forever View. Coborâră panta înverzită și se apropiară de Laurenski. Olmstead avea un aer destul de sumbru, însă Tannerton zâmbea și trăgea adânc în piept aerul înțepător, ca și cum și-ar fi făcut plimbarea de dimineață.

- Bună dimineața, Peter.
- Bună dimineața, Avril. Bună, Gary.
- Cât mai durează? întrebă Tannerton.
- Ei zic că un sfert de oră.

La ora 8.05 unul din gropari ieși la suprafață și întrebă:

- Sunteți gata să-l trageți afară?
- Să-i dăm drumul, spuse Laurenski.

Sicriul fu prins cu lanțuri și scos din pământ prin același procedeu prin care fusese coborât în groapă cu numai o duminică în urmă. Sicriul de bronz era mânjit de țărână pe mânere și pe ornamente, dar în rest rămăsese strălucitor.

La ora 8:40 Tannerton și Olmstead îl urcară în mașina mortuară.

- Vin în urma voastră până la procuratură, îi anunță șeriful.

Tannerton zâmbi larg.

— Te asigur, Peter, că n-avem de gând să fugim cu rămășițele pământești ale domnului Frye.

La ora 8.20, în bucătăria lui Joshua Rhinehart, în timp ce la câțiva kilometri depărtare sicriul era deshumat în cimitir, Tony și Hilary îngrămădeau în chiuvetă, vasele rămase de la micul dejun.

— Le spăl mai târziu, le spuse Joshua. Haideți să mergem pe stâncă și să deschidem casa. Cred că miroase ca dracu' după atâția ani. Sper că mucegaiul n-a deteriorat prea mult colecțiile lui Katherine. L-am prevenit pe Bruno de mii de ori, dar părea să nu-i pese dacă... Joshua se opri și clipi des. Chiar vreți să ascultați tot ce îndrug aici? *Bineînțeles* că nu-i păsa dacă putrezește totul. Erau colecțiile lui Katherine și nu-i păsa nici cât negru sub unghie de lucrurile adunate de ea.

Porniră spre Podgoriile Shade Tree în mașina lui Joshua. Ziua era mohorâtă, lumina era de un cenușiu murdar. Joshua opri în parcare pentru angajați.

Gilbert Ulman nu venise încă la lucru. Gilbert era mecanicul care se ocupa de întreținerea cabinei, în afară de camioanele și utilajele întregii proprietăți.

Cheia de la cabină atârna într-un cârlig din garaj, și administratorul din tura de noapte, un bărbat solid pe nume Iannucci, se arătă încântat să i-o aducă lui Joshua.

Cu cheia în mână, Joshua îi conduse pe Hilary și Tony la etajul al doilea al uriașei clădiri care constituia corpul principal al cramei, străbătută porțiunea birourilor administrației, un laborator de viticultură și ajunseră pe o pasarelă lată. Jumătate din clădire era deschisă de la etajul întâi până la acoperiș, iar în acel spațiu uriaș se găseau trei enorme recipiente de fermentare, înalte cât trei etaje. Peste ele era suflat aer foarte rece și peste tot mirosea a drojdie. În capătul lungii pasarele din colțul sud-estic al clădirii intrară printr-o ușă masivă din lemn de pin, prinsă cu balamale negre de fier, și pătrunseră într-o cameră micuță, deschisă în capătul opus. Deasupra peretelui lipsă se vedea un acoperiș scos în afară pe o distanță de vreo doisprezece metri, ca să apere de ploaie încăperea expusă. Cabina cu patru locuri, de culoare roșie, ca o mașină de pompieri, și cu multe geamuri, era adăpostită sub acel acoperiș, chiar unde se sfârșea podeaua.

În laboratorul patologic plutea un miros vag și neplăcut de chimicale. Același miros îl răspândea în jur și legistul procuraturii, doctorul Amos Garnet, care sugea, cu râvnă, o bomboană de mentă.

În laborator se aflau cinci persoane. Laurenski, Larsson, Garnet, Tannerton și Olmstead. Nici unul, afară poate doar de veșnic veselul Tannerton, nu părea prea încântat că se găsea acolo.

— Deschideți-l, ceru Laurenski. Am întâlnire cu Joshua Rhinehart.

Tannerton și Olmstead deschiseră încuietorile sicriului de bronz. Câteva fărâme de țărână căzură pe podea, pe plasticul întins jos de Garnet. Cei doi antreprenori ridicară capacul și-l dădură în lături.

Cadavrul dispăruse.

Sicriul căptușit cu catifea și mătase nu conținea nimic altceva decât sacii cu mortar uscat furați din subsolul lui Avril Tannerton la sfârșitul săptămânii precedente.

Hilary și Tony se așezară într-o parte a cabinei, iar Joshua în cealaltă. Genunchii avocatului îi atingeau pe cei ai lui Tony.

Hilary îl prinse de mână pe Tony, și cabina roșie începu să urce încet, foarte încet, spre vârful stâncii. Hilary nu avea rău de înălțime, dar cabina părea atât de fragilă, încât nu se putea stăpâni să nu strângă din dinți.

Joshua îi observă încordarea și zâmbi:

— Nu te teme. Pare mică, dar e foarte rezistentă. Iar Gilbert o întreține perfect.

Cabina continuă să urce lent, legănându-se ușor în vântul aspru al dimineții.

Priveliștea asupra văii devenea tot mai spectaculoasă. Hilary încercă să se concentreze asupra panoramei, făcând abstracție de cabina care scârțâia și zăngănea.

În cele din urmă, cabina ajunse la capătul cablului și se opri. Joshua deschise ușa.

În clipa în care ieșiră din stația cabinei, cerul înnorat fu străbătut de zig-zagul alb și furios al unui fulger, urmat de un trăsnet violent. Începu

să toarne cu găleata. O ploaie rece, subțire și piezișă.

Joshua, Hilary și Tony alergară să se adăpostească. Urcară în grabă treptele din fața casei și străbătură veranda, îndreptându-se spre ușă.

— Ziceai că aici nu există încălzire? Întrebă Hilary.

— Cazanul a fost oprit în urmă cu cinci ani, răspunse avocatul. De aceea v-am spus să vă luați pulovere pe sub pardesiu. Ziua nu-i foarte rece. Dar după ce o să stați un timp în umezeala asta, aerul rece vă va pătrunde până la oase.

Joshua descuie ușa și toți trei intrară, aprinzând lanternele pe care le aduseseră cu ei.

— Ce duhoare! exclamă Hilary.

— Mucegai, spuse Joshua. Exact cum bănuiam.

Din holul de la intrare porniră pe coridor și ajunseră în salonul spațios. Razele lanternelor se opriră pe ceea ce părea a fi un depozit de mobilă veche.

— Dumnezeu! exclamă Tony. Mai rău decât în casa lui Bruno. Nici nu ai pe unde să calci.

— Katherine avea obsesia obiectelor de artă, răspunse Joshua. Nu ca investiții. Nici fiindcă îi plăcea să le privească. Multe dintre aceste obiecte sunt îngrămădite prin dulapuri, ascunse vederii. Tablourile zac în stive. După cum vedeți, chiar și în camerele principale există mult prea multe astfel de obiecte, lucrurile sunt prea îngrămădite ca să facă plăcere ochiului.

— Dacă în fiecare cameră există obiecte de asemenea valoare, spuse Hilary, atunci valorează o avere.

— Da, încuviință Joshua. Dacă n-au fost roase de viermi, termite sau mai știu eu ce. Își plimbă raza lanternei dintr-un capăt într-altul al salonului. Niciodată nu i-am înțeles această manie a colecțiilor. Până în clipa de față. Acum mă întreb dacă... acum când privesc la toate acestea și mă gândesc la ce ne-a spus doamna Yancy...

— Te gândești că faptul de a colecționa obiecte frumoase era o reacție la urâtenia din viața ei înainte ca tatăl ei să moară?

— Da, răspunse Joshua. Leo i-a ucis voința l-a distrus sufletul, i-a strivit spiritul și a lăsat-o cu o imagine oribilă despre sine. Probabil că s-a detestat în toți anii cât l-a lăsat să-și facă chef cu ea, deși nu avea de ales. Așa că poate... simțindu-se atât de înjosită, și-a închipuit că-și putea înfrumuseța sufletul trăind printre nenumărate lucruri frumoase.

Tăcură câteva momente, privind salonul ticsit de mobilier.

— E atât de trist, spuse Tony.

Joshua se smulse din visare.

— Să deschidem obloanele și să lăsăm să intre lumina.

— Nu pot suporta mirosul, zise Hilary, ducându-și o mână la nas. Dar, dacă deschidem ferestrele, ploaia va bate înăuntru și va strica lucrurile.

— Nu și dacă le ridicăm doar câțiva centimetri, spuse Joshua. Câțiva stropi de ploaie nu mai au ce să strice în acest imperiu al mucegaiului.

— E de mirare cum de nu au crescut ciuperci în covor, spuse și Tony.

Colindară parterul, deschizând ferestre, desferecând încuietorile obloanelor, lăsând să intre lumina cenușie a furtunii și aerul proaspăt al ploii.

După ce majoritatea ferestrelor de la parter fuseseră deschise, Joshua spuse:

— Hilary, aici n-au mai rămas decât sufrageria și bucătăria. Ce-ar fi să te ocupi tu de ele, în timp ce eu și Tony vom urca la etaj?

— OK, se învoi ea. Într-o clipă sunt gata și vin sus să vă ajut.

Porni în urma fasciculului de lumină și intră în sufrageria cufundată

în beznă, iar cei doi bărbați se îndepărtară pe coridor, în direcția scărilor.

Ajunseră pe coridorul de la etaj.

— *Puah!* exclamă Tony. Aici duhoarea e și mai cumplită.

Un tunet cutremură din temelii casa cea veche. Geamurile zăngăniră în ramele lor. Ușile se zgâlțâiră în balamale.

— Tu ocupă-te de camerele din dreapta, spuse Joshua. Eu mă duc în cele din stânga.

Tony intră pe prima ușă din dreapta și pătrunse în camera de croitorie. Într-un colț se vedea o veche mașină de cusut cu pedală, iar pe o măsuță din colț un model mai nou, electric, amândouă acoperite cu pânze de păianjen. În încăpere mai existau o masă de lucru, două manechine de croitorie și o singură fereastră.

Tony se duse la fereastră, puse lanterna pe podea și încercă să deschidă levierul înțepenit. Era ruginit și inutilizabil. Încercă să-l forțeze, în timp ce ploaia bătea zgomotos în obloanele din spatele ferestrei.

Joshua își îndreptă lanterna spre interiorul primei camere din stânga și văzu un pat, o comodă și un scrin. În peretele din capătul opus se deschideau două ferestre.

Păși peste prag, mai făcu doi pași, ghici o mișcare în spatele lui și vru să se întoarcă, dar în clipa următoare simți o fulgerare de gheață în spate, apoi senzația se transformă în arsură, o lance de foc îi îndureră carnea și înțelese că fusese înjunghiat. Simți cum cuțitul este smuls din trupul lui. Întoarse capul. La lumina lanternei îl văzu pe Bruno Frye. Chipul nebunului avea o expresie dementă, diavolească. Cuțitul se ridică, apoi coborî, și fulgerul de gheață sfredeli din nou trupul lui Joshua. De astă dată lama pătrunse în umărul lui drept, din față înspre spate, până în plăsele și Bruno se văzu nevoit să smucească cuțitul cu putere, de mai multe ori, ca să-l poată scoate din rană. Joshua ridică brațul drept ca să se apere. Lama îi străpunse antebrațul. Genunchii i se înmuieră. Se prăbuși. Se lovi de pat, lunecă pe podea, mânjit de propriul lui sânge. Bruno îi întoarse spatele și porni pe coridorul de la etajul al doilea, dispărând din raza lanternei și pierzându-se în întuneric. Joshua își dădu seama că nici măcar nu țipase, nu-l prevenise pe Tony. Încercă să strige, încercă din răputeri, dar prima rană părea să fie foarte gravă, fiindcă, în momentul în care vru să scoată un sunet, durerea îi arse pieptul și nu reuși să scoată decât un șuierat, un sâsâit afurisit de gâscă.

Gemând, Tony își încorda toate puterile ca să clintească încuietoarea înțepenită, apoi dintr-o dată metalul ruginit cedă și fereastră se deschise. Tony ridică geamurile și răpăitul ploii se auzi mai tare. Câțiva stropi fini îl împrășcară prin despicăturile înguste dintre obloane, umezindu-i obrazul.

Și încuietoarea obloanelor era ruginită, dar Tony reuși, până la urmă, s-o miște. Deschise obloanele, se aplecă afară în ploaie și le fixă în lăcașurile lor, ca să nu se clatine în bătaia vântului.

Era ud și-i era frig. Ardea de nerăbdare să continue cercetarea casei, sperând că astfel își va pune sângele în mișcare.

Alt tunet se rostogoli din înalturile munților Mayacamas, prăvălindu-se la vale, asupra casei. Tony ieși din camera de croitorie. În prag îl întâmpină cuțitul lui Bruno Frye.

În bucătărie, Hilary deschise obloanele ferestrei care dădea spre veranda din spate. Le prinse în lăcașul lor și rămase o clipă pe loc, să privească iarba biciuită de ploaie și copacii legănați de vânt. În celălalt capăt al pajiștii, la circa douăzeci de metri mai departe, se vedeau uși în pământ.

Rămase atât de surprinsă dând cu ochii de uși, încât pentru o clipă i se păru că avea vedenii. Își încordă privirea prin perdeaua de ploaie, dar ușile nu dispărură ca un miraj, după cum aproape că se aștepta.

În celălalt capăt al peluzei terenul se înălța, făcând trecerea spre pereții verticali ai munților. Ușile erau fixate în coasta dealului prin cadre din lemn și pietre prinse între ele cu mortar. Hilary plecă de la fereastră și străbătu, grăbită, bucătăria murdară, nerăbdătoare să le povestească lui Joshua și Tony despre descoperirea făcută.

Tony știa cum să se apere de un om înarmat cu un cuțit. Avea experiență în autoapărare și în câteva ocazii se găsisese în astfel de situații. Dar de data aceasta fusese luat prin surprindere, atât de brusc și de neașteptat fusese atacul.

Vânat de furie, cu fața lată schimonosită de un rânjete hidos, Frye își repezi cuțitul către obrazul lui Tony. Tony reuși să evite, în parte, lovitura, totuși lama îi creștă pielea într-o parte a capului, sfâșiind carnea și umplându-l de sânge.

Durerea îl săgetă ca o arsură de acid.

Tony scăpă din mână lanterna, care se rostogoli, făcând umbrele să salte și să se legene.

Frye se mișcă rapid, incredibil de rapid. Atacă din nou, chiar când Tony își lua poziție de apărare. De data aceasta cuțitul lovi cu putere, chiar dacă nu cu precizie: lama pătrunse cu vârful în umărul stâng, unde sfâșie haina și puloverul, mușchiul și cartilagiul dintre oase, lipsindu-l de putere într-o fracțiune de secundă și silindu-l să îngenuncheze.

Cumva Tony găsi forța să-și repeadă pumnul de jos în sus, în testiculele lui Frye. Uriașul icni și se trase în spate, clătinându-se pe picioare, moment în care scoase și cuțitul din rana lui Tony.

Neștiind ce se petrecea la etajul de deasupra, Hilary strigă din capătul de jos al scării:

— Tony! Joshua! veniți jos să vedeți ce-am găsit!

La sunetul vocii ei, Frye se răsuci în loc. Porni spre trepte, uitând că în spatele lui rămăsese un om rănit, dar încă viu.

Tony se ridică în picioare, însă o durere cumplită îi arse brațul, făcându-l să se clatine amețit. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Se văzu nevoit să se sprijine de perete.

Nu putea decât s-o prevină.

— Fugi, Hilary! Fugi! Frye vine după tine!

Hilary se pregătea să repete chemarea, când deodată auzi strigătul lui Tony. O fracțiune de secundă nu-i veni să-și creadă urechilor, apoi auzi la primul etaj pași greoi care coborau. Încă nu-l putea vedea pe palier, însă își dădu seama că nu putea fi decât Bruno Frye.

Atunci auzi glasul hârșăit și tunător.

— *Cățea, cățea, cățea, cățea!*

Uluită, dar nu paralizată de surpriză, Hilary se îndepărtă de piciorul scării. Văzând că Frye ajunsese pe palier, o luă la fugă. Își dădu seama prea târziu că ar fi trebuit s-o ia spre ușa din față a casei, ca să iasă și să

alerge la cabină. Ea însă fugise spre bucătărie și nu mai avea cum să se întoarcă din drum.

Împinse ușa batantă și intră în bucătărie, în timp ce Frye sări peste ultimele câteva trepte și se năpusti pe coridor după ea.

Hilary se gândi să scotocească prin sertare după un cuțit.

Cu neputință. Nu-i rămânea timp.

Alergă la ușa care dădea afară, o descuie și ieși în fugă din bucătărie, chiar în momentul în care Frye se repezi înăuntru prin ușa batantă.

Singura ei armă era lanterna, care, de fapt, nu se chema armă.

Străbătu veranda și coborî treptele. Vântul și ploaia îi biciuiau trupul.

Frye nu era departe. Continua să repete:

— *Cățea, cățea, cățea, cățea!*

Nu avea timp să ocolească toată casa și să alerge la cabină înainte ca el s-o ajungă din urmă. Frye era mult prea aproape și distanța dintre ei se micșora mereu.

Iarba era udă și alunecoasă.

Hilary se temea să nu cadă.

Să nu moară.

Tony?

Alergă spre singurul loc care-i putea oferi protecție: ușile din pământ.

Un fulger despică cerul, urmat de bubuitura unui tunet.

Frye nu mai urla în urma ei. Hilary auzi un mârâit gros, ca de animal, un mârâit de satisfacție.

Era foarte aproape.

Acum ea era cea care țipa.

Ajunse la ușile din coasta dealului și văzu că erau prinse una de cealaltă cu zăvoare: unul sus și unul jos. Ajunse lângă ele și trase zăvorul de sus, apoi se aplecă și-l trase pe cel de jos, așteptându-se din clipă în clipă să simtă în spate tăișul unui cuțit. Dar lovitura nu veni. Deschise ușile, în spatele cărora se căsca o beznă de nepătruns.

Întoarse capul.

Ploaia îi înțepă obrazul.

Frye se opri. Rămăsese la numai doi metri depărtare.

Hilary așteptă în dreptul ușilor deschise, profilată pe întunericul din spatele ei și întrebându-se ce era înăuntru, în afară de un șir de trepte.

— Cățea, mârâi Frye.

Dar pe chipul lui se citea mai curând spaimă decât furie.

— Aruncă cuțitul, spuse Hilary. Nu știa dacă el se va supune, se îndoia că o va asculta, dar nu avea nimic de pierdut. Ascult-o pe mama, Bruno. Aruncă cuțitul.

Frye făcu un pas spre ea.

Hilary nu cedă. Simțea cum îi bate inima, gata să-i spargă pieptul.

Frye făcu încă un pas.

Tremurând, Hilary coborî cu spatele prima treaptă din spatele ușilor din pământ.

Când ajunse în capul scărilor, sprijinindu-se cu o mână de perete, Tony auzi în spatele lui un zgomot întoarse capul.

Joshua se târâse afară din dormitor. Era plin de sânge și avea obrazul aproape la fel de alb ca părul. Privirea lui era golită de expresie.

— E grav? întrebă Tony.

Joshua își linse buzele vinete.

— Voi supraviețui, murmură el cu glas ciudat, șuierat și răgușit Hilary. Pentru numele lui Dumnezeu... Hilary!

Tony se dezlipi de perete și porni, clătinându-se, spre scări. Porni, poticnindu-se, pe coridor, spre bucătărie. Îl auzea pe Frye strigând pe peluza din spatele casei.

Ajuns în bucătărie, Tony deschise un sertar, apoi altul, în căutarea unei arme.

— Fir-ar al dracului! *La dracu'!*

În cel de al treilea sertar găsi cuțite. Îl alese pe cel mai mare. Era pătat de rugină, dar încă putea tăia un fir de păr.

Durerea din brațul stâng îl sleia de puteri. Ar fi vrut să-și susțină brațul rănit cu cel sănătos, dar avea nevoie de acesta ca să-l înfrunte pe Frye.

Scrâșnind din dinți, silindu-se să-și învingă durerea pricinuită de răni și clătinându-se ca un om beat, Tony ieși pe verandă. Îl văzu pe Frye din prima clipă. Uriașul stătea în dreptul a două uși deschise. Două uși prinse în pământ.

Hilary nu se vedea nicăeri.

Hilary coborî și cea de a șasea treaptă. Era ultima.

Bruno Frye rămase în capătul de sus al scării, privind în jos, temându-se să vină după ea. Când o făcea cățea, când scâncea ca un copil. Se vedea limpede că era sfâșiat între două dorințe: dorința de a o ucide și cea de a fugi de lângă locul acela îngrozitor.

Șoapte.

Deodată, Hilary auzi șoaptele și, în aceeași clipă, simți cum îi îngheață sângele în vine. Era un șuierat fără cuvinte, un sunet molcom, care creștea în intensitate cu fiecare clipă.

Apoi simți ceva târându-se pe piciorul ei stâng.

Țipă și urcă o treaptă, apropiindu-se cu un pas de Frye. Se aplecă și scutură acel ceva de pe picior.

Înfiorată, aprinse lanterna, se întoarse și plimbă fasciculul prin încăperea subterană din spatele ei.

Gândaci. Sute și sute de gândaci uriași colcăiau în hrubă: pe podea, pe pereți, pe tavanul scund. Nu erau gândaci obișnuiți, ci niște gândanii enorme, lungi de peste cinci centimetri și late de peste doi, cu picioare care se mișcau tot timpul și cu antene neobișnuit de mari, tremurătoare și neliniștite. Carapacele de un cafeniu-verzui strălucitor păreau umede și lipicioase, ca niște stropi vâscoși și întunecați.

Șoaptele nu erau decât sunetul acelor mișcări neîncetate, al picioarelor lungi și al antenelor tremurătoare care se frecau de alte picioare și de alte antene, târându-se, colcăind și alergând în toate direcțiile.

Hilary începu să țipe. Ar fi vrut să urce treptele și să fugă de acolo, dar Frye era deasupra ei și o aștepta.

Gândacii o luară la fugă din pricina luminii. Erau, fără îndoială, insecte subterane, care supraviețuiau numai în întuneric, și Hilary se rugă la Dumnezeu să nu i se termine bateriile.

Șoaptele crescură în intensitate.

În cameră începură să pătrundă alți gândaci. Veneau printr-o crăpătură a podelei. Cu zecile. Cu sutele. În hrubă existau deja câteva mii de asemenea creaturi dezgustătoare, or încăperea abia dacă măsoara șase metri pătrați. Se înghesuiau unii peste alții în straturi de câte doi sau trei, fugind de lumină. Cu toate acestea, deveneau din ce în ce mai îndrăzneți.

Știa că, probabil, un entomolog nu i-ar numi gândaci. Erau insecte, insecte subterane care trăiau în măruntaiele pământului. Un om de știință ar avea, probabil, un nume latin, frumos și urât. Dar pentru ea erau gândaci.

Hilary ridică privirea către Bruno.

— Cățea! mârâi el.

Leo Frye construisese o pivniță răcoroasă, lucru destul de obișnuit în 1918. Dar, din greșeală, o construisese pe o falie. Hilary credea că podeaua fusese reparată în mai multe locuri, dar se crăpa de fiecare dată când se cutremura pământul. Or, într-un ținut al cutremurelor, pământul se zguduia adeseori.

Atunci, gângăniile se ridicau din infern.

Continuau să se reverse din gaura lor, o masă informă, târătoare și mișcătoare.

Se cățarau unii peste alții, câte cinci, câte șase, câte șapte, acoperind pereții și tavanul, mișcându-se, mișcându-se neîncetat, mișunând fără odihnă. Sunetul ca o șoaptă produs de acea mișcare neîncetată devenise acum un zumzet audibil.

Drept pedeapsă, Katherine îl închidea pe Bruno în acest loc. Pe întuneric. Uneori ceasuri în șir. Deodată, gândacii începură să înainteze spre Hilary. Presiunea acumulată în acele grămezi mișcătoare îi făcu, în cele din urmă, să se împrăstie ca un val și să se răspândească asemenea unei mase cafenii-verzui. În ciuda luminii, înaintau scoțând un zgomot ca un șuierat.

Hilary țipă și urcă treptele, alegând cuțitul lui Bruno în locul hoardei oribile de gângănii din spatele ei.

Frye rânji.

— Să vedem cum îți place, cățea! mârâi el și trânti ușile.

Pajiștea din spatele casei nu măsura mai mult de douăzeci de metri, dar lui Tony i se părea că are de parcurs aproape doi kilometri de pe verandă până în locul în care se afla Frye. Alunecă și căzu pe iarba udă, amortizând o parte din șoc cu umărul rănit. Câteva clipe simți cum îi joacă în fața ochilor o lumină strălucitoare, apoi un întuneric fosforescent, dar se împotrivi dorinței de a rămâne întins acolo unde se afla. Se ridică în picioare.

Parcurse ultimii trei metri cu certitudinea cumplită că Frye va întoarce capul și îl va vedea. Dar uriașul continua să stea cu fața la cele două uși. Asculta glasul lui Hilary, iar Hilary țipa.

Tony se furișă până în spatele lui Frye și-i înfipse lama cuțitului între omoplați.

Frye urlă, săgetat de durere și se răsuci în loc.

Tony se trase în spate, clătinându-se și rugându-se la Dumnezeu ca rana să fi fost mortală. Știa că nu avea cum să învingă într-o luptă corp la corp cu Frye, mai ales că nu se folosea decât de o singură mână.

Frye își repezi ca un nebun mâna spre spate, încercând să apuce cuțitul înfipt în spate. Voia să și-l smulgă din trup, dar nu ajungea la el.

Un firicel de sânge i se prelinse din colțul gurii.

Tony se dădu un pas înapoi. Apoi încă unul.

Frye porni, clătinându-se, spre el.

Hilary rămăsese pe ultima treaptă de sus, bătând cu pumnii în ușile închise și țipând după ajutor.

În spatele ei, șoaptele din pivnița întunecoasă deveneau tot mai

puternice cu fiecare bătaie năvalnică a inimii.

Riscă o privire peste umăr, proiectând lanterna în josul treptelor. Simpla vedere a masei mișcătoare de insecte o făcu să se sufoce de oroare. Încăperea era plină de gănganii, un strat care ar fi ajuns până la brâul unui om. O mare de gănganii care mișunau, se mișcau și şuierau în așa fel, încât părea că în pivniță exista o singură creatură monstuoasă, cu nenumărate picioare, antene și guri înfometate.

Își dădu seama că nu se oprișe din țipăt. Țipa iar și iar. Începea să-și piardă glasul. Dar nu se putea opri.

Câteva insecte se aventurară în sus pe trepte, în ciuda luminii. Două ajunseră la picioarele ei, și Hilary le strivi sub tălpi. Altele le luară locul.

Se întoarse din nou spre uși, țipând. Începu să bată în lemnul lor cu toată puterea.

Apoi lanterna se stinse. Fără să-și dea seama, lovise cu ea în ușă, într-un efort disperat de a cere ajutor. Sticla se sparse. Lumina muri.

O clipă, șoaptele părură să contenească, apoi creșcură rapid în intensitate, devenind mai tari decât oricând.

Hilary se lipi cu spatele de ușă.

Îi veni în minte înregistrarea auzită în biroul doctorului Nicholas Rudge în dimineața precedentă. Se gândi la gemeni, care în copilărie fuseseră încluiți aici, și-i imagină acoperindu-și cu mânuțele nasul și gura, ca să stăvilească năvala gănganiilor. Din pricina țipetelor, căpătaseră o răgușeală cronică și glasul lor devenise hârșăit: ore întregi, zile întregi de țipete.

Îngrozită, privi în fața ei prin întuneric, așteptând ca oceanul de insecte să se închidă deasupra ei.

Simți câteva pe glezne și se aplecă repede, dându-le deoparte.

Una urcă pe brațul stâng. Hilary o plesni, strivind-o.

Acum șoaptele îngrozitoare ale insectelor mișcătoare deveniseră aproape asurzitoare.

Hilary își acoperi urechile cu mâinile.

Un gândac căzu din tavan pe capul ei. Țipând, Hilary îl smulse din păr și-l zvârli cât colo.

Deodată, ușile se deschiseră în spatele ei și pivnița fu inundată de lumină. Văzu la numai o treaptă sub ea năvala de insecte, apoi valul se retrase din fața luminii soarelui, și Tony o scoase afară, în ploaie, și în superba lumină cenușie.

Câteva insecte îi rămăseseră agățate de haine, și Tony le scutură.

— Dumnezeule, murmură el. Dumnezeule, Dumnezeule.

Hilary se sprijini de el.

Nu mai avea pe ea nici o insectă, dar i se părea că le simte și acum. Târându-se. Mișcându-se.

Tremura necontrolat, spasmodic, și Tony o înlănțui cu brațul teafăr. Începu să-i vorbească blând și calm, liniștindu-i nervii.

În cele din urmă, Hilary reuși să-și stăpânească țipetele.

— Ești rănit, spuse ea.

— Voi supraviețui. Și voi picta.

Apoi Hilary dădu cu ochii de Frye. Zăcea în iarbă cu fața în jos, fără îndoială, mort. Avea înfipt în spate un cuțit și cămașa îi era îmbibată de sânge.

— N-am avut încotro, îi explică Tony. De fapt, nu voiam să-l omor. Mi-e milă de el... știind câte a îndurat de la Katherine. Dar n-am avut de ales.

Se îndepărtară de cadavru și traversară pajiștea.

Hilary aproape că nu-și mai simțea picioarele.

— Îi înclui pe gemeni înăuntru ori de câte ori voia să-i pedepsească,

spuse Hilary. De câte ori i-a închis acolo? De o sută de ori? De două sute? De o mie?

— Nu te mai gândi, o sfătui Tony. Gândește-te numai că amândoi trăim și că suntem împreună. Gândește-te dacă ai vrea să fii soția unui polițist trecut prin viață, care se chinuie să-și câștige existența ca pictor.

— Cred că mi-ar plăcea grozav.

La circa zece metri de ei, șeriful Peter Laurenski ieși în fugă din bucătărie și alergă pe veranda din spatele casei.

— Ce s-a întâmplat? le strigă el. Sunteți teferi?

Tony nu se mai obosi să-i răspundă.

— Avem ani întregi în fața noastră, îi șopti el lui Hilary. Și de azi înainte totul va fi bine. Pentru prima oară în viața noastră știm amândoi cine suntem, ce vrem și încotro ne îndreptăm. Am învins trecutul. Viitorul va fi simplu.

Porniră spre șeriful Laurenski, în timp ce ploaia de toamnă se cernea deasupra lor, murmurând în iarbă.
